

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள்

பேராசிரியர் சீ. பத்மநாதன்

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள்

[கி. பி. 700 – 1300]

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் B.A., Ph.D., LFIBA

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
கொழும்பு

நூல் : இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள்
 ஆசிரியர் : சி. பத்மநாதன்
 உரிமை : ஆசிரியர்
 வெளியீடு : இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்,
 248, 1/1, காலி வீதி, கொழும்பு - 04.
 முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 2006
 அளவு : 1/8
 பக்கங்கள் : LII + IV + 584
 பிரதிகள் : 1000
 அச்சப் பதிப்பு : யுனி ஆர்ட்ஸ் பிரைவேட் லிமிட்டெட்
 48B, பூமென்டால் ரோட், கொழும்பு - 13.
 ISBN : 955 - 9233 - 10 - 6
 விலை : ரூபா. 1000

Title : Tamil Inscriptions in Sri Lanka
 Language : Tamil
 Author : S. Pathmanathan B.A., Ph.D., LFBA
 Publisher : Department of Hindu Religious
 and Cultural Affairs
 248, 1/1, Galle Road, Colombo -04.
 First Edition : November 2006
 Telephone : +94 011 2552643
 Copyright : Author
 Number of Pages : LII + IV + 584
 Number of Copies: 1000
 Book Size : 1/8
 Printed By : Unie Arts (Pvt) Ltd.
 48B, Bloemendhal Road, Colombo -13.
 Tel : 2330195
 ISBN : 955 - 9233 - 10 - 6
 Price : Rs. 1000

சமர்ப்பணம்

பேராசிரியர் நொபொரு காறஷீமா அவர்களுக்கு
 To Professor Noboru Karashima

வெளியீட்டுரை

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் என்னும் இந்நூல் ஈழமண்டலத்திலே 13 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை எழுதப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பற்றியது. இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு பற்றிய மூலங்களிலே சாசனங்கள் முதன்மையானவை; பிரதானமானவை. அவற்றுட் பெரும்பாலானவற்றின் வாசகங்களும் அவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்களும் முதன்முதலாக ஒரே நூலில் இப்பொழுது வெளிவருகின்றன.

தமிழ்ச் சாசனங்கள் தமிழ்மொழி வழக்கின் அடையாளங்கள். அவை தமிழர் சமுதாயத்தின் பண்பாடு, பாரம்பரியம் என்பன தொடர்பான சின்னங்கள். அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாப்பதும் ஆராய்வதும் அறிஞரதும் பிறரதும் கடமையாகும். முன்பு இலங்கைத் தொல்பொருள் திணைக்களத்தினரார் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்கள் பல இப்பொழுது காணப்படவில்லை. அவற்றைப் பேணுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் இல்லாதமையால் அவை அடையாளத் தெரியாது மறைந்துவிட்டன. பொது மக்களிடையே தக்கவொரு புரிந்துணர்வு இல்லாமையாலும் பல சாசனங்கள் காலப்போக்கில் மறைந்து விடுகின்றன.

தமிழரின் பண்பாட்டுக் கோலங்களின் சின்னங்களாகிய தொல்பொருட்கள், ஆவணங்கள் என்பன தொடர்பான ஒரு புரிந்துணர்வு ஏற்படுதவற்கு இந்நூல் காரணமாக அமையும். சாசனங்கள் பற்றிய வெளியீடு என்ற விதத்தில் இந்த நூலுக்குப் பல சிறப்புகள் உண்டு. இதுவரை கிடைத்துள்ள சாசனங்களின் திருத்திய வாசகங்களை ஒரே தொகுதியில் ஆவணப்படுத்தியுள்ளமை அவற்றிலொன்று. இரண்டாவது குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் இதுவரை நூல்களிலோ வேறு வெளியீடுகளிலோ பிரகரமாகாத சாசனங்களின் வாசகங்கள் இதில் வெளிவருகின்றமையாகும். பிரதானமான சாசனங்கள் ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் மிக நுட்பமாகவும் விரிவாகவுந் தெளிவாகவும் விளக்கப்பட்டுள்ளமை இந்நூலின் மூன்றாவது சிறப்பம்சமாகும். அறிஞர் பலர் முன்பு வெளியிட்ட கருத்துகளும் விளக்கங்களும் புலமைநோக்கில் விரிவாக ஆராயப்பட்டு, தேவையான இடங்களில் நிராகரிக்கப்பட்டு, புதிய விளக்கங்கள் தரப்படுகின்றன. சாசனங்களிலே காணப்படும் வழக்கற்றுப்போன, கடினமான சொற்கள் மிக நுட்பமாகவும்

தெளிவாகவும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆர்வலர்களும் ஆய்வாளர்களும் காலப்போக்கிலே சாசனங்கள் தொடர்பான விசாரணைகளையும், ஆய்வுகளையும் முன்னெடுத்துச் செல்லும் வகையிற் சாசனங்களின் வாசகங்களும் அவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்களும் அமைந்துள்ளமை இந்நூலின் மற்றுமொரு சிறப்பம்சமாகும்.

தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பற்றிய விரிவான ஆய்வுகளுக்குத் தளம் அமைக்கும் வகையில் நூலின் முன்னுரையும் இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் சில பகுதிகளும் அமைந்துள்ளன. பிராமிச் சாசனங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் இலங்கையிலே தமிழ்மொழி பேச்சு மொழியாக வழங்கியது என்பதையும் தமிழர் இலங்கையின் பூர்வீக குடிகளில் ஒரு சாரார் என்பதையும் சாசனங்களினது துணைகொண்டு ஆசிரியர் நிறுவுகின்றமை மிகவும் நுட்பமானதாகும். அண்மைக்காலத்தில் ஆய்வாளரிலும் அறிஞரிலுஞ் சிலர் இதே போன்ற கருத்துகளை முன்வைத்துள்ளனர். ஆயினும், இந்த நூலாசிரியர் சான்றாதாரங்களைக் கையாளும் விதமும் கருத்துக்களை ஆணித்தரமாகக் கூறும் விதமும் விநோதமானவை. இந்நூலிலே சொல்லப்படும் முடிவுகளும் வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கு அப்பாலாகிவிடுகின்றன.

இந்நூலாசிரியர் நீண்டகாலமாகப் பல்கலைக்கழகத்திலே வரலாற்றுத் துறையிலே போதனாசிரியராகவும், பேராசிரியராகவும் கடைமை புரிந்தவர். அக்காலத்தில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பல நூல்களை எழுதியவர்; பல நூல்களைத் தொகுத்தவர். இந்துக் கலைக்களஞ்சியத்தின் பிரதம பதிப்பாசிரியராகக் கடமை புரிபவர். அவர் எழுதிய கட்டுரைகளும் ஏராளமானவை. அவற்றுள்ளும் பெரும்பாலானவை சாசனச்சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. தமிழ்மொழியின் மீது கொண்ட அளவு கடந்த பற்றும் சமஸ்கிருத மொழி அறிவும் பாளிமொழி இலக்கியங்கள் பற்றிய புரிந்துணர்வும் வரலாற்று தெறிப்பயிற்சியும் தமிழ்ச் சாசனங்களில் ஈடுபாட்டினையும் அவற்றைத் தகைசான்ற புலமையோடு விளக்கவல்ல ஆற்றலையும் அவரிடம் ஏற்படுத்திவிட்டன.

பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வெளியே உயர்பதவிகளைப் பெற்றிருந்த காலகட்டங்களில் அரசாங்கத் திணைக்களங்களில் அதிகாரிகளோடு ஏற்பட்ட உறவுகளை உரிய வகையிலே பயன்படுத்தி இந்நூலாக்கத்திற்கு வேண்டிய ஆவணச் சுவடிகளை அவராற் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. பொதுவாக உயர்நிலைப் பீடங்களிலுள்ள அறிஞர்களாலும் அதிகாரிகளினாலும்

பெற்றுக்கொள்ள முடியாதவற்றை இவராற் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. அதன் பயனாக வரலாற்று ஆவணங்களில் முதன்மை பெறும் சாசனங்களைப் பற்றிய இத்தகைய நூலொன்றை வெளியிட முடிகின்றது.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களில் ஒரு தனி வகையானவை வணிக கணங்களின் சாசனங்கள் : வீரபட்டினங்களின் வீரசாசனங்கள். அவற்றுட் பலவற்றை இங்கு எவராலும் தெளிவாக வாசிக்க முடியவில்லை. அவற்றிலொன்று புதுமுத்தாவையிலுள்ள வீரசாசனம். அதிலே எழுத்துகள் முற்றாகவே சிதைந்துவிட்டன என்றும் ஒன்றையும் அறியமுடியாதென்றும் முன்பு சாசனவியல் விற்பன்னரான செ. பரணவிதான குறிப்பிட்டார். அதனை நேரிலே பார்த்து மேலோட்டமாக ஆராய்ந்த பேராசிரியர் பத்மநாதன் அது வீரக்கொடியோரின் சாசனமென்றும் ஐந்நூற்றுவர் என்னும் வணிகர் கணத்தோடு தொடர்புடையது என்றும் கண்டறிந்தார். மேலும் சில தடவைகள் அச்சாசனத்தைத் தலத்திலே பார்த்துவிட்டு அது ஐந்நூற்றுவரின் பிரசஸ்தியோடு ஆரம்பமாகிறதென்றும் விக்கிரமசலாமேகபுரம் என்னும் வணிக நகரம் பற்றியதென்றும் விளக்கினார். அதனால் இலங்கை வீரபட்டினங்களைப் பற்றிய ஆய்விலே ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. அதனால் பேராசிரியர் நொபொரு காரஷ்மா புதுமுத்தாவைக்குச் செல்ல நேர்ந்தது. எமது பேராசிரியரின் ஆலோசனைக்கமைய வணிக கணங்கள் பற்றிய சாசனங்களைப் படியெடுத்து அவற்றைப் படிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைப் பேராசிரியர் காரஷ்மா ஜப்பானிய பல்கலைக்கழகமொன்றின் ஆதரவோடு செய்தார். நல்ல பலன்கள் கிடைத்தன. பேராசிரியர்களான ஏ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம் ஆகியோர் அவற்றை நுட்பமான முறையிலே படியெடுத்து அவற்றின் வாசகங்களை இயலுமான வரையில் மீட்டனர். அவற்றைப் பற்றிய விரிவான விளக்கங்களும் இந்நூலை அணிசெய்கின்றன.

இந்நூலை அச்சிடும் பணிகள் பெரும்பாலும் நிறைவேறிய பின்பு சில புதிய சாசனங்களின் படிகள் இந்நூலாசிரியருக்குக் கிடைத்தன. அவற்றிலொன்று கொடும்பு அருங்காட்சியகத்திலுள்ள தூண் சாசனம். அதன் வாசகமும் அதிலடங்கிய விவரங்களும் அதிசயமானவை. அவை சோழ இலங்கேஸ்வரன் ஒருவனைப் பற்றியவை. அவன் கந்தளாய்ச் சாசனம் குறிப்பிடும் சோழ இலங்கேஸ்வரனிலிருந்தும் வேறானவன். இதன் மூலம் இலங்கையில் ஏற்பட்ட சோழராட்சி பற்றிய நவீன வரலாற்றாசிரியர்களின் சிந்தனைகளைப் பற்றிய மீள்பரிசீலனை அவசியமாகிவிட்டது.

இது இலங்கையிலே தமிழ் வரலாற்றையும் தேச வரலாற்றையும் சமூக - சமய நிறுவனங்களின் வரலாற்றையும் அறிந்து கொள்ளவதற்கு அடிப்படையான நூலாகும். தமிழ் மொழியின் இயல்புகளை ஆராய்வதற்கான அடிப்படை நூலுமாகும். ஒரு வகையில் அது இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றம்சங்களை விளக்கும் நூல், வேறு நூல்களிலே காணமுடியாத விவரங்களையும் விளக்கங்களையும் இதில் கண்டு கொள்ளலாம். இந்த உன்னதமான நூலை வெளியிடுவதில் நாம் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றோம்.

இந்நூலை வெளிக்கொணர்வதில் ஆர்வமுடன் செயற்பட்ட திணைக்களத்தின் ஆராய்ச்சிப் பிரிவின் உதவிப் பணிப்பாளர் திரு. எஸ். தெய்வநாயகம், தென்கிழக்கு பல்கலைக்கழகத் தமிழ்துறை விரிவுரையாளர் திரு க. இரகுபரன் ஆகியோருக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இது எல்லோர் இல்லங்களிலும் வைத்துப் பேணப்பட வேண்டிய கருவூலம்.

சாந்தி நாவுக்கரசன்

பணிப்பாளர்

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

248/1 காலிவீதி,
கொழும்பு - 04.

Preface

In this volume, which assumes the form of a corpus, the Tamil inscriptions set up in Sri Lanka until the end of the 13th century are described and examined critically as sources of information pertaining to the history, society and culture of Sri Lanka. The epigraphic records of the subsequent period are reserved for another volume in the sequel.

Many of the inscriptions that are published in this volume have been deciphered, translated and published by previous editors: H. Krishna Sastri, S. Paranavitana, K. Indrapala and A. Veluppillai. All subsequent progress in the study of Sri Lankan Tamil inscriptions is based on the foundations laid by them. Yet, the texts deciphered by them have been revised here in some places after a careful scrutiny of the estampages and photographic illustrations. In many instances doubts had to be cleared after the examination of the inscribed stones at their present locations.

In recent years the efforts made by Professor Noboru Karashima of Japan have resulted in the retrieval, decipherment, examination and publication of some of the major inscriptions of the merchant guild called Ainnūruvar otherwise known as Nānādēsis. He was able to accomplish this task with the cooperation and support of the Department of Archaeology in Sri Lanka and the financial assistance provided by the Taisho University of Japan for his project on Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean. Besides, he was able to engage, in this project, Professors Y. Subbarayalu and P. Shanmugam who are two famous historians in South India. As epigraphists they have long experience and inimitable skill. The project initiated and concluded by Professor Karashima has led to a remarkable progress in studies based on Tamil inscriptions in Sri Lanka. It has also provided the impetus for the preparation and publication of this volume.

There are more than one hundred and fifty Tamil inscriptions in the island. They are mostly from the Trincomalee, Polonnaruva, Anuradhapura, Kurunegala, Mannar and Amparai Districts. The oldest inscription among those published here is from the Abhayagiriya site. It could be assigned to the eighth century on palaeographic considerations. It is also noteworthy that the major proportion of these inscriptions belongs to the 11th and 12th centuries. They are of uneven length and in a number of cases fragmentary, because of damage caused when the inscribed stones were broken to pieces to be used as building materials. Yet, their importance as sources of historical information is far out of proportion to their size and numbers. They record vital information pertaining to kingship, administration, social formation, religious establishments and cultural interactions. They are complementary to other sources of historical information.

A comprehensive and balanced reconstruction of Sri Lankan history cannot be undertaken without a consideration of the details recorded in them. In certain instances they confirm the traditions recorded in the *mahavamsa* and other local chronicles. In many others they record information not found elsewhere. Some of these inscriptions are also significant as ones that record information that is of vital importance in studies pertaining to the history, society and culture of South India. The inscriptions in the regal years of the two Cōla viceroys in the island, the Slab Inscription of the Vēlaikkāras at Polonnaruva and the inscriptions of the Nānādesis are the most remarkable among such records.

When work on this volume and a similar one in English was in progress the existence of several Tamil inscriptions that were not noticed by scholars earlier had come under our scrutiny. The first among them is the fragmentary inscription recording the eulogy of the merchant Iraman Bhujarikan otherwise called Sivālayappiriyān. He was obviously a patron of Saiva temples. This inscription, which is recorded in the characters of the 13th century, is found in the stone gallery of the archaeological museum at Anuradhapura. When we visited

the museum in 1998 as members of the team led by Professor Karashima an estampage of it was prepared and the text was subsequently published in one of our volumes in Tamil.

Dr. Malini Dias had the courtesy to give us the copy of an estampage of an inscription from Tampalakamam. It was prepared in 1931 by the employees of the Department of Archaeology. It had remained unnoticed until recently. On a close scrutiny the present author found that it records the creation of a military fief called *jagatappakaṇṭan tānam*. The arrangement was made by Māgha *uṭaiyār*. The word Māgha is fairly clear on the estampage and once this is confirmed by further scrutiny, this inscription would become unique as the only epigraphic record hitherto found that records the name of Māgha. He held sway over the northern and northcentral portions of the island from Polonnaruva for a long period since 1215.

In August 2003 we had the opportunity of visiting the archaeological site of Padaviya with Karashima for the first time. While Professor Karashima and others were preoccupied with the examination of the long inscription of the merchant guild, the present author, out of curiosity, walked round the basement of Siva Devale No. 1. He was pleasantly surprised to find traces of writing on a major part of the exterior faces of its walls. It was with difficulty and only after thoroughly cleaning a spot that it was possible to convince the officers and employees of the Archaeological Department about the existence of inscriptions. As the inscribed stones were covered with a thick coating of dust and clay over a long period of time before the excavations the letters were covered with accretions and the excavators of the site had failed to notice them. Besides, in the vicinity of the *devale* are found pillars, slabs and other kinds of stones that were removed and brought from the remains of buildings further away from the site of the *devale*.

In some of them we found traces of Tamil letters. One of them is the remnant of a large pillar while another one could be recognized as the pedestal that had supported a *lingam* in a shrine. When we visited

the Archaeological Department recently one of the employees informed me that the authorities have now taken a serious note of the existence of many Tamil inscriptions at Padaviya. The resumption of hostilities in the country recently, has impeded the project of preparing estampages of these inscriptions. But, it may be noted here that there are more Tamil inscriptions at Padaviya than at any other archaeological site in Sri Lanka. Once these inscriptions are brought to light it may be possible to develop further insights about the medieval merchant town called Aypolipattinam established and controlled by the Nānādesis.

A few months ago Rev. Vajira of the Department of History and Archaeology of the University of Sri Jayawardanapura gave me the estampages of a few brief Tamil inscriptions. These were discovered recently. Two of them are found on the bases of guardstones. Another one records the preparation of a platform for laymen (*upāsar*). The fourth one cannot be deciphered because the letters are not clear. The fifth one, from Welikanda, records the name of a Buddhist temple established by the Ainnūruvar fraternity of merchants. These are valuable additions to the list of inscriptions that have been collected during the past 115 years since the commencement of excavations conducted by the Department of Archaeology.

The most recent sensational development in relation to Tamil inscriptions in Sri Lanka is the identification of an inscription in the Colombo Museum as one set up in the reign of a Cōla viceroy in the mid-eleventh century. Historians and archaeologists have failed to notice its existence probably because no one could comprehend the contents. There is no indication about its contents in any publication. The Director of the Museum, Dr. Nanda Wickremasinghe, who has recently assigned the present author the task of editing the Tamil inscriptions preserved in the Colombo Museum, sent me the copies of their estampages through Dr. Prematilleke for the purpose of facilitating the work. The scrutiny of one of them revealed that it is of an inscription dated in the second regal year of a Cōla viceroy called Uttama Cōlan Rājendradēvar. He was doubtless, the prince of that

name described in the preamble of the inscriptions of the Cōla Emperor Rajendra II.

The evidence from this inscription confirms Indrapala's claim made in a recent publication that there were successive Cōla viceroys in the island. The other details recorded in the inscription are equally interesting and sensational. Puruṣōttaman Mūvēntavēḷān, an agent of this viceroy, constructed a temple and monastery in honour of Mittiramitar in southern Anuradhapura (teṇ Anurāpuri). Besides, he granted to Bōdhi Sṛi Mitira Maṇavālar a finely wrought umbrella, a canopy of feathers and a bed of a rare quality. In the light of information from this record the notions entertained about Cōla rule in the island have to be reviewed and revised.

This volume consists of eight chapters of uneven length. The progress made in relation to studies on Tamil inscriptions is critically reviewed and evaluated in the first chapter. The work done by pioneer contributors has been highlighted. In the second and third chapters attention is focused on the inscriptions set up in the Anurādhapura and Cōla periods respectively. There are in all four chapters on the inscriptions of the Polonnaruva period, which are examined rather comprehensively in twenty-two essays. The last portion of the book is in the form of a compilation of the texts of inscriptions. All except those fragments that are insignificant have been included in this compilation. A comprehensive bibliography and index are also included at the end of the volume.

The cooperation and support extended by several institutions and individuals have facilitated the preparation and successful completion of this work. The Taisho University of Japan has precedence over others in order of priority. It provided generous financial support for the project on Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean, which was initiated and implemented under the leadership of Professor N. Karashima. As a member of the team led by him the present author had visited museums and historical sites in Tamil Nadu,

Karnataka and Andhra Pradesh in India and in Myanmar and Japan. An enormous amount of material bearing on the art, architecture, inscriptions and history was collected during these visits. The work has facilitated the publication of two volumes prepared, compiled and edited by the present author, on Indian art and architecture, in recent years.

The Indo-Sri Lanka Foundation established at the end of the last century had generously supported a project on Indo-Sri Lankan Relations in Pre-colonial times. The present author was a coordinator. Under this project it was possible to continue the work started earlier under the leadership of Karashima. Professors Y. Subbarayalu and P. Shanmugam were active participants in this project also and they arranged the field trips in India. The work done under this project culminated in a seminar held at Peradeniya in January 2002. Many of the papers presented were on the inscriptions of the merchant guilds in Sri Lanka and India. The University of Peradeniya made a modest grant for the study of inscriptions. It was utilized for meeting a part of the expenditure on field trips, clerical assistance and the preparation of photographic copies for illustration.

On the invitation extended by the Institute for the History of Religions - Buddhism and Hinduism, at the University of Uppsala, the present author visited that university on several occasions and presented papers at seminars and international conferences. The Uppsala connection had provided the inspiration for developing a keen interest in studies relating to comparative religion and particularly the interactions between Hinduism and Buddhism. Besides, it was possible to gain and develop fresh insights through the methodologies of academic criticism and inquiry characteristic of the intellectual tradition developed in Scandinavia. A substantial proportion of my articles was included in the publications supported by that university. In one of those publications almost all Sri Lankan Tamil inscriptions pertaining to Buddhism were critically examined in more than a dozen papers by the present author. To Peter and Gerd of Uppsala the author is indebted for their unfailing courtesies and hospitality.

Among individuals in Sri Lanka, Piyatissa Senanayake of the Department of Archaeology at the University of Peradeniya was largely responsible for stimulating the present author's interest in epigraphic studies. It was on his insistence that we visited Budumuttava several times to examine the Slab Inscription of the Vīrakkoti. On the first occasion we recognized some words and expressions that revealed that the text recorded some transaction pertaining to the Ainnūruvar. On the basis of subsequent studies we reported that at Vikkiramacalāmēkapuram mentioned therein the Ainnūruvar had established a merchant town. These impressions were later confirmed by the work done by the team of scholars led by Professor Karashima.

The courtesies extended by the late Rev. Sumanajothi, the Vihārādhīpathi of the Rajamahāvihāra at Budumuttava and the enthusiastic support and assistance provided by his disciples have left behind a lasting impression in our minds. The cooperation and assistance rendered by the staff of the libraries of the University of Peradeniya and the Postgraduate Institute of Archaeology are gratefully acknowledged. The courtesies and cooperation extended by Dr. Siran Deraniyagala, the former Commissioner-General, Department of Archaeology, his Deputy Dr. Malini Dias and her successor Dr. Namel in the unit of Epigraphy have facilitated the preparation of work leading to the publication of this volume.

The estampages of the inscriptions illustrated in this volume were photographed and serially arranged with commendable skill by Dulma of the Department of Archaeology, University of Peradeniya. Her unfailing enthusiasm is deeply appreciated and her help is gratefully acknowledged. The high priests of the temples of Kōṇṣvaram and Munṇṣvaram graciously extended their support and cooperation on our visits to these historic temples and their courtesies are gratefully acknowledged. Mr. G. Kumaran of Kumaran Book House, Colombo prepared the photographs of the inscriptions at Nilaveli and Kantalay. R. Raghuparan, Senior lecturer in Tamil at the South Eastern University of Sri Lanka was kind enough to devote considerable time and energy

for reading the proof copies of this volume and designing it in an impressive manner.

The keen interest and enthusiasm with which Shanthi Navukkarasan, Director, Department of Hindu Religious and Cultural Affairs and S. Theivanayakam, the Deputy Director, facilitated the publication of this volume are gratefully acknowledged. Finally, it is our duty to record our deep appreciation of the care, skill and concern with which the staff of Unie Arts (Pvt) Ltd produced this volume.

We have great pleasure in dedicating this book to Professor Noboru Karashima as a token of our deep appreciation of his scholarship and his remarkable contribution to the impressive progress in studies relating to Sri Lankan Tamil inscriptions.

S. Palmanathan

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

xix

1. இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்களும் பூர்வாங்க வெளியீடுகளும்

01

2. அனுராதபுர காலத்துச் சாசனங்கள்

◆ பிராகிருத மொழிச் சாசனங்கள்	27
◆ அபயகிரிச் சாசனம்	39
◆ நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு	42
◆ குமாரகணத்தார் கல்வெட்டு	48
◆ வாயிற் காவலர் பற்றிய கல்வெட்டு	52

3. சோழர் காலத்துச் சாசனங்கள்

◆ சோழரின் மெய்க்கீர்த்திகள்	59
◆ இலங்கையிற் சோழர்	63
◆ மாதோட்டத்துக் கோயில்களும் சாசனங்களும்	66
◆ ஜனநாதமங்கலத்துக் கோயில்களும் சாசனங்களும்	74
◆ ஐந்நூற்றுவரின் சாசனம்	81
◆ பதவியாவில் இராஜராஜன் காலத்துக் கல்வெட்டு	82
◆ சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துச் சாசனம்	91
◆ மானாங்கேணிச் சாசனம்	101
◆ நிலாவெளிக் கல்வெட்டு	103
◆ திருகோணமலையிற் சோழ மன்னரின் மெய்க்கீர்த்திகள்	107
◆ இராஜராஜப் பெரும்பள்ளிச் சாசனங்கள்	111
◆ ஆதகடக் கல்வெட்டு	121
◆ ஐந்நூற்றுவன் அம்பலம்	125

4. பொன்னாறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள் - I பிரமதேயங்களின் சாசனங்கள்

◆ பிரமதேயங்கள்	133
◆ பளமோட்டைச் சாசனம்	133
◆ கஜபாகுதேவரின் கந்தளாய்ச் சாசனம்	135
◆ கஜபாகுதேவர் காலத்துத் தான சாசனம்	137
◆ ஜயங்கொண்டசலாமேக சதுர்வேதி மங்கலம்	141

5. பொலன்னறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள் - II	
◆ வீரசாசனங்களும் வீரபட்டினங்களும்	145
◆ பதவியாவிலுள்ள வீரசாசனம்	162
◆ விஹாரேஹின்ன எறிவீரரின் சாசனம்	170
◆ வாஹல்கட வீரக்கொடியாரின் சாசனம்	184
◆ விக்ரமசாலமேகபுரத்து வீரசாசனம்	194
◆ குருநாகல் மாவட்டத்து வீரசாசனங்கள்	206
◆ ஐந்தூற்றுவரின் தொல்பொருட் சின்னங்களும் சாசனங்களும்	212
6. பொலன்னறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள் - III	
படைவீரரின் சாசனங்கள்	
◆ வேளைக்காற்றின் பொலன்னறுவைச் சாசனம்	225
◆ விக்ரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி	251
◆ மோறகஹுவல சாசனம்	257
◆ அகம்படி உம்பிழ அயித்தன் கல்வெட்டு	261
◆ தம்பலகாமம் கல்வெட்டு	267
◆ பொலன்னறுவை வேளைக்காற்றின் 13 ஆம் நூற்றாண்டுச் சாசனங்கள்	277
◆ பதவியாவில் வேளைக்காற்றின் சமஸ்கிருதமொழிக் கல்வெட்டு	293
7. பொலன்னறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள் - IV	
அரசரின் பிரகடனங்களும் கோயிற் சாசனங்களும்	
◆ விக்ரமசலாமேகபுரத்துச் சாசனங்கள்	305
◆ கஜபாகுதேவர் காலத்துப் பொலன்னறுவைச் சாசனங்கள்	317
◆ மாங்கனாய்க் கல்வெட்டு	325
◆ முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் நயினாதீவுக் கல்வெட்டு	338
◆ பாண்டுவாச நுவரவிலுள்ள நிசங்கமல்லனின் காலத்துக் கல்வெட்டு	351
◆ திருகோணமலைக் கோட்டையிற் சோடகங்களின் கல்வெட்டு	365
◆ பதவியாவிற் பேரளமையாரின் சாசனம்	380
8. சாசன வாசகங்கள்	391
9. அடிக்குறிப்புகள்	447
9. உசாத்துணை நூல்கள்	513
10. சொல்லடைவு	531

வரலாற்று மூலங்களிற் சாசனங்கள் முதன்மையானவை. அவற்றுக்குப் பல சிறப்புகள் உண்டு. அவை சமகாலத்து ஆவணங்கள். சாசனங்களிற் காணப்படும் விவரங்கள் பெரும்பாலும் அவை எழுதப்படும் காலத்து நிகழ்ச்சிகள் பற்றியவை. இலக்கிய நயம் கருதி விவரங்களை மிகைபடுத்திக் கூறும் பண்பு நூல்களிற் போன்ற அளவில் அவற்றிற் காணப்படுவதில்லை. சாசனங்களில் அதிகமானவை தானங்களைப் பற்றியவை. அவை சமண, பௌத்தப் பள்ளிகள், கோயில்கள் என்பவற்றுக்கு வழங்கிய நன்கொடைகளின் விவரங்களை வர்ணிக்கும் பாங்கில் அமைந்தவை. நன்கொடையாக வழங்கப்பட்ட பொருள்களும் பலவகைப்பட்டவை. அவற்றுட் பல நாட்டில் உற்பத்தியானவை. சில பொருட்கள் தூரபிரதேசங்களினின்றும் வணிகர்கள் தரைவழியாகவும் கடல்வழியாகவும் ஏற்றிவரும் பொருள்கள். எனவே சாசனங்கள் பொருட்களின் உற்பத்தி, பண்டமாற்று, வாணிபம், நுகர்வு என்பன பற்றிய ஆதாரங்களாகி விடுகின்றன. அவை வாழ்வியல் பற்றிய குறிப்புகளின் களஞ்சியமானவை.

நன்கொடை வழங்கியவர்கள், அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள் என்போரைப் பற்றிய விவரங்கள் இன்னொரு விதமானவை. அரசரும், பிரதானிகளும் நிர்வாக அதிகாரிகளும் வணிகரும் வேறு பிறர் பலரும் தானகாரரில் அடங்குவர். அவர்களைப் பற்றிய விவரங்களைச் சாசனங்கள் மூலமாகவே அறியலாம். ஆட்சிமுறை, நிர்வாக நிறுவனங்கள் சமுதாய நிலைகள் என்பன பற்றி ஆராய்ந்து அறிவதற்குக் கிடைக்கின்ற மூலங்களிலே சாசனங்களே முதன்மையானவை.

தானங்களைப் பெற்ற நிறுவனங்களும் சமுதாயத்தோடு பல விதங்களிற் பந்தமானவை. அரசருக்குரிய உரிமைகள் அவற்றுக்கு மானியங்களாக வழங்கப்பட்டன. அவை நிலமானியங்கள், சேவைமானியங்கள் என்னும் வகைகளில் அடங்கும். அவற்றைப் பள்ளிச்சந்தம், தேவதானம், பிரம்மதேயம் என வெவ்வேறு விதமாகத் தன்மைக்கு ஏற்பக் குறிப்பிட்டனர். பணப்புழக்கமும் கைத்தொழில் உற்பத்தியும் போக்குவரத்து வசதிகளின் நவீன மயமாக்கமும் ஏற்படும் வரை எமது தேசங்களிற் சமுதாயத்தின் இயக்கத்துக்கு நிலமானியங்களே கணிசமான அளவில் ஆதாரமாய் அமைந்தன. நவீன

யுகத்திற்கு முற்பட்ட சமுதாயத்தைச் சாசனங்களை நுட்பமாக ஆராய்வதன் மூலமே புரிந்து கொள்ளலாம். எழுத்து, மொழி. இசை, நடனம், சித்திரம் முதலிய துறைகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளையும் சாசனங்களின் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. திருப்பருத்திக்குன்றம், திருவாரூர் போன்ற தலங்களில் ஓவியக் காட்சிகளை விளக்கும் வண்ணமாகச் சாசன வாசகங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது.^௩

தமிழ்ப்பிராமிச் சாசனங்கள்

தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட சாசனங்கள் பல்லாயிரக்கணக்கில் உள்ளன. அவற்றைப் பற்றிய கண்டுபிடிப்புக்கள் தொடருகின்றன. 1960ஆம் ஆண்டு வரை தமிழ்ச் சாசன வரலாறு பல்லவரோடு ஆரம்பமானது என்றவொரு நிலை காணப்பட்டது. இன்று அது முற்றாக மாறிவிட்டது. இந்நாட்களில் தமிழ்ப்பிராமிச் சாசனங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றன. ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட தொகுப்பு நூலின் பயனாகத் தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் சர்வதேசப் பரிமாணத்தைப் பெற்று விட்டன.^௪ ஜேர்மனியிலும் ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும், ஸ்கந்தினேவியாவிலும், ஜப்பான் தேசத்திலும் தமிழியல் ஆய்வுகளில் நாட்டங் கொண்டோர் அச்சாசனங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ளனர்.

தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்களைப் பற்றி இங்கு சுருக்கமாக விளக்குவது அவசியமாகும். இலங்கையிலே புராதன காலத்தில் ஏற்பட்ட தமிழரின் குடியிருப்புக்கள் பற்றியும் அங்குள்ள தமிழ்மொழி வரலாற்றின் ஆரம்ப கட்டங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் அத்தகைய விளக்கம் அவசியமாகும்.

தமிழ்ப்பிராமிச் சாசனங்கள் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டவை. அவை தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளன; பெரும்பாலும் அவை சமண சமயம் தொடர்பானவை. அவற்றிலே ஏறக்குறைய 20 வீதமான சொற்கள் பிராகிருதமொழிச் சொற்கள்.^௫ பேச்சுவழக்கான மொழியில் அதேயளவிற் பிராகிருதச் சொற்கள் இடம் பெற்றிருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. ஆயினும் மிகப் புராதனமான ஆவணங்களில் அறிமுகமாகின்ற தமிழ் வழக்கிற் பிராகிருதச் செல்வாக்கு கணிசமான அளவில் ஏற்பட்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியது. அது தமிழகம் வாணிபத்திலும்

பண்பாட்டுத்துறையிலும் அயல்நாடுகளோடு ஏற்படுத்தியிருந்த தொடர்புகளின் விளைவாகும்.

தமிழ் மொழியிலுள்ள மிகவும் புராதனமான சாசனங்கள் பிராமி என்னும் வரிவடிவங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. நாவலந்தீவின் ஏனைய தேசங்களிலும் இலங்கையிலும் இதுவே சமகால வழமையாகும். ஆனால் அங்கெல்லாம் பிராகிருத மொழியிற் சாசனங்களை எழுதினார்கள். இன்று எவ்வாறு ஆங்கிலம் தொடர்பு மொழியாக விளங்குகின்றதோ அவ்வாறே அந்நாட்களிற் பிராகிருதம் தொடர்பு மொழியாக விளங்கியது. கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகள் வழங்கும் பகுதிகளிலும் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு அம்மொழிகளிலன்றிப் பிராகிருத மொழியிலேயே சாசனங்களை எழுதினார்கள். இலங்கைச் சாசனங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்குமிடத்து இதனைக் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும்.

பிராமிச் சாசனங்களின் இரண்டாவது பிரதானமான அம்சம் அவற்றின் வரிவடிவங்கள் பற்றியது. தமிழ்ச்சாசனங்களும் பிராகிருத மொழிச் சாசனங்களும் பிராமி என்று வழங்கும் வரிவடிவங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், வட இந்தியா, தக்ஷிணாபதம் ஆகியவற்றின் தேசங்களிற் பிராகிருத மொழிச் சாசனங்களை எழுதுவதற்கும் தமிழ்ச் சாசனங்களை எழுதுவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்ட வரிவடிவங்களிற் சில வேறுபாடுகள் உண்டு. அந்த வேறுபட்ட எழுத்துக்கள் தமிழ்ப்பிராமிக்குச் சிறப்பானவை. ழ, ள, ற, ண, என்பனவே அவ்வெழுத்துகள்.

அத்துடன் ஈ, ம என்னும் எழுத்துகளைத் தமிழ்ப்பிராமியில் எழுதும் முறையும் வேறுபட்டது. ⁶ வேறு எழுத்துகளின் வடிவமைப்பைப் பொறுத்தும் சில வேற்றுமைகளை ஆய்வாளர் அவதானித்துள்ளனர்.

ஆதி காலத்து இந்திய மொழிவல்லுநர்கள் தமிழ்ப்பிராமியின் சிறப்பியல்புகளை இனங் கண்டிருந்தனர். எனவே அதனைத் தாமிழி என்றுந் திராவிடி என்றும் 'வார்ணித்துள்ளனர். வட இந்திய வழக்கான பிராமி வடிவங்களை அசோக பிராமி என்று சொல்வது இந்நாட்களில் வழமையாகிவிட்டது. இதுவரை

கிடைத்தனவற்றுட் காலத்தால் முற்பட்டவை அசோகனின் சாசனங்களாகும். அவற்றிலே எழுத்துகள் செம்மையாகவும் தெளிவாகவும் இலக்கண அமைதிகளுக்கு ஏற்ற விதத்திலும் காணப்படுகின்றன. எனவே, அவை அந்த எழுத்து முறையின் வளர்ச்சியில் முதிர்ச்சி நிலையினைப் பிரதிபலிக்கின்றன என்று கொள்ளலாம். மோரியரின் ஆதிக்கப் படர்ச்சியின் வழியாகப் பிராமி வரிவடிவங்களின் உபயோகம் நாவலந்தீவின் தென்பகுதிகளுக்கும் பரவியதென்ற கருத்து அண்மைக்காலம் வரை நிலவி வந்தது. ஆனால் தென்னிந்தியாவில் அண்மைக் காலங்களிற் கிடைத்துள்ள ஏராளமான எழுத்துகள் பொறித்த தொல்பொருட் சின்னங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளின் காரணமாக அந்தக் கருத்துப் பலவீனமாகிவிட்டது. பிராமியின் உற்பத்தி பற்றிப் பல கருத்துகள் தலைப்பட்டுள்ளன. இதுவரை உறுதியான முடிவுகளைச் சொல்லமுடியவில்லை. மேலும் கிடைக்கக் கூடிய தொல்பொருட் சின்னங்கள் மூலமாக வருங்காலத்தில் அது சாத்தியப்படலாம்.

தமிழ்ப்பிராமிச் சாசனங்கள் அளவிற சிறியவை. அவை பெரும்பாலும் தான சாசனங்கள். நன்கொடைகள், அவற்றை வழங்கியோர், நன்கொடைகளைப் பெற்றோர் பற்றிய விவரங்கள் மிகச் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பலவர்களதும் சோழர்களதும் பட்டயங்களிலும் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படும் மிகுந்த விவரங்களை இவற்றிலே காணமுடியாது. ஆயினும் வரலாற்று ஆவணங்கள் என்ற வகையில் அவற்றுக்குத் தனி வகையான சிறப்புண்டு. தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட ஆவணங்களில் அவையே காலத்தால் முற்பட்டவை. பிற்கால வளர்ச்சிகளுக்கு அவை அடிப்படையானவை. பாண்டிய, சேரநாடுகளிற் பொது வழக்காயிருந்த வட்டெழுத்து முறை அவற்றிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றது. சோழப்பெருமன்னர் காலத்திலே தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் பரவி வழமையாகிவிட்ட தமிழ் வரிவடிவங்களின் உற்பத்திக்கும் தமிழ்ப்பிராமி வடிவங்கள் மூலமானவை. தொண்டை நாட்டிலே சமஸ்கிருத மொழியை எழுதுவதற்கு உருவாக்கிய கிரந்த வரிவடிவங்களிலும் தமிழ்ப்பிராமியின் செல்வாக்கினைக் காணலாம்.

தமிழ்ப்பிராமிச் சாசனச் சொற்கள் பல தொல்காப்பிய இலக்கண விதிகளை விளக்குவதற்கு உதாரணமானவை. “பன்னீர் உயிரும் மொழி முதல் ஆகும்” என்பார் தொல்காப்பியனார். அவற்றுள் ஐ, ஒ, ஓ ஆகிய மூன்றும் தவிர்ந்த ஏனைய ஒன்பதும் பிராமிச் சாசனங்களில் மொழி முதலாக அமைந்துள்ளன. ஐ, ஒள தவிர்ந்த பத்து உயிர் எழுத்துகளும் மெய்யெழுத்துகளோடு கூடி, உயிர்மெய்யாகி மொழி முதலாக அவற்றில்

வந்துள்ளன. “ஆவோடல்லது யகரம் முதலாது” என்பது தொல்காப்பியக் கூற்று அதற்கமைய ய கர மெய் ஆ வோடிணைந்து யாற்றுார் என ஒரு கல்வெட்டில் வந்துள்ளது. அன் என்னும் ஆண்பால் ஒருமை விசுதி பண அன், கடல் அன், சடிகள், வணிகன், குடும்பிகன் போன்ற சொற்களிற் காணப்படுகின்றது. அதே போன்று அள் என்னும் பெண்பால் ஒருமை விசுதியுஞ் சில சொற்களில் உண்டு. விசுதியைத் தனியாகப் பிரித்து எழுதும் முறை தமிழ் ஆவணங்களிற் பிராமிச் சாசனங்களுக்கு மட்டும் சிறப்பானது. மேல்வருவன சில உதாரணங்களாகும்:

கொடிய அவன்	கொட்டியவன்
உபச அன்	உபாசன்
பாகன் ஊர்	பாகனூர்
சேவிதீஒன்	செய்வித்தோன்
திடிஇல்	திடியில்
கருஊர்	கருஓர்
நல்லிஊர்	நல்லியூர்

ஒற்று மிகுத்து எழுதப்பட வேண்டிய சொற்கள் பலவற்றில் ஒற்று மிகாது அமைந்திருப்பது பிராமிச் சாசனங்களில் வரும் தமிழ்ச் சொற்களின் மற்றுமொரு அம்சமாகும். மேல்வரும் சொற்கள் அத்தகையனவற்றுட் சிலவாகும்:

கொடுபிதோன்	-	கொடுப்பித்தோன்
உபு	-	உப்பு
செய்பித	-	செய்பித்த
தசன்	-	தச்சன்

சில சமயங்களில் உகரம் ஊகாரமாகிவிடும். உதியன், உபாஸன் என்பவற்றை முறையே ஊதியன், ஊபாஸன் என்று எழுதியுள்ளனர். பல சொற்களிற் குறிலை நெடிலாகவும் நெடிலைக் குறிலாகவும் எழுதியுள்ளனர். அதனால் இச்சாசனங்களைப் படித்து உருவாக்கப்பட்ட வாசகங்களிற் பாடபேதங்களுண்டு. ஆதன் ஆதன் என்ற பெயர்கள் அதன் அதன் என்று எழுதப்பட்டுள்ளமை கவினித்தற்குரியது. நெடிலைக் குறிலாக அமைத்துக்கொள்ளும் இயல்பு பிராகிருத மொழிச் செல்வாக்கினால் ஏற்பட்டதென்று கருதலாம். பிராமிச் சாசனங்களை எழுதியவர்கள் தமிழ், பிராகிருதம் ஆகிய இரண்டிலும் ஓரளவு பயிற்சியுடையோர் என்பதும்

கவனித்தற்குரியது. இச்சாசனங்களில் வரும் வினைச் சொற்கள் எல்லாம் தமிழ்ச் சொற்கள்; பிராகிருதச் சொற்கள் அனைத்தும் பெயர்ச்சொற்கள்.

உபஅன்

வேள்து
சாம்பன்

தித்தன்

தமிழகத்திலே சாசனங்களை எழுதுவதற்கு மட்டுமன்றி முத்திரைகள், மோதிரங்கள், மட்கலங்கள், நாணயங்கள் என்பவற்றிலும் சொற்களை எழுதுவதற்குத் தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சமகாலத்து இலங்கையிலும் இந்த வழமை ஏற்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடற்குரியது. எழுத்தறிவு சமுதாய மட்டத்திலே பல தரத்திலுள்ளோர் மத்தியிலும் பரவியிருந்தது என்பதற்கு எழுத்துப் பொறித்த தொல்பொருட் சின்னங்கள் உறுதியான ஆதரங்களாகும்.

பிராமிச் சாசனங்களும் பெருங்கற்படைக்காலப் பண்பாடும்

பெருங்கற்படைக் காலப் பண்பாடு, பழந்தமிழ் இலக்கியம் ஆகியவற்றோடு தமிழ்ப்பிராமிச் சாசனங்களின் மொழிவழக்கும் அது அடையாளப்படுத்தும் பண்பாட்டு மரபுகளும் நெருங்கிய தொடர்புடையவை. தென்னிந்தியப் பெருங்கற்படைக் காலத்தின் பிற்பகுதி பிராமிச் சாசனங்கள் எழுதப்பட்ட

காலமாகும். பழந்தமிழ் நூல்களான தொகைநூல்களில் அடங்கிய பாடல்களும் பத்துப்பாட்டு நூல்களும் தோன்றிய காலமும் அதுவேயாகும். பெருங்கற்படைக் காலப் பண்பாடு தென்னிந்தியாவிலே திராவிட மொழிகள் வழங்கும் மாநிலங்களான தமிழ்நாடு, கர்நாடகம், கேரளம், ஆந்திரப் பிரதேசம் ஆகியவற்றிலே பரவியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வெண்பன்இ அறுவை வணிகன் எ[ள்]ளஅஅடன்

வெண்பன்இ அறுவை வணிகன் எ[ள்]ளஅஅடன்

தீயன் சாந்தன்

தீயன் சாந்தன்

கணி நாகன் கணி நாதன் இருவர் அம கல்

கணி நாகன் கணி நாதன் இருவர் அம கல்

கண்ணன் ஆதன்

[கொடுமணல்]

பதுமாற் கோதை
[அழகன் குளம்]

[அ]ரிதிய் அய மரைய் அயை பா...
[கரூர்]

மூலன்பேடு அந்தனன் உமண[ன்]
உறையூர்

பெருங்கற்படைக்காலப் பண்பாடு பல சமூகங்களினதும் இனக் குழுக்களினதும் சங்கமத்மதினாலும் அவற்றின் பண்பாட்டு மரபுகளின் கலப்பினாலும் உருவாகியது என்பது அதற்குரிய ஈமச்சின்னங்களினாலும் அவற்றிலே காணப்படும் வேறு தொல்பொருட்கள் மூலமாகவும் உணரப்படுகின்றது. நுண்கற்காலப் பண்பாட்டுச் சமுதாயங்களும் புதிய கற்காலப் பண்பாட்டுச் சமுதாயங்களும் இரும்பின் உபயோகத்தை அறிமுகப்படுத்திய ஒரு முன்னேற்றமான சமுதாயத்தோடு இணைந்து விட்டன. விவசாயமும் பிறதொழில்களும் புனங்களும் தோப்புகளும் பெருமளவிலே உருவாக்கப்பட்டன. உற்பத்திப் பெருக்கத்தினால் சனப்பெருக்கம் ஏற்பட்டது. கிராமிய வாழ்க்கையும் நகரங்களின் உற்பத்தியும் ஏற்பட்டன. அன்றாடத் தேவைக்கும் மட்டுப்பட்ட அளவிலான பயிர்ச்செய்கைக்கும் வேண்டிய மடு, வாவி, குளம் எனப் பலவாறு சொல்லப்படும் நீர் நிலைகளை உருவாக்க முடிந்தது. இரும்புக் கருவிகளின் துணைகொண்டு பாறைகளை உடைக்கவும் நிலத்தை ஆழமாக வெட்டிப் பண்படுத்தவும் காடுகளை அழித்துத் தேவைகேற்றவாறு பயன்படுத்தவும் முடிந்தது. இப்பண்பாட்டுக்குரிய மக்கள் மட்கலங்களையும் தங்கள் பாவனைக்கு வேண்டியவாறு உற்பத்தி செய்தனர். மட்பாண்டங்களிலும் கருப்பு, சிவப்பு மண்பாண்டங்கள் என்பன இப்பாண்பாட்டிற்குச் சிறப்பான சின்னங்களில் ஒரு வகையினவாகும். இப்பாண்பாட்டு மக்களின் ஈமச்சடங்குகளும் அவர்களுக்குச் சிறப்பானவை. ஈமத்தாழிகளிலும், தாழ்வைகளிலும் கல்லறைகளிலும் இறந்தோரின் சடலங்களைப் புதைக்கும் முறை அவர்களின் வழமையாகும். அவற்றைப் பற்றிய விவரங்கள் பழந்தமிழ் நூல்களில் காணப்படுகின்றன. காலத்தாற் பிற்பட்டதான மணிமேகலை அறுவகையான ஈமச்சடங்குகள் பற்றிச் செப்கின்றது.

பெருங்கற்படைக் காலப்பண்பாடு திராவிட மொழிகளோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது என்பது கவனித்தற்குரியது. அது பரவியிருந்த நிலப்பகுதி திராவிடமொழிகள் வழங்கும் பிரதேசமாகிய தென்னிந்திய தீபகற்பம். பெருங்கற்படைக் காலத்து மக்களிடையே திராவிடமொழிகள் பேச்சுவழக்கான மொழிகளாகிவிட்டன. அக்காலத்தின் பிற்பகுதியில் கி.மு நான்காம் நூற்றாண்டளவில் அவை ஆதியான திராவிட மொழியின் கிளைமொழிகளாகி விட்டன போலத் தோன்றும். அக்காலகட்டம் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக் காலம் என்பதைச் சாசனத் தமிழ் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. தமிழிலக்கிய மரபும் அக்காலத்தில் உருவாகிவிட்டது.

அந்தக் காலகட்டத்திலே பிராகிருதமும் தமிழகத்தில் அறிமுகமாகி விடுகின்றது. பிராமித் தமிழ்ச் சாசனங்களில் வரும் பெயர்களில் சில தமிழ்ப் பெயர்கள்; வேறு சில பெயர்கள் பிராகிருத மொழிப் பெயர்கள், இன்னுஞ் சில பெயர்கள் தமிழாக்கம் பெற்ற பிராகிருத மொழிப் பெயர்கள். இச்சாசனங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் நாகர், பரதவர், பிராமணர் முதலான சமூகப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்த எல்லோரிடையிலும் தமிழ் பேச்சு வழக்கு மொழியாகிவிட்டது. தமிழகத்துக் கரையோரங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் கப்பற் பிரயாணங்களை மேற்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டனர். தூரதேசங்களோடு தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். ஈழம், தாம்லாந்து, எகிப்து ஆகிய தேசங்களிலே தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துகள் பொறித்த கலவோடுகளும் பிற சின்னங்களும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடற்குரியது.

இலங்கையிற் பெருங்கற்படைக் காலம்

கடல்குழ் இலங்கையின் நிலவளனும் மலைவளமும் கடல்வளமும் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த பெருங்கற் பண்பாட்டு மக்களைக் கவர்ந்தன. கடலில் விளைந்த முத்தும் சங்கும் மலைகளிற் கிடைத்த மணிகளும் பெறுமதி மிக்கவை. அவை வணிகரைப் பெரிதுங் கவர்ந்தன. நெய்தல் நில மக்களாகிய பரதவரும் பிறரும் கடல்புதிர்வியங்களைப் பெறுவதற்கு அங்கு சென்றனர். நீர்வளமும் நிலவளமும் அங்கு சிறந்து காணப்பட்டதால் அங்குள்ள கரையோரங்களிலே தங்கிக் குடிகளாகிவிட்டனர். அதற்கு முன்பு அங்கு நுண்கற்கால மக்களே வாழ்ந்தனர். புதிய கற்காலப் பண்பாட்டின் கவடுகள் அங்கு கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் வேட்டுவராக வாழ்ந்தனர். எலும்பிலும் மரத்துண்டுகளிலும் குறுங்கல்லாயுதங்களைப் பொருத்திக் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தினார்கள். அக்கருவிகள் நிலத்தின் மணற்பாங்கான மேல் மட்டத்திலுள்ள கிழங்குகளைக் கிளறி எடுப்பதற்கும் ஆறுகளிலும் சிறு நீர்த்தேக்கங்களிலும் பிடிக்கும் மீன்களையும் தூரத்திப் பிடிக்கக் கூடிய சிறு விலங்குகளையும் வெட்டுவதற்கும் பயன்பட்டன. நிலங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கோ பாறைகளை வெட்டுவதற்கோ மரங்களை வெட்டி வீடுகளை அமைப்பதற்கோ அவர்களால் முடியவில்லை. நுண்கற்கால மக்கள் மழை, குளிர், கொடிய விலங்குகள் ஆகியவற்றிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாப்பதற்காகக் குகைகளில் வாழ்ந்தனர். அவை மலையடிவாரங்களிலும் மேட்டு நிலங்களிலுமே பெரும்பாலுங் காணப்பட்டன. அம்மக்கள் நீர் வளமுள்ள இடங்களிலும் கடலோரங்களிலும் வாழ்ந்தனர். நுண்கற்கால மக்கள்

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டிலும் அதற்கு அண்மையிலுள்ள தீவுபற்றிலும் வாழ்ந்தமைக்கு இதுவரை எதுவிதமான சான்றுங் கிடைக்கவில்லை.

இவ்வாறானவொரு சூழ்நிலையில் பெருங்கற்படைக்காலப் பண்பாட்டினைத் தங்கள் வாழ்வியலின் பிரதான அம்சமாகக் கொண்ட மக்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குச் சென்றனர். அவர்களின் பண்பாட்டம்சங்களை, குறிப்பாக இரும்பின் உபயோகம், மட்கல உற்பத்தி போன்றவற்றை இலங்கையிலுள்ள ஆதிவாசிகள் அறிந்து கொண்டனர். கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதலாக இந்த மாற்றம் ஏற்பட்டது.

யாழ்ப்பாணம் தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகளில் நுண்கற்காலக் கருவிகளும் பெருங்கற்காலச் சின்னங்களும் கலந்திருப்பதைக் காணலாம். இந்தக் கலப்பு நுண்கற்கால மக்களும் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டை அனுசரித்த மக்களும் பலவிடங்களிலே கூடி வாழ்ந்தமைக்கான அடையாளமாகும். ஆதிவாசிகள் ஒரு புதிய, மிக முன்னேற்றமான பண்பாட்டு அம்சங்களை அறிந்து அவற்றை ஒப்புக் கொண்டதன் விளைவாக இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு புதுயுகம் மலர்ந்தது. அந்த யுகம் ஆரம்பமாகியதும் வாணிபம் மூலமாக இலங்கைக்கும் வட இந்தியப் பிரதேசங்களுக்கும் இடையிலே தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. தாம்ரலிப்தி, பாருகச்சம், முதலான துறைமுகங்களினூடாக இந்திய வணிகர் இலங்கைக் கரையை அடைந்தனர். தென்னிந்திய வணிகரைப் போல அவர்களின் சிலர் அங்கு தங்கிக் குடிகளாயினர். பிராகிருத மொழிச் செல்வாக்கும் வைதீக சமயச் செல்வாக்கும் அதன் மூலமாகவும் இலங்கையிலுள்ள ஆதிவாசிகளிடையே பரவின. இவ்வாறான காலப்பகுதியில் மோரியப் பேரரசின் மேலாதிக்கம் அநுராதபுரத்து அரசின்மேல் ஏற்பட்டது.

அவற்றால் இலங்கையிலே சமய, பண்பாட்டுத் துறைகளிற் பெரு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அந்த மாற்றங்களின் அடையாளங்களைச் சாசனங்களிற் காணலாம்.

ஈழத்துப் பிராமிச் சாசனங்கள்

இலங்கையில் இரண்டாயிரத்துக்கும் மேலான பிராமிச் சாசனங்கள் உண்டு. அவை பிராகிருத மொழிச் சாசனங்கள்; பிராமி வரிவடிவங்களில் எழுதப்பட்டவை. அச்சாசனங்களிற் கையாளப்படும் பிராகிருதம் ஒரு கலப்பு

மொழி. இந்தியாவிலுள்ள பிராகிருத மொழிக் கல்வெட்டுகளிற் காணப்படாத பல சொற்கள் அவற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றிலே பல தமிழ்மொழிச் சொற்களாகவும் சில திராவிட மொழிகள் சிலவற்றுக்குப் பொதுவான சொற்களாகவும் காணப்படுகின்றன. ஈழத்தின் பல பகுதிகளிலே தமிழ் மொழி வழங்கியமைக்குப் பிராமிச் சாசனங்கள் உறுதியான சான்றுகளாகும். அவற்றிலே காணப்படும் பருமக(ன்), பருமகள, மருமகன, மருமான, மருக மாற , ஐ, வேள, ப(ர) னி முதலியன தமிழ்ச் சொற்களாகும். தமிழ்ச் சொற்களைப் பிராகிருத மொழியில் எழுதுமிடத்து அம்மொழி இலக்கண மரபுகளுக்கேற்ப அவற்றை அமைத்துள்ளனர். பிராகிருதத்திலே சொற்கள் மெய்யெழுத்தில் முடிவதில்லை. அவை பொதுவாக உயிரேறி வரும். எனவே மருமகன், மருமான பருமகள் என்னுஞ் சொற்கள் முறையே மருமகன, மருமான, பருமகன் என்று எழுதப்படும். இவ்வாறு தலைவனையும் இறைவனையும் குறிக்கும் அய் (ஐ) என்ற சொல்லை அய என்று எழுதியுள்ளனர். அய என்பது ஐயன் (அய்யன்) என்பதற்குச் சமமானது. அபி, என்பது அதன் பெண்பால் வடிவம். அரசர், சிற்றரசர் என்போரின் குலங்களைச் சேர்ந்த பெண்களை மட்டுமே அபி, என்று இச்சாசனங்களிற் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

(No - 5)

பருமக உதி புதஹ பருமக ஸிமஹ லெணெ ஸக்யஸ

பருமக உதி புதஹ பருமக ஸிமஹ லெணெ ஸக்யஸ

(No - 6)

பருமக மித ஜ[ர]ய [ர]பறுமக ஸதநஸ்ஸ ஜித பருமகள புஸாய லெணெ

பருமக மித ஜ[ர]ய [ர]பறுமக ஸதநஸ்ஸ ஜித பருமகள புஸாய லெணெ
அகத - அநகத சது ஸக்யஸ

அய, அபி, என்பன தொடர்புடையன என்பதும் அவை முறையே உயர்நிலையிலுள்ள ஆண்களையும் பெண்களையும் குறிக்கும் சிறப்புப் பெயர்கள் என்பதும் இச்சாசனங்கள் மூலம் தெளிவாகின்றது. அபி, என்பது ஓளவை (முதியவன், பெரியவன், தலைவி) என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் கன்னட, தெலுங்கு வடிவமாகும். தமிழ்மொழி இலக்கிய வடிவம் பெறுவதற்கு முற்பட்ட காலத்திலே திராவிட மொழியினைப் பேசுவோர் இலங்கையில் வாழ்ந்தனர் என்று கருதுவதற்கு ஆதாரமான பல சொற்களுமுண்டு அபி, அவற்றிலொன்று.

தேவநயி மஹஜஹ க்யமிணி திஸஹ புத மஹதிஸ அயஹ லெணெ ஸக்யஸ

தேவநயி மஹஜஹ க்யமிணி திஸஹ புத மஹதிஸ அயஹ லெணெ ஸக்யஸ

கல, கந்த, கிரி, வொலு (வொல) என்னும் சொற்களை இறுதி நிலையாகக் கொண்ட இடப்பெயர்கள் திராவிட மொழிகளில் ஏராளமானவை. இவற்றை ஒத்த சிங்கள மொழிப் பெயர்கள் நூற்றுக்கணக்கானவை. இவற்றை எவரும் ஆராய முற்பட்ட வரலாறில்லை. வரலாற்று மொழியியலும் உயர்கலாபீடங்களிற் பயிலுவதற்கு வேப்பெண்ணை போலாகிவிட்டது. இந்த அலட்சியப் போக்கினைப் பாராட்டிற்குரிய பெருமையாக நோக்கும் மனப்பான்மையும் அறிவின்மை காரணமாகச் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டுள்ளது.

பருமக உதி புதஹ பருமக ஸிமஹ லெணெ ஸக்யஸ

பருமக உதி புதஹ பருமக ஸிமஹ லெணெ ஸக்யஸ
பருமக உதி புதஹ பருமக ஸிமஹ லெணெ ஸக்யஸ

பெருங்கற்படைக் காலப் பண்பாட்டுக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புண்டு என்பதை முன்பு அவதானித்தோம். இலங்கையிற் பெருங்கற்படைக்காலப் பண்பாடு பல கட்டங்களிலே பரவியதென்று கொள்வதற்கான காரணங்கள் உண்டு. ஆரம்பகட்டத்தில் அதனை இலங்கையிற் புகுத்தியவர்கள் தமிழ் கன்னட, தெலுங்கு மொழிகளின் பிரிவு ஏற்படாத காலத்திற்குரியவர்கள் என்று கொள்ளலாம். அவர்கள் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் பரவியிருந்தனர். தமிழ் / திராவிட மொழி மூலமான சொற்கள் அடங்கிய சாசனங்கள் குறிப்பாக வடமேற்கிலும், வடமத்தியிலும் தென்கிழக்கிலும் அமைந்துள்ளன. பெருங்கற்படைக் காலச் சின்னங்களும் அவ்விதமாகவே பரந்து காணப்படுகின்றன.

பருமக உதி புதஹ பருமக ஸிமஹ லெணெ ஸக்யஸ

பருமக உதி புதஹ பருமக ஸிமஹ லெணெ ஸக்யஸ

இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள்

xxxx

இலங்கைப் பிராமிச் சாசனங்களிலே தமிழ் - திராவிடமொழிச் சொற்கள் கலந்திருப்பதோடு அவற்றிலே தமிழ்ப்பிராமி வரிவடிவங்களும் காணப்படுகின்றன. தமிழ் மொழிக்குச் சிறப்பாகவுரிய ற, ன, ழ, ள ஆகிய எழுத்துக்கள் அவற்றில் உள்ளன. உதாரணமாக ராஜா என்பதில் ரா காரத்திற்குப் பதிலாக றாகாரமும் வேள என்பதில் ள கரமும் தமேழ என்பதில் ழகரமும் எழுதப்பட்டுள்ளமையினைக் குறிப்பிடலாம். சாத்தன், திஸன், உதிரன் போன்ற பெயர்கள் அன் விசுவாமி பெற்ற சொற்களாய் அமைந்துள்ளன. தமிழ்ப் பிராமியில் உள்ளவாறு ஈழத்துச் சாசனங்கள் பலவற்றிலே ஈ, ம, என்னும் எழுத்துக்கள் அமைந்துள்ளன.

புரத ஸாகுரிகஸ்ஸ லிணே

பருமக திபுரவேன மிஸதஸ

ஈழத்துப் பிராமிச் சாசனங்களிற் காணப்படும் தமிழ் - திராவிட மொழிச் சொற்களும் தமிழ்ப் பிராமி வரிவடிவங்கள் அவற்றில் ஏற்படுத்தியுள்ள செல்வாக்கும் அச்சாசனங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் இலங்கையிலே தமிழ் மொழி வழங்கியமைக்கும் சமூக பண்பாட்டுத் துறைகளிலே தமிழகத்தின் செல்வாக்கு கணிசமான அளவில் ஏற்பட்டிருந்தமைக்கும் சான்றுகளாகும். பிற தொல்பொருட் சின்னங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளின் மூலம் இக்கருத்து மேலும் வலுப்பெறுகின்றது.

புதகுமார தூதஸ லெணெ ஸகூஸ திநே

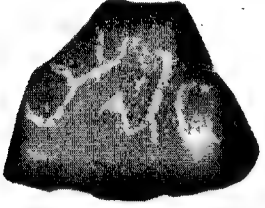
தமிழகத்திற் போல இலங்கையிலும் எழுத்துப் பொறித்த மட்கலங்களும் மோதிரங்களும் நாணயங்களும் குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கிடைத்துள்ளன. தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துக்களும் அமைந்திருப்பது அவற்றின் சிறப்பம்சமாகும். அண்மைக் காலங்களிற் கந்தரோடையிலும் வேறு பல இடங்களிலும் எழுத்துப் பொறித்த கலவோடுகள் மேலாய்வுகளிலும் அகழ்வாய்வுகளிலும் கிடைத்துள்ளன. அவை தமிழகத்திலே அரிகமேடு, அழகன் குளம், உறையூர், கொடுமணல் போன்ற இடங்களிற் கிடைத்தனவற்றைப் போன்றவை. ஈழத்துக் கலவோடுகளைக் குறித்து ஆராய்ந்த புஷ்பரட்ணம் மேல்வருமாறு எழுதுகிறார்.

“இம்மட்பாண்ட சாசனங்கள் பெரும்பாலும் பெருங்கற்கால ஊரிருக்கை ஈமச்சின்னப் பகுதிகளிலிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையாகும். அவை கல்வெட்டுக்களைப் போல் விரிவான தகவல்களைத் தராவிட்டாலும் அக்கால எழுத்து, மொழி, பண்பாடு என்பவற்றை அறிந்து கொள்ள ஓரளவிற்கு உதவுகின்றன. வட இலங்கையில் எண்ணிக்கையிற் கூடுதலான எழுத்துப் பொறித்த மட்பாண்ட ஓடுகள் பூநகரி வட்டாரத்தில் உள்ள மண்ணித்தலை, வெட்டுக்காடு, பரமன்கிராய், ஈழஊர், வீரபாண்டியன் முனை ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் மண்ணித்தலையில் மட்டும் 16க்கும் மேற்பட்ட எழுத்துப் பொறித்த மட்பாண்ட ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. கந்தரோடையில் கிடைத்த ஒரேயொரு மட்பாண்ட சாசனத்தைத் தவிர ஏனையவை எழுத்து, எழுத்து வடிவம், மொழி என்பவற்றால் தமிழகப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களையும், தமிழகத்திற் கிடைத்த மட்பாண்ட சாசனங்களையும் பெருமளவு ஒத்திருக்கின்றன.”

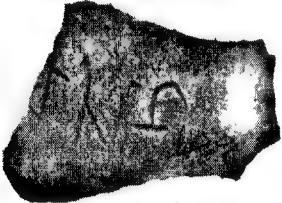
வட இலங்கையிற் கிடைத்த எழுத்துப் பொறித்த கலவோடுகளை அவதானிக்குமிடத்து அவற்றைப் பற்றிய இரு பிரதான அம்சங்கள் தெளிவாகின்றன. அவற்றிலொன்று மட்கலங்கள் கடப்பட்ட பின்பு அவற்றிலே நுண்கருவிகளால் எழுத்துகள் கீறல்களாகப் பொறிக்கப்பட்டமையாகும்.

தென்னிந்திய மட்கலங்களிலும் எழுத்துகள் இவ்வாறே பொறிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடற்குரியது. மற்றைய அம்சம் பாணைகளிலும் தகழிகளிலும் அவற்றின் கழுத்திலும் வயிற்றுப் பகுதியிலும் சொற்கள் எழுதப்பட்டுள்ளமை. சில சமயங்களிற் கலங்களின் வாய்ப்புறத்திலும் சொற்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இதுவும் தமிழகத்தில் நிலவிய வழமையினைப் பின்பற்றிய ஒரு முறையாகும்.

இலங்கையின் வட பகுதியிலும் வேறிடங்களிலும் தமிழ்மொழி வழங்கியமைக்கும் அங்கு அம்மொழியினைப் பேசியவர்களின் குடியிருப்புகள் அமைந்திருந்தமைக்கும் கலவோடுகளிற் காணப்படும் சொற்களும் எழுத்துகளும் சான்றுகளாகும். “இங்கு கிடைத்த மட்பாண்டங்களில் தமிழ் மொழிக்கேயுரிய ள, ழ, ற, ன போன்ற எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் தமிழ்ப் பிராமிக்கே உரிய ஈ. ம போன்ற சிறப்பெழுத்துக்கள் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை தமிழகத்தில் கிடைத்த மட்பாண்ட சாசனங்களையும், குகைக் கல்வெட்டுகளையும் பெருமளவு ஒத்துள்ளன.”

வேளான்

சாத்தன்

கொ[ற்]ற பூமான்
(பெரெணிகே)

கலவோடுகளிற் காணப்படும் சொற்கள் பெரும்பான்மையும் பிராகிருதமாகவன்றித் தமிழ்ச் சொற்களாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. “இரண்டு மூன்று எழுத்துக்களுடன் கூடிய ஒரு சில சாசனத்தின் வாசகம் (ன்) என முடிகிறது. இது ஆட்பெயராக வருவதனால் ஆண்மகனைக் குறிக்க (அன்) என்ற விசுவாசம் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பூநகரிப் பிரதேசத்துப் பரமன்கிராய் என்னுமிடத்திற் கிடைத்த கலவோடொன்றிலே காணப்படும் மூன்று எழுத்துகளையும் வேளான் என்று அறிஞர் சிலர் அடையாளங் கண்டுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. எழுத்துப் பொறித்த கலவோடுகள் யாழ்ப்பாணத்திலும் பூநகரியிலும் பொதுவாகப் பெருங்கற் படைக் காலப் பண்பாட்டுச் சின்னங்களோடு காணப்பட்டுள்ளன.

அத்தகைய கலவோடு களிற் சில கருப்பு - சிவப்பு நிறங்களில் அமைத்த மட்கலங்களின் துண்டங்கள் என்பது குறிப்பிடற்குரியது.

கோவேத[ன்]

ஆனைக்கோட்டையிலே பொருங்கற் படைக் காலப் பண்பாட்டுக்குரிய ஈமக்கிடங்கிலே கண்டெடுக்கப்பட்ட உலோக முத்திரையில் கோ வேத(ன்) என்ற பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் இரண்டு வரிகளிற் குறியீடுகள் அமைந்துள்ளன. கீழ்வரியில் வலமிருந்து இடப்பக்கமாக கோ வேத என்று பிராமி வடிவங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதற்கு மேலே வலப்பக்கத்தில் முத்தலைச் சூலம் போன்ற குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. இடப்புறமாகவுள்ள மூன்றாவது வடிவத்தை ன கரத்தின் பகுதி எனக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு கொள்ளுமிடத்து இம்முத்திரை கோ வேதன் என்பவனுடைய பெயரைப் பதிவு செய்கின்றதாகிவிடும். அப்பெயர் கோ, வேதன் என்னும் இரு பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது என்று கருதுமிடத்து கோ என்பது அரசன் அல்லது குறுநில மன்னன் (கிழான்) ஒருவனுக்குரிய அடைமொழி போலாகும். ஜாதகக் கதையொன்றிலே காரைதீவில் புராதன காலத்தில் அமைந்திருந்த சிற்றரசொன்றினைப் பற்றிய கதை உள்ளதால் ஆனைக்கோட்டையினை மையமாகக் கொண்ட சிற்றரசொன்று யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் பெருங்கற்படைக்காலத்து மக்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்ததென்று கொள்ளலாம். தென்னிந்தியாவிலிருந்து சென்ற பெருங்கற்படைக் காலப் பண்பாட்டு மக்களே யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதலாகக் குடியிருப்புகளை

ஏற்படுத்தியவர்கள் என்பது அண்மைக்கால ஆய்வுகளாற் புலனாகியுள்ளது.

தமிழ் மொழி

கடும்பி புத சேர

ஆனைக்கோட்டையிற் கிடைத்த மோதிரத்தில் இருமொழி வாசகங் காணப்படுகின்றது என்ற விளக்கம் பொருத்தமானதாகத் தெரியவில்லை. மேல்வரியிலுள்ள மூன்று வடிவங்களில் இரண்டு குறியீடுகளாகவே கொள்ளத் தக்கவை. அவை முத்தலைச் சூலம் போன்ற அமைப்பினைக் கொண்டவை. ஐ. மகாதேவன் தலைமையிலுள்ள குழுவினரால் எடக்கல் குகையிற் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டில் இவற்றைப் போன்ற குறியீடு காணப்படுகின்றது. கடும்பி புத சேர என்ற பெயர் அதில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதனைத் தொடர்ந்து குறியீடு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சாசனம் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குரியது என்று கொள்ளும் தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையினர் குறியீடு பனைமரம் என்று கருதத்தக்கது என்று விளக்கமளித்துள்ளனர். அவ்வாறாகில் ஆனைக்கோட்டை முத்திரையிற் குறிப்பிடப்படும் கோவேதன் சேரர் குலத்தவரோடு தொடர்புடையவனா? என்ற வினா எழுகின்றது. அதற்கு வருங்கால ஆய்வுகளின் மூலம் தான் விடை காண முடியும். பிராமிச் சாசனங்கள் பற்றிய வருங்கால ஆய்வுகள் மூலம் பல விநோதமான சிந்தனைகள் உருவாகுவதற்கு வாய்ப்புண்டு.

இலங்கையில் வழங்கிய தமிழ் மொழியின் செல்வாக்கினால் பிராமிச் சாசனங்களிலே தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துகளும் தமிழ்ச் சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளதனை அவதானித்தோம். நுண்கற்கால மக்களிடையே பெருங்கற் படைக்காலப் பண்பாடு பரவி வழமையாகிய கால கட்டத்தில் உற்பத்தி முறை உருவாகி விருத்தி பெற்றதும் தொழில் வேற்றுமையின் காரணமான பிரிவுகளையும் படி நிலையான கட்டமைப்பினையும் கொண்ட சமுதாயமொன்று உருவாகியது. அதன் பிரிவுகளையும் அதனை வரையறைப்படுத்திய நிர்வாகக் கட்டமைப்பின் படிநிலைகளையும் பதவி நிலைகளையும் குறிப்பதற்குப்

பிராகிருதச் சொற்களும் தமிழ் – திராவிட மொழிச் சொற்களும் பயன்படுத்தப் பட்டன.

ராஜா, அமெதி, பூடகூரிக, ஸெனானி, கழிக, மணிகர (மணிவினைஞர்), தூத (தூதுவன்), ஸாகூரிக முதலானவை பிராகிருத மொழி மூலம் உருவானவை.

பருமக, பருமகள, அய, அபி, வேள முதலியவை தமிழ் – திராவிட மொழிகள் மூலமாக வந்தவை என்பதை முன்பு அவதானித்தோம்.

பிராகிருதச் சொற்களை உச்சரிப்பதிலும் எழுதுவதிலும் தமிழ்மொழிச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டிருந்தமை இலங்கைப் பிராமிச் சாசனங்களிற் காணப்படும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். ஆஸிரிய என்பதை ஆசிரிய எனவும் நகர என்பதை நகர எனவும் நாகூ என்பதை நாக எனவும் ஸிவ என்பதைச் சிவ எனவும் ராஜா என்பதை ராஜா எனவும் எழுதியுள்ளனர். தமிழ் மொழி பேசியவர்கள் பிராமிச் சாசனங்களை எழுதியவிடத்துப் பிராகிருதச் சொற்களைத் தமிழ் மொழியின் ஒலி வடிவங்களுக்கு ஏற்ப அமைத்துள்ளனர் என்று ஒரு சமயத்திற் பரணவிதான விளக்கியுள்ளமையும் இங்கு கவனித்தற்குரியது.

கி. மு. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையிலே தமிழ் ஒரு பேச்சு மொழியாக வழங்கியமைக்கு ஆதாரமாய் அமைகின்ற பிராமிச் சாசனங்கள் தமிழர் பற்றியும் தமிழர் சமுதாயப் பிரிவுகளைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றிலே பல இனங்களைச் சேர்ந்த சமூகங்களின் பெயர்களும் சமுதாயப் பிரிவுகளின் பெயர்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. தமிழர், நாகர், முரு(ண்)டி, காபோஜி என்னும் இனப்பெயர்கள் அவற்றிலுண்டு. பரதர், பதர், பிராமணர் என்போர் பற்றியும் அவற்றிலே குறிப்புகள் உண்டு. இரண்டாயிரத்துக்கும் மேலான பிராமிச் சாசனங்கள் காணப்படுகின்ற பொழுதிலும் அவற்றிலே சிங்களர் பற்றிய குறிப்பெதுவும் காணப்படவில்லை. சிங்களர் என்னும் இனம் பிராமிச் சாசனங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் உருவாகியிருக்கவில்லை என்று கருத வேண்டியுள்ளது. சிங்க உருவம் பொறித்த மிகப் புராதனமான நாணயமும் நாகராசன் ஒருவனின் பெயரையே குறிப்பிடுகின்றது. சிங்கமாரகன் எனப் பொருள்படும் சீஹக என்ற சொல்லுக்கு ஆதாரமான கதையினை விளக்கும் சிற்பவடிவமொன்று இலங்கையிலன்றித் தமிழகத்திற்

கிடைத்துள்ளமை ஆய்வாளர்களின் கவனத்துக்குரிய ஒன்றாகும். அது பரதன் என்ற பெயர் தமிழ்ப் பிராமியில் எழுதப்பட்டுள்ள முத்திரையொன்றிலே காணப்படுகின்றது. சிங்கள என்ற பெயரின் உற்பத்தி பற்றிய கதைக்கும் பரதருக்கும் இடையிலே தொடர்புண்டா? என்பது ஆராய்தற்குரியது. இலக்கியங்களிற் சொல்லப்படும் கதைகள் பௌராணிகமான புனைகதைகள் என்பதை உணர்த்தும் பாங்கில் தொல்பொருட் சின்னங்கள் அமைத்துவிடுகின்றன.

ஐந்து பிராமிச் சாசனங்களிலே தமிழர் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. அவற்றுள் நான்கு சாசனங்கள் வட,கிழக்கு மாகாணங்களிற் காணப்பட்டமை குறிப்பிடற்குரியது. இரண்டு சாசனங்கள் வவுனியா மாவட்டத்தின் வட எல்லைப்புறமான புளியங்குளத்தில் உள்ளன. ஒரு சாசனம் திருகோணமலை மாவட்டத்து சேருவில் என்னும் பகுதியிலே கிடைத்துள்ளது. இன்னொன்று அக்கரைப்பற்றிலே குடுவில் என்னிமிடத்தில் காணப்பெற்றது. வட, கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள தமிழரின் குடியிருப்புகளும் சமுதாயமும் பிராமிச் சாசனங்களின் காலம் முதலாக உற்பத்தியானவை என்று கொள்ள முடிகின்றது. வட இலங்கையிற் கிடைத்துள்ளன. பிராமி எழுத்துப் பொறித்த கலவோடுகளும் இந்தக் கருத்தினை வலியுறுத்தும் ஆதாரங்களாகும்.

அநுராதபுரத்திற் காணப்பட்ட சாசனம் குடும்பத்தவரான தமிழரையும் தமிழரான சங்கத்தாரையும் குறிப்பிடுகின்றது. அவர்கள் சமணராதல் கூடும் என்பது இங்கு வேறிடத்திலே விளக்கப்பட்டுள்ளது. பரத(ன்) என்ற சொல்லுக்கும் தமிழருக்கும் தொடர்புண்டு என்பதை இச்சாசனத்தின் மூலமாக அறிந்து கொள்ளலாம். எனவே ஈழத்துப் பிராமிச் சாசனங்கள் குறிப்பிடும் பூரத என்போர் தமிழர் சமுதாயத்தின் ஒரு பிரிவினரான பரத(வ)ர் என்ற கருத்து அதனால் அழுத்தம் பெறுகின்றது. பூரத திஸக என்ற பெயர் பொறித்த நாணயம் ஒன்றிலே ஒரு புறத்தில் மீனுவங்கள் அமைந்திருப்பது கவனத்திற்குரிய ஓர் அம்சமாகும். பரத(வ)ர் நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் என்பதை பட்டினப்பாலை போன்ற பழந் தமிழ்நூல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. பரதர் என்போரையே ஈழத்துச் சாசனங்களிலே பூரத என்று குறிப்பிட்டனர் என்பதை உறுதி செய்யும் வகையிற் சாசனக் குறிப்பொன்றும் அமைந்து விடுகின்றது. பொலன்னறுவையிலுள்ள கல்வெட்டொன்றிலே மேல்வரும் வாசகம் காணப்படுகின்றது.

பூரத ஸாகுரிகஸ்ஸ லெணே

“கடலனான பரதனின் குகை”

தமிழ்ப்பிராமிச் சாசனங்களிலே கடலன் என வரும் சொல் இங்கு ஸாகுரிக எனப் பிராகிருதமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளமையினை அவதானிக்க முடிகின்றது. கடலன் என்பது மாலுமி, கப்பல் செலுத்துவோன், கடல் வழிப் பிரயாணஞ் செய்வோன், மாலுமிகள் தலைவன், கடல் வணிகன் எனப் பலவாறு பொருள்படும். இந்த விளக்கத்தை உறுதிப்படுத்தும் வகையிலே குறிப்பிட்ட சாசனத்திலே கப்பலின் உருவம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லாமாக 21 சாசனங்களிற் பரத என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது. அவை பெரும்பாலும் வடமேற்கு, வடமத்திய பகுதிகளிற் கிடைத்துள்ளன.

பிராமிச் சாசனங்களிற் பிராமணரைப் பற்றிய குறிப்புகள் அநேகமானவை. அவர்களிற் சிலர் தமிழர் என்பதை மகாவம்சம் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. பிராமணரை அரண்மனையிலே புரோகிதராக நியமிப்பது வழக்கம். விஜயராசன் இறந்த பொழுது அடுத்த மன்னன் அதிகாரம் பெறும்வரை உபதிஸ்ஸகாமத்திலே அரசனின் அதிகாரங்கள் புரோகிதரின் வசமாயிருந்தன என்பது மகாவம்சக் குறிப்பு. சோரநாகனின் துணைவியான அநுலா அதிகாரஞ் செலுத்திய நாட்களில் நீலிய என்னும் தமிழ்ப் பிராமணர் அரண்மனையிற் புரோகிதராக விளங்கினார். புராதன சாசனங்களிலும் மகாவம்சத்திலும் குறிப்பிடப்படும் பிராமணரில் ஒரு பகுதியினரேனும் தமிழராயிருந்தனர் என்பதை உணர்த்து கொள்ள முடிகின்றது.

பிராமிச் சாசனங்கள் பல பூத என்போரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. பரதரையே பூத என்றும் குறிப்பிட்டனர் என்று ஆய்வாளர் கருதுவர். அக்கருத்து பொருத்தமானதாகத் தெரியவில்லை. சமூகப் பிரிவுகளை வேற்றுமைப்படுத்திக் கொள்வதற்கே அவர்களுக்குப் பெயர்கள் பயன்படுத்தப் பட்டன. ஒரு சமூகப் பிரிவினரை இரு வேறு பெயர்களாற் குறிப்பிடுவது அசாத்தியமானது. பெரியபுளியங்குளம் போன்ற இடங்களில் ஒரே இடத்திலுள்ள சாசனங்களிற் பூத, பூரத என்ற சொற்கள் காணப்படுகின்றன. எனவே அவை வெவ்வேறு சமூகப் பிரிவுகளைக் குறிப்பவை என்று கொள்வதே யதார்த்தபூர்வமானது. பதி என்பது பூத என்பதன் பெண்பால் வடிவமாகும். பிராகிருதத்தில் ஒற்றுகள் இரட்டிப் பதில்லை என்பதை முன்பு கவனித்தோம். எனவே பத்த(ன்) என்னும் தமிழ்ச் சொல் பூத என்று சாசனங்களில்

வந்துள்ளது எனக் கருதலாம். பத(ன்) என்பதன் பொருளை தாய்லாந்திலுள்ள தமிழ்ப்பிராமிச் சாசனத்தின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அச்சாசனத்தின் வாசகம் மேல் வருமாறுள்ளது.

பெரும்பதன்கல்

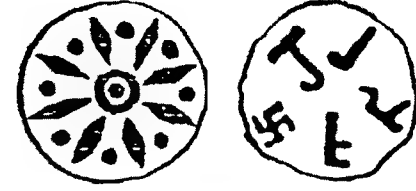
“பொற்கொல்லர் தலைவனின் (உரை) கல்”

இந்நாட்களிலும் பொற்கொல்லரைப் பத்தர் என்று கௌரவமாகக் குறிப்பதுண்டு. தமிழ்ப் பிராமியில் ஒற்றுகள் இரட்டிப்பதில்லை என்பதாற் பதன் என்பது பத்தன் என்பதையே குறிக்கின்றதெனக் கொள்ள முடிகின்றது. பகரம் பிராகிருதத்திலே புகரமாவதால் பத்தன் என்ற தமிழ்ச்சொல் பிராமிச் சாசனங்களில் பத என மாற்று வடிவம் பெறுவது இயல்பாகும்.”

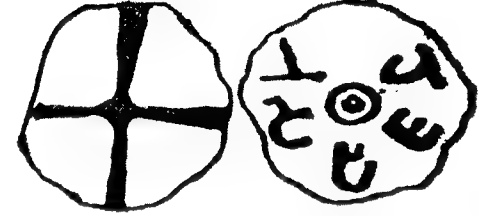
தென்னிலங்கை நாணயங்களிலே தமிழ்ப்பெயர்கள்

சில வருடங்களுக்கு முன்பு தென்னிலங்கையில், அகுறுகொட என்னுமிடத்திலே கி.மு. இரண்டாம், முதலாம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய நாணயங்கள் பல கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட் பலவற்றிலே பெயர்கள் பிராமி எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அப்பெயர்களிற் சில தமிழ்ப் பெயர்கள். அப் பெயர்களும் அன் என்னும் விகுதியுடன் அமைந்தவை. அப்பெயர்கள் மேல்வருவனவாகும்:

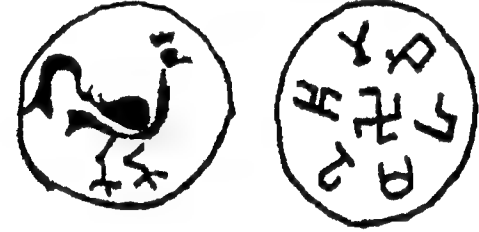
உதிரன்¹³

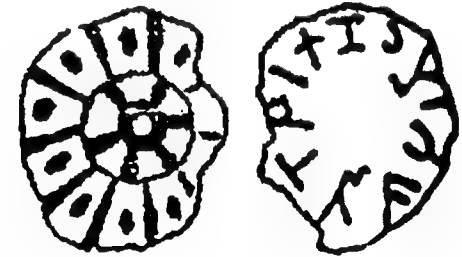
தஸபி(ட்)டன்¹⁴

மகாசாத அன்

கபதி கடப அன் (படம் இல்லை)

திஸபுர

தாட ணாக ர(ர) சந்

இப்பெயர்கள் அனைத்திலும் காணப்படும் இறுதி எழுத்து தமிழ்ப் பிராமிக்குரிய னகரமாகும்; எனவே, இப்பெயர்கள் தமிழ்ப் பெயர்களாகும்; அவை தமிழரின் பெயர்கள். இரண்டு பெயர்களில் அன் விகுதி தனிச்

சொல்லாக வருகின்றது. விசுவதியை அவ்வண்ணமாக எழுதும் வழமை தமிழகத்துப் பிராமிச் சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றது. குறுநில மன்னராகவும் வணிகராகவும் விளங்கிய தமிழர் இந்நாணயங்களை வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். இந்நாணயங்களின் மூலம் இலங்கைத் தமிழரின் புராதன வரலாறு ஒரு புதிய பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றது. துட்டகாமினி உறுகுணையிலிருந்து தென்கிழக்குக் கரைவழியாகப் படையெடுத்து அநுராதபுரம் நோக்கிச் சென்ற பொழுது 32 தமிழரசரை வெற்றிகொண்டமை பற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. சகஸ்ஸவத்துப்பக்கரண என்னும் பாளிமொழி நூலும் இந்த விவரங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. நாகரிற் சிலர் உயர்பதவியிலிருந்தமைக்கும் நாணயங்களிற் சான்றுண்டு. ஒரு நாணயத்திலே சடணாகஸ, “சட நாகனது”, என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. சடை நாகன் என்ற தமிழ்ப் பெயரைப் பிராகிருத மயப்படுத்திச் சடணாக என்று எழுதியுள்ளனர் போலத் தெரிகின்றது. ணாக என்பதில் முதலாவது எழுத்தான ணாகாரத்தை நகரத்திற்குப் பதிலாகவும் இரண்டாவது எழுத்தான க் கரத்தை க எனவும் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. தென்னிலங்கையில் வாழ்ந்த நாகரிடையே தமிழ், பிராகிருதம் என்னும் மொழிகளின் கலப்பு ஏற்பட்டமைக்கு இது நல்ல உதாரணமாகும். வேறோரு நாணயத்திற் காணப்படும் சொற்களால் இது மேலும் உறுதியாகின்றது.

திஸபுரா தா (ட்)ட ணாகரசந்

என்ற சொற்கள் ஒரு நாணயத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. நாகன் ஒருவனுடைய பெயர் இதிற் காணப்படுகின்றது. அவனது பெயர் தா (ட்)டன். ஒற்று பிராகிருதத்தில் இரட்டிப்பதில்லை என்பதால் தாட்டன் என்பதை தாட(ன்) என்று எழுதியுள்ளனர். சொற்கள் அம்மொழியில் மெய்யெழுத்துகளில் முடிவதில்லை என்பதால் தாட்டன் என்ற பெயரின் ஈற்றெழுத்தான னகர மெய்யும் மருவிவிட்டதென்று கொள்ளலாம். ணாக என்பதனை அடுத்து ரசந் என்ற எழுத்துகள் உள்ளன. ராசன் என்பதே இவ்வாறு எழுதப்பட்டுள்ளது என்பது அவற்றைப் பற்றிய யதார்த்தபூர்வமான விளக்கமாகும். பிராமியில் நெடிலைக் குறிலாக எழுதும் வழக்கமுண்டு. அதன் அடிப்படையில் ர என்பதை ரா என்று கொள்ள முடிகின்றது.

நகர னகர மயக்கம் சாசனவழக்கிலே வழமை என்பதால் இறுதியான ந என்னும் எழுத்தை னகர மெய்யாகக் கொண்டு சொல்லை ராசன் என்று அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். ராசன் என்பது ராஜா என்ற பிராகிருத/

சமஸ்கிருத சொல்லுக்கு இணையானது. எனவே குறிப்பிட்ட நாணயம் திஸபுர என்னும் ஊரிலிருந்து ஆட்புரித்த தாட்டன் என்னும் நாக அரசனால் வெளியிடப்பெற்றமை தெளிவாகின்றது. நாகரிடையிலே தமிழ் மொழி வழங்கியதற்கும் நாகர் சிற்றரசராக விளங்கியதற்கும் இந்நாணயத்திற் பதிவாகியுள்ள சொற்கள் ஆதாரமாகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. பழங்குடிகளான நாகரைப் பற்றியும் அவர்களின் ஆட்சிப் புலன்கள் பற்றியும் மகாவம்சமுங் குறிப்பிடுகின்றது. வடஇலங்கையிற் போலத் தென் கிழக்கிலங்கையிலும் நாகர் குடியிருப்புகளையும் ஆள்புலங்களையும் ஏற்படுத்தியிருந்தனர். மட்டக்களப்பு பூர்வசரித்திரமும் மட்டக்களப்பு தேசத்துப் பழங்குடியினருள் நாகரை முதன்மைப்படுத்துகின்றமை குறிப்பிடற்குரியது.

இந்நூல்

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் என்னும் இந்நூல் 13ஆம் நூற்றாண்டுவரை இலங்கையில் எழுதப்பட்ட சிலாசாசனங்களைப் பற்றியது. சாசனங்கள் தேசத்து மக்களிடையே வழங்கிய மொழியின் இயல்புகளைப் பதிவு செய்கின்ற ஆவணங்களாகும். அதனால் மொழி வரலாறு பற்றிய மூலங்களில் அவை முதன்மை பெறுகின்றன. இலங்கையில் வளர்ச்சி பெற்ற தமிழ் மொழியின் வரலாற்றையும் அதன் சிறப்பியல்புகளையும் ஆராய்ந்து அறிவதற்குச் சாசனங்கள் அடிப்படையானவை. சொல்வளம், சொல்லாக்கம், வசனங்களின் அமைப்பு, பிறமொழிச் செல்வாக்கு ஆகிய அம்சங்களை அவற்றின் மூலமாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

ஈழத்துச் சாசனங்களிற் பொதுவழக்கான மொழிநடையின் அம்சங்களும் இலக்கிய நெறிக்குரிய அம்சங்களும் கலந்துள்ளமை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். சில சாசனங்களிற் பகுதிகள் செய்யுள் வடிவமானவை. வேறு சில சாசனங்கள் முழுமையும் செய்யுள் வடிவில் அமைந்துள்ளன. சாசன வாசகங்களை உருவாக்கியவர்களிற் பலர் இலக்கியநெறி பயின்றவர்கள்; செய்யுள் இலக்கணங்களை அறிந்தவர்கள்; கவிதை புனையும் ஆற்றலுடையவர்கள்.

வரிவடிவ வளர்ச்சி, சொல்லாட்சி, எழுத்து - ஒலியமைதிகளின் மயக்கம் என்பவற்றைப் பொறுத்த வரையில் 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரையான

காலத்து இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களுக்கும் தென்னிந்திய சாசனங்களுக்கும் இடையில் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகளைக் காணமுடியவில்லை. ஈழநாட்டிலே தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியிலே, தொடர்ச்சியாகவும் மிகுந்தளவிலும் தென்னிந்தியச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டமையினைச் சாசனங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. அக்கால நிலைகளைப் பொறுத்தவரையில் இது இயல்பான ஒன்றாகும். “தொடுகடல்” வழிபான வாணிபத்திலும் கடல்வழிப் பிரயாணங்களிலும் ஈழத்தமிழரும் தென்னிந்திய மக்களும் கட்டுப்பாடுகளின்றிப் பங்கு கொண்டனர். கடல்வளங்களைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்புகளும் உரிமைகளும் அவர்களுக்குப் பொதுமையானவை. இலங்கையின் வட, வடமேற்கு, கிழக்குப் பகுதிகளிற் பூர்வீகமான தமிழ்க்குடிகளோடு காலாகாலம் தென்னிந்தியாவிலிருந்து சென்றவர்கள் கூடிக் கலந்துவிட்டனர். பல்லவரதும் சோழப் பேரரசரதும் காலங்களில் இத்தகைய தொடர்புகள் முனைப்புப் பெற்றன.

வரலாற்று மூலங்கள் என்ற வகையிலே தமிழ்ச் சாசனங்களின் சிறப்புகள் பலவாகும். அவற்றிலே மகாவம்சம் முதலான நூல்களிலும் சிங்கள மொழிச் சாசனங்களிலும் இடம்பெறாத பல விவரங்கள் பதிவாகியுள்ளன. முதலாம் மானாபரணன், முதலாம் விஜயபாகு, முதலாம் பராக்கிரமபாகு முதலியோரைப் பற்றிய முக்கியமான சில விவரங்கள் தமிழ்ச் சாசனங்களிலே காணப்படுகின்றன. பொலன்னறுவை இராசதானியிலும் பிற நிர்வாக நிலையங்களிலும் உயர்பதவிகளில் இருந்த தமிழ்ப் பிராதனிகளைப் பற்றி அவற்றின் மூலமாகவே அறியமுடிகின்றது. தமிழ்ப்படைகள் சிலவற்றின் பெயர்களும் அவற்றின் தலைவர்களின் பெயர்களும் அவற்றிலே பதிவாகியுள்ளமை தமிழ்ச் சாசனங்களின் மற்றுமோர் அம்சமாகும். பல கோயில்களின் பெயர்களும் பௌத்தப் பெரும்பள்ளிகளின் பெயர்களும் அவற்றைப் பற்றிய விவரங்களும் அவற்றிலே காணப்படுகின்றன.

இலங்கைத் தமிழரின் சமூக - பண்பாட்டு வரலாற்றை மீட்பதற்கான அடிப்படை மூலங்கள் என்ற வகையிற் சாசனங்கள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. கோணேசர் கல்வெட்டு, மட்டக்களப்பு பூர்வசரித்திரம் போன்ற நூல்களைப் பற்றிய புரிந்துணர்வு சாசனங்கள் மூலமாக ஒரு புதிய பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றது. இலங்கை வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையில் இச்சாசனங்கள் கணிசமான முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அவற்றிலே பதிவாகியுள்ள விவரங்களைக் கருத்திற் கொள்ளாதவிடத்து தேச வரலாற்றை முழுமையாகவும் நிதானமாகவும் சரியாகவும் அறிந்துகொள்ள முடியாது.

இலங்கையிலே பௌத்த சமயத்திற்கும் தமிழருக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருந்தமை சாசனங்கள் மூலமாகத் தெளிவாகின்றது. அத்தொடர்பும் புராதன காலம் முதலாக நிலைபெற்றுவந்த ஒன்றாகும். பிராமிச் சாசனங்கள் குறிப்பிடும் தமிழர் எல்லோரும் பௌத்த சமயத்திற்கு ஆதரவு புரிந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடற்குரியது. தமிழ்ச் சாசனங்களிற் சில தமிழரின் ஆதரவுபெற்ற, தமிழ்ப் பௌத்தர்களுக்குரிய பள்ளிகளைப் பற்றியவை. அநுராதபுரத்து மாக்கோதைப் பள்ளி, பெரிய குளத்து (திருகோணமலை) ராஜராஜ - பெரும்பள்ளி, மயிலன்குளத்து (திருகோணமலை) விக்ரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி, மாங்கனாய் (திருகோணமலை) வெய்கவேரம், பதவியாவிலமைந்த வேளைக்கார விகாரம் முதலான பௌத்தப் பள்ளிகள் பற்றித் தமிழ்ச் சாசனங்கள் மூலமாகவே அறியமுடிகின்றது.

தமிழ் வணிக கணத்தவரால் அமைக்கப்பட்ட பெரும்பள்ளிகள் வேறொரு வகையானவை அநுராதபுரத்து மாக்கோதைப்பள்ளி, மாகலான விக்ரமசலபமேகபுரத்து அஞ்ஞாற்றுவன் பள்ளி, வெலிக்கந்தையிலிருந்த அஞ்ஞாற்றுவன் பெரும்பள்ளி என்பன அத்தகையனவாகும். அட்டமத்தானங்களில் ஒன்றாகிய றுவன்வலிசேய ஜகதப்பகண்டன் பள்ளியானமை வெறொரு வரலாறாகும். பௌத்த சங்கத்தாரிடையே தமிழ்மொழி பயின்று அதிற் புலமை பெற்ற பலர் சங்கத்திலே சேர்ந்திருந்தனர் என்பதை பாண்டுவாஸநூலர, லங்காதிலக போன்ற தலங்களிலுள்ள சாசனங்கள் மூலமாகவும் அறியமுடிகின்றது. அநுராதபுரத்து நான்கு நாட்டாரின் சாசனம் தர்மபாலர் என்ற துறவியின் சிறப்புகளைப் போற்றும் பாடல் ஒன்றைப் பதிவு செய்துள்ளது. இலங்கையில் இந்து சமயம் தொடர்பான ஆய்வுகளிற் சாசனங்கள் பெறும் சிறப்பிடத்தை இலங்கை இந்து கலாசாரம் என்ற நூலிலே தெளிவுபடுத்தியுள்ளோம்.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் முன்னுரை நீங்கலாக எட்டுப் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. முன்னுரை பெரும்பாலும் பிராமிச் சாசனங்களைப் பற்றியது. அவை எழுதப்பட்ட காலத்தில் இலங்கையிலே தமிழ் மொழி வழங்கியது என்பதும் தமிழர் இலங்கையின் பூர்வகுடிகளில் ஒரு சாரார் என்பதும் பல வகையான சான்றாதாரங்களுடன் விளக்கப்படுகின்றது. இக்கருத்துகள் இரண்டாம் அத்தியாத்தின் சில பகுதிகளிலும் அழுத்தம் பெறுகின்றன.

முதலாம் அத்தியாயம் இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் தொடர்பான பூர்வாங்க ஆய்வுகளைப் பற்றியது. 1970கள் வரை ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்களும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களிலே சாசனவியலாளரும் ஆய்வாளர் பிறரும் புரிந்த சாதனைகளும் அவற்றின் சிறப்புகளும் அதில் விளக்கப்படுகின்றன. இரண்டாம் அத்தியாயம் அநுராதபுர காலத்துச் சாசனங்களைப் பற்றியது. அது எழுதி முடிந்த பின்பு அநுராதபுரத்திலே ஜயவர்த்தனபுரப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த குழுவினரார் புதிதாக அடையாளங் காணப்பெற்ற சில சிறிய சாசனங்களின் படிகள் கிடைத்தன. அவற்றைப் படித்து அவற்றின் வாசகங்களைப் பற்றிய குறிப்புகளையும் இங்கு சேர்த்துக்கொள்ள முடிந்தது.

நான்காம் அத்தியாயம் சோழராட்சிக் காலத்துச் சாசனங்களைப் பற்றியது. அக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட பல சாசனங்கள் கிடைப்பதால் அவற்றைப் பற்றிய பகுதி விரிவாக அமைந்துள்ளது. ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு அக்காலத்திற்குரிய சாசனங்கள் தொடர்பாக அதிசயமான அனுபவமொன்று எமக்கு ஏற்பட்டது. கொழும்பு அருங்காட்சியகத்திலுள்ள சாசனங்களின் வாசகங்களை ஆராய்ந்து அவற்றைப் பற்றிய ஒரு நூலை எழுதும் பொறுப்பினை அதன் பணிப்பாளரான திருமதி நந்தா விக்கிரமசிங்க எம்மிடம் ஒப்படைத்தார். பத்தரமுல்லையிலே பரீட்சைத் திணைக்களத்திலே கடமையில் ஈடுபட்டிருந்த பொழுது விக்கிரமசிங்க அனுப்பிய சாசனப்படிகளை கலாநிதி பிரேமதிலக கொண்டு வந்து ஒப்படைத்தார். கொழும்பிலுள்ள விடுதிக்குச் சென்றதும் அவற்றைப் பார்க்க நேர்ந்தது. அவற்றிலொன்று புதுமையானதாக இருந்தது. அருங்காட்சியகத்துக்குப் போன சமயங்களிலே அதற்குரிய சிலா சாசனத்தை எம்மார் பார்க்க முடிவவில்லை. இதுவரை வந்த வெளியீடுகளிலும் அதைப் பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை. விடுதியிற் தங்கியிருந்த பொழுது இரு நாட்கள் காலையும் மாலையும் சாசனப்படியை உற்று அவதானிக்க முடிந்தது. அது ஒரு கற்றூணில் எழுதப்பட்ட சாசனத்தின் படியாகும். வாசகம் இருபத்தைந்து வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இச்சாசனம் சோழர் காலத்துச் சாசனம் என்பது உடனே புலனாகியது. இரண்டாம் வரியில் இலங்கைக்கேஸ்வர தேவர் என்று எழுதப்பட்டுள்ளமை இரண்டாம் நாட் பரிசோதனையிற் புலனாகியது. சாசனப்படியை ஆராய்ந்த பொழுது பேராசிரியர் வி. சிவசாமியும் எம்முடன் தங்கியிருந்தார். சாசனப்படியை எழுத்தெழுத்தாகப் படித்ததும் அவருக்கு மனதிற் குதூகலம் ஏற்பட்டது. ஈழத் தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பொறுத்த வரையில் இதன் மூலம் எமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் அதிசயமான ஒன்றாகும்.

ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் கந்தளாயிலே சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்னும் அரசனொருவனின் பத்தாம் ஆண்டில் எழுதப்பெற்ற சாசனமொன்றைக் கண்டெடுத்தனர். அது கந்தளாயான ராஜராஜ சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையாரால் எழுதப்பட்ட சாசனம். அதனைப் படித்து, அதன் வாசகத்தை விளக்கக்குறிப்புகளோடு கட்டுரை வடிவில் கா. இந்திரபாலா வெளியிட்டார். கந்தளாய்ச் சாசனம் குறிப்பிடும் சோழ இலங்கேஸ்வரன் முதலாம் ராஜேந்திர சோழனின் (1012 – 1044) மகன், அவனது காலத்திலே முடிசூட்டப்பெற்று இலங்கையரசனாகப் பதிவிடப் பெற்றவன்.

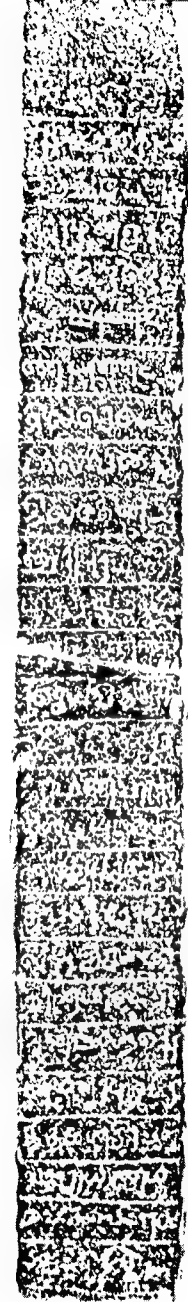
கொழும்பு அருங்காட்சியகத்துச் சாசனத்தின் மூலம் அறிமுகமாகின்ற இலங்கேஸ்வர தேவர் அவனினின்றும் வேறானவன். அவன் இராஜேந்திர சோழன் என்னும் பெயருடையவன்; உத்தம சோழன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன். அவன் இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழனின் புதல்வர்களில் ஒருவன். கங்கைகொண்ட சோழனின் மகனாகிய இரண்டாம் இராஜேந்திரன் தனது சிறியதாதை, சகோதரர், புதல்வர் ஆகியோருக்கு அரசபதவிகளையும் அவரவர்க்குரிய பட்டங்களையும் வழங்கியமை பற்றி அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தி நயம்பட வர்ணிக்கின்றது. அதில் “இத்தலம் புகழ் இராஜேந்திர சோழனை உத்தம சோழனென்றும்” என்னும் தொடர் காணப்படுகின்றது. “இத்தலம் புகழ் இராஜேந்திர சோழன்” சோழச் சக்கரவர்த்தியின் புதல்வரில் ஒருவன். உத்தம சோழன் என்பது சக்கரவர்த்தியாகிய இராஜேந்திரன் தன் புதல்வனாகிய இராஜேந்திரனுக்கு வழங்கிய பட்டப்பெயர். இதன் அடிப்படையில் எமது சாசன விவரங்களை நோக்குமிடத்து இலங்கேஸ்வரனைப் பற்றிய விவரங்கள் தெளிவாகின்றன. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ இலங்கேஸ்வரதேவரான உத்தமசோழன் இகல் – இராஜேந்திர தேவற்கு யாண்டிரண்டாவதில் என்பது கொழும்பு அருங்காட்சியகத்திலுள்ள சாசனத்தின் ஆரம்பப் பகுதி. உத்தமசோழன் இலங்கேஸ்வரன் என்பதும் அவனது ஆட்சியாண்டினைக் குறித்துச் சாசனம் எழுதப்பட்டிருப்பதால் அவன் அரசபதவியும் அதற்குரிய அதிகாரங்களும் கொண்டிருந்தவன் என்பதும் உறுதியாகின்றன. எனவே சோழரின் மெய்க்கீர்த்தியிலே புகழ்ந்துரைக்கப்படும். உத்தமசோழன் என்னும் பட்டம் பெற்ற “இத்தலம் புகழ்” இராஜேந்திர சோழனே எமது சாசனம் குறிப்பிடும் இலங்கேஸ்வர தேவரான உத்தமசோழன் இராஜேந்திர தேவர் என்பது உறுதியான முடிவாகும்.

சோழ இலங்கேஸ்வரன் உத்தம சோழனின் கல்வெட்டு

உத்தமசோழனை சங்கவர்மனாகிய சோழ இலங்கேஸ்வரனுக்குப் பின்பு பதிவி பெற்ற இலங்கேஸ்வரனாகக் கொள்ள முடிகின்றது. சோழர்குலத்தவர் இருவர் இலங்கேஸ்வரன் என்னும் பட்டம் பெற்று, ஒருவர் பின் ஒருவராக இலங்கையில் ஆட்சிபுரிந்தனர் என்பது இப்பொழுது உறுதியாகிவிட்டது. பாண்டி நாடு, கங்கபாடி போன்ற இராச்சியங்களிலும் சோழ இளவரசர்களை முடிசூட்டி, அரசர் பதவிகளை வழங்கி அவர்கள் மூலமாகச் சோழப்பேரரசின் மண்டலங்களைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் முறை முதலாம் இராஜேந்திரசோழன் காலத்தில் ஆரம்பமாகியது. பாண்டி நாட்டில் அரசரிமை பெற்ற சோழனுக்குச் சோழ பாண்டியன் என்று பட்டஞ்சூட்டினார்கள். இலங்கையில் அரசபதவி பெற்ற சோழனை சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்று வர்ணித்தனர். சோழ பாண்டியர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக மாறவர்மன், சடாவர்மன் என்னும் பாண்டியர்களின் மாறிவரும் சிங்காதனப் பெயர்களைச் சூடிக் கொண்டனர். அவ்வண்ணமே சங்கபோதிவர்மன், அபையசலாமேகன் என்னும் சிங்கள மன்னரின் மாறிவரும் சிங்காதனப் பெயர்களைச் சோழ இலங்கேஸ்வரன் சூட்டிகொள்வது இயல்பானதாகும். முதலாம் சோழ இலங்கேஸ்வரன் சங்கவர்மன் என்னும் பட்டப்பெயரைப் பெற்றிருந்தான். அது சங்கபோதிவர்மன் என்பதன் சுருங்கிய அல்லது மாற்றுவடிவமாகும். எனவே அவனுக்குப் பின் பதவி பெற்ற சோழ இலங்கேஸ்வரன் அபையசலாமேகன் என்பதற்கு இணையான பட்டப்பெயரைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

12ஆம் நூற்றாண்டில் விக்கிரமசலாமேகன் என்னும் பெயரால் வழங்கிய வேளைக்காறப் படைகளும் வணிக நகரமொன்றும் (மாகலான விக்கிரம சலாமேகபுரம்) பௌத்தப் பள்ளியொன்றும் சிவன் கோயிலொன்றும் இருந்தன. அவற்றுக்கும் விக்கிரமபாகுவிற்கும் (1111 - 1132) எதுவித தொடர்பும் இல்லையென்றும் அவை 11 ஆம் நூற்றாண்டில் அதிகாரஞ் செலுத்திய அரசனொருவனுக்கு உரியனவாதல் வேண்டுமென்றும் முன்பு கூறியிருந்தோம். அப்பெயர்கள் யாவும் சோழரோடு தொடர்புடையவை என்பது இப்பொழுது தெளிவாகின்றது. விக்கிரமசலாமேகன் என்பது இரண்டாம் சோழ இலங்கேஸ்வரனுக்குரிய பட்டப் பெயராதல் வேண்டும். அதனாற் கந்தளாய், திரியாய், மாகல் முதலான இடங்கள் எல்லாம் உத்தம சோழனாகிய இரண்டாம் சோழ இலங்கேஸ்வரனின் ஆட்சிப்புலத்தினுள் அடங்கியிருந்தன என்று கருதுமுடிகின்றது.

சோழ இலங்கேஸ்வரன் உத்தமசோழன் காலத்துக் கல்வெட்டு கொழும்பு அருங்காட்சியகம்

இலங்கேஸ்வர தேவரான உத்தம சோழனது காலத்துச் சாசனம் பதிவு செய்துள்ள விவரங்கள் இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த சோழராட்சி பற்றிப் புதிய பார்வையினை ஏற்படுத்துகின்றன. இச்சாசனம் பௌத்த சமயந் தொடர்பானது. “தென் அநுராதபுரி” யில் சயித்தமும் பள்ளியும் செய்வித்தமையினை அது குறிப்பிடுகின்றது. இலங்கேஸ்வர தேவரின் அதிகாரிகளில் ஒருவனான அழகர் புருஷோத்தமன் அவற்றைச் செய்வித்தான். அவை மித்திர மிதரின் பேரால் அமைக்கப்பட்டன. அவை மகாயான பௌத்தருக்குரியன போலத் தெரிகின்றன.

போதி ஸ்ரீ மிதிரர் மணவாளர் என்னும் ஒருவரைப் பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. வன்பு மிகுந்த வேலைப்பாடுகள் பொருந்திய குடையொன்றினையும் கவிபீலிச் சயன மொன்றினையுஞ் செய்வித்து, அவற்றை அவருக்குத் தானமாக மூவேந்த வேளான் வழங்கினான். இந்நாட்களிலே இலங்கை வரலாறு பற்றிய பாடநூல்களைப் படிப்பவர்களுக்கு இந்த விவரங்கள் புனைகதையின் அம்சங்கள் போலத் தோன்றலாம். ஆனால் இங்கு வெளியாகும் விவரங்கள் எல்லாம் சாசனத்திலுள்ளவை. சாசனமும் தான சாசனம்; சம காலத்து ஆவணம். சோழர் பௌத்த சமயத்துக்கு ஆதரவு புரிந்தனர் என்பது இப்பொழுது தெளிவாகின்றது.

1981 ஆம் ஆண்டிலே கற்றூண் ஒன்றில் எழுதப்பெற்ற தமிழ்ச்சாண மொன்றைப் பொலன்னறுவையிலே ரங்கொத் விகாரத்துக்கு அண்மையிலே அடையாளங் கண்டனர். அச் சாசனத்தின் முற்பகுதியும் முடிவுப் பகுதியும் முற்றாகச் சிதைந்து விட்டன. வானவன் மாதேவீஸ்வரம் என்னும் கோயிலுக்கு விளக்கு,

தராநிலை விளக்கு, பரிகலம் என்பவற்றையும் பாற்பசுக்களையும் சினைப் பசுக்களையும் தானமாக வழங்கியமையினை இச்சானம் வர்ணிக்கின்றது. அது சோழராட்சிக் காலத்திற்குரியது. ஆனால் அரசன் பெயரையும் தானகாரரின் பெயரையும் குறிப்பிடும் பகுதி முற்றாகச் சிதைந்துவிட்டது. “ஈழமான மும்முடிச் சோழ மண்டலத்து (ராஜராஜேந்திர சோழ வளநாட்டு) நிகரிலிச் சோழ வளநாட்டு ஜனநாதபுரத்து-இருக்கும் வானவன்மாதேவி- ஈஸ்வமுடையார்க்கு” என்னும் தொடர் சாசனத்திலே தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து தானம் பற்றிய விவரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

சாசன வாசகங்களின் தொகுப்பான எட்டாம் அத்தியாயம் அச்சிடப்பெற்ற பின் இச்சாசனத்திலுள்ள சில பகுதிகளை வாசிக்க முடிந்தமையால் இதன் வாசகத்தை நூலிற் சேர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

இந்நூலில் அமைந்துள்ள நான்காவது முதல் ஏழாவது வரையான நான்கு அத்தியாயங்களும் பொலன்னறுவைக் காலத்துச் சாசனங்களைப் பற்றியவை. பிரம்மதேயங்கள் தொடர்பான நான்காவது அத்தியாயம் மிகவும் சுருக்கமானது. கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம், ஜயங்கொண்ட சலாமேக சதுர்வேதி மங்கலம், ஸ்ரீ பதி கிராமம் என்னும் பிரம்மதேய ஊர்களைப் பற்றிய சாசனங்கள் இதில் விவரமாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பிரம்மதேயங்கள் சோழர்காலத்தில் உற்பத்தியானவை. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் அவை சிறப்புற்றிருந்தன. தென்னிந்தியப் பிரம்மதேயங்களிற் போலக் கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயத்திற் பெருங்குறிப் பெருமக்கள் என்னும் மகாசபையினர் நிர்வாகப் பொறுப்புகளைக் கவனித்தனர்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம் வீரசாசனங்கள் பற்றியது. வீரசாசனங்கள் வீரபட்டினங்கள் பற்றிய ஆவணங்களாகும். தென்னிந்தியாவில் உற்பத்தியாகிய நானாதேசிகளான ஐந்நூற்றுவர் இலங்கையின் உள்நாட்டு வாணிபத்திலும் வெளிநாட்டு வாணிபத்திலும் முதன்மை பெற்றிருந்தனர். அக்காலச் சமுதாயத்தில் அவர்களின் செல்வாக்கு மேலோங்கியிருந்தது. அவர்களின் வியாபாரத் தலங்களும் குடியிருப்புகளும் சுயாட்சியுரிமை கொண்ட வீரபட்டினங்களாக வளர்ச்சி பெற்றன. இராசதானியிலும் நாட்டுப்புறங்களிலும் அவை அமைந்திருந்தன. கட்டனேரியான நானாதேசிய வீரபட்டினம் (வாஹல்கட), பதியான ஐபொழில்பட்டினம் (பதவியா), மாசேனகாமமாகிய தன்மசாகரப்பட்டினம் (விஹாரேஹின்ன), மாகலான விக்ரிரமசலாமேகபுரம் என்பன அவற்றுட் சிலவாகும். பொலன்னறுவைக்

காலச் சமுதாயத்திலே வீரபட்டினங்கள் பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த பொழுதிலும் மகாவம்சம் போன்ற நூல்களில் அவற்றைப் பற்றி எதுவுங் கூறப்படவில்லை. வீரபட்டினங்களைப் பற்றிய விவரங்கள் எல்லாம் வீரசாசனங்கள் மூலமே கிடைக்கின்றன. அண்மைக் காலத்திலே வீரசாசனங்களின் வாசகங்கள் இயலுமான வரையில் மீட்கப்பட்டுள்ளமை இலங்கைச் சாசனங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகளில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க திருப்பு முனையாகும்.

ஆறாம் அத்தியாயம் படைவீரர்களின் சாசனங்களைப் பற்றியது. அச்சாசனங்களிற் பிரதானமானது பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காறரின் சாசனம். அதனைப் பற்றிய கட்டுரை மிகவும் விரிவானது. அச்சாசனத்தின் எல்லா அம்சங்களும் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. வேளைக்காறப் படை பொலன்னறுவையில் வீரவளஞ்செயர் என்னும் வணிக கணத்தவர் அமைத்திருந்த நகரமொன்றின் காவலர் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது. மேலும் இலங்கையில் ஏற்பட்ட சோழரின் ஆதிக்கப்படர்ச்சியில் வணிக கணங்களும் பங்கு கொண்டிருந்தன என்ற நவமான கருத்தும் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஏழாம் அத்தியாயத்திலே முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் நயினாதீவுக் கல்வெட்டு, முதலாம் மானாபரணணினின் புதுமுத்தாவைக் கல்வெட்டு போன்ற அரசரின் பிரகடனங்கள் பற்றிய சாசனங்களும் பௌத்தப் பள்ளிகள், சிவன் கோயில்கள் என்பன தொடர்பான தானசாசனங்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. நூலின் இறுதிப் பகுதி பிரதானமான சாசனங்களின் வாசகங்களின் தொகுப்பாகும். அவற்றிலே புள்ளிகளைத் தவிர்ந்த வேறு கூறியீடுகள் இடம்படவில்லை. கணனியில் அச்சிட முடியாத கிரந்த எழுத்துகள் பலவற்றை அடையாளமிடுவதற்கு இலக்கங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்நாட்களிலே தமிழகத்திலே இந்த முறை வழமையாகி வருகின்றது.

ஆங்கிலத்தில் அமைந்த நூன்முகத்திலே இந்த நூலாக்கத்திற்கு உதவிப்புரிந்த நிறுவனங்கள், அறிஞர்கள், அதிகாரிகள், நண்பர்கள் முதலானோரைப் பற்றி எமது இதயபூர்வான பாராட்டுகளையும் நன்றியினையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளோம். இங்கு மேலதிகமாக கலாநிதி செ. இராசகோபால் (தமிழ்நாடு தொல்பொருள் திணைக்களத்து முதுநிலைச் சாசனவியலாளர்), தேவமணி ரஃபேல் ஆகியோர் மீதான எமது நன்றியுணர்வுகளைப் பதிவு

செய்வது சாலவும் பொருந்தும். அவர்களிருவரும் இல்லை என்று சொல்லும் மனப்பாங்கு இல்லாதவர்கள். ஆய்வு முயற்சிகளுக்கு ஆதரவு வழங்குவதில் ஆர்வங்கொண்டவர்கள். இந்நூலில் இடம்பெறும் சாசனங்களின் நிழற்படங்கள் சில அவர்களிடமிருந்து கிடைத்தவை. அவர்களுக்கு எமது பாராட்டுகள் உரித்தானவை. முன்னுரையில் இடம்பெறும் பிராமிச் சாசனங்களின் நிழற் படங்கள் சில, ஐராவதம் மகாதேவனது நூலிலிருந்தும் தமிழ்நாடு தொல்பொருள் துறையினர் வெளியிட்ட நூலிலிருந்தும் பெறப்பட்டன. அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றிகள் உரித்தானவை.

இந்நூல் பேராசிரியர் நொபொரு காறவீமாவிற்ருச் சமர்ப்பணமாகின்றது. அவர் ஐப்பானிலுள்ள இந்திய வரலாற்றாய்வாளர்களில் முதன்மையானவர். பல ஆய்வு நூல்களின் ஆசிரியர். அவை தமிழ்ச் சாசனங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டவை. ஆய்வாளர் என்ற வகையில் அவர் உலகில் நன்கு அறிமுகமானவர். தமிழகத்தில் வரலாறு தொடர்பான ஆய்வுகளில் ஈடுபடுவோருக்கு ஆதரவும் பயிற்சியும் வழங்குவதில் முன்னின்றவர். அவரது புலமைசான்ற தகைமைக்கும் இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் தொடர்பான ஆய்வுகளின் முன்னேற்றத்தில் அவர் புரிந்த சாதனைக்கும் உரிய பாராட்டுகளின் அடையாளமாக இச்சமர்ப்பணம் அமைகின்றது.

“செயற்கரிய செய்வர் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலாதார்”

S. Paramasivan

சி. பத்மநாதன்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
பேராதனை.

1

இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள் வெளியீடுகளும் பூர்வாங்க ஆய்வுமுயற்சிகளும்

இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள் வெளியீடுகளும் பூர்வாங்க ஆய்வு முயற்சிகளும்

ஈழத் தமிழ்ச் சாசனங்களிற் பெரும்பாலானவை தொல்பொருள் திணைக்களம் மேற்கொண்ட அகழ்வாராய்வுகளின் மூலமே கிடைத்துள்ளன. நாட்டிலுள்ள தொல்பொருட் சின்னங்கள் யாவும் அரசாங்கத்தின் உடைமைகளாகும் என்பது சட்டம். தொல்பொருள்கள் சம்பந்தமான அகழ்வாராய்ச்சிகள் அரசாங்க திணைக்களமான தொல்பொருள் திணைக்களத்தின் உரிமையாகும். தொன்மையான கலாசார சின்னங்களைப் பேணுவதும் பாதுகாப்பதும் அதன் கடமையாகும். அத்திணைக்களத்தின் செயற்பாடுகளும் மத்தியமயமாக்கப்பட்டவை. அதன் பொறுப்பிலுள்ள அருங்காட்சியகங்கள் கொழும்பிலும் நாட்டின் வேறு பகுதிகளிலும் உள்ளன.

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாகக் கலாசார முக்கோணம் என்ற பாரிய நிறுவனமும் இயங்கி வருகின்றது. அதன் சார்பிலும் பலகோடி பணச் செலவிலும் அகழ்வாராய்ச்சிகள் நடைபெற்றன. ஒதுக்கீடான முதல் முற்று முழுதாக விரயமாகிவிட்டதால் இந்நாட்களில் பயனுடைய கருமங்களை அதனாற் செய்யமுடியவில்லை. சாசனங்களைப் படி எடுப்பது முன்னே குறிப்பிட்ட இரு நிறுவனங்களின் பொறுப்பாகும். அவற்றின் அதிகாரிகளின் அனுசரணையின்றி வேறெவரும் சாசனங்களைப் படி எடுப்பதற்கு அனுமதி அளிக்கப்படுவதில்லை.

பயிற்சி பெற்றவர்களே சாசனங்களைப் படி எடுக்க முடியும். தொல்பொருளியல் பேராதனை, களனி ஆகிய இடங்களிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் ஒரு பாடமாகப் போதிக்கப்படுவதால் அங்குள்ள ஆசிரியரிலும் மாணவரிலும் சிலர் சாசனங்களைப் படி எடுப்பதற்குப் பழகிக் கொண்டனர். தமிழ்ச் சாசனங்கள் சிலவற்றைப் படி எடுப்பதற்கும் அவற்றை ஆராய்வதற்கும் எமக்கு இதுவரை உதவிபுரிந்த ஒரேயொருவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்து விரிவுரையாளரான பியதிஸ்ஸ சேனாநாயக்க என்பவர். தமிழ்ச் சாசனங்

களைப் படி எடுக்கும் முயற்சிகளில், ஈடுபாடு கொண்டு, முன்னேற்றங் கண்டவர்களான பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலாவும் கலாநிதி செ. குணசிங்கமும் இரு தசாப்தங்களுக்கு முன்பே இலங்கைத் தேசத்தை விட்டு வெளிநாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டனர். அவர்கள் இருவரும் தமிழ்ச் சாசனங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர்.

தொல்பொருளியல் அகழ்வாராய்வுகளும் சாசனங்களும்

இலங்கையிலுள்ள பிரித்தானிய அரசாங்கம் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே ஒரு அரசாங்க நிறுவனமாகத் தொல்பொருளியல் திணைக் களத்தை நிறுவியது. வித்துவப் புலமையும் வாதத்திறமையும் மிக்கவரான கு. முத்துக்குமாரசுவாமி சட்டசபை மூலம் மேற்கொண்ட முயற்சிகளின் பயனாக ஒரு தேசிய நிறுவனமாகக் கொழும்பில் அருங்காட்சியகம் நிறுவப்பட்டது. இந்தியா, பர்மா போன்ற நாடுகளிற் போல, பிரித்தானியர் ஆட்சியிலும் அதற்குப் பிற்பட்ட சில வருடங்களிலும் தலத்திலிருந்து எடுத்துச் செல்லக் கூடிய சாசனங்களைப் பாதுகாப்பாகப் பேணிக்கொள்வதற்காக அவற்றை அருங்காட்சியகங்களில் வைத்தனர். அதனாற் பல தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் கொழும்பிலும் அநுராதபுரத்திலும் அமைந்துள்ள அருங்காட்சியகங்களில் உள்ளன.

கடந்த சில தசாப்தங்களாகச் சாசனங்களைப் பொறுத்தவரையில் உரியவர்களால் இந்தக் கரிசனை காட்டப்படவில்லை. கலாசார முக்கோணத் தினர் நடத்திய அகழ்வாராய்வுகளின் போது கிடைத்த சில தமிழ்ச் சாசனங்கள் இப்பொழுது காணப்படவில்லை. பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பு தொல் பொருளியல் திணைக்களத்தினர் அடையாளங் கண்ட சில சாசனங்களும் மறைந்துவிட்டன. திருகோணமலைக் கோட்டை வாசலில் மீன் இலச்சினை யோடு கூடிய “குளக்கோட்டன் கல்வெட்டு” கட்டபுலனுக்குக் கிட்டாதவாறு மறைந்துள்ளது. கருமையான மைப்பூச்சினாலே சாசனத்தை மறைத்து விட்டனர். எதிர்ப்புறமாகவுள்ள சுவரிலமைந்த சாசனம் காலத்தால் அதிலும் முற்பட்டதாகும். அதனை முற்காலத்துத் தொல்பொருளியல் விற்பன்னரும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் அடையாளங் காணத் தவறி விட்டனர். பல தடவை களாக மீண்டும் மீண்டும் பூச்சினால் மெழுகப்பட்டதால் அடையாளங் காணமுடியாத நிலையை அது அடைந்து விட்டது.

இலங்கையின் புராதனமான நகரங்களின் அழிபாடுகள் காணப்பட்ட இடங்களில் அகழ்வாய்வுகளை மேற்கொள்ளும் பணிகளில் தொல்பொருளியல் திணைக்களம் அதன் ஆரம்பகாலம் முதலாக ஈடுபட்டது. ஆண்டுதோறும் நடைபெற்ற அகழ்வுகளிற் கிடைத்த தொல்பொருட் சின்னங்களைப் பற்றிய விவரங்கள் அத்திணைக்களத்தின் ஆணையாளரால் வெளியிடப்பட்ட ஆண்ட றிக்கைகளில் இடம்பெற்றன. சாசனங்களைப் பற்றிய செய்திகளும் அவற்றிலே சில சமயங்களில் வெளியிடப்பட்டன. 1891 முதலாகக் கிடைத்த தமிழ்ச் சாசனங் களைப் பற்றிய விவரங்கள் அடங்கிய அட்டவணை 1911-12 ஆம் ஆண்டுக் குரிய அறிக்கையில் அடங்கியிருந்தது. அதில் 48 கல்வெட்டுகள் பற்றிய சுருக்கமான விவரங்கள் காணப்பட்டன.² அதற்குப் பின்பு பல சாசனங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றிலே தொல்பொருளியல் திணைக்களத் தினாற் கண்டெடுக்கப் பெற்ற கல்வெட்டுகள் பற்றிய விவரங்கள் அத்திணைக் களத்தின் ஆண்டறிக்கைகளிற் குறிப்பிடப்பட்டன. கடந்த 30 ஆண்டுகளாக அத்திணைக்களத்தின் ஆண்டறிக்கைகள் வெளிவரவில்லை.

திருகோணமலையில் தம்பிராசாவின் புதிய கண்டுபிடிப்புகள்

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாகக் கலாசார முக்கோணத்தின் ஆதரவில் நடைபெற்ற அகழ்வுகளிற் சில தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. சாம்பல்தீவுக் கிராமசபையின் தலைவராகவிருந்த நா. தம்பிராசா தொல்பொருட் சின்னங்களின் முக்கியத்துவத்தை நன்கு அறிந்தவர். திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சோழ இலங்கேஸ்வரனின் காலத்துக் கந்தளாய்க் கல்வெட்டு, மானாங்கேணிக் கல் வெட்டு என்பனவும் திருக்கோணேஸ்வரம் பற்றிய அரிய விவரங்கள் அடங்கிய நிலாவெளிக் கல்வெட்டும் அவரின் இடையறாத தேடல் முயற்சிகளின் விளைவாகக் கிடைத்துள்ளன. அவற்றைப் பற்றி முன்பு வேறெவரும் அறிந்திருக்கவில்லை.

தம்பிராசா கண்டறிந்த சாசனங்களைப் பற்றி அவர் மூலமாகப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்து வரலாற்றுத்துறையில் விரிவுரையாளராக விருந்த செல்லத்துரை குணசிங்கம் அறிந்து கொண்டார். குணசிங்கம் மாணவராகவிருந்த காலத்தில் தனது ஆசிரியரான கலாநிதி கா. இந்திர பாலாவிடம் தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பற்றிப் படித்தவர். அவர்களிருவரும் தம்பிராசா கண்டறிந்த சாசனங்களைத் தலத்திலே கண்டு, அவற்றைப்

படியெடுத்து ஆராய்ந்துகொள்ள முடிந்தது. அதன் பின்னரே தொல் பொருளியல் திணைக்களத்தினர் சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கந்தளாய்ச் சாசனத்தைப் படி எடுத்தனர். மானாங்கேணி, நிலாவெளி ஆகிய வற்றிலுள்ள கல்வெட்டுகளின் மீது அவர்கள் கவனஞ் செலுத்தவில்லை.

அரசாங்க வெளியீடுகளில், 1912 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்பு வெளிவந்த சாசனங்களைக் காலவரையறைப்படி அட்டவணைப்படுத்தி வெளியிடுவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. எனவே, இலங்கையில் இதுவரை எத்தனை தமிழ்ச் சாசனங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைத் திட்ட வட்டமாகக் கூற முடியவில்லை, ஏறக்குறைய 150 தமிழ்ச் சாசனங்கள் உள்ளன என்பது ஒரு கணிப்பீடாகும்.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சாசனங்களிற் பல துண்டமாயுள்ளன. சிலவற்றில் மழை, வெய்யில், காற்று என்பவற்றின் தாக்கத்தினால் எழுத்துகள் சிதைவடைந்துள்ளன. சாசனங்கள் எழுதப்பட்ட பல கற்றாண்களும் பாறைக் கற்களும் புதிய கட்டுமானங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட சமயங்களிலே தேவைக்கேற்ப உடைக்கப்பட்டுள்ளன. சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்து மானாங்கேணிச் சாசனம், ஐயங்கொண்டசோழ மூவேந்தவேளானின் நடவடிக்கைகளைக் குறிப்பிடும் ஊராத்துறைக் கல்வெட்டு, சோடகங்களைப் பற்றிய திருகோணமலைக் கோட்டையிற் கிடைத்த கல்வெட்டு, சிவாலயப்பிரியனான இராமன்புயங்கன் என்னும் வணிகனைப் பற்றிய கல்வெட்டு முதலியவை அத்தகையனவாகும்.⁴ கரையோர மாகாணங்களில் அமைந்திருந்த கோயில்கள் யாவும் போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சிக் காலத்தில் இடிபாடுகளாகிய பொழுது அவற்றிலிருந்த சாசனங்களும் அடையாளங் காணமுடியாதவாறு மறைந்து விட்டன. எனவே, முற்காலங்களில் எழுதப்பட்ட சாசனங்களிற் பெரும்பாலானவை அழிந்தொழிந்துவிட்டன என்று கருதலாம்.

எஞ்சியுள்ள சாசனங்களைக் கண்டெடுத்து, அவற்றைப் பாதுகாப்பான இடங்களில் வைத்தல் அவசியமாகும். தொல்பொருட் சின்னங்களில் ஆர்வங் கொண்டவர்களும் தனிப்பட்ட முறையிலோ உத்தியோக பூர்வமாகவோ இதனைப் பற்றி ஒன்றும் செய்துகொள்ள முடிவதில்லை. அவர்களைச் சட்டம் கட்டுப்படுத்துகின்றது. சட்டபூர்வாக இவற்றைச் செய்வதற்கு அதிகாரம் பெற்ற நிறுவனங்களில் உள்ளவர்களாலும் எதனையும் செய்யமுடியவில்லை. சமூகத் தேவைகளுக்கும் நடைமுறைச் சாத்தியங்களுக்கும் இசைவாகச் சட்டங்கள் அமைதல் அவசியமாகும்.

இப்பொழுது காணப்படும் சூழ்நிலையில் சாசனங்களில் வித்துவ பூர்வமான ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் நிறைவேற்ற வேண்டிய சில பணிகள் உண்டு. அவற்றிலொன்று இதுவரை கிடைத்துள்ள சாசனங்களின் திருத்திய வாசகங்களை ஒரு தொகுதியாக்கி அவற்றைப் பற்றிய விளக்கக் குறிப்பு களோடு வெளியிடுவதாகும். மற்றொன்று சாசனங்கள், அவற்றோடு தொடர்புடைய வேறு தொல்பொருட் சின்னங்கள் என்பன பற்றிய புரிந்துணர்வை மக்களிடையில் ஏற்படுத்துவதாகும். இப்பணிகளும் இலகுவானவையன்று. தங்கள் கலாசார பாரம்பரியங்கள், தேச வழக்காறுகள், சமூக வரலாறுகள் என்பனபற்றிய உணர்ச்சி தமிழரிடையிலே குன்றிவிட்டது. தொல்பொருட் சின்னங்கள், கலாசார சின்னங்கள் என்பவற்றைத் தேடி, பெறுமதி வாய்ந்தன வென்று கருதிப் பேணிக்கொள்ளும் வழக்கம் அவர்களிடையே காணப்படுவதில்லை. ஊடகத்துறையில் உள்ளவர்களின் போக்கும் அனுகூலமானதாக அமைவதில்லை. விளம்பரம், வியாபாரம், பிரசாரம் என்பனவற்றையே இந்நாட்களில் ஊடகங்கள் முன்னிலைப்படுத்துகின்றன. அரசாங்க மட்டத்தில் இவற்றைப் பற்றிய ஒரு கொள்கை முறையின் அடையாளங்கள் தன்னும் காணப்படுவதில்லை. சாசனங்களைப் பற்றிய வெளியீடுகள் ஆராய்ச்சி பூர்வமானவையாகவும் வித்துவபூர்வமானவையாகவும் அமைவதால் அவற்றை வாசிப்போரின் எண்ணிக்கையும் மிகவும் குறைவாகும். அவற்றில் ஈடுபடுவோருக்கு இலாபம் எதுவும் கிடைப்பதில்லை; பொருள் நஷ்டமே ஏற்படும். அவர்கள் பொறுமையாகவும் மிகுந்த பிரயத்தனங்களோடும் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் ஈடுபாட்டின் காரணமானவை. அரசாங்க தரப்பிலிருந்து அத்தகையோருக்குத் தேவையான ஆதரவும் கிடைப்பது அரிதாகும்.

சாசனங்களில் ஐரோப்பியர் கொண்டிருந்த ஈடுபாடு

இலங்கையிலே தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய ஆய்வு முயற்சிகளின் வரலாறு கருக்கமானது. ஆயினும் அது ஒரு நீண்டகால வரலாறாகும். பிரித்தானியர் இலங்கையிலே தொல்பொருள் திணைக்களத்தை உருவாக்குவதற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே ஐரோப்பிய நூலாசிரியர்கள் தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பதினேழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த போர்த்துக்கேய ஆசிரியர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றி ஒல்லாந்தர் சிலரும் திருக்கோணேஸ்வரத்திலிருந்த கல்வெட்டொன்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர். அது ஒரு தீர்க்கதரிசனம் பற்றிய ஆவணமென்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டனர். ஆனால் அவர்களின் குறிப்புகளாற் சாசனம் பற்றிய

விவரங்களைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு சென்ற நூற்றாண்டிலே சில பொருத்தமற்ற சிந்தனைகள் உருவாகிவிட்டன. அவற்றைப் பற்றி வேறொரிடத்திலே கவனிக்கப்படும்.

இலங்கையிலுள்ள தமிழ்ச் சாசனமொன்றை முதன்முதலாக வாசித்து, அதன் வாசகத்தைப் பற்றிய விளக்கத்தைத் தெளிவாகப் பதிவு செய்த சிறப்பு பன்-சன்டென் என்னும் ஓல்லாந்தருக்கு உரியதாகும்.⁵ அவர் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே திருகோணமலைப் பிராந்திய நிர்வாகப் பிரிவின் அதிபராக விளங்கியவர். தனது பொறுப்பிலுள்ள பிராந்தியத்து ஊர்களையும் நிலப்பகுதிகளையும் நேரிலே பார்த்து, அவற்றின் நிலைமைகளை அறிவதற் கென்று ஒரு தொடர்ச்சியான பிரயாணத்தை அவர் மேற்கொண்டார். கங்கு வேலிக்குச் சென்ற சமயத்தில் அங்குள்ள சிலாசாசனத்தைக் கண்டு, அதனாற் கவரப்பட்டதால், அதனைப் பற்றிய சில விவரங்களைத் தனது பதிவேட்டிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். கங்குவேலிச் சாசனத்தின் வாசகம் பற்றி அவர் குறிப்பிடுவன பொருத்தமானவையாகக் காணப்படுகின்றன.

இலங்கையில் நிர்வாக அதிகாரிகளாகக் கடமை புரிந்தவர்களிற் பலர் வரலாற்று மரபுகள், தொல்பொருட் சின்னங்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டனர். அவற்றை ஆராய்வதும் தங்கள் ஆய்வுகளின் அடிப்படையிலே கட்டுரைகள் எழுதுவதும் அவர்களின் பொழுதுபோக்காகிவிட்டது. அவர் களிற் சிலர் வித்துவப்பலமை நோக்கிற் பல ஆக்கங்களைப் படைத்துள்ளனர். அவர்களிற் பிரபலமானவர் H. W. கொட்றிந்ரன். இலங்கையிற் கிடைத்துள்ள நாணயங்களைப் பற்றி அவர் எழுதிய நூல் இன்றுவரை அத்துறை பற்றிய முதன்மை நூலாக விளங்குகின்றது. சாசனவியலாளர் என்ற வகையிலும் அவர் சிறப்படைந்தார். பல சிங்கள மொழிச் சாசனங்களை வாசித்து, அவற்றின் வாசகங்களை விரிவான விளக்கக் குறிப்புகளுடன் அவர் வெளியிட்டுள்ளார். தமிழ்ச் சாசனங்களில் இரண்டு அவருடைய விசேட கவனத்தைப் பெற்றன. அவற்றிலொன்று கோட்டகமவிலுள்ள சிங்கையாரியன் கல்வெட்டு; மற்றையது திருகோணமலைக் கோட்டையிலுள்ள சாசனமாகும்.⁶ கொட்றிந்ரன் கூறும் விளக்கங்கள் அச்சாசனங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு அடிப்படையானவை.

இலங்கையில் நிர்வாகசேவையிற் கடமை புரிந்தவரான ஹியூ நெவில் வேறொரு வகையைச் சேர்ந்தவர். கொட்றிந்ரனைப் போன்று நெவில் பிரபல

மடையாத பொழுதிலும் அவர் தொல்பொருட் சின்னங்களைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகள் மிகவும் பயனுடையவை. வெருகல், திருக்கோயில் என்னுந் தலங்களிலுள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களையும் ஆராய்ந்து அவற்றின் வாசகங்களை நெவில் வெளியிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அவர் வாசித்து வெளியிட்ட வெருகற் சாசனத்தின் வாசகம் மேல் வருமாறுள்ளது.

1. ஸ்ரீ குப்ரமண் ய	2. நம தெற்கும
3. தில் கயிலவன்னி	4. யனார் உபயம் தம
5. ா சா மகன் பழை	6. யிற் சீம்மாப்பிள்ளை
7. மேற்குப்பிறம் மை	8. டக்களப்பூரவர் நீகொ
9. ம்புக்கரை யூரவர் வ	10. டபுறம் செட்டியள் - உப
11. யம்	

இச்சாசனத்தைப் பின்பு ஆராய்ந்த கா. இந்திரபாலா, ஆ. வேலுப்பிள்ளை ஆகிய இருவரும் நெவிலின் வாசத்திலே சில திருத்தங்களைச் செய்துள்ளனர். யாழ்ப்பாண வரலாறு பற்றிய நூல்களின் ஆசிரியரான செ. இராசநாயகம் முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் நயினாதீவுக் கல்வெட்டின் வாசகத்தை முதன் முதலாக வெளியிட்டார். அந்த வாசகத்திலே சில இடைவெளிகளும் தவறுகளுங் காணப்பட்டன. திருகோணமலைக் கோட்டைச் சாசனம் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த கருத்துகள் சாசனம் பற்றிய புரிந்துணர்வுகளுக்கு ஏதுவாக அமைய வில்லை என்பதும் இப்பொழுது புலனாகின்றது.

தமிழ்ச்சாசனவியலில் ஏற்பட்ட முக்கீனற்றம்

தொல்பொருட் சின்னங்களில் ஒரு வகைக்குரிய சாசனங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் 19 ஆம் நூற்றாண்டு முதலாகப் பெரு வளர்ச்சியடைந்துள்ளன. தென்னாசிய நாடுகளைப் பொறுத்தவரையில் முதலாவது கட்டத்தில் பிராமிச் சாசனங்கள் மிகுந்த கவனத்தைப் பெற்றன. எழுத்துகளை அடையாளங் காணுதல், சாசன வாசகங்களைப் படித்தல், அவற்றை விளக்குதல் என்பன இலகுவான காரியங்களன்று. பன்மொழிப் புலமை, சமய - பண்பாட்டுத் துறைகள் பற்றிய ஆழமான அறிவு, வரலாறு பற்றிய புலமை நோக்கு, மொழி வழக்கு, தேச-சமூக வழமைகள் என்பன பற்றிய தெளிவான சிந்தனை ஆகியன தகைமைக்கு வேண்டும் அடிப்படைத் தேவைகளாகும். பயிற்சியும் அனுபவமுமின்றிச் சாசனங்களை வாசிப்பது சாலாக்காரியம். சாசனவியல்

வித்துவப் புலமையும் மேதாவிலாசமும் இடையறாத ஊக்கமும் கற்பனா சக்தியும் கொண்ட அறிஞரின் முயற்சிகளினால் இருபதாம் நூற்றாண்டிலே பெருவளர்ச்சி கண்டது. தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய வெளியீடுகள் பல்லாயிரக் கணக்கில் வெளிவந்தன. தமிழ்ச் சாசனவியலின் முன்னேற்றத்திற்கு ஐரோப்பிய அறிஞர் சிலரும் தமிழ்நாடு முதலான தென்னிந்திய மாநிலங்களைச் சேர்ந்த பலரும் அத்திபாரமிட்டனர். தமிழ்ச்சாசனவியலில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங் காரணமாக ஈழத்துச் தமிழ்ச்சாசனங்களும் ஆய்வாளரின் கவனத்தைப் பெற்றன.

இலங்கையிலுள்ள தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய ஆய்வு முயற்சிகளைக் காலக்கிரம வரிசையில் நான்கு கட்டங்களைச் சேர்ந்தனவாக அடையாளங் காணலாம். அவற்றில் முதலாவது கட்டம் தென்னிந்திய சாசனவியலாளரான H. கிருஷ்ண சாஸ்திரியின் முயற்சிகள் முனைப்புப் பெற்றகாலமாகும். இலங்கையில் H. C. P. வெல் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தின் ஆணையாளராக விளங்கிய காலத்தில் அங்கு தமிழ்ச் சாசனங்களை வாசிக்கக் கூடியவர் எவரும் இருக்கவில்லை. எனவே சாசனப்படிக்களைத் தென்னிந்திய சாசனவியலாளரிடம் அனுப்பிவைத்தனர். அப்படிக்களின் பிரதிகள் சில இன்றும் மைசூரிலுள்ள அரசாங்க சாசனவியல் துறை அலுவலகத்தில் உள்ளன. அவற்றின் வாசகங்களோ சாராம்சமோ கிடைத்த பொழுது அவற்றை இலங்கைத் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தின் ஆண்டறிக்கைகளில் வெளியிட்டனர். சென்னையில் வெளியிடப்பட்ட சாசனவியல் பற்றிய ஆண்டறிக்கைகள் சிலவற்றிலும் அவற்றைப் பற்றிய சில சுருக்கமான விவரங்கள் வெளியிடப்பட்டன.

கிருஷ்ண சாஸ்திரியின் சாசன வாசகங்கள்

இலங்கையிலிருந்து கிடைத்த சாசனப்படிக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஈழத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் முப்பத்திரண்டின் (32) வாசகங்களைத் தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்னும் தொடரின் நான்காவது தொகுதியில் எச். கிருஷ்ணசாஸ்திரி வெளியிட்டார். இலங்கைச் சாசனங்களைப் பெருந் தொகையில் முதன்முதலாக வெளியிட்ட சிறப்பு அவருக்குரியதாகும். சாசனங்களின் புகைப்படங்களையோ அவற்றைப் பற்றிய விளக்கக் குறிப்புகளையோ அவர் வெளியிடவில்லை. கிருஷ்ண சாஸ்திரி சாசனவியலில் மிகுந்த ஆற்றலும் அனுபவமும் வாய்க்கப் பெற்றவர். அவர் பல நூற்றுக்கணக்கான தென்னிந்திய சாசனங்களை வாசித்து, அவற்றின் வாசகங்களை வெளியிட்டவர், அவருடைய

சாசனவாசகங்களிலே தவறுகள் அதிகம் காணப்படுவதில்லை. அவர் வெளியிட்ட இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களின் வாசகங்களும் பெருமளவுக்கு ஆதார பூர்வமானவையாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

பரணவிதானவின் சாசனப் பதிப்புகள்

ஈழத் தமிழ்ச்சாசனங்கள் பற்றிய ஆய்வின் இரண்டாவது கட்டத்திலே சாசனங்களின் வாசகங்களை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, விளக்கக் குறிப்புகள் என்பவற்றோடு வெளியிடும் பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இப்பணியை முதன்முதலாகச் செய்தவர்கள் டி. எம். டி. சற். விக்கிரமசிங்க, சே. பரணவிதான ஆகியோராவர். இவர்களில் விக்கிரமசிங்க இலங்கை அரசாங்கத்தின் வெளியீடான இலங்கைச் சாசனங்கள் என்னுந் தொடரின் இரண்டாவது தொகுதியின் ஆசிரியர். அதிலே பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காறரின் சாசனம் பற்றிய அவரின் நீளமான கட்டுரை காணப்படுகின்றது. அக்கால கட்டத்திலே கிடைத்திருந்த இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்களில் அதுவே முதன்மைச் சாசனமாக விளங்கியது. கிருஷ்ண சாஸ்திரி அதன் வாககத்தை வெளியிட்டிருந்தமையால் அதனைப் புதிதாக வாசிக்கவேண்டிய சிரமம் விக்கிரமசிங்கவுக்கு ஏற்படவில்லை. சாசனத்திலுள்ள குறிப்புகள் சிலவற்றைப் புரிந்து கொள்ளாதமையால் அவர் சில பிழையான விளக்கங்களை அளிக்க நேர்ந்தது.¹² இச்சாசனம் பற்றி சே. பரணவிதானவும் ஒரு விரிவான கட்டுரையினை எழுதினார். அது இந்திய சாசனங்கள் என்னுந் தொடரின் ஒரு தொகுதியில் வெளிவந்தது.¹³ வேளைக்காறரைப் பற்றிக் குறிப்பிடத் தகுந்தளவில் விவரங்களைப் பரணவிதானவினார் சேர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது. ஆயினும் சாசனம் பற்றிய விளக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவரால் எதுவிதமான முன்னேற்றத்தையும் ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. சிலவிடங்களிலே பரணவிதான முன்வைத்துள்ள கருத்துகள் பொருத்தமற்றவை. பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காறரின் சாசனம் மீள்பதிப்பிற்குரிய ஆவணமாகி விட்டது.

தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பதிப்பிக்கும் முயற்சிகளிற் பரணவிதானவின் பங்கு முதன்மையானது; முன்னுதாரணமானது. இலங்கைச் சாசனவியலாளரில் அவருக்கு நிகரானவர் வேறெவருமில்லை. பரணவிதான பன்மொழிப் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். சமஸ்கிருதம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளிலுள்ள இலக்கண இலக்கியங்களில் மிகுந்த பயிற்சியுடையவர். அவருடைய வாதத் திறமையும் சிறப்பானது. ஆயினும் பிடிவாதம் காரணமாகச் சில சமயங்களில்

அவரின் ஆற்றல்கள் விதண்டவாதமாக மாறிவிடுவதுமுண்டு. சிலசாசனங்களைப் பற்றிய அவரின் விளக்கங்கள் இங்கு வேறிடங்களில் விமர்சிக்கப்படும். அவரின் வித்துவப் புலமை பிற்காலத்திலே சூழலின் காரணமாகவும் மாசடைந்தது.¹³

காலியிலே கிடைத்த மும்மொழிக் கல்வெட்டில் அடங்கிய தமிழ்ச்சாசனம், புதுமுத்தாவையிலுள்ள மானாபரணன் காலத்துத் தமிழ்ச்சாசனங்கள் இரண்டு, முதலாம் விஜயபாகுவின் காலத்துக் கந்தளாய்ச் சாசனம் ஆகியவற்றின் வாசகங்களை அவர் வெளியிட்டார். அவரது சாசன வாசகங்கள் தெளிவானவை. அச்சாசனங்களிலே காலியிற் கிடைத்த, சீனப்பேரரசரின் நன்கொடைகளைப் பதிவு செய்யும் சாசனத்திற் பல பகுதிகளில் எழுத்துகள் சிதைவாகி இருந்தமையும் குறிப்பிடற்குரியது. ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் (1412 – 1467) காலத்துக்குரிய மிகுந்த முக்கியத்துவங் கொண்ட நாய்ம்மணக் கல்வெட்டின் வாசகத்தையும் அவர் வெளியிட்டார்.¹⁵ தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பற்றி அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் இலங்கைச் சாசனங்கள் என்னும் தொடரின் மூன்றாம், நான்காம், ஆறாம் தொகுதிகளில் வெளிவந்தன. லங்காதிபதிகளிலுள்ள நீளமான தமிழ்ச்சாசனத்தை வாசித்து அதன் முழுமையான வாசகத்தை விளக்கக் குறிப்புகளோடு பல்கலைக்கழகச் சஞ்சிகையொன்றிலே, ஏறக்குறைய 44 ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளியிட்டமை பரணவிதானவின் மற்றுமொரு பெருஞ்சாதனையாகும்.¹⁶ ஒப்பியல் அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து இதுவரை வெளிவந்த தமிழ்ச்சாசனப் பதிப்புகளிற் பரணவிதானவின் வெளியீடுகளே தராதரத்தில் முன்னணியில் உள்ளன. ஆயினும், அவர் முதுமைப் பருவமடைந்த காலத்திலே தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளின் வித்துவப் புலமையிற் சரிவேற்பட்டுள்ளமையினை அவதானிக்க முடிந்தது.

தமிழ்ப் பேராசிரியரான க. கணபதிப்பிள்ளையின் மாங்கனாய் கல்வெட்டு, பாண்டுவாஸநுவர கல்வெட்டு என்பவற்றின் பதிப்புகள் பற்றி பின்பு பரண விதான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.¹⁷ ஆயினும் வாசகங்களில் எதுவித மாற்றத்தையும் அவரால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளமுடியவில்லை. அச்சாசனங்களைப் பற்றி அவர் கூறும் விளக்கங்களிலும் புதிய சிந்தனை எதுவுங் காணப் படவில்லை. கலாநிதி இந்திரபாலா ஒரு சமயத்திலே ஊர்காவற்றுறை ஹம் மென்ஹீல் கோட்டையிலுள்ள சாசனத்தைப் படித்து அதன் வாசகத்தை வரலாற்று விளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளியிட்டிருந்தார்.¹⁸ எனினும், அதற்குப் பின்பு தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தின் வெளியீடான இலங்கைச்

சாசனங்கள் என்னும் தொடரிலுள்ள தொகுதியொன்றில் அச்சாசனம் பற்றிய பரணவிதானவின் கட்டுரை வெளியிடப்பட்டது. அது ஒரு விபரீதமான செயலாகவே காணப்படுகின்றது. தனது கட்டுரையிற் பரணவிதான முன்வைத்துள்ள கருத்துகளும் பொருத்தமற்றவை.

பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள்

ஈழத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் தொடர்பான முன்னேற்றத்திலே மூன்றாவது கட்டமாக அமைவது பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் நடைபெற்ற ஆய்வுப் பணிகளாகும். அப்பணிகளும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துக் கலைப்பீடத்தைச் சேர்ந்த வரலாறு, தமிழ் ஆகிய துறைகளைச் சேர்ந்தோரால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டன. அந்நாட்களிலே தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்ற மாணவர்கள் தமிழ்ச்சாசனங்களைப் பற்றியும் படிக்க வேண்டும் என்பது நியதி. வரலாற்றுத் துறையிலுள்ள சிறப்புக்கலைத் தேர்வு வகுப்புகளிலுள்ள மாணவர்களும் விரும்பினால் தமிழ்ச் சாசனவியலை ஒரு பாடமாகப் பயின்று கொள்ளலாம். அத்துறையிலுள்ள மாணவர்களிலே தமிழ்ச் சாசனவியலை விருப்புப் பாடமாகத் தெரிவு செய்தவர்களிலே குறிப்பிடத்தக்கவர்கா. இந்திரபாலா. அதே போல தமிழ்த் துறையைச் சேர்ந்த சிறப்புக்கலைத் தேர்வு வகுப்புகளிலுள்ள மாணவர்களிலே சாசனங்களைப் படிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வங் கொண்டவர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை. கா. இந்திரபாலா ஆ. வேலுப்பிள்ளை ஆகிய இருவரும் பல்கலைக்கழக மாணவராகவிருந்த காலத்தில் கணபதிப் பிள்ளையிடம் சாசனங்களை வாசிப்பதற்குப் பயிற்சி பெற்றனர்.

சாசனங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளில் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையும் மாணவர்களும் ஏற்படுத்திய திருப்பம்

முன்னே குறிப்பிட்ட மூவருள் பேராசிரியரான கணபதிப்பிள்ளை மூன்று சாசனங்களைப் படித்து, அவற்றின் வாசகங்களை ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புகளோடும் விளக்கவுரைகளோடும் வெளியிட்டார்.²⁰ அவரது மாணவர் இருவரும் பட்டம் பெற்றுப் பதவி நிலைகளை எய்தியதும் சாசனங்கள் தொடர்பான ஆய்வுகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர். லண்டன் பல்கலைக் கழகத்திலே வரலாற்றுத் துறையிலே ஆய்வுநெறி பயின்ற இந்திரபாலா கலாநிதிப் பட்டத்துக்கான ஆய்வு நூலை எழுதிய பொழுது தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பிரதானமான ஆதாரங்களாகக் கொண்டார். வேலுப்பிள்ளை பாண்டியரின்

சாசனங்களை ஆராய்ந்து அவற்றின் மொழி வழக்குகளைப் பற்றிய வெவ்வேறான ஆய்வுநூல்களை எழுதிப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்திலும் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். அவர்களிருவரும் ஈழத்தமிழ்ச் சாசனங்களை ஆராய்வதில் மிகுந்த ஆர்வமும் ஈடுபாடுங் கொண்டனர். அவர்களின் ஆக்கபூர்வமான முயற்சிகளினால் ஈழத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளில் ஒரு தீர்க்கமான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது.

சாசனவியலின் முன்னேற்றத்தில் இந்திரபாலாவின் பங்கு

தமிழ்ச்சாசனங்களைப் பதிப்புகளாக வெளியிடும் முயற்சிகள் 1960 முதலாகப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆரம்பமாகின. தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பற்றிப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் வெளியிட்ட கட்டுரைகள் ஐந்து வகையானவை. முதலாவது வகையிலுள்ளவை வழமைப்படி சாசனங்களை வாசித்து அவற்றின் வாசகங்களை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, விளக்கக் குறிப்புகள் என்பவற்றோடு ஆங்கில மொழியிற் கட்டுரைகளாக வெளியிடுவதாகும். அவற்றைத் தனியான சாசனங்களின் பதிப்புகள் என்று கொள்ளலாம். இரண்டாவது வகையிலுள்ளவை முன்பு பிறரால் வாசிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட சாசன வாசகங்களிற் காணப்படும் தவறுகளை நீக்கி, அவற்றைப் பற்றி விரிவான விளக்கங்களோடு எழுதப்பட்டவை. மூன்றாம் வகையினைச் சேர்ந்தவை தமிழ் மொழியிற் சாசனப் பதிப்புகளாக வெளிவந்த கட்டுரைகளாகும். நான்காவது வகையிலுள்ளவை தமிழ்ச் சாசனங்களின் பொதுவான அம்சங்கள், அவை ஒவ்வொன்றினதும் சிறப்பம்சங்கள் என்பன பற்றித் தமிழில் வெளிவந்த கட்டுரைகளாகும். ஐந்தாவது வகைக்குரியவை தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய கட்டுரைகளைத் தொகுதியாக்கி வெளியிடப்பட்ட நூல்களாகும். இந்த ஐந்து வகையான ஆக்கங்களிலும் இந்திரபாலாவின் பணிகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

தமிழ் மொழியிலே தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பற்றி வித்துவப்புலமை நோக்கிற் கட்டுரைகளை முதன்முதலாக இலங்கையில் எழுதியவர் இந்திரபாலா. அவர் பட்டம் பெற்று விரிவுரையாளரானதன் பின்பு சிந்தனை என்னும் சஞ்சிகையினை வெளியிடும் பொறுப்பினை மேற்கொண்டார். அதிலே இலங்கையிலுள்ள தமிழ்ச் சாசனங்கள் பலவற்றைப் பற்றிப் பல கட்டுரைகளை அவர் வெளியிட்டார்.²⁰ சாசனங்களின் வாசகங்களும் அவற்றைப் பற்றிய வரலாற்று நோக்கிலான விளக்கவுரைகளும் அவற்றில் இடம்பெற்றன. புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பெற்ற சில தமிழ்ச் சாசனங்களை முதன்முதலாக வாசித்து, அவற்றின் வாசகங்களை விரிவான விளக்கங்களோடு அவர்

வெளியிட்டார். அவற்றிலே தலைசிறந்ததாகக் கொள்ளத் தக்கது பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை நினைவு மலர் என்னும் தொகுப்பு நூலில் வெளிவந்த சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கந்தளாய்க் கல்வெட்டுப் பற்றிய கட்டுரையாகும்.²¹

இந்திரபாலா சாசனங்களைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்ட கட்டுரைகள் இருவகைப்படும். முன்பு பிறரால் வாசிக்கப்பட்ட சாசனங்களின் வாசகங்களிற் காணப்பட்ட பிழைகளை நீக்கி, அவற்றின் திருத்திய வாசகங்களை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, வரலாற்று அடிப்படையிலான விளக்கக் குறிப்புகள் என்பவற்றோடு வெளியிட்ட கட்டுரைகள் ஒரு வகையானவை. நயினாதீவு நாகபூஷணி அம்மன் கோயில் வளாகத்திலுள்ள முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் சாசனம், அநுராதபுரத்துக் குமாரகணத்துப் பேரூராரின் சாசனங்கள் என்பனவற்றைப் பற்றிய கட்டுரைகள் போன்றவை அத்தகையவை.²²

சாசனப்படிசைகளை முதன்முதலாக வாசித்து, அவற்றின் வாசகங்களை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளோடும் விளக்கவுரைகளோடும் அவர் வெளியிட்ட பல கட்டுரைகள் இன்னொரு வகையானவை. இராஜராஜப்பெரும் பள்ளி பற்றிய 14 சாசனங்கள், கஜபாகுவின் காலத்து ஹிங்குராத்தமனக் கல்வெட்டு, அவனது காலத்து மஹாகிரிந்தேகமக் கல்வெட்டு, பதவியாவிலுள்ள முதலாம் ராஜராஜ சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டு, ஊர்காவற்றுறை ஹம்மென்ஹில் கோட்டையிலுள்ள சோழர் காலத்துக் கல்வெட்டு, நிலாவெளிக் கல்வெட்டு என்பன அந்த வகையில் அடங்கும்.²³ இச்சாசனங்களை முன்னெவரும் வாசிக்கவில்லை

ஆ. வேலுப்பிள்ளை புரிந்த பணிகளின் சிறப்புகள்

ஆ. வேலுப்பிள்ளை சாசனவியலிற் பெற்றிருந்த தகைமைகளைப் பற்றி முன்னே குறிப்பிட்டோம். தமிழ்ச் சாசனங்களை வாசிப்பதற்குப் பட்டதாரி மாணவனாகவிருந்த காலத்திலே அவருங் கற்றுக் கொண்டார். சாசனங்களைப் பொறுத்த வரையில் அவற்றிலே காணப்படும் மொழிவழக்கு அவருடைய விசேட கவனத்தைப் பெறுவது இயல்பானதாகும். சமயநெறி, பண்பாட்டு மரபுகள் என்பன பற்றியும் ஆழமாக ஆராயக்கூடிய தகைமைகள் அவரிடம் காணப்பட்டன. அவர் தனது பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையின் முற்பகுதியிலே தமிழ்ச் சாசனங்களைப் படிப்பதிலும் அவற்றைப் பற்றிய விவரங்கள் அடங்கிய கட்டுரைகளை வெளியிடுவதிலும் மிகுந்த ஆர்வங் கொண்டிருந்தார். இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் என்னும் பெயரில் வெளிவந்த தொகுப்பு நூல்கள் இரண்டும் அவருடைய முயற்சிகளின் பிரதிபலனாகியவை.²⁴

அவர் வெளியிட்ட இரு நூல்களிலும் எல்லாமாக 31 கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன. முதலாம் பாகமான முதலாம் நூலில் 17 கட்டுரைகள் உள்ளன. சாசனங்களின் புகைப்படங்கள் கட்டுரைகளோடு வெளியிடப்பட்டமை அந்நூல்களின் ஒரு சிறப்பம்சமாகும். அவற்றிலே மூன்று விதமான கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன. முன்பு பிறர் வாசித்த சாசனங்களிற் காணப்படும் பிழைகளை நீக்கி அவற்றின் திருத்திய வாசகங்களைப் புதிய பதிப்புகளாக அவர் வெளியிட்ட கட்டுரைகள் ஒருவகையானவை. திருக்கோயில், வெருகல், ஆதகட, கந்தளாய் முதலான இடங்களிலுள்ள சாசனங்கள் பற்றிய கட்டுரைகள் அதில் அடங்கும்

சாசனங்களின் படிசுவை முதன் முதலாக வாசித்து, அவற்றின் வாசகங்களை ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புகள், விளக்கவுரைகள் என்பவற்றோடு வெளியிட்ட கட்டுரைகள் இன்னொரு வகைக்குரியவை.²⁵ அவற்றுட் பெரிய குளத்து ராஜராஜப் பெரும்பள்ளியிற் காணப்படும் கல்வெட்டுகள், ஹிங்குராக்கத்தமனக் கல்வெட்டு, மகாகிரிந்தேகம கல்வெட்டு முதலியவை பற்றிய கட்டுரைகள் இந்திரபாலாவினாலும் வெளியிடப்பட்டன. ஆயினும், இருவரும் பரஸ்பரத் தொடர்பின்றித் தனித் தனியாக, ஏககாலத்தில் அவற்றை வெளியிட்டனர். எனவே அவற்றை முதன் முதலாக வாசித்தவர்கள் என்ற வகையிலே இருவருக்கும் உரிமை உண்டு. இருவரது வாசகங்களிலும் சில இடங்களிலே வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.²⁶

வேலுப்பிள்ளை வேறும் பல கல்வெட்டுக்களை வாசித்து, அவற்றின் வாசகங்களை விளக்க உரைகளோடு வெளியிட்டார். அவற்றுள் ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்து முன்னேஸ்வரம் கல்வெட்டு, பதவியாவிலே முதலாம் சிவாலயத்து அதிஷ்டானத்தில் உள்ள நான்கு கல்வெட்டுகள், பதவியா விலுள்ள பேரிளமையாரின் கல்வெட்டு, பொலன்னறுவை யில் ரங்கொத் திகாரை சமீபமாக உள்ள கல்வெட்டு என்பவை குறிப்பிடத்தக்கவை.²⁷ இச்சாசனங்களை முதன் முதலாக வேலுப்பிள்ளையே வாசித்து வெளியிட்டார்.

ஈழத்துத் தமிழ்ச்சாசனங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் வேலுப்பிள்ளையின் மிக முக்கியமான பங்கு வணிக கணங்கள், வீரபட்டினங்கள் என்பன பற்றிய சாசனங்களை முதன் முதலாக வாசித்து, அவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்களைக் கட்டுரை வடிவிலே எழுதியமையாகும். பொலன்னறுவைக் காலத்து இலங்கை வரலாற்றிலும் இலங்கைத் தமிழரின் சமுதாயம், சமயநெறிகள், பண்பாட்டு மரபுகள் என்பனவற்றிலும் நானாதேசி முதலான வணிக கணங்களும் அவை உருவாக்கிய வீரபட்டினங்களும் கொண்டிருந்த பங்கு சாலவும் பெரிதாகும்.

வாஹல்கட, பதவியா, விஹாரேஹின்ன, கல்தம்பிட்டிய, தெதியமுல்ல, பொலன்னறுவை, களுத்துறை என்னும் இடங்களிலுள்ள வணிகர் தொடர்பான சாசனங்களை அவரே முதன் முதலாக வாசித்து வெளியிட்டார்.²⁸

திருக்கோயில், வெருகல், ஆதகட, கந்தளாய் என்னும் இடங்களிலுள்ள சாசனங்களைப் பற்றி வேலுப்பிள்ளை வெளியிட்ட கட்டுரைகள் தனி ஒருவகையானவை. ²⁹ இவற்றை முன்பு வேறு சிலர் வாசித்து, அவற்றின் வாசகங்களை வெளியிட்டுள்ளனர். அவற்றிலே சில திருத்தங்களை ஆ. வேலுப்பிள்ளை செய்துள்ளார். சோழர் காலத்துத் திருக்கேதீஸ்வரம் கல்வெட்டு, நான்காம் புவனேகபாகுவின் லங்காநிலகத்துத் தமிழ்க் கல்வெட்டு, ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்து நாயம்மணக் கல்வெட்டு என்பனவற்றின் வாசகங்கள் முன்பு வேறு சாசனவியலாளரால் வெளியிடப்பட்டன. ³⁰ அவற்றிலே பிழைகண்டு, பிழைகளை நீக்கி, திருத்திய வாசகங்களைச் சில விளக்கக் குறிப்புகளோடு வேலுப்பிள்ளை வெளியிட்டுள்ளார்.³¹ சம்மாநுதுறைச் செய்பேட்டின் வாசகத்தையும் அவர் மீள் பரிசோதனை செய்து சில திருத்தங்களோடு வெளியிட்டமை குறிப்பிடற்குரியது.

இலங்கையிலுள்ள மத்திய காலத்து வணிக கணங்கள், வீரபட்டினங்கள் என்பன பற்றிய சாசனங்கள் மிகுந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் கொண்டவை. அவற்றை இலங்கையில் வாசிக்க முடியாது. அவற்றிலுள்ள எழுத்துகள் சிறியவை. அவை பெரும்பாலும் இடைவெளிகளின்றி மிக நெருக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றிலே பலவிடங்களிலே சிதைவுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. அத்தகைய சாசனங்களை வாசிப்பதில் முதன்முதலாக ஈடுபட்டவர் வேலுப்பிள்ளை. பொலன்னறுவையிலுள்ளதும் இரண்டு வரிகளில் அமைந்ததுமான ஐந்நூற்றவரின் சாசனத்தை வாசிப்பதில் அவர் எதுவிதமான பிரச்சினைகளையும் எதிர்நோக்கவில்லை. அதன் எழுத்துகளும் தெளிவாகத் தெரிந்தன.³² வாஹல்கட, பதவியா, விஹாரேஹின்ன கல்தம்பிட்டிய, தெதிய முல்ல என்னுமிடங்களிலுள்ள சாசனங்களைப் படித்து அவற்றின் வாசகங்களை மீட்பதில் அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.³³

வாஹல்கட சாசனத்தின் வாசகத்தையும் பதவியாவிலுள்ள சாசனத்தின் முதற்பகுதியையும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் அவரால் மீட்டுக்கொள்ள முடிந்தது. அவருக்குக் கிடைத்த விஹாரேஹின்ன சாசனத்தின் மைப்பிரதி செம்மையாகத் தயாரிக்கப்படாதவொன்று. மற்றைய சிலாசாசனங்கள் இரண்டும் பெருமளவுக்குச் சிதைவடைந்துள்ளன. இச்சாசனங்கள்

தொடர்பான அவரின் வெளியீடுகள் வீரபட்டினங்கள் பற்றிய விவரங்கள் பூர்வாங்க நிலையிலே தெளிவு பெறுவதற்கு ஏதுவாயிருந்தன. அவற்றின் பயனாக இச்சாசனங்களைப் பற்றிய ஆய்வுப்பணிகள் காலப்போக்கில் முனைப்புப் பெற்றன. அவை சர்வதேச மட்டத்தில் ஆய்வாளரின் கவனத்தைப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது.

வேலுப்பிள்ளை தமிழ்ச் சாசனங்களில் மட்டுமன்றிப் பிராமிச் சாசனங்களிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவர். வல்லிபுரம் பொன்னேடு பற்றி அவர் அளித்த விளக்கங்கள் அதனைப் பற்றிய புரிந்துணர்வில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டன. சே. பரணவிதான சாசனத்தின் வாசகத்தை முதன் முதலாக வெளியிட்டார். வஹ மகாராஜனின் ஆட்சியில், நாகதீவ என்னும் நாட்டை இஸிகிராய என்பவன் போக உரிமையாகப் பெற்றிருந்த காலத்தில் *வட்கர அதன* என்னுந் தலத்திலே பியகுஹதிஸ என்பவர் விஹாரம் ஒன்றினை அமைத்தமை பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது.³⁴

வல்லிபுரம் பொன்னேடு வஹ என்னும் அரசன் பெயரையும் இஸிகிராய என்னும் அதிகாரியின் பெயரையுங் குறிப்பிடுவதோடு நாகதீவ என்னும் நாட்டுப் பெயரையுங் குறிப்பிடுகின்றது. அதிலே குறிப்பிடப்படும் அரசனை அநுராதபுர மன்னனாகிய வசபன் (கி. பி 67 -111) என்று பரணவிதான அடையாளங் கண்டார். அந்த அடிப்படையிலே யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் வசபனின் ஆட்சி நிலவியதென்ற முடிவுக்கு அவர் வந்தார். இச்சாசனம் சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பது பரணவிதானவின் கருத்து. அக்கருத்தின் அடிப்படையில் யாழ்ப்பாணத்திலே சிங்கள பாஷை பேச்சு வழக்கு மொழியாக விளங்கியதென்றும் 13ஆம் நூற்றாண்டு வரை அந்த நிலை காணப்பட்டதென்றும் அவர் கூறிவிட்டார். இன உணர்வுகள் முனைப்புப் பெற்றிருந்த காலத்திலே தென்னிலங்கையிலுள்ள அறிஞர் பலரும் பரண விதானவின் கருத்துகளினாற் கவரப்பட்டுவிட்டனர்.

நுண்ணாய்வின் பயனாகப் பரணவிதானவின் கருத்துகள் பலவீனமாகி, நிராகரிக்கப்படும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டன. தனியொரு சாசனத்தின் அடிப்படையில் ஒரு நாட்டின் மொழி வழக்கினை உறுதிசெய்ய முடியாதென்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார் செல்லத்துரை குணசிங்கம். பொன்னேடு சிங்களத்திலன்றிப் பிராகிருத பாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ளது என்ற உண்மையைப் பீற்றர் ஷல்க் ஆராய்ந்து உறுதிப்படுத்தினார். சாசனத்தின் வாசகத்திலே தமிழ்மொழிச் செல்வாக்குண்டு என்பதாற் பிராந்திய மொழி

வழக்கு தமிழ் என்பதையும் அவர் விளக்கினார். இக்கருத்துகளின் அடிப்படையில் வல்லிபுரம் பொன்னேட்டின் வாசகத்தை மிக நுட்பமாகப் பரிசீலனை செய்து சில வித்துவபூர்வமான கருத்துகளை வேலுப்பிள்ளை முன்வைத்தார். அவற்றிலே முதலாவது வல்லிபுரம் பொன்னேட்டிலே காணப்படும் எழுத்துகள் ஆந்திரதேசத்து இக்ஷ்வாகு மன்னர்களின் சாசனங்களிலுள்ள வரி வடிவங்களை ஒத்தவை; அவற்றின் செல்வாக்கைப் பிரதிபலிப்பவை என்பது. எனவே, சாசனத்தின் காலம் மூன்றாம், நான்காம் நூற்றாண்டுகளாதல் வேண்டும்.³⁵ அது அநுராதபுரத்து அரசனான வசபனின் காலத்துக்கு (கி. பி 67-111) மிகவும் பிற்பட்டது. எனவே பொன்னேடு குறிப்பிடும் அரசன் வசபனிலிருந்து வேறுபட்டவன்; அவ்வாறாகில் வட இலங்கையிலே தனியானவொரு இராச்சியம் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். இரண்டாவது பிரதானமான கருத்து சாசனத்தின் மொழி பற்றியதாகும். பிராகிருதம் தென்னாசியாவில் ஐந்தாம் நூற்றாண்டுவரை ஒரு தொடர்பு மொழியாக வழங்கியது. தெலுங்கு தேசமான ஆந்திரப்பிரதேசத்திலும் இலங்கையிலும் கர்நாடகத்திலும் பிராகிருதமே ஆவணமொழியாக வழங்கியது. ஆதிகாலப் பல்லவரும் பிராகிருத மொழியிலே பட்டயங்களை எழுதிக் கொடுத்தார்கள். பிராகிருதம் பேச்சு வழக்கான மொழியன்று. பிராகிருதத்திலிருந்து சிங்களமொழி பின்பு உருவாகியது. ஆயினும் சிங்களம், பிராகிருதம் என்பன வெவ்வேறானவை. பொன்னேட்டைப் பற்றிய மூன்றாவது அம்சம் அதிலே தமிழ்ச் சொற்கள் சில பிராகிருதமயமாகி வருவதோடு பிராகிருதமான சொற்கள் திராவிடச் செல்வாக்கைப் பிரதிபலிக்கின்றமையாகும். வேலுப்பிள்ளையின் மிக நுட்பமான, வித்துவபூர்வமான வாதங்களினாற் பரணவிதானவின் கருத்துகள் ஆதாரமற்றனவாகிவிட்டன.

இலங்கையிலே தமிழ்ச் சாசனவியலில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்களைப் பரிசீலனை செய்யுமிடத்துச் செல்லத்துரை குணசிங்கத்தின் சாதனைகளையும் குறிப்பிடுவது அவசியமாகும். திருகோணமலையிலே தம்பிராசா கண்டுபிடித்த சாசனங்களைப் பற்றித் தினசரிப் பத்திரிகைகள் மூலமாகச் சமூகத்தினருக்கு அறிமுகஞ் செய்வதில் அவர் ஈடுபட்டதோடு, அவற்றிலே சிலவற்றைத் தலத்திலே பார்த்து ஆராய்வதற்கும் படி எடுப்பதற்கும் இந்திர பாலாவுக்கு அனுசரணையாக இருந்தார். சாசனங்களைப் படியெடுப்பதற்கும் அவர் பழகிக் கொண்டார்.

சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்து மானாங்கேணிக் கல்வெட்டு, விக்ரமபாகுவின் காலத்து (1110 -1132) மயிலன்குளக் கல்வெட்டு என்ப

வற்றின் வாசகங்களை அவரே முதன் முதலாக வாசித்து, விளக்கக் குறிப்பு களோடு வெளியிட்டார்.³⁶ முன்பு கோணேஸ்வரம் கோயில் மண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த முதலாம் இராஜராஜ சோழனுடைய மெய்க்கீர்த்தி அடங்கிய துண்டமான சாசனத்தைப் படியெடுத்து, அதன் வாசகத்தையும் வெளியிட்டார். சோழ மன்னரின் ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்ட மெய்க்கீர்த்தி அதில் அடங்கியிருந்தமையால் அதற்குத் தனிச்சிறப்புண்டு. அது திருக் கோணேஸ்வரம் பற்றிய ஓர் அரிய தொல்பொருட் சின்னமாகும். சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கந்தளாய்க் கல்வெட்டு, நிலாவெளிக்கல்வெட்டு என்பன பற்றி குணசிங்கம் வெளியிட்ட விரிவான கட்டுரைகள் மூலம் அந்தச் சாசனங்களின் விவரங்கள் சில கூடுதலான தெளிவாக்கம் பெற்றுள்ளன.³⁷

காறஷீமா ஏற்படுத்திய சர்வதேசப் பிரமாணம்

சென்ற நூற்றாண்டின் எண்பதுகளில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியிலே தேக்க நிலை ஏற்பட்டது. கலாநிதி இந்திரபாலா புதிதாக அமைக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வளாகத்துக்குப் போய், அங்கு நிர்வாகப் பொறுப்புக்களை ஒப்புக் கொண்டார். அதே போலவே சில ஆண்டுகளின் பின்பு பேராசிரியராகிவிட்ட வேலுப்பிள்ளையும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சென்று தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராகிவிட்டார்.

செ. குணசிங்கம் அன்னிய தேசம் சென்று காலப்போக்கிற் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தனது பதவியை இழந்தார். இவ்வாறு தமிழ்ச் சாசனங்களை ஆர்வத்தோடு படித்து அவற்றைப் பற்றி வெளியீடு செய்பவர்கள் தங்கள் முயற்சிகளைக் கைவிட்ட நிலையில் தமிழ் சாசனங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் தொடர்பான முன்னேற்றத்திலே தேக்கநிலை ஏற்பட்டது. ஆயினும் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையின் காலத்திலே பேராதனையிலே தொடங்கிய முயற்சிகள் மீண்டும் அங்கிருந்து தான் முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பது இயற்கையின் நியதி போலும்.

பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்த காலத்திலே தமிழ்ச் சாசனவியலை ஒரு பாடமாகப் பயின்று கொள்ளும் வாய்ப்பு எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அத்துடன் பிறர் தமிழ்ச்சாசனங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தமையால் அவர்களுக்குப் போட்டியாக எதனையும் செய்ய நாம் விரும்பவில்லை. பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் அங்குள்ள ஆசிரியர்கள் வெளியிட்ட கட்டுரைகளையும் சில சமயங்களிலே அவற்றிலே காணப்பட்ட

வாசகங்களின் வேறு பாட்டையும் அவதானித்ததன் காரணமாகவே இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்களில் எமக்கு ஈடுபாடுகொள்ள நேர்ந்தது.³⁸

புதுமுத்தாவையிற் காணப்படும் கற்பலகைச் சாசனத்தை ஒருமுறை நேரிலே சென்று பார்க்க முடிந்தது. அவ்வூர்வாசியான பியதிஸ்ஸ சேனா நாயக்க என்னும் விரிவுரையாளர் எம்மை 1986 ஆம் ஆண்டு அங்கு அழைத்துச் சென்றார். நாம் இருவரும் அந்தச் சாசனத்தைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்த பின்பு, கல்லின் மேல் மாவினைப் பரவி, எழுத்துகளை அடையாளம் காண முயன்றோம். அதிலே பதினெண்பூமி வீரக்கொடி, வீரமாகாளம், லோகமாதா, அஞ்ஞாற்றுலவன் பள்ளி என்னும் தொடர்கள் அமைந்திருப்பதைக் கண்டோம்.³⁹ பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பு இந்தச் சிலாசாசனத்தை அவதானித்த சேனரத் பரணவிதான சாசனம் முற்றாகச் சிதைந்துவிட்டதென்றும் அதில் எழுத்துகள் எவற்றையும் அடையாளம் காணமுடியாதென்றும் கூறிவிட்டார். ஆயினும் அந்தச் சாசனத்தை மீண்டும் இரு தடவைகள் ஆராய்ந்த பின்பு சில உறுதியான முடிவுகளுக்கு வரமுடிந்தது. இச்சாசனம் ஒரு வீரபட்டினம் பற்றியது, விக்ரமசலாமேகபுரம் அதன் பெயராகும், சாசனம் ஐந்நூற்றுவரின் பிரசஸ்தியோடு தொடங்குகின்றது என்னும் கருத்துக்களை விளக்கி எழுதினோம்.

1996 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியிற் பேராசிரியர் காறஷீமா கடமைகள் தொடர்பாகக் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு வந்திருந்தார். அவர் நெடுங்கால நட்புறவின் காரணமாக எம்மோடு தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டார். அந்நாட்களில், கொழும்பிலே, பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழுவிற் கடமை புரிந்ததால் காறஷீமாவை உடனடியாகவே அவரது விடுதியிலே சந்திக்க முடிந்தது. அந்தச் சமயத்திலே புதுமுத்தாவைச் சாசனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதிய கட்டுரைகளை அவரிடம் கொடுத்தோம். மறுநாட் காலை காறஷீமா புதுமுத்தாவைச் சாசனத்தை நேரிலே பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலை எமக்கு உணர்த்தினார். எனவே அவரை அவரது துணைவியாரோடு அத்தலத்திற்கு ஒருநாள் அழைத்துச் சென்றோம். எமது வேண்டுகோளினால் அங்கு இதற்கென வந்திருந்த பியதிஸ்ஸ சேனாநாயக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் செய்தார். அத்துடன் சாசனப் படிகளையும் எடுத்துக் கொடுத்தார். சாசனத்தைப் பல மணித்தியாலயங்களாக அவதானித்து விட்டு, “ஒரு வேளை இதனைச் சுப்பராயலுவினால் வாசிக்கமுடியும்”, என்று எம்மிடம் காறஷீமா கூறினார்.

அன்று இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களின் வரலாற்றில் ஒரு புதிய கதை தொடங்கியது. அது ஒரு தொடர் கதை, இன்னும் நிறைவு பெறாத கதை. கொழும்புக்குத் திரும்பிச் செல்லும் பொழுது, தமிழ் வணிக கணங்களின் சாசனங்களை ஒரு தொகுதியாக, சர்வதேச மட்டத்தில் ஆய்வாளர்களின் பங்களிப்போடு வெளியிடுவதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று அவருக்கு ஆலோசனை கூறினோம். அந்தச் சிந்தனை காறஷ்மாவின் மனதிலே ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது.

தென்னாசிய வரலாற்றிற் புலமைமிக்க ஜப்பானிய அறிஞர்களிடையிற் காறஷ்மா முதன்மையானவர். தமிழ்ச் சாசனங்களை ஆர்வத்துடன் கற்றவர். தென்னிந்திய வரலாறு பற்றி ஆங்கிலத்திலும், ஜப்பானிய மொழியிலும் பல நூல்களை எழுதியவர். அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் தலைமைப் பதவியைப் பெற்றவர். அவர் கொழும்பிலிருந்து சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்பியதும் எமது ஆலோசனைக்கு வடிவம் கொடுக்கும் முகமாக ஒரு ஆராய்ச்சித்திட்டத்தை உருவாக்கினார். அது பண்டைக்காலத்திலும் மத்திய காலத்திலும் இந்து சமுத்திரத்தில் நடைபெற்ற வாணிபம் பற்றியது.

அது விசேடமாகத் தமிழ்ச் சாசனங்கள், சீன தேசத்து பீங்கான் பாத்திரங்கள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஜப்பான், இந்தியா, இலங்கை ஆகிய தேசங்களில் வரலாறு, பண்பாடு, தொல்பொருளியல் என்பவற்றில் அனுபவம்மிக்க அறிஞர்களை ஈடுபடுத்துவதற்கு வழி கிடைத்தது. அந்தத் திட்டத்தை ஜப்பானிலுள்ள தைஷோ பல்கலைக்கழகம் ஒப்புக் கொண்டது; ஆதரவு வழங்க முன்வந்தது. தமிழ்ச் சாசனங்களை வாசிப் பதில் மிகுந்த அனுபவம் கொண்டவர்களான பேராசிரியர்கள் ஏ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம் ஆகியோரை இந்தத் திட்டத்திலே காறஷ்மாவினாற் சேர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது. இலங்கைத் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்து ஆணையாளர் சிரான் தெரணியகல், உதவி ஆணையாளர் மாலினி டயஸ் என்போரும் இணைந்து கொண்டனர். காறஷ்மாவினாலே இடர்ப்பாடின்றி ஆய்வு வேலை களைத் திட்டப்படி நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடிந்தது. அதனால் தேக்கமடைந்திருந்த இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியிற் பெருமுன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. இச் சாசனங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் சர்வதேசப் பரிமாணத்தைப் பெற்றன. இலங்கையிலே தமிழ்ச் சாசனங்களில் வணிக கணங்கள், வீர பட்டினங்கள் என்பன தொடர்பானவையே காறஷ்மா தலைமையிலுள்ள குழு வினரின் கவனத்தைப் பெற்றன. 1997 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்த்று மாதத்தில் இக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் இலங்கையிலே குறிப்பிட்ட சாசனங்கள் காணப்படும்

தலங்களிற் பலவற்றுக்குச் செல்ல முடிந்தது. குருநாகல் மாவட்டத்திலுள்ள கல்தம்பிட்டி, தெதியமுல்ல, மஹியல்ல, புதுமுத்தாவை என்னும் இடங்களில் உள்ள சாசனங்கள் பல பிரதிகளிற் படியெடுக்கப்பட்டன. அதே போல விஹாரேஹின்னவிலும் அமைந்திருக்கும் பிரமாண்டமான கற்பலகைச் சாசனமும் படியெடுக்கப்பட்டது. அத்துடன் அநுராதபுரம், பொலன்னறுவை ஆகிய புராதன நகரங்களின் எல்லைகளிலும் இவ்விதமான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அநுராதபுரம் சென்றிருந்த பொழுது தற்செயலாக அபையகிரி சேதியத்தின் வளாகத்திலே துண்டமான ஒரு தமிழ்ச்சாசனம் இருப்பதைக் கண்டோம். இலங்கையிலே இதுவரை கிடைத்துள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களிலே அதுவே மிகவும் பழமையானது. அது எட்டாம் நூற்றாண்டிற்குரியது. அதிற் காணப்படும் விவரங்களும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.⁴¹

புதிதாகத் தயாரிக்கப்பட்ட சாசனப் பிரதிகளின் படிக்களைத் தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு எடுத்துச் சென்றனர். அங்கு சுப்பராயலு அவற்றைப் படித்து அவற்றின் வாசகங்களைத் தயாரித்தார். புதுமுத்தாவையில் உள்ள சாசனத்தின் எழுபத்தைந்து வீதத்துக்கு மேலான பகுதி மீட்கப்பட்டமை தமிழ்ச் சாசனவியலில் அருஞ் சாதனையாகும். அது முற்றாகச் சிதைந்து விட்டதென்றும் அதன் எழுத்துகளை அடையாளம் காணமுடியாதென்றும் பரணவிதானவினாற் கைவிடப்பட்டதாகும்.⁴² முன்பு வேலுப்பிள்ளை வாசித்து வெளியிட்ட விகாரேஹின்ன சாசனத்தின் வாசகத்திற் பல குறைகள் காணப்பட்டன. அவருக்குக் கிடைத்த சாசனப்படி தெளிவற்றது. சுப்பராயலு, சண்முகம் ஆகியோர் அச்சாசனத்தின் படியை மிக நுட்பமான முறையிலே உருவாக்கிக் கொண்டனர். அதனால் சாசன வாசகத்தை முழுமையாகவும் செம்மையாகவும் அவர்களால் வாசித்துக் கொள்ள முடிந்தது.⁴³

பேராசிரியர் காறஷ்மாவின் தலைமையில் இயங்கிய குழுவினர் 1998 ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் இலங்கையிலே கள ஆய்வில் ஈடுபட்டனர். படியெடுத்து வாசிக்கப்பட்ட சாசன வாசகங்கள் தொடர்பாக எழுந்த ஐயப்பாடுகளை நீக்குவதற்கான முயற்சிகள் இத்தடவை மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆய்வுகளின் பெறுபேறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பெற்ற கட்டுரைகள் 2002 ஆம் ஆண்டிலே ஒரு தொகுதியாக வெளியிடப்பட்டன.

2003 ஆம் வருடத்திலே ஆய்வு வேலைகள் தொடர்பாகக் காறஷ்மா மீண்டும் இலங்கைக்கு வந்தார். யாமோ மோட்டோ என்னும் தொல்பொருளி

யலாளரையும் அவர் தன்னோடு அழைத்து வந்தார். யாமோ மோட்டோ சாசனங்களைப் படியெடுப்பதில் நிபுணர். அந்த வருடத்திலே நாங்கள் மூவரும் தொல்பொருளியல் துறையார் சிலரும் மாந்தை, அநுராதபுரம், திருகோணமலை பதவியா முதலான இடங்களுக்குக் களஆய்வின் பொருட்டுச் சென்றோம். மாந்தையிலே அகழ்வாராய்வுகளை மேற்கொள்வது பற்றிப் பூர்வாங்க விசாரணைகளை நடத்துவது காறஷீமாவின் நோக்கமாக இருந்தது. போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை ஏற்பட்டிருந்ததனாற் பதவியாவிலுள்ள தொல்பொருட் சின்னங்களைப் பார்க்க முடிந்தது. அங்கு இரண்டு கற்பலகைகளிலே எழுதப்பட்டுள்ள நானாதேசி வணிகரின் சாசனத்தின் படிகள் பல பிரதிகளில் உருவாக்கப்பட்டன. காறஷீமா இந்தியாவுக்குச் சென்ற பொழுது அவற்றைச் சுப்பராயலுவிடம் ஒப்படைத்தார். பல பகுதிகளிலே சிதைவாகியுள்ள அந்த மிக முக்கியமான சாசனத்தைச் சுப்பராயலு வாசித்தார். பின்பு அதன் சாராம்சங்களை விளக்கிக் கட்டுரை ஒன்றை வெளியிட்டார்.⁴⁴ வணிக கணங்கள், வீரபட்டினம் என்பவற்றின் பிரதானமான சாசனங்களை வாசித்து வெளியிடுவதற்குக் காறஷீமா மேற்கொண்ட முயற்சிகள் ஏதுவாய் இருந்தன. அதனால் இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனவியல் வரலாற்றில் அவருக்கும் எ. சுப்பராயலுவுக்கும் ஒரு சிறப்பிடம் உண்டு. முன்பு எவராலும் செய்ய முடியாதவற்றை அவர்கள் செய்து முடித்தனர். சுப்பராயலுவின் தலையீட்டின்றி வணிக கணங்களின் சாசன வாசகங்களைத் திருப்திகரமான முறையில் எம்மாற் பெற்றிருக்க முடியாது. இலங்கைச் சாசனங்கள் பற்றிய ஆய்வு வேலைகளுக்கு அங்குள்ள பல்கலைக்கழகங்களே அனுசரணை வழங்கியிருக்க வேண்டும். அவற்றாற் செய்ய முடியாத காரியத்தைப் பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள தைலோ பல்கலைக்கழகம் செய்துள்ளமை இலங்கைவாசிகளினதும் குறிப்பாகத் தேசாபிமானிகளினதும் சிந்தனைக்குரியதாகும். சர்வதேசப் பரிமாணத்தின் மூலமாகவே உயர் கல்வி ஆய்வு தொடர்பான பணிகளை எம்மால் முன்னெடுத்துச் செல்ல முடியும். காறஷீமாவின் எற்பாடுகள் மூலம் கிடைத்துள்ள பலாபலன்கள் அதற்கோர் உதாரணமாகும்.

பேராசிரியர் காறஷீமாவுடன் நூலாசிரியர்

பேராசிரியர் எ. சுப்பராயலுவுடன் நூலாசிரியர்

பேராசிரியர் ப. சண்முகத்துடன் நூலாசிரியர்

புதுமுதலானவரிற் பேராசிரியர் காரைக்கா, நூலாசிரியர்
ரியசிரி சேனாநாயக்க ரஜமகா விகாரத்து நாயகர்
தம்பிராம்புணை கமனஜோதியுடன் - 1997

கலாநிதி ரியசிரி சேனாநாயக்க துணைவியாருடன் 1998

தெதியமுல்ல சாசனத்தின் முன்னிலையில் விகாராதிபதி,
பேராசிரியர் ப. சண்முகம். கலாநிதி ஓரா .

பேராசிரியர் கர்மபாபு , நூலாசிரியர்
கலாநிதி மாண்புமிகு உயர்வை, கலாநிதி, கலாநிதி காரைக்கா

2

அனுராதபுர காஸத்துச் சாசனங்கள்

அனுராதபுரம் இலங்கை வங்கி விடுதியின் முற்றத்திலே
பேராசிரியர் காறஷீமா தலைமையிலான குழுவினர் - 1998

- ♦ பிராகிருதமொழிச் சாசனங்கள்
- ♦ அபயகிரிச் சாசனம்
- ♦ நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு
- ♦ குமாரகணத்துப் பேரூராரின் சாசனங்கள்
- ♦ வாயிற் காவலர் பற்றிய கல்வெட்டுகள்

விஹாரவழியின் சாசனத்துடன் பேராசிரியர் காறஷீமா -
1998

பிராகிருதமொழிச் சாசனங்கள்

ஆதிகாலத்தில் இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் தங்கள் சாசனங்களைப் பிராகிருத மொழியில் எழுதினார்கள். பிராகிருதம் கி. பி நான்காம் நூற்றாண்டுவரை தென்னாசியா முழுவதிலும் தொடர்பு மொழியாக விளங்கியது.¹ இலங்கையில் வாழ்ந்த எல்லாச் சமூகத்தவரும் பிராகிருத மொழியினையே சாசன மொழியாகப் பயன்படுத்தினார்கள்.¹ இலங்கையிற் சாசனவழக்கான பிராகிருதம் தமிழ்மொழியின் செல்வாக்கினைக் கணிசமான அளவிற்குப் பிரதிபலித்தது. பல தமிழ்ச் சொற்கள் பிராகிருத மொழி இலக்கண அமைதிகளுக்கு ஏற்ப உருமாறிய வடிவத்திலே ஆதியான பிராமிச் சாசனங்களில் வருகின்றன. அவற்றுட் பெரும்பாலானவை பெயர்ச்சொற்கள்: அவை இயற்பெயர், காரணப்பெயர், பண்புப் பெயர், பதவிப் பெயர், இன உறவு சம்பந்தமான பெயர், இடப்பெயர் எனப் பலவகைப்படும்.²

தமிழ் மொழிக்குச் சிறப்பாகவுரிய ற,ன,ள,ழ ஆகிய எழுத்துகள் அவற்றில் இடம்பெற்றுள்ளமை இலங்கைப் பிராமிச் சாசனங்களின் மற்றுமொரு அம்சமாகும்.³ இப்பண்புகள் சாசனங்களைப் பொறுத்தவரையில், பிரதேச வழக்காகவன்றிச் சாசனச்செறிவுள்ள இடங்கள் எங்கும் பரந்து காணப்படுகின்றன. நாட்டிலே குறிப்பிடத்தக்களவான தொகையினராக வாழ்ந்த ஒரு சமூகத்தவரின் பேச்சுவழக்கு மொழியாகத் தமிழ் விளங்கியமைக்குப் பிராமிச் சாசனங்கள் அடையாளங்களாய் அமைந்து விடுகின்றன.

கலவோடுகளிற் தமிழ்ச் சொற்கள்

மிக அண்மைக்காலங்களில் அகழ்வாய்வுகள் மூலங் கிடைத்துள்ள கலவோடுகள் பலவற்றிலே தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் இலங்கையின் வடபகுதியிலும் அநுராதபுரம் போன்ற மத்திய நிலையங்களிலுங் கிடைத்துள்ளன. அவை பல நூற்றுக்கணக்கில் வெளிவந்த வண்ணமாயுள்ளன.⁴ கலங்கள் பெரும்பாலும் தனியார் பாவனைக்குரியவை. எனவே, அவற்றில் எழுதப்படும் பெயர்கள் பெரும்பாலும் பேச்சுவழக்கு மொழியோடு, வீட்டுப்பேச்சு மொழியோடு, தொடர்புடையனவாக அமைந்திருக்கும். வட இலங்கையிலே தமிழ் பேச்சு வழக்கு மொழியாக

நிலவியதற்கான சான்றுகள் பெருகி வருகின்றன. தமிழ்மொழி வழக்கு நாட்டின் தென்பகுதிகளிலும் பரவியிருந்தமைக்கு அண்மையிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட நாணயங்கள் சில ஆதாரமாயுள்ளன. அவற்றில் மகாசாத்தன், உதிரன், கட(ப்)பன், ந(ா)கர(ா)சந் முதலிய பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.⁵ இப்பெயர்கள் சிலவற்றின் இறுதியான எழுத்து தமிழ்ப் பிராமிக்குச் சிறப்பாகவுள்ள வரிவடிவமான னகரமாய் அமைந்திருப்பதும் குறிப்பிடற்குரியது. இலங்கையிலே பிராமி எழுத்துகளின் உபயோகம் பரவுவதற்குத் தமிழகத்திலிருந்தும் அங்கு சென்ற சமண முனிவர்களும் ஏதுவாயிருந்தனர் என்று கருதலாம்.

தமிழர் குடிகளும் தமிழரான சங்கத்தாரும்

இலங்கையிலே தமிழரைக் குறிப்பிடும் பிராமிக் கல்வெட்டுகளிற் பிரதானமானது அநுராதபுரத்தில் உண்டு⁶. அது அபையகிரி கோயில் வளாகத்துக்கு அண்மையில் அமைந்திருக்கின்றது. அது கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குரியது. அதில் வர்ணிக்கப்படும் தமிழர் பரதர் குலத்தவர். இளபரத(ன்) என்ற பெயர் அதிற் காணப்படுகின்றது. அது நாகன் என்ற பெயரைப் போன்றது. இளநாக(ன்) அநுராதபுரத்து ஆதிகால மன்னரில் ஒருவன்⁷. இச்சாசனம் தமிழ்க்குடிகளைச் சேர்ந்தவர்களையும் (தமேட கஹபதிகன்) தமிழராயுள்ள சங்கத்தாரையும் (தமேடசமண) பற்றியது. குடும்பத்தவரான தமிழருக்கென்று நிர்மாணிக்கப்பட்ட மண்டபம் ஒன்றினைப் பற்றி அதிலே சொல்லப்படுகின்றது. அவர்கள் கடல் வாணிபத்தோடு தொடர்புடையவர்கள் என்பது சாசனக் குறிப்பால் உணரப்படும்.

இந்தச் சாசனம் அமைப்பிலும் அதிலடங்கிய விவரங்களைப் பொறுத்த வரையிலும் தனிப் பண்புடையது. அது ஏனைய பிராமிச் சாசனங்களிலிருந்தும் வேறுபட்டது. அது தான சாசனமன்று. சங்கத்தாருக்கு நன்கொடை வழங்கப்பட்டதாக அதிற் குறிப்பில்லை. பௌத்த சமயம் தொடர்பான தெளிவான குறிப்பெதுவும் அதிற் காணப்படவில்லை. சமண(ர்) என்னும் குழுவினர் பௌத்த சமயத்துக்கு மட்டுமன்றிச் சமண சமயத்திற்கும் உரியோராவர். ஒன்றாகக் கூடியிருந்த சமண முனிவர்களையும் சங்கம் என்று சொல்வது வழக்கம். திராவிட சங்கம் என்று சமண சமயத்தவரைக் குறிப்பிடுவது புராதனகாலத்தமிழ் வழக்கு என்பது குறிப்பிடற்குரியது. இலங்கைப் பௌத்த சமய மரபில் மொழி வேற்றுமை காரணமாகவும் இன வேறுபாடு காரணமாகவும் சங்கத்தாரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரென்றும் சிங்கள

சங்கத்தார் என்றும் வேறுபடுத்திக் குறிப்பிடும் வழக்கம் கி.பி 12 நூற்றாண்டுவரை ஏற்பட்டிருக்கவில்லை.

மேலும் இச்சாசனம் காணப்படும் தலத்திலே, அபையகிரி விகாரம் அமைக்கப்படுவதற்கு முன்பு பௌத்த சமயம் தொடர்பான நிறுவனங்கள் இருந்தமைக்கான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. அபையகிரி வளாகம் அடங்கிய பிரதேசம் ஆதியிற் சமணர் தலமாக விளங்கியது.

வட்டகாமினி (கிமு 103, 89-77) தமிழர்களின் படையெடுப்பொன்றின் காரணமாக அரசிழந்து, அநுராதபுரத்திலிருந்து வெளியேறிய சமயத்திலே, கிரி என்னும் சமணத் துறவி அரசனை ஏளனம் பண்ணினார். அதனால் மனவேதனைப்பட்ட அரசன் அவரைத் தக்க சமயத்திற் பழிவாங்குவதற்குத் தீர்மானித்தான். மீண்டும் இராசதானியில் அதிகாரம் பெற்றதும், கிரியின் வசமிருந்த சமணப் பள்ளிகளைத் தகர்த்து அவற்றினிடத்தில் அபையகிரி விகாரத்தை அமைத்தான்⁸.

அநுராதபுரத்திற் பௌத்த சமயம் நிறுவப்படுவதற்கு முன்பே அங்கு சமண சமயம் பரவியிருந்தது. பாண்டுகாயன் அநுராதபுரத்தை இராசதானியாக அமைத்த காலத்தில், அங்கு சமணப் பள்ளிகளையும் ஆசிரிகரின் ஆராமங்களையும் பிராமணரின் குடியிருப்புகளையும் வேதம் ஒதும் மண்டபங்களையும் யாகசாலைகளையும் அமைத்தான் என்று மகாவம்சம் கூறும். கிரி, ஜோதி, கும்பாண்ட என்னும் சமணத் துறவிகள் அவனுடைய காலத்தவர்⁹. தென்னிந்தியத் தொடர்புகளின் காரணமாக அநுராதபுரத்திலே சமண சமயம் பரவியது போலத் தெரிகின்றது. தமிழகத்துப் பிராமிச் சாசனங்களிற் பெரும்பாலானவை சமண சமயம் தொடர்பானவை என்பதும் குறிப்பிடற்குரியது. அவை தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இலங்கையிற் பிராமி வரிவடிவங்களின் உபயோகம் பௌத்த சமயம் பரவுவதற்கு முன் வழக்கில் வந்துவிட்டது என்றும் அதிற் சமண முனிவருக்கும் பங்குண்டு என்றும் கருதலாம்.

அநுராதபுரத்திற் பௌத்தமும் தமிழரும் நாகரும்

அநுராதபுரம் இலங்கையின் மிகப் புராதனமான இராசதானி. அது இலங்கைப் பௌத்தர்களின் புனித நகரமென்று பாராட்டப்படுவது அட்டமத்தானங்கள் என்னும் பௌத்தர்கள் போற்றும் புனித தலங்கள்

அங்குள்ளன. மகாபோதி, தூபாராமம், மகாவிகாரை, மிரிஸவேதி, றுவான்வலி-சேய, அபையகிரி, ஜேதவனசேதியம், மிகிந்தலை என்பன அத்தலங்களாகும். தேவநம்பிய தீஸன் காலம் முதலாக விகாரைகளும் கோயில்களும் சங்கத்தார் கல்லூரிகளும் போதனா மண்டபங்களும் மருத்துவ மனைகளும் மிகப் பேரளவில் அந்நகரில் அரசராலும் பிரதானிகளாலும், வணிகராலும் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றின் அழிபாடுகள் மிகப் பரந்த பிரதேசத்திலே காணப்படுகின்றன. அநுராதபுரத்திலுள்ள தொல்பொருட் சின்னங்கள் மிகக் கூடியளவிலே சங்கத்தாரின் வாழ்க்கையோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளதால் அந்த நகரத்தை ஒரு சங்கத்தார் நகரமென்று சிலர் இந்நாட்களில் வர்ணிப்பர்.

அநுராதபுரத்துப் பௌத்த சமயக் கட்டடங்களின் அபிவிருத்திகளிலே தமிழ் அரசர்களுக்கும் வணிகர்களுக்கும் கம்மாளருக்கும் தமிழரின் வம்சாவழியினரான அரசர் பலருக்கும் கணிசமான பங்குண்டு என்பது இப்பொழுது தெளிவாகின்றது.

தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் படையெடுத்து வந்து, அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய எல்லாளன் முதலானோரைத் தமிழ் அரசரென்று மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது¹⁰. அநுராதபுரத்தின் ஆதியான தமிழரசரான சேனன், குத்தகன் என்போரைப் பற்றிய குறிப்புகளில் அவர்கள் படையெடுப்பாளர் என்று அந்நூல் கூறவில்லை. அவர்களைக் குதிரை வணிகனின் புதல்வர் (அஸ்ஸநாவிக புத்தோ) என்று மட்டும் அது குறிப்பிடுகின்றது¹¹. அவர்கள் இலங்கையிலிருந்த தமிழ் வணிகர் என்றும் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் அளவிற்கு அவர்கள் பலமும் செல்வாக்கும் பெற்றிருந்தனர் என்றும் கொள்ள முடிகின்றது¹².

இன்னொரு வகையான - நாகர்குலத்தவரான - அரசர் பலர் அநுராதபுரத்திலே பதவி பெற்றிருந்தனர். மகாவம்சம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில், தென்னிலங்கையில் வாழ்ந்த நாகரின் வம்சாவழியினரான நாகர்குலத்தவர் தங்கள் பூர்வீகமான அடையாளங்களை முற்றாக இழந்து விட்டதால் அவர்கள் தென்னிந்திய உற்பத்தியுடையவர்கள், தமிழ் மொழியினைப் பேசியோரின் வம்சாவழியினர் என்ற விவரங்களைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய மனோபாவம் அமைந்திருக்கவில்லை.

கிமு 109- கிபி 246 ஆகிய காலப்பகுதியில் நாக என்னும் பெயருடைய அரசர் பலர் இருந்தனர். கல்லாட்ட நாக (கிமு 109-103), சோர நாக (கிமு 62-50), மகாதாட்டிக மகாநாக (கிபி 9-21), இளநாக (கிபி 35-44), மஹல்லகநாக (கிபி 134-140), குஜ்ஜ நாக (கிபி 192-194), குஞ்ச நாக (194-195), சிரி நாக I (கிபி 195-214), அபைய நாக (கிபி 236-234?), சிரி நாக II (கிபி 244-246) என்போர் அத்தகையோர்¹³.

பூர்வ குடிகளான நாகரும் நாக நாடும்

நாக என்ற பெயருடைய மன்னர்களைப் பற்றிச் சிந்திக்குமிடத்து ஈழநாட்டின் பூர்வகுடிகளான நாகரைப் பற்றிய நினைப்புகள் முனைப்புப் பெறுவது தவிர்க்க முடியாதது. இயக்கர், நாகர், என்போர் இலங்கையின் பூர்வகுடிகளென்று மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. பௌத்த சமயம் பரவுவதற்கு முன்பு அவர்கள் இலங்கையின் பல பகுதிகளில் பரந்து காணப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் அடங்கிய இலங்கையின் வடக்குப் பகுதி ஆதி காலத்தில் நாகதீப என்னும் பெயரால் வழங்கியது. அதனைப் பற்றிப் புராதனமான நூல்களிலும் சாசனங்களிலும் குறிப்புகள் உள்ளன¹⁴. நாகரைப் பற்றிய சிந்தனைகள் இந்நாட்களில் வித்துவபூர்வமான பரிமாணங்களைப் பெற்று முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளன. நாகரைப் பற்றி விளக்குமிடத்து கா. இந்திரபாலா மேல்வருமாறு கூறுவார்.

“பொது யுகம் 300 வரை யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் அடங்கிய பகுதியும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பமும் நாகரின் நாடு என வழங்கி வந்துள்ளன. நாகதீபம் பற்றிய சாசனக் குறிப்பு ஒன்று மட்டுமே கிடைக்கின்றது. அது பொது யுகத்தின் முதல் நூற்றாண்டுகளுக்கு உரியதாகும். ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்குரிய பாளி மொழியில் எழுதப்பட்ட வரலாற்று நூல்களிலும் உரைநூல்களிலும் நாகதீபம் பற்றிய குறிப்புகள் உண்டு. அவற்றிலொன்று அப்பிராந்தியத்திலுள்ள சிறு இராச்சியம் ஒன்றின் அதிபனை தீபராஜ என்று குறிப்பிடுகின்றது. (தீவகத்து அரசன்’ என்பது நாக தீபத்து அரசனைக் குறிக்கும்). இக்காலமளவில் எழுதப்பட்ட தமிழ் நூல்கள் நாகநாடு (நாகரின் நாடு) பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. அது கடலுக்கு அப்பாலானது. நாக நாடு என்பதை நாகதீபம் என்று அடையாளங் காணலாம். நாக அரசரின் இருப்பிடமான நாகபுரம் (நாகரின் நகரம்) பற்றியும் அவற்றிலே சொல்லப்படுகின்றது. அவர்களின் பெயர்கள் சமஸ்கிருத மயமானவை. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே கிரேக்க - உரோம வணிகரால் நாகதீபம் பற்றிய

விவரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. குளோடியஸ் தொலமி எழுதிய ஜியாகிரஃபியா என்னும் பிரசித்தமான நூல் தாம்ரபர்ணியின் பெருங்கரையோரப் பட்டினங்கள் பதின்மூன்றில் நாகதீபமும் ஒன்றெனக் குறிப்பிடுகின்றது. நாகதீபம் பற்றிய வரலாற்றிலே எதுவித சந்தேகமும் இல்லை, அது உறுதியானது; இலக்கிய, சாசன ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நாகர் என்போர் வாழ்ந்தமையின் காரணமாக நாகதீபம் என்னும் பெயர் உண்டானது என்பதும் அது இலங்கையின் தூர வடபகுதியிலுள்ள பிராந்தியம் என்பதும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியனவாகும்¹⁴.”

“நாகர் வட இலங்கை நோக்கிக் குடி பெயர்ந்து சென்ற காலத்தில் அவர்கள் தமிழகத்திலே மேலாதிக்கம் பெற்றுவிட்ட தமிழ் மொழி பேசுவோருடன் கலந்துவிட்டனர் போலத் தெரிகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் அடங்கிய மிகப் புராதனமான பாடல்களின் ஆசிரியர் பலர் நாக(னார்) என்னும் பெயரைப் பெற்றிருந்தமை அந்தக் கலப்பின் அடையாளமாகும். யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திற் குறுணிக் கற்கால மக்கள் வசிக்கவில்லை. அங்கு வாழ்ந்த ஆதிபாண குடிகள் நாகராதல் வேண்டும். அதன் காரணமாகவே நாகதீபம் என்னும் பெயர் உண்டாகியது. பாண்டிய மன்னரின் ஆதரவிலே தமிழ் மொழி முதன்மை பெற்றதன் விளைவாகவும் தமிழ் மொழி பேசுவோருடன் நாகர் கலப்புற்றதன் காரணமாகவும் ஏற்பட்ட செல்வாக்கினால் இலங்கையின் தூர வடபகுதியிலே நாகரின் மொழி வழக்கொழிந்து தமிழ்மொழி வழக்கு மேலோங்கிவிட்டது¹⁵.”

நாகரும் தமிழரும்

நாகர் தமிழரோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள் என்பது இலக்கியக் குறிப்புகளினாலும் தொல்பொருட் சின்னங்கள் மூலமாகவும் உணரப்படுகின்றது. அநுராதபுரத்து அரசர்களில் இளநாக(ன்) கல்லாட்ட நாகன் என்போரின் பெயர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இளநாக(ன்) என்பது ஒரு தமிழ்மொழிப் பெயர் போன்றது. அது இளமையினைக் குறிக்கும் இள என்னும் பெயரெச்சமான தமிழ்ச் சொல்லும் நாக என்னும் குலப்பெயர் குறிக்குஞ் சொல்லும் சேர்த்து உருவாக்கப்பட்டதாகும். இளநாகனார் என்பதும் சங்காலப் புலவர்களில் ஒருவரின் பெயராகும்.

இளநாகனின் காலத்தில் அரசவுரிமை காரணமாக உள்நாட்டுப் போர் ஏற்பட்டது. இலம்பகண்ண குலத்தவர்கள் கிளர்ச்சி புரிந்து, அரசனைக் கைப்பற்றி விட்டனர். ஆயினும் இளநாகன் சிறையிலிருந்து வெளியேறி,

மாதோட்டம் வழியாகக் கடல்கடந்து சென்று, எதிர்க்கரையை (பராதீர) அடைந்தான். மூன்று வருடங்களுக்குப் பின், இளநாகன் படைகளோடு வந்து அநுராதபுரத்தில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான்¹⁶. அவனுக்குப் பின் அவனது மகனாகிய சந்தமுக சிவன் (கிபி 44-52) அரசபதவி பெற்றான். அவனது தேவியைத் தமிழாதேவி என்று மகாவம்சம் வர்ணிக்கின்றது¹⁷.

காலக்கிரம வரிசையில் நாக மன்னர்களில் முதன்மையானவன் கல்லாட்ட நாகன் (கி.மு 119-109). அவனது பெயர் தமிழ் வழக்கிலுள்ள கல்லாடர், கல்லாடனார் என்பவற்றைப் போன்றது. கல்லாடனார் பிரபலமான தமிழ்ப்புலவரில் ஒருவர்¹⁸. கல்லாடர் என்பதைச் சமஸ்கிருத மொழி வழியான ஒன்றாகக் கொள்வதற்கான காரணமில்லை. தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் இலக்கண விதிகளுக்கமைய அதை விளக்குவது வரலாற்று நோக்கில் அசாத்தியமானது. அது பரதகண்டத்திலே பரந்து வாழ்ந்த நாகரின் மொழி வழக்கினைச் சேர்ந்தவொன்றாகக் கொள்ளத்தக்கது. கல்லாட்ட, கல்லாடர் என்ற பெயர்களுக்கிடையிலான ஒற்றுமை தமிழகத்து நாகரும் ஈழத்து நாகரும் ஒரு பொதுவான பண்பாட்டின் அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தமையின் அடையாளமாகலாம். மஹல்லகநாக, குஜ்ஜநாக, குஞ்சநாக என்னும் பெயர்களும் பிராகிருத மயமாகிவிட்ட புராதனமான நாகர் மொழிவழக்கிலுள்ள சொற்கள் போலும்.

நாக என்னும் பெயருடைய அநுராதபுரத்து அரசர்கள் தமிழர் சமுதாயத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தவர்கள் என்பதை நாக என்ற பெயருடைய வேறொரு அரசனின் பட்டத்தரசி பற்றிய விவரங்கள் மூலமாகவும் அறியமுடிகின்றது. சோரநாக (கிமு 63-51) என்னும் பெயருடைய அரசனின் பட்டத்தரசி பற்றிய விவரங்கள் மூலமாக அவை தெளிவாகின்றன. சோரநாக(ன்) இறந்த பின்பு, அவனது தேவியான அநுலா அதிகாரஞ் செலுத்தினாள்¹⁹. அக்காலத்தில் நீலிய என்னும் தமிழ்ப் பிராமணர் அரண்மனையிற் புரோகிதராகக் கடமை புரிந்தார்²⁰. தமிழனாகிய வடுக என்பவன் அக்காலத்தில் நகரிலுள்ள கம்மாளரின் தலைவனாக விளங்கினான்²¹. தெலுங்கு தேசத்தவரை வடுகர் என்று சொல்வது தமிழ் மொழி வழக்கென்பதால் அவன் அத்தேசத்திலிருந்தும் வந்து அநுராதபுரத்திலே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த ஒரு “பருமகன்” போலும். தமிழர், தெலுங்கர், மலையாளர் ஆகியோரைத் தமிழ் என்று மகாவம்சத்தின் புராதனமான பகுதிகளிலே குறிப்பிட்டனர் என்று இந்நாட்களிலே அறிஞர் சிலர் கொள்வர். அநுலா தேவியின் காலத்திலே (கிமு 48-44) தமிழ்ப் பிராமணர் அரண்மனைப்

புரோகிதராகப் பதவி பெற்றிருந்தமையும் வடுக என்னும் தமிழன் ஒருவனின் தலைமையிலுள்ள கம்மாள் கணமொன்று செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

இலங்கையில் நாகதீபத்தில் மட்டுமன்றி அதன் வேறு பல பாகங்களிலும் நாகர் பரந்திருந்தனர். தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஆதி இரும்புக்காலப் பண்பாடு இலங்கையிலே பரவுவதற்கு நாகர் பொறுப்பாகவிருந்தனர் என்ற கருத்து இந்நாட்களில் முனைப்புப் பெற்றுள்ளது. இலங்கையில் ஆதிகாலத்தில் வாழ்ந்த நாகரைப் பற்றி அறிஞர் கூறும் கருத்துக்களில் மேல்வருவன பிரதானமானவை: அவர்கள் தென்னிந்திய வழக்கான பெருங்கற் பண்பாட்டில் இணைந்து கொண்டவர்கள்; தென்னிந்தியாவிலே தமிழர் சமுதாயத்தோடு கலப்புற்றவர்கள்; யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பமும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிகளும் நாகதீபம் என்றும் நாகநாடு என்றும் ஆதிகாலத்திலே குறிப்பிடப்பட்டன; யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் நாகரே ஆதிக் குடிகள் என்பதால் அது நாகதீபம் என்னும் பெயரால் வழங்கியது.

நாகர் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமன்றி இலங்கையின் வேறு பல பாகங்களிலும் பரந்திருந்தனர். ஆதி காலத்துக்குரிய பிராமிச் சாசனங்கள் பலவற்றில் நாக என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது. அது பெரும்பான்மையும் சிற்றரசுகளின் அதிபரின் பெயராகவும் பிரதானிகளின் பெயராகவும் வருகின்றது. நாகர் ஈழத்தின் பல்வேறு பாகங்களிலும் வேற்றின மக்களோடு கலப்புற்றனர். அநுராதபுர அரசரிற் பலர் நாகர் குலத்தவர் என்பதை முன்னர் இங்கு அவதானித்தோம்.

தென்னிலங்கை நாகரும் தமிழ்மொழியும்

தென்னிலங்கையில் வாழ்ந்த நாகரின் மொழிவழக்கிலே தமிழும் பிராகிருதமும் கலந்துள்ளமைக்கான ஆதாரம் அண்மைக் காலத்தில் வெளிவந்துள்ள மிகவும் புராதனமான நாணயங்கள் மூலம் கிடைத்துள்ளது. அக்குறுகொட என்னும் இடத்திலே கட்டடம் ஒன்றினை அமைப்பதற்கு அத்திபாரமிடுவதற்கு நிலத்தை வெட்டிய பொழுது பெருமளவிலான, புராதன காலத்து நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் ஈய நாணயங்களும் வெள்ளி நாணயங்களும் அடங்கும். அவற்றுட் சிலவற்றிலே பிராமி வடிவங்களிற் பெயர்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. சில பெயர்கள் தமிழ் மொழிப் பெயர்கள் என்பது இந் நாணயங்களின் குறிப்பிடத்தக்கவொரு அம்சமாகும்.

அவற்றோடு பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சின்னங்களான கருப்பு - சிவப்பு மட்கலங்களின் ஓடுகளும் மணிகளும் கிடைத்துள்ளன. பெருங்கற் பண்பாடு, தமிழ் மொழி வழக்கு, பிராகிருதமொழி, பிராமி வரிவடிவங்கள், அரச உருவாக்கத்தின் தொடக்க நிலை என்பவற்றோடு நாகர் கொண்டிருந்த தொடர்புகளைப் பிரதிபலிக்கின்றமை இத்தொல்பொருட் சின்னங்களின் சிறப்பம்சமாகும். இந் நாணயங்கள் கிமு 200- கிபி 200 ஆகிய காலத்துக்குரியவை.

அக்குறுகொடவிற கிடைத்த நாணயமொன்றில் திஸபுர தாட்டண(ர)கரசந் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது²². இந்த வாசகத்தில் திஸபுர, தாட்ட, ணாக, அரசந்(ன்) என்னும் நான்கு சொற்கள் உண்டு. அவற்றிலே முதலாவது திஸபுர(ம்) என்னும் தலப் பெயர். இரண்டாவது சொல்லான தா(ட்)ட என்பதை ஒருவனுடைய இயற்பெயராகக் கொள்ளலாம். மூன்றாவது சொல் ண(ர)க என்பது. நாக என்பதைச் சில சமயங்களில் ணாக என்று எழுதும் வழக்கமுண்டு. இரு மொழி வழக்கின் காரணமாக உச்சரிப்பில் ஏற்பட்ட தடுமாற்றத்தால் நாக என்பதை ண(ர)க என்று எழுதினார்கள் எனக் கருத இடமுண்டு. இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் பிராமிச் சாசனங்கள் சிலவற்றிலே நாக என்பது ணாக என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நாணயத்திற் காணப்படும் ணாக என்பதை ணாக என்று சொல்வதே பொருத்தமானது²³. பிராகிருத மொழி வழக்கில் நெடில் குறிலாவது வழக்கம் ண(ர)கரசந என்பதை ணாகரசந் என்று கொள்ளலாம். ஆதிகாலப் பிராமியில் மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளியிடாது எழுதப்பட்டன. நகர, னகர மயக்கம் சாசனவழக்கில் எல்லாக் காலங்களுக்குமுரிய பண்பாகும். எனவே ண(ர)கரசந் என்பதன் சரியான வடிவம் ண(ர)கரசன் என்று கொள்ள முடிகின்றது. அது நாக, அரசன் என்னும் சொற்களின் கூட்டு மொழியாகும். ராஜ என்னும் பிராமிச் சாசனங்களில் வரும் சொல்லின் தமிழ் வடிவமே அரசன் என்பது. இவ்விளக்கத்தின் அடிப்படையில் திஸபுரம் என்னும் தலத்தை மத்திய நிலையமாகக் கொண்ட தாட்ட நாகன் என்பவன் ஒரு சிற்றரசனாக விளங்கினான் என்பதும் இந்நாணயம் அவனால் வெளியிடப்பட்டது என்பதும் புலனாகின்றது. வட இலங்கையில் வாழ்ந்த நாகரைப் போலத் தென்னிலங்கையில் வாழ்ந்த நாகரும் தமிழ் மொழி பேசினார்கள் என்பதும் அரச உருவாக்கத்திலே பங்கு கொண்டிருந்தனர் என்பதும் உணரப்படுகின்றது. இன்னொரு நாணயத்தில் ஒரு புறத்தில் சட ண(ர) கஸ என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. அதைச் சட நாகனுடையது என்று மொழி பெயர்க்கலாம். சடை நாகன் என்ற பெயர் சடண(ர)க என்று பிராகிருத வடிவம்

பெற்றுள்ளது போலத் தெரிகின்றது. நாகன் ஒருவனுடைய பெயரால் நாணயம் வெளியிடப்பட்டுள்ளதால் அவன் ஒரு குறுநில மன்னனாக அதிகாரம் செலுத்தினான் என்று கருதலாம்.

தென்னிலங்கையில், திஸபுரம் முதலான பகுதிகளிலே தமிழ்மொழி வழங்கியதற்கு அக்குறுகொடவிற் கிடைத்துள்ள வேறு பல நாணயங்களிலுஞ் சான்று கிடைக்கின்றது. உதிரன், தஸபிட்டன், மகாசாத்தன், கபதி கட(ப்)பன் என்னும் பெயர்கள் தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவை அனைத்தும் தமிழ் மயமாக்கம் பெற்ற பிராகிருதிப் பெயர்களாகும். இவை அனைத்திலும் தமிழ் மொழிக்குச் சிறப்பாகவுரிய *றன்னகர* மெய்யெழுத்து அமைந்திருக்கின்றது. அத்துடன் இரண்டு பெயர்களிலே தமிழ் மொழியில் உயர்திணை, ஆண்பால் ஒருமையினைக் குறிக்கும் “அன்” என்னும் விசுதி தனிச் சொல்லாக எழுதப்பட்டுள்ளமை (மகா சாத அன், கபதி கடபஅன்) ஒரு மிக முக்கியமான அம்சமாகும். ஆதிகால இலங்கையில் அரசின் உருவாக்கத்தில் நாகர் கொண்டிருந்த பங்கு, நாகருக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் இடையிலான தொடர்பு என்பன பற்றிய ஆய்வில் அக்குறுகொட நாணயங்கள் மூலமாக ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டுள்ளது. அந்நாணயங்களிலுள்ள பெயர்கள் சில தமிழ்ப் பெயர்களாக உள்ளமையும் அவை தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டுள்ளமையும் கவனித்தற்குரியவை. இலங்கையின் பல பகுதிகளிலுங் காணப்படும் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் இடம்பெற்றுள்ள தமிழ்ச் சொற்களை வரலாற்றுப் பின்னணியில் நோக்குவதற்கும் இந்நாணயங்கள் உறுதுணையாகின்றன.

துட்டகாமினியின் காலத்திலே தென்கிழக்கிலங்கையில் ஆட்சி புரிந்த தமிழரசரைப் பற்றி *மகாவம்சம்* குறிப்பிடுகின்றது. அவன் எல்லாளுக்கு எதிராகப் படையெடுத்துச் செல்லும் போது 32 தமிழரசரை அடக்கினான் என்று அந்நூல் கூறும்²⁶. அந்த விவரம் *சீஹளவத்துப்பகரண* என்ற நூலிலுங் காணப்படுகின்றது. *மகாவம்சம்* குறிப்பிடும் தமிழரசர் தென்னிலங்கையிலிருந்த நாகராதல் வேண்டும். *மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம்* குறிப்பிடும் தென்கிழக்கிலங்கையின் பூர்வ குடிகளில் நாகரும் அடங்குவர்.

பௌத்த சமயத்திற்குத் தமிழ்ப்பிரதானிகளின் ஆதரவு

அநுராதபுரத்துத் தமிழ்ச் சாசனங்களின் விவரங்களை ஆராய்வதற்கு முன் அங்கிருந்த தமிழ்ப் பிரதானிகள் சிலரைப் பற்றி *மகாவம்சம்*

கூறுவனவற்றைக் கவனிப்பது அவசியமாகும். ஏழாம் நூற்றாண்டு முதலாக இராணுவ சேவை புரிவதற்கென்று அரசர்களாலே தென்னிந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட கணிசமான தொகையினர் இராசதானியில் நிலை கொண்டிருந்தனர். அவர்களிற் சிலர் பௌத்தராகிவிட்டனர். வேறு சிலர் பௌத்த நிறுவனங்களுக்கு ஆதரவு புரிந்தனர். நான்காம் அக்கபோதியின் காலம் (658-664, 667-683) தொடர்பாக *மகாவம்சம்* மேல்வருமாறு கூறும்: “அரசனுக்குச் சேவை புரிந்த பொத்தகுட்ட என்னும் பெயருடைய தமிழரால் மாட்டம்பிய என்னும் ரம்மியமான கோயில் அமைக்கப்பட்டது. அதற்கு புககெல்ல என்னுமிடத்து அம்பவாவியினையும் தண்டவாயிக சாடிக, நித்தில வெட்டி என்னும் கிராமங்களையும் அடிமைகளையும் அவன் வழங்கினான். கப்பூர பிரிவுனாவிலும் குருந்தபில்லக, மகாராஜகர என்னும் விகாரங்களிலும் அந்தப் பொத்தகுட்டன் *பாசாதங்களை* அமைத்தான். மிகுந்த செல்வங்களையுடைய அவன் மூன்று கிராமங்களை மானியமாக அந்த விகாரங்களுக்குக் கொடுத்தான். மதிமானாகிய சேனாதிபதி பொத்தசாதன், அரசனின் பெயரால் வழங்கிய, ஜேதாராமத்தைக்கட்டி முடித்தான். தமிழனாகிய மகாகந்தன் மகாகந்த விகாரத்தைக் கட்டினான்.”²⁷

தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்

அநுராதபுரத்திற் கிடைத்துள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களிற் பெரும்பாலானவை அட்டமத்தானங்கள் சிலவற்றின் வளாகங்களிற் கிடைத்துள்ளமை கவனத்திற்குரியது. இதுவரை எல்லாமாகப் பதினொரு கல்வெட்டுக்கள், அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளன. முற்காலங்களிலே, தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தினர் கிரந்த வரிவடிவங்களில் அமைந்துள்ள கல்வெட்டுகளையும் தமிழ்ச் சாசனங்களோடு சேர்ந்து வகைப்படுத்து வதுண்டு. அநுராதபுரத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியான தசாப்தத்தில் இரண்டு கிரந்த வடிவங்களில் எழுதப்பட்ட சாசனங்கள் காணப்பட்டன. அவையும் இங்கு விளக்கப்படும்.

பதினொரு தமிழ்ச்சாசனங்களில் ஐந்து சாசனங்கள் கி.பி.1981 இல் H.C.P. நடத்திய அகழ்வாய்வுகளின் போது கிடைத்தன. அவற்றுட் சூமாரகணத்தாரின் சாசனங்கள் இரண்டும் நான்கு நாட்டாரின் கல்வெட்டும் புராதன நகரத்தின் வடக்குப் பகுதியில் “தமிழர் வாழ்ந்த பகுதி”யிற்

காணப்படும் கட்டட அழிபாடுகளிடையிற் கண்டெடுக்கப்பட்டன. ஒரு சாசனம் றுவன்வலிசாயவின் வாசற்படியிற் காணப்பட்டது. மற்றையது பங்குளியவிலுள்ள முதலாம் விகாரையிற் காணப்பட்டது. இவை எல்லாவற்றினதும் படிகளை வாசித்த கிருஷ்ண சாஸ்திரி அவற்றின் வாசகங்களைத் தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்னும் தொடர் வெளியீட்டின் நான்காவது தொகுதியில் வெளியிட்டுள்ளார்²⁸.

இங்கு முன்பு குறிப்பிட்ட பதினொரு சாசனங்களில் ஆறு சாசனங்கள் கடந்த 25 வருடங்களில் அடையாளங் காணப்பட்டன. அவை கலாசார முக்கோணம் இயங்கிய காலத்துக்குரியவை. அவற்றிலே துண்டமானதும் மிகப் பழையதுமான கல்வெட்டு அபையகிரி வளாகத்திலே காணப்படுகின்றது. இரண்டாவது சாசனம் ஜேதவனாராமத்து வளாகத்தில் நடைபெற்ற அகழ்வுகளின் போது கிடைத்தது. அது நானாதேசிகளின் வெண்கலப் படிமமொன்றின் பீடத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவற்றைப் பற்றிய கட்டுரைகளை ஏற்கனவே வெளியிட்டுள்ளோம்²⁹. ஏனையவற்றில் இரண்டு கல்வெட்டுகள் றுவன்வலிசாயவிலும் ஒன்று வசவக்குளத்தடியிலும் மற்றொன்று அபையகிரி வளாகத்திலும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றின் படிகள் எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அவற்றைப் பற்றிய வேறு விவரங்கள் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகளும் கலாசார முக்கோணத்தின் வெளியீடுகளிலோ, அறிக்கைகளிலோ இன்னும் வெளிவரவில்லை. இவற்றைப் பற்றி அறிந்த பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் ஆசிரியரும் புனரமைப்புப் பணிகள் தொடர்பான மேலாய்வுகளில் ஈடுபட்ட பொழுது இவற்றை அடையாளங் கண்டு படியெடுத்துள்ளனர். அவர்களில் ஒருவர் மூலமாகவே அவற்றின் படிகளின் பிரதிகள் எமக்குக் கிடைத்தன.

பங்குளிய விகாரைக் கல்வெட்டுக்கள்

பங்குளியவிலுள்ள முதலாம் விகாரையில் மூன்று சிறிய கல்வெட்டுகள் உள்ளன. அவற்றில் ஒன்று தமிழ்க் கல்வெட்டு, ஏனையவை கிரந்த எழுத்திலமைந்த சமஸ்கிருத சாசனங்கள். அந்நாட்களிற் கிரந்தமான சில சாசனங்களைத் தமிழ்ச்சாசனங்களோடு வகைப்படுத்திக் கொள்வது மரபு. முதலாவது சாசனம் விகாரையின் வாசற்படியில் அமைந்திருந்தது. எழுத்துகள் பல சிதைவாகியுள்ளதால் முழுமையான வாசகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள

முடியவில்லை. கந்தகுடி வித்திஸ்திரோந்த என்ற தொடரும் கேசரி என்ற சொல்லுமே அடையாளங் காணக்கூடியவை.³⁰ எனவே, அச்சாசனம் கந்தகுடி என்னும் வகைக்குரிய கட்டடமொன்றின் சுவர் தொடர்பான திருப்பணியைக் குறிப்பிடுகின்றது. அது கிலமாகிவிட்ட கட்டடச் சுவரினை மீண்டும் உறுதியானதாக (ஸ்திர)ச் சீரமைக்கும் பணி பற்றியது. கேசரி என்பது அத்திருப்பணியைச் செய்தவரின் பெயராகலாம். அந்த விகாரத்தைச் சேர்ந்த தாதுகர்ப்பத்தின் மேடையில் ஸ்ரீ சாந்தசதேய: என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.³¹ ஸ்ரீ சாந்தசதி என்பவர் செய்த திருப்பணி ஒன்றினைக் குறிப்பிடும் வண்ணமாக அதை எழுதினார்கள் என்று கருதலாம். அங்குள்ள தூண் ஒன்றில் எழுதப்பட்டுள்ள தமிழ்ச்சாசனம் மேல்வருமாறு உள்ளது: ஸ்ரீ கேசரி அரசி பிச்சை ஒன்று. இது விலக்குவார் கரிசுடிகைப் புழுவாவார்.³² கேசரி அரசி என்பது தர்மகாரகரின் பெயர். அன்னார் செய்த தர்மம் பிச்சை இடுவதற்கான ஏற்பாடு. சாசனத்தின் வாசகம் மிகச் சுருக்கமானது. பிச்சை எத்தகையது என்பது தெளிவில்லை. நாள்தோறும் ஒருவருக்கு அன்ன தானம் வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது எனக் கொள்ளலாம்.

அபயகிரி வளாகத்துச் சாசனம்

அண்மைக் காலத்தில் அபையகிரி சேதியத்தின் மிகப்பரந்த மேடையின் விழிப்புக்குச் சமீபத்திலே பதிக்கப்பட்டுள்ள கற்பாளமொன்றிலே தமிழ் எழுத்துக்கள் இருப்பது தெரியவந்துள்ளது. 1998 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் ஆறாம் திகதி காறஷ்மாவின் தலைமையிலான சர்வதேச மட்டத்திலுள்ள ஆய்வாளர் குழுவினர் அநுராதபுரத்து அழிபாடுகளைப் பார்க்கச் சென்றிருந்த பொழுது அதனைப் பற்றி அறிந்தோம். கலாசார முக்கோணத்து அபையகிரி புனரமைப்புத் திட்டத்துப் பிரசார அலுவலரான ஏ. எஸ். பண்டார நாயக்கா அதைப் பற்றி எமக்குச் சொன்னார். தமிழில் எழுதப்பெற்ற வாசகமுடைய கல்லொன்று அங்கிருப்பதை அவரே முதன்முதலாக அவதானித்தவர்.

மறுநாள், ஏழாம் திகதி அதிகாலையில் அவருடன் தலத்திற்குப் போய்ச் சாசனத்தைப் பொழுது புலர்ந்த வேளையிற் படி எடுத்தோம். பேராசிரியர் களான எ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம் ஆகியோரும் நாமும் சென்றிருந்தோம். சாசனத்தின் படி பல பிரதிகளில் எடுக்கப்பட்டது. தலத்திலிருந்தே

வாசிக்குமளவிற்கு எழுத்துகள் தெளிவாயிருந்தன. அவை பல்லவர் காலத் தமிழ் எழுத்துகள் போன்றவை. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குரியவை. இலங்கையிற் கிடைத்துள்ள தமிழ்ச்சாசனங்களில் மிகப் பழைமையானது என்ற சிறப்பு அபையகிரிச் சாசனத்திற்குண்டு. அந்தச் சாசனம் துண்டமானது. அது இரண்டு அடி நீளமும் ஒன்றரை அடி அகலமும் கொண்ட கற்பாளத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. கல்லின் இடப்பக்கத்தில் பிறை போன்ற வடிவில் வளைவொன்று ஏற்படக் கூடிய வண்ணமாக அது வெட்டப்பட்டுள்ளது.

கற்பாளம் ஒரு காலத்தில் உடைந்து விட்டதாற் சாசனத்தின் ஆரம்பப் பகுதி அழிந்துவிட்டது. கிடைத்துள்ள துண்டமான சாசனத்திற் பத்து வரிகளில் எழுத்துக்கள் உள்ளன. கல்லின் வலப்பக்கத்திலும் இடப்பக்கத்திலும் எழுத்துக்களிருந்து அழிந்து போய்விட்டன என்று கொள்வதற்கான காரணமில்லை. சாசனப்பகுதியின் வாசகம் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

1. செய்பாள (ங் கொண்)
2. ட பை கிரி போதியி
3. ல் கற்படை செய்
4. விச்ச தறை கிழக்
5. கு மேற்கு பதி
6. னொரடி தெற்
7. கு வடக்கு
8. பதினொரடி
9. யும் காகம் ஓர
10. க்கமும். ³³

அபையகிரி வளாகத்துக் கல்வெட்டு

இச்சாசனம் ஒரு கற்படையின் தறை பற்றியது. அந்தக் கற்படை பதினொரடியில் கற்படை என்று சொல்லப்படுகின்றது. கற்படையின் தறை 11 அடி நீளமும் அதேயளவு அகலமும் கொண்டது. அத்துடன் ஒரு காகம் ஒரு அக்கமும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. காக கற்படை அமைக்கப்பட்ட பொழுது சம்பிரதாயபூர்வமாக நிலத்திற் புதைக்கப்பட்டிருக்கலாம். சாசனத்தில் வருகின்ற மிக முக்கியமான குறிப்பு அபையகிரி போதி பற்றியதாகும். கற்படை அபையகிரி போதியில் அமைக்கப்பட்டது. அபையகிரி விகாரத்தில் ஒரு போதி இருந்தமை பற்றி இக்குறிப்பால் உணர முடிகின்றது. போதி என்பது புத்தர் பெருமான் தியானமிருந்த தலத்து வெள்ளரச மரத்தையும் சில சமயங்களில் வெள்ளரசமரத்தைச் சின்னமாகக் கொண்ட வழிபாட்டுக்குரிய போதிகரம் என்னுங் கோட்டத்தையுங் குறிக்கும். புத்தகாயாவில் அமைந்திருந்த போதிகரம் தூண்களோடு கூடிய சாலைகள் பொருந்திய அமைப்பாக விளங்கியது. சாஞ்சி, பார்ஹுத், புத்தகாயா, மதுரா, அமராவதி முதலான தலங்களிற் காணப்படும் சிற்ப அணிவரிசைகளிற் போதிகரத்தின் உருவங்கள் தெரிகின்றன. இலங்கையில் நில்லக்கம, விஜயாராம, பங்குளிய, பாசீனப்பவத, மகுல்மகாவிகாரை போன்ற தலங்களிலுள்ள தொல்பொருட் சின்னங் களிடையே போதிகரத்தின் சுவடுகள் காணப்பட்டுள்ளன.³⁴ அபையகிரி விகாரத்தின் நான்காம் வட்டாரத்திலுள்ள சமாதி புத்தருக்குச் சமீபமாகவுள்ள அழிபாடுகள் போதிகரம் ஒன்றிற்குரியன என்று தொல் பொருளியலாளர் சிலர் அடையாளங் கண்டுள்ளனர்.³⁵ மகாசேனன் அபையகிரியில் போதிமர வழிபாட்டிற்கென்று ஒரு கட்டடத்தை அமைப்பித்தான் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. ஆதிகாலத்தில் அபையகிரி விகாரையின் வளாகத்திலே போதிமரம் ஒன்றிருந்தது. ஃபா- சியான் என்னும் சீன யாத்திரிகர் அநுராத புரத்திலே தங்கியிருந்த பொழுது (412 கி.பி) அது மிகப் பெரிய விருச்சமாகிவிட்டது. அவர் அதனைப் பற்றி மேல்வருமாறு கூறுவார்:

“முற்காலத்தில், இந்நாட்டு மன்னன் ஒருவன் மத்திய இந்தியாவிற்கு ஆட்களை அனுப்பிப் போதிமரக்கிளை ஒன்றை இங்கு கொண்டுவரச் செய்தான். அதனைப் புத்தர் பெருமானின் படிமம் வைக்கப்பட்டுள்ள மண்டபத்திற்குச் சமீபத்திலே நடுவித்தான். அது 200 பாகை உயரத்திற்கு வளர்ந்து விட்டது. அம்மரத்தின் கீழே விகாரமொன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் ஆசனக்கோலமான புத்தர் படிமம் இருந்தது. சங்கத்தாரும் உபாஸகர்களும் அதனை அதிசயத்தோடு பார்த்து வழிபடுகின்றனர்.”³⁶

எனவே அபையகிரியிற் போதிமரம் ஒன்றிருந்தது. அது ஃபா - சியான் நேரிலே கண்டது. சாசனம் குறிப்பிடும் போதி அதுவாதல் வேண்டும். அதிலே

குறிப்பிடப்படும் கற்படை அதற்கண்மையில் இடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அபையகிரி போதி பற்றி இதுவரை கிடைத்துள்ள சாசனக்குறிப்பு இது ஒன்று மட்டுமே. அதனால் இலங்கைப் பௌத்தசமய வரலாற்றில் இச்சாசனம் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றது.

அபையகிரி சாசனம் தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளதால் அது அபையகிரி விகாரத்தோடு தமிழர்கள் கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பின் அடையாளச் சின்னமாகும். திருப்பணி செய்தவரோ கற்படை அமைத்த சிற்பிகளோ தமிழராயிருத்தல் வேண்டும். அபையகிரி விகாரத்தைச் சார்ந்த தமிழ்ப் பௌத்தர்கள் அநுராதபுரத்தில் வசித்தனர் என்றுங் கருதலாம். அபையகிரி மகாவிகாரத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் தென்னிந்திய பௌத்தர்களின் செல்வாக்கின் காரணமாக ஏற்பட்டவை. மகாயானச் சார்புடைய அநுராதபுரத்துப் பெருவிகாரங்கள் தென்னிந்திய பௌத்த நிலையங்களோடு தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தன. சங்கத்தார் அந்நாட்களில் வணிகரின் கப்பல்களில் பிரயாணஞ் செய்தனர் என்பதுங் குறிப்பிடற்குரியது.

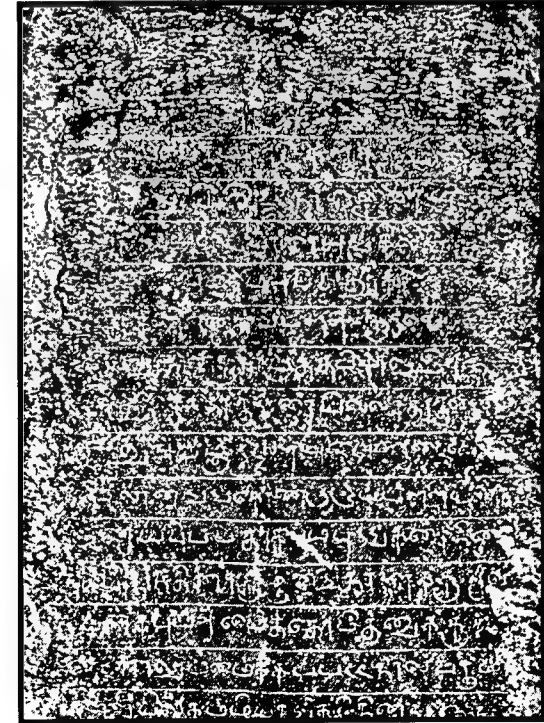
கற்படை எனச் சாசனங் குறிப்பிடும் அமைப்பானது ஒரு கட்டடத்தின் அடித்தளமாக அமைந்திருந்தது என்றுங் கருதலாம். இலங்கையிலிருந்த புராதனமான பௌத்த கட்டடங்கள் கருங்கல், செங்கல், மரம், ஓடு முதலியவற்றைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட கலப்புக் கட்டடங்களாகும். பொதுவாக அவற்றின் அடித்தளம் கருங்கற்களால் அமைக்கப்பட்டது. ஒரு கட்டடத்தின் முதலாவது கட்டம் பற்றிய குறிப்பாகச் சாசன வாசகம் கொள்ளத்தக்கது.

நான்கு நாட்டாரின் கல்வெட்டு

அநுராதபுரத்திலிருந்த தமிழ்ச் சாசனங்களில் மிக முக்கியமானது நான்கு நாட்டாரின் கல்வெட்டாகும்.³⁷ அது அநுராதபுர நகரின் வடபகுதியிலுள்ள “இந்து சமய நிறுவனங்களின் அழிபாடுகள்” என்பவற்றின் மத்தியிலே காணப்பட்டது. இப்பொழுது அது அநுராதபுரத்துத் தொல்பொருட் காட்சி நிலையத்தில் இருக்கின்றது. அதை நேரிலே பார்த்துப் பரிசோதிக்கவும் படிவங்களை எடுப்பதற்கும் எம்மால் முடிந்தது. சாசனம் விசாலமான கற்பலகையொன்றில் 29 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. முதலிரு வரிகளிலுள்ள

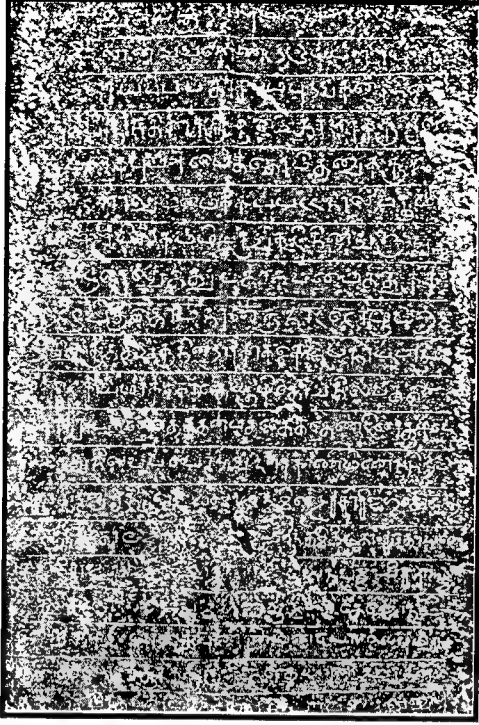
எழுத்துகள் முற்றாகச் சிதைந்துவிட்டன ஏனையவற்றைப் பொறுத்தவரையிலே 22 ஆம் வரி வரை சாசனத்தின் இரு பக்கங்களின் ஓரங்களிலும் எழுத்துகள் சிதைந்துவிட்டன. அடுத்துள்ள மூன்று வரிகளிலும் இடப்பக்கத்து ஓரத்தில் அவை அழிந்துவிட்டன. எனவே சாசனத்தின் சில பகுதிகள் முற்றாக மறைந்து விட்டன.

நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு ஒரு கலப்புமொழிச் சாசனமாகும். அதன் ஒரு பகுதி தமிழிலும் மற்றப்பகுதி சமஸ்கிருதத்திலும் உள்ளன. சமஸ்கிருதப் பகுதி முற்றிலும் கிரந்த எழுத்துக்களில் உள்ளது. பிரதான பகுதியான தமிழ்ப்பகுதியிலும் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் கிரந்த எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அது நான்கு நாட்டார் என்னும் குழுவினரால் அமைக்கப்பட்டது. ... ட்டுவித்தோம் நான்கு நாட்டோமும் என வரும் சாசனக் குறிப்பால் இது உறுதியாகின்றது. மாக்கோதைப் பள்ளி என்னும் நிறுவனம் தொடர்பாக அவர்கள் ஏற்படுத்திய அறக்கட்டளையின் விவரங்கள் அதில் அடங்கியுள்ளன.

நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு

நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு

அச்சாசனம் சேனாவர்மன், சிஷ்டநாகனார், தர்மபாலன் என்போரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. சிலாசாசனஞ் செய்தவர்கள் நான்கு நாட்டுத் தமிழர். அநுராதபுரத்திலிருந்த மாக்கோதைப் பள்ளி பற்றியது அதிலுள்ள மிகமுக்கியமான விவரமாகும். சாசனத்தை உருவாக்கியவர்களான நான்கு நாட்டுத் தமிழரைப் பற்றி முதலாவதாக இங்கு கவனிப்பது பொருத்தமாகும். இலங்கையில் வேறெந்த ஆவணத்திலும் நான்கு நாட்டார் பற்றிய குறிப்பில்லை.

நான்கு நாட்டார் தென்னிந்திய உற்பத்தி உடையவர்கள் என்பது தென்னிந்திய சாசனங்கள் மூலம் தெரியவருகின்றது. கன்னட சாசனங்கள் சில நால்கு நாடு என்னும் குழுவினரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. அவர்கள் வியாபாரிகள்: அய்யாவொளைய ஐநூறுவரு ஸ்வாமிகளு என்னும் பெரு வணிக கணத்தோடு பந்தமானவர்கள்.³⁸ நான்குநாடு என்பது நால்கு நாடு என்பதற்குச் சமமான தமிழ்ப்பெயராகும். நான்கு நாட்டார் தம்மைத்

தமிழரென்றுங் குறிப்பிடுகின்றனர். எனவே, சாசனங் குறிப்பிடும் பிரிவினரைத் தமிழ் வணிக கணத்தவர் என்று கொள்ளலாம். ஒரு வகையில் அவர்கள் பிற்காலச் சாசனங்கள் குறிப்பிடும் நானாதேசிகளின் முன்னோடிகளாவர்.

நான்கு நாட்டார் தமிழகத்தின் எப்பகுதியிலிருந்து வந்தார்கள் என்பதை மாக்கோதைப் பள்ளி பற்றிய குறிப்பிலிருந்து அனுமானித்து அறிந்து கொள்ளலாம். பள்ளி என்பது மத்தியகாலத் தமிழ் வழக்கிற் சமணர் கோயில், பௌத்தர் கோயில் என்பனவற்றைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. சாசனத்தின் முடிவிலே காணப்படுஞ் செய்யுள் மாக்கோதைப் பள்ளியிலே தங்கியிருந்த தர்மபாலன் என்பவரை மாதவன் என்றும் புத்தரைப் போல உயிர்கள் மீது கருணை கொண்டவரென்றும் வர்ணிப்பதால் மாக்கோதைப் பள்ளி ஒரு பௌத்த நிலையம் என்பது தெளிவாகின்றது.

மாக்கோதைப்பள்ளி

மாக்கோதைப் பள்ளி சேர நாட்டுத் தொடர்புடையது என்பது அதன் பெயரால் உணரப்படுகின்றது. சேர நாட்டுக் கரையோரப் பட்டினமாகிய மகோதை பற்றிச் சாசனங்களிலும் நூல்களிலுங் குறிப்புகள் பல உள்ளன. அது மாக்கோதை, மகோதையர் பட்டினம் என்னும் பெயர்களாலும் வழங்கியது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மகோதையிலுள்ள திருவஞ்சைக்களத்துத் திருத்தலம் பற்றி இரு பதிகங்கள் பாடியுள்ளார்.³⁹ மகோதை சமுத்திரக் கரையில் அமைந்திருந்ததென்றும் அங்கு அலைகள் மோதிய வண்ணமாய் இருந்தன என்றும் அவரது பதிகங்களிலே குறிப்பிடப்படுகின்றது.⁴⁰ காலக்கிரமத்தில் மகோதையின் பெயர் கொடுஞ்ஞார் என்றாகியது. அதனை ஐரோப்பியர் கிரங்கனூர் என்று மாற்றிவிட்டனர்.

மாக்கோதை என்னும் பெயர் உண்டான காரணத்தைப் பெரிய புராணத்திற் சேக்கிழார் தெளிவாக விளங்குகின்றார்: “புலவர்கள் பாடிப் போற்றும் புலமைச் சான்றோர் வாழும் தொன்முதூர் கொடுங்கோளூர். அங்கு ஈசன் மேவிய திருவஞ்சைக்களம் என்னுந் திருத்தலமுண்டு. திருமகளின் புகலிடமான வளமிகு, தொன்மைசான்ற மலைநாட்டைச் சேரலன் வழிவந்த மன்னன் அங்கிருந்து அரசு புரிகின்றான்”. கோதை என்னும் பட்டப்பெயருடைய மன்னரின் நகரம் என்பதால் அது மாக்கோதை எனவும் வழங்கும்.³⁸ எனவே மாக்கோதை மலையாள தேசத்துக் கரையோரப்பட்டினம். அது சேரமன்னரின் தலைநகரமான பட்டினம்.

சேரரின் துறைமுகப்பட்டினமான மாக்கோதையின் பெயரால் அமைந்தது அநுராதபுரத்து மாக்கோதைப் பள்ளி. அதனை அமைத்த நான்கு நாட்டுத் தமிழர் மலையாள தேசத்தவர்; மாக்கோதையிலிருந்தும் வந்து இலங்கை மன்னனின் இராசதானியிலே தங்கியவர்கள். அவர்கள் அங்கு ஒரு பெளத்தப்பள்ளியினை அமைத்து அதனை ஆதரித்து வந்தனர். மாக்கோதையிலே மாக்கோதைப் பள்ளி என்றவொரு நிறுவனம் இருந்ததென்றும் சேர நாட்டில் ஏற்பட்ட சைவ சமய எழுச்சியின் காரணமாக அது அநுராதபுரத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்றது என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.³⁹ அத்தகைய விளக்கம் பொருத்தமானதாகத் தெரியவில்லை. பள்ளியின் இடமாற்றம் பற்றி எந்தவிதமான சான்றுகளும் இல்லை. ஒரே பெயருடைய அமைப்புக்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் இருப்பதுண்டு. பெளத்தப் பெரும்பள்ளிகளில் இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என்பதனை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். இராஜராஜ - ஈஸ்வரம் என்னும் கோயிலின் பெயரும் அவ்வாறானது. இராஜராஜ - ஈஸ்வரம் என்னும் பெருவுடையார் கோயில் தஞ்சாவூரில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதே காலமளவில் இலங்கையிலே சோழரால் மாதோட்டத்தில் இராஜராஜ ஈஸ்வரம் உருவாக்கப்பட்டது.

அநுராதபுரத்தில் மாக்கோதைப் பள்ளியினை உருவாக்கிய நான்கு நாட்டார் மலையாள தேசத்து மாக்கோதைப் பட்டினத்திலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதை அவர்களின் சாசனம் உணர்த்துகின்றது. அவர்கள் வணிகர் என்பதால் மாக்கோதைக்கும் அநுராதபுரத்திற்கும் இடையில் ஏற்பட்ட தொடர்புகளை இலகுவிற் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இலங்கையும் தமிழகமும் அந்நாட்களில் ஒரே வர்த்தக வலையமாக அமைந்திருந்தன. இரு தேசங்களிலுமுள்ள பிரதானமான துறைமுகப்பட்டினங்கள் மூலமாக வணிகப் பொருட்கள் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டன. சில சமயங்களில் இலங்கையிலுள்ள பொருள்கள் தென்னிந்தியத் துறைமுகங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கிருந்து தூரதேசங்களுக்கு ஏற்றுமதியாகின. ஆதிகாலம் முதலாகத் தமிழக வணிகர் இருதேசங்களுக்கும் இடையிலான வாணிபத்தில் முக்கிய பங்கினைக் கொண்டிருந்தனர். அத்தகைய பின்னணியில் நான்கு நாட்டுத் தமிழரின் விவகாரத்தை நோக்குதல் அவசியமானது. அவர்கள் அநுராதபுரத்திலே தங்கள் ஆதரவிலே பெளத்தப்பள்ளி ஒன்றினை அமைத்திருந்தனர் என்பதால் அவர்களிற் சிலர் அங்கு நிலையாகத் தங்கியிருத்தல் வேண்டும். மன்னரின் ஏகபோகமான முத்து, மணி, யானைத்தந்தம் முதலிய பொருள்களை வாங்குவதிலும் அவற்றின் வியாபாரம் பற்றிய தரகிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டிருத்தல் கூடும். சாசனத்திலே

சேனாவர்மனைப் பற்றி வரும் குறிப்பு நான்கு நாட்டாருக்கும் அரசனுக்கும் இடையிலே தொடர்புகள் நிலவின என்பதைக் குறிப்பதாகலாம். சேனாவர்மனை ராஜராஜனென்று வர்ணிக்கின்ற சாசனம் அவனது ஆட்சி நெடுங்காலம் பூமியில் ஒளி போன்று பிரகாசத்துடன் விளங்கும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

சேனாவர்மன்

சேனாவர்மனைப் பற்றிய சமஸ்கிருத மொழிப் பகுதியிற் சொற்கள் பல சிதைந்துவிட்டதாலும் எஞ்சியுள்ளவை இதுவரை தெளிவாக வாசிக்கப்பட்டு விளக்கப்படாதமையாலும் அரசனைப் பற்றி எதனையும் உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை. சேனன் என்ற பெயர்கொண்ட மன்னர் ஐவர் அநுராதபுர காலத்தின் பிற்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்களின் ஆட்சி பற்றிய காலவரையறை தொடர்பான விவரங்கள் மேல்வருவனவாகும்.

1. முதலாம் சேனன்	833 - 853
2. இரண்டாம் சேனன்	853 - 887
3. மூன்றாம் சேனன்	938 - 946
4. நான்காம் சேனன்	954 - 956
5. ஐந்தாம் சேனன்	972 - 982. ⁴⁰

அவர்களின் ஆட்சிக்காலம் ஏறக்குறைய 150 வருடங்களுக்கு உட்பட்டது. அது ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு உரியது. அரசனைப் பற்றிய வர்ணனைகள் அவர்களிற் சிறப்பு மிக்கவனாகிய இரண்டாம் சேனனுக்குப் பொருந்துவனவாகும். சாசனத்திலுள்ள வரிவடிவங்களும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்குரியனவாகவே தெரிகின்றன.

நான்கு நாட்டார் மாக்கோதைப் பள்ளி தொடர்பாகச் செய்த தர்மம் ஒன்றினைப் பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. அதன் விவரங்கள் பற்றிய பகுதியிற் பல எழுத்துக்கள் சிதைவுற்றுள்ளதால் தர்மம் என்ன என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. பெருமானடிகள், சிஷ்டநாகனார், உடையார் என்னுஞ் சொற்கள் தெளிவாக உள்ளன உடையார் என்பது பள்ளியின் மூலவரான புத்தர் பெருமானைப் பற்றிய குறிப்பாகலாம். மாக்கோதைப் பள்ளியிலுள்ள புத்தர் படிமங்கள் தொடர்பாக ஏதோ கிரியை செய்வதற்கு நான்கு நாட்டார் தானம் வழங்கியிருந்தனர் என்று கருதலாம்.

குமார கணத்துப் பேரூராரின் சாசனங்கள்

அநுராதபுரத்தில் 1892ஆம் ஆண்டில் அகழ்வாய்வுகள் நடைபெற்ற பொழுது சிவாலயங்கள் சிலவற்றின் இடிபாடுகள் அடையாளங் காணப்பட்டன. ஜேதவனாராமத்திலிருந்து விஜயாராமத்துக்குப் போகும் வழியிலும் பங்குளிய, கூட்டம் பொக்குன என்பவற்றுக்கு இடைப்பட்ட பாதையிலும் அவை காணப்பட்டன. 1893 ஆம் ஆண்டில் அவற்றிடையே மூன்று சாசனங்கள் காணப்பெற்றன. அவற்றுள் இரண்டு கல்வெட்டுகள் கற்றாணொன்றில் எழுதப்பட்டிருந்தன. அவை தொடர்ச்சியாக, ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எழுதப்பட்டிருந்தன. கல்லில் எழுத்துகள் அமைந்துள்ள பகுதி 2' 4" நீளமும் 1' 2" அகலமும் கொண்டதாகும்.

இலங்கைத் தொல்பொருள் திணைக்களத்தார் சிலாசாசனத்தின் படிவத்தைத் தயாரித்து, அதன் பிரதியொன்றை இந்திய சாசனவியலாளரான கிருஷ்ண சாஸ்திரியிடம் அனுப்பினார்கள். சாசனத்தை வாசித்து அதன் விவரங்களைப் பற்றிய கருத்துக்களைச் சாசனவியல் பற்றிய ஆண்டறிக்கை ஒன்றில் வெளியிட்டார். பின் தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்பதன் நான்காம் தொகுதியில் அவற்றின் வாசகங்களையும் புகைப்படத்தையும் வெளியிட்டார்.⁴¹ புகைப்படத்தோடு சாசன வாசகங்கள் வெளிவந்ததால் அவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் வசதி வாசகர்களுக்குக் கிடைத்தது. அச்சாசனங்கள் தொடர்பாகக் கிடைக்கக் கூடிய புகைப்படம் அது மட்டுமேயாகும். அந்தச் சாசனங்கள் எழுதப்பட்ட கல் இப்பொழுது அநுராதபுரத்து அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. ஆனால், அது துண்டமாயுள்ளது. கல் உடைந்து விட்டதோடு ஒரு சாசனம் அமைந்துள்ள பகுதி காணாமற் போய்விட்டது. எனவே சாசனத்தைப் பற்றி ஆராய்பவர்கள் கிருஷ்ண சாஸ்திரி வெளியிட்ட படிவத்தையே ஆதாரமாகக் கொள்ளவேண்டிய நிலையில் உள்ளனர்.

சாசனங்களின் எழுத்துகள் மிகத் தெளிவானவை. மங்கல மொழியான ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ தவிர்ந்த சொற்கள் எல்லாம் இரண்டு சாசனங்களிலும் தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. வரிவடிவங்கள் சோழர் காலத்திற்கு முற்பட்டவை. அவை பல்லவர் காலத்தின் பிற்பகுதிக்குரிய சாசனங்களில் உள்ளவற்றைப் போன்றவை. எனவே அவை கி.பி. 750 – 850 ஆகிய காலப்பகுதிக்கு உரியவை என்று கொள்ளத்தக்கவை.

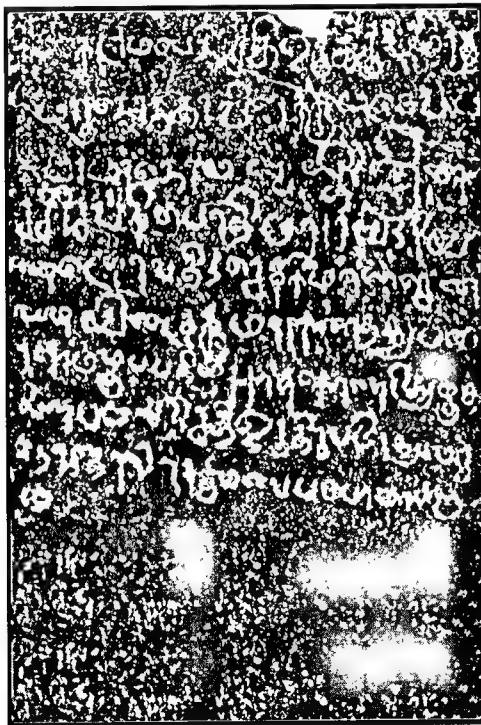
இரண்டு சாசனங்களும் ஒரே அரசனின் காலத்தில் எழுதப்பட்டவை. ஒன்று அவனுடைய ஐந்தாவது ஆண்டிலும் மற்றையது ஏழாவது ஆண்டிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. அரசனைக் கோச்சிரிசங்கபோதி மாராயர் என்று அவை வர்ணிக்கின்றன. இந்த வர்ணனை கோ, சிரிசங்கபோதி, மாராயர் என்னும் மூன்று சொற்கள் சேர்ந்த தொடராகும். கோ என்பது அரசனைக் குறிக்கும் பொதுச் சொல். அது தென்னிந்திய சாசன வழக்கில் வழமையாக வருவது. மாராயர் என்பது சிங்கள மன்னரின் பட்டப்பெயரான மஹாராஜ என்பதன் தமிழ் வடிவமாகும். கோ, மாராயர் என்பவை மன்னரைக் குறிக்கும் பொதுச் சொற்கள்: இலங்கை அரசர் எல்லோருக்கும் பொதுவானவை. சிரிசங்கபோதி என்பது சிங்கள மன்னரின் மாறிவரும் சிங்காதனப் பெயர்களில் ஒன்று. மற்றையது அபையசலாமேகன். எனவே சிரிசங்கபோதி என்பது மன்னர் பலருக்கு உரியது என்பதால் அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசனை அடையாளங் காணமுடியாது. இந்தச் சாசனங்களில் மன்னனைப் பற்றிய வர்ணனையில் அவனது இயற்பெயர் இடம்பெறவில்லை. எனவே அவற்றின் காலநிர்ணயம் வரிவடிவ வளர்ச்சியினைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப்பட வேண்டியது. அவை ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குரியவை என்று கருதலாம்.

தானங்களும் தானகாரகளும்

இனித் தானகாரகள், தானம், தானத்தின், குறிக்கோள், தானத்திற்குப் பொறுப்பேற்றவர்கள் ஆகியவற்றை இங்கு கவனிப்பது அவசியமாகும். முதலாவது சாசனங் குறிப்பிடும் தானம் சங்கபோதி மாராயரின் ஐந்தாம் ஆண்டில் மார்கழிப் பூர்வபக்ஷத்து ஐந்தாம் நாளில் வழங்கப்பெற்றது. அதனைச் சேக்கிழான் செட்டி சங்கன் வழங்கினான். அவன் முப்பது ஈழக்காசினைக் கொடுத்தான். அதனைக் குமாரகணத்துப் பேரூரார் பொறுப்பேற்றனர். “முதல் கெடாமல்” தினந்தோறும் ஒரு திருவமிர்தும் ஒரு நந்தாவிளக்கும் வைப்பதாக அவர்கள் உடன்பட்டனர்.

இரண்டாவது சாசனம் சங்கபோதி மாராயரின் ஏழாவது ஆண்டிலே எழுதப்பெற்றது. அது சேக்கிழான் சென்னை என்பவன் முப்பது (30) ஈழக்காசினைத் தானமாக வழங்கியமையினைப் பதிவு செய்கின்றது. அக்காசினைப் பெற்றுக்கொண்ட குமாரகணத்துப் பேரூரார் “முதல் கெடாமல்” நாள்தோறும் ஒரு திருவமிர்தும் ஒரு நந்தா விளக்கும் வைப்பதாக உத்தரவாதங் கொடுத்தனர்.

இரண்டு சாசனங்களும் வெவ்வேறான சமயங்களில் ஒவ்வொருவரால் வழங்கப்பட்ட தானங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. அவர்களில் ஒருவன் சேக்கிழான் சங்கன் என்னும் செட்டி. மற்றவன் சேக்கிழான் சென்னை என்பவன். இருவரும் வழங்கிய தானங்கள் அளவிலும் நோக்கத்திலும் ஒரே விதமானவை. முதல் கெடாமல் “நிசதி ஒரு திருவமிர்தம் ஒரு நொந்தாவிளக்கும் வைப்போமானோம்” என்று சாசனத்திலே குமாரகணத்துப் பேரூரார் குறிப்பிடுகின்றனர். அதனால், தானமாக வழங்கப்பெற்ற காசு முதலிருப்பாகக் கொள்ளப்பட்டது என்பதும் அதன் வருமானத்தைக் கொண்டு குறிக்கப்பட்ட தர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்பதும் தெளிவாகின்றன. மேலும் தானத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் தங்களைத் தன்மை நிலையிற் குறிப்பிடுவதார் சாசனங்கள் அவர்களால் எழுதப்பெற்றவை என்பது உணரப்படும்.

குமாரகணத்துப் பேரூரார் கல்வெட்டு

குமாரகணத்துப் பேரூர்

குமாரகணத்துப் பேரூரோம் என்னுந் தொடர் சாசன வழக்கில் வேறெங்குங் காணப்படாதவொன்று. அதிலுள்ள இறுதிநிலையான பேரூரோம் என்பது பேரூரார் என்ற சொல்லின் தன்மை நிலைப்பன்மை குறிக்கும் வடிவம். அது பேரூர் என்னும் அமைப்பைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களை, சபையாரைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். அது ஊரொன்றின் ஆளுங்கணத்தாராகிய பெருமக்களையுங் குறிக்கும். சபையார், ஊரார், நகரத்தார் என்போர் தானங்களைப் பொறுப்பேற்று, அவை தொடர்பான தர்மங்களைத் தாமே நிறைவேற்றிக் கொள்வதாக ஒப்புக்கொள்வது வழமை. குமாரகணத்துப் பேரூராரும் அத்தகைய பணியை மேற்கொண்டனர்.

குமாரகணத்துப் பேரூரோம் என்ற தொடரிலே காணப்படும் பேரூரோம் என்ற சொல் குமாரகணம் என்பதைச் சேர்ந்தவொரு குழுவினரைக் குறிப்பதாகும். ஊரார், சபையார் ஆகியோரைக் குறிப்பிடுமிடத்து அவர்களின் நிலைக்களமாய் அமைந்த ஊரின் பெயரைக் குறிப்பிடுவது வழமை, அந்த வழமையின் அடிப்படையிற் குமாரகணம் என்பது ஓரிடத்தின் பெயராதல் வேண்டும். அது அவ்வாறன்று என்பது இலங்கையிலுள்ள ஆய்வாளர் இருவரின் சிந்தனையாகும். குமாரகணம் என்பது பேரூராரின் ஒரு பிரிவினர் என்பது அவர்களின் விளக்கமாகும். சாத்தகணம், அமிர்தகணம் என்ற கோயில்கள் தொடர்பான குழுக்களைப் போன்றதே குமாரகணம் என்றும் அது குமாரச்சுவரின் கோயில்களைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் குழு என்பதும் அவர்களின் வாதமாகும். அக்கருத்தை அனுபவம் மிக்க தென்னிந்திய சாசனவியலாளர் எவரும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. குமாரகணம் என்ற சொல் சாசனவழக்கில் இல்லை என்பதே அவர்கள் சொல்லுங் காரணமாகும். எனவே, குமாரகணம் ஓர் ஊர்ப்பெயராதல் வேண்டும். அவ்வாறெனில் அநுராதபுரத்தின் ஒரு பகுதியிலே தமிழர் குடியிருப்புகளைக் கொண்டதும் சுயாட்சி அமைப்பாக விளங்கியதுமாகிய ஊரொன்று இருந்தது என்று கொள்ள வேண்டும்.

குமாரகணம் என்பது மணிக்கிராமம் என்பதைப் போல ஒரு வணிகர் கணத்தின் பேராதலுங் கூடும். அவர்கள் அதிகாரம் பெற்றிருந்த ஊர் அவர்களின் கணப்பெயரால் வழங்கியதென்றுங் கருதலாம்.

குமாரகணத்துப் பேரூரார் கல்வெட்டு

வாயிற் காவலர் பற்றிய கல்வெட்டுகள்

றுவான்வலிசாய வளாகத்தில் எல்லாமாக நான்கு தமிழக்கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றிலொன்று ஐகதொப்ப கண்டன் பெரும்பள்ளி என்ற பெயரைப் பதிவு செய்கின்றது. அது றுவான்வலி சாயவின் நுழைவாசலில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதன் வரிவடிவங்கள் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குரியவை. அதனைப் பற்றிய விளக்கம் இந்நூலில் வேறோரிடத்தில் இடம் பெறுகின்றது. இச்சாசனம் தென்னிந்திய

சாசனங்கள் என்பதன் நான்காம் தொகுதியில் முன்பு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஏனைய மூன்று சாசனங்களினதும் வாசகங்கள் மேல்வருமாறுள்ளன:

- (1) அரக்கன் கல்லுவி (த்த) குடில்
- (2) அரக்கன் சிலா கல்லியது
- (3) திருபாச புறவை

இவற்றில் முதலிரண்டும் வாயிற்காவலர் உருவம் பொறித்த கற்களின் அடிப்புறத்திலே காணப்படுகின்றன. மற்றையது வேறொரு கல்லிற் காணப்படுகின்றது. இவற்றிலே காணப்படும் வரிவடிவங்களும் வெவ்வேறு காலங்களுக்குரியவை. முதலாவது சாசனத்திலுள்ள எழுத்துக்கள் பல்லவர் கால முடிவிலும் சோழர்காலத்தின் ஆரம்பத்திலும் எழுதப்பட்ட சாசனங்களில் உள்ளனவற்றைப் போன்றவை. அதிலே தண்டுகள் மிக நீளமாக உள்ளன. எனவே அதனை ஒன்பதாம் பத்தாம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய சாசனமாகக் கொள்ளலாம். இரண்டாவது சாசனத்திலுள்ள எழுத்துக்கள் வளர்ச்சி நிலையில் முன்னேற்றமானவை. எனவே அச்சாசனம் பத்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதென்று கொள்ளலாம். மூன்றாவது கல்வெட்டிலுள்ள சில எழுத்துக்கள் சில அம்சங்களிற் 12 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய சாசனங்களில் உள்ளவற்றை ஒத்திருக்கின்றன.

இச்சாசனங்கள் அளவிற் சிறியனவாயினும் பௌத்தசமய மரபினைப் பொறுத்தவரையில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. முதலிரண்டு சாசனங்களும் அளவிற் சிறியன என்பதாற் பொருள்மயக்கம் ஏற்படும் வகையில் அவை அமைந்துள்ளன. அரக்கன் கல்லுவித்த குடில் என்னும் வசனத்தை இரு விதமாக விளக்கலாம். அரக்கன் என்பதை எழுவாயாகக் கொள்ளுமிடத்து குடில் அரக்கனாற் செதுக்கப் பெற்றது என்று கொள்ள நேரிடும். அதுவே வசனம் பற்றிய இயல்பான விளக்கமுமாகும். ஆயினும், அது வாயிற்காவலர் கல்லொன்றில் எழுதப்பட்டுள்ளமையால் அதன் பொருள் வேறு விதமாகவே கொள்ளப்படல் வேண்டும். அரக்கனின் உருவம் செதுக்கப்பட்ட கோட்டத்தையே அது குறிப்பிடுகின்றதென்று கொள்வதே பொருத்தமானது.

அரக்கன், குடில், கல்லுவித்த என்ற சொற்கள் விளக்கப்பட வேண்டியனவாகும். அரக்கன் என்பது அரக்கர் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனைக் குறிக்கும். அரக்கர் இலங்கையின் ஆதிவாசிகள் என்ற ஜீதகம் புராதனமானது இந்திய மரபிலும் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் அது காணப்படுகின்றது. இராவணனை “அரக்கர் கோன்” என்று வர்ணிப்பர். அரக்கர் மனிதரைக்காட்டிலும் வலியவர்கள்; அசாதாரண ஆற்றல் படைத்தவர்கள்; மாயாசக்தி கொண்டவர்கள். பௌத்த நிறுவனம்

தொடர்பான சாசனங்களில் அரக்கனைப் பற்றிய குறிப்பு வருகின்றமை கவனித்தற்குரியது. வாயிற்காவலர் கல்லில் அச்சாசனங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

கோயில்களில் துவாரபாலகர் சிற்பங்களை வாயிற்புறத்தின் இரு பக்கங்களிலும் அமைத்துக் கொள்வது கட்டுமான அமைப்பில் ஒருமரபாகி விட்டது. இலங்கையிற் புராதன காலத்தில், அரக்கரைக் கோயில்களின் காவலராகக் கொள்ளும் மரபு உருவாகியிருந்தமைக்கு அநுராதபுரத்திற் கண்டெடுக்கப்பெற்ற சாசனங்கள் ஆதாரங்களாகின்றன. அதன் அடிப்படையில் அநுராதபுரத்துப் பௌத்த கோயில்களின் வாயிற்காவலர் சிற்பங்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள் புதிய பரிமாணத்தைப் பெறும். அவற்றிலுள்ள வாயிற்காவலர் சிற்பங்களை ஒப்பியல் நோக்கில் ஆராய்வதன் மூலம் அரக்கரின் இயல்புகள் பற்றி எவ்விதமான சிந்தனைகள் இலங்கைப் பௌத்தர்களிடையே நிலவிவந்தன என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும். வாயிற் காவலரைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கையிலே தனித்துவமான மரபுகள் உருவாகி வந்தன போலத் தெரிகின்றது.

அரக்கன் என்பதை ஒருவரின் இயற்பெயர் என்றும் கொள்ளலாம். ர(ற)க்க என்னும் பெயருடையவர்களைப் பற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் படைத்தலைவர்களிலும் பிரதானிகளிலும் இருவர் அப்பெயரினைக் கொண்டிருந்தனர். ஆயினும், இச்சாசனங்கள் குறிப்பிடும் அரக்கன் என்ற சொல்லை ஒருவரின் இயற்பெயரென்று கொள்ளலாகாது.

ஒரு சொல்லின் பொருள் அது பயன்படுத்தப்படும் சூழ்நிலையினையும் சந்தர்ப்பத்தையும் பொறுத்திருக்கும் அது வாயிற்காவலர் கல்லில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும், வெவ்வேறு நூற்றாண்டுகளுக்குரிய சிலசாசனங்களில் அது காணப்படுகின்றது. எனவே அரக்கன் என்பது கல்லினைச் செதுக்கியவரின் பெயரென்று கொள்வது பொருத்தமற்றதாகும்.

கல்லுவித்த என்ற சொல் குடில் என்பதோடு தொடர்புடைய பெயரெச்சமாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்ச் சாசனவழக்கில் கல்லுவித்து என்ற சொல் மிகுந்து காணப்படுகின்றது. அது நீர்ப்பாசனத்துக்குரிய வாய்க்கால், கண்ணாறு என்பன தொடர்பாகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அது வெட்டுதல், செதுக்குதல் என்பவற்றைக் குறிக்கும். எமது சாசனங்களைப் பொறுத்தவரையில் கல்லுதல் என்பது செதுக்குதல் என்பதையே குறிக்கின்றது. இவ்விரு சாசனங்களிலும் அது சிற்பம் செதுக்குதலைக்

குறிக்கின்றது. அரக்கன் சிலா கல்லியது என்ற இரண்டாரு சாசனத்தின் வாசகத்தினால் இது தெளிவாகின்றது. அரக்கன் சிலா வாயிற் காவலரின் கோலம் அமைத்த கற்சிற்பத்தைக் குறிக்கும். அந்த வடிவம் அமைந்த கல்லைச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது.

குடில் என்பது ஆதிகாலம் முதலாகத் தமிழில் வழங்கி வரும் சொல். அது குடிசை, சிறிய மனை, கொட்டில் என்பவற்றைக் குறிக்கும். அது ஒலை வேய்ந்த சிறு கூரையினையும் குறிக்கும்: அது மழை, வெய்யில் ஆகியவற்றிலிருந்து பாதுகாப்பதற்கு அமைக்கப்படும் கூரை. இலங்கையில் இன்றும் அது வழங்கி வருகின்றது. ஆயினும், தமிழ்ச் சாசன வழக்கில் இச்சொல் வேறெங்கணும் காணப்படவில்லை. கோட்டம் என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாகக் குடில் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அது வாயிற்காவலரின் உருவம் செதுக்கிய கற்றாணின் பாகத்தைக் குறிக்கின்றது.

மூன்றாவது சாசனம் மூன்று சொற்களால் அமைந்தது. அதிற் திடர், உபாச, புறவை என்னும் சொற்கள் உள்ளன. மேடை, மேட்டுநிலம், உயரமான தரை என்பவற்றைத் திடர் என்று சொல்வது வழக்கம். இக்கல்வெட்டு குறிப்பிடும் திடர் எத்தகையது என்பது அதனையடுத்து வரும் சொற்களால் உணரப்படுகின்றது. உபாச என்பது உபாசகர் என்ற வகையினரைக் குறிக்கின்றது எனக் கருதமுடிகின்றது. சங்கத்தார், உபாசகர் என்ற இரு பிரிவினராகப் பௌத்தர்களை வகை செய்வர். விதிப்படி சடங்குகளைப் புரிந்து துறவறம் மேற்கொள்வோர் சங்கத்தார். மும்மணிகளை ஒப்புக்கொண்டு குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவோர் உபாசகர். உபாசகன் ஒருவனை உபாசன் என்றும் தமிழிற் குறிப்பிடும் வழக்கமுண்டு. உபாச என்பது ஒரு அடைமொழியாக, புறவை என்பதை வர்ணிக்கும் பெயரெச்சமாக அச்சாசனத்தில் வருகின்றது. புறவை என்பது புறவு என்ற சொல்லின் திரிபான வடிவமாகும். புறவு என்பது புறம் என்பதன் பாமர வழக்காகும். எனவே, இச்சாசனம் உபாசகர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலப்பகுதியைக் குறிப்பதாகும். மேற்கொண்டு அதனைத் தெளிவுடுத்துவதற்கு சாசனம் அமைந்துள்ள தலத்தை நேரிலே சென்று பார்க்க வேண்டும்.

அபையகிரி வளாகத்திலிருந்து கிடைத்த சாசனத்தில் எழுத்துக்கள் எல்லாம் ஒரு வரியில் அமைந்துள்ளன. எழுத்துக்கள் அவற்றின் வளர்ச்சி நிலையிற் 12 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவை. சாசனப்படி தெளிவற்றதால் தலத்திற் சாசனத்தை ஆராய்வதன் மூலமே அதன் வாசகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

சோழர் காலத்துச் சாசனங்கள்

- ♦ சோழரின் மெய்க்கீர்த்திகள்
- ♦ இலங்கையிற் சோழர்
- ♦ மாதோட்டத்துக் கோயில்களும் சாசனங்களும்
- ♦ ஜனநாத மங்கலத்துக் கோயில்களும் சாசனங்களும்
- ♦ ஐந்நூற்றுவரின் சாசனம்
- ♦ பதவியாவில் இராஜராஜன் காலத்துக் கல்வெட்டு
- ♦ சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துச் சாசனம்
- ♦ மானாங்கேணிச் சாசனம்
- ♦ நிலாவெளிக் கல்வெட்டு
- ♦ கோணமலையிற் சோழ மன்னரின் மெய்க்கீர்த்திகள்
- ♦ இராஜராஜப் பெரும்பள்ளிச் சாசனங்கள்
- ♦ ஆதகடக் கல்வெட்டு
- ♦ ஐந்நூற்றுவன் அம்பலம்

சோழரின் மெய்க்கீர்த்திகள்

தமிழகம் முற்காலத்தில் இந்திய நாகரிகத்தின் பிரதானமான கேந்திர நிலையங்களில் ஒன்றாக விளங்கியது என்ற சிந்தனை சர்வதேச மட்டத்தில் ஆய்வாளர் மத்தியில் ஏற்பட்டுள்ளது. சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் அரசியல், சமூக பண்பாட்டுத் துறைகளில் ஏற்பட்ட மகோன்னதமான வளர்ச்சிகளின் காரணமாகவே இந்த அபிமானம் மேலோங்கி வருகின்றது. தமிழகப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிகளை அறிந்து கொள்வதற்கான பிரதானமான மூலங்கள் என்பதாற் சாசனங்களை ஆராய்வதிலும் அவற்றிலுள்ள விவரங்களைத் தொகுத்துக் கணனி மயப்படுத்துவதிலும் சிலர் ஈடுபடுகின்றனர். ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பிய தேசங்களிலும் ஐப்பாளிலும் அமைந்துள்ள வித்தியா பீடங்களைச் சேர்ந்த அறிஞர் சிலர் இப்பணிகளில் ஈடுபடுகின்றனர்.

தமிழ்ச்சாசன வழக்கிலே சோழர் காலத்திற் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. மிகுந்தளவில் அக்காலத்திற் சாசனங்கள் எழுதப்பட்டன. அதே போன்ற அளவிலே வேறெக்காலத்திலுஞ் சாசனங்கள் எழுதப்படவில்லை. உலகிலே தமிழகத்தைப் போன்றளவு சுற்றளவுடைய வேறெந்த நிலப்பகுதியிலும் அங்கு காணப்படுமளவிற்குச் சாசனங்கள் எழுதப்படவில்லை. சோழர்காலத்துச் சாசனங்கள் பொதுவாக நீளமானவையாக அமைந்திருப்பதோடு, ஆட்சிமுறை, சமூக வாழ்க்கை, பண்பாடு, வேளாண்மை, வாணிபம், சமுதாய உறவுகள் முதலான துறைகளைப் பற்றிய விவரங்களைப் பதிவு செய்கின்றன. அத்தகைய விவரங்கள் அதே போன்ற அளவிலே வேறெங்குங் கிடைப்பதில்லை. மொழிவழக்கு, இலக்கிய வடிவங்கள் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரையிலும் சோழர் காலத்துச் சாசனங்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. அவை பிரதிபலிக்கின்ற மொழிநடையிற் சான்றோர் வழக்கு, பாமரர் வழக்கு ஆகியவற்றுக்கிடையான வேறுபாடுகள் மருவிவருவதனை அவதானிக்கலாம். அரண்மனையிலிருந்து வெளியான ஆவணங்கள் சிலவற்றிலே காவியப்பாங்கிலான இலக்கிய நடையும் அணியலங்காரங்களும் விரிவிவந்துள்ளன. அரண்மனையின் ஆதரவிலிருந்த கவிவாணரின் வித்துவப்புலமையினை அவை பிரதிபலிக்கின்றன. சோழமன்னரின் மெய்க்கீர்த்திகள் அத்தகையனவாகும். சோழர் காலத்துச் சாசனங்களின் மற்றுமொரு அம்சம் அவற்றிலே சாசனச்செய்யுள்கள் மிகுந்து

காணப்படுகின்றமையாகும். பிரம்மதேயம், ஊர், நகரம், கோயில்கள் முதலியன பற்றிய சாசனங்களிலும் அத்தகைய செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன. அச்செய்யுள்கள் இலகுவான மொழியிலும் இனிய சந்தங்களிலும் கனிவான நடையிலும் அமைந்துள்ளன. அவை படிப்பதற்குச் சுவையானவை; கேட்பதற்கு இனிமையானவை. வித்துவப் பயிற்சி இல்லாதவர்களும் அவற்றை இலகுவிற் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

சாசனங்களைக் கல்லில் எழுதுகின்ற பொழுது சில நடைமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. அவற்றின் வாசகங்களை ஓலையில் எழுதுவார்கள். அதன் பின் அவற்றை வாசிக்கும் பொழுது ஓவியர் வாசகத்தைக் கல்லிலே எழுதுவர். சிலாலேகஞ் செய்வதற்கு முன்பு கல்லிலுள்ள கரடுமுரடுகள் நீக்கப்பெற்று அது அழுத்தஞ் செய்யப்படும். அதன் பின்பு மை பூசிய கொடிபிடித்து நேர்கோடுகள் வரையப்படும். அவற்றின் மேற் கருவிகளினால் வெட்டி வரிகள் அமைக்கப்படும். இப்பொழுது வழக்கற்றுப்போய்விட்ட எழுத்துப்பலகைகளிலும், கடதாசித் தாள்களிலும் அடித்திருக்கும் கோடுகளைப் போலக் கல்லிலே நேரான கோடுகளைக் குறுக்குப்பாட்டில் அமைத்துக்கொள்வது அக்கால வழமை. சில புறநடைகளும் உண்டு. கோடுகளுக்கு இடையிற் சாசனவாசகத்தின் வரிகள் வண்ணமையிலே தூரிகை கொண்டு எழுதப்படும். தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலிலும் வேறு சில ஆலயங்களிலும் மைப்பூச்சின் கவடுகள் இப்பொழுதும் தெரிகின்றன. அரசரின் சாசனங்களை இவ்வண்ணமாகக் கல்லிலும் செப்புத்தகடுகளிலும் ஓவியர் வரைந்தனர் என்ற செய்தி சாசனக் குறிப்புகளால் அறியப்படும்.¹

சோழ மன்னர்களால் வெளியிடப்பெற்ற சாசனங்களின் சிறப்பம்சங்களில் ஒன்று மெய்க்கீர்த்தி என்பது. அது தமிழ்ச்சாசன வழக்கில் அருண்மொழிவர்மனாகிய முதலாம் இராஜராஜன் ஏற்படுத்திய புதுமையாகும். மெய்க்கீர்த்தி அமைப்பிலும் பொருளமைதியிலும் சமஸ்கிருதமொழிச் சாசனங்களிலுள்ள பிரசஸ்தியினின்றும் வேறுபட்டது. காவிய இலக்கணங் களுக்கு ஏற்பப் புனைவப்படும் பிரசஸ்தி ஆட்சிபுரிகின்ற அரசனைக் கதாநாயகனாகக் கொண்டுள்ளது. அது அவனுடைய முன்னோர்களின் சிறப்புமிகு சாதனைகளையும் ஆதியான குல முதல்வர்களைப் பற்றிய பெளராணிகமான விவரங்களையும் இணைத்து இலக்கிய ரசனையோடும் கூறும் பாங்குடையது. மெய்க்கீர்த்தி அதிலிருந்து வேறுபட்டதாகும். அது ஆரம்பத்திலும் அதன் வளர்ச்சியின் முதனிலைக் கட்டங்களிலும் ஆட்சிபுரிகின்ற மன்னனின் சாதனைகளைச் சுருக்கமாக, இலக்கிய வடிவில்

நயம்பட வர்ணிக்கும் சிறப்புடையது. பாட்டியல் நூல்களிலே பிரபந்த வகைகளில் ஒன்றாக மெய்க்கீர்த்தி கொள்ளப்படும்.

சோழர் மெய்க்கீர்த்திகளின் வளர்ச்சி பல கட்டங்களில் அமைந்தது. அவை ஒவ்வொன்றும் சமகாலச் சிந்தனைகளையும் சோழரது இராச்சியத்தின் வரலாற்றம்சங்களையும் பிரதிபலித்தது. இராஜராஜனது மெய்க்கீர்த்தி மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

“திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியும் தனக்கேயுரிமை பூண்டமை மனக்கொளக் காந்தனூர்ச் சாலை கலமறுத்தருளி வேங்கை நாடுங் கங்கைபாடியும் தடிகை பாடியும் நுளம்பபாடியும் குடமலை நாடுங் கொல்லமுங் கலிங்கமும் எண்டிசை புகழ்தர ஈழமண்டலமும் இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கமும் திண்டிற் றல் வென்றித் தண்டாற் கொண்ட தன்னெழில் வளருழியுளெல்லா யாண்டுந் தொழுதக விளங்கும் யாண்டே செழியரைத் தேசுகொள் கோ விராஜகேசரி வர்மரான ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவர்க்கு யாண்டு இருபத்தாறாவது...”²

மன்னனைக் காவற் கடவுளாகிய திருமாலுடன் ஒப்பிடுவது வழமை. ஸ்ரீதேவி, பூதேவி என்போர் மகாவிஷ்ணுவின் தேவியர். இராஜராஜனது மெய்க்கீர்த்தி திருமகளையும் நிலமகளையும் அவன் தனது உரிமையாக்கிக் கொண்டான் என்று நயம்பட வர்ணிக்கிறது. அதில் அரசன் திருமாலுடன் ஒப்பிடப்பட்டிருப்பது கவனித்திற்குரியது. அரசன் திருமாலின் அவதாரமானவன் என்ற சிந்தனைக்கு அது கருவாகியது. அதன் வளர்ச்சிநிலையின் ஆரம்பத்தில் மெய்க்கீர்த்தி நாடுகளைச் சோழமன்னன் கைப்பற்றியமையினைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது. அவை படைபலத்தாற் கைப்பற்றப்பட்டவை. திண்டிற் றல் வென்றித் தண்டாற் கொண்ட என வரும் தொடர் சோழரின் படைவலியினை வலியுறுத்தும் அம்சமாகும். கைப்பற்றப்பட்ட நாடுகளின் பெயர்கள் மெய்க்கீர்த்தியில் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆரம்ப நிலையில் மெய்க்கீர்த்தி சுருக்கமானதாக அமைந்தது. சோழரின் ஆதிக்கப் படர்ச்சியைச் சுருக்கமாகவும் இலக்கிய நயத்துடனும் வர்ணிக்கும் வகையில் அது அமைந்தது. முதலாம் இராஜேந்திர சோழனுடைய காலத்திலே (1012-1044) சோழராதிக்கம் உன்னத நிலையை அடைந்தது. இராச்சியத்தின் எல்லைகளிலும் அவற்றுக்கு அப்பாலும் பல போர்கள் நிகழ்ந்தன. தமிழக வேந்தரின் போராற்றலைப் பொறுத்தவரையில் இராஜேந்திர சோழன்

பிரகரற்றவன். படைகளைக் களத்திற் செலுத்திப் பகைவர் நிலைகுலைந்து ஒடும் வண்ணம் கடுந் தாக்குதல்களை நடாத்தி வெற்றிகளைப் பெறுவதிற் சாதுரியம் மிக்கவனாக விளங்கினான். இராஜராஜனது ஆட்சியில் அவனே தானைத் தலைவனாகவும் மகாதண்ட நாயகனாகவும் விளங்கினான். கங்கபாடி, நுளம்பபாடி, வேங்கிதேசம் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றிய சோழப்படைகளுக்கு அவனே தலைமைதாங்கிச் சென்றான். இளவரசனாக இருக்குங் காலத்தில் அவனைக் கங்கபாடி, வேங்கி ஆகியவிரு மண்டலங்களுக்குப் பொறுப்பான மகாதண்டநாயகனாக நியமித்தனர்.

போர்நோக்கும் போராற்றலும் மிக்கவனாகிய இராஜேந்திரன் சோழச் சக்கரவர்த்தியாகியதும் மெய்க்கீர்த்தியானது போர்களையும் அவற்றிற் கிடைத்த வெற்றிகளையும் விவரிக்கும் சாதனமாக அமைந்தது. அது அளவிலே பெரிதாகியது. அரண்மனையின் ஆதரவிலிருந்த கவிவாணரால் மெய்க்கீர்த்திகள் கவிநயத்துடன் அமைக்கப்பட்டன. ஆட்சியாண்டுகள் மிகுந்து செல்லப் புகழுக்குரிய சாதனைகளும் பெருகிச் சென்றன. வடக்கிலே கங்கை முதலாகத் தென்னிலங்கையிலே கதிர்காமம் வரையிலும் சோழர் சைனியம் சென்று மீண்டது. சங்கதிர்வேலைச் செங்கதிர் மாலை முதல் மாநக்கவாரம் அடங்கலான கடாரம் முதலாகவுள்ள தீபாந்தரங்களுக்கும் சென்று அவனது படைகள் பல சாதனைகள் புரிந்தன.³ அவற்றின் பயனாகக் கங்கைகொண்ட சோழன், கடாரங்கொண்டசோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயர்கள் இராஜேந்திரனுக்கு உரியனவாகின. இத்தகு சாதனைகளால் தென்னகத்தார் அதிசயமுற்றனர். அரசரின் மீது கொண்ட அபிமானத்தார் பிரம்மதேயக் கிழவரும், ஊர்ப்பெருமக்களும் நகரத்தாரும் பிறரும் கோயில் மண்டபங்களிலும் பிறவிடங்களிலுங் கூடியிருந்து தங்கள் கருமங்களைப் பற்றி வரைந்த ஆவணங்களில் முன்னுரையாக மன்னனுக்குரிய மெய்க்கீர்த்தியின் வாசகத்தை எழுதினார்கள். அது காலப்போக்கில் நாட்டு வழமையாகிவிட்டது. அந்த வழமை சிவபாதசேகரனாகிய முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் ஆரம்பமாகி விட்டது.

திருமன்னி வளர எனத் தொடங்கும் இராஜேந்திர சோழனுடைய மெய்க்கீர்த்தி சோழர் கைப்பற்றிய நாடுகளின் பெயர்களோடு போர்புரிந்த பகைவரான மன்னர்களின் பெயர்கள், அவர்களிடமிருந்து கவரப்பட்ட அரச சின்னங்களான அரும்பொருள்கள், செல்வங்கள் முதலியவற்றின் பெயர்களையுங் குறிப்பிடுகின்றன. இராஜாதிராஜன், இரண்டாம் இராஜேந்திரன், வீரராஜேந்திரன் ஆகியோரின் காலங்களில் வேறு புதிய

அம்சங்களும் மெய்க்கீர்த்தியிற் கலந்து விடுகின்றன. சோழரின் அரசியற் கோட்பாடுகளில் வீரம் பற்றிய சிந்தனைகள் இரண்டாம் இராஜேந்திரன் காலம் முதலாகச் சிறப்புப் பெற்றன. சாளுக்கியருக்கு எதிராகக் கொப்பத்தில் நடைபெற்ற போரிலே இராஜாதிராஜன் யானை மேலிருந்த சமயத்திலே சாளுக்கியரின் சரமாரிக்குப் பலியாகிப் பட்டு மடிந்தான். அதனால் நிலைகுலைந்த சோழப்படைகள் களத்தை விட்டு ஓடத் தொடங்கின. அச்சமயத்தில் இளவலான இராஜேந்திரன் அவர்களை அறைகூவி அழைத்துக் களத்தில் நிலைப்படுத்தி மிகவும் உக்கிரமான போரை நடத்தினான். சாளுக்கிய வேந்தன் போரின் வெம்மையைத் தாங்கமுடியாது ஓடினான். அவனுடைய கொடி, குடை முதலான அரச சின்னங்களையும் பெருமளவிலான குதிரைகளையும் ஓட்டகங்களையும் வேறு பொருள்களையும் சோழர் களத்திலே பிடித்தனர்.⁴ இராஜேந்திரன் கொப்பத்திலே புரிந்த சாதனை இணையிலாப் பெருஞ்சாதனை. அது ஒரு வீரசாதனை. அதனால் அவன் களத்திலே முடிசூடி வெற்றிவிழாக் கொண்டாடினான். வீரச்செயல் புரிந்து வெற்றி பெற்றதனால் அவன் புனைந்த அபிஷேகம் விஜயாபிஷேகம் எனப்பட்டது. அந்நாள் முதலாகச் சோழரின் அரசபதவி பற்றிய சடங்குகளும் சின்னங்களும் விஜயாபிஷேகம், வீராபிஷேகம், விசையமுடி, வீரமுடி, வீரசிங்காதனம் என்று வர்ணிக்கப்பட்டன.⁵ இந்த மரபு இந்திய அரசியல் வழக்கத்துக்குப் புதுமையானது. சாத்திர விதிகளுக்கெல்லாம் புறம்பானது.

சோழப் பேரரசின் எழுச்சிக்காலம் முதலாம் குலோத்துங்கனின் ஆட்சியோடு (1070-1120) முடிவடைந்தது. பேரரசின் பெருவளர்ச்சி பற்றியும் சோழரின் படைபலம் பற்றியும் வீரசாதனைகளைப் பற்றியும் பிற்காலச் சோழரின் மெய்க்கீர்த்திகளிற் சொல்ல முடியவில்லை. எனவே பெளராணிகப் பாங்கில் அரசரின் ஆட்சித் திறனையும் அவர்களின் தெய்வீகமயமான தன்மையினையும் ஆலயத்திருப்பணிகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு மெய்க்கீர்த்திகள் உருவாக்கப்பட்டன. ஆதிபத்தியத்தைப் பொறுத்த வரையிலே காலம் மாறிவிட்டது என்பதை அவற்றின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.⁶

இலங்கையிற் சோழர்

பத்தாம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே, இராஜராஜனது எட்டாவது ஆண்டளவிற சோழர் இலங்கையின் பிரதானமான பகுதிகளைக் கைப்பற்றினார்கள். அவனது எட்டாம் ஆண்டு முதலாகச் சாசனங்களில் வரும்

மெய்க்கீர்த்தியிலே சோழர் வசமாகிவிட்ட தேசங்களுள் ஒன்றாக ஈழத்தைப் குறிப்பிட்டனர். இராஜராஜனது காலத்துச் சாசனங்கள் பதவியா, திருகோணமலை ஆகியவற்றிலுள்ள தொல்பொருட் சின்னங்களிடையே கிடைத்துள்ளன.⁷ அத்துடன் தஞ்சைப் பெருங்கோயிலிலுள்ள அவனது காலத்துச் சாசனமொன்று ஈழமான மும்முடிச்சோழ மண்டலத்து இராஜராஜ வளநாடான மாப்பிசும்பு கொட்டியாரம், விக்ரமசோழ வளநாடான கணக்கன் கொட்டியாரம் என்பவற்றிலுள்ள ஐந்து ஊர்களிலிருந்து வரியாகக் கிடைக்கும் காணிக்கடன், நெல்முதல், இலுப்பைப்பால் ஆகியன பெருவுடையார் கோயிலுக்கு வேண்டும் நிவத்தங்களுக்கென வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற அரசின் கட்டளையினைப் பதிவு செய்கின்றது.⁸ எனவே இராஜராஜனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் ஈழம் மும்முடிச்சோழ மண்டலமாகிவிட்டது என்பது தெளிவாகும்.

முதலாம் இராஜேந்திரனது ஆட்சியில் கி.பி. 1017இல், சோழரின் படைகள் இலங்கையின் தென்பகுதியான உறுகுணையில் நுழைந்து அங்கு தங்கியிருந்த இலங்கேஸ்வரனாகிய ஐந்தாம் மகிந்தனையும், அவனது பட்டத்தரசியினையும், அவர்களின் முடி முதலான அரச சின்னங்களையும், ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் பாண்டியன் சிங்களத்தரசனிடம் அடைக்கலமாக வைத்த பாண்டிய மன்னரின் முடி, பட்டமாலை முதலானவற்றையுங் கைப்பற்றிச் சென்றார்கள்.⁹ அதன் விளைவாக இலங்கையிற் சோழராதிக்கம் மேலும் வலுப்பெற்றது. இராஜேந்திர சோழன் தனது மகனொருவனை ஈழநாட்டு மன்னனாக முடிசூட்டினான். அவன் சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்ற பட்டப் பெயரைப் பெற்றான்.

உறுகுணை மீது பல தடவைகளாகப் படையெடுத்துச் சென்ற போதும் அதனைச் சோழராற் கைப்பற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. அங்கிருந்தே சோழராதிக்கத்திற்கு எதிரான போர்கள் ஆரம்பித்தன. அவற்றின் விளைவாக இறுதியிற் சோழராதிக்கம் அழிந்தது. புளத்தி நகரமான பொலன்னறுவை யினைத் தலைமைத் தானமாகக் கொண்டு இராசரட்டை, தக்கிணைதேசம் என்னும் பகுதிகளைச் சோழர் வசப்படுத்தியிருந்த காலத்தில், தெற்கிலே, உறுகுணையிற் பிரதானிகள் பலர் ஒருவரின் பின் ஒருவராக அதிகாரம் பெற்றனர். அவர்களிற் சிலர் வெளிநாட்டவர். அவர்களில் ஜகதீபாலன் என்பவன் ஒருவன். அவன் கன்னோசியிலிருந்தும் வந்தவன்.¹⁰ பாராக்கிரம பாண்டியன், விக்ரம பாண்டியன் என்னுமிருவர் பாண்டிய வம்சத்தவர்கள்.¹¹

அவர்கள் எவ்வாறு இலங்கைக்குச் சென்று அங்குள்ள தென்பகுதியில் அரசபதவி பெற்றனர் என்பது புலப்படவில்லை. ஆனால் அவர்கள் சோழரின் படையெடுப்புகளை எதிர்கொள்ள நேரிட்டது என்பதை மகாவம்சத்தின் மூலமாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இராஜாதிராஜன், இரண்டாம் இராஜேந்திரன் ஆகியோரின் மெய்க்கீர்த்திகளிலும் அவர்களைப் பற்றிய விவரங்கள் காணப்படுகின்றன.¹² அவற்றை இங்கு விளக்குவதற்கான வாய்ப்பில்லை.

கி.பி. 1055ஆம் ஆண்டளவிலே கீர்த்தி என்பவன் உறுகுணையில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அவன் விஜயபாகு என்னும் பட்டப் பெயரையுஞ் சூடிக்கொண்டான். அவன் மேற்கொண்ட பிரயத்தனங்களின் பயனாக இலங்கையிற் சோழராதிக்கம் 1070 ஆம் ஆண்டில் வீழ்ச்சியுற்றது. விஜயவாகு பொலன்னறுவையினைக் கைப்பற்றி, அதனை இராசதானியாகக் கொண்டு கி.பி. 1110 ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கை மன்னனாக விளங்கினான்.

இலங்கையிற் சோழராட்சி ஏறக்குறைய 77 வருடங்கள் நிலைபெற்றது. அக்காலத்திற் பல சாசனங்கள் எழுதப்பட்டன. அவை இலங்கையின் வட, வட மத்திய பகுதிகளிலிருந்தும் வடகிழக்குப் பகுதியிலிருந்துங் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுட் பெரும்பாலானவை மாந்தை, பொலன்னறுவை, பதவியா, பெரியகுளம் ஆகிய இடங்களிற் கிடைத்துள்ளன. யாழ்ப்பாணம், ஊர்காவற்றுறை, மதிரிகிரி, கந்தளாய், நிலாவெளி, மானாங்கேணி, திருகோணமலை முதலிய இடங்களிலும் சோழர் காலத்துச் சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன.

சோழரின் வசமாயிருந்த தென்னிந்திய மண்டலங்களிற் காணப்படுவனவற்றோடு ஒப்பிடுமிடத்து ஈழத்திலே கிடைத்துள்ள சோழர் காலத்துச் சாசனங்கள் எண்ணிக்கையில் மிகக் குறைந்தனவாகும். அவை நன்கு பேணப்பட்ட நிலையிலுங் காணப்படவில்லை. பல சாசனங்கள் உடைந்து துண்டமாகிவிட்டன. அண்மைக் காலங்களிலே தமிழ்ச் சாசனங்கள் கவனிப்பாரற்று அனாதரவான நிலையில் இருந்துள்ளன. இக் காரணங்களினால் ஈழமான மும்முடிச்சோழ மண்டலம் பற்றிய வரலாற்றின் பல அம்சங்களை முழுமையாகவும் தெளிவாகவும் கிடைக்கின்ற சாசனங்கள் மூலமாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆயினும், அவற்றின் மூலம் சோழராட்சி பற்றிய அடிப்படையான சில அம்சங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இலங்கையிற் சோழர் காலத்துச் சாசனங்கள்

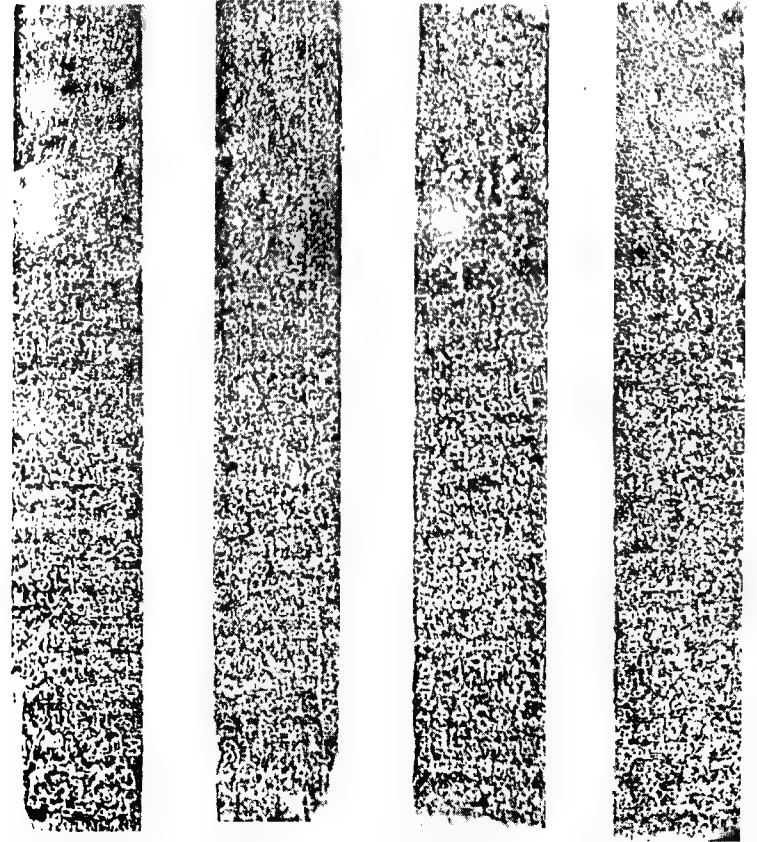
இலங்கையிலுள்ள சாசனங்கள் பல சோழமன்னரின் பெயரையும் ஆட்சியாண்டினையும் குறிப்பிடுகின்றன. அரசரின் மெய்க்கீர்த்திகள் பல சாசனங்களிலே காணப்படுகின்றன. ஆயினும், எந்தவொரு சாசனமும் சோழ மன்னரின் செயல்களையோ நன்கொடைகளையோ பதிவு செய்வதற்கென்று எழுதப்படவில்லை. அரசரின் கட்டளைகளையும் அவை பதிவு செய்யவில்லை. இதுவரை கிடைத்துள்ள எல்லாச் சாசனங்களும் கோயில்கள் சம்பந்தமானவை. அக்கோயில்களிற் பல இந்துக்கோயில்கள்; சில பௌத்த கோயில்கள். அவை திருப்பணி வேலைகள், நன்கொடைகள் என்பன பற்றியனவாகும். நன்கொடைகள் வழங்கியவர்கள் பெரும்பாலும் வணிகர், ஆட்சியதிகாரிகள், படையிற் சேவை புரிந்தோர் என்னும் வகையினராவர். அவர்களைப் பற்றியும் தானங்களைப் பெற்ற நிறுவனங்களைப் பற்றியும் சொல்லப்படும் விவரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சோழர் ஏற்படுத்தியிருந்த நிர்வாக முறை, சமுதாய நிலைகள், சமய நிறுவனங்கள் என்பனவற்றைப் பற்றிய சில பிரதானமான அம்சங்களை அறிந்து கொள்ளலாம்.

மாதோட்டத்துக் கோயில்களும் சாசனங்களும்

அவை காணப்பெற்ற தலங்களின் அடிப்படையிற் சோழர்காலத்துச் சாசனங்களை ஆராய்வது ஒரு வகையிலே பொருத்தமானது. சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மாந்தையிலே, திருக்கேதீஸ்வரத்தில், மூன்று சாசனங்கள் அடையாளங் காணப்பட்டன. பின்பு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு போய்க் கொழும்பிலுள்ள அருங்காட்சியகத்தில் வைத்துள்ளனர். அவற்றின் படிகள் தென்னிந்திய சாசனவியலாளரான எச். கிருஷ்ண சாஸ்திரியிடம் ஒப்படைக்கப் பெற்றன. அவர் அவற்றை வாசித்துத் தனது வாசகங்களைத் தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்பதன் நான்காவது தொகுதியில் வெளியிட்டார்.¹³

அவற்றிலொன்று தூணொன்றின் நான்கு பக்கங்களிலும் எழுதப்பட்டுள்ளது.¹⁴ அதன் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் மேற்பாகத்திலும் அடியிலும் எழுதப்பட்ட வரிகளில் எழுத்துகள் முற்றாகச் சிதைந்துவிட்டன. எல்லாமாக, நான்கு பக்கங்களிலும் 98 வரிகளில் எழுத்துகள் தெரிகின்றன.

சாசன வாசகத்தில் அரசனைப் பற்றிய குறிப்பில்லை. அது அமைந்திருக்கக் கூடிய பகுதி சிதைந்து விட்டது. காலவரையறை பற்றிய குறிப்புகள் அதிற் காணப்படவில்லை. ஆயினும் அதன் வரிவடிவங்கள் மூலமாகவும் அதிற் காணப்படும் விவரங்களின் அடிப்படையிலும் அது சோழராட்சியின் ஆரம்ப கட்டத்திற்கு உரியதென்பது தெளிவாகின்றது. அது மாதோட்டத்திலே சோழரின் அதிகாரிகளில் ஒருவனாற் சிவாலயமொன்று அமைப்பிக்கப்பட்டமை பற்றியும் அதற்கு வேண்டும் நிவந்தங்களுக்குத் தானம் வழங்கியமை பற்றியும் வர்ணிக்கின்றது ஆலயத்தை அமைப்பித்தவன் சிறுகூற்றநல்லூர் கிழவனான தாழிகுமரன். சிறுகூற்றநல்லூர் என்பது சோழமண்டலத்துச் சூத்திரியசிகாமணி வளநாட்டு வேளார் நாட்டைச் சேர்ந்தது என்பது சாசனக்குறிப்பு. எனவே, தாழிகுமரன் சோழநாட்டிலிருந்து வந்தவன் என்பது தெளிவாகின்றது.

சோழர் காலத்து மாதோட்டம் கல்வெட்டு (ராஜராஜ ஈஸ்வரம்)

தாழிகுமரன் அமைத்த கோயிலின் பெயர் ராஜராஜ - ஈஸ்வரம். அது மும்முடிசோழ மண்டலத்து மாதோட்டமான ராஜராஜபுரத்தில் அமைக்கப்பட்டது. அக்கோயிலில் வைய்யாசி விசாகம் ஏழு நாளும் விழாவெடுத்து தீர்த்தம் அட்டுவிப்பதற்குத் தாழிகுமரன் அறக்கட்டளை ஒன்றை ஏற்படுத்தினான் அதற்கென நன்கொடையாக நிலம் வழங்கியதோடு அரசாங்கத்திற்குரிய வருமானங்கள் சிலவற்றையும் வழங்கினான். நிலம் பற்றிய விவரங்கள் சாசனத்தில் மேல்வருமாறு உள்ளன:

“... மேல் பாற்கெல்லை ராஜராஜப் பெருந்தெருவுக்குக் கிழக்கும் வடபாற்கெல்லை கம்மாணச்சேரிக்குத் தெற்கும் இவ்விசைத்த பெருநான் கெல்லைக்குள் அகப்பட்ட நிலத்தில் இவ்வூர் குடி குன்றன் தாமன் இருந்த மாளிகையும் வீடும் தோட்டமும் நீங்கலாகவும் இன்னடுவுட்ட இத்தனையும் இத்தேவர்க்கு இறையிலித் தேவதானம் ஆவ...”¹⁵

தாழிகுமரன் வழங்கிய நிலம் தேவதானம் என்னும் வகையைச் சேர்ந்தது. நிலத்தின் நான்கெல்லைகளில் இரண்டினைப் பற்றிய விவரங்கள் தெளிவில்லை. தேவதானமாகிய நிலம் ராஜராஜப்பெருந்தெருவில் இருந்தது; அதற்குக் கிழக்கில் அமைந்திருந்தது. கம்மாணச்சேரி வடக்கெல்லை. கம்மாள் வாழ்ந்த இடம் கம்மாணச்சேரி என வழங்கியது போலும். அதனை மாதோட்டமான ராஜராஜ புரத்துச் சேரிகளில் ஒன்றெனவுங் கொள்ளலாம். தேவதானமாக வழங்கப்பெற்ற நிலத்தின் மத்தியில் குன்றன் தாமன் என்பவனுக்குரிய வீடும் மாளிகையும் தோட்டமும் இருந்தன. அவை கோயிலுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலத்திலிருந்தும் நீங்கலானவை. வீடு, மாளிகை, தோட்டம் என்பவற்றின் உடைமையாளன் என்பதாற் குன்றன் தாமன் பெருஞ்செல்வனாய் விளங்கினான் எனக் கருதலாம். கோயிலுக்கு வழங்கப்பெற்ற நிலங்கள் இறையிலித் தேவதானம் என்னும் வகைக்குரியவை.

கோயிலுக்கு நன்கொடையாகக் கிடைத்தவற்றின் ஒரு பகுதி அரசிறை வருமானங்கள். அவற்றைச் சாசனம் மேல்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

“பாதை படவுகளால் அக்கம் ஒன்றும் இவ்வூர் நெய்யும் தறிகளால் தறியால் திங்கள் அரைக்கால் அக்கமும் இறுப்பனவற்றில் குடுப்பானிடை காசின்வாய் ஒரு வட்டமும் கொள்வானிடை ஒரு வட்டமும் கொள்வதாகவும்”¹⁶

மூன்று விதமான இறை கடமைகளைப் பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது.” தரைவழியாகவும் கடல்வழியாகவும் பிரயாணங்களை மேற்கொள்ளுகின்ற பொழுது இறுக்கவேண்டிய கடமைகள் ஒருவகை. பொருள்களை ஏற்றிச் செல்லுமிடத்தும் தோணி போன்றவற்றின் மூலம் தொழில் புரியுமிடத்தும் செலுத்த வேண்டிய வரிகள் அவற்றில் அடங்கும். இரண்டாவது வரி நெசவுத் தொழில் மூலமாகக் கிடைக்கும் வரி. இவ்வூர் நெய்யும் தறிகளால் என்று சொல்லப்படுவதால் மாதோட்ட நகரிலுள்ள நெசவாளர் அனைவரும் தறியொன்றுக்கு அரைக்கால் அக்கம் என்ற வீதமாக மாதந்தோறும் வரிசெலுத்துவது வழமை என்பது உணரப்படும். மூன்றாவது வகையான இறை கடமைகள் கொள்வனவு, விற்பனவுகள் தொடர்பானவை. சந்தைகளில் நடைபெறும் விற்பனைகளிலே விற்போனிடத்திற் பெறுமதியில் ஒவ்வொரு காக்கும் ஒவ்வொரு வட்டம் என்ற வகையாகவும் பொருள்களை வாங்குவோனிடத்தில் அதே விகிதத்திலும் வரிவிதிப்பது வழமை.

அரசாங்கத்துக்குரிய வருமானங்களைக் கோயிலுக்கு வழங்குமாறு தாழிகுமரன் ஏற்பாடு செய்தான். ஆவ்வாறு வழங்கப்பெற்ற முதலைக்கொண்டு என்ன கருமங்களைச் செய்யவேண்டும் என்றும் அவனால் நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டன. ஓரிடத்திலே வைய்யாசி விசாகம் ஏழுநாள் விழா எடுத்துத் தீர்த்தம் அட்டுவிப்பது பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. அது வருடத்திருவிழா. வேறொரு இடத்திலே அன்றாட வழிபாடுகளுக்கு வேண்டிய நிவந்தங்கள் பற்றியும் வேறு விடயங்கள் பற்றியும் மேல்வருமாறு சொல்லப்படுகின்றது:

“... இப்படிக் கொண்டு பொழுது இரு நாழியாக நிசதம் ஆறு நாழி அரிசி திருவமிர்தம்... மாணி இரண்டுக்கு நிசதம் நெல் எண்ணாழியும் மடபதி ஒருவனுக்கு...”¹⁷

இவற்றின் அடிப்படையிலே ஆலயத்தில் மூன்று காலப் பூசை நடைபெற்றதென்றும் அவற்றில் ஒவ்வொன்றுக்கும் மூன்று நாழி அரிசியாற் திருவமிர்து செய்து படைக்க வேண்டும் என்பதும், கோயிலிற் கடமை புரிந்த இளம் பிராமணர் இருவருக்கு நாள்தோறும் எட்டுநாழி என்றபடியாக நெல் அளந்து கொடுக்க வேண்டும் என்பதும் தெளிவாகின்றன. சாசனம் மடபதி ஒருவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதாற் கோயில் வளாகத்தில் மடமொன்று அமைந்திருந்தது என்பது உணரப்படுகின்றது. ஆயினும் சாசனத்தில் ஏற்பட்டுள்ள சிதைவின் காரணமாக அதனைப்பற்றிய விவரங்கள் தெரியவில்லை.

ராஜராஜேஸ்வரம் திருக்கேதீஸ்வரத்தில் அமைந்திருந்தது. அதனைப் பற்றிய சாசனமும் அத்திருத்தலத்திற் காணப்பெற்றது. எனவே பாடல்பெற்ற தலமாகிய திருக்கேதீஸ்வரத்திலே சோழர்கள் ஆலயப்புனருத்தாரணஞ் செய்தனர் என்று கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை கருதுவார்.¹⁸ அவரது சிந்தனை மிகவும் பொருத்தமானது. புதிதாக அமைக்கப்பெற்ற கோயில் இராராஜனின் பெயரால் வழங்கியது. மாதோட்ட நகரம் இராராஜபுரம் என்னும் புதுப்பெயரைப் பெற்றது. அது போல அந்நகரம் அடங்கியிருந்த நிர்வாகப் பிரிவு அருண்மொழித்தேவ வளநாடு என்று சோழர்களாற் பெயரிடப்பெற்றது.

திருக்கேதீஸ்வரத்துச் சாசனம் சோழரின் ஆட்சி பற்றிய ஒரு பிரதானமான அம்சத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றது. அது தாழிகுமரனின் அதிகாரங்களைப் பற்றியது. முன்னர் கவனித்தவாறு அவன் சோழநாட்டிலிருந்தும் வந்தவன். தான் அமைப்பித்த கோயிலுக்கு அவன் மாதோட்டத்திலே தேவதானமாக நிலம் வழங்கியதோடு அங்குள்ள அரசிறை வருமானங்களையும் கோயிலுக்கு வழங்கினான். மாதோட்டத்தில் அதிகாரம் மிக்கவனாக, உயரதிகாரியாக, அவன் செயற்பட்டான். நிலம், நிலவருமானங்கள், இறை கடமைகள் என்பன தொடர்பாகச் சோழரின் இராச்சியத்தில் மன்னர் கொண்டிருந்த அதிகாரங்களைத் தாழிகுமரன் பெற்றிருந்தான் என்று கருதமுடிகின்றது. மாதோட்டத்தில் அவன் ஒரு இராசப்பிரதிநிதியாகவே விளங்கினான். அவனுடைய பதவிக்காலம் சோழ இலங்கேஸ்வரனின் காலத்துக்கு முற்பட்டதாதல் வேண்டும்.

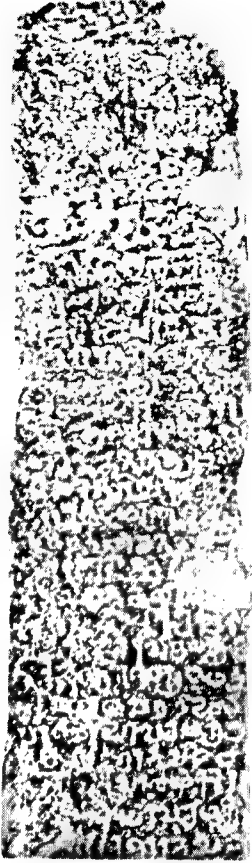
இராஜேந்திர சோழனுடைய காலத்துச் சாசனங்கள் இரண்டு திருக்கேதீஸ்வரத்திற் கிடைத்துள்ளன.¹⁹ அவை இப்பொழுது கொழும்பிலுள்ள அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிலாசாசனங்கள் துண்டமாகிவிட்ட படியால் அவற்றின் இறுதிப் பகுதிகள் கிடைக்கவில்லை. அவற்றுளொன்று திருமன்னி வளர எனத் தொடங்கும் மெய்கீர்த்தியின் ஒரு பகுதியைக் கொண்டுள்ளது. அதில் 27 வரிகள் உள்ளன. எறி (படைக்) கேரளன் என்ற தொடருக்குப் பின்னுள்ள சாசனப்பகுதி அழிந்துவிட்டது.

இரண்டாவது சாசனத்தில் மெய்க்கீர்த்தி எழுதப்படவில்லை. அது அரசனின் ஆண்டையுங் குறிப்பிடவில்லை. அது திருவிராமீஸ்வரம் என்னுங் கோயிலுக்குச் சிறுகுளத்தூர் உடையான் என்பவன் வழங்கிய நன்கொடைகளைப் பதிவு செய்கின்றது.²⁰ அவன் சோழரின் நிர்வாக சேவையிலிருந்த உயரதிகாரி என்பது “உடையார் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழதேவர்

பெருந்தனத்துப் பணிமகன்” என்னும் சாசனக் குறிப்பால் உணரப்படும். அவன் திருவிராமீஸ்வரத்திலே சந்தி விளக்கு எரிப்பதற்கென்று தானம் வழங்கினான். தானத்தை மூன்று வணிகர் குழுக்கள் பொறுப்பேற்றனர். சங்கரபாடியரிடம் மூன்று காசம் வெற்றிலை வாணியரிடம் ஒரு காசம் வாழைக்காய் வாணியரிடம் ஒரு காசம் கொடுக்கப்பட்டது. வணிகர் குழுக்கள் மூன்றும் மாதோட்டத்தில் வசிப்பவர்கள். சங்கரபாடியர் என்போர் எண்ணெய் வாணிபர்.²¹ அவர்கள் பொதுவாக விளக்கெரிப்பதிலும் வேறு ஆலயதர்மங்களிலும் ஈடுபடுவது வழக்கம். வாழைக்காய் வாணிபர், வெற்றிலை வாணிபர் என்போர் முறையே வாழைப்பழம், வெற்றிலை ஆகியவற்றை வியாபாரஞ் செய்பவர்கள்.²² அவர்களும் கோயில்வளாகத்திற்கு அண்மையிலே தங்கியிருப்பதுண்டு. திருவிராமீஸ்வரம் என்னுங் கோயிலைப் பற்றி இச்சாசனம் மட்டுமே குறிப்பிடுகின்றது. அது திருக்கேதீஸ்வரத்திலிருந்து கிடைத்துள்ளபடியால் அக்கோயிலும் அத்திருத்தலத்தில் அமைந்த ஒன்றாகலாம்.

முதலாம் இராஜேந்திர
சோழன் காலத்து
மாதோட்டம் கல்வெட்டு
[மெய்க்கீர்த்தி]

சோழர்களால் மாதோட்டத்தில் அமைக்கப்பட்ட சாசனங்களிலொன்று ஒல்லாந்தரின் கட்டுமானமாகிய ஊர் காவற்றுறைக் ஹம்மென்ஹீல் கோட்டையிற் காணப்படுகின்றது. சோழர்ப் படையெடுப்பொன்றின் தொடர்பாக, வேறெங்குஞ் சொல்லப்படாத விவரத்தைக் குறிப்பிடும் மிக முக்கியமான சாசனத்தை கா. இந்திரபாலா வாசித்து அதன் வாசகத்தை விளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளியிட்டார். இச்சாசனம் பற்றி அவர் மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றார்.

“யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே காரைதீவு (அம்ஸ்ரெட்டாம்), வேலணை (லைடன்) என்னும் தீவுகளுக்கிடையிலுள்ள துறை முகமான ஊர்காவற்றுறையின் நுழைபாதையிற் காவலரணாக ஒல்லாந்தரால் அமைக்கப்பட்டது ஹம்மென்ஹீல் கோட்டை. சோழர் காலத்துச் சாசனங்கள் இரண்டு எழுதப்பட்ட சுண்ணாம்புக் கல்லொன்று இக்கோட்டையினுள்ளே காணப்படுகின்றது. அது, . முன்பு, கோட்டையின் கிழக்குச் சுவரின்

வெளிப்புறத்தே, அத்திபாரத்திலிருந்து சுமார் 11 அடி உயரத்தில் அமைந்திருந்தது. அதிலுள்ள சாசனம் கோட்டையிலே சில காலந் தங்கியிருந்த ஹோர்பர்ட் கெனமன் என்பவரால் அடையாளங் காணப்பட்டது என்பது எமக்கு நம்பகமாகத் தெரியவந்துள்ளது. தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தினர் 1968இற் சிலாசாசனத்தைச் சுவரிலிருந்து நீக்கி அதன் மைப்புகளைத் தயாரித்தனர். இரு சாசனங்களுந் துண்டமானவை. அவற்றில் ஒன்றை மட்டுமே முழுமையாக வாசிக்க முடிகின்றது. மற்றைய சாசனத்தில் எழுத்துக்கள் சுண்ணாப்புப் பூச்சினால் மூடப்பட்டுள்ளன... மன்னார் மாவட்டத்திலுள்ள மாதோட்டத்தில் (திருக்கேதீஸ்வரம்) இந்துக்கோயிலாக அமைந்திருக்கக் கூடிய கட்டிடத்தின் அழிபாடுகளிலிருந்து சிலாலேகமான

கற்றுண்டங்கள் ஹம்மென்ஹீல் கோட்டைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டதென்பதை அதிலடங்கிய விவரங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.”²²

சாசனத்தைப் பற்றி அவர் மேல்வருமாறு விளக்கஞ் சொல்கின்றார்:

“எஞ்சியுள்ள சாசனப் பகுதியிலிருந்து சாசனம் எழுதப்பட்டதன் நோக்கம் புலனாகவில்லை. ஐயங்கொண்ட மூவேந்த வேளார் என்ற சோழரின் சேனாதிபதி (அதிகார தண்டநாயகன்) மாதோட்டத்தில் ஏதோ கருமம் புரிந்தான் என்பதை மட்டுமே எம்மால் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. அந்தக் கருமம் இந்துக் கோயிலொன்றில் நடைபெற்றிருத்தல் கூடும். அந்தக் கருமம் பற்றிய விவரங்கள் இந்தச் சாசனத்திலே எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

“கிடைத்துள்ள சாசனப்பகுதியில் அது எழுதப்பட்ட காலம் குறிப்பிடப் படவில்லை. ஈழமண்டலம் முழுவதையும் சோழர் கைப்பற்றிவிட்டனர் என்று அதிலே சொல்லப்படுவதாலும் அந்த நிகழ்ச்சி கி.பி. 1017இல் நடைபெற்றதாலும் அச்சாசனம் 1017ஆம் ஆண்டை அடுத்த காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது. ஐயங்கொண்ட மூவேந்த வேளாரை ஈழத்தரசரையும் பெண்டிதர் பண்டாரமும் பிடிச்சுக் கொடு போன அதிகாரத் தண்டநாசகனார் என்று சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. சோழரின் இராசதானிக்குக் கொண்டு போன ஈழத்தரசனை அங்கு ஒப்படைத்துவிட்டு இலங்கைக்குத் திரும்பிச் சென்ற சமயத்திலே சோழசேனாதிபதி மாதோட்டத்திலே ஏதோ ஒரு பணியில் ஈடுபட்டான் போலத் தெரிகின்றது. அதன் தொடர்பாக இந்தச் சாசனம் அமைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். எனவே, அது 1017ஆம் ஆண்டு கழிந்தபின் குறுகிய காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.”²³

இவ்விளக்கம் விரிவானதாகவும் தெளிவானதாகவும் அமைந்துள்ளமையாற் சாசனத்தைப் பற்றி மேலதிகமாக இங்கு எதனையுங் குறிப்பிடவேண்டிய அவசியமில்லை.

இலங்கையிலுள்ள சாசனங்களில் இது ஒன்று மட்டுமே ஈழத்தரசனையும் அவனது தேவியரையும் சோழசேனாதிபதி பிடித்துக் கொண்டுபோனமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இலங்கை வரலாற்று நூலான மகாவம்சமும் தென்னிந்திய சாசனங்களும் இவ்விடயத் தொடர்பான விவரங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன.

சோழர் இலங்கையைக் கைப்பற்றியமை பற்றி மகாவம்சம் மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது:

“வலிமை மிக்கவனான சோழராசன் இலங்கையைக் கைப்பற்றுவதற் கென்று பெருவலி படைத்த சேனையை அனுப்பினான். இலங்கையில் விரைவாக வந்திறங்கிய சோழப்படை நாட்டிலுள்ளவர்கள் பெருமளவிலானோரைக் கொடுமைப் படுத்திக்கொண்டு உறுகுணையை அடைந்தது. அரசனது 36ஆம் ஆண்டிலே பட்டத்தரசியையும் அரசன் தனது முன்னோர்வழி உரிமையாகப் பெற்ற முடி, ஆபரணங்கள் முதலான அணிகலன்களையும் தேவர்கள் வழங்கியதும் விலைமதிக்க முடியாததுமான மரகத வளையலையும் உடைக்க முடியாத வாளையும் (புத்தர் பெருமானின்) பட்டியின் துண்டாகிய தாதுவினையும் சோழர் கைப்பற்றினார்கள். அச்சத்தினாற் காட்டுக்குள் ஓடிவிட்ட அரசனை உடன்படிக்கை செய்வதற்கென வரவழைத்து, அவனை உயிருடன் அகப்படுத்தி விட்டனர். தம் வசமாகி விட்ட அரசனையும் எல்லாச் செல்வங்களையும் சோழ அரசனிடம் அனுப்பிவைத்தனர்.”²⁴

ஊராத்துறைக் கல்வெட்டிலே சொல்லப்படும் விவரங்களின் விளக்கமாய் மகாவம்சத்தில் வரும் வர்ணனைகள் அமைகின்றன. மகாவம்சம் கூறுவன கல்வெட்டு வாசகத்தால் ஊர்ஜிதமாகின்றன.

ஐநாதமங்கலத்துக் கோயில்களும் சாசனங்களும்

ஐழமான மும்முடிச்சோழ மண்டலத்திலே தங்கள் தலைமை நிலையமாகப் புளத்திபுரமான பொலன்னறுவையைச் சோழர் அமைத்திருந்தனர். எனவே, சோழரோடு தொடர்புடைய வரலாற்றுச் சின்னங்கள் பல அங்கு அமைந்திருக்க வேண்டும். ஆயினும், 11ஆம், 12ஆம் நூற்றாண்டுகளில் முதலாம் விஜயபாகுவின் காலத்திலும் முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்திலும் அங்குள்ள அரண்மனைகளும் கோட்டைகளும் பிற கட்டடங்களும் புனர்நிர்மாணம் பெற்றன. அச்சமயங்களில் அங்கிருந்த பல பழைய கட்டடங்கள் இடிபாடுகளாகி உருக்குலைந்திருக்கும். சோழர் காலத்துக் கோயில்களும் சிற்பங்களும் சாசனங்களும் பெருமளவிற்கு சேதமடைந்துவிட்டன. சோழரால் அமைக்கப்பட்டிருந்த அரண்கள் அடையாளங் காணமுடியாது மறைந்து

விட்டன. கோயில் வளாகங்களிலே துண்டமான தெய்வப்படிமங்கள் பல காணப்பட்டன. பழைய கட்டடங்களின் இடிபாடுகள் புதிய நிர்மாணங்களுக்குக் கட்டடப் பொருள்களாகின. நிசங்கமல்லனால் அமைக்கப்பட்ட வட்டதாகே அதற்கோர் உதாரணமாகும். அதன் அதிஷ்டானத்து மேடையிலே துண்டமான சோழர் காலச் சிலாசாசனங்கள் பதிக்கப்பட்டுள்ளன.

சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே தொல்பொருளியல் அகழ்வாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமயங்களிற் பொலன்னறுவையிற் கணிசமான அளவிற்கு சோழர் காலக் கோயில்களும் சிற்பங்களும் சிலாசாசனங்களும் அடையாளங் காணப்பட்டன.²⁵ அங்கு கிடைத்துள்ள சோழர்காலச் சாசனங்கள் பெரும்பாலும் இரண்டாம் சிவாலயம், ஐந்தாம் சிவாலயம், வட்டதாகே என்பவற்றில் உள்ளன. அவற்றுட் பெரும்பாலானவை துண்டமாகிவிட்டன.

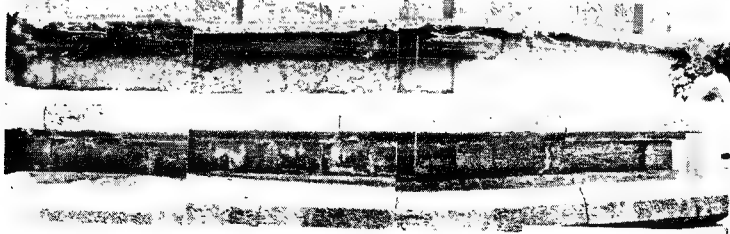

வானவன் மாதேவீஸ்வரம் [பொலன்னறுவை]

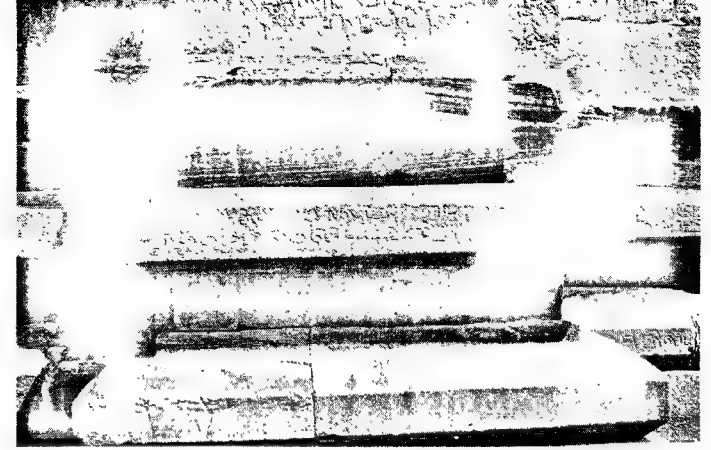

முதலாம் இராஜேந்திரனின் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதி வானவன்
மாதேவி ஈஸ்வரம்

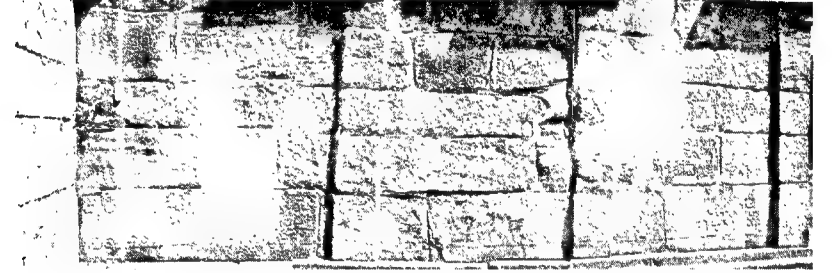
இரண்டாம் சிவாலயத்தில் ஆறு சாசனங்கள் அடையாளங் காணப்பட்டன. அவற்றின் படிகளை வாசித்த எச். கிருஷ்ண சாஸ்திரி சாசனங்களின் வாசகங்களை வெளியிட்டுள்ளார்.²⁶ அவற்றின் படிகளின் பிரதிகள் இப்பொழுது இலங்கையில் இல்லை. பின்பு புதிய படிகள் எடுக்கப்படவுமில்லை. இரண்டாம் சிவாலயத்திலுள்ள சாசனங்களிற் காலத்தால் முற்பட்டது முதலாம் இராஜேந்திர சோழனுடைய காலத்திற்குரியது. அதில் அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தியின் ஆரம்பப் பகுதி குள்ளி சூழ் மதிட் கொள்ளிப்பாக்கை என்னுந் தொடர் வரை காணப்படுகின்றது.²⁷ சாசனந் துண்டமாகியதால் அதன் மற்றப் பகுதிகள் அழிந்துவிட்டன. துண்டமான வேறொரு சாசனம் வானவன்மாதேவீஸ்வர முடையார் கோயிலிற் பள்ளிகொண்டாரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. துண்டமான இன்னுமொரு சாசனத்தில் அழகிய மணவாளரை எழுந்தருளுவித்து என்ற தொடர் மட்டுந் தெரிகின்றது. அது கலியாண சுந்தரரின் படிமமொன்று தாபிக்கப்பட்டமை பற்றியதாகலாம்.

அதிராஜேந்திரனின் மெய்க்கீர்த்தி, வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரம்

அதிராஜேந்திரனின் மெய்க்கீர்த்தி

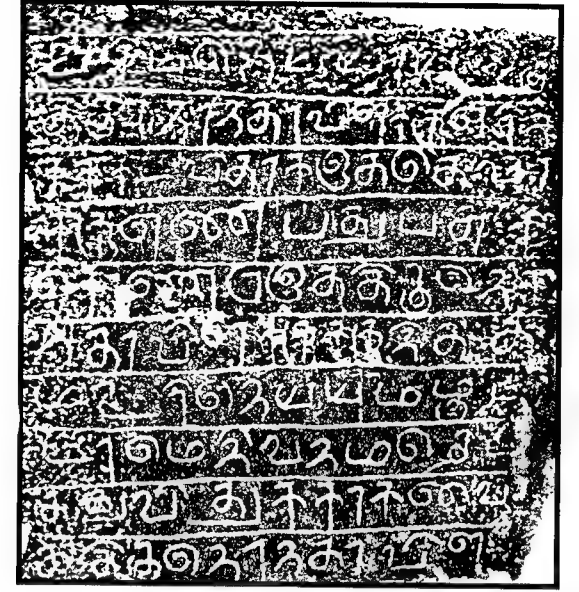
அதிராஜேந்திரனின் காலச் சாசனப் பகுதி

வானவன் மாதேவீஸ்வரத்து மூலஸ்தானத்தின் புறச்சுவரில் எழுதப்பட்ட இரண்டு சாசனங்கள் சோழராட்சியின் இறுதிக்கட்டத்திற்குரியவை. அவற்றிலே அதிராஜேந்திரனின் மெய்க்கீர்த்தி காணப்படுகின்றது. மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியில் எழுத்துகள் சிதைவின்றிக் காணப்படுகின்றன. அவற்றிலொன்று தாராநிலை விளக்கொன்று கோயிலுக்குத் தானமாக வழங்கப்பட்டமை பற்றியது. இரண்டாவது சாசனம் 23 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அது அதிராஜேந்திரதேவரின் மூன்றாவது ஆண்டிலே வழங்கிய நன்கொடை ஒன்றினையும் அதைப்பற்றிய அறக்கட்டளையினையுங் குறிப்பிடுகின்றது. நன்கொடை பற்றிய சாசனப் பகுதியிற் பல இடங்களில் எழுத்துகள் சிதைவடைந்துள்ளன. சோழ மண்டலத்து மங்கலப்பாடி வேளான் கங்கைகொண்ட சோழ பல்லவரையன் என்பவன் நந்தாவிளக்கு ஒன்றினை

எரிப்பதற்கென்று ஐந்து (5) காசினை வழங்கினான். அதனை ஒப்புக்கொண்டு விளக்கெரிப்பதாகக் கோயிலுடன் தொடர்புடைய பல பிரிவினர் பொறுப்பேற்றனர். பிராமணர் முதல் உவச்சர் ஈறாகவுள்ள பலரைச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. பதிபாத மூலப் பட்டுடைப் பஞ்சாசாரிய தேவகன்மிகள், திருவாரதனை பண்ணும் கிரமவித்தர், சிவப்பிராமணர், ராஜாதிராஜ. முத்தக்கரை நாடாழ்வான், உவச்சர், பரிசாரகர், பன்மாயேஸ்வரக் கண்காணி செய்வார். நாட்டவர், தேவரடியார் என்போரைப் பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது.²⁸ இலங்கையிற் கிடைத்துள்ள சாசனங்களில் இது ஒன்று மட்டும் தான் அறக்கட்டளை ஒன்றுக்குக் கோயிலோடு தொடர்புடைய எல்லாச் சமூகத்தவருங் கூட்டாகப் பொறுப்பேற்றமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. கோயிற் கருமங்கள் சாதி பேதங்களையும் சமூக பேதங்களையும் கடந்தவை, அவை எல்லோருக்கும் பொதுவானவை என்று கொள்ளப்பட்டமைக்கு இச்சாசனங் குறிப்பிடும் ஏற்பாடுகள் உதாரணமாகக் கொள்ளத்தக்கவை.

வானவன் மாதேவீஸ்வரம்
பற்றிய கல்வெட்டு
[அருங்காட்சியம்
அநுராதபுரம்]

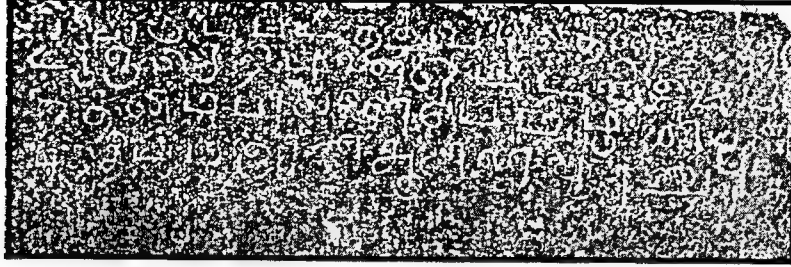
சோழர்காலத்
துண்டமான தான
சாசனம் புதியது.
[பொலன்னறுவை
அருங்காட்சியகம்]

அநுராதபுரத்திலே தொல்பொருள் திணைக்களத்து அருங்காட்சி யகத்திலுள்ள துண்டமான சாசனமொன்று நிகரிலிச் சோழ வளநாடு பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. பொலன்னறுவையிலுள்ள அழிபாடுகளின் மத்தியிற் கிடைத்த அச்சாசனம் வானவன் மாதேவீஸ்வரத்திற்கு வழங்கப்பெற்ற தானங்களைப் பதிவு செய்த ஒரு நீளமான சாசனத்தின் துண்டமாகும். கோயிலில் விளக்குகளை எரிப்பதற்கு நாள்தோறும் நெய் வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளை அது குறிப்பிடுகின்றது. வானவன் மாதேவீஸ்வரம் என்னுங் கோயில் மும்முடிச்சோழ மண்டலத்துப் புலைநரியான ஜனநாதபுரத்தில் அமைந்திருந்தது என்று அச்சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது.²⁹

நிசங்கமல்லனால் அமைக்கப்பெற்ற வட்டதாகே என்னும் பெருங் கட்டடத்தின் அடித்தள மேடையிலும் ஒரு புறத்துப் படிக்கட்டின் ஓரமாகவுள்ள சட்டமொன்றிலும் சோழர்காலச் சாசனத்துண்டங்கள் இரண்டு காணப்படுகின்றன.³⁰ அவற்றிலொன்றில் முதலாம் இராஜேந்திர சோழனின் மெய்க்கீர்த்தியிலுள்ள சில தொடர்கள் காணப்படுகின்றன. ஒட்டவிஷையம், தண்டபுத்தி என்னும் நாட்டுப் பெயர்களும் தன்மபாலன், இரணசூரன் என்னும் அரசரின் பெயர்களும் உள்ளன. இரண்டாவது சாசனம் கோயிலொன்றிலே விளக்கெரிப்பதற்கு விளக்கும் பசுக்களுந் தானமாக வழங்கப்பட்டமை

பற்றியதாகும். சாசனம் பெரும்பாலும் சிதைவுற்று அழிந்துவிட்டதால் கோயிலைப் பற்றிய விவரங்கள் மறைந்துவிட்டன. கலாசார முக்கோணத்தின் சார்பில் அகழ்வுகளை நடத்திய பொழுது சோழர்காலத்துச் சாசனத்தின் துண்டமொன்றைக் கண்டெடுத்தனர். ஆலயமொன்றில் விளக்கெரிப் பதற்கென வழங்கப்பெற்ற தானங்களை அது குறிப்பிடுகின்றது.³¹

பொலன்னறுவையிலுள்ள ஐந்தாம் சிவாலயத்தின் அழிபாடுகளிடையே நான்கு சுருக்கமான சாசனங்கள் காணப்பெற்றன. அவற்றின் மைப்படிகளை வாசித்த கிருஷ்ண சாஸ்திரி சாசனவாசகங்களை வெளியிட்டார்.³² அவை மேல்வருமாறு உள்ளன:

1. ஸ்ரீ மோகனாருடையான் திருப்பூவண தேவன்.
2. ஸ்ரீ தில்லைக்கரசு தியாகசிந்தாமணி மூவேந்த வேளான்.
3. ஸ்ரீ முகரிநாடாழ்வாந் மகள் கற்பகம்.
4. ஸ்ரீ நல்லூருடையாந் பஞ்சநெதிவாணன்.

இவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொருவரின் பெயர் குறிப்பிடப்படுகின்றது. திருப்பூவண தேவன், தியாகசிந்தாமணி, கற்பகம், பஞ்சநெதிவாணன் என்பன அவர்களின் இயற்பெயர்கள் போலானவை. மோகனாருடையான், நல்லூருடையான், முகரிநாடாழ்வான், தில்லைக்கரசு என்பவை பதவி நிலையினைக் குறிக்கும் பெயர்கள். இவர்களில் ஒருவர் மூவேந்தவேளான் என்னும் சிறப்புப் பெயர் கொண்டவர். அவர்களின் பதவிப்பெயர்களை அவதானிக்குமிடத்துச் சாசனங்களிற் குறிப்பிடப்படுவோர் பிரதானிகள் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் தமிழகத்திலிருந்தும் சென்று ஈழத்திலே தங்கியிருந்து கடமை புரிந்தவர்கள் என்பதும் புலனாகின்றன. சோழரின் நிர்வாக அமைப்போடும் அவர்களின் பதையணிகளோடும் தொடர்புடைய வர்களென்று அவர்களைக் கொள்ளலாம்.

ஐந்தாற்றுவரின் சாசனம்

பொலன்னறுவை நகரின் வடக்குவாசலுக்கு அண்மையிலுள்ள சிவாலயத்திற்கும் றன்கொத்விகாரைக்கும் இடையில் ஐந்தாற்றுவரின் சாசனமொன்று காணப்பெற்றது. இரண்டு வரிகளிலுள்ள அச்சாசனம் 11ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய வரி வடிவங்களில் எழுதப்பெற்றுள்ளது.³³ அது சோழராட்சிக்குரிய ஆவணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. வஹிசினக என்னுமிடத்தில் ஐந்தாற்றுவர் பதியில் அமைந்திருந்த பள்ளி ஒன்றினைச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. பதி என்பது நகரம், ஊர், குடியிருப்பு என்பவற்றைக் குறிப்பதால் சாசனம் அமைந்திருந்த இடத்தில் வணிக கணமான ஐந்தாற்றுவரின் குடியிருப்புகள் இருந்தன என்றும் அவை ஒரு நகரமாக விளங்கியிருத்தல் கூடுமென்றுங் கருதலாம். சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்திற் சமணரதும் பௌத்தர்களதும் மடங்களையுங் கோயில்களையுங்

பள்ளி என்று சொல்வது வழமை. எனவே ஐந்தாற்றுவரின் நிலையமாகிய பதியொன்றில் அமைந்திருந்த பெளத்த நிறுவனமொன்றைச் சாசனங் குறிப்பிடுகிறது எனக் கொள்ளலாம். பொலன்னறுவைக்கு அண்மையிலுள்ள கல் - ஓய என்னுமிடத்தில் ஸ்ரீ அதிகரண (சார)ணனான மூன்றுகைத் திருவே(வளைக்கா)றன் அறம் என்னும் வசனம் கற்றூண் ஒன்றில் எழுதப்பட்டிருந்தது.³⁴ வரிவடிவங்களின் அடிப்படையில் அது சோழராட்சிக் காலத்திற்கு உரியதென்று கொள்ளலாம். மூன்றுகை மகாசேனை என்னும் படையைச் சேர்ந்த வேளைக்காறன் ஒருவன் செய்த தருமமொன்றைச் சாசனம் பதிவு செய்கின்றது.

no Caption

பதவியாவில் இராஜராஜன் காலத்துக் கல்வெட்டு

பதவியாலே முதலாம் சிவாலயத்தின் வளாகத்தில் அமைந்துள்ள கற்பலகைச் சாசனங்களில் ஒன்று முதலாம் இராஜராஜ சோழனது காலத்தில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டாகும். பெரிதும் சேதமாகிவிட்ட அந்தக் கல்வெட்டை கா. இந்திரபாலா வாசித்து, அதன் வாசகத்தை விளக்கக் குறிப்புகளோடு முதன் முதலாக வெளியிட்டார். அச்சாசனத்தைப் பற்றி அவர் மேல்வருமாறு கூறுவார்.

“எச். சி. பி. பெல் தனது சாசனவியல் உதவியாளரான டி. எம். டி. இஸந் விக்கிரமசிங்காவுடன் பதவியாக் குளத்திற்குச் சமீபமாயுள்ள மொறகொட என்னுந் தலத்தில் 1891இலே ஒக்டோபர் மாதம் 3-14 ஆகிய திகதிகளில், நடத்திய மேலாய்வுகளில், கட்டிட அழிபாடுகளிடையே, இந்தச் சோழர் (காலத்துச்) சாசனத்தைக் கண்டனர். சோழர் காலத்துச் சிவாலயங்களில் ஒன்றினுக்குரிய கற்பலகையொன்றிலே அது எழுதப்பட்டுள்ளது. அகலப் பாட்டில் அமைந்த 21 நேர்கோடுகளுக்கு இடையிலே எழுத்துகள் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன. சாசனம் பெருமளவிற்குச் சேதமாகியுள்ளது. எழுத்துகள் திருப்திகரமான முறையிலே பேணப்பட்டிருக்காதமையாற்

சாசனத்தை முழுமையாக வாசிக்க முடியவில்லை. ஆயினும் இங்கு வெளியிடப்படும் வாசகம் சாசனத்திலே குறிப்பிடப்படும் விவரங்களையும் அதன் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தையும் அறிந்துகொள்வதற்குப் போதுமானது.”³⁵

குறிப்பிட்ட சாசனம் முதலாம் இராஜராஜ சோழனின் திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்லியும் எனத் தொடங்கும் மெய்க்கீர்த்தியினை ஆரம்பப் பகுதியாகக் கொண்டிருந்தது என்பதும் அது இரவிகுல மாணிக்க ஈஸ்வரம் என்னும் கோயிலுக்குப் பலர் வழங்கிய தானங்களைப் பதிவு செய்கிறது என்பதும் இந்திரபாலா வெளியிட்ட சாசனவாசகத்தினாலும் அதனைப் பற்றிய அவரது விளக்கங்களினாலும் தெளிவாகியது.

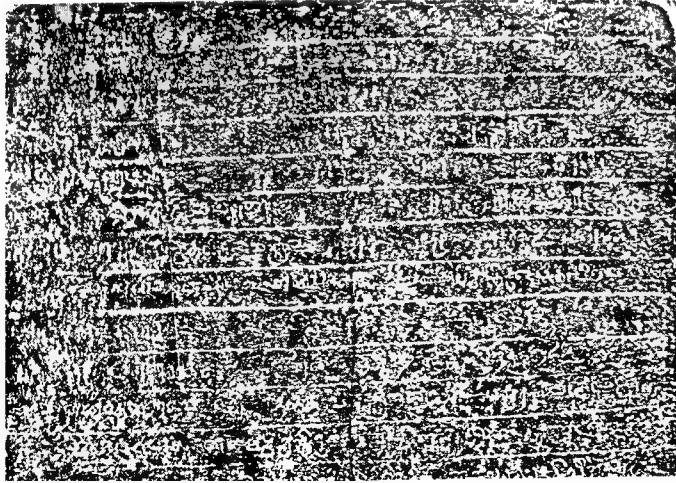
அண்மைக் காலத்திலே எ. சுப்பராயலுவினால் இச்சாசனம் வாசிக்கப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் அதனைப்பற்றி மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றார்:

“சிவாலயத்துக்குச் சமீபத்திலே நாட்டப் பெற்றுள்ள பெருங்கற்பலகை ஒன்றில் இச் சாசனம் காணப்படுகின்றது. அதனை முதன்முதலாக 1891இலே கண்டனர். பின்னர் அதன் மைப்படி தயாரிக்கப்பட்டது. சாசனத்தின் முழு வாசகமும் 1971ல் இந்திரபாலாவால் வெளியிடப்படுவதற்கு முன்பு இலங்கைத் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தினதும் வேறு நிறுவனங்களினதும் வெளியீடுகளில் இச்சாசனத்தைப் பற்றிச் சுருக்கமான குறிப்புகளே எழுதப்பட்டிருந்தன. மீண்டும் இவ்வருடம் இதனதும் முன்பு இங்கு ஆராயப்பட்ட பதவியாவிலுள்ள சாசனத்தினதும் மைப்படிகள் பேராசிரியர் காறஷீமாவினால் எடுக்கப்பட்டன... இந்திரபாலா உருவாக்கிய வாசகத்தோடு ஒப்பிடுமிடத்து இங்கு மேலே தரப்படும் சாசனவாசகத்திலே கூடுதலான இடைவெளிகள் உள்ளன. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட கால இடைவெளியிலே கால பருவ நிலைகளால் ஏற்பட்ட சிதைவுகளே அதற்குரிய காரணமாகும். சாசனப்படியின் புகைப்படத்தை இந்திரபாலா வெளியிட்டாதமையால் அவரின் வாசகத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆயினும், இந்திரபாலாவின் சாசனவாசகத்திற்கும் இப்பொழுது உருவாக்கப்பட்டுள்ள வாசகத்துக்கும் இடையில் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடில்லை.

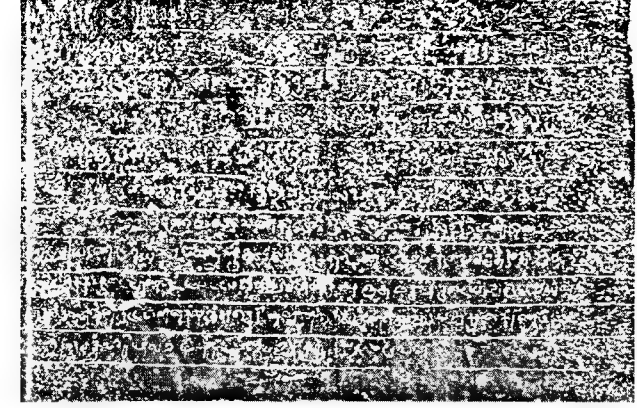
“சாசனத்தில் எல்லாமாக இருபது வரிகள் உள்ளன. முதலாறு வரிகளிலும் முதலாம் இராஜராஜனது மெய்க்கீர்த்தி எழுதப்பட்டுள்ளது. ஏழாவது

வரியில் எழுதப்பட்டுள்ள ஆட்சியாண்டு தெளிவில்லை. 20ஆவது ஆண்டு 38ஆம் நாள் முதலாக வழங்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் தானங்கள் 17ஆம் வரியிலே பதிவாகியுள்ளன. எனவே சாசனம் எழுதப்பட்ட காலம் 20ஆம் ஆண்டாகவோ அதனைத் தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில் ஒன்றாகவே இருக்கலாம்.”

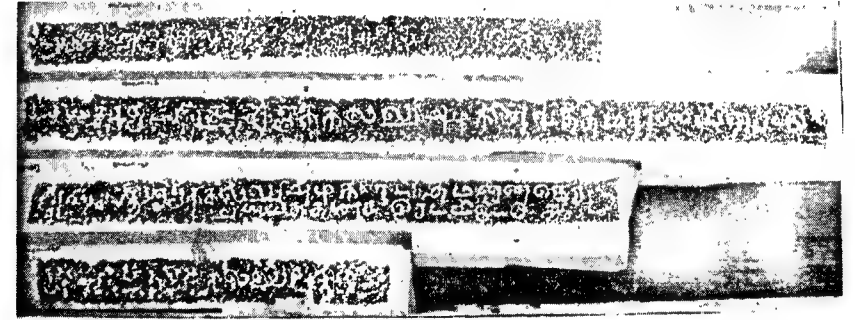
“8 முதல் 20 வரையான வரிகளிலே தானங்கள் பற்றிய விவரங்கள் பதிவாகியுள்ளன. முதலாவதாக ஆறு தானகாரகர் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றாக இரவிகுலமாணிக்க ஈஸ்வரத்துக்கு வழங்கிய திருந்தா விளக்குகள் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. அதனையடுத்து ஐவர் வழங்கிய சந்தி விளக்குகள் பற்றிய விவரங்கள் பதிவாகியுள்ளன. வெண்ணாயில் வெண்காடன் கொடுத்த வெண்கல எறிமணி, வேறொரு வெண்கலப் பொருள் என்பவை 16ஆம் வரியிலே குறிப்பிடப்படுகின்றன. அதற்குப் பின்பு, இரண்டாவது தடவையாக, 20ஆவது ஆண்டு 38ஆவது நாளுக்குப் பின் இரண்டாவது தொகுதியான பொருள்கள் மூவரால் வழங்கப்பட்டன. திருந்தா விளக்கு, பட்டம், பொன் கழுஞ்சு என்பன வழங்கப்பட்டன. முடிவிலே நெய் அளந்து கொடுப்பது பற்றிய நிபந்தனை சொல்லப்படுகின்றது. அதற்கெனவே பொன் தானம்பண்ணப் பட்டிருக்கலாம்.

முதலாம் இராஜ இராஜன் காலத்துச் சாசனம் பதவியா

“தானகாரகர் அதியுயர்வான பதவிகளில் உள்ளவர்களாகத் தெரியவில்லை. அரையன், மூவேந்தவேளான் போன்ற பட்டங்களை அவர்கள் பெற்றிருக்கவில்லை. ஐந்துபேர் உடையான் என்ற பட்டப்பெயரைக் கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் நிலவுடமையாளர் என்பதை அது உணர்த்துவதாகலாம். ...அவர்கள் படைவீரர், பணிமக்கள் என்போர் அடங்கிய அரசின் பரிவாரத்தாராக அமைந்திருக்க முடியும்.”³⁶

பதவியா இரவிகுல மாணிக்க ஈஸ்வரத்து கல்வெட்டுக்கள் (3. 16C)

இலங்கையிலுள்ள சோழராட்சிக் காலத்துச் சாசனங்களிலே சோழ மன்னனின் பெயரைக் குறிப்பிடுஞ் சாசனங்களில் இதுவே முதலாவது சாசனம். இராஜனது காலத்தில் இலங்கையிற் சோழராட்சி ஏற்பட்டிருந்தமையினை அது உறுதி செய்கின்றது. இது ஒன்றும் இரவிகுல மாணிக்க ஈஸ்வரம் என்னுங் கோயிலைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் சாசனமாகும்.

சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துச் சாசனம் கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம்

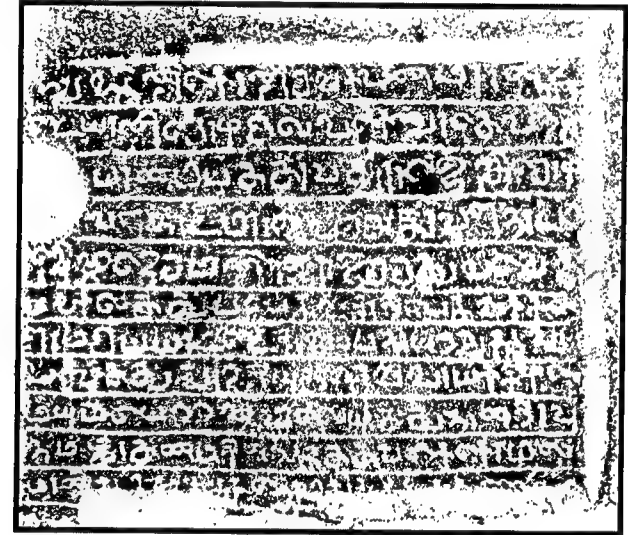
இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கையிற் கண்டெடுக்கப் பெற்ற அதிக வரலாற்று முக்கியத்துவம் கொண்ட தமிழ்ச் சாசனங்களில் ஒன்று கந்தளாயிலுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துச் சாசனமாகும். சாம்பல்தீவு கிராமசபையின் தலைவராயிருந்த செ. தம்பிராசாவின் முயற்சிகளின் பலனாக அந்த அரிய ஆவணத்தை ஆராய்ந்து, அதன் வாசகத்தை வித்துவபூர்வமான விளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளியிடும் வாய்ப்பு பல்கலைக்கழக மட்டத்திலுள்ள ஆய்வாளர்களுக்குக் கிடைத்தது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழத்து வரலாற்றுத் துறையைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்களான கலாநிதி கா. இந்திரபாலா, செ. குணசிங்கம் ஆகியோரும், அண்மைக் காலத்திலே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியரான ப. சண்முகமும் அதனைப் பற்றிக் கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளனர். அவற்றுள் கா. இந்திரபாலாவின் விரிவான கட்டுரையே முதன்முதலாக வெளிவந்தது.³⁹ செ. குணசிங்கம் இச்சாசனம் சோழச்சக்கரவர்த்தியான முதலாம் இராஜேந்திர சோழனுடைய காலத்துக்கு உரியதென்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார். அதனை ஒப்புக்கொள்ளும் பேராசிரியர் ப. சண்முகம் சாசன வாசகத்திலுள்ள பிரதானமான ஒரு சொல்லை மாற்றியுள்ளார்.

முத்தங்கை கோயில்மானி என்று இந்திரபாலா அடையாளங்கண்ட சொற்களை மூத்தவகை கோயில்மானி என்று பேராசிரியர் ப. சண்முகம் கொள்வார். அவர் அதனைப் பற்றி மேல்வருமாறு விளக்குகின்றார்.

“கூட்டத்திலே பிரசன்னமாயிருந்த அதிகாரி மூத்தவகை கோயில் மானி என்று சொல்லப்படுகின்றான். அவனுடைய பெயரை முத்தங்கை கோயில் மானி என்று இந்திரபாலா வாசித்துள்ளமை தவறாகும். எனவே, முத்தங்கை கோயிலைச் சேர்ந்த மானியையோ இளம் பிரமச்சாரியாகிய பிராமணனையோ அப்பெயர் குறிக்குமென்று இந்திரபாலா சொல்லும் விளக்கம் தவறானதாகும். அத்தொடரில் முன்னொட்டாக வரும் மூத்தவகை என்பது மூத்த தரத்திலுள்ள (நிர்வாக) அதிகாரிகளைக் குறிக்கும் அடைமொழியாகும். மூத்தவகை என்று வர்ணிக்கப்படுவர் ஊரிலே வரிகளைச் சேர்க்கும் கடமை புரிந்தவர் என்பது சாசனக் குறிப்பினாலே தெளிவாகின்றது. எனவே, அவனை அரசாங்க

அலுவல்களை நிறைவேற்றிய உயரதிகாரியாகக் கொள்ளலாம். கோயில் என்னுஞ் சொல் குறிப்பிட்ட அதிகாரியின் பெயரான கோயில்மானி என்பதன் ஓர் அம்சமாகும். இந்திரபாலா கருதுமாப் போல அது ஆலய மொன்றைக் குறிக்கவில்லை.”⁴⁰

குறிப்பிட்ட சொற்றொடரைப் பற்றிய இருவரின் விளக்கங்களும் மாறு பாடானவை. மிகுந்த வரலாற்று முக்கியத்துவங் கொண்ட கந்தளாய்ச் சாசனம் பற்றிய சரியான விளக்கம் அவசியமானது என்பதால் இருவரின் விளக்கங்களையும் நிதானமாக ஆராய்ந்து விடயத்தைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியுள்ளது.

சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கந்தளாய்ச் சாசனம்

பேராசிரியர் சண்முகத்தின் சாசன வாசகம் 2003 ஆம் ஆண்டிலே யாமோ மோட்டோ என்பவர் தயாரித்த படியை ஆதாரமாகக் கொண்டது. சென்ற இரண்டு வருடங்களிலே கந்தளாய்ச் சாசனத்தைத் தலத்திலே மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எமக்குக் கிடைத்தது. முதலிரு தடவைகளிலும் புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட அங்குள்ள சாசனத்திலே அதிக கவனஞ் செலுத்த வேண்டியது அவசியமாயிருந்தது. சோழ இலங்கேஸ்வரனின் கல்வெட்டிற் காணப்படுவதும் முத்தங்கை என்று இந்திரபாலாவினாற் கொள்ளப்பட்டதுமான சொல்லின் நான்காம் எழுத்து வ

வன்றி வ போலவே இப்பொழுது தெரிகின்றது. எனவே அச்சொல்லை மூத்தவகை என்று கொள்வது இயல்பானது. சாசனப்படியைப் பார்த்து அதனை வாசித்த பேராசிரியர் சண்முகம் மூத்தவகை என்ற சொல் சாசனத்திற் பதிவாகியுள்ளதென்று அழுத்தமாகக் கூறுகின்றார். ஆனால் அதனை ஒப்புக்கொள்வதாற் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடாது.

இந்தச் சாசனத்தை ஏறக்குறைய 32 வருடங்களுக்கு முன் இந்திரபாலா தலத்திலே பார்த்து அதனைப் படியெடுத்துள்ளார். சாசனந் தொடர்பாக அவர் வெளியிட்ட கட்டுரையிலே சாசனப்படியின் புகைப்படமும் காணப்படுகின்றது. அதிலே மூத்தங்கை என்ற சொல்லின் நான்காவது எழுத்தில் ங என்பதன் அடையாளந் தெரிகின்றது. சாசனத்தை ஆராய்கின்ற பொழுது இந்திரபாலாவோடு கூடியிருந்த செ. குணசிங்கமும் பின்பு கந்தளாய்ச் சாசனத்தைப் பற்றி ஒரு விரிவான கட்டுரையினை வெளியிட்டுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடற்குரியது. இந்திரபாலாவின் சாசனவாசகத்தை அவர் முழுமையாக ஒப்புக் கொண்டுள்ளமையும் கவனித்தற்குரியது.⁴¹

கல்வெட்டுகளில் எழுத்துகள் காலப்போக்கிற் சேதமடைகின்றன. அதிக மழை பெய்யும் பிரதேசங்களிலே பாதுகாப்பற்ற சாசனங்கள் ஐந்து நூற்றாண்டுகளின் பின் அடையாளங் காணமுடியாத அளவிற்குச் சேதமாகி விடுகின்றன. தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் பல மலையாள தேசத்தில் இவ்விதமாக அழிந்துவிட்டன. முப்பது வருடங்கள் ஒரு கணிசமான அளவு காலப் பகுதி என்பதால் வ எனத் தோன்றும் எழுத்து ங என்பதன் எஞ்சியுள்ள பகுதியாக இருத்தல் கூடும். வரி வடிவங்களைப் பொறுத்தவரையிலே கவனிக்க வேண்டிய வேறொரு பிரதானமான அம்சம் உண்டு. சங்கவன்மர் சதுர்வேதிமங்கலம், மூன்றாங் கண்ணாறு என்னும் சொற்கள் கந்தளாய்ச் சாசனத்தின் முதற் பகுதியில் உள்ளன. அவற்றில் ங என்னும் எழுத்து எவ்வாறு எழுதப்பட்டுள்ளதோ அதே போலவே மூத்தங்கை என இந்திரபாலா அடையாளங் காணும் சொல்லிலும் ங அமைந்திருக்கின்றது. இந்தச் சாசனத்தில் எல்லா விடங்களிலும் வகரம் போலவே ங என்னும் அக்ஷரம் எழுதப்பட்டுள்ளது. ங என்பதற்கு வேண்டிய மேலதிகமான அடையாளங்கள் ஆழமாக வெட்டப்படாததால் அவை காலப் போக்கில் கட்டிலனுக்கு அகப்படாத வகையில் மறைந்துவிட்டன. வரிவடிவங்களை எழுதுமிடத்து பிரதேச வேறுபாடுகளும் அவற்றிலே இடம்பெறுவதுண்டு. எழுதுபவர்கள் எல்லோரும் ஒரு விதமாகவும் எழுதுவதில்லை.

மூத்தவகை என்ற சொல் தென்னிந்திய சாசன வழக்கிலே இடம்பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. எ. கப்பராயலுவின் தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதியில் மூத்தவகை என்ற சொல் காணப்படவில்லை. அது சோழரின் நிர்வாகம் தொடர்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டமைக்குச் சான்றில்லை. எனவே மூத்தங்கை என்று இந்திரபாலா அடையாளங் கண்ட சொல்லினையும் அதனைப் பற்றி அவர் கூறும் விளக்கத்தையும் ஒதுக்கிவிடுவதற்கு வலுவான காரணம் எதுவும் இல்லை. கோயில்மானி என்பதை ஒரு பெயராகக் கொள்வதற்கு எதுவிதமான ஆதாரமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை சாசனவழக்கில் அது ஒருவரின் இயற்பெயராக வழங்கியமைக்கு எதுவிதமான சான்றுங் கிடைக்கவில்லை. இந்திரபாலா கூறுவது போல மாணவப் பருவத்தினரான இளம் பிராமணரை மாணி/ மானி என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். அத்தகையோர் பலவிடங்களிலே கோயில்களோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்பதைச் சாசனக் குறிப்புகளால் அறியமுடிகின்றது. மாணி என்னும் தரத்தினரான பிராமணர் மாதோட்டமான இராஜராஜபுரத்திலே தாழிகுமரன் அமைத்த இராஜராஜேஸ்வரத்திலே கடமை புரிந்தனர். திருப்போனகத்துக்கு வேண்டிய அமுதினை அவர்கள் செய்து படைத்தனர். அவர்கள் இருவருக்கு நாள்தோறும் படியாக நெல் வழங்கப்பெற்றமை மேல்வரும் சாசனக் குறிப்பினாலே தெளிவாகின்றது;

“இப்படிக் கொண்டு பொழுது இரு நாழியாக நிசதம் ஆறு நாழி அரிசி திருவமிர்தம் அ [ட்டுவித்]தும் மாணி இரண்டுக்கு நிசதம் நெல் எண்ணாளியும்.”⁴²

கந்தளாய்ச் சாசனம் அரசாங்கத்தின் உயரதிகாரி ஒருவனையன்றி இளம் பிராமணன் ஒருவனையே குறிப்பிடுகின்றது என்று கொள்வதே பொருத்தமானதாகத் தோன்றுகின்றது. சாசனத்திலே மூத்தவகை என்ற சொல்லே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற கருத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்படுஞ் சமயத்திலும் அதனை கோயில்மானி என்பதோடு கூடிய அடைமொழியாகக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. கோயில்மானி என்பதற்குப் பின்னுள்ள எழுத்துக்கள் முற்றாக அதுந்துவிட்டன. மூத்தவகை, கோயில்மானி என்னுஞ் சொற்கள் ஒருவருக்குரிய அடைமொழிகள் என்று கொள்ளவதே பொருத்தமானது. நம்மூர் தண்டும் ..... கோயில்மானி என்று பிரம்மதேயச் சுவையார் குறிப்பிடுபவனை மூத்தங்கை கோயில்மானி என்று கொள்வது பொருத்தமானதாகும். அவன் அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதியாகவன்றி சபையாருக்குக் கடமை புரிபவன் என்ற வகையிலே அவர்களின் கூட்டத்திலே

பங்கு கொண்டான் என்று கருதலாம். அவனைச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றதே தவிர அவன் பெருங்குறிப் பெருமக்களின் கூட்டத்திலே அரசாங்க அதிகாரியாகப் பங்கு கொண்டமைக்கு நேரடியான ஆதரமில்லை.

ஒரு வரலாற்று ஆவணம் என்ற வகையிலே சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கந்தளாய்ச் சாசனம் மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொண்டுள்ளதால் அதன் எல்லா அம்சங்களையும் ஆராய்வது இங்கு அவசியமாகின்றது. சாசனத்தின் பதிப்பாசிரியரான கா. இந்திரபாலா அதனைப் பற்றி வேல் வருமாறு வர்ணிக்கின்றார்;

“ஈண்டு பதிப்பிக்கப்படும் கல்வெட்டானது இலங்கையில் கிடைத்துள்ளன சோழர்காலச் சாசனங்களுள் தனித்தன்மை பொருந்திய ஒன்று எனக் கூறலாம். இலங்கையிலே சோழராட்சிக் காலத்து வரலாறு பற்றிய சில முக்கியமான தகவல்களை இது தருகின்றது. துரதிஷ்டவசமாக இக்கல்வெட்டுப் பல இடங்களிலே சேதமடைந்து இருப்பதனால் இதன் பயன் ஓரளவுக்குக் குறைந்துள்ளது எனலாம்.

“இது ஒரு கற்பலகைச் சாசனமாகும். சாசனம் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கருங் கற்பலகை இரு துண்டங்களாக உடைந்து கந்தளாயிலே பேராற்றுக் குடியிருப்பிலுள்ள பழைய சிவன் கோயிலிலே கிடக்கின்றது. இச்சிவன் கோயில் தற்பொழுது ஒரு சிறு கொட்டிலாகவே காணப்படுகின்றது. இதில் ஓர் உடைந்த லிங்கமும் சிவன், பார்வதி ஆகியோரின் சிலைகளின் பாகங்களுமே வழிபாட்டுக்குரிய சின்னங்களாக உள்ளன. இவற்றை விடப் பல கருங்கற்றாண்கள் ஆங்காங்கே அகழ்ந்து வெளியிடப்படுத்தப் பட்டுள்ளன....”⁴³

“இக்கல்வெட்டு இருபாகங்களாக உடைந்திருப்பதால் ஒன்று மேற்பாகம் என்றும் மற்றது கீழ்ப்பாகம் என்றும் இங்கு குறிப்பிடப்படும். மேற்பாகம் ஏறக்குறைய 1 அடி 11 அங்குலம் நீளமும் 1 அடி 8 அங்குல அகலமும் உடையது. கீழ்ப்பாகத்தின் நீளம் ஏறக்குறைய 1 அடி 11 அங்குலம், அகலம் ஏறக்குறைய 1 அடி 11 அங்குலம், மேற்பாகத்திலே 11 வரிகள் உள. கீழ்ப் பாகத்திலே 12 வரிகள் உள. இரு பாகங்களுக்கும் இடையில் இருந்த வரி ஒன்று கல்வெட்டு இரண்டாக உடைந்தபோது முற்றாகச் சேதமடைந்து விட்டது.... மேற்பாகம் சேதமடையாது நன்கு

பேணப்பட்டுள்ளது. ஆனால், கீழ்ப்பாகம் பல இடங்களிலே சேதமடைந்து காணப்படுகின்றது. அங்கும் இங்குமாகக் கல்லின் சில பாகங்கள் உடைந்திருப்பதனால் கீழ்ப்பாகத்தின் சாசனத்தைப் பூரணமாகப் பெறமுடியாது போயிற்று.”⁴⁴

இவ்விவரங்களின் அடிப்படையிலே சாசன வாசத்தை இங்கு கவனிப்பது பொருத்தமானது. அதன் முதற் பகுதி மேல்வருமாறுள்ளது:

“ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ ஸ்ரீ சங்கவர்மரான உடையார் ஸ்ரீ சோழ இலங்கேஸ்வர தேவற்குயாண்டு பத்தாவது ராஜேந்திர சோழ வளநாட்டு ராஜவிச்சாதிர வளநாட்டு ப்ரஹ்மதேசம் ஸ்ரீ ராஜராஜச் சது(ர்)வ்வேதிமங்கலத்துப் பெருங்குறி பெருமக்களோம் இய்யாட்டை[ட]க் கு[ம்]ப நாயற்று [பூர்வ] பஷத்து த்வாதசியும் செவ்வாய்க்கிழமையும் பெற்ற ஆ[யி]லியத்து நா[ள்]ன்றிரவு நம்மூர் தண்டுகின்ற முத்தங்கை கோயில்மானி.”⁴⁵.....”

சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துச் சாசனம்

இதில் அடங்கியுள்ள நான்கு விடயங்கள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொண்டவை. அவை அரசனின் பெயர், பிரம்மதேயம், பெருங்குறிப் பெருமக்கள், காலநேரம் என்பன பற்றிய குறிப்புகளாகும். இச்சாசனம் ஸ்ரீ சோழ இலங்கேஸ்வரனது பத்தாவது ஆண்டில் எழுதப்பட்டுள்ளது. சாசனத்தில் அவனுடைய ஆண்டு குறிக்கப்படுவதால் சோழ இலங்கேஸ்வரன் அரசனாக அபிஷேகம் பெற்ற ஒருவனாதல் வேண்டும். சோழ இலங்கேஸ்வர தேவர் என்னுந் தொடர் ஒரு இயற்பெயராகவன்றிப் பட்டப்பெயராகவே அமைந்திருக்கின்றது. அது சோழ, இலங்கேஸ்வர தேவர் என்பவற்றின் சேர்க்கையால் அமைந்தது. அது அப்பெயருக்குரிய சோழனாகிய இலங்கேஸ்வரனைக் குறிக்கும்.

இலங்கை அரசனை இலங்கேஸ்வரன் என்று குறிப்பிடுவது தமிழ் மொழியில் நெடுங்கால வழக்காகும். தேவாரப் பாடல்களின் பூர்வ காலத்து

இலங்கை மன்னனென்று கருதப்படும் இராவணனை இலங்கேஸ்வரன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

கஜபாகு (1132 - 1153) மன்னனை லங்கேஸ்வரன் என்று அவனது காலத்துச் சாசனங்களிற் குறிப்பிட்டனர். அது இலங்கையின் மன்னனுக்குரிய ஒரு பட்டப் பெயராகும். எனவே, சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்பது இலங்கை அரசனாகப் பதவி பெற்ற சோழன் ஒருவனைக் குறிக்கும் பட்டப்பெயராகும். அது சோழபாண்டியன், சோழகங்கன் என்பவற்றைப் போன்றது.

சோழப்பேரரசர் மண்டலங்கள் சிலவற்றின் அதிபர்களாகத் தங்கள் உறவினர்களை நியமித்தார்கள். அந்த வழக்கம் முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் காலத்திலே தொடங்கியது.

அதனை மேல்வரும் சாசனத்தொடரினால் அறியமுடிகின்றது: “பாரது நிகழப் பாண்டி மண்டலத்து மதுரையில் மாழிகை எடுப்பித்துத் தன்மகன் சுந்தரசோழ பாண்டியனென்றபிஷேகஞ் செய்து தண்டாற்சாலை கலமறுத்த கோப்பரகேசரிபன்மார்க்கு யாண்டு பத்தாவது..”⁴⁶ இராஜேந்திர சோழனின் மகனாகிய சுந்தர சோழனைப் பாண்டிநாட்டு அரசனாக அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அதனால் அவன் சோழ பாண்டியன் என்னும் அபிஷேகநாமம் பெற்றான், அவனுக்கென்று மதுரையில் மாழிகையொன்றை உருவாக்கினார்கள் என்ற விவரங்கள் இச்சாசனக்குறிப்பில் அடங்கியுள்ளன. ஸ்ரீ சோழபாண்டியனின் நியமனம் பற்றி இராஜேந்திர சோழனின் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளிலுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் காலம் வரை பாண்டி நாட்டிலே சோழ பாண்டியரின் ஆட்சி நடைபெற்றது. அதனைப் பற்றிச் சாசனவியலாளரான A.S ராமநாத அய்யர் மேல்வருமாறு கூறுவார்.

“சோழராட்சிக் காலத்திலே பாண்டிநாட்டிற்குரிய இராசப் பிரதிநிதியாகச் சோழவம்சத்தவர் ஒருவரை நியமித்தனர். அத்தகைய இராசப்பிரதிநிதிகள் சோழ பாண்டியன் என்னும் பட்டத்தைச் சூடிக்கொண்டனர்; பாண்டிய மன்னரின் வழமைக்கு ஏற்ப ஜடாவர்மன், மாறவர்மன் என்னும் பட்டங்களைச் சில மாற்றங்களோடு புனைந்து கொண்டனர். அத்தகைய இராசப் பிரதிநிதிகள் நால்வரின் பெயர்கள் இத்தொகுதியின் பிற்பகுதியிலே வெளியிடப்படுகின்ற சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றன.

“ஜடாவர்மன் சுந்தரசோழ பாண்டியன், மாறவர்மன் விக்கிரமசோழ பாண்டியன், ஜடாவர்மன் சோழபாண்டியன், மாறவர்மன் பராக்கிரம சோழ பாண்டியன் என்பனவே அவர்களின் பெயர்களாகும். அத்துடன், வீர ராஜேந்திரனின் மகனாகிய இராஜேந்திரனுக்கு ஜடாவர்மன் சோழ பாண்டியன் என்னும் பட்டம் வழங்கப் பெற்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது. எனினும் அவனது காலத்துச் சாசனங்கள் கிடைக்கவில்லை.”⁴⁷

ஜடாவர்மன் சுந்தர சோழபாண்டியனுடைய மூன்றாம் ஆண்டு முதல் 27 ஆம் ஆண்டு வரை, அவனுடைய பெயரைக் குறித்து எழுதப்பட்ட சாசனங்கள் பாண்டி நாட்டிலே கிடைத்துள்ளன. அவனுடைய 15 ஆம் ஆண்டு இராஜேந்திர சோழனுடைய 24 ஆம் ஆண்டுக்குச் சமமானதென்ற சாசனக் குறிப்பு உள்ளதால் சுந்தரசோழன் கி. பி 1020/21 இல் சோழ பாண்டியன் என்னும் பட்டத்தையும் அதற்குரிய அதிகாரங்களையும் பெற்றான் என்று இராமநாத ஐயர் கூறுவார்.⁴⁸ அது இராஜேந்திரசோழனின் ஒன்பதாம் ஆண்டுக்குச் சமமானது.

ஜடாவர்மன் சுந்தரசோழ பாண்டியன் மதுரையிலே சோழரால் அமைக்கப்பட்ட இராஜேந்திர சோழபுரத்து மாளிகையிலிருந்து நிர்வாகம் தொடர்பான கடமைகளைச் செய்தான் என்பதும், சில சமயங்களிலே சோழப் பெருமன்னரின் பணிப்பினால் நிலதானம் முதலியன பற்றிய கட்டளைகளைப் பலதரத்து அதிகாரிகளின் துணையோடு நிறைவேற்றினான் என்பதும் பாண்டி நாட்டிலுள்ள அவனது சாசனங்களினாற் புலனாகின்றது. இக்கருத்தினைத் தெளிவுபடுத்துவதற்குச் சோழ பாண்டியனின் சாசனமொன்றிலுள்ள ஆரம்பப் பகுதியை இங்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். அது மேல்வருமாறு உள்ளது:

“ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ முள்ளிநாட்டு பிரம்மதேயம் நிகரிலிசோழ சருப்பேதிமங் கலத்து ஸ்ரீ கைலாசமுடைய மஹா [தேவர்க்கு திருவாய்]க் கேழ்வியாண்டு பதினேழு நாள் ஏழினால் உடையார் ஸ்ரீ சுந்தர சோழ பாண்டிய தேவர் ராஜேந்திரசோழபுரத்துக் கோயிலினுள்ளால் [ஆட்டத்து] [வெளி]மேலை மண்டபத்து எழுந்தருளி இருந்து - உத்தமசோழ வள [நாட்டு.....கை] லாயமுடை மஹாதேவற்கு வேண்டும் நிவந்தங்களுக்கு இறுப்பதாக முடிகொண்ட சோழ வளநாட்டு மேல்வேம்பா நாட்டுக் கல்லூரிலே கோயில் நிலம் குடுக்க [வேண்டு]மென்று அம்மான் அருளிச் செய்தமையில்..... இந்நிலம்

சிவபாதசேகர நல்லூர் என்னும் திருநாமமாகவும் ஆக இப்படியாண்டு பதினாறாவது முதல் இறையிலி வரியிலிட்டுக் குடுக்கத் திருவாய் மொழிந்து..”⁴⁹

சுந்தரசோழனாகிய சோழபாண்டியனைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்புகள் மூலம் சோழ இலங்கேஸ்வரனைப் பற்றிய அடிப்படையான அம்சங்களை நோக்குவது இங்கு அவசியமாகின்றது. சோழ இலங்கேஸ்வரனைக் கந்தளாய்ச் சாசனம் கோ ஸ்ரீ சங்கவன்மரான உடையார் ஸ்ரீ சோழ இலங்கேஸ்வர தேவர் என்று வர்ணிக்கின்றது. சோழ பாண்டியனைப் பற்றிய குறிப்பும் இதனைப் போன்றது. “கோச்சடையபன்மரான உடையார் ஸ்ரீ சுந்தரசோழ பாண்டிய தேவர்க்கு” என்னுந் தொடர் சுந்தர சோழபாண்டியனின் சாசனங்கள் சிலவற்றிலே ஆரம்பப் பகுதியாக அமைந்துள்ளது. கோ, உடையார், தேவர் என்னும் அடை மொழிகள் சோழபாண்டியன், சோழ இலங்கேஸ்வரன் ஆகிய இருவருக்கும் பொதுவானவை. பொதுவாகச் சோழமன்னர்களைக் கோ என்றும் உடையார் என்றும் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவை அரசனைக் குறிக்கும் அடைமொழிகளாகும். அவையிரண்டும் மன்னரின் பெயரின் முன்னால் சொல்லப்படுவது வழமை, தேவர் என்பது அரசரின் பெயரின் பின்னொட்டாக வரும். அது மன்னனைக் கௌரவமாகக் குறிப்பிடும் சம்பிரதாயத்தின் ஓர்மசமாகும்.

சாசனவழக்கிலே சோழமன்னர்க்கு உரியனவாகச் சொல்லப்படும் பதவிப் பெயர்கள் சோழபாண்டியன், சோழ இலங்கேஸ்வரன் ஆகியோரைப் பற்றிய வர்ணனைகளிலுங் காணப்படுகின்றன. சோழ மன்னர்களைப் போல அவர்களும் அரச பதவி பெற்றவர்கள் என்பது இதனாலே தெளிவாகின்றது. சோழப் பேரரசின் மண்டலங்கள் சிலவற்றிலே அரசப் பிரதிநிதிகளாகச் சோழவம்சத்தவர் பலர் நியமிக்கப்பட்டமை பற்றிய குறிப்புகள் மெய்க்கீர்த்தியிலே காணப்படுகின்றன. முதலாம் ராஜாதிராஜனுடைய மெய்க்கீர்த்தியில் மேல்வரும் பகுதி அடங்கியுள்ளது;

“தன் சிறிய தாதையுந் திருத்தமையனுங் குறிகொள் தன் இளங்கோக் கிளையு நெறியுணர் தன்திருப் புதல்வர் தம்மையுந் துன்றெழில் வானவன் வில்லவன் மீனவன் கங்கன் இலங்கையர்க்கிறைவன் பொலங்கழற் பல்லவன் கன்னகுச்சியர் காவலனைப் பொண்ணணி சுடர்மணி மகுடஞ் சூட்டிப் படர்புகழ் ஆங்கவர்க் கவர் நாடருளி”⁵⁰

ராஜாதிராஜ சோழன் தனது உறவினருள் எழுவரை அரசராக முடிசூட்டி, அவர்களுக்கு வானவன், வில்லவன், மீனவன், கங்கன், இலங்கையர்க்கிறைவன் பல்லவன், கன்னகுச்சியர் காவலன் என்னும் பட்டங்களை வழங்கி அவர்களுக்குரிய மண்டலங்கள் மீதான அதிகாரத்தையும் வழங்கினான். என்பது இதனால் உணரப்படும். இராஜேந்திர சோழன் தனது மகனாகிய சுந்தரசோழனைச் சோழ பாண்டியனாக நியமித்தான் என்று அவனுடைய சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவனது காலத்தில் சோழப்பேரரசின் நிர்வாகமுறையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு இராஜாதிராஜ சோழனின் காலத்தில் வழமையாகி விட்டதால் அவனது மெய்க்கீர்த்தியில் அதனைப் பற்றி வர்ணிக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. சோழ இளவரசருள் ஒருவனை இலங்கையர்க்கிறைவன் எனப் பட்டஞ்சூட்டி, அவனை அரசனாக இராஜாதிராஜன் முடிசூட்டினான் என்று சொல்லப்படுகிறது. எனவே, இராஜாதிராஜனது மெய்க்கீர்த்தியில் இவ்விவரம் அடங்கிய செய்தி எழுதப்பட்ட காலத்தில் (1047) சோழ இளவரசன் ஒருவன் இலங்கையில் முடிசூடிய அரசனாக விளங்கினான் என்பது தெளிவாகின்றது. இலங்கையர்க்கிறைவன் என்பது இலங்கேஸ்வரன் என்பதன் மறுவடிவமாகும்.

இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழனுடைய மெய்க்கீர்த்தியிலே சோழ இளவரசர்களை மண்டலங்கள் பலவற்றின் மன்னர்களாக முடிசூட்டியமை பற்றிச் சற்று விரிவாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அந்த மெய்க்கீர்த்திப் பகுதி மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

“.....தன் சிறிய தாதையாகிய வெறுழ்வலிக் கங்கை கொண்ட சோழனைப் பொங்கிகல் இருமுடிச்சோழ னென்றும் பெருமுரட் டன்றித் தம்பியர் தம்முள் வென்றிகொள் மும்முடிச் சோழனைத் தெம்முனை யடுதிறற் சோழ பாண்டிய னென்றுங் கோழிமன் தொடுகடல் வீரசோழனைப் படிப்புகழ் கரிகால சோழனென்றும் பொருதொழில் வாள்வலித் தடக்கை மதுரந்தகனைச் சோழகங்க னென்றுந் தோள்வலி மேலிகல் பராந்தக தேவனைச் சோழ அயோத்திய ராச னென்றும்

இதயத் தன்பொடு கருது காதலருள்
 இத்தலம் புகழிரா சேந்திர சோழனை
 உத்தம சோழ னென்றுந் தொத்தணி
 முகைய விழலங்கன் முடிகொண்ட சோழனை
 இகல் விசயாலய னென்றும் புகர்முகத்
 தேமுயர் களிற்றுச் சோழ கேரளனை
 வார்சிலைச் சோழ கேரள னென்றுந்
 திண்டிற்ற கடாரங் கொண்ட சோழனைத்
 தினகரன் குலத்துச் சிறப்பமர் சோழ
 கனகராச னென்றுங் கனைகடற்
 படிகொண்ட பல்புகழ் முடிகொண்ட சோழனைச்
 சுந்தர சோழ னென்றுஞ் செந்தமிழ்ப்
 பிடிகளிற் றிரட்ட பாடி கொண்ட
 சோழனைத் தொல்புவியாளுடைச் சோழ
 கன்னகுச்சிய ராசனென்றும் பின்னுந்தன்
 காதலர் காதலர் தம்முள் மேதகு
 கதிராங் கனைகழல் மதுராந்தகனை
 வெல்படைச் சோழ வல்லப னென்றும்
 மானச் சிலைக்கை யோரானைச் சேவகனை
 நிருபேந்திர சோழனென்றும் பருமணிச்
 சுடர்மணி மகுடஞ் சூட்டி.....”⁵¹

கி. பி. 1055 ஆம் ஆண்டளவிலே எழுதப்பட்ட இராஜேந்திர சோழனுடைய இம்மெய்க்கீர்த்தியிற் சோழபாண்டியன், சோழகங்கன், சோழகேரளன், சோழ அயோத்திய ராசன், சோழ கனகராசன், சோழகன்னகுச்சியராசன், சோழவல்லபன் என்னும் பட்டங்களைப் பெற்ற சோழர்களைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது” அதிலே சோழ இலங்கேஸ்வரனைப் பற்றிய குறிப்பு எதுவுமில்லை.

சோழ இலங்கேஸ்வரனின் ஆட்சி காலம்

சுந்தளாய்ச் சாசனம் சோழ இலங்கேஸ்வரனின் பத்தாம் ஆண்டைக் குறிப்பிடுகின்றது. அந்த வருடத்தில் மாசி மாதத்திலே பூர்வபக்ஷத் துவாதசியன்று இரவிலே பிரம்மதேயத்துப் பெருங்குறிப் பெருமக்கள் கூட்டமாகக் கூடினார்கள். அச்சமயத்திலே நஷைத்திரம் ஆயிலியமாய்

இருந்தது. சுவாமி கண்ணுப்பிள்ளை உருவாக்கியுள்ள கால அட்டவணையுடன் இவ்விரங்களை ஒப்பிட்ட இந்திரபாலா, குணசிங்கம் ஆகியோர் சாசனம் விவரிக்கின்ற நிகழ்ச்சி கி. பி. 1033 இல் அல்லது 1047 இல் நடைபெற்றது என்ற கருத்தை முன்வைத்துள்ளனர். சோழ இலங்கேஸ்வரனின் நியமனம் சாசனம் எழுதப்படுவதற்கு பத்து வருடங்களுக்கு முன் நிகழ்ந்தமையால் (1023 அல்லது 1037) சோழ இலங்கேஸ்வரனை ஈழமண்டலத்து அரசனாக இராஜேந்திர சோழன் நியமித்தான் (1014 – 1044) என்ற கருத்தை குணசிங்கம் வலியுறுத்துகின்றார்.⁵² இலங்கை மீது கி. பி. 1017 ஆம் ஆண்டளவிலே படையெடுத்துச் சென்ற சோழ மூவேந்த வேளான் இலங்கேஸ்வரனாகிய ஐந்தாம் மகிந்தனைக் கைப்பற்றி, அவனைச் சோழ நாட்டுக்குக் கொண்டு போனான். அதன் பின்பு, சோழநாட்டிலே தங்கியிருந்த இலங்கையரசன் 1028 ஆம் ஆண்டளவிலே இறந்தான். மகிந்தனைக் கைப்பற்றிச் சென்ற சோழப்படை பாண்டியரதும் சிங்கள மன்னரதும் அரச சின்னங்களையுங் கைப்பற்றிச் சென்றது. அதனைப் பற்றிய விவரங்களைக் கங்கை கொண்ட சோழனின் மெய்க்கீர்த்தி மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது;

“ பொருகட லீழத் தரசர்த் முடியும்
 ஆங்கவர் தேவிய ரோங்கெழின் முடியும்
 முன்னவர் பக்கற் றென்னவர் வைத்த
 சுந்தர முடியு மிந்திர னாரமும்
 தெண்டிரை யீழ மண்டல முழுவதும்
 எறிபடைக் கேரளன் முறைமையிற் சூடும்
 குலதனமாகிய பலர்புகழ் முடியும்”⁵³

முன்பு, பராந்தக சோழன் மதுரையைக் கைப்பற்றிய சமயத்திலே பாண்டிய ராசனாகிய இராஜசிம்மன் இலங்கைக்குச் சென்று, அங்கு, அநுராதபுரத்திலே பாண்டியரின் முடி, பட்டமாலை முதலான அரச சின்னங்களை அடைக்கலமாக வைத்தான். மதுரையிலே அரசனாக முடிசூடிக் கொள்வதற்கு பாண்டியரின் முடி முதலான சின்னங்கள் தேவைப்பட்டன. எனவே அவற்றைக் கைப்பற்றுவதற்கென்று பராந்தக சோழன் படையொன்றை அனுப்பி வைத்தான். ஆயினும், அவற்றைக் கவர்ந்து கொள்ளமுடியாத நிலையிலே சோழப்படை திரும்பிச் சென்றது.

ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இலங்கைக்குச் சென்ற படை ஈழத்தரைசனையும் அவனது தேவியரையுங் கைப்பற்றிவிட்டது. அதன்

விளைவாக இலங்கையில் முடியாட்சி ஒழிந்தது. இலங்கை முழுவதும் தம்வசமாகிவிட்டதென்று சோழர் கருதினார்கள். பாண்டியரின் முடியும் அவர்தம் குலதனமாகிய இந்திரன் ஆரம் என்னும் பட்டமாலையும் சோழர்வசமாகி விட்டன. எனவே பாண்டிநாட்டிலே சோழனொருவனைப் பாண்டியர் வழமைக்கேற்ப அவர்களுக்குரிய பட்டத்தோடும் அவர்களின் அரச சின்னங்களோடும் அரசனாக - சோழ பாண்டியனாக முடிசூட்டிக் கொள்ள முடிந்தது. சாசனவியலாளரின் அனுமானப்படி அது கி. பி 1020 / 1 இல் நடைபெற்றது. அவ்வண்ணமாகவே ஈழமான மும்முடிசோழ மண்டலத்திலே சோழ இலங்கேஸ்வரனை முடிசூட்டுவதன் மூலம் அங்கு ஒரு புதிய முறையிலே சோழர் முடியாட்சி முறையினைப் புனருத்தாரணஞ் செய்தனர் என்று கொள்வது சாலவும் பொருந்தும். சோழபாண்டியன் பதவிபெற்றதற்குச் சிறிது காலத்தின் பின்பு, 1023 ஆம் ஆண்டளவிலே சோழ இலங்கேஸ்வரனை முடிசூட்டினார்கள் என்று கருதலாம். ஒரு காலக்கணிப்பின்படி அவனுடைய பத்தாம் ஆண்டு 1033 ஆகின்றமை குறிப்பிடற்குரியது.

இலங்கையில் ஆட்சி புரிந்த சோழனொருவனைப் பற்றிய ஐதிகங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலும் கிழக்கிலங்கையிலுங் காணப்படுகின்றன யாழ்ப்பாணத்தில் வரலாற்றுத் தன்மைகள் நீங்கி முற்றிலும் பாமரர் பாங்கிலான கதையாகிவிட்ட ஐதிகமொன்றை மாருதப்பிரவல்லி பற்றிய கதையிலுள்ள அம்சங்கள் பிரதிபலிப்பன போலத் தோன்றுகின்றது. திருக்கோணேஸ்வரம் பற்றிய கதைகளிலே குளக்கோட்டன் என்னும் அரசன் சோழவம்சத்தவன் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது. குளக்கோட்டன் கதையிலுள்ள சில அம்சங்கள் சோழ இலங்கேஸ்வரனோடு தொடர்புடையவை என்று கொள்ள முடிகின்றது. கந்தளாய், மானாங்கேணி ஆகியவற்றிலுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துச் சாசன விவரங்கள் இச்சிந்தனைக்கு ஆதாரமாகின்றன.

சோழ இலங்கேஸ்வரனைச் சங்கவர்மர் என்று கந்தளாய்ச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. கோ ஸ்ரீ சங்கவர்மரான உடையார் ஸ்ரீ சோழ இலங்கேஸ்வர தேவற்கு என்பது அவனைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்பாகும். சங்கவர்மர் என்பது அவனுடைய பட்டப்பெயரா? அல்லது அது அவனுடைய இயற்பெயரா? என்பதை நிர்ணயித்தல் அவசியமாகின்றது. சோழ பாண்டியனைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்பின் மூலம் இதற்கான பொருத்தமான விடையினைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

கந்தர சோழபாண்டியனின் சாசனமொன்று அவனைக் கோச்சடைய பன்மரான உடையார் ஸ்ரீ கந்தரசோழபாண்டிய தேவர் என்று வர்ணிக்கின்றது.⁵⁴ இதனைக் கோச் சரடையப்பரான உடையார் ஸ்ரீ கந்தர சோழ பாண்டிய தேவர் என்று இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது தொடர் இரண்டாவது தொடருக்கு அடைமொழியானது. முதலாவது தொடரில் கோ, உடையார் என்னும்பதவிப் பெயர்களுக்கிடையில் சடைய பன்மர் என்னும் சொல் வருகின்றது. சடையவர்மன் என்பது பாண்டிய மன்னர்கள் முடிசூடிய பொழுது பெற்ற மாறிவரும் இரு பட்டப் பெயர்களில் ஒன்றாகும். இதன் அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து சோழ இலங்கேஸ்வரனைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்பில் கோ, உடையார் என்னுஞ் சொற்களுக்கிடையில் அமைந்துள்ள சங்கவர்மர் என்பதை ஒரு பட்டப்பெயராகக் கொள்ளமுடிகின்றது. சிங்கள மன்னர்கள் அரசராக அபிஷேகம் செய்யப்பெற்றதும் சங்கபோதிவர்மர், அபையசலாமேகவர்மர் என மாறி வரும் பட்டங்களில் ஒன்றைச் சூடிக்கொள்வது வழமை. சங்கவர்மர் என்பது சங்கபோதிவர்மர் என்ற பெயரின் சுருங்கிய வடிவமாகும். கந்தரசோழன் என்னும் பெயருடைய சோழபாண்டியனைச் ஸ்ரீ கந்தரசோழபாண்டிய தேவர் என்று அவனுடைய சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சோழ இலங்கேஸ்வரனின் இயற்பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதும் இங்கு கவனித்தற்குரியது.⁵⁵

கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம்

மத்தியகால இலங்கையில் அமைந்திருந்த பிரம்மதேயங்களிலே முதன்மையானது கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம். அதனைப் பற்றிய புராதனமான ஆவணம் சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துச் சாசனம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அது இராராஜ சோழனின் பெயரால் ராஜராஜ சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் நாமத்துடன் விளங்கியது, ராஜேந்திரசோழ வளநாடான ராஜவிச்சாதிர வளநாட்டின் ஒரு பிரிவானது என்பதும் இச்சாசனத்தின் மூலம் அறியப்படுகின்றது. சமகாலத் தமிழகத்திலுள்ள பிரம்மதேயம், ஊர், நகரம் போன்ற அமைப்புக்களைப் போல அது சுயாட்சியுரிமை கொண்ட அமைப்பாக விளங்கியது. அதன் சபையாரைப் பெருங்குறிப் பெருமக்கள் என்று சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது.

மகாசபையாரான பெருங்குறிப் பெருமக்கள் சோழ இலங்கேஸ்வரனது பத்தாம் ஆண்டிலே மாசி மாதப் பூர்ப்பக்ஷத்துத் துவாதசியன்று, ஆயிலிய தஷத்திரம் கூடிய செவ்வாய்க்கிழமை இரவிலே கூட்டமாகக்

கூடினார்களென்று சொல்லப்படுகின்றது. சாசனத்தின் பல பகுதிகள் சிதைவுற்றுள்ளதால் மகாசபையார் கூடி என்ன நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர் என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. நம்மூர் தண்டுகின்ற...கோயில் மானி பற்றிச் சொல்லப்படுவதால் சதுர் வேதிமங்கலத்திலே வரிகளைச் சேர்ப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் இருந்தன என்று கொள்ள முடிகின்றது.

சோழ இலங்கேஸ்வரன்
காலத்துக் கந்தளாய்ச்
சாசனம்

சாசனத்தின் இரண்டாம் பகுதியிற் காசு மூன்று, காசு ஆறு, நீர்நிலம், வாசுதேவ [வாய்க்கால்], விக்ரமசோழவாய்க்கால், [இரண்டா]ங் கண்ணாறு, மூன்றாங் கண் [ணாறு], பண்டாரம் என்னும் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. சாசனத்தில் ஏற்பட்டுள்ள சிதைவுகளின் காரணமாக இச்சொற்களுக்கு இடையிலான தொடர்புகள் தெளிவாகத் தெரியவில்லை நீர்நிலம், சதுரம் என்னும் சொற்கள் பாசன வசதிபெற்ற நிலங்கள் தொடர்பான நடவடிக்கைகளைச் குறிப்பிடுவதாகலாம். இரண்டாம் கண்ணாறு, மூன்றாங் கண்ணாறு என்பன சாசனத்திலே குறிப்பிடப்படும் வாய்க்கால்களோடு

தொடர்பானவை. சாசனத்தின் இப்பகுதியிலே காசு பற்றி இரண்டு இடங்களிலே சொல்லப்படுவதால் வயல் நிலங்கள் மீதான வரிகள் தொடர்பான விடயம் ஒன்றினைப் பற்றிப் பெருங்குறிப் பெருமக்கள் ஏதோ தீர்மானத்தை மேற்கொண்டனர் போலும். தண்டுவானைக் குறிக்கும் நம்மூர் தண்டுகின்ற என்னுந் தொடரும் இதற்கு ஏதுவாகின்றது.⁵⁶

விக்ரமசோழ வாய்க்கால், வாசுதேவ [வாய்க்கால்] என்பன பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றமை கவனித்தற்குரிய ஒன்றாகும். பிரம்மதேயங்கள் பற்றிய சாசனங்களில் இவ்வாறான பெயர்கள் குளவாய்க்கால்களைக் குறிப்பதாலும் ராஜராஜ சதுர்வேதிமங்கலம் கந்தளாயில் இருந்தமையாலும் கந்தளாய்க் குளத்தின் வாய்க்கால்களையே சாசனங் குறிப்பிடுகின்றதெனக் கருதலாம்.

கங்க - தலா (கங்க தடாகம்), மினிஹொறு (மின்னேரியா) முதலான குளங்களை நிசங்கமல்லனுடைய சாசனங்களுங் குறிப்பிடுகின்றன. மாகனது காலத்து இணையரசனாகிய ஜெயவாகுவே திருகோணமலைக் கோட்டையிலிருந்து கிடைத்த கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும் சோட (ள) கங்கள் என்றும் அவனே கந்தளாய்க் குளத்தினைக் கட்டினான் என்றும் இந்நாட்களிலே கூறுவோர் கந்தளாய்க்குளம் பற்றிய 12 ஆம் நூற்றாண்டுச் சாசனக் குறிப்புகளை கருத்திற் கொள்வது அவசியமாகும். சோழராட்சிக் காலத்திலே 11 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கந்தளாய்க் குளம் நீர்ப்பாசனத்துக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டமைக்குச் சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துச் சாசனத்தை ஆதரமாகக் கொள்ளலாம்.

மானாங்கேணிச் சாசனம்

சோழ இலங்கேஸ்வரனது காலத்துக்குரிய சாசனத்தின் துண்டமொன்று திருகோணமலை நகரத்திலுள்ள வெள்ளை வில்வத்தடி கோணநாயகர் கோயிலிற் காணப்படுகின்றது. ஆலயம் அமைந்துள்ள இடத்தை மானாங்கேணி என்று சொல்வது வழமை. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் அரைப்பகுதியிலே, நிலத்தை அகழ்ந்த பொழுது சாசனத்துண்டமும் மகாவிஷ்ணு, பார்வதி ஆகியோரின் கற்சிற்பங்களும் நந்தியின் வடிவமும் ஆவுடையாருங் கண்டெடுக்கப் பெற்றன.⁵⁷ அத்தலத்திலே புராதனமான கோயிலொன்றின் இடிபாடுகள் இருந்தமைக்கான அதாரங்கள் உண்டு. அண்மைக் காலத்தில், 20 ஆம் நூற்றாண்டிலே புதியவொரு கோயிலை

அமைத்துள்ளனர். துண்டமான சோழர்காலத்துச் சாசனம் கோயிலின் அர்த்தமண்டபத்து வாசலின் அருகே, தென்புறத்தில் நாட்டப்பெற்றுள்ளது.⁵⁸

செ. தம்பிராசாவின் உதவியோடு அதனைப் பார்வையிட்ட செ.குணசிங்கம் சாசனத்தின் மைப்படியைத் தயாரித்து, அதனை வாசித்தபின், சாசனத்தின் வாசகத்தை விளக்கக் குறிப்புகளோடும் புகைப்படத்தோடும் வெளியிட்டார். சாசனம் துண்டமானது; அது சிலாலேகமான கற்றாணொன்றின் மேற்பாகமாகும். கீழ்ப்பாகம் மறைந்துவிட்டது. எஞ்சியுள்ள பாகத்திலே 15 வரிகளில் எழுத்துகள் உள்ளன. கற்றாண் இரு பக்கங்களிலும் வெட்டப்பட்டுள்ளதால் இடப்பக்கத்தில் ஒவ்வொரு வரியிலும் நான்கு எழுத்துக்களும் வலப்பக்கத்தில், ஒவ்வொரு வரியிலும் நான்கு அல்லது ஐந்து எழுத்துகளும் அழிந்துவிட்டன என்று கருதப்படுகின்றது.⁵⁹ அத்துடன் கல்லின் அடிப்பகுதியில், நடுவிலே, நீர்சதுரமான துவாரம் வெட்டப்பட்டுள்ளது. அதனால் ஐந்து வரிகளிலும் ஒவ்வொரு எழுத்து அழிந்துவிட்டது. இத்தகைய நிலையிலே சாசனத் துண்டத்திலுள்ள வரி ஒவ்வொன்றிலும் சில சொற்களையும் எழுத்துக்களையும் மட்டுமே அடையாளங் காணமுடிகின்றது.

சாசனத்தின் முதலாவது வரியில் ஸ்ரீ சோழ இல..... என்னும் எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன என்று கொள்ள முடிவதால் அது சோழ இலங்கேஸ்வரனைக் குறிப்பிடுகின்றதென குணசிங்கம் கூறுவார். மேலும் இச்சாசனம் அவனுடைய ஏழாவது அல்லது எட்டாவது ஆண்டில் எழுதப்பட்டதென்று கொள்ளலாம். சாசனத்தில் [மும்மு]டி சோழமண்டலம், [ராடு] ஜந்ர சோழவளநாடு, [மும்முர]டி சோழவளநாடு என்பன ஒரே பிரிவின் பெயர்களென்று சொல்லப்படுகின்றது. அப்பெயர்களை அடுத்து [திருகோண] மலை ஸ்ரீ மதஸ்யகேஸ்வரத்து மூலஸ்தானம் பற்றியும் [ஈஸ்வர]முடையார் கோயில் ஒன்றினைப் பற்றியுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. அதன்பின் [சே] ஈழ மண்டலத்து [இராஜேந்தரசி] ங்க வளநாட்டு.... [மூவேந்தவே]ளான் கணவதி பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. இறுதியான மூன்று வரிகளிலும் காணப்படும் எழுத்துகளைச் சொற்களாக அடையாளங் காண்பது சாலாக்காரியம். அவை ஏதோ எல்லைகள் பற்றியன என்று அனுமானித்துக் கொள்ளலாம்.

திருகோணமலை மதஸ்யகேஸ்வரம் பற்றிய குறிப்பினாற் துண்டமான இச் சாசனம் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. சாசனம் எழுதப்பட்ட

காலத்திலே கோகர்ணமான திருகோணமலையில் மதஸ்யகேஸ்வரம் என்னும் கோயில் அமைந்திருந்தமை இதனால் உறுதியாகின்றது. மச்சகேஸ்வரம் என்பதும் கோணேசர் கோயிலின் மறுபெயர்களில் ஒன்றாகும். அப்பெயர் தோன்றுவதற்கான காரணத்தைப் பௌராணிகப் பாங்கிலே ஸ்ரீ தக்ஷிண கைலாசபுராணத்து மச்சாவதாரச் சருக்கத்தில் விளக்கியுள்ளனர்.⁶⁰

திருகோணமலை மதஸ்யகேஸ்வரத்து மூலஸ்தானம் தொடர்பாகவும் வேறொரு ஈஸ்வரம் தொடர்பாகவும் செய்யப்பட்ட ஓர் ஏற்பாட்டினைப் பதிவு செய்வதற்கு மானாங்கேணிச் சாசனம் எழுதப்பட்டதென்று கருதலாம். அதனைச் செய்தவன் சோழரின் உயரதிகாரிகளில் ஒருவன். அவன் சோழமண்டலத்து இராஜேந்திரசிங்க வளநாட்டைச் சேர்ந்த நாடொன்றிலிருந்து வந்த கணபதி என்பவன். அவன் மூவேந்த வேளான் என்னும் பட்டம் பெற்றவன் போலும். சோழ வம்சத்தவனாகிய குளக்கோட்டன் கோகர்ணத்திலே புரிந்த திருப்பணிகள் பற்றிய விவரங்கள் கைலாசபுராணத்திலும் கோணேசர் கல்வெட்டிலுஞ் சொல்லப்படுகின்றன. சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்து மானாங்கேணிச் சாசனங் குறிப்பிடும் விவரங்கள் குளக்கோட்டன் திருப்பணியென்று சொல்லப்படுவனவற்றோடு தொடர்புடையனவாதல் வேண்டும். கந்தளாய்க் குளத்தோடு குளக்கோட்டனைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறும் மரபு நெடுங்காலமாகத் திருகோணமலைப் பிராந்தியத்திலே நிலவி வந்துள்ளது.⁶¹ தேசத்து இலக்கிய மரபிலும் வெளிநாட்டார் எழுதிய நூல்களிலும் நிர்வாக அறிக்கைகளிலும் அது அழுத்திக் கூறப்படுகின்றது. சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கந்தளாய்ச் சாசனம் விக்கிரமசோழ வாய்க்கால், வாகதேவ வாய்க்கால் என்னும் குளவாய்க்கால்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. குளக்கோட்டனைப் பற்றிய மரபுவழிக் கதைகளைப் புலமை நோக்கில் ஆராய்வதற்கான அடித்தளத்தை உருவாக்குவதற்கு ஏதுவான ஆவணங்களாகச் சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டுகள் அமைகின்றன என்று கொள்ளலாம்.

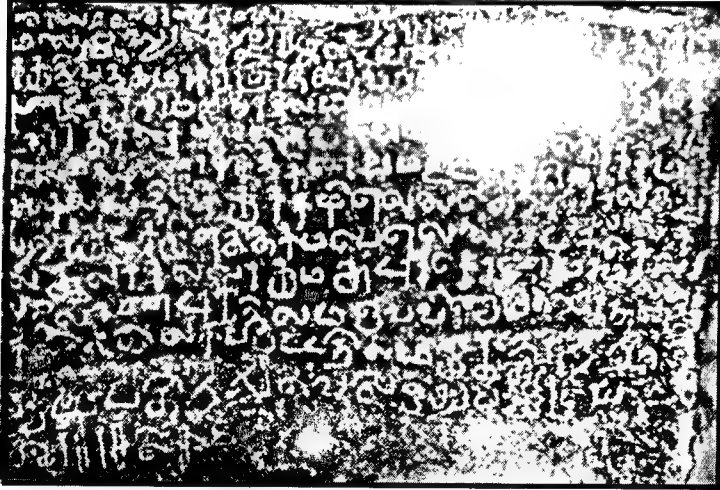
நிலாவெளிக் கல்வெட்டு

திருக்கோணேஸ்வரத்தின் வரலாறு தொடர்பான சாசனங்களிலே முதன்மையானது நிலாவெளிச் சாசனம். அது நிலாவெளிப் பிள்ளையார் கோயிலின் தீர்த்தக் கிணற்றிலே படிக்கல்லாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன்

அருமை பெருமைகளைச் சற்றும் உணராத அந்தணர்கள் அதன்மேற் காலடி வைத்தே கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரை அள்ளுகின்றனர். சாசனங்கள் போன்ற தொல்பொருட் சின்னங்களில் எதுவிதமான ஈடுபாடுமில்லாத இக்காலத்துச் சைவர்கள் இதனைப் பற்றிப் பொருட்படுத்துவதில்லை.

தீர்த்தக்கிணறு பிள்ளையார் கோயிலின் வடக்கே அர்த்தமண்டபச் சுவருக்கு அண்மையில் உள்ளது. சிலாசானம் 20 ஆம் நூற்றாண்டிலே கோயில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட பொழுது கிணற்றுக்குப் படிக்கல்லாக வைத்துக் கட்டப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகின்றது. சிலாசாசனத்தின் மேல் சீமெந்தினாற் பூசிவிட்டார்கள். முன்பு சாம்பல்தீவு கிராமசபைத் தலைவராகவிருந்த செ.தம்பிராசா இச்சாசனத்தைப் பற்றி அறிந்து கொண்டதும் செ. குணசிங்கத்திற்குச் செய்தியனுப்பினார். அதன் பயனாக கா. இந்திரபாலா, செ. குணசிங்கம் ஆகியோர் நிலாவெளிக்குச் சென்று சாசனத்தின் மைப்படிகளைத் தயாரித்துக் கொண்டனர். அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு தினசரிப் பத்திரிகைகளிலும் கருத்தரங்குகளிலும் நிலாவெளிச் சாசனம் பற்றிய செய்திகள் வெளியிடப்பட்டன.

நிலாவெளிக் கல்வெட்டு

நிலாவெளிச் சாசனத்தை வாசித்த இந்திரபாலா சாசன வாசகத்தையும் அதனைப் பற்றிய விளக்கக் குறிப்புகளையும் ஜேம்ஸ் தேவ தாசன் இரத்தினம் பற்றி வெளிவந்த பாராட்டு மலரிலே வெளியிட்டார்.⁶² அதுவே நிலாவெளிச் சாசனம் பற்றி வெளிவந்த வித்துவபூர்வமான முதலாவது கட்டுரையாகும்.

அதனைத் தொடர்ந்து செ. குணசிங்கம் நிலாவெளிச் சாசனம் பற்றி எழுதிய விரிவான கட்டுரை ஒன்று பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துச் சஞ்சிகையொன்றில் வெளிவந்தது. சாசனவாசகத்திலே முன்பு தெளிவற்றுக் காணப்பட்ட இடங்களிற் பொருத்தமான திருத்தங்களை குணசிங்கத்தினால் ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது. நிச்சல்மடை, கண்டகிரி, கோணமாமலைலெ என இந்திரபாலா அடையாளங் கண்டவற்றை முறையே நிச்சலழிவு, கண்டகிரி கோணமாமலை தனில் எனச் சரியாக அவரால் அமைத்துக்கொள்ள முடிந்தது.⁶³ ஊர்ரிருக்கை என இந்திரபாலா அடையாளங் கண்டுள்ள ஐந்தாம் வரியின் முதலாவது தொடரை ஏற்க மறுக்கும் குணசிங்கம் அத்தொடரை வாசிக்கமுடியாது என்று கருதுகிறார். ஆயினும் ஊ(ர்)ரிருக்கை என்ற தொடர் சாசனத்திலே ஓரளவு தெளிவாகத் தெரிகின்றது. தனது கட்டுரையிலே, சாசனங் குறிப்பிடும் மத்யகேஸ்வரம் திருக்கோணேஸ்வரத்தின் மறுபெயர் என்பதைத் தக்க சான்றுகளுடன் குணசிங்கம் உறுதிப்படுத்துகின்றார். வரிவடிவங்களைப் பற்றிக் குணசிங்கம் முன்வைத்துள்ள கருத்துகள் சாசனம் எழுதப்பட்ட காலம் பற்றி இந்திரபாலா முன்வைத்துள்ள கருத்தினை ஓரளவிற்கு உறுதிப்படுத்துவனவாகும். நிலாவெளிச் சாசனம் சோழராட்சிக் காலத்தின் ஆரம்ப கட்டத்திற்குரியது என்பதற் சந்தேகமில்லை, சாசனத்தின் ஆரம்பப் பகுதி அழிந்துவிட்டதால் அது எழுதப்பட்ட காலத்து அரசனின் பெயரை அறியுமாளில்லை,

நிலாவெளிச் சாசனம் ஒரு தான சாசனமாகும். அது மத்யகேஸ்வரம் என்னும் கோயிலுக்கு வழங்கப்பட்ட தேவதானம் பற்றிய விவரங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. மத்யகேஸ்வரமுடைய மஹாதேவற்கு நிச்சலழி(வு)க்கு நிவந்தமாகத் தானம் வழங்கப்பட்டதென்பது சாசனக் குறிப்பாகும்.⁶⁴ மூலஸ்தானத்திலே பள்ளிகொண்டுள்ள உடையாருக்கு நாள்வழிபாட்டுக்கு வேண்டிய செலவுகளுக்காகத் தானம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. எனவே சாசனம் எழுதப்பட்ட சமயத்தில் மச்சகேஸ்வரம் தினமும் ஆராதனைகள் நடைபெறுவதற்குரிய தலமாக விளங்கியமை தெளிவாகின்றது. மத்யகேஸ்வரம் என்பது திருக்கோணேஸ்வரத்தின் மறுபெயர்களில் ஒன்றாகும் என்பதை முன் அவதானித்தோம். சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் அப்பெயரே மிகுதியாக வழங்கியதென்றும் கருதலாம். மானாக்கேணிச் சாசனத்தில் அப்பெயர் குறிப்பிடப்படுகின்றது. திருக்கோணேஸ்வரத்தை மச்சகேஸ்வரமென்று சொல்லும் வழக்கம் மட்டக்களப்பில் நெடுங்காலமாக நிலவிவந்துள்ளது. அது இருபதாம் நூற்றாண்டுவரை காணப்பட்டது. அந்த வழக்கம் 10 ஆம் 11 ஆம்

நூற்றாண்டுகள் முதலாக நிலைபெற்றதென்று கருதுவதற்கு நிலாவெளிச் சாசனம் ஒரு வகையில் ஆதாரமாகின்றது.

நிச்சலழிவுக்கு நிலதானமாக 250 வேலி நிலம் வழங்கப்பட்டமையினைச் சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. அந்நிலம் கிரிகாமம், கிரிகண்ட கிரிகாமம் என்னும் ஊர்களைச் சேர்ந்தது. அதில் நன்செய் நிலங்களும் புன்செய் நிலங்களும் அடங்கியிருந்தன. நிலத்தின் எல்லைகள் மேல்வருமாறு வர்ணிக்கப்படுகின்றன: “இந்நிலத்துக்கெல்லை கிழக்குக்கழி எல்லை; தெற்கெல்லை கல்லு; குடக்கு எத்தகம்பே எல்லை; வடக்கெல்லை குலக்கல்லாகும்”. நிலம் என்ன வகைக்குரியதென்று சொல்லப்படவில்லை. எனினும் அது ஒரு தேவதானமாகவே வழங்கப்பட்ட தென்று கருதலாம். அது கோயில் நிலமாகிவிட்டது. மிகப் பரந்த அளவிலான நிலம் வழங்கப்பட்டுள்ளதால் அது அரசப்பிரதிநிதி ஒருவருக்குரிய அதிகாரங் கொண்ட ஒருவரால் வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

கிரிகாமம், கிரிகண்ட கிரிகாமம் என்னும் பெயர்கள் வழக்கொழிந்து விட்டன.⁶⁵ கிழக்குக் கழி என்று சொல்லப்படுவதால் அந்நிலம் கடற்கரை வரை பரந்திருந்தது என்று கருதமுடிகின்றது.

திருக்கோணமலை, கோணமாமலை என்னும் பெயர்வடிவங்கள் நிலாவெளிச் சாசனத்திலே காணப்படுகின்றன. இவற்றிலே கோணமாமலை என்பது ஏழாம் நூற்றாண்டிலே திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த திருக்கோணமலைப் பதிகத்திலே வருகின்றது.⁶⁶ திருக்கோணமலை என்ற பெயரைப் பதிவுசெய்துள்ள ஆவணங்களில் நிலாவெளிச் சாசனமே பழையது. கோணம், மாக்கோணம், தக்ஷிண கைலாசம், கோகர்ணம் என்பன தலத்தின் பிற பெயர்களாகும். கோகர்ணம் என்பது பாளிமொழியிலுள்ள நூல்களிலே கோகண்ண என்று சொல்லப்படுகின்றது. கோகண்ண என்பது கோகர்ணம் என்ற சொல்லின் பிராகிருத வடிவமாகும். கோட்டையிலே கண்டெடுக்கப் பெற்ற சமஸ்கிருத மொழிக் கல்வெட்டில் கோகர்ணம் என்னும் பெயர்வடிவம் காணப்படுகின்றமை கவனித்தற்குரியது.

கோகர்ணம் என்ற பெயரை அடிப்படையாகக் கொண்டே திருகோண மலைக்குரிய மற்றப் பெயர்கள் எல்லாம் தோன்றியுள்ளன போலத் தெரிகின்றது. தக்ஷிணகைலாசம் என்பது மட்டுமே வேறு விதமாக உண்டான

பெயராகும். கோகர்ணம் என்னும் பெயர் திருகோணமலைக்கு மட்டும் உரியதன்று. அப்பெயர் கொண்ட தலங்கள் பலவாகும். அவற்றுள் நான்கு பிரசித்தமானவை. அவை நாவலந்தீவின் நான்கு திசைகளிலும் அமைந்திருக்கின்றன. வடக்கிலே நேபாள தேசத்திலே கோகர்ணம் என்னும் பிரசித்தமான திருத்தலம் உண்டு.⁶⁷

மேற்கிலே, கர்நாடக தேசத்திலே, திருக்கோகரணம் என்னும் பாடல்பெற்ற தலமுண்டு.⁶⁸ கிழக்கிலே மகேந்திரமலையிலே கோககர்ணசுவாமி பள்ளி கொண்டுள்ள திருத்தலம் பற்றிக் கலிங்கதேச மன்னர்களின் உற்பத்தி பற்றிய குறிப்புகளிற் சொல்லப்படுகின்றது.⁶⁹ அவை யாவும் சைவ சமய மரபிலே போற்றப்படும் புராதனமான திருத்தலங்களாகும். எனவே, இலங்கையிலுள்ள திருத்தலம் ஒன்றுக்குக் கோகர்ணம் என்னும் பெயர் ஆதிகாலத்திலே சைவசமயச் செல்வாக்கின் காரணமாக ஏற்பட்டதென்று கொள்ளலாம். ஆதியான பௌத்தசமய மரபிலே கோகண்ணத்தை வழிபாட்டிற்கும் யாத்திரைகளுக்கும் உரிய திருத்தலமாகக் கொள்ளும் மரபில்லை. *ஸ்ரீ கோணபர்வதம்* எனச் சாசனத்திலே குறிப்பிடப்படும் பெயர் திருகோண மலை என்ற தமிழ்ப்பெயரின் சமஸ்கிருத வடிவமாகும். சைவர்களின் வழிபாட்டுத் தலமாகிய கோகண்ணத்திலே ஆலயத்தை இடித்து, மகாசேனன் கோகண்ண விகரத்தைக் கட்டினான் என்று *மகாவம்சம்* கூறுவது சிந்தனைக்குரியதாகும்.⁷⁰

திருகோணமலையிற் சோழமன்னரின் மெய்க்கீர்த்திகள்

முதலாம் இராஜராஜன், முதலாம் இராஜேந்திரன் ஆகிய சோழமன்னர்களின் சிலாசாசனங்கள் சில திருகோணமலையிற் கிடைத்துள்ளன.

இராஜராஜனது மெய்க்கீர்த்தி அடங்கிய வாசகம் எழுதப்பட்ட சாசனத் துண்டமொன்று 1961 ஆம் ஆண்டிலே, கடலின் அடிவாரத்திலிருந்து மீட்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் சிவலிங்கம் ஒன்றையும் கடலின் அடிமட்டத்திலிருந்து மீட்டெடுத்து வந்தனர்.⁷¹ அவை சுவாமிமலையினை அடுத்துள்ள கடற்பகுதியிற் காணப்பட்டமை குறிப்பிடற்குரியது.

இயற்கையான கற்பாறைகளும் கட்டிட இடிபாடுகளும் குவிந்து கிடக்கும் கடற்பரப்பிலிருந்து அவை கிடைத்துள்ளன.

இடிபாடுகளிடையே சிவலிங்கம் கிடைத்துள்ளமையால் அவை சைவக் கோயில் ஒன்றின் அழிபாடுகள் என்று கருதலாம். சுவாமிமலைக்குச் சமீபமாகக் காணப்பட்டதனால் அவற்றைக் கோகர்ணத்திலிருந்த முற்காலத்துக் கோணேசர் கோயிலின் அழிபாடுகள் என்று கொள்ள முடிகின்றது. துண்டமான இராஜராஜனின் காலத்துச் சாசனத்தைத் திருக்கோணேஸ்வரத்திலுள்ள மண்டபத்தில் வைத்திருந்தனர். அச்சாசனத்தைப் படியெடுத்த செ. குணசிங்கம் அதனைப் பற்றி மேல் வருமாறு கூறுவார்:

“தொல்பொருட் சின்னங்களை எடுப்பதற்குத் தேடிச்சென்ற பொழுது துண்டமான இச்சிலாசாசனமும் சிவலிங்கமொன்றும் கழியோடிகளினால் எடுத்துவரப்பட்டன. சிவலிங்கம் கண்டெடுக்கப்பட்டமை பற்றிய செய்தி தினசரிப் பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பட்டது. சாசனம் பற்றிய விவரங்களுக்கு அவை முக்கியத்துவம் வழங்கவில்லை. எழுத்துக்களை வாசிக்க முடியாதமையினாலும் அதன் முக்கியத்துவம் பற்றிய விளக்கம் இல்லாதமையினாலும் அது அவற்றின் கவனத்தைப் பெறவில்லை.

“அச்சாசனம் கண்டெடுக்கப்பட்டதன் பின், பதினொரு வருடங்கள் கழிந்த பின்பு, சாம்பல்தீவு கிராமசபைத் தலைவராக முன்பு பதவிபெற்றிருந்த நா. தம்பிராசா 1972 ஆம் வருடம் ஜூலாய் மாதம் 23 ஆம் திகதி எமக்கு அதனைப் பற்றி அறிவித்தார். அந்தச் செய்தி கிடைத்தபின், சாசனம் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று, அதனைத் தம்பிராசாவின் உதவியோடு படி எடுத்தோம். அதன் பின்பு அச்சாசனம் பற்றிய விவரங்களையும் அதன் வரலாற்று முக்கியத்துவம் பற்றியும் தினசரிப் பத்திரிகைகள் மூலம் வாசகர்களுக்கு விளக்கினோம்.”⁷²

இராஜராஜன் காலத்துச் சாசனம் துண்டமானது. அது பெரியவொரு சிலாசாசனத்தின் நடுப்பகுதியாகும். சாசனத்தின் முதற்பகுதியும் இறுதிப்பகுதியும் உடைந்துவிட்டன. அவை கிடைக்கவில்லை. துண்டமாகக் கிடைத்துள்ள சாசனத்திலும் அகலப்பாட்டில் இருபக்கங்களும் வெட்டப்பட்டுள்ளதால் சில எழுத்துக்கள் மறைந்துவிட்டன.

இச்சாசனம் இராஜராஜ சோழனின் மெய்க்கீர்த்தியை ஆரம்பப் பகுதியாகக் கொண்டிருந்தது. மெய்க்கீர்த்தியின் முதல் ஐந்து அடிகளும் அடங்கிய பாகம் மறைந்து விட்டது. சாசனத்தின் பிற்பகுதியும் உடைப்பின் காரணமாகக் காணாமற் போய்விட்டது. எஞ்சியுள்ள நடுப்பகுதியில் ஒன்பது வரிகளில் மெய்க்கீர்த்தியின் மேல்வரும் பாகம் எழுதப்பட்டுள்ளது:

1. (குடமலை) நாடுங் கொல்லமு (ம்)
2. .... பொழில் .....
3. .... எண்டிசை (புகழ்)
4. (தர ஈழமண்) டலந் திண்
5. (ஊல் வென்றித்த)ண்டாற கொண் (ட தன்)
6. (னெழில் வள) ஸுழியுள் ளெ (ல்லா யாண்)
7. (டுந் தெ)ழுதக விள(ங்கும் யாண்)
8. (டெய் செ) ழியரைத் தே (சு கொள்)
9. (கோ) ராஜ கேசரி வ (ர்மரான).⁷³

இச்சாசனப் பகுதியில் அரசனின் பெயரையும் அவனது ஆட்சியாண்டையுங் குறிப்பிடும் பகுதி காணப்படவில்லை. ஆயினும் அது முதலாம் இராஜராஜனது மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியாக இருப்பதால் அது அவனுடைய காலத்திற்குரியது என்பதில் எதுவித ஐயமும் இல்லை. அவனுடைய மெய்க்கீர்த்தி கி.பி. 993 முதலாகவே எழுதப்பட்டதென்று வரலாற்றாசிரியர் கொள்வர். அதிலே ஈழமண்டலம் என்னும் பெயரினைத் தொடர்ந்து வரும் அடிகள் இரண்டு மேல்வருவனவாகும்:

“இரட்டபாடியேழரை யிலக்கமும் முன்றீர்ப் பழந்தீவு பன்னீராயிரமும்.”⁷⁴

இவை திருகோணமலையிலுள்ள சாசனத்திலே காணப்படவில்லை. அதிலே அமைந்திருப்பது வழமையான மெய்க்கீர்த்தியின் சுருங்கிய வடிவம். பழந்தீவு முதலான தீபாந்தரங்களும் சாளுக்கியரின் பிரதேசமான இரட்டபாடியும் கைப்பற்றப்படுவதற்கு முன்பு எழுதப்பட்ட மெய்க்கீர்த்தியின் வடிவத்தை இச்சாசனத்திலே கண்டுகொள்ளலாம். இதுவே இலங்கையிற் கிடைத்துள்ள சோழரின் சாசனங்களிற் காலத்தால் மிக முற்பட்டதாகும். அத்துடன் இராஜராஜனின் ஆட்சியின் ஆரம்பகட்டத்திலே, கி.பி. 993 ஆகிய ஆண்டுக்கு முன்பே ஈழமண்டலத்தைச் சோழர் கைப்பற்றி விட்டனர் என்று கொள்வதற்கு இச்சாசனம் ஒரு வகையில் ஏதுவாகின்றது. அது கோகர்ணத்திலுள்ள

சிவாலயத்துக்கு வழங்கப்பட்ட தானமொன்றைப் பதிவு செய்யும் சிலாலேகமாய் அமைந்தது என்று கொள்வதும் பொருத்தமானதாகும். கோணேசர் கல்வெட்டு, ஸ்ரீ தக்ஷிண கைலாசபுராணம் என்பவற்றிலே காணப்படும் விவரங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இச்சாசனமும் ஒரு ஆதாரமாகும்.

திருகோணமலைப் பத்திரகாளி அம்மன் கோயிலின் சன்னிதான மண்டபத்தில் ஒரு தூண்கல்வெட்டு இருந்தமை 1972 ஆம் ஆண்டிலே சிலருக்குப் புலப்பட்டது. நா. தம்பிராசா மூலம் அதனைப் பற்றி அறிந்து கொண்ட குணசிங்கம் அச்சாசனத்தைப் பார்வையிட்டுப் படியெடுத்தார். ⁷⁵ பின்பு அதனைப் படித்துச் சாசனவாசகத்தை அவரால் வெளியிட முடிந்தது. 9 அடி 2 அங்குலம் உயரமும் 9 அங்குல அகலமுங் கொண்ட தூணிலே சாசனம் எழுதப்பட்டுள்ளது. தூணின் மூன்று பக்கங்களில் இராஜேந்திர சோழனின் மெய்க்கீர்த்தியின் ஒரு பகுதி எழுதப்பட்டுள்ளது. அதன் எஞ்சிய பகுதியும் ஏதோ நன்கொடைகளைப் பற்றிய விவரங்களும் நான்காவது பக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். கற்றுாண் அணைவுத் தூணாகக் கட்டடத்தோடு வைத்துக் கட்டப்பெற்றுள்ளதால் நான்காவது பக்கம் மறைந்திருந்தது.

அண்மைக்காலத்திலே கோயில் புனரமைக்கப்பட்ட பொழுது சன்னிதான மண்டபத் தூண்கள் கழற்றப்பட்டுத் தலத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டன. சிலாலேகமான கற்றுாண் ஆலயத்திற்கு அருகிலமைந்துள்ள அக்கிரகாரத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தூணைப் பரிசோதனை செய்யுமிடத்துச் சாசன வாசகத்தின் எஞ்சிய பகுதியை ஒருவேளை காணமுடியும். ⁷⁶

திருகோணமலைப் பத்திரகாளியம்மன் ஆலயம் பற்றிய தெளிவான வரலாற்றுக் குறிப்புகள் எதுவும் கிடைப்பதில்லை. இப்பொழுது மிக விசாலமாகிச் சிறப்புடன் விளங்கும் அக்கோயில் 19 ஆம் நூற்றாண்டிலே அமைக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். புராதனமான கோயிலொன்று அமைந்திருந்த தலத்தில் அது புனருத்தாரணமாகியிருப்பின் சிலாலேகமான தூண் தலத்திலிருந்த பழைய கோயிலொன்றின் இடிபாடுகளின் மத்தியில் அமைந்திருந்த ஒன்றாகலாம். எவ்வாறாகிலும் திருகோணமலை நகரத்திலே அமைந்திருந்த கோயிலொன்றிலே முதலாம் இராஜேந்திர சோழனுடைய காலத்தில் இத்தூண் சாசனம் அமைந்திருந்தது என்று கொள்வதற்கு இச்சாசனம் ஆதாரமாகின்றது.

திருகோணமலையிலுள்ள ஒஸ்ற்றென்வேர்க் கோட்டையிலே மூன்று தமிழ்ச் சாசனங்கள் இருப்பதைப் பிரின்செப் என்பார் அவதானித்து அவற்றின் பிரதிகளை எழுதி வெளியிட்டார், அவை மூன்றும் துண்டமானவை. அவற்றைப் பற்றிய விவரங்களைப் பின்பு W.E. Baker, H.M. Durand ஆகியோரும் வெளியிட்டுள்ளனர். ⁷⁷ இச்சாசனத்துண்டங்கள் கோட்டையிலுள்ள பீரங்கிகளின் அடித்தளமான மேடைகளில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

திருகோணமலையிலுள்ள கோயில்கள் போர்த்துக்கேயரால் அழிக்கப்பட்ட பொழுது அவற்றிலே சோழர்காலத்துச் சாசனங்கள் பல இருந்தன என்பதை இவற்றால் அறிய முடிகின்றது. பிரின்செப் பிரதிசெய்த சாசனங்களில் ஒன்று இராஜேந்திர சோழனின் மெய்க்கீர்த்தியின் ஒரு பகுதியாகும். ⁷⁸

ராஜராஜப் பெரும்பள்ளிச் சாசனங்கள்

தொல்பொருளியல் திணைக்களம் 1929, 1953 ஆகிய ஆண்டுகளிலே திருகோணமலை மாவட்டத்திலே, பெரியகுளம் என்னும் இடத்தில் மேற்கொண்ட அகழ்வாராய்வுகளின் பயனாக மத்திய காலத்தில் நிலைபெற்ற பௌத்தப்பள்ளி ஒன்றின் அழிபாடுகளும் அவற்றிடையே பல தமிழ்ச் சாசனங்களும் கிடைத்தன. நாதனார் கோயில் என்று சொல்லப்படும் தலத்தில் அகழ்வாராய்வுகள் நடைபெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அத்தலத்திலே புராதனமான கட்டிடங்கள் இடிந்து வீழ்ந்து காலப்போக்கில் அவை மண்மேடுகளாகி விட்டன. பெரியகுளத்தில் அகழ்ந்தெடுக்கப் பெற்ற தொல்பொருட் சின்னங்களைக் குறித்து செ. பரணவிதான மேல்வருமாறு கூறுகிறார்.

“இந்தத் தமிழ் விஹாரத்தின் அடித்தளப் படைகளின் வேலைப்பாடுகள் அநுராதபுரம், பொலன்னறுவை ஆகியவற்றில் உள்ளவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டனவாகும். அவை பொலன்னறுவையிற் சோழர்கள் அமைத்த இந்துக்கோயில்களில் உள்ளவற்றைப் போன்றனவாகும். தென்னிந்தியாவிலே பல பௌத்தப் பள்ளிகள் இருந்த போதும் இதுவரை தமிழ்நாட்டில் அவற்றைச் சேர்ந்த தொல்பொருள்கள் கிடைக்காதபடியாற்

பெரியகுளத்திலே கண்டெடுக்கப்பெற்ற பொருள்களின் முக்கியத்துவம் இலங்கைக்கு வெளியில் உள்ளவர்களின் கவனத்துக்கும் உரியதாகும்.⁷⁹

“திருகோணமலைக்கு அண்மையில் உள்ளதும் இந்நாட்களில் நாதனார் கோவில் என வழங்குவதுமான புராதனமான வெல்கம் விஹாரையின் பிரதானமான அமைப்புகளிலொன்று அங்கிருந்த படிமாத்ரமாகும். அது மிக வளர்ச்சி பொருந்திய நிலையில் 56 அடி நீளமும் 28 அடி 7 அங்குலம் அகலமுங் கொண்ட கட்டிடமாக விளங்கியது. அதன் அதிஷ்டானப் படைகள் திராவிட கலைப்பாணியில் அமைந்தவை. இடிந்துள்ள நிலையிலும் இதுவரை கிடைத்துள்ள ஒரேயொரு தமிழ்ப் பௌத்தப் பள்ளியின் வடிவமைப்பினைப் பற்றியவை என்ற காரணத்தால் அங்குள்ள தொல்பொருள் சின்னங்கள் அனைவரினதும் கவனத்துக்குரியவை.”⁸⁰

“இத்தலத்திலே பதினோராம் நூற்றாண்டுக்குரிய பதினாறு (16) தமிழ் சாசனங்கள் கிடைத்தன. அவற்றுட் பல சோழ மன்னரின் ஆட்சியாண்டுகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. சோழராட்சிக் காலத்திலே பெரிய குளத்திலிருந்த பௌத்தப் பெரும்பள்ளி சிறப்புடன் விளங்கியது என்பதை அவற்றின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இச்சாசனங்களிற் பல துண்டமானவை; சிதைவடைந்தவை. அவற்றுட் பல சோழரின் ஆட்சிக் காலத்தவை; சோழ மன்னரின் ஆட்சியாண்டுகள் அவற்றில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் ஏழு கல்வெட்டுகள் முதலாம் இராஜேந்திர சோழனின் காலத்தவை என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. ஏனையவற்றிலே காலம் பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை. ஆயினும், வரிவடிவ அமைப்பின் அடிப்படையில் அவற்றையும் சோழராட்சிக் காலத்துக்கு உரியனவாகக் கொள்ளலாம்.”⁸¹

பெரிய குளத்துச் சாசனங்கள் யாவும் சோழர் காலத்தவை என்று அவற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர் கொள்வர். ஆயினும் இரண்டு சாசனங்கள் வரிவடிவ அமைப்பிலே அவற்றிலும் பிற்பட்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் வரிவடிவங்கள் 12ஆம், 13ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு உரியவை. அவற்றின் காலத்தைப் பற்றிய கணிப்பீடு பெரும்பள்ளியின் வரலாற்றம்சங்களைத் தெளிவுபடுத்துவதில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.⁸²

இராஜராஜப் பெரும்பள்ளியிற் கிடைத்துள்ள சாசனங்களில் ஏழு சாசனங்கள் கற்பலகைகளில் எழுதப்பட்டுள்ளன, மூன்று கல்வெட்டுகள் சுவர்களிற் காணப்படுகின்றன; இரண்டு கல்வெட்டுகள் காவற்றுரண் ஒன்றிலே அமைந்துள்ளன. ஒரு கல்வெட்டு அதிஷ்டானப் படையிற் காணப்படுகின்றது; வேறொரு சாசனம் வெண்கல விளக்கொன்றின் அடிப்பாகத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது.⁸³ இச்சாசனங்கள் பெரும்பள்ளிக்கு வழங்கப்பெற்ற தானங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. தானகாரகனின் பெயர், பதவிப்பெயர், விருதுப்பெயர், அவர் வழங்கிய நன்கொடை; பெரும்பள்ளியின் பெயர், அது அமைந்திருந்த ஊர், நாடு என்பவற்றின் பெயர்கள் போன்ற விவரங்கள் அவற்றிலே சொல்லப்படுகின்றன. சோழமன்னர்கள் தானங்களை வழங்கியதாக எதுவிதமான குறிப்பும் இல்லை. ஆயினும் இராஜேந்திர சோழனுடைய மெய்க்கீர்த்தி அங்குள்ள பல சாசனங்களில் எழுதப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடற்குரியது.

பெரியகுளத்திலிருந்த பெரும்பள்ளி முதலாம் இராஜராஜனது பெயரால் ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என வழங்கியது. அப்பெயர் கொண்ட பிரசித்தமான பௌத்தப் பெரும்பள்ளியொன்று நாகபட்டினத்தில் இருந்தது. சைலேந்திர மன்னனாகிய சூடாணிவர்மனால் அமைக்கப் பெற்றதால் அது சூடாமணிவர்ம விகாரம் என்னும் மறுபெயரையுங் கொண்டிருந்தது. பெரியகுளத்துப் பெரும்பள்ளியை வெல்கம் வேரமான ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என்று சாசனங்கள் குறிப்பிடும். அது வெல்காமப்பள்ளி என்றுஞ் சொல்லப் படுகின்றது. வெல்காமம் என்னும் ஊரிலே பெரும்பள்ளி அமைந்திருந்தது என்பது சாசனங்களின் மூலம் தெளிவாகின்றது. ஈழமண்டலத்தின் பெரும் பிரிவுகளில் ஒன்றான அபயாஸ்ரய வளநாட்டில் அடங்கிய ஊர்களில் வெல்காமமும் ஒன்றாகும். அந்த வளநாடு இராஜேந்திரசிங்க வளநாடு, பரகேசரி வளநாடு என்னும் மறுபெயர்களாலும் வழங்கியது என்பதை இச்சாசனங்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

(1) ஆதித்தப்பேரரையன், (2) தறியணன் பூவண தேவன், (3) அமுதன் சாத்தன், (4) கண்டன் யக்கன் ஐவரின் (5) பாத்தரவித ராமன் என்னும் தானகாரர் பெயர்கள் மட்டுமே சாசனங்களிலே தெளிவாகத் தெரிகின்றன. இவர்களில் முதலாமவனைப் புதுக்குடியான். ஆதித்த பேரரையன் என்று ஒரு சாசனம் வர்ணிக்கின்றது.⁸⁴ ஆதித்தன் என்பது அவனுடைய இயற்பெயர். பேரரையன் என்பது அவனுடைய பதவிப் பெயராகும். பேரரையன் என்பது

சோழரின் நிர்வாகத்திற் சேவைபுரிந்த பிரதானிகளில் ஒரு வகையினருக்கு வழங்கப்பட்ட பட்டப்பெயராகும்.⁸⁵ எனவே ஆதித்தன் திருகோணமலைப் பிராந்தியத்திலே சோழரின் நிர்வாக அதிகாரியாகக் கடமை புரிந்தவன் என்று கருதலாம். புதுக்குடி என்னும் ஊர்ப்பெயர்கள் சில இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களிற் காணப்படுவதால் ஆதித்தன் இலங்கைவாசியானவன் என்றுங் கருதலாம்.

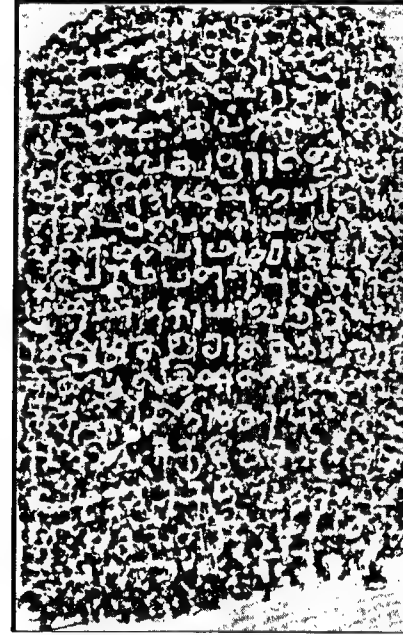

ராஜராஜப் பெரும்பள்ளிச் சாசனம் - 1

பெரும்பள்ளிக்குத் தானம் வழங்கிய கோலத்துத் தறியணன் பூவணதேவன் தொடர்பாகப் பதவிப் பெயர் எதுவும் சொல்லப்படவில்லை. பூவணதேவன் கோலம் என்னும் ஊரினன் என்பது மட்டுமே சாசனத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கோலம் என்னும் பெயர் கொண்ட ஊர்கள் தமிழகத்திலுள்ளதாற் பூவணதேவன் பதினோராம் நூற்றாண்டிலே இலங்கைக்கு வந்து வெல்காமப் பகுதியிலே வாழ்ந்தவன் என்று கொள்ள முடிகின்றது. தானம் வழங்கிய மற்றொருவனான அமுதன் சாத்தன் என்பவனைக் காயாங்குடையான் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவன் பணிமகன் என்று சொல்லப்படுவதால் காயாங்குடையான் சோழரின் நிர்வாகத்தில் ஏதோவொரு நிலையிற் சேவை புரிந்தவன் என்று கொள்ள முடிகின்றது.⁸⁶ சிறுதனத்துப் பணிமகன், பெருந்தனத்துப் பணிமகன் என்னும் தொடர்கள் சோழர்காலத்துச் சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றன.

காயாங்கு என்பது தென்பாண்டி நாட்டு மிழலை கூற்றத்து மீய்பாம்பாறு என்பதைச் சேர்ந்த ஊராகும். காயாங்குடையான் ஒருவன் புரவுவரித் திணைக்களத்திலே பணி புரிந்தான். அதனைப் பற்றிய சாசனக்குறிப்பு மேல்வருமாறுள்ளது.

“புரவுவரி திணைக்கள நாயகம்.... மிழலைக் கூற்றத்து வட பாம்பாற்று அருமொழிதேவ நல்லூருடையான் திருக்காணிசங் கொண்டான் சிவபாதசேகர மூவேந்தவேளானும் திருக்கானப்பேர் கூற்றத்து மானாபரண நல்லூருடையான் விடங்கன் கூத்தனான செம்பியன் திருக்கானப்பேர் நாட்டு மூவேந்தவேளானும் திருமிழலைக் கூற்றத்து மீய்பாம்பாற்று காயாங்குடையான் சாத்தன் ஆதித்தன் ஆன அழகியபாண்டிய மூவேந்தவேளானும்...”⁸⁷

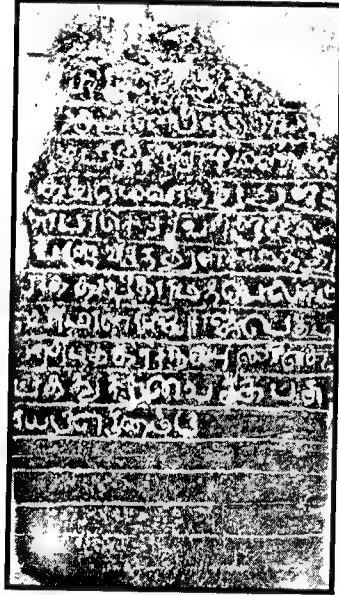

ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி
சாசனம் ராஜராஜப்
பெரும்பள்ளி சாசனம் - 2

பெரியகுளத்துக் கல்வெட்டுக் காயாங்குடையானாகிய அமுதன் சாத்தன் என்பவனைக் குறிப்பிடுகின்றது என்ற எமது கருத்து பாண்டிநாட்டுச் சாசனக் குறிப்பால் உறுதியாகின்றது. சாசனத்தை முன்பு வாசித்தோரால் அதிற் காணப்படும் காயாங்குடையான் என்ற தொடரைச் சரியாக அடையாளங் காணமுடியவில்லை. சாத்தன் என்னும் பெயர் பெரியகுளத்துச் சாசனங் குறிப்பிடும் காயாங்குடையானுக்கும் மீய்பாம்பாற்றுக் காயாங்குடையானுக்கும் பொதுவானவை. அது ஒரு குலப்பெயராதல் வேண்டும்.

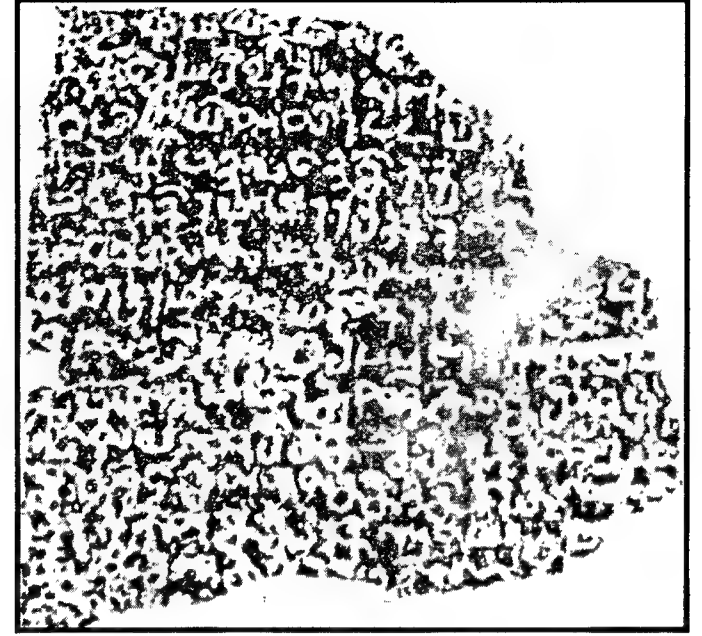

அவர்களிருவரும் ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்த வெவ்வேறு தலைமுறையினர் போலத் தெரிகின்றது. மீய்பாம்பாற்றுக் காயாங்குடையனான ஆதித்தன், அழகிய பாண்டிய மூவேந்த வேளான் என்னும் பட்டம் பெற்றவன்; புரவுவரித்திணைக்கள நாயகம் என்னும் பதவிபெற்றவன். எனவே காயாங்கு உடையார் உயர் பதவிகளுக்கும் பட்டங்களுக்கும் தகுதி பெற்றிருந்தனர் என்று கருதலாம். ஆதித்தனின் முன்னோர்களில் ஒருவனாகக் கொள்ளக்கூடிய அமுதன் சாத்தன் என்னுங் காயாங்குடையான் ஈழமான மும்முடிச்சோழ மண்டத்திலே, நிர்வாகத்தில் உயர்பதவி ஒன்றினைப் பெற்றிருந்தான் என்று கருதலாம்.

ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி
சாசனம் - 3

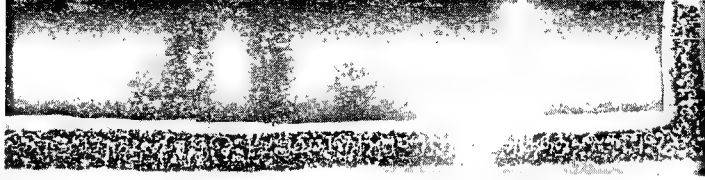
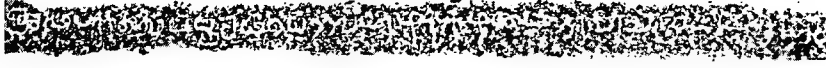
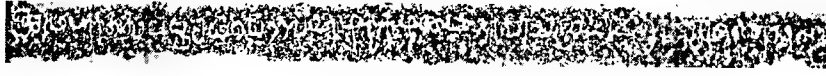
ஏறாநாடன் கண்டன் யக்கன் என்பவன் தாராநிலை விளக்கொன்றினைத் தானம் பண்ணினான். அதனைப் பற்றிய விவரம் விளக்கின் அடிப்பாகத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. எழுத்துகள் தெளிவானவை; வரிவடிவங்கள் சோழர்காலத்துக்குப் பிற்பட்டவை; அவை 12ஆம், 13ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு உரியவை. ஏறாநாடு என்பது மலையாள தேசத்திலுள்ள நாடுகளில் ஒன்றாகும். ⁸⁸ வீரராகவனின் கோட்டயம் செப்பேட்டில் ஏறாநாடு பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது. அப்செப்பேடு மகோதைப்பட்டினத்து இரவிக்கொற்றனான சேரமான் லோகப் பெருஞ்செட்டிக்கு மணிக்கிராமப் பட்டினம் கொடுத்தமை பற்றியது அதன் வாசகம் மேல்வருமாறு உள்ளது.

ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி சாசனம் - 4

ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி
சாசனம் - 5

ராஜராஜப்பெருமபள்ளி சாசனம் - 6

ராஜராஜப்பெரும்பள்ளி சாசனம் - 7

“மகோதைப் பட்டினத்து இரவிக்கொற்றனாய சேரமான் லோகப் பெருஞ் செட்டிக்கு மணிக்கிராமப் பட்டினங் குடுத்தோம். விளாவாடையும்

பவளத்தாங்கும் பெறுபேறும் கடத்து வளஞ்சியமும் வளஞ்சியத்தில் தனிச்செட்டும் முற்சொல்லும் முன்னடையும் பஞ்சவாத்தியமும் சங்கும் பகல்விளக்கும் பாவாடையும் ஐந்தோளமும் கொற்றக் குடையும் வடுகுப்பறையும் இருபடி தோறணமும் நாலு சேரிக்கும் தனிச்செட்டும் குடுத்தோம். வாணியரும் ஐங்கம்மாளரும் அடிமை குடுத்தோம். நகரத்துக்குக் கர்த்தாவாய இரவிக்கொத்தனுக்கு பற கொண்டு அளந்து நிற கொண்டு சக்கரையோடு கஸ்தூரியோடு விளக்கெண்ணையோடு இடையில் உள்ளட அப்பேர்ப்பட்ட தரகும் அதின் அடுத்து சுங்கமும் கூட கொடுங்கோலார் அளவியில் நீர் முதலாய செப்பேடு எழுதிக் குடுத்தோம் சேரமான் லோகப்பெருஞ் செட்டியான இரவிக் கொற்றனுக்கு இவன் மக்கள் மக்களுக்கே வழிவழியே பேராகக் குடுத்தோம். வேணாடும் ஓடுநாடும் அறியக் குடுத்தோம். ஏறாநாடும் வள்ளுவநாடும் அறியக் குடுத்தோம்”⁸⁹

நிந்தவிநோத புரத்துச் சாசனம்

ராஜராஜப்பெரும் பள்ளிக்கு விளக்கொன்றைத் தானமாக வழங்கிய ஏறாநாடனான கண்டன் யக்கன் மலையாள தேசத்து ஏறாநாட்டிலிருந்து இலங்கைக்குச் சென்றவன் என்று கொள்வது மிகவும் பொருத்தமானதாகும். மலையாள தேசத்திலிருந்து வணிகர், போர்வீரர் முதலானோர் பலர் பொலன்னறுவைக் காலத்தில் இலங்கைக்குச் சென்றனர். வேளைக்காரப் படையிலும் நானாதேசி முதலான வணிக கணங்களிலும் மலையாள தேசத்தவரும் அடங்கியிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கண்டன் என்பது பொதுவாகப் போர்வீரரின் பெயராக அமைந்துவிடுவதால் கண்டன் யக்கன் படையொன்றிலே சேவை புரிந்தவன் என்று அனுமானித்துக் கொள்ளலாம்.

விளக்கு, பசுக்கள், எருமைகள் காசு என்பனவே ராஜராஜப் பெரும்பள்ளிக்குத் தானமாக வழங்கப்பட்டன என்பதை அங்குள்ள தமிழ்ச் சாசனங்கள் மூலமாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. புதுக்குடியான் ஆதித்தப்பேரையன் ஒரு நந்தா விளக்கும் 84 பசுக்களும் வழங்கினான். இராஜேந்திரசோழ தேவரின் 12 ஆம் ஆண்டிற் கோலத்துத் தறியணன் பூவணதேவன் நந்தா விளக்கொன்றும் நான்கு காசும் கொடுத்தான். தானம் சங்கத்தாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. விளக்கெரிப்பதற்கு வேண்டிய எண்ணையைக் கொடுக்கும் பொறுப்பினைச் சங்கத்தார் ஒப்புக்கொண்டனர்.⁹⁰ காயாங்குடையானான அமுதன் சாத்தன் இராஜேந்திர சோழ தேவரின் 25ஆம் ஆண்டில் நந்தா விளக்கொன்றினையும் 10 பசுக்களையும் 10 எருமைகளையும் தானமாகக் கொடுத்தான்.⁹¹ முன்னே கூறியவாறு ஏறாநாடன் கண்டன் யக்கன் நந்தா விளக்கு ஒன்றினை நன்கொடையாக வழக்கினான். இராஜேந்திர சோழனின் 15ஆம் ஆண்டிலே 35 பசுக்களும் 5 எருமைகளும் பெரும்பள்ளிக்குத் தானமாக வழங்கப்பட்டன. எல்லாமாகப் பதினாறு சாசனங்கள் கிடைக்கின்ற போதும் ஆறு சாசனங்களில் மட்டுமே தானம் பற்றிய விவரங்கள் காணப்படுகின்றன.⁹² ஏனையவற்றிலே சாசனங்களில் ஏற்பட்ட சிதைவுகளின் காரணமாகத் தானங்களைப் பற்றிய விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை.

பெரியகுளத்து இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி ஒரு பௌத்த கோயிலாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதைக் கட்டிட அழிபாடுகளினாலும் சாசனங்களினாலும் அறிய முடிகின்றது. புராதனமான ஒரு வழிபாட்டுத் தலத்திலே சோழராட்சி ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில் அது புனர்நிர்மாணம் பெற்றது. அதன் கட்டுமானம் திராவிட கலைப்பாணியில் அமைந்திருந்தது.

நடுவிலே படிமகரமாகிய மூலஸ்தானமும் அதன் முன்னாலே மண்டபமும் அமைந்திருந்தன. கோயில் வளாகம் பிரகாரமொன்றினுள் அமைந்திருந்தது. வளாகத்தினுள்ளே சிறுகோயில்களான படிமகரங்கள் இரண்டு அமைந்திருந்தன. அவை சைவ, வைணவக் கோயில்களிற் காணப்படும் பரிவாரதேவர் கோயில்களைப் போன்றவை. கோயிற் பரிபாலனம் சங்கத்தாரின் வசமாயிருந்தது என்பதைச் சாசனக் குறிப்பொன்றினால் உணர முடிகின்றது.

இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி ஒரு தமிழ்ப் பௌத்த கோயிலாக விளங்கியது என்பதைத் தொல்பொருட் சின்னங்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. அங்கு கிடைத்துள்ள சாசனங்கள் எல்லாம் தமிழ்ச் சாசனங்கள். தமிழர்களே கோயிலுக்குத் தானங்களை வழங்கியுள்ளனர். பெரும்பள்ளியின் சுற்றாடலிற் பௌத்தரான தமிழர் வாழ்ந்தமைக்கு அதன் தொல்பொருட் சின்னங்கள் ஆதாரமாயுள்ளன. திருகோணமலைப் பிராந்தியத்திலே பொலன்னறுவைக் காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழறிற் கணிசமான தொகையினர் பௌத்தர்கள் என்பது வேறு தலங்களிலுள்ள தொல்பொருட் சின்னங்கள் மூலம் புலனாகின்றமை இங்கு குறிப்பிடற்குரியது.

பெரும்பள்ளிக்குத் தானம் வழங்கியோரிற் சிலர் சோழரின் நிர்வாகத்திற் பதவி பெற்றிருந்தவர்கள் என்பது கவனித்தற்குரியது. பெரும்பள்ளி இராஜராஜனது பெயரால் வழங்கியமையும் சோழமன்னரின் மெய்க்கீர்த்தி சாசனங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளமையும் அதனைப் பற்றிய குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாகும். கோயிலைப் புனருத்தாரணம் செய்வதிலும் அதனை ஆதரிப்பதிலும் இலங்கையிலிருந்த சோழவதிகாரிகள் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர் என்பதும் தெளிவாகியுள்ளது.

அநுராதபுரம், பொலன்னறுவை, புத்தளம், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய மாவட்டங்களிலிருந்து கிடைத்துள்ள வேறு சில சாசனங்களைப் பற்றி இங்கு அவதானிப்பது அவசியமாகின்றது.

ஆதகட கல்வெட்டு

அவற்றிலே வடமத்திய மகாணத்து கடவத் என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்த ஆதகட கோறளே என்னுமிடத்திற் காணப்பட்ட சாசனம் உத்தம சோழ-ஈஸ்வரம் என்னும் சிவாலயம் பற்றியது. இச்சாசனம் விகாரையொன்றின்

வாயிற்புறத்தில் அமைந்திருந்தது. சாசனத்தின் வாசகம் துண்டமான ஏழு கற்களில் எழுதப்பட்டிருந்தது. சாசனத்தின் மைப்படியை வாசித்த கிருஷ்ண சாஸ்திரி அதன் வாசகத்தைத் தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்பதன் நான்காவது தொகுதியில் வெளியிட்டார்⁹⁰. பின்பு, 1971 ஆம் ஆண்டிலே இச்சாசனத்தைப் பற்றிய கட்டுரையினை ஆ. வேலுப்பிள்ளை வெளியிட்டார். சாசனம் பற்றிய அம்சங்கள் எல்லாம் அதில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சாசன வாசகத்தில் அரசன் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை. அதன் தொடக்கத்திலே ஸ்ரீ யாண்டு 28 ஆவது என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. சோழ மன்னர்களில் முதலாம் இராஜராஜன் (985-1016), முதலாம் இராஜேந்திரன் (1012-1044), முதலாம் இராஜாதிராஜன் (1018-1054) ஆகிய மூவரும் மன்னராகவோ இளவரசராகவோ பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்ட பின்பு 28 வருடங்களுக்கு மேலாக ஆட்சி புரிந்தனர். எனவே இச்சாசனம் அம்மூவரில் ஒருவனது காலத்திற்குரியதாகும். அது 11ஆம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதிக்குரியது. அதிற் காணப்படும் வரிவடிவங்களும் 11 ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய வளர்ச்சிநிலையைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

உத்தமசோழ ஈஸ்வரம்

அது உத்தம சோழ-ஈஸ்வரம் என்னுங் கோயிலுக்கு அரங்கன் இராமேசன் என்பவன் வழங்கிய நன்கொடைகளைப் பதிவு செய்கின்றது. அவனைப் பற்றி அரங்கன் இராமேசனேன் என்று தன்மை நிலையிற் குறிப்பிடப்படுவதால் அரங்கன் இராமேசனின் கட்டளைப்படி சாசனம் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அவனைப் பற்றிய விவரம் எதுவும் சாசனத்திலே சொல்லப்படவில்லை. இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த சோழராட்சியோடு ஏதோவகையில் அவன் தொடர்பு கொண்டிருத்தல் கூடும்.

உத்தமசோழன் (970-985) என்னும் அரசனின் நினைவாகக் கோயிலை உத்தமசோழ-ஈஸ்வரமென்று பெயரிட்டுள்ளனர். உத்தமசோழன் இராஜராஜனுக்கு முன்பு சோழ இராச்சியத்தில் அரசனாக விளங்கியவன். முதலாம் இராஜராஜனது காலத்தில் அந்தக் கோயில் அமைக்கப்பெற்றது என்று கருதலாம். உத்தம சோழ-ஈஸ்வரம் என்னும் கோயிலொன்று பற்றிச் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள தென்னேரியிற் காணப்படும் சாசனத்திலே குறிப்பிட்டு. அது முதலாம் இராஜாதிராஜனின் 32 ஆம் ஆண்டினைக் குறிப்பிடுகின்றது. அதிகாரிகள் வீரநாராயண மூவேந்த வேளாரின் கட்டளைப்படி உத்தமசோழ சதுர்வேதிமங்கலத்துச் சபையாரின் கூட்டம் ராஜ ராஜன்மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. மகா சபையாரின் வேண்டுகோளுக்கு அமைவாகச் சதுர்வேதிமங்கலத்து நிலங்களை வகைப்படுத்தி வரிமதிப்பீடு செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை அதிகாரிகள் மூவேந்தவேளார் மேற்கொண்டார். புதிதாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரிகளின் விவரங்கள் உத்தமசோழ ஈஸ்வரத்திலே கல்வெட்டாக எழுதப்பட்டன.

அரங்கன் இராமேசன்

ஆதகடவிலுள்ள கோயிலுக்கு அரங்கன் இராமேசன் வழங்கிய தானங்கள் நிமந்தம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. இராமேசன் வழங்கிய நன்கொடை மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டது. அவற்றிலொன்று நிலதானம்; மூன்று வேலி அளவினையுடையது. எதற்காக நிலம் வழங்கப்பட்டது என்பது சாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. “வேலி என்பது எட்டுக் காணி, 20மா, 320 முந்திரிகை, 6¼ பாடகம், ஒரு வாடிக அல்லது நிலம் என்பவற்றலுக்குச் சமமானது. அது 5120 சதுர தண்டங்களின் அளவு கொண்டதென்று மயமதம் குறிப்பிடுகின்றது. ஒரு தண்டம் நான்கு பாகம் நீளமானது. ஒரு வேலி 4,48 ஏக்கருக்குச் சமமானது.”⁹² நிலத்தினைத் தானமாக வழங்கிய இராமேசன் அரசாங்க சேவையின் காரணமாக நிலமானியங்களைப் பெற்றிருந்தவனாதல் வேண்டும்.

நன்கொடையின் இரண்டாம் பகுதி நந்தா விளக்குப் பற்றியது. நந்தா விளக்கொன்றினை எரிப்பதற்கு 20 பகக்களை இராமேசன் தானமாக வழங்கினான். அத்துடன் 5 சந்தி விளக்கு எரிப்பதற்கான 50 தென்னைகள் (அடங்கிய தோப்பு) அவனால் வழங்கப்பட்டது. சந்தி விளக்கு காலையும் மாலையும் சந்திப் பொழுதில் எரிக்கப்படுவது. சந்தி விளக்குத் தொடர்பாக

தெங்கு வழங்கப்பட்டதால் விளக்கெரிப்பதற்குத் தேங்காய் எண்ணெய் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை இச்சாசனத்தின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். இலங்கையிலுள்ள தமிழ்ச்சாசனங்களில் இது மட்டுமே விளக்கு எரிப்பதற்குத் தேங்காய் எண்ணெய் பயன்படுத்தியமை பற்றி உணர்த்தும் சாசனமாகும். அது பதினோராம் நூற்றாண்டிலே ஈழத்திற் பொது வழக்கானது என்பதும் நீண்ட காலமாக நிலவி வந்திருக்கக்கூடிய வழமை என்பதும் ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்தற்குரியதாகும்.

சோனாபதிகள் ஐயமுறிதாடாழ்வாரின் நன்கொடை

அநுராதபுர மாவட்டத்திலே கனதராவ என்னுமிடத்திற் சோழராட்சிக் காலத்துச் சாசனமொன்று காணப்பட்டது. அது துண்டமான தூணொன்றில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பொழுது அது அநுராதபுரத்துத் தொல்பொருட் காட்சிச் சாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் மைப்படியைப் படித்த கிருஷ்ண சாஸ்திரி சாசனத்தின் வாகத்தை தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்பதன் நான்காம் தொகுதியில் வெளியிட்டுள்ளனர்⁹³. சாசனத்தின் வாசகத்தை அவரால் முழுமையாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. பலவிடங்களில் இடைவெளிகள் காணப்படுகின்றன. செம்மையாக உருவாக்கிய மைப்படிகள் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. பிற்காலத்தில் அதனைத் தலத்திலும் படிகள் மூலமும் வாசிக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளினால் எதுவிதமான பலனும் கிடைக்கவில்லை.

சாசனம் எழுதப்பட்ட தூண்முகம் செப்பமாக அழுத்தஞ் செய்யப்பட வில்லை. கல்லின் இயல்பான தன்மையே அதற்கான காரணம் போலத் தெரிகின்றது. அது உழி கொண்டு வெட்டுமிடத்துச் சல்லி சல்லியாகக் உடையும் தன்மை கொண்ட வகைக்குரிய கல்லாகும். மிகுந்த பிரயத்தனங்களின் பயனாகக் கிருஷ்ண சாஸ்திரியின் வாசகத்திலுள்ள இடைவெளிகள் சிலவற்றை நிரப்பலாம் என்பது சாசனம் பற்றிய ஒரு கணிப்பாகும்.

இச்சாசனம் ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ ராஜேந்திர தேவர்க்கு யாண்டு என்ற தொடருடன் ஆரம்பிக்கின்றது. ஆண்டினைக் குறிக்கும் இலக்கம் மறைந்துவிட்டது. அது முதலாம் இராஜேந்திர சோழனதோ இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழனதோ காலத்தில் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அது சோனாபதிகள் ஐயமுறி நாடாழ்வார் என்பவனைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவன்

சோழரின் படைத்தலைவரில் ஒருவன் இவனைப் பற்றிச் சதாசிவ பண்டாரத்தார் மேல்வருமாறு கூறுவார்.

“இவன் இராசேந்திர சோழனுடைய படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன். இவனைப் பற்றிய கல்வெட்டொன்று ஈழநாட்டில் இருத்தலால் இவன் (அந்) நாட்டில்போர் நிகழ்த்திய சோழர் படைத்தலைவனாதல் வேண்டும் என்பதும் சில ஆண்டுகள் அங்கு அரசுப்பிரதி நிதியாக இருந்திருத்தல் கூடும் என்பதும். நன்கறியப்படும். அரையன் இராசராசனான வீரராசேந்திர ஜயமுரி நாடாழ்வான் என்று கருவூர்க் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெற்ற தலைவன் இவனேயாவான்⁹⁴”

கோயில் ஒன்றில் விளக்கெரிப்பதற்கு நிலையிருப்பாகப் பொன் வழங்கியமை பற்றிச் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. போலத் தெரிகின்றது. ஆனால் தானம் பற்றிய எந்த விவரத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஐந்நூற்றுவன் அம்பலம்

சோழராட்சிக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டொன்று புத்தளம் மாவட்டத்தில், ஏரியாவ என்னுமூரிலுள்ள அதரகுளிய என்னுமிடத்தில் உள்ளது. அதனைப் படித்துக் கிருஷ்ண சாஸ்திரி வெளியிட்ட சாசன வாசகம் தெளிவற்றது; பல இடைவெளிகளைக் கொண்டது⁹⁵. ஆயினும், அது இராசேந்திர சோழரின் காலத்தில் எழுதப்பட்டது என்பதும் அஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம் என்னும் அமைப்பினைப் பற்றியது என்பதும் அவரது வாசகத்தின் மூலம் தெளிவாகின. அந்தச் சாசனத்தை இரு தடவைகள் தலத்தில் ஆராய்ந்து பார்த்தோம். அது பாடசாலை ஒன்றுக்குப் போகும் பாதையொன்றின் ஓரத்திலே நிறுவப்பட்டுள்ள தூணில் அமைந்திருக்கின்றது. சில வரிகளைக் கொண்ட எழுத்துகள் அடங்கிய பாகம் நிலத்தின் கீழே புதைந்துள்ளது. 1997 ஆம் ஆண்டிலே பேராசிரியர்கள் காரைவீமா, கப்பராயலு, சண்முகம் ஆகியோரை அழைத்துச் சென்று சாசனத்தைத் தலத்தில் ஆராய்ந்தோம். அதன் மைப்படி ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டது. சாசனத்திலே தமிழ் எழுத்துகளோடு வட்டெழுத்து வடிவங்களும் கலந்து காணப்படுகின்றன என்று கப்பராயலு சாசனத்தைப் பார்த்தவுடன் கூறினார். இலங்கையிலுள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களில் இதில் மட்டுமே வட்டெழுத்துகள்

காணப்படுகின்றன. அதனை எழுதியவர்கள் மலையாள தேசத் தொடர்புடையவராதல் கூடும். மலையாள தேசத்துச் சாசனங்கள் 11 ஆம் நூற்றாண்டிலும் பெரும்பான்மையும் வட்டெழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. மலையாள மொழிக்குரிய நவீன காலத்து வரிவடிவங்கள் வட்டெழுத்து மூலமாக வளர்ச்சி பெற்றவை என்பதும் கவனித்தற்குரியது.

சேனாபதிகள் ஐயமுறி
நாடான்வான் பற்றிய கல்வெட்டு

இராஜேந்திர சோழன்
காலத்து ஐந்நூற்றுவர்
அம்பலத்துக் கல்வெட்டு
அத்தரகல

இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள்

அதரகுளியக் கல்வெட்டைத் தலத்திலே பார்த்து ஆராய்ந்ததன் பயனாக அது அஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது என்பது உறுதியாகி விட்டது. இச்சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் தக்கிணதேசம் என்று மத்திய கால நூல்கள் குறிப்பிடும் பகுதியிற் சோழராட்சிக் காலத்தில் ஐந்நூற்றுவர் சென்று வாணிபஞ் செய்தமைக்கு இச்சாசனம் ஆதாரமாகின்றது.

அம்பலம் பற்றி அதிற் சொல்லப்படும் குறிப்பு கவனித்தற்குரியதாகும். இலங்கையில் அம்பலம் பற்றிக் கிடைக்கும் சாசனக் குறிப்புகளில் இதுவே காலத்தால் மிக முற்பட்டது. பொது வழக்கில் அம்பலம் என்பது ஊர்ப் பொது மண்டபம் என்று கொள்ளப்படும்⁹⁶. நகரங்களிலும் ஊர்களிலும் மக்களின் வசதி கருதி அம்பலங்களை அமைப்பது புகழுக்குரிய செயலாகக் கருதப்பட்டது⁹⁷. ஜடாவர்மன் சுத்தரசோழ பாண்டியனின் காலத்துச் சாசனக் குறிப்பொன்று அம்பலம் பற்றிய விளக்கத்தைத் தெளிவுடுத்துவதற்கு ஆதாரமாகின்றது. அது மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“கோச்சடயவர்மரான ஸ்ரீ சுந்தரசோழ பாண்டியதேவர்க்கு யாண்டு நாலாவது இராசராசப் பாண்டி நாட்டு முடிகொண்ட சோழவள நாட்டு பிரஹ்மதேயம் ஸ்ரீ ராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலத்து மஹாசபையோம் அம்பலம் து[ட்ட]டக்கியில் கூட்டக் குறைவறக் கூடி இருந்தது...⁹⁸”.

இச்சாசனம் திருநெல்வேலி மாவட்டத்து அம்பாசமுத்திரம் தாலுகாவிலுள்ள மன்னார் கோயிலில் அமைந்திருக்கும் கோபாலநாதசுவாமி கோயிலில் உள்ளது. அது குறிப்பிடும் அம்பலம் பாண்டிநாட்டு முடிகொண்ட சோழ வளநாட்டு முள்ளிநாட்டுப் பிரம்மதேயமான ராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலத்தில் அமைந்திருந்த ஒரு ஊர்ப் பொதுவான மண்டபம். ஏறக்குறையச் சமகாலத்தான ஐந்நூற்றுவன் அம்பலம் அத்தகையதொரு அமைப்பாதல் கூடும். அது ஐந்நூற்றுவரின் பெயரால் வழங்கியது. எனவே, அவர்களே அதனை அமைத்திருந்தனர் என்று கருதலாம். பிற்காலத்துச் சிங்கள நூல்களில் அம்பலங்களைப் பற்றிய சற்று விரிவான வர்ணனைகள் உண்டு. அவை பெரும்பாலும் நெடுத்தூரம் பிரயாணஞ் செல்லும் வணிகரும் பிறரும் தங்கள் கமைகளையும் பொருட் பொதிகளையும் இறக்கி வைத்து, தங்கியிருந்து, இளைப்பாறும் பொது நிலையங்களாகவே அவற்றில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. அதற்குரிய சாசனம் குறிப்பிடும் அம்பலம் ஐந்நூற்றுவரின் வணிகப் பாதையில் அமைக்கப்பட்ட அத்தகையவொரு அமைப்பாதல் வேண்டும்.

இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள்

பொலன்னறுவைபயிலுள்ள துண்டமான கல்வெட்டுகள்

பொலன்னறுவை நகரத்து மத்திய பகுதியில் அகழ்வாய்வுகளை நடத்திய காலங்களில் நான்கு துண்டமான சாசனங்கள் அடையாளங் காணப்பட்டன. அவற்றில் மூன்று எச். சி. பெல் பதவியிலிருந்த காலத்திற் கிடைத்தவை. நிசங்கமல்லனின் பிரமாண்டமான கட்டுமானமாகிய வட்டதாகே என்னும் கோயிலின் வாயிற்புறத்து கல்லொன்றில் ஒரு சாசனம் அமைந்திருக்கின்றது. மற்றது அப்பெருங்கோயிலின் பரந்த அடித்தளத்தின் மேடையிலே தெரிகின்றது. ஒன்றிலே முதலாம் இராஜேந்திர சோழனுடைய மெய்க்கீர்த்தியின் நான்கு வரிகளின் பகுதிகள் தெரிகின்றது. மற்றக் கல்வெட்டு ஆலயம் ஒன்றிலே முதலாம் இராஜேந்திர சோழனுடைய மெய்க்கீர்த்தியின் நான்கு வரிகளின் பகுதிகள் தெரிகின்றன. மற்றக் கல்வெட்டு ஆலயம் ஒன்றிலே விளக்கெரிப்பதற்கு வேண்டிய நெய் வழங்குவதற்கு 30 பசுக்களும் இரு சாண் நீளத்து விளக்கும் தானமாக கொடுத்தமை பற்றியது. துண்டமாகிய சாசனத்தில் நான்கு வரிகளின் நடுப்பகுதி மட்டுமே தெரிகின்றன. சைவாலயம் ஒன்றின் இடுபாடுகள் நிசங்கமல்லனது காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட பௌத்தப் பெருங் கோயிலின் கட்டடப் பொருள்களாகி விட்டமைக்கு இச்சாசனத் துண்டங்கள் சான்றுகளாகும்.

4

பொலன்னறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள்— 1

பிரமதேயங்களின் சாசனங்கள்

- ♦ பிரமதேயங்கள்
- ♦ பளமோட்டைச் சாசனம்
- ♦ கஜபாகுதேவரின் கந்தளாய்ச் சாசனம்
- ♦ கஜபாகுதேவர் காலத்துத் தான சாசனம்
- ♦ ஜயங்கொண்டசலாமேக சதுர்வேதி மங்கலம்

பிரம்மதேயங்கள்

பொலன்னறுவைக் காலத்துத் தமிழ்ச்சாசனங்களை நான்கு பிரிவுகளாக வகுத்துக் கொள்ளலாம். (1) பிரம்மதேயங்கள் பற்றியவை (2) வீரசாசனங்கள் (3) வேளைக்காற்றர் போன்ற படைப்பிரிவினரின் சானங்கள் (4) கோயிற் சாசனங்கள் என்பனவே அப்பிரிவுகளாகும். அத்தகைய சாசனங்களிற் சில சிதைவுறாதும் நன்கு பேணப்பட்ட நிலையிலுங் காணப்படுகின்றன. வேறு சில கல்வெட்டுகள் பல்வேறு காரணங்களின் விளைவாகச் சேதமடைந்துள்ளன. நவீன காலத்திலே கலாசார சின்னங்களைப் பேணக்கூடிய வாய்ப்புகளும் அரசாங்கத்தினால் உருவாக்கப்பெற்ற நிறுவனங்களும் அமைந்துள்ளபோதும் தமிழ்ச் சாசனங்கள் பல கவனிப்பாற்றற்குக் கிடந்துள்ளன.

வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் இதிகாசம், புராணம் முதலியவற்றையும் உலகியல் சார்ந்த இலக்கியங்களையும் கற்பவர்களும் கற்பிப்பவர்களுமான சற்பிராமணர்களுக்கு முற்காலங்களில் மன்னர்கள் நிலமானியங்களை வழங்கினார்கள். அவற்றைப் பிரம்மதேயம் என்றனர். அவை மத்திய காலத்திற் சதுர்வேதிமங்கலம் என்றுங் குறிப்பிடப்பெற்றன. அவற்றுட் சில தனியூர் என்னுந் தகுதியைப் பெற்றன. பெரும்பாலான பிரம்மதேயங்கள் சுயாட்சி உரிமைபெற்ற ஊர்களாகும். பொலன்னறுவைக் காலத்தில் அரண்மனையிலும் சமுதாயத்திலும் பிராமணரின் செல்வாக்கு குறிப்பிடத்தக்க அளவிலே ஏற்பட்டிருந்தது. கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம், ஐயங்கொண்ட சலாமேக சதுர்வேதிமங்கலம், ஸ்ரீபதி கிராமம் என்னும் பிரம்மதேயங்களைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்புகள் உள்ளன.

பளமோட்டைச் சாசனம்

கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம் பற்றிய நான்கு தமிழ்ச்சாசனங்கள் இதுவரை கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் மூன்று ஆவணங்கள் பொலன்னறுவைக் காலத்திற்கு உரியனவாகும். அவற்றிலொன்று “பளமோட்டைக் கற்பலகைச் சாசனம்”. அது கமார் எழுபது வருடங்களுக்கு முன்பு போதன்காடு என்னும் இடத்திலே, புராதனமான சிவாலயமொன்றின் அழிபாடுகளோடு

காணப்பட்டது. அதனைத் தொல்பொருள் திணைக்களத்தார் பார்த்துப் படி எடுத்தனர். அதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு பிரபல சாசனவியலாளரான சேனரத் பரணவிதான சாசனத்தை வாசித்து, அதன் வாசகத்தையும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளோடு வெளியிட்டார்.¹

பனமோட்டைச் சாசனம்

அதனை வெளியிடுவதற்கு முன்பு சாசனத்தின் படிவத்தின் பிரதியொன்றைத் தமிழ் சாசனவியலிற் பெருமேதையாக விளங்கிய K.V. சுப்பிரமணிய ஐயரிடம் அனுப்பி, அவரின் ஆலோசனைகளைப் பரணவிதான பெற்றிருந்தார். பரணவிதான தென்னிந்தியாவிற்குச் சென்று சாசனங்களை வாசிப்பதில் ஐயரிடம் பயிற்சி பெற்றவர். 1993 ஆம் ஆண்டிலே, “பனமோட்டைச் சாசனம்” கண்டெடுக்கப்பட்ட பொழுது போதன்காடும் அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிகளும் காடு சூழ்ந்த பகுதியாகக் காணப்பட்டன. இப்பொழுது நிலைமை முற்றிலும் மாறிவிட்டது. போதன்காடு பேராறு குடியேற்றப் பகுதியாக மாறியுள்ளது. புராதனமான சிவாலயத்தின் அழிபாடுகள் காணப்பட்ட தலத்தில் இந்நாட்களில் ஒரு கோயிலை அமைத்துள்ளனர். அது கந்தளாய்ச் சிவன் கோயில்.² அதன் சுற்றாடலிற் சைவர்கள் வாழும் குடியிருப்புகளும் கந்தளாய்க் தமிழ் மகாவித்தியாலயமும் அமைந்துள்ளன.

விஜயவாகு தேவரின் 42ஆம் ஆட்சியாண்டில் எழுதப்பெற்ற பனமோட்டைச் சாசனம் நங்கை சானி என்னும் விதவையான பிராமணப் பெண், இறந்துபோன தனது கணவனாகிய யக்ஞீய கிரமவித்தன் பேரிற் செய்த அறக்கட்டளை பற்றியது. கந்தளாயான விஜயராஜ சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சிவாலயமான விஜயராஜ ஈஸ்வரத்துக்கு அவள் குறிப்பிடத்தக்க அளவிலான பொன்னைத் தானமாகக் கொடுத்தாள். அவள் செய்த அறக்கட்டளையினை நிறைவேற்றும் பொறுப்பு விக் கிரம சலாமேகத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காறன் என்னும் படைப்பிரிவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இச்சாசனம் குறிப்பிடும். அரசனைப் பற்றிச் சே. பரணவிதான மேல்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

“சாசனத்தின் முதல்மூன்று வரிகளும் நன்கு பேணப்பட்ட நிலையிற் காணப்படாததால் அது எந்த அரசனின் காலத்தில் எழுதப்பட்டது என்பது பற்றி ஓரளவு சந்தேகம் உண்டு. 1933ஆம் ஆண்டுக்குரிய இலங்கைத் தொல்பொருள் மேலாய்வு பற்றிய ஆண்டறிக்கையில் இச்சாசனம் பற்றி எழுதப்பட்ட முதலாவது விவரக் குறிப்பில் அதிலே குறிக்கப்படும் அரசனின் பெயரை ஜயவாகு என்றும் ஆட்சியாண்டை எட்டு (8) என்றும் தற்காலிகமாகக் கொண்டுள்ளோம். அதில் விக் கிரமவாகு விக் கிரசலாமேகன் என்று குறிப்பிடப்படுவதாலும் அவன் தனது தந்தை இறந்த பின்பு ஆட்சியதிகாரம் பெற்று விட்டான் என்பதைச் சலாமேகன் என்ற சிம்மாசனப் பெயரால் அவன் குறிப்பிடப்படுகின்றமை உணர்த்துவதாலும் நாம் அந்த முடிவுக்கு வந்தோம். விக் கிரமவாகுவின் ஆட்சியில் வழங்கப்பெற்ற சாசனங்கள் பல அவனுக்கு முன் அரசனாகவிருந்த ஜயவாகுவின் ஆட்சியாண்டுகளையே குறிப்பிடுகின்றன.”

“ஆயினும் தமிழ்ச் சாசனவியலாளரிற் தலை சிறந்தவரும் இந்தியத் தொல்பொருளியல் மேலாய்வுறையிலே சாசனவியற் பகுதியின் பணிப்பாளராகக் கடமை புரிந்தவருமாகிய K. V. சுப்பிரமணிய ஐயரிடம் இச்சாசனத்தின் படிவமொன்றைக் காட்டும் அரிய வாய்ப்பு எமக்குக் கிடைத்தது. முதலாம் வரியிலும், இரண்டாம் வரியிலும் இப்பொழுது எஞ்சியிருக்கும் எழுத்துக்களின் அடிப்படையில் அரசனின் பெயரை விஜயவாகு எனவும் ஆட்சியாண்டை 42 எனவும் கொள்வதே பொருத்தமானது என்று அவர் கருதுகின்றார். 42 என்ற இலக்கத்திற்கான குறியீடுகள் படிவத்திலே ஓரளவு தெளிவாக உள்ளன. எனவே, இச்சாசனம் முதலாம் விஜயவாகுவின் காலத்திற்கு (1058-1114) உரியதென்று கொள்ளத்தக்கதாகும்”

“இக்காரணத்தினாலும் சுப்பிரமணிய ஐயரின் கருத்திற்கு மதிப்பளிக்க வேண்டியது முறையானது என்பதனாலும் அரசனின் பெயரையும் ஆட்சியாண்டையும் அவர் வாசித்துள்ளபடியே நாம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளோம்”³

சாசனங்களை வாசிக்குமிடத்துப் பயிற்சியும் அனுபவமும் பத்துறை ஆற்றல்களும் கொண்டவர்களுக்கும் ஏற்படக்கூடிய இடர்ப்பாடுகளையும் மையல்களையும் பரணவிதானவின் குறிப்புகள் மூலம் வாசகர்கள் அறிந்துகொள்ள முடியும். பரணவிதான இலங்கைச் சாசனவியலாளரிற் தலை சிறந்தவர். பல மொழிகளிற் பயிற்சி பெற்றவர். கீழைத்தேய இலக்கிய இலக்கணங்களைத் துறைபோகக் கற்றவர். பல நூற்றுக்கணக்கான சிங்களமொழிச் சாசனங்களையும், பிராகிருத மொழிச் சாசனங்களையும், சில சமஸ்கிருத சாசனங்களையும் தமிழ்ச் சாசனங்கள் சிலவற்றையும் வாசித்துச் சிறப்பான முறையில் வெளியிட்டவர். அத்தகையவரே பளமோட்டைச் சாசனத்தில் வரும் அரசனது பெயரையும் அவனது ஆட்சியாண்டுகளையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அண்மைக் காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட கந்தளாய்ச் சாசனத்தின் படிவங்களில் விஜயவாகு என்ற அரசனின் பெயர் எதுவித சந்தேகத்துக்கும் இடமளிக்காத வகையில் மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அச்சாசனம் விஜயவாகுவின் காலத்திற்கு உரியதென்பது அதன் வரிவடிவங்கள் மூலமாகவும் உணரப்படுகின்றது. ஏறக்குறையக் கால் நூற்றாண்டுக்கு முன் ஜயவாகுதேவரின் 18ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட சாசனமொன்று திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள மயிலன்குளம் (மயிலவேவ்) என்னும் இடத்திலே கண்டெடுக்கப்பட்டது.⁴ அதிலுள்ள வரிவடிவங்கள் கந்தளாயிலுள்ள “பளமோட்டைச் சாசனத்திலுள்ளவற்றைக் காட்டிலும் வளர்ச்சி அடைந்தவை. மேலும் கோ, உடையார் என்னும் சொற்கள் பளமோட்டைக் கல்வெட்டில் வருகின்றன. ஜயவாகுவின் ஆட்சியாண்டு குறித்து சாசனங்களில் உடையார் என்னும் சொல் இடம்பெறவில்லை.”

சோழராட்சிக் காலத்திலே கந்தளாயில் ராஜராஜ சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பிரம்மதேயம் ஒன்றிருந்தது. முதலாம் விஜயவாகுவின் காலத்தில் அதன் பெயரை விஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் எனவும் அங்குள்ள சிவாலயத்தின் பெயரை விஜயராஜ-ஈஸ்வரம் எனவும் மாற்றிவிட்டார்கள்.

தென்கைலாசம் என்னுங் கோயிலுக்கு நங்கைசானி என்பவன் வழங்கிய தானங்களைப் பதிவு செய்கின்ற “பளமோட்டை”ச் சாசனத்தை பிரம்மதேயத்துச் சபையார் சிலோலேகஞ் செய்தனர் போலத் தெரிகின்றது. ஆறு களஞ்சு பொன்முடி, சந்தி விளக்கு ஒன்றினை எரிப்பதற்கென்று ஒரு காசு, பொலிமுதல் கொண்டு நந்தவனம் வைத்திருப்பதற்கென்று (8) எட்டுக்காசு, இவற்றுக்கு ஏற்படும் அழிவுசோர்வுகளை ஈடுசெய்வதற்கென்று (1) ஒரு காசு, தேவரடியார் (7) எழுவரைத் தலை இலச்சினையிட்டுப் பராமரிப்பதற்கென்று (23) இருபத்திமூன்று காசு என்பவற்றை நங்கைசானி கோயிலுக்குத் தானமாக வழங்கினான்.⁵ தானம் தொடர்பான அறக்கட்டளையினைப் பரிபாலனம் செய்யும் பொறுப்பு விக்ரிம சலாமேகத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காறன் என்னும் படைப்பிரிவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.⁶ படைப்பிரிவின் பெயரில் முதனிலையாக வரும் விக்ரிம சலாமேகன் என்னும் தொடர் வீரசலாமேகன், ஜயங்கொண்ட சலாமேகன் என்னும் அரசருக்குரியனவாகிய விருதுப் பெயர்களைப் போன்றது. அதற்கும் விக்ரிமவாகு என்னும் பெயருக்கும் பட்டாபிஷேகத்திற்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை.⁷

கஜபாகு தேவரின் கந்தளாய்ச் சாசனம்

இரண்டாம் கஜவாகுவின் காலத்திற்குரிய இரண்டு சாசனங்களிற் கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. அவற்றிலொன்று இடையர்கல் என்னுந் தலத்தில் எல்லைக்கல் நாட்டியமை பற்றியதாகும். அதன் வாசகம் மேல்வருமாறுள்ளது.

ஸ்வதி ஸ்ரீ லங்கேஸ்வரன் கஜவாகு தேவர்
கந்தளாய் பிரம்மதேயம் பிடி நடத்த
பூமி இடையர்கல்லில் ஊரார் திக்கு
நாட்டின எல்லைக்கல்.⁸

இச்சாசனம் அரசனின் பெயர், கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம், இடையர்கல் என்னும் தலம், எல்லைக்கல் என்னும் நான்கு அம்சங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இச்சாசனம் ஒரு எல்லைக்கல்லாக நாட்டப்பெற்றது. இடையர் கல் என்னுமிடத்தில் நாட்டப்பெற்றது. அதனை ஊரார்

நாட்டினார்கள். அது “கஜபாகுதேவர் கந்தளாய் பிரம்மதேயம் பிடி நடத்த” நாட்டப்பெற்றது என்று சொல்லப்படுவதாற் பிரம்மதேயத்தின் எல்லைகள் தொடர்பாக அதன் ஊராரும் மன்னனும் தொடர்பு கொள்ள நேர்ந்தது.

கஜபாகுதேவர் காலத்து எல்லைக்கல்

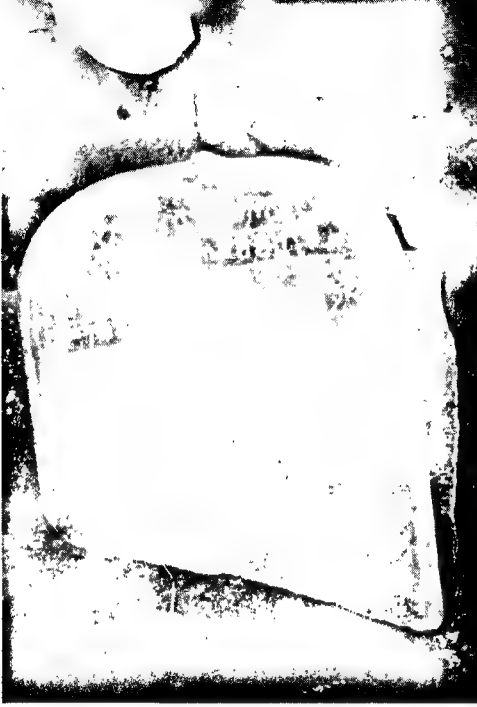
கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயத்தின் எல்லைகளை வரையறை செய்யவேண்டிய ஒரு தேவை கஜவாகு அரசனாயிருந்த காலத்தில் ஏற்பட்டது. எல்லைகளை வரையறை செய்யுமிடத்து, எல்லைகுறித்த இடத்தில் நீருற்றிய பின் அதன்மேல் பிடியாகிய பெண்யானையை நடத்துவது வழமை. யானை உழுக்கிய இடத்தில் கள்ளி, கல்லு போன்றவற்றை எல்லைக்கு அடையாளமாக நாட்டுவதுண்டு. அத்தகையவொரு நிகழ்ச்சியை இச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. அரசன் என்ற வகையில் கஜவாகுதேவர் ஏற்படுத்திய கட்டளைப்படி பிரம்மதேயத்து எல்லைகளை வரையறை செய்தனர். ஊரார் எல்லைக் கல் நாட்டினார்கள். இடையர்கல்லு என்னுமிடத்தில் அவர்கள் நாட்டிய எல்லைக்கல் இச்சானங் குறிப்பிடுவது. இதிலே வரும் கஜவாகு தேவரைப் பொலன்னறுவை அரசானகிய இரண்டாம் கஜவாகுதேவர் என அடையாளங் காணலாம். இச்சாசனங் குறிப்பிடும் ஊரார் என்போரை பிரம்மதேயச் சபையார் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது.

கஜபாகுதேவர் காலத்துத் தான சாசனம்

கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம் பற்றிய இன்னுமொரு சாசனம் கந்தளாய்ச் சிவன் கோயில் வளாகத்தில் உள்ளது. அது சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் நிலத்தை வெட்டிய பொழுது தற்செயலாகக் கண்டெடுக்கப் பெற்றது. ஒரு சிறிய கற்பலகையில் எட்டு வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ள அச்சாசனம் கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம் விஜயராஜ சதுர்வேதிமங்கலத்துக் கைலாசமான விஜயராஜேஸ்வரமுடையார் கோயிலுக்கு வழங்கப் பெற்ற தானமொன்றைப் பதிவு செய்கின்றது. அக்கோயிலிலே திருப்பள்ளியெழுச்சியின் போது மந்த்ரபோனகம் இடுவதற்கெனப் பத்துக்காக வழங்கப்பெற்றதாக அதிற் சொல்லப்படுகின்றது. காசினை யார் வழங்கினார் என்பது பற்றி அதிலே கூறப்படவில்லை. சாசன வாசகம் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அது ஜயவாகுதேவரின் 35ஆம் ஆட்சியாண்டினைக் குறிப்பிடுகின்றது. அரசர் அபயசலாமேகவர்மர் என்றும் சக்கரவர்த்தி என்றும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது.¹ இவ்வர்ணனைகள் முதலாம் விஜயவாகுவிற்குப் பின்பு பொலன்னறுவையில் அரசராகப் பட்டாபிஷேகம் பெற்ற ஜயபாகுவின் சாசனங்களிலே, குறிப்பாகத் தமிழ்ச் சாசனங்களிலே காணப்படுகின்றன. மகாவம்சம் ஜயபாகு என்னும் வேறொரு அரசனைப் பற்றியுங் குறிப்பிடுகின்றது. அவன் மாகனுடைய காலத்தில் அவனோடு துணையரசனாக விளங்கினான் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. மானாபரணன் முதலான படைத்தலைவர்கள் காலிங்க மாகனை இலங்கேஸ்வரனாக முடி சூட்டினார்கள் என்று மகாவம்சம் குறிப்பிடுவதால் அவனது துணையரசனாகிய ஜயபாகு முடிசூடிய அரசனுக்குரிய அபையசலாமேகன் என்னும் அபிஷேக நாமத்தையும் சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டத்தையும் பெற்றிருக்கமுடியாது. எனவே, இச்சாசனங் குறிப்பிடும் சதுர்வேதிமங்கலத்துக் கைலாசமான விஜயராஜேஸ்வரமுடையார் கோயிலுக்கு வழங்கப்பெற்ற தானமொன்றைப் பதிவு செய்கின்றது. இலகுவாக அடையாளங்காணக்கூடிய தெளிவான எழுத்துகளில் அமைந்துள்ள இச்சாசனத்தின் வாசகம் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ அபய
2. சலாமேக பர்ம்மரான சக்ர
3. வத்தி ஸ்ரீ ஜயபாகு தேவற்கு யா

4. ண்டு 35ஆவது கந்தளாயாந விஜ
5. யராஜ சதுர்வேதிமங்கலத்து ஸ்ரீ கை
6. லாசமான விஜயராஜேஸ்வரமுட
7. யார்க்குத் திருப்பள்ளியெழுச்சி மந்திர
8. போனகம் அமுதுக்கு காக இட்டார் பத்து.⁹

கஜபாகுதேவர்
காலத்துச் சாசனம்

இந்த வாசகத்தை வெளிட்டபொழுது அதற்கு விளக்கமாக மேல்வருமாறு எழுதினோம்.

“இச்சாசனம் ஜயபாகு தேவரின் பட்டாபிஷேகம் முடிந்த 35ஆவது ஆண்டில் எழுதப்பட்டுள்ளது. முதலாம் விஜயபாகுவின் (1055-1110) ஆட்சி 1110 இல் முடிவடைந்ததும் அவனது தம்பியாகிய ஜயபாகுதேவரை அரசனாக முடி சூட்டினார்கள். எனவே, சாசனம் கி. பி. 1145இல் எழுதப்பெற்றது. அது பொலன்னறுவையில் ஆட்சிபுரிந்த கஜபாகு தேவரின் ஆட்சிக் காலத்தின் 13ஆவது ஆண்டாகும்.”

முதலாம் விஜயபாகு இறந்த பின்னர் அரசு குடும்பத்தினிடையே தகராறு ஏற்பட்டது. நாட்டு வழமைப்படி முன்னைய அரசனின் இளைய சகோதரனாகிய ஜயபாகு தேவரை அரசனாக முடிசூட்டினார்கள். வழமைப்படி அச்சமயத்தில் விஜயபாகுவின் மகனாகிய விக்கிரமபாகு இளவரசனாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தல் வேண்டும். ஆயினும் சங்கத்தார் சிலரினதும் உயரதிகாரிகளினதும் சூழ்ச்சியின் விளைவாக விஜயபாகுவின் மருமகனாகிய மானாபரணனை யுவராசனாக நியமித்தனர். “அந்த ஏற்பாட்டின் மூலம் முடிக்குரிய இளவரசனாகிய விக்கிரமபாகுவின் உரிமைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. உறுகுணையில் மண்டலாதிபதியாக அதிகாரம் பெற்றிருந்த விக்கிரமபாகு பொலன்னறுவைக்குச் சென்று மன்னனாகிய ஜயபாகுதேவரையும் தனது மைத்துனராகிய மானாபரணனையும் தம்பிமாரையும் அங்கிருந்து துரத்திவிட்டு இராசதானியையும் ஆட்சியதிகாரங்களையும் கைப்பற்றி விட்டான். இலங்கையின் வடபகுதி அவன் வசமாகியது. தக்கிணதேசம், உறுகுணை என்னும் மேற்கிலும் தெற்கிலுமுள்ள பகுதிகளை மானாபரணனுந் தம்பிமாரும் கைப்பற்றிவிட்டனர். விக்கிரமபாகு தாய்வழியிலே கலிங்க வம்சத்தவன். அவன் சைவசமயச் சார்புடையவன் என்பதற்கு அவனது காலத்துச் சாசனக் குறிப்புகள் சான்றாயுள்ளன. அவன் பௌத்த நிறுவனங்களுக்கு விரோதமாக மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளை மகாவம்சம் வர்ணிக்கின்றது. அவன் பொலன்னறுவையினை இராசதானியாகக் கொண்டு 22 வருடங்கள் ரஜரட்டைப் பகுதியினை ஆட்சி புரிந்தான்.”

“விக்கிரமபாகுவிற்குப் பின் அவனது மகனாகிய கஜபாகு 21 வருடங்கள் (கி.பி.1132-1153) ஆட்சி புரிந்தான். பொலன்னறுவை அரசரின் காலத்தில் எழுதப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்களில் அதிகமானவை கஜபாகுவின் காலத்தவை. அவற்றுட் சில பௌத்த சமயம் தொடர்பானவை. ஏனையவை சைவசமயந் தொடர்பானவை.”

“கஜபாகுவும், அவனது தகப்பனாகிய விக்கிரமபாகுவைப் போல, சைவசமயச் சார்புடையவன் என்று கொள்வதற்கான காரணங்கள் உள்ளன. அவன் கோகர்ணத்திலுள்ள சிவாலயத்துக்குப் புரிந்த ஆதரவுகள் கோணேசர் கல்வெட்டு, ஸ்ரீ தக்ஷிண கைலாசபுராணம் ஆகியவற்றிலே புகழ்ந்து போற்றப்படுகின்றன. கோகர்ணத்திலே ஆராதனைகள் தடைப்பட்டிருந்த காலத்திலே அந்தணர்களை வரவழைத்து, அவர்களுக்கு விருதுகளை வழங்கி அர்ச்சகராக

நியமித்தமை, கோயிற் கணக்கிற் 1,100 பொன் இருப்பாக வைத்தமை, அடை, ஆயம், தீர்வை முதலான அரசருக்குரியவற்றை (இறை கடமைகளை) ஆலயத்துக்கு மானியமாக வழங்கியமை, பங்குனி உத்திரத்திலே தேர்த்திருவிழா நிகழும் வண்ணமாக வருடத்திருவிழா நடைபெற ஏற்பாடு செய்தமை, ஆலய தரிசனம் பண்ணித் தசதானஞ் செய்தமை முதலிய விடயங்கள் கயவாகு மகாராசனின் திருப்பணிகளாக அவற்றிலே வர்ணிக்கப்படுகின்றன. தனது ஆட்சிக் காலத்தின் முடிவில் கஜபாகு கந்தளாயில் அரண்மனையொன்றினை அமைத்து அதிலே வாழ்ந்தானென்று மகாவம்சம் கூறும். கந்தளாயிலுள்ள அவனது காலத்துச் சாசனங்கள் அங்குள்ள பிரம்மதேயத்துடனும் தென்கைலாசமான விஜயராஜ-ஈஸ்வரத்துடனும் அவன் கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்புகளை உணர்த்துகின்றன.¹⁰

காறஷீமா எடுத்துச் சென்ற கந்தளாய்ச் சாசனத்தின் படியைப் படித்த பேராசிரியர் ப. சண்முகம் அதன் வாசகத்தையும் ஆங்கில மொழியொய்யப்பினையும் சில விளக்கக் குறிப்புகளோடு ஒரு கட்டுரை வடிவில் வெளியிட்டுள்ளார். சாசனத்தைப் பற்றி அவர் மேல்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“கந்தளாயான விஜயராஜ சதுர்வேதி மங்கலத்து தென்கைலாசமான விஜயராஜேஸ்வரம் என்னும் சிவன்கோயிலுக்கு, ஜயபாகு தேவர் என்னும் மன்னனின் 35ஆவது ஆண்டிலே, 8,000 காசுகள் தானமாக வழங்கப் பெற்றமையினைச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. அதிகாலையில் நடைபெறும் திருபள்ளியெழுச்சி என்னும் வைபவத்தில் நெய்வேத்தியம் இடுவதற்கென்று தானம் வழங்கப் பெற்றது. இலங்கை அரசனாகிய ஜயபாகுதேவரை அபையசலாமேகவர்மர் என்று சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. அது இலங்கை அரசர்களின் பட்டப்பெயராகும்.”¹¹

“ஜயபாகுவின் 35ஆம் ஆண்டு (கி.பி.) 1145ஆம் வருடமாகும். ஜயபாகு ஒரு வருடத்துக்கு மட்டுமே ஆட்சி செலுத்தியதால் இந்தச் சாசனத்தை அவன் வழங்கியிருக்க முடியாது. அவனுக்குப் பின் அரசு புரிந்தவர்கள். முறைப்படி முடி சூடிக்கொள்ளாதமையால் அவர்கள் சாசனங்களை வழங்கிய பொழுது ஜயபாகுவின் பெயரைக் குறிப்பிட்டார்கள் என்று நம்பப்படுகிறது. இந்தச் சாசனத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது இரண்டாம் கஜபாகுவால் வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்”¹²

பேராசிரியர் சண்முகத்தின் விளக்கங்கள் ஜயபாகுதேவரைப் பற்றி நாம் முன்பு கூறிய கருத்தினை உறுதிப்படுத்துகின்றன. கந்தளாய்ச் சாசனத்தைப்

பற்றி இதுவரை இங்கு கவனித்த சிந்தனைகள் பேராசிரியர் ப. சண்முகம் இச்சாசனத்தைப் பற்றிக் கூறும் விளக்கங்களால் மேலும் உறுதியாகின்றன.

இலங்கேஸ்வரனாகிய இரண்டாம் கஜபாகுவின் காலத்திற்குரியதான கந்தளாய்ச் சாசனம் திருப்பள்ளியெழுச்சி பற்றிக் குறிப்பிடும் ஈழத்திலுள்ள ஆவணங்களில் மிகவும் புராதனமானது. கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம், கைலாசமான விஜயராஜ-ஈஸ்வரம் என்பவற்றைக் குறிப்பிடும் காரணத்தாலும் அது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இலங்கையிற் சாசன வழக்கின் மூலம் ஏற்பட்ட தமிழ் வரிவடிவ வளர்ச்சியை ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்வதற்கும் மிகவுந் தெளிவாக விளங்கும் அதன் அக்ஷரங்கள் மிகவும் பயனுடையனவாகும்.

ஜயங்கொண்ட சலாமேக சதுர்வேதி மங்கலம்

மஹாகிரிந்தேகம் என்னுமிடத்திலுள்ள சாசனமொன்று ஜயங்கொண்ட சலாமேக சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பிரம்மதேயம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.¹³ அது ஜயபாகுதேவரின் 24ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பெற்றது. எனவே அதன் காலம் கி. பி. 1134ஆம் வருடமாகும். அது கஜபாகுதேவரின் ஆட்சிக் காலத்துக்குரிய ஆவணமாகும். இச்சாசனம் கற்றாண் ஒன்றின் இருபக்கங்களிலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒரு பக்கத்திற் பதினாறு வரிகளிலும் மறுபக்கத்தில் எட்டு வரிகளிலுஞ் சாசனம் எழுதப்பட்டுள்ளது. சில வரிகளிலுள்ள எழுத்துக்கள் சிதைவடைந்துள்ளதாலும் வேறு சில எழுத்துக்கள் தெளிவற்றிருப்பதாலும் சாசனத்தின் முழுமையான வாசகத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

“ஸவஸ்தி ஸ்ரீ ஜயபாகுதேவற்கு யாண்டு 24ஆவது ஜயங்கொண்ட சலாமேக சதுர்வேதிமங்கலத்து இழவுபட்ட வயலும் யத்தாலையும் வல்லவர் பக்கல் நின்று வாங்கி ப்ராஹ்மணர்கே தானம் பண்ணி அருளினார்...” என்பது சாசனத்தின் ஆரம்பப்பகுதியாகும்.¹⁴ இச்சாசனம் பூமிதானம் பற்றியது. தானம் பெற்றவர்கள் சதுர்வேதிமங்கலத்துப் பிராமணர். தானம் வழங்கியவரைப் பற்றிய விவரம் எதுவும் சாசனவாசத்தின் மூலம் தெளிவாகவில்லை. ஆயினும், நன்கொடை தொடர்பாகத் தானம் பண்ணியருளினார் என்னுந் தொடர் காணப்படுவதால் தானம் மன்னர்

செய்த கருமம் என்று கொள்ளலாம். சாசனம் கஜபாகுவின் ஆட்சிக் காலத்தில் எழுதப்பட்டதால் தானம் அவனால் வழங்கப்பட்ட தென்று கருதலாம்.

முன்பு சதுர்வேதி மங்கலத்திற்கு உரியனவாகிய வயல், யத்தாலை என்னும் வகைக்குரிய நிலங்களை அது இழந்துவிட்டது. சாசனம், குறிப்பிடும் தானகாரகர் அவற்றை வல்லவர் என்பவரிடமிருந்து வாங்கிப் பிராமணர்க்குத் தானம் பண்ணியமை பற்றியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. குளத்திலிருந்து நீர்பாச்சி வயல் செய்கை பண்ணுவதற்கும் யத்தாலை மூன்றிலே (பயிர்) செய்கை பண்ணுவதற்கும் பிராமணருக்கு உரிமை வழங்கப்பட்டது.

இத்தர்மத்திற்கு விரோதமான செயல்களைப் புரிபவர்கள் ஊழி தோறும் நரகத்திலே பிறப்பார்களென்று ஒம்படைக்கிழவியிற் கூறப்படுகின்றது. சாசனத்தின் முடிவிலே வல்லவரையன் சூழறவு என்னுந் தொடர் காணப்படுகின்றது. வல்லவர் என்பது விநாயகரின் முப்பத்திரண்டு நாமங்களில் ஒன்றாகும். விநாயகரின் பெயரொன்று சாசனத்திற்குறிக்கப்படுவது அதன் சிறப்பம்சமாகும். சாசனத்தை எழுதியோர் விநாயகரை காவற்கடவுளாகவும் தர்மத்தின் பாதுகாவலராகவும் கருதியமை குறிப்பிடற்குரியது. பொலன்னறுவைக் காலத்தில் விநாயகர் வழிபாடு வழமையாகிவிட்டது. சிவாலயங்களில் அமைந்த பரிவாரதேவர் கோயில்களில் விநாயகர் கோயில் சிறப்பிடம் பெற்றது. விநாயகரின் கற்சிற்பங்களும் வெண்கலப்படிமங்களும் பொலன்னறுவைக் காலத்துத் தொல்பொருட் சின்னங்களிடையே காணப்பெற்றன.

5

பொலன்னறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள்- 2

- ♦ வீரசாசனங்களும் வீரபட்டினங்களும்
- ♦ பதவியாவிலுள்ள வீரசாசனம்
- ♦ விஹாரேஹின்ன எறிவீரரின் சாசனம்
- ♦ வாஹல்கட வீரக்கொடியாரின் சாசனம்
- ♦ விக்கிரமாசாலமேகபுரத்து வீரசாசனம்
- ♦ குருநாகல் மாவட்டத்து வீரசாசனங்கள்
- ♦ ஐந்நூற்றுவரின் தொல்பொருட் சின்னங்களும் சாசனங்களும்

வீரசாசனங்களும் வீரபட்டினங்களும்

திசையாயிரத்து ஐநூற்றுவர்

தமிழ் வணிக கணங்களிற் பிரசித்தமானவர்கள் ஐநூற்றுவர். அவர்களைத் திசையாயிரத்து ஐநூற்றுவர் என்றுஞ் சொல்வது வழக்கம். அவர்களையே நானாதேசிகள், பதினெண்விஷையம், வீரவளஞ்செயர் போன்ற பெயர்களாலும் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன என்பது அறிஞர் கருத்தாகும்.¹ ஐநூற்றுவரைக் கர்நாடக தேசத்தில் ஐநூர்வ்வர் என்றும் அய்யாவொளைய ஐநூர்வ்வர் என்றுங் குறிப்பிட்டனர். இந்தியாவிலே குஜராத் முதலாகத் தெற்கிலே தென்குமரி வரையான பரந்த நிலப்பகுதியில் ஐநூற்றுவர் வாணிப நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர்.² பத்தாம் நூற்றாண்டு முதலாகப் பதினெந்தாம் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்ட சாசனங்களில் அவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

இலங்கையில் 20 சாசனங்கள் தமிழ் வணிக கணங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் பொலன்னறுவைக் காலத்தைச் சேர்ந்தனவாகும். தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் அவர்களைப் பற்றிய மூன்று சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. தென்னிந்திய வணிகர் கடல்வழியாகச் சென்று தூரதேசங்களில் வாணிபஞ் செய்தமைக்கு இச்சாசனங்கள் உறுதியான சான்றுகளாகும்.

தென்னிந்திய சமூக வரலாற்றில் கி.பி. 800-1400 ஆகிய காலப்பகுதி வணிக கணங்கள் பெருவளர்ச்சியும் செல்வாக்கும் பெற்றிருந்த காலமாகும். விவசாய அபிவிருத்திகளும் சிறுகைத்தொழில்களின் முன்னேற்றமும் சனப்பெருக்கமும் கணிசமான அளவில் ஏற்பட்டன. பொருட்பரிவர்த்தனையும் சந்தைப்படுத்தும் முறைகளும் முன்னேற்றம் அடைந்தன. அத்தியாவசியப் பொருட்களினதும் போகப்பொருட்களினதும் தேவை பெருகியது. ஆதிகாலம் முதலாக மேற்கிலும் கிழக்கிலுமுள்ள கரையோரப் பட்டினங்கள் கடல்வழியான சர்வதேச வணிகப்பாதைகளின் கேந்திர நிலையங்களாக வளர்ச்சிபெற்று வந்தன. மேற்கிலே ஐரோப்பாவிற்கும் அராபிய தேசங்களுக்கும் பாரதீகத்திற்கும் அங்கிருந்து வணிகக் கப்பல்களிற் பொருட்கள் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டன. அப்பட்டினங்களுடாகக் கிழக்கிலே அமைந்துள்ள

கவர்ணபூமி, சாவகம், சீனம் என்பவற்றோடு குறிப்பிடத்தக்க அளவிலே வாணிபம் நடைபெற்றது. இக்காலப்பகுதியிற் கடல்வழி வாணிபத்திற் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது.

இக்காலம் கோயில்கள், பௌத்த-சமணப் பள்ளிகள் என்பன பெருவளர்ச்சியடைந்த காலமாகும். விசாலமாகி விரிவடைந்த கோயில்களிலே உற்சவங்களும் சடங்குகளும் கவர்ச்சிகரமான முறையிலும் விமரிசையாகவும் நடைபெற்றன. தூரதேசங்களில் உற்பத்தியான சந்தனம், அகில், கற்பூரம், சவ்வாது போன்ற வாசனைப் பொருட்கள் பெருமளவிலே தேவைப்பட்டன. அவை சாவகம், சீனம் முதலிய தேசங்களில் உற்பத்தியானவை. அங்கிருந்து பட்டுப்புடவைகளும் செம்பு, வெள்ளி, ஈயம் முதலான உலோகங்களும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.⁴ அத்தகைய பொருட்களின் ஒரு பகுதி மேற்கிலுள்ள தேசங்களுக்குத் தென்னிந்தியத் துறைமுகங்களுடாக ஏற்றிச் செல்லப்பட்டன. இவ்வாறான சூழலைப் பின்னணியாகக் கொண்டு ஐநூற்றாவர் போன்ற பெருவணிக கணங்கள் உற்பத்தியாகிப் பெருவளர்ச்சி அடைந்தன.

இக்காலத்து அரசியல்முறைகளும் வாணிபம் வளர்ச்சி பெறுவதற்கு ஏதுவாயிருந்தன. தக்கிணத்தில் இராஷ்டிரகூடரும் அவர்களுக்குப் பின்பு கல்யாணிச் சாளுக்கியரும் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தனர். வடஇந்தியாவிலும், தங்கள் செல்வாக்கினை ஏற்படுத்துமளவிற்கு அவர்கள் பலம் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் இராசதானிகள் கர்நாடக தேசத்தில் அமைந்திருந்தன. கல்யாணிச் சாளுக்கியரின் ஆதிக்கம் சீர்குலைந்த பின்பு கர்நாடகத்திலே ஹோய்சளரும் வேங்கிதேசத்திலே காகிதியரும் ஆட்சிபுரிந்தனர். அவர்களும் வணிகருக்கு ஆதரவு புரிந்தனர்.

தமிழகத்தில் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிற் பல்லவரின் ஆதிக்கம் ஒழிந்தது. ஆதித்த சோழன் பல்லவர் வசமிருந்த தொண்டை நாட்டையும் கொங்கு தேசத்தையும் கைப்பற்றிவிட்டான். அவனது மகனாகிய பாரந்தக சோழனது காலத்திலே (907-954) சோழரின் இராச்சியம் பேரரசாகியது. ஆயினும், இராஷ்டிரகூடரின் படையெடுப்பால் அது நிலைகுலைந்தது. அருண்மொழிவர்மனாகிய முதலாம் இராசராசனின் ஆட்சியில் அது மீட்சி பெற்றுப் பெருவலிபடைத்த பேரமைப்பாகியது. அவனது மகனும் இணையிலாப் போராற்றல் கொண்டவனுமாகிய மதுராந்தகன்

வடக்கிலே கங்கபாடி, நுளம்பபாடி, தடிகைபாடி, கொங்கணம் முதலானவற்றைக் கைப்பற்றினான். கங்கபாடி, நுளம்பபாடி என்பன சோழப்பேரரசின் மண்டலங்களாகிவிட்டன. அவை முறையே முடிகொண்டசோழ மண்டலம், நிகரிலிச்சோழ மண்டலம் என்று பெயரிடப்பட்டன. அவை இரண்டும் கர்நாடக தேசத்தின் தென்பகுதியில் இருந்தன. ஐநூற்றாவர் என்னும் தமிழ் வணிககணத்தவர் சோழராட்சிக் காலத்தில் அங்கு சென்று வாணிபத் தலங்களை அமைத்துக் கொண்டனர்.⁵ மேற்கிலுள்ள மலையாள தேசமும் ஈழமும் சோழப்பேரரசின் மண்டலங்களாகின. அவற்றிலும் குறிப்பாக ஈழத்திலும் ஐநூற்றாவரின் செல்வாக்கு ஏற்பட்டது. மாலைதீவு, நக்கவாரம், சாவகம் என்பன மீது ஏற்பட்ட சோழரின் படையெடுப்புகள் மூலம் ஐநூற்றாவர் போன்ற தென்னிந்திய வணிக கணங்கள் கடல்வழியான சர்வதேச வர்த்தகத்தில் வாய்ப்புகளைப் பெறுவதற்கு ஏதுவாயிருந்தது.

சோழப்பேரரசுக்கும் வணிக கணங்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய தொடர்புகளைப் பற்றி இதுவரை ஆய்வுகளின் மூலம் ஒன்றும் தெளிவாக்கப்படவில்லை.⁶ ஆயினும் சோழரின் ஆதிக்கப்படர்ச்சிக்கும் ஐநூற்றாவர் முதலான வணிக கணங்களின் நடவடிக்கைகள் விரிவடைந்தமைக்கும் இடையிலே தொடர்புண்டு என்பது மறுக்கமுடியாத ஒன்றாகும். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிற் சோழப்பேரரசு நிலைகுலைந்து வீழ்ச்சியுற்றது. முதலாம் மாறவர்வன் சுந்தரபாண்டியனின் ஆட்சிகாலத்திற் (1215-1230) பாண்டியரின் ஆதிக்கம் தென்னிந்தியாவில் உதயமாகியது. முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் காலத்திலே (1252-1272) அது உன்னத நிலையை அடைந்தது. தெற்கிலே இலங்கையிலும் வடக்கிலே தெலுங்கு தேசத்தின் தென்பகுதிகளிலும் பாண்டியரின் மேலாதிக்கம் பரவியது. பாண்டியரின் ஆட்சியிலே தென்னிந்திய வணிக கணங்களின் செல்வாக்கு மேலும் வளர்ச்சியுற்றது. தமிழகத்திலே பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட வணிக கணத்தவரின் சாசனங்கள் அதற்கு முற்பட்ட இரு நூற்றாண்டுகளிலும் எழுதப்பட்டனவற்றைக் காட்டிலும் மிகக் கூடுதலானவை. பாண்டியப் பேரரசரின் காலத்தில் மலையாள தேசத்துக் கரையோரப் பட்டினங்களில் நிலைகொண்டிருந்த இஸ்லாமிய வணிகர் கொற்கை, நாகை போன்ற கிழக்குக் கரையோரப் பட்டினங்களிலும் வாணிப நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். திசையாயிரத்து ஐநூற்றாவரின் பெருநிரலிகளில் அஞ்சுவண்ணம் என்ற இஸ்லாமிய வணிக கணத்தவர் பங்குகொண்டமை குறிப்பிடத்தக்க ஓரம்சமாகும்.

ஐந்நூற்றுவரைப் பற்றிய விவரங்கள் சாசனங்கள் மூலமாகவே கிடைக்கின்றன. வணிக கணங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் ஏறக்குறைய 350 சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றன. அவை தமிழ்நாடு, கர்நாடகம், ஆந்திரப்பிரதேசம், கேரளம் ஆகிய இந்திய மாநிலங்களிலும் இலங்கையிலும் உள்ளன. இச்சாசனங்களும் பல வகையானவை. சில சாசனங்கள் வணிக கணத்தவர் கோயில்களுக்கும் பொதுநல அமைப்புக்களுக்கும் வழங்கிய நன்கொடைகளைப் பதிவு செய்கின்றன. வேறு சில சாசனங்கள் வீரபட்டினங்களின் உருவாக்கம் பற்றியவை. காட்டுரிலுள்ள சாசனம் அவற்றுள்ளொன்று. அதில் மேல்வரும் தொடர் காணப்படுகின்றது.

“...திருமயிலாற்பில் நி(னா)றந்த நானாதேசிப்
பெருநிரவியோம் அய்யப்புழலாகிய காட்டுரை
வீரபட்டினமாக்கி இவ்வீரபட்டினத்துக்கு வைத்த பரிசாவது...”⁷

ஐயப்பொழிலான வணிக பட்டினமாக அமைந்திருந்த காட்டுர் ஒரு வீரபட்டினமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. அதனைப் பற்றிய தீர்மானம் மைலாப்பூரிற் கூடிய நானாதேசிப் பெருநிரவியாரின் கூட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. பட்டினத்துக் காவலரான படைவீரருக்குரிய பெறுபேறுகளை இரண்டு மடங்காகக் கொடுப்பதென்றும் நானாதேசிகள் நிச்சயித்தனர். வணிக கணத்தவரின் பணிமக்கள் பிறவிடங்களிலிருந்து ஆயுதபாணிகளாகப் பட்டினத்தில் நுழைந்து அங்குள்ளவர்களிடமிருந்து தண்டியங்களைப் பெறுவதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது.⁸

கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்துப் பவானி தாலுகாவைச் சேர்ந்த வேம்பட்டி என்னுமிடத்திற் கிடைத்த கல்வெட்டொன்றிலே வீரபட்டினம் செய்து கொடுத்தமை பற்றி மேல்வருமாறு சொல்லப்படுகின்றது:

“ஸ்வஸதி ஸ்ரீ கோவிராசகேசரி பன்மராகிய ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழ தேவர்க்குத் திருவெழுத்துச் செல்லா நின்ற யாண்டு நாலாவது சையமுரி நாடாழ்வார் நாட்டு வடகரை விக்ரமபலவபுரத்து நகரத்து வளஞ்சி(கி)கற்கு வீரபட்டினம் செய்து குடுத்தோம்... இவ்வூர் மாதேவர்க்கு குடுத்த தர்மமும் இவ்வூர் வீரசாசனம் சேதோமும் இவ்வனைவோமும் உள்ளிட்ட வீரபெரு நிரவியாரோம்.”⁹

இச்சாசனம் வீரபட்டினம் ஒன்று செய்து கொடுத்தமை பற்றியது. வீரபட்டினம் செய்தவர்கள் வீரப்பெருநிரவியார். வீரபட்டினம் வீரவளஞ்செயருக்குச் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் விக்கிரமபலவ புரத்து நகரத்தவர். வீரவளஞ்செயரின் நகரமொன்று வீரபட்டினமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது போலத் தெரிகின்றது. இச்சாசனக் குறிப்பு இலங்கையிலுள்ள வீரபட்டினங்களையும் வீரவளஞ்செயரையும் பற்றிய சாசனக் குறிப்புகளைப் புரிந்துகொள்வதற்கு ஏதுவாகின்றது. இவ்வூர் வீரசாசனம் சேதோமும் என இச்சாசனத்தில் வருந் தொடரும் குறிப்பிடற்குரியதாகும்.

சித்தூர் மாவட்டத்து மதனபள்ளி தாலுகாவிலுள்ள பஸினிகொண்ட என்னுமூரிலுள்ளதும் முதலாம் இராஜாதிராஜனின் 32ம் ஆண்டில் (1150) எழுதப்பட்டதுமான சாசனம் சிறுவள்ளி என்னும் ஊரை வீரபட்டினமாகப் பிரகடனப்படுத்தியமையினை மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது.

“ஐயங்கொண்டசோழ மண்டலத்து புராணமாராயபாடி முகைநாட்டு சிறுவள்ளியில் நி(னா)றந்த நாடும் நகரமும் நானாதேசியும் நடைகுடி சாத்துந் தொக்கு நி(னா)றந்த ராஜாதிராஜப் பெருநிரவி எண்டிசை நான்கு திசையாயிரத்து ஐஞ்ஞாற்றுவப் பெரு(நிரவி) சமையமும் இச்சமையத்து திருவடிக்குப் பணிசெய்யும் எறிவீரரும் முனைவீரரும் இளங்கிங்க வீரரும் கொங்கவாளரும் பன்மையும் பலநியாயத்தாரும் வலங்கை (தறியாரும்)... சிறு வள்ளியை நானாதேசிய தசமடி (எறி) வீரபட்டினமென்று வீரசாசனஞ் செய்து இவர்களுக்கு நாங்கள்...றாடிவ்வூறிற கொள்ளாததாகலும். இப்பரிசு வீரசாசனஞ் செய்து கொடுத்தோம் பதினெண்விஷையத்துப் பெருஞ் சமையம் பணிக்க”¹⁰

இதில் வீரசாசனம் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. அது வீரபட்டினம் பற்றியது. வீரசாசனத்தை வணிகணத்தவரின் பணிமக்களான எறிவீரர், முனைவீரர், கொங்கவாளர் முதலியோர் நிறுவினார்கள் பதினெண்விஷையத்துப் பெருஞ் சமையத்தின் கட்டளையின் பேரால் வீரசாசனம் எழுதப்பட்டது. ராஜாதிராஜப் பெருநிரவி என்னும் திசையாயிரத்து ஐஞ்ஞாற்றுவப் பெருநிரவியார் கூடிய கூட்டத்திலே சிறுவள்ளியை ஒரு நானாதேசிய தசமடி எறிவீரபட்டினம் என்று பிரகடனப்படுத்துவதற்கான தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. பெருநிரவியில் நாடு, நகரம், நானாதேசி,

நடைகுடி, சாத்து என்பவற்றைச் சேர்ந்தவர்கள் கலந்துகொண்டனர். அரசனது அதிகாரிகளைப் பற்றியோ நிர்வாகவதிகாரிகளைப் பற்றியோ எதுவிதமான குறிப்பிடும்படியில்லை. நாட்டார் அதிலே பங்குபற்றியமை குறிப்பிடற்குரியது. வீரபட்டினத்தின் உருவாக்கம் பற்றிய சாசனம் வீரசாசனமென்று சொல்லப்படுகின்றமை கவனித்தற்குரியதாகும்.”

வீரபட்டினங்கள் பற்றிய சாசனங்களில் நானாதேசித் திசையாயிரத்து ஐநூற்றுவரின் பெருநிரவியான சமையத்தின் கூட்டங்கள், அவற்றிலே பங்குபற்றிய சமுதாயப் பிரிவுகள், வணிக கணத்தவரின் பணிசெய் மக்கள் பிரிவுகள், வீரபட்டினங்கள் அமைக்கப்படுவதற்கு ஏதுவான காரணங்கள், வீரபட்டினங்களிற் பணிசெய் மக்களுக்குரிய சிறப்புரிமைகள் முதலியன பற்றிய விவரங்கள் காணப்படும். வாணிபம் பற்றியோ வாணிபச் சரக்குகள் பற்றியோ அவற்றில் எதுவுங் காணப்படுவதில்லை. வேறொரு வகையான சாசனங்களில் மட்டுமே அத்தகைய விவரங்களைக் காணமுடியும்.

வணிகரின் தானதர்மங்களைப் பதிவு செய்கின்ற சாசனங்கள் அவ்விதமானவை. நானாதேசிகளும் அவர்களோடு கூடிய பல்வேறு குழுவினரும் சமயநிறுவனங்களுக்கு ஆதரவு வழங்கினார்கள். கோயில்களுக்கும் அவற்றில் நடைபெறும் திருப்பணிகளுக்கும் உற்சவங்களுக்கும் அவர்கள் பலவிடங்களிலே பொறுப்புக்களை ஒப்புக்கொண்டிருந்தனர். அவற்றின் தொடர்பாக அவர்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் சமய தர்ம காரியம் என்று சொல்லப்பட்டன. பட்டினங்களிலும் வேறு வணிகத் தலங்களிலும் சமய தர்மகாரியத்துக்கு மகமை கொள்ளப்பட்டது. ஏற்றுமதி இறக்குமதியான மொத்த விற்பனைப் பொருட்களின் பெறுமதியில் ஒரு குறிப்பிட்ட சிறிய தொகை மகமையாகக் கொள்ளப்பட்டது. வணிக கணத்தவரின் பெருநிரவியான கூட்டத்திலே திருப்பணிகளுக்கு வேண்டிய மகமை பற்றிய தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. பெருநிரவியான சமயத்தின் கூட்டத்திலே பல நகரங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் பல வணிகர் குழுக்களும் பணிசெய் மக்களான நாட்டுச் செட்டிகளும் வீரக்கொடி, கொங்கவாளர், எறிவீரர், முனைவீரர் முதலிய வீரர் கணத்தவரும் பங்குபற்றுவது வழமை. கூட்டத்திலே நிச்சயிக்கப்படும் மகமையினைச் சமையபிடுபாடு என்று சாசனங்கள் குறிப்பிடும். வணிகரின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள நகரங்களும் வீரபட்டினங்களும் சமையபிடுபாடாக வழங்கும் மகமை பட்டினப்பகுதி என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அவற்றில் வாணிபப் பொருள்களின் பெயர்கள் சில சமயங்களிலே தனித்தனியாகவும் வேறு சிலவற்றிலே வகைப்படுத்தியும் சொல்லப்படும். சமையதர்ம காரியம் பற்றிய விவரங்களைக் குறிப்பிடும் சாசனங்களிற் பிரான்மலைச் சாசனம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும். அதிலுள்ள மேல்வருந் தொடர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

“சமஸ்தலோகப் பதினெண்விஷையத்தோமும்...திசைவிளங்கு திசையாயிரத்தஞ்ஞாற்றுவரோமும் ஏறுசாத்து இறங்குசாத்துத் திசைவிளங்கு திசையாயிரத்தஞ்ஞாற்றுவரோமும்...நாடு நகரங்களிற் திசைவிளங்கு திசையாயிரத்தஞ்ஞாற்றுவரோமும்...கருவூர் கண்ணபுரம் பட்டாலி தலையூர் இராசராசபுரங் கீரனூர் உள்ளிட்ட பல நகரங்களில் நகரத்தோமும் திருமலைநாட்டுத் திருக்கொடுங்குன்றத்து திருமலையடிவாரத்து மார்க்கவகைதித்த முதலியார் நாயனார் உடையார் அழகிய திருச்சிற்பம் பலமுடைய நாயனார் கோயிலும் திருக்குளமும் மடமும் திருமடைவிளாகமும் பதினெண் விஷையத்தார் ரக்ஷையாதலால் இந்நாயனார் திருக்காவணத்து நிறைவற நிறைந்து குறைவறக் கூடி அமையப் பேசி இசையச் செய்த தன்மசமையக்காரியமாவது இன்னாயனாற்குத் திருப்படிமாற்றுக்கும் திருப்பணிக்கும் திருப்பரிசட்டம் திருமேற்பூச்சுக்கு இந்த மடத்துக்கும் மற்றும் உள்ள நிபந்தங்களுக்கும் சந்திராதித்தவர் செல்வதாக வைத்துக்கொடுத்தபடி ஆவது...எப்பேற்பட்ட சரக்குகளுக்கும் இம்மச்சாதிகளிலே கொள்வதாகச் சமையப் பிடிபாடு பண்ணிக் குடுத்தோம் திசைவிளங்கு திசை ஆயிரத்தஞ்ஞாற்றுவரோமும்.”²

தமிழகத்து வணிக கணங்களைப் பற்றிய சாசனங்களிற் பிரான்மலைச் சாசனம் முதன்மையானது. அதுவே மிகவும் நீளமானது. வேறு சாசனங்களிற் காணப்படாத விவரங்கள் அதில் உள்ளன. ஐநூற்றுவரின் மெய்கீர்த்தியிலுள்ள சில பகுதிகளைத் தெளிவுப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் அதுவே ஆதாரமாகின்றது. அது ஐநூற்றுவரின் சமைய தன்மகாரியம் பற்றியது. அந்தக் காரியம் கோயிலொன்றைப் பற்றியது. திருமலைநாட்டுத் திருக்கொடுங்குன்றத்து மலையடிவாரத்துச் திருச்சிற்பம் பலமுடையார் கோயிலும் அதன் திருக்குளமும் மடமும் திருமடைவிளாகமும் பதினெண்விஷையத்தாரின் பொறுப்பானவை. எனவே, திசையாயிரத்து ஐநூற்றுவர் பெருநிரவியாகக் கோயிலின் திருக்காவணத்திலே கூடித் திருப்பணி, திருப்பரிசட்டம், திருப்படிமாற்று என்பவற்றுக்கு வேண்டிய

நிவந்தங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தனர். அந்த ஏற்பாடு சமயபிடுபாடு என்று சொல்லப்படுகின்றது.

கொள்வனவு விற்பனவுப் பொருட்களில் ஒரு சொற்பமான பகுதியை, பெறுமதியை, மகமையாகக் கொள்வதென்றும் அதனை நிவந்தங்களுக்கு வழங்குவதாகவும் தீர்மானஞ் செய்தனர். கோயிலின் திருக்காவணத்திலே நடைபெற்ற கூட்டத்திலே ஐந்நூற்றுவரும் பல நகரங்களின் பிரதிநிதிகளும் கலந்துகொண்டனர். மேல்வரும் நகரங்களின் பெயர்கள் சாசனத்திற் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

1. கேரளசிங்கவளநாட்டு அருவிமாநகரமான குலசேகரப்பட்டினம்
2. துவாராபதிநாட்டு எறிபடைநல்லூரான வடமட்டை
3. புறமலைநாட்டு புதுத்தெருவான சேரநாராயணபுரம்
4. கடலடையாது இலங்கை கொண்ட சோழவளநாட்டு ஊற்றத்தூர் கூற்றக் கொடும்பாளூர் மணிக்கிராமம்
5. திருக்கோட்டியூர் மணியம்பலம்
6. கேரளசிங்க வளநாட்டு அழகாபுரமான செழியநாராயணபுரம்
7. ஐயப்பொழில் நாட்டுக் கல்வாயல் நாட்டுச் சுந்தரபாண்டியபுரம்
8. களவழிநாட்டு அழகைமாநகரமான ஜயங்கொண்ட சோழப் பெருந்தெரு
9. மண்டலீகன் கெம்பீரப்பெருந்தெரு
10. பன்னிரண்டு நகரத்து ஜயங்கொண்ட சோழபுரம் உள்ளிட்ட பல நகரங்கள்
11. கருவூர், கண்ணபுரம், பட்டாலி, தலையூர், இராசராசபுரம், கீரனூர் உள்ளிட்ட நகரங்கள்

வணிகப் பொருள்கள் பலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றமை பிரான்மலைச் சாசனத்தின் ஒரு சிறப்பம்சமாகும். மேல்வருவனவற்றிலே சமயபிடுபாடு கொள்வதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது:

நெல்	உப்பு	பன்னீர்
அரிசி	எள்	கற்பூரதைலம்
பயறு	பருத்தி	சவ்வாது
அவரை	நூல்	தேன்
துவரை	பரும்புடவை	மெழுகு

ஆமணக்கு	மென்புடவை	சேமாடு
மிளகு	உளண்டுபீலி	குதிரை
மஞ்சள்	பட்டுப்பட்டாவனம்	யானை
சுக்கு	கோணிக்கைப்பட்டு	
கடுகு	இரும்பு	
சீரகம்	சந்தனம்	
கடுநெல்லி	அகில்	
வெண்காயம்	சாந்து	

எல்லாமாக 34 பொருட்களின் பெயர்கள் சாசனத்திலே காணப்படுகின்றன.¹³ அவை உணவு தானியங்கள், வாசனைச் சரக்குகள், வாசனைத் திரவியங்கள், புடவைகள், விலங்குகள், அரும்பொருட்கள் என்ற வகைகளைச் சேர்ந்தவை. அவற்றுள்ளும் சில பொருட்கள் தமிழகத்திலும் அயலிலுள்ள பிற தேசங்களிலும் உற்பத்தியானவை. வேறு சில பொருட்கள் சீனம், சாவகம், அராபியா, பாரசீகம் போன்ற தூரதேசங்களின் உற்பத்தித் பொருள்களாகும்.

பிரான்மலைச் சாசனம் குறிப்பிடும் சமயபிடிபாடு வேறு சில சாசனங்களிலே பட்டினப்பகுதி என்று வர்ணிக்கப்படுகின்றது. கொங்குதேசத்திலே வீரசோழ வளநாட்டு முகுந்தனூர் ஆளுடையார் திருக்குரக்குத்தளியிலே வைகாசித் திருநாள் எழுந்தருளுவிப்பதற்குப் பட்டினப்பகுதி கட்டிக் கொடுத்தனர். அது சுந்தரபாண்டிய தேவரின் 4-ஆம் ஆண்டிலே (1289) பதினெண்விஷையப் பெருநிரவியார் கோயிற் திருக்காவணத்திலே “குறைவறக் கூடி நிறைவற நிறைந்து” செய்த ஏற்பாடாகும். வணிகரின் பெருநிரவியான சமயம் ஐந்நூற்றுவன் காவு என வழங்கிய மண்டபத்திலே கூடி அந்த ஏற்பாட்டினைச் செய்தது.

“மலைமண்டலத்துப் பல நகரங்களும் நான்குதிசைப் பதினெண்விஷையத்தோமும் பதினெண்விஷையப் பெருநிரவியாரோமும் திசையாயிரத்தஞ்ஞாற்றுவரோமும் அஞ்ஞாற்றுவன் பெருநிரவியாரோமும் எங்குள்ள நாட்டுச்செட்டித், தளம்செட்டிகள், நம் மக்கள் அறுபத்து நான்கு முனையும் முனைவீரக்கொடியாரோமும் ” பட்டினப்பகுதி கட்டிக்கொடுத்த கூட்டத்திலே கலந்து கொண்டனர். பட்டினப் பகுதி பற்றிய விவரங்களைச் சாசனம் மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது:

“நான்குதிசை ஏறுசாத்து இறங்குசாத்து நடக்கும் சரக்குகளுக்கு மிக பொதி ஒன்றுக்குப் பணம் ஒரு மாவும் புடவைக் கட்டு ஒன்றுக்குப் பணம் இரண்டு மாவும் நூல்பொதி ஒன்றுக்குப் பணம் இரண்டு மாவும் பாக்குப் பொதி ஒன்றுக்கு பணம் அரைமாவும் பசும் பை யொன்றுக்குப் பணம் அரைமாவும். கழுதை மேல்வரும் பண்டங்களுக்கு... அளக்கும் கருஞ்சரக்குகளுக்கு பணம் அரைமாவும் தானியங்களுக்குப் பணம் காணியும் நிறுக்கும் பண்டங்களுக்கும் பணம் ஒரு மாவும் ஆனைக்குப் பணம் ஒன்றும் குதிரைக்குப் பணமரையுஞ் சந்தனக்கட்டுக்கு பணம் காலும் விடுபுடவை சமக்கட்டுக்கு பணம் காலும் சேக்கல் கிடாக்களுக்கு பணம் ஒரு மாவும் மற்றும் நடக்கும் பண்டங்களுக்கு விழுக்காடும் மாறும் மென்வகைச் சுங்கம் தீரும் பண்டங்களுக்கு ஒன்றுக்கு...ழியாமல் தீரக்கடவதாகவும்”¹⁴

இந்த ஏற்பாட்டின் பிரகாரம் சமயக்கணக்கனும் வைராகிகளும் பல தலங்களுக்குச் சென்று மகமை கொண்டு ஆண்டுதோறும் எதுவித குறையுமின்றி உற்சவம் நடத்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். பட்டினப் பகுதி என்பது வணிக நகரங்களாகிய பட்டினங்களிலே, தன்மகாரியங்களுக்கு ஐந்நூற்றுவர் பெருநிரவியார் கூடி நிச்சயித்தபடி கொள்ளப்படும் மகமை என்று கொள்வதற்குத் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்து குளித்தலை தாலுகாவிலுள்ள கோவிற்ப்படியிற் காணப்படும் சாசனமொன்று ஏதுவாகின்றது. அது மாறவாமன் குலசேகர தேவரின் ஆட்சியில் கி.பி.1305இல் எழுதப்பட்டது. பட்டினப்பகுதி பற்றிய தீர்மானம் திசையாயிரத்தஞ்ஞாற்றுவர், நாட்டுச்செட்டிகள், தளச்செட்டிகள், முனைவீரக்கொடியார், சித்திரமேழிப் பெரியநாட்டார் ஆகியோர் கூடிய பெருங்கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. சுந்தரசோழபுரமான தேசியுக்கந்த பட்டினம், கொடும்பாளூர் மணிக்கிராமம், தெலிங்ககுலகால புரமான குலோத்துங்கசோழ பட்டினம், கொன்றையூரான உத்தமசோழபுரம் என்பவற்றின் நகரத்தாரும் அக்கூட்டத்திலே கலந்துகொண்டனர். அவர்களும் பட்டணப்பகுதி பற்றிய ஏற்பாட்டுக்குச் சம்மதம் தெரிவித்தனர்.¹⁵ இந்தச் சாசனம் குறிப்பிடும் பட்டணப் பகுதி சொல்லப்பட்ட நான்கு நகரங்களிலும் நகரத்தாரின் உடன்பாட்டுடன் வசூலிக்கப்பட வேண்டிய மகமை என்பது அதன் வாசகத்தின் மூலம் அனுமானித்துக் கொள்ளப்படுவதாகும்.

ஐந்நூற்றுவர் முதலான வணிக கணத்தவர் உள்நாட்டு வாணிபத்திலும் சர்வதேச வாணிபத்திலும் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் தரைவழியாகவும்,

ஆற்றுவழியாகவும், கடல்வழியாகவும் சென்று வியாபாரஞ் செய்தனர் என்று சில சாசனங்கள் கூறும். கழுதை, மாடு, ஒட்டகம், எருமை ஆகிய விலங்குகளின் பொதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு கூட்டங் கூட்டமாகச் சென்று கொள்வனவு விற்பனவுகளில் அவர்கள் ஈடுபட்டனர். சாத்து வணிகரைப் பற்றிய குறிப்புகள் பல சாசனங்களின் காணப்படுகின்றன. சமயபிடிபாடு பற்றிய விவரங்கள் அடங்கிய சாசனங்களில் வாணிபப்பொருட்கள் பலவற்றின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அத்தியாவசியப் பொருள்களையும் ஆடம்பரப்பொருள்களையும் அவர்கள் விற்பனை செய்தனர். முன்கண்டவாறு அப்பொருள்களை உணவு தானியங்கள், உணவு செய்வதற்கு வேண்டிய வாசனைச் சரக்குகள், உடுபுடவைகள், உலோகப் பொருள்கள், வாசனைத் திரவியங்கள், அழகுசாதனப் பொருட்கள், யானை, குதிரை போன்ற விலங்குகள் என வகைப்படுத்தலாம்.

பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்வதற்கும் அவற்றின் பரிவர்த்தனையை இலகுவடுத்துவதற்கும் பலவகையான உற்பத்தியாளரோடும், கம்மாளரோடும், வியாபாரிகளோடும் ஐந்நூற்றுவர் நெருங்கிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். உள்நாட்டு வாணிபத்தையும் தூரதேச வாணிபத்தையும் தொடர்புபடுத்தும் நிலையங்களாக அமையக் கூடிய வணிக நகரங்கள் பல ஐந்நூற்றுவரால் உருவாக்கப்பட்டன. நகரப்புறங்களிலும் கிராமப்புறங்களிலும் அவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த விற்பனை நிலையங்கள் பல நூற்றுக்கணக்கானவை. நானாதேசி வணிகரின் பட்டினங்கள் கர்நாடக தேசத்தில் வணஞ்சுவப்பட்டணம், நானாதேசிய தசமடிப்பட்டணம், தசமடிப்பட்டணம் என்னும் பெயர்களால் வழங்கி வந்தன. தமிழகத்தில் அவற்றை நகரம் என்றும் எறிவீரபட்டினம் என்றும் எறிவீரதளம் என்றும் ஐயப்பொழில்புரம் என்றும் பலவாறு குறிப்பிட்டனர். அவற்றுட் பல அரசர்களின் பெயர்களாலும் வழங்கி வந்தன.¹⁶

வணிக நகரங்கள் சுயாட்சி உரிமை கொண்ட அமைப்புக்களாய் இருந்தன. நகரம் என்பது பொதுவாக வணிகரின் குடியிருப்புகளும் விற்பனை நிலையங்களும் அமைந்திருந்த ஒரு தலத்தையும் அதில் ஆட்சிபுரிகின்ற ஆளுங்கணத்தையும் அத்தலத்தில் வசிப்போரையும் குறிக்குஞ் சொல்லாக வழங்கியது. வாணிப விருத்திக்கும் குடியானவர்களுக்கும் வேண்டிய தேவைகளைப் பற்றிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதும் நகரத்துக்கும் அரசருக்கும் உரிய வரிகளைச் சேர்ப்பதும் நகரத்தாரின் பிரதான பொறுப்புகளாகும்.

வழிபாட்டு நிலையங்களை அமைத்து அவற்றை ஆதரிப்பதிலும் திருப்பணிகளுக்கும் அறக்கட்டளைகளுக்கும் பொறுப்பேற்பதிலும் அவை ஈடுபட்டன.

கோயில்களைப் புதிதாக அமைப்பதிலும் புனரமைப்பதிலும் ஐநூற்றுவரும் அவர்களோடு இணைந்திருந்த சமூகப்பிரிவினரும் ஈடுபட்டனர். திருத்தலங்கள் பலவற்றிலே கோயில் மண்டபங்களும் மடங்களும் மூலவர் படிமங்களும் ஐநூற்றுவரால் அமைக்கப்பட்டன. ஐநூற்றுவன் ஈஸ்வரம், ஐநூற்றுவர் மண்டபம், ஐநூற்றுவன் திருக்காவணம், ஐநூற்றுவன் மடம் என்னும் பெயர்கள் சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றன. சைவம், வைணவம், சாக்தம், பௌத்தம், சமணம், ஆகிய ஐவகைச் சமயங்களுக்கும் அவர்களின் ஆதரவு கிடைத்தது. ஐநூற்றுவ விண்ணகரம், ஐநூற்றுவன் பள்ளி என்னும் பெயர்களும் கல்வெட்டுக்களிற் காணப்படுகின்றன.¹⁷

ஐநூற்றுவரின் பிரசஸ்தி

ஐநூற்றுவர் தங்கள் சாசனங்களில் பிரசஸ்தி என்னும் வாசகங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளும் சிறப்புரிமை பெற்றிருந்தனர். ஐநூற்றுவர் 500 வீரசாசனங்களைப் பெற்றவர்களென்று அவர்களின் மெய்கீர்த்தியிற் கூறப்படும். அவர்களின் உற்பத்தி பற்றிய மரபுவழிக் கதைகளையும் வாணிப நடவடிக்கைகளையும் அவர்கள் புரிந்த தான தர்மங்களையும் பட்டினங்கள் பற்றிய விவரங்களையும் வர்ணிக்கும் பாங்கில் பிரசஸ்தி அமைந்துள்ளது. ஐநூற்றுவர் ஸ்ரீ வாகதேவர், கண்டளி, மூலபத்திரர் ஆகியோரின் வழிவந்தவர்கள் என்றும் ஸ்ரீ ஐயப்பொழிப்புர பரமேஸ்வரியைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டவர்கள் என்றும் பூமாதேவியின் மக்களானவர்கள் என்றுஞ் சாசனங்கள் கூறும்

பிரசஸ்தியின் பிரதானமான பகுதி ஐநூற்றுவரில் அடங்கிய சமூகப் பிரிவுகளின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுவதாகும். பிரசஸ்தியில் அவற்றோடு வணிகத்தலங்களின் பெயர்களும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஐநூற்றுவர் என்பது பல சமுதாயப்பிரிவுகளையும் நிறுவனங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு சமுதாயம் என்பது பிரசஸ்தியின் வாசகத்தால் உணரப்படும்.¹⁸ அத்தகைய சமுதாயம் பிரதானமான விடயங்கள் தொடர்பாகக் கூட்டமாகக் கூடுவது வழமை. அப்படியான கூட்டம் பெருநிரவி என்றும் சமயம் என்றுஞ்

சொல்லப்படும். ஐநூற்றுவர் தலைமையில் அவர்களோடு இணைந்து செயற்படும் கணங்கள் எல்லாம் அடங்கிய பேரமைப்பினையே சமயம் என்றனர். பட்டினங்களும் சமயத்தில் அடங்கியவை என்பது பிரசஸ்தியின் வாசகத்தால் உணரப்படும். இந்த விளக்கத்திற்கு ஆதாரமாகக் காட்டுர் சாசனத்திலுள்ள மேல்வரும் பகுதியைக் கொள்ளலாம்.

“பதினெட்டுப் பட்டினமும் முப்பத்திரண்டு வேளாபுரமும் அறுபத்து நான்கு கடிகைத் தாவளமும் செட்டியும் செட்டிபுத்திரனும் கவறையுங் காத்ரிவனும் கண்டழியும் காமுண்டஸ்வாமியும் சிங்கமும் பத்திரகனும் சிறுபுலியும் வலத்துக்கையும் வாரியனுமுள்ளிட்டாகத் திருமயிலாற்பில் நிறைந்த நானாதேசிப் பெருநிரவியோம்...”¹⁹

நானாதேசிப் பெருநிரவி என்று சொல்லப்படுவது பல குழுவினரை உள்ளடக்கியது. அவ்வாறு உள்ளடங்கிய ஒவ்வொரு பிரிவினரின் பெயருடனும் உம்முச் சாரியை சேர்ந்து வருகின்றது. அது பொதுவாக வணிகரின் பிரசஸ்திகள் எல்லாவற்றிலுங் காணப்படுவது. பட்டினங்கள் நெடுந்தாரஞ் சென்று வியாபாரஞ் செய்யும் வணிகர், குறிப்பிட்ட இடங்களைச் சேர்ந்த வியாபாரிகள், கம்மாள் போன்ற உற்பத்தியாளர், நாட்டுச்செட்டிகள் என்னும் வீரவணிகர், கொங்கவாளர், எறிவீரர். முனைவீரர் முதலிய காவற் படையினர், ஒட்டன், வாரியன், கழுதைப் பாகன் முதலிய பணிமக்கள் ஆகியோர் அனைவரும் அடங்கியதே சமயம்.

திசையாயிரத்து ஐநூற்றுவரின் சமயமானது ஒரு சமுதாயம். அது அளவிலே மிகப் பெரியது. அதிலே பல சமுதாயப் பிரிவுகள் அடங்கியிருந்தன. பல வணிக கணத்தவரும் வீரர்கணங்களும் அக்கசாலையினரும் பலவகைப் பணிமக்களும் பட்டினங்களும் இணைந்த அமைப்பாக அது விளங்கியது. நாடு, மண்டலம், இராச்சியம் என்பனவற்றின் எல்லைகளைக் கடந்த ஒரு சமுதாயமாகவும் அது அமைந்திருந்தது. வாணிபமே அந்த இணைப்புக்கு அடிப்படையானது என்பதால் ஐநூற்றுவரான பெருவணிகரின் தலைமையில் அது இயங்கியது. ஐநூற்றுவர் சமுதாயத்தில் இணைந்திருந்தவர்கள் சில பொதுவான அறநெறிகளைப் பின்பற்றினார்கள் அவற்றைச் சமயதர்மம் என்றனர். சமூக உறவுகளிலே மாற்றங்களும் புத்துணர்ச்சியும் சமய பண்பாட்டு அபிவிருத்திகளும் ஏற்படுவதற்கு வணிகர் சமுதாயம் கணிசமான அளவிலே பொறுப்பாக இருந்தது.

இலங்கையில் ஐந்நூற்றுவரைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்புகள் 11ஆம் நூற்றாண்டு முதலாகக் கிடைக்கின்றன. அங்கு சோழரின் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில் அவர்களின் நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமாகின. அக்காலத்தைச் சேர்ந்த, பதவியாவிலுள்ள சாசனங்களிலே நானாதேசி, தேசி என்னும் சொற்கள் காணப்படுகின்றன.²⁰ சங்கரபாடியர், வாழைக்காய் வாணியர், வெற்றிலை வாணியர் என்போர் பற்றித் திருக்கேதீஸ்வரத்திலிருந்த சாசனமொன்றிலே சொல்லப்படுகின்றது.²¹ அவர்களைத் தளச்செட்டி என்னும் வகைக் குரியவர்களாகக் கொள்ளலாம். அஞ்சுவண்ணம் என்னும் வணிக கணத்தவர் மாதோட்டத்திலே வாணிபஞ் செய்தனர் என்பதைச் விசாகபட்டினத்துச் சாசனம் ஒன்றின் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.

தமிழகத்திலே 11ஆம் நூற்றாண்டு முதலாக வீரபட்டினங்களைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. இலங்கையிலே 12ம் நூற்றாண்டில் வீரபட்டினங்கள் உருவாகியிருந்தன. அவற்றைப் பற்றிய ஆறு சாசனங்கள் இதுவரை அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளன. அவை பதவியா, வாஹல்கட, விஹாரேஹின்ன, புதுமுத்தாவை, தெதியமுல்லை, கல்தம்பிட்டிய என்னும் இடங்களில் உள்ளன. வாஹல்கட சாசனம் நானாதேசிய வீரபட்டினம் பற்றிய விவரங்களைப் பதிவு செய்கின்றது. பதவியாவிலுள்ள நீளமான சாசனம் அங்கிருந்த ஐபொழில் பட்டினம் பற்றியதாகும். விஹாரேஹின்னையிலுள்ள கல்வெட்டு தன்மசாகரப் பட்டினம் பற்றியது. அப்பட்டினம் ஒரு கால கட்டத்தில் எறிவீரன் தானம் எனப் புனர்நாமம் பெற்றது. புதுமுத்தாவைச் சாசனம் விக்ரமசலாமேகபுரம் என்னும் வணிக நகரத்தைப் பற்றியது என்பது அண்மைக்கால ஆய்வுகளின் மூலம் தெளிவாகியுள்ளது. கல்தம்பிட்டி, தெதியமுல்லை என்னும் தலங்களிலும் வீரபட்டினங்கள் இருந்தமைக்கான வராலாற்றுச் சான்றுண்டு.

இலங்கையிலுள்ள ஆறு வீரசாசனங்களிலுங் காணப்படும் மெய்க்கீர்த்திகள் தென்னிந்தியச் சாசனங்களில் உள்ளவற்றைப் போன்றனவாகும். பதவியா, விஹாரேஹின்ன என்னும் இடங்களில் உள்ளவை சற்று நீளமானவை. ஏனையவை சுருக்கமானவை. மூன்று சாசனங்களிலே பட்டினப் பெருமக்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் வருகின்றன. தென்னிந்தியாவிலுள்ள வணிக கணத்தவர் பற்றிய சாசனங்களில் இவை காணப்படவில்லை. வீரமாகாளம் என்னும் வீரர்கணம் பற்றிய விவரமும் அத்தகையது. தென்னிந்திய சாசனங்களில் அது காணப்படுவதாகச் செய்தி கிடைக்கவில்லை. பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட பட்டினப் பகுதி

பற்றிய சாசனம் தொடர்பான சான்றுகள் இதுவரை இலங்கையிற் கிடைக்கவில்லை. இலங்கையிற் காணப்படும் வீரசாசனங்கள் வீரபட்டினங்களைப் பற்றியவை. வாணிபப் பொருள்கள் பற்றி அவற்றில் எதுவுஞ் சொல்லப்படவில்லை.

இலங்கையிற் பலவிடங்களில் வாணிப நிலையங்களை அமைத்திருந்த நானாதேசிகளான ஐந்நூற்றுவர் உள்நாட்டு வாணிபத்திலும் அயல்நாட்டு வாணிபத்திலும் முதன்மை பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் அரசர்களோடும் பௌத்த நிறுவனங்களோடும் நெருங்கிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்ததோடு இந்து சமய, காலசார அபிவிருத்திகளுக்கும் கணிசமான அளவில் ஆதரவு புரிந்தனர். அவர்களின் வாணிப நடவடிக்கைகளின் விளைவாக வணிகரும் கம்மாளரும் வீரர்கணங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் பிறரான பணிசெய்மக்களும் இலங்கையில் இராசதானி களுக்கும் வீரபட்டினங்களுக்கும் கரையோரப் பட்டினங்களுக்குச் சென்று, அவற்றிலே தங்கியிருந்து குடிகளாகிவிட்டனர். நெடுங்காலமாக அவர்கள் வசித்தமையாற் காலப்போக்கில் அவர்களைத் தென்னிந்தியாவில், இலங்கையரென்று கருதினார்கள். தென்னிலங்கை வளஞ்செய்யரைப் பற்றிப் பல தென்னிந்திய சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

அஞ்சுவண்ணம் என்ற வணிக கணத்தவருக்கும் ஐந்நூற்றுவருக்கும் இடையிலான தொடர்புகளைக் குறிப்பிடுவது இங்கு அவசியமாகின்றது. இலங்கையில் வாணிபம் 14 ஆம் நூற்றாண்டு முதலாகப் பெருமளவிற்கு ஐந்நூற்றுவரிடமிருந்து இஸ்லாமிய வணிகரிடம் கைமாவதற்கு அத்தொடர்புகளும் காரணமானவை போலத் தெரிகின்றது.

அஞ்சுவண்ணம் பற்றிய குறிப்புகள் கேரளம், தமிழ்நாடு, ஆந்திரப்பிரதேசம் ஆகியவற்றிலுள்ள சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றன. பந்தலாயினி கொல்லம், குரக்கேணி கொல்லம், தித்தாண்டபுரம், மயிலாப்பூர், கிருஷ்ணா பட்டணம், விசாகபட்டணம் முதலிய கரையோரப் பட்டினங்களில் அஞ்சுவண்ண வணிகர் இருந்தனர்.²² அவர்களைப் பற்றிய காலத்தால் மிகமுற்பட்ட குறிப்புகள் சேரநாட்டுச் செப்பேடுகளிற் காணப்படுகின்றன. அவற்றிலொன்று ஸ்தானு ரவியின் ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டில் (கி.பி.849) எழுதப்பட்டது. அது மருவான் ஸபீர்ஸோ என்பவனின் முயற்சியாற் குரக்கேணி கொல்லத்தில் அமைக்கப்பட்ட தரிஸா-பள்ளி என்னும்

தேவாலயத்துக்கு வழங்கப்பட்ட சிறப்புரிமைகள் பற்றியது. பிரதானிகள் ஆட்சியதிகாரிகள் அஞ்சுவண்ணம் என்போர் கூடிய சபையிலே பட்டயம் வழங்கப்பட்டது. வேறொரு பட்டயத்திலே தரிஸா-பள்ளிக்கு மேலதிகமாக வழங்கிய சிறப்புரிமைகளை பற்றிய விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. தச்சர், வெள்ளாளர் குடிகள் மீதான அதிகாரமும் சில நிலங்களும் தரிஸா-பள்ளிக்கு வழங்கப்பட்டன. பட்டயத்திற் சொல்லப்பட்ட நிபந்தனைகளுக்கு அமைவாக அஞ்சுவண்ணம், ஆறுநூற்றுவர், மணிக்கிராமம் ஆகியோர் ஆதரவு புரியவேண்டும் என்றும் அதிலே சொல்லப்படுகின்றது. பட்டயத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் அஞ்சுவண்ணம், மணிக்கிராமம் ஆகியோருக்கு வழங்கப்பட்ட சிறப்புரிமைகள் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் வழமையாகச் செலுத்தும் சுங்கவரி, கொள்வனவு செய்யும் அடிமைகள் மீதான தலைவரி என்பன தொடர்பாக வரிவிலக்கு வழங்கப்பட்டது. வண்டிகளில் நகருக்குள்ளும் அதற்கு வெளியிலும் ஏற்றிக்கொண்டு செல்லப்படும் பொருள்கள் மீது 8 காசும் கப்பல்களிலும் தோணிகளிலும் ஏற்றிச்செல்லும் பொருள்கள் மீது 8 காசும் வரி கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. வியாபாரத்துக்குரிய பொருள்களின் விலைகளும் அவற்றுக்கான சுங்கவரிகளும் அவர்களின் முன்னிலையிலே நிச்சயிக்கப்பட வேண்டும். நகரின் எல்லைக்குள் அடங்கிய காராண்மை நிலங்கள் மீது அவர்கள் பத்திலொன்று என்ற வண்ணமாக வரிகொள்ள முடியும். ²³

சேரமான் பாஸ்கர ரவிவர்மனால் வழங்கப்பட்டதும் கொச்சிப் பட்டணத்து யூதர் வசமுள்ளதுமான பட்டயமொன்று (கி.பி.1000) இஸுப்பு இறப்பான் என்பவனுக்கு அஞ்சுவண்ணம் என்ற பட்டமும் சிறப்புரிமைகளும் வழங்கப்பட்டமை பற்றிய விவரங்களை வர்ணிக்கின்றது. அஞ்சுவண்ணம் என்னும் பட்டப்பெயர் யூதரான இஸுப்பு இறப்பானக்கும் வழங்கப்பட்டமை குறிப்பிடற்குரியது. ²⁴

அஞ்சுவண்ணம் என்பது ஹஞ்ஜமான என்ற பாரசீகச் சொல்லின் தமிழாக்கம் என்று சிலர் கொள்வர். ஹம்யமான என்றவொரு வணிகர் குழுவினைப் பற்றிச் கன்னட சாசனங்கள் சில குறிப்பிடுகின்றன. விஜயநகரத்து முதலாம் தேவராயரின் சாசனமொன்று (கி.பி.1427) உம்மர மரக்கல என்னும் ஒருவரை ஹஞ்ஜமான முக்ய என வர்ணிக்கின்றது. ²⁵ இக்குறிப்பு பாரசீகரான கப்பலோட்டி ஒருவரைப் பற்றியதாகலாம். அராபியர், பாரசீகர், சீரிய கிறிஸ்தவர்கள் என்போர் அடங்கிய ஒரு வணிக கணமாக அஞ்சுவண்ணம் ஒரு காலத்தில் அமைந்திருந்ததென்று கருதலாம்.

களவியற்காரிகை என்னும் நூலின் உரையிலே பல்சந்திமாலை என்னும் நூலின் செய்யுள்கள் சில மேற்கோளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. அவற்றிலே அஞ்சுவண்ணம் என்போர் யவனர் என்றும் சோனகர் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். மேலும் அவர்கள் அல்லாவை வழிப்படுவோர் என்றும் கலுபதி(கலீபா)யைப் பின்பற்றுவோர் என்றும் அவற்றிலே சொல்லப்படுகின்றது.²⁶ பல்சந்திமாலை எழுதப்பட்ட காலத்தில் அஞ்சுவண்ணத்தவர் தமிழகத்திலே இஸ்லாமியர் என்று கருதப்பட்டனர் என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

விசாகபட்டினத்திலுள்ள மூன்று சாசனங்களில் அஞ்சுவண்ணம் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் இரண்டு தெலுங்கு மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. தமிழிலுள்ள மூன்றாவது சாசனம் தெலுங்குச் சாசனமொன்றின் தமிழ் வாசகமாகும். அவற்றுள் ஒன்று சகாப்தம் 1012இல், கங்க மன்னனாகிய அநந்தவர்ம தேவனின் 13ஆம் ஆட்சியாண்டில் (1090) எழுதப்பட்டுள்ளது. அது குலோத்துங்க சோழ பட்டினமான விசாகபட்டணத்து நகரத்தார் பன்னிருவர் மாதோட்டமான (ரா)மகுலவல்லிப் பட்டினத்து அஞ்சுவண்ணத்து வியாபாரி ஒருவனுக்கு வழங்கிய சிறப்புரிமைகளைப் பதிவு செய்கின்றது.²⁷ ஐந்நூட்டுவ பெரும்பள்ளியின் சுற்றாடலில் அமைந்த சில குடியிருப்பு நிலங்கள் தொடர்பாக அவனுக்கு வரிவிலக்கு வழங்கப்பட்டது. அஞ்சுவண்ணத்து வியாபாரியைப் பத்தனாதித்ய நானாராஜ வித்யாதர சமங்கட்டு கண்டி அசாவு என்றும் பதினெண்பூமி நகரசேனாபதி என்றும் மலைமண்டல மாதா என்றும் சாசனம் வர்ணிக்கின்றது.²⁸

அஞ்சுவண்ணத்து வியாபாரியின் இயற்பெயரான அசாவு என்பது ஆஸஃப் என்னும் இஸ்லாமியப் பெயரின் தமிழ்/தெலுங்கு வடிவமாகக் கொள்ளத்தக்கது. அசாவு பற்றிய சாசனக் குறிப்பு பல வழிகளில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. முதலாவதாக அஞ்சுவண்ணம் என்னும் கணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பதினெண்பூமி ஐந்நூற்றுவரோடு நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது உணரப்படுகின்றது. ஐந்நூற்றுவரின் வணிக நகரமான குலோத்துங்கசோழ பட்டினத்தில் அவனுக்கு நகரத்துப் பெருமக்களாற் சிறப்புரிமை வழங்கப்பட்டது. பதினெண்பூமி நகரசேனாபதி என்னும் அவனது சிறப்புப் பெயர் ஐந்நூற்றுவரின் சமயத்தில் அவன் சிறப்பானவொரு நிலையை அடைந்திருந்தமையைக் குறிக்கின்றது.

இச்சாசனத்தின் மூலம் மாதோட்டம் (ரா)மகுலவல்லிப் பட்டினம் என்னும் பெயராலும் 11ஆம் நூற்றாண்டில் வழங்கியது என்பதை அறிய முடிகின்றது. அசாவு மாதோட்டத்து அஞ்சுவண்ணத்து வியாபாரி என்று சொல்லப்படுவதால் சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் அஞ்சுவண்ணம் மாதோட்டத்தில் இருந்தனர் என்றும் அவர்கள் இந்தியாவின் கிழக்குக்கரையிலுள்ள விசாகப்பட்டினம் வரை சென்று வியாபாரஞ் செய்தனர் என்றும் கருதலாம். மேலும் அசாவு மலைமண்மடல மாதா என்று சொல்லப்படுவதால் மாதோட்டத்து அஞ்சுவண்ண வியாபாரிகள் மலையாள தேச உற்பத்தி உடையவர்கள் என்பதும் உணரப்படுகின்றது.

நானாதேசிகளுக்கும் அஞ்சுவண்ணத்துக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருந்தமையினை வேறுசில சாசனங்கள் மூலமாகவும் அறியலாம். அவற்றிலொன்று இராமநாதபுர மாவட்டத்துத் தித்தாண்டபுரம் என்னுமிடத்திலுள்ளது. ஒரு சமயத்திலே மணிக்கிரமம், சாமந்த பண்டசாலி, தோயவாத்திரச் செட்டி, அஞ்சுவண்ணம், தென்னிலங்கை வளஞ்செயர் முதலான வணிக கணத்தவரும் கைக்கோளர், தூசவர், நீண்ட கரையார் முதலானோருங் கூடி ஆலயத்திருப்பணி தொடர்பான ஏற்பாடுகள் செய்தனர்²⁹. இத்தகைய தொடர்புகளின் காரணமாகத் தென்னிலங்கை வளஞ்செயரும் அஞ்சுவண்ணத்தாரும் பரஸ்பரம் அறிமுகமானவர்கள் என்பதும் அத்தொடர்புகளின் விளைவாகக் காலபோக்கில் இலங்கையின் வாணிபத்திலே குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டனவென்றும் கருதலாம்.

பதவியாவினுள்ள வீரசாசனம்

இலங்கையிலே தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பொறுத்தமட்டிலே பதவியா விற்குரிய சிறப்புத் தனியானது. அங்குதான் மிகக் கூடுதலான தமிழ்ச் சாசனங்கள் உள்ளன. அவற்றுட் சிலவற்றை மட்டுமே தொல்பொருள் திணைக்களத்தினர் அடையாளங் கண்டுள்ளனர். ஏனையவற்றைப் பற்றிய விவரங்கள் அவர்களின் வெளியீடுகளிலே காணப்படவில்லை. 2003 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்த்ரூ மாதத்திலே பேராசிரியர் நொபெலாறு காறஷ்மாவுடன் பதவியாவிற்குப் போன சமயத்தில் அங்குள்ள தொல்பொருட் சின்னங்கள் பலவற்றை எம்மாற் பார்க்க முடிந்தது.

முதலாம் சிவாலயம் என்று இந்நாட்களிற் குறிப்பிடப்படும் இரவிகுல மாணிக்க - ஈஸ்வரம் கோயிலின் அதிஷ்டானத்திற் காணப்பட்ட சிறிய சாசனங்கள் சிலவற்றைத் தொல்பொருள் திணைக்களத்துச் சாசனவியல் துறைப்பிரிவினர் படி எடுத்தனர். அவற்றைப் படித்து, அவற்றின் வாசகங்களை ஏற்குறைய 33 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை வெளியிட்டார்.³⁰ ஆலய நிர்மாணத்தில் நானாதேசி வணிகரும், பதியில் வணிகரும் பங்கு கொண்டிருந்தனர் என்பது அவற்றின் மூலம் தெளிவாகியது. அந்தச் சாசனங்களை இப்பொழுது காணமுடியவில்லை என்று தொல்பொருள் திணைக்களத்து ஊழியர் கூறிவிட்டனர். அவற்றை அடையாளங் காண வேண்டும் என்ற வேட்கையினால் ஆலயத்தின் அதிஷ்டானப் பகுதியைச் சுற்றிப் பார்த்தோம். தெற்குப்பக்கத்திலுள்ள படைகளில் இடையிடையே எழுத்துகள் தெரிந்தன. கற்களில் மண்ணும் பாசியும் படைபடையாகப் படிந்திருந்தன. நீரினை ஊற்றிக் கற்களைக் கழுவித் துப்புரவாக்கியதும் எழுத்துகள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. காணாமற் போய்விட்டன என்று சொல்லப்பட்ட கல் வெட்டுகள் இருப்பதைக் கண்டோம்.

அதனைத் தொடர்ந்து அதிஷ்டானத்தின் மூன்று பக்கங்களையும் மிகக் கவனமாக அவதானித்தோம். அதன் எல்லாப் படைகளிலும் எழுத்துகள் தெரிந்தன. அவை வரிவரியாக வழமை போல எழுதப்பட்டுள்ளன நாம் சொன்னவற்றை எம்மோடு கூடிவந்தவர்கள் எவரும் தொடக்கத்தில் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அவர்களிற் சிலர் அனுபவங்கொண்ட திணைக்கள அதிகாரிகள்; மற்றவர்கள் சாசனங்களைப் படி எடுக்கும் ஊழியர்கள். எமது வற்புறுத்தலின் விளைவாக ஒரு நாலடிச் சதுரமான கவர்ப்பாகத்தைச் சுத்தஞ் செய்தனர். அப்பொழுது தான் அவர்களுக்கு விடயம் தெரிந்தது. எழுத்துக்கள் சிதைவுறாத கோலத்திலே காணப்பட்டன. எமது வேண்டுகோளின் காரணமாக அப்பகுதியைத் தொல்பொருள் திணைக்களத்தினர் படியெடுப்பதில் ஈடுபட்டனர். தலத்தில் நின்று வாசிக்கக்கூடிய அளவிற்கு எழுத்துகள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. அச்சமயம் மழை பொழிந்தது. சாசனப்படி கரைந்துவிட்டது. அந்நிலையில் அம்முயற்சியைக் கைவிடநேர்ந்தது.

ஆலய வளாகத்திலே பெருந்தொகையான கற்பாளங்கள், தூண்கள், பாறைத் துண்டங்கள் ஆகியன காணப்படுகின்றன. அவை சைவாலயங்களின் இடிபாடுகளிற் கிடைத்தவை. அண்மையிலுள்ள காட்டுப் பகுதியிலிருந்து. கொண்டு வரப்பட்டு அங்கு அவை வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட் பலவற்றிலே

தமிழ் எழுத்துகள் தெரிகின்றன. சில சாசனத் துண்டங்களிற் பெரிய எழுத்துகள் தெரிகின்றன. ஒரு மரத்தின் கீழே வைக்கப்பட்டுள்ள ஆவடையாரிற் சாசனம் எழுதப்பட்டுள்ளது. அவற்றை எல்லாம் ஆராய்ந்து, படி எடுத்து, வாசகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுமிடத்து மத்தியகாலப் பதவியா நகரத்தின் வரலாற்றம்சங்கள் பல வெளிவர வாய்ப்புண்டு.

பதவியாவிலுள்ள பெருஞ்சாசனம் திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர் அமைத்த பட்டினம் பற்றியது. அது வாஹல்கட சாசனத்தைப் போன்றது. வாஹல்கட சாசனம் வீரபட்டினத்தின் புனருத்தாரணம் பற்றியது. பதவியாச் சாசனம் வலங்கை வேளைக்காறரின் பெயரால் வழங்கிய சிவாலயத்தில் விளக்கெரிப்பதனைக் குறித்த ஏற்பாடொன்றினைப் பற்றியதாகும். அச்சாசனத்தை வீரக்கொடி என்னும் படைப்பிரிவினர் நிறுவினார்கள் “வீரசாசனம் செய்து குடுத்தோம்” என்று அவர்கள் அதிலே குறிப்பிடுகின்றார்கள். வணிகர் கணங்கள் தொடர்பான இலங்கையிலுள்ள சாசனங்களிற் பதவியாவிலுள்ள சாசனமே மிகப் பெரியது. அது 76 வரிகளில் இரு வேறு பகுதிகளாக இரண்டு கற்பாளங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

தொல்பொருள் திணைக்களத்து அதிகாரிகளின் அனுசரணையுடன் பேராசிரியர் காறஷீமா மேற்கொண்ட முயற்சிகளின் பயனாகச் சாசனத்தின் இரு பகுதிகளினதும் படிவங்கள் 2003 இலே தயாரிக்கப்பட்டன. அவற்றை வாசிப்பதற்கென்று, இந்தியாவிற்குச் சென்ற பொழுது, எ. சுப்பராயலுவிடம் காறஷீமா ஒப்படைத்தார். சாசனத்தின் வரிகள் பலவற்றில் எழுத்துகளும் சொற்றொடர்களும் சிதைவாகிவிட்டமையால் சாசனத்தின் தெளிவான வாசகத்தை முழுமையாகப் பெற்றுக்கொள்ளமுடியவில்லை. சாசனத்தின் வாசகத்திற் பல இடைவெளிகள் உள்ளன. ஆயினும் அதில் வர்ணிக்கப்படும் விவரங்கள் பல இப்பொழுது ஓரளவு தெளிவாகியுள்ளன.³¹

பதவியாவிலுள்ள வீரசாசனம் ஐந்நூற்றுவரின் பிரசஸ்தியோடு ஆரம்பமாகி ஒரு செய்யுளுடன் முடிகின்றது. ஐந்நூற்றுவரின் பிரசஸ்தி, ஐப்பொழில் பட்டினம் பற்றிய விவரங்கள் அடங்கிய பகுதி, வீரக்கொடியார் செய்த ஏற்பாடுகள் பற்றிய பகுதி, முடிவுச் செய்யுள் என நான்கு பகுதிகளாகச் சாசனத்தைப் பகுத்துக் கொள்ளலாம். அதன் பிரசஸ்தி வணிக கணங்களின் சாசனங்களில் வழமையாகக் காணப்படும் வாசகத்தைப் போன்றது. அது வாஹல்கட சாசனத்தில் உள்ளதைக் காட்டிலும் சற்று நீளமானது. அதில்

அத்திகோசம், பராந்தகவீரர் போன்ற படைப்பிரிவுகளின் பெயர்கள் காணப் படுகின்றன. அவற்றைப் பற்றி இலங்கையிலுள்ள வேறு சாசனங்கள் குறிப்பிட வில்லை. அவற்றைத் தென்னிந்திய சாசனங்கள் பல குறிப்பிடுகின்றமை கவனித்தற்குரியது. வடதளிநங்கை வீரர், தென்தளிநங்கை வீரர் என்னும் வீரர்கணங்களின் பெயர்களையும் பதவியாவிலுள்ள வீரசாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. வடதளிநங்கை என்பது கொற்றவைக்குரிய அடைமொழியாகும். எனவே, வடதளிநங்கை வீரர் என்பது காளிகணப் படையொன்றைச் சேர்ந்தவர்களைக் குறிப்பிடுவதாகலாம். “கொற்றிகாளி வலங்கைப் பெரும் படை” என்ற தொடர் சாசனத்தில் உள்ளது.³² பதவியாச் சாசனத்தின் மூலம் வீரபட்டினங்களும் குறிப்பாக அவற்றுள் இலங்கையில் அமைந்திருந்தவற்றினதும் காவற்படைகளைப் பற்றிய விவரங்கள் ஒரு புதிய பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றன.

வீரக்கொடியாரின் சாசனம்
பதவியா—

ஒரு சமயத்தில் வீரபட்டினத்தில் வணிகர் கூட்டமாகக் கூடினார்கள் என்பது “பதினெண்புமித் தேசித் திசையாயிரத்தஞ்நூற்றுவர் குறைவறக் கூடி” என வரும் சாசனத் தொடராலே தெளிவாகின்றது. சதுர்வேதி மங்கலத்துச் சபையார், ஊரார், நகரத்தார், கோயில்களின் மூலபருஷதுடையார் முதலியோரின் பொதுக் கூட்டங்கள் தொடர்பாக நிறைவர நிறைந்து

குறைவறக் கூடி என்னுந் தொடர் சாசனங்களில் வருவது வழமை. எனவே, குறைவறக் கூடி என வீரசாசனத்தில் வருஞ் சொல் ஐந்நூற்றுவரின் கூட்டம் ஒன்றினைப் பற்றியது என்று உறுதியாகக் கொள்ளலாம்.³³

கூட்டம் ஒன்றினைப் பற்றிய குறிப்பினைத் தொடர்ந்து வரும் பகுதியிற் பலரைப் பற்றிய விவரங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றில் இயற்பெயர்களும் அடை மொழிகளும் கலந்து வருகின்றன. சாசனத்திலுள்ள இந்தப் பகுதி சிதைவுற்றுள்ளது. பலரின் பெயர்களை அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. சாசனப் பகுதியிற் சிதைவு ஏற்பட்டுள்ளதால் எத்தனை பெயர்களைச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது என்பதுத் தெரியவில்லை. சாசனத்தில் அடையாளங் காணக்கூடிய பெயர்கள் மேல்வருவனவாகும்:

- (1) ..... நாட்டுச் செட்டி அனந்தன் அரங்கன்,
- (2) காளிகண வலங்கைப் பெரும்படை பிள்ளை நாட்டுச்செட்டி, செட்டி உத்தமசோழன்,
- (3) சிவசரணசேகர நாட்டுச் செட்டி கவறையான விரகன்,³⁴
- (4) சோறுடைநாட்டு செட்டி தேசிச்சக்கரமான தேசிமதவாரணம்,
- (5) நக்கன் பெருமானான தேசி அங்கக்காரன்,
- (6) நானாதேசி ஆண்டான்

இவர்களிற் சிலர் நாட்டுச் செட்டி என்னும் வகையினர். வேறு சிலர் படைப்பிரிவினர். தென்னிந்தியச் சாசனங்கள் சிலவற்றிலே நாட்டுச் செட்டிகள், படைப்பிரிவினர் முதலானோர் பணிசெய் மக்கள் என்று வர்ணிக்கப் படுகின்றனர். பணிசெய் மக்கள் என்னுந் தொடர் வணிக கணத்தவருக்கும் அவர்களோடு கூடியிருந்த பிறரான சில பிரிவினருக்கும் இடையில் நிலவிய தொடர்பினைக் குறிக்கும் சொல்லாட்சியாகும்.³⁵ பணிசெய் மக்கள் என்போர் நானாதேசி வணிகரோடும் அவர்களின் வீரபட்டினங்களோடும் பந்தமானார்கள்; அவர்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் அமைந்தவர்கள், வெவ்வேறு துறைகளில் அவர்களுக்குப் பணி புரிந்தவர்கள் என்று கொள்ளமுடிகின்றது.

வணிகராயும் போர்வீரராயும் பணிபுரிந்தவர்களை நாட்டுச்செட்டி என்று சாசனங்களிற் குறிப்பிட்டனரென்று ஆய்வாளர் சிலர் கொள்வர்.³⁶ அவ்வாறாயின் வீரவணிகர் என்னும் அடைமொழி அவர்களுக்குப் பொருத்தமானது. நாட்டுச் செட்டி என்ற தொடருக்கு வேறொரு பரிமாணமும் உண்டென்று கருதுவதற்குப் பதிவியாவிலுள்ள வீரசாசனம் ஏதுவாகின்றது

அதிற் காணப்படும் மேல்வரும் சொற்றொடர்கள் கவனித்தற்குரியவை! (1) .... நாட்டுச் செட்டி அனந்தன் அரங்கன், (2) பிள்ளைநாட்டுச் செட்டி செட்டி உத்தம சோழன், (3) சிவசரணசேகர நாட்டுச் செட்டி கவறையான விரகன், (4) சோறுடைநாட்டுச் செட்டி தேசிச் சக்கரமான தேசிமதவாரணம். இவை ஒவ்வொன்றிலும் செட்டிகளின் பெயர்களோடு இடப்பெயர்களும் குறிப்பிடப்படுகின்றன போலத் தெரிகின்றது. பிள்ளைநாடு, சோறுடை நாடு, சிவசரணசேகர நாடு என்பன நாட்டுப் பெயர்களாகக் கொள்ளத்தக்கவை. சிவசரணசேகர(ன்) என்பது முதலாம் இராசராசனுக்குரிய சிறப்புப் பெயர்களி லொன்று. அது சோழபாண்டியரின் சாசனங்களிற் சிவசரணசேகர நல்லூர் என்ற தேவதான ஊர்ப்பெயரின் முன்னொட்டாக வருகின்றது. எனவே சிவசரணசேகர நாடு என்பதை ஒரு நாட்டுப் பெயராகக் கொள்ளமுடிகின்றது. இதன் அடிப்படையிலே பிள்ளைநாடு, சோறுடைநாடு என்பனவும் நாட்டுப் பெயர்களாதல் வேண்டும். எனவே நாட்டுச் செட்டிகளான வீரவணிகர் குறிப்பிட்ட நாடுகளிற் சென்று வாணிபஞ் செய்த வியாபாரிகளாதல் வேண்டும். நெடுத்தூரப் பிரயாணங்களை மேற்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்யும் நானா தேசி வணிகரின் ஆதரவில் அமைக்கப்பட்ட வீரபட்டினங்கள் உள்ளூர் வாணிபத்தையும் வெளிநாட்டு வாணிபத்தையும் தொடர்புபடுத்தும் இணைப்புத் தலங்களாக விளங்கின. தூரதேசங்களில் உற்பத்தியான “பலமண்டலச் சரக்குகள்” அவற்றிலிருந்து சுற்றுப்புறங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு விநியோகிக்கப்பட்டன. உள்ளூர்ப் புறங்களில் உற்பத்தியான விற்பனைக்குரிய பொருட்கள் வீரபட்டினங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, அவற்றினூடாக வேறிடங்களுக்கு வணிகரால் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டன. உள்ளூர்ப் புறங் களுக்குச் சென்று அங்கு கொள்வனவு, விற்பனைகளில் நாட்டுச் செட்டிகள் ஈடுபட்டனர் என்ற சிந்தனை மேற்கொண்டு ஆராயப்பட வேண்டியதாகும்.

நாட்டுச் செட்டிகள், வீரக்கொடி என்போரின் பெயர்களைத் தொடர்ந்து கூடி என்ற சொல் வருவதால் அவர்களின் கூட்டமொன்று குறிப்பிடப்படு கின்றது என்று கொள்ளலாம். அடுத்துவரும் குறிப்புகளில் மிக முக்கியமான விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. நிரந்தர பதினெண்பூமி வீரக்கொடி பெரும்பதியான ஐப்பொழில் வீரபட்டினத்து... வலங்கை வேளைக்காறனெனப் பேர் கொண்ட விடங்கர்க்கு .... இட்ட திருவிளக்கு என்ற தொடர் சாசனத்தில் அமைந்துள்ளது. அதில் மூன்று விடயங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலாவது பதி என்பதன் மறுபெயர் ஐப்பொழில் பட்டினம் என்பது. இரண்டாவது அந்தப்பட்டினத்தில் அமைந்திருந்த சிவாலயமொன்றிலே பள்ளி

கொண்டிருந்த உடையாரை வலங்கை வேளைக்காறன் என்று பெயரிட்டிருந்தனர் என்பதாகும். அங்கு விளக்கொன்றினை எரிப்பதற்கு வீரக்கொடியோரும் நாட்டுச் செட்டிகளும் ஏற்பாடு செய்தனர்.

விளக்கெரிக்கும் தர்மம் பற்றிய அறக்கட்டளைக்கு வீரக்கொடி என்போர் பொறுப்பேற்றனர். வீரசாசனத்தின் மூன்றாம் பகுதி வீரக்கொடி மேற்கொண்ட பொறுப்புகளைப் பற்றியது. வீரக்கொடி தங்களைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்து பதியாந தென் ஐபொழில் பட்டநமும் இதின் விக்கிரம கடிகைத் தாவளம் உள்ளிட்ட இப்பட்டிநத்து நாங்கள்... என்ற விவரங்கள் வீர சாசனத்திற்கு குறிப்பிடப்படுகின்றன. ³⁷இதன் மூலம் இரண்டு விடயங்கள் தெளிவாகின்றன. ஒன்று விக்கிரம கடிகைத் தாவளம் பதியான ஐபொழில் பட்டினத்திற்குரிய அமைப்பு என்பது. வணிக கணத்தவர் 64 கடிகைத் தாவளங்களில் வாணிபஞ் செய்பவர்கள் என்று அவர்களின் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இலங்கையிற் பதவியாவிலுள்ள சாசனம் மட்டுமே கடிகைத் தாவளமொன்றின் பெயரைக் குறிப்பிடுகின்றது. அது பட்டினத்தோடு இணைந்தவொரு அமைப்பாகவே சொல்லப்படுகின்றது. சேந்தன் எதிராளன் மல்லனான தேசிமதவாரணம், சித்தன் சாத்தனான வளஞ்செயர் சேனாபதி வளஞ் செயாண்டான், கோணன் மாதவனான வலங்கையாண்டான் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இரண்டாவது அம்சம் சாசனங் குறிப்பிடும் வீரக் கொடி என்போர் பதியான ஐபொழில் பட்டினம், விக்கிரமகடிகைத் தாவளம் ஆகியவிரு அமைப்புகளோடும் பந்தமானவர்கள் என்பதாகும்.

வீரக்கொடியார் தங்கள் ஊதியமாகப் பட்டினத்திலே காசினையும், புடவைகளையும் (இப்பட்டினத்து நாம் பெறும் பணமும் பாவாடையும் வேட்டாடும் மற்றும் படிபேறும்) பெற்றதோடு சில தண்டியங்களையும் வசூலித்தனர். வலங்கை வேளைக்காறன் எனப் பெயரிடப்பெற்ற சிவன் கோயிலில் விளக் கெரிக்குந் திருப்பணி அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதனால் தமக்கு வழமையாக உரிய பற்று வரவுகளைக் கொள்வதேயன்றி மற்றைய வருமானங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டுக் கொடுப்பதாக உத்தரவாதங் கூறி அதனைப் பற்றிய வாசகத்தைச் சிவாலேகஞ் செய்தனர். ³⁸ பட்டினத்திற்குப் பகைவர் புகாத வண்ணம் காவல் புரிவதாகவும் பொறுப்பேற்றனர். அந்த விடயந் தொடர்பான வாக்கியங்கள் வேளைக்காறரின் சாசனங்களில் உள்ளவற்றைப் போன்றவை,

பதவியாவிலுள்ள வீரபட்டினத்தோடு வேளைக்காறரும் பந்தமான வர்கள் என்பது வீரசாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகின்றது. ஒரு காலப்பகுதியிற்

பதவியாவிலுள்ள சிவன் கோயிலொன்று வலங்கை வேளைக்காற விடங்கர் கோயிலென்று திருநாமஞ் சாத்தப் பெற்றது. வீரபட்டினத்தைக் காவல் புரிகின்ற வேளைக்காறரைச் சிறப்புச் செய்யும் வண்ணமாகச் சிவன் கோயிலைப் புனர் நாமஞ் செய்தனர் என்று கொள்வதற்குத் தக்க காரணங்கள் உண்டு. வலங்கை வேளைக்காற விடங்கரின் பேரில் வீரக்கொடியார் திருவிளக்குத் திருப்பணியை ஒப்புக்கொண்டமை அவர்கள் வேளைக்காறருடன் தொடர்புடையவர்கள் என்பதைக் குறிப்பதாகலாம். தென்னிந்தியாவிலுள்ள வணிக கணத்தவரின் சாசனங்கள் சிலவற்றிலும் அத்தகைய தொடர்புகளைக் குறிக்குந் தொடர்கள் உள்ளன.

பதவியாவிலுள்ள நீளமான தமிழ்ச் சாசனம் பலவகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. தமிழ் வணிக கணமான ஐந்நூற்றுவரால் அமைக்கப்பட்ட வீர பட்டினம் ஒன்று பொலன்னறுவைக் காலத்திற் பதவியாவில் அமைந்திருந்தமையினை அதன் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. மேலும் அப்பட்டினம் ஐபொழில் பட்டினம் என்னும் பேரால் வழங்கியதென்று அதிற் கூறப்பட்டுள்ளது. ஐபொழில் பட்டினத்தைப் பற்றிய சிலபிரதானமான விவரங்கள் சாசனத்திலே பதிவாகியுள்ளன. அவற்றிலொன்று கடிகைத் தாவளம், மடிகை என்ற வகைகளைச் சேர்ந்த வாணிபத் தலங்களும் வீரபட்டினத்தோடு இணைந்திருந்தமை பற்றியது. வீரபட்டினத்தோடு கூடிய கடிகைத் தாவளம் விக்கிரம கடிகைத் தாவளம் என்னும் பெயரால் வழங்கியது. வீரசாசனங்களில் இது மட்டுமே வீரபட்டினம் ஒன்றுடன் கடிகைத் தாவளம் என்ற அமைப்பு இணைந்திருந்தமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. மடிகை என்னுஞ் சொல் சாசனத்திலே காணப்படுகின்றது. அதனை விளக்குஞ் சொற்கள் சிதைவாகி விட்டதால் மடிகை பற்றிய விவரங்கள் மறைந்துவிட்டன.

இலங்கையிலுள்ள வீரபட்டினங்களைப் பற்றிய சாசனங்களிற் பதவியாச் சாசனத்தில் மட்டுமே வீரசாசனம் என்ற சொல்லாட்சி காணப்படுகின்றது. “வீரசாசனம் செய்து குடுத்தோம் வீரக்கொடியோம்” என்ற தொடர் அதில் வருகின்றது. வீரசாசனம் வீரதளக்கல் என்றும் அதிலே சொல்லப்படுகின்றது “வீரதளக்கல் நாட்டுவித்தான் கலந்து” என்பது சாசனத்தின் இறுதி வசனமாகும். இச்சச சனத்தைத் தாமே நிறுவியதாக வீரக்கொடி என்போர் உரிமை பாராட்டுகின்றனர். ஐபொழில் பட்டினத்து வேளைக்காற விடங்கர்க்கு முன்னொரு சமயத்திலே திருவிளக்கு எரிப்பதற்கு வீரக்கொடி ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். ஏதோ காரணத்தினால் விளக்கெரிக்கும் பணி

தடைப்பட்டுவிட்டது. அதனால், அந்தப் பணியை மீண்டும் நிலைப்படுத்துவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை வீரக்கொடி என்போர் செய்தனர்.

வேளைக்காற விடங்கர் என்பது ஐப்பொழில் பட்டினத்துக் கோயிலொன்றின் பெயராதல் வேண்டும். மகாலான விக்ரீசலாமேகபுரத்து வீரமாகாளம் என்னும் படைப்பிரிவு ஒன்றின் பெயரால் உலோகமாதாவின் கோயிலைக் குறிப்பிட்டதனைப் போலப் பதவியாவிலே வீரபட்டினத்துக் கோயிலொன்று ஒரு காலகட்டத்திலே வீரபட்டினத்தின் காவற்படையாகிய வேளைக்காறரின் பெயரால் வழங்கியது என்று கொள்ள முடிகின்றது. வீரசாசனம் பதவியாவிலுள்ள முதலாம் சிவாலயத்தின் வளாகத்திலே காணப்பட்டதால் அதிலே சொல்லப்படும் வேளைக்காற விடங்கர் அக்கோயிலைக் குறிக்கும் என்று அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். அக்கோயில் முதலாம் இராஜராஜனின் 20 ஆம் ஆட்சியாண்டிலே கட்டிமுடிக்கப்பெற்றது. அதன் தாபனத்தில் நானாதேசி வணிகருக்கும் பங்குண்டு என்பது சாசனங்களினாலே தெளிவாகின்றது. ஆரம்பத்தில் அது இரவிசுலமானிக்க - ஈஸ்வரம் என்னும் பெயரால் வழங்கியது. காலப்போக்கிலே வணிகரின் விற்பனை நிலையங்களும் குடியிருப்புகளும் வீரபட்டினமாக வளர்ச்சியுற்ற காலத்தில் ஆலயம் வணிகரின் முழுமையான கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்ததென்றும் அது புனர்நாமம் பெற்றது என்றும் கருதலாம். அவ்வாறாகில் முதலாம் சிவாலயம் வேளைக்காறர் என்னும் படைப்பிரிவின் பெயரால் வழங்கிய சிறப்பினை உடையது என்றுங் கருதலாம். நிறைவாக வேளைக்காறர் வீரக்கொடி என்போருடன் நெருங்கிய தொடர்புடையோர் என்பது இச்சாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகின்றமை கவனித்தற்குரியது.

விஹாரேஹின்னாவில் ஐரீரரின் சாசனம்

**மாசேனகாமமாகிய தர்மசாகரப்பட்டினம்
கோயில் வளாகத்திற் சாசனம்**

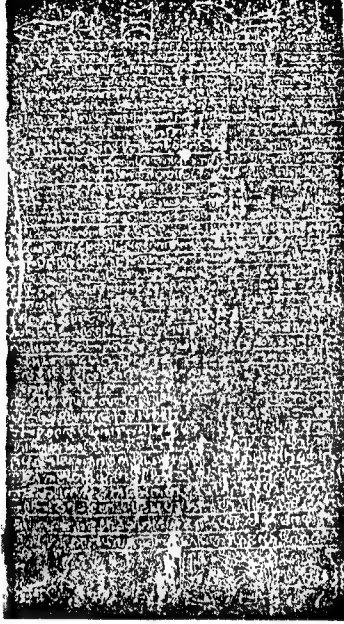
மத்திய மாகாணத்து மாத்தளை மாவட்டத்துக் கந்தபொல கோறளைப் பிரிவைச் சேர்ந்த கலேவெல என்னும் ஊரிலே விஹாரேஹின்ன என்னுமோரிடம் உண்டு. தம்புல்ல வீதியிலிருந்து திரும்பிச் செல்லும் தெருவழியாக நெடுந்தூரம் போன பின்பு அதனை அடையலாம். அந்த வழி பரந்த வயல்வெளிகளின் நடுவில் அமைந்துள்ளது. வயல்வெளியைக் கடந்து

சென்றதும் குளமொன்றைக் காணமுடியும். அது அளவிற சற்றுப் பெரியது; புராதனமானது. கிராமவாசிகள் பெருந்தொகையானோர் அதனைத் தங்கள் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். அதனைச் சுற்றியுள்ள நெல்வயல்களுக்கு அதிலிருந்து நீர்ப்பாசனஞ் செய்ய வசதிகள் உண்டு. அதன் விசாலமான அணைக்கட்டு தெருவாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதனைக் கடந்து சென்றதும் ஒரு புராதனமான பெளத்தப் பெரும்பள்ளியின் அழிபாடுகளைக் காணலாம். அவற்றைச் சூழ்ந்த நிலப்பகுதி அடர்த்தியான மரங்கள் பொருந்திய அடவி போன்றது.

கட்டிட இடுபாடுகளை நோக்குமிடத்து அவை ஒரு பெளத்த கோயிலின் தொல்பொருட் சின்னங்கள் என்பது எளிதில் புலனாகும். கட்டடம் ஒரு வழிபாட்டுத்தலமான கோயிலாக அமைந்திருந்தது என்பதற்கான தெளிவான அடையாளங்கள் உள்ளன. மூலஸ்தானம், மண்டபம் என்பன அதன் பிரதான பகுதிகளாகும். மூலஸ்தானத்திலே பிரமாண்டமான தோற்றங் கொண்ட புத்தரின் படிமம் அமைந்துள்ளது. மண்டபத் தூண்கள் மிக உயரமான கற்றாண்கள். அவற்றுட் சில உடைந்து துண்டங்களாக வீழ்ந்து கிடக்கின்றன. மண்டபத்தின் இரு பக்கங்களில் விசாலமான தாழ்வாரங்கள் அமைந்திருந்தன. நாற்சதுர வடிவிலான கோயில் வளாகத்தின் எல்லைப் புறங்களிற் செங்கற்களினால் மதில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கோயிலுக்கு சுமார் 75 யார் தூரத்திலே சங்கத்தாரின் பள்ளி என்று கொள்ளத்தக்க கட்டடமொன்றின் அத்திபாரமும் அழிபாடுகளும் உள்ளன. இக்கோயிலைப் பற்றிப் புராதனமான நூல்களிற் குறிப்புகள் இல்லை. சில காலமாகத் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தார் அங்கு இடையிடையே ஊழியர்களை அனுப்பி வளாகத்தைச் சுத்தஞ் செய்வதில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

கோயிலின் முன்புறமாகவுள்ள வளாகத்தின் இடப்புறத்து மூலையில் சுமார் 10 அடி நீளமும் 3.5 அடி அகலமுங் கொண்ட கற்பலகை ஒன்று நாட்டப்பெற்றுள்ளது. அதன் அடிப்பாகம் நிலமட்டத்தின் கீழ்ப் புதையுண்டுள்ளது. கிடங்கு ஒன்றை வெட்டிய பின்பே அதன் அடிப்பகுதியைப் படி எடுக்க முடிந்தது. எழுத்துகளைப் பொறிப்பதற்கு முன்பு கற்பலகை செம்மையாக அழுத்தஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது. வரிகளுக்கிடையில் எழுதுவதற்காகக் கற்பலகையில் நேர்கோடுகள் வெட்டப்பட்டுள்ளன. சாசனம் தமிழும் கிரந்தமும் கலந்த எழுத்துக்களால் அமைந்துள்ளது. அதிற் சமஸ்கிருதப் பகுதிகளும் தமிழ்ப்பகுதிகளும் உள்ளன. தமிழ்ப் பகுதிகளிலும்

சமஸ்கிருத மொழிக்குரியனவாகிய ஒலிகளைக் குறிக்கும் எழுத்துகள் கிரந்தமாயுள்ளன. எழுத்துகள் அளவிற் சிறியவை. அவை நெருக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் வரிவடிவ வளர்ச்சி 12 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குரியது. எழுத்துகள் பெரும்பான்மையும் ஐயபாகு தேவரின் ஆட்சியாண்டுகளில் எழுதப்பட்டுள்ளனவற்றைப் போன்றவை.

வணிக கணத்தவரின் சின்னங்கள்

இச்சாசனம் அமைந்துள்ள கற்பலகையின் மேற்புறத்திலும் அதன் அடியிலும் சில உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.³⁸ அவை அடையாள பூர்வமானவை. வணிக கணங்களின் புரதானமான அம்சங்கள் சிலவற்றை விளக்கும் தன்மை கொண்டவை. கல்லின் மேற்புறத்து ஓரங்கள் இரண்டிலும் குத்துவிளக்கின் உருவங்கள் தெரிகின்றன. அவற்றுக்கிடையிலே சங்கு, சக்கரம், சாமரை, பிறை, கொற்றக்குடை என்பவற்றின் வடிவங்கள் அமைந்துள்ளன. அரச முத்திரைகளிலும் பட்டயங்களிலும் சங்கு, சாமரை, பிறை, கொற்றக்குடை, குத்துவிளக்கு முதலிய வடிவங்கள் அரச சின்னங்களாக அமைவதுண்டு. மன்னருக்கும் சாமந்தருக்கும் அவற்றின் வடிவங்கள் பதவிச் சின்னங்களாகக் கிடைத்தமை பற்றிய கதைகள்

நூல்களிலும் பட்டயங்களிலும் உள்ளன. எனவே, இச்சாசனத்தின் மேற்பகுதியிற் காணப்படும் வடிவங்களை வீரபட்டினத்தின் அதிகாரம், சிறப்புரிமை என்பன பற்றிய சின்னங்களாகக் கொள்ளலாம்.³⁹

சிலாசாசனத்தின் அடியிலே மூன்று உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை வாள், ஈட்டி, உடுக்கை என்பவற்றின் உருவங்களாகும்.⁴⁰ வீரபட்டினங்களதும் சாத்துவணிகரதும் காவலரான படைகளின் சின்னங்களாகிய படைக்கலங்களின் வடிவங்களைச் சாசனங்களில் அமைக்கும் வழக்கமுண்டு. வாள், ஈட்டி ஆகியவிரண்டும் சாசனத்தைச் சிலாலேகம் பண்ணிய எறிவீரரின் சிறப்பான படைக்கலங்களாதல் வேண்டும். “மட்டும் புறகும் அடிக்கப் பெறுவதாகும்” என்னும் தொடர் வணிக கணங்களின் சாசனங்களில் வருகின்றமை கவனித்தற்குரியது. வணிகரும் அவர்களோடு கூடியவர்களும் கூட்டமாகச் செல்லுமிடத்து மற்றவர்களின் கவனத்தைப் பெறுவதற்குத் தோற்குவி ஒன்றினை ஒலிக்கும் வழக்கம் உடையவர்கள் என்று சித்திக்கலாம். அரச கட்டளைகளையும் ஊர்ச்சபையாரின் தீர்மானங்களையும் குடிகளுக்கு முரசறைந்து பிரகடனப் படுத்துவது பழந்தமிழர் வழக்கமாகும்.

சாசனத்தின் சிறப்புகள்

இலங்கையிலுள்ள வீரபட்டினங்களைப் பற்றிய சாசனங்களில் விஹாரேஹின்னவிலுள்ள சாசனம் மிகப் பிரதானமான ஒன்றாகும். அதிற் காணப்படும் சின்னங்களினாலும் குறிப்புகளினாலும் அது மிகுந்த சிறப்பினைப் பெறுகின்றது. ஒரு வீரபட்டினத்துக்குரியவை என்று கொள்ளத்தக்க சின்னங்கள் அதில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. அதிற் காணப்படும் பிரசஸ்தியும் தனித்துவமானது. பொதுவாகச் சாசனங்களிலே திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவருக்கு உரியனவென்று சொல்லப்படும் விவரங்கள் எல்லாம் வீரவளஞ்செயருக்கு உரியனவாக அதிற் சொல்லப்படுகின்றன.

எறிவீரர் என்னும் படைப்பிரிவினர் விஹாரேஹின்ன சாசனத்தைச் சிலாலேகஞ் செய்தனர். அது பட்டினத்துப் பெருமக்களுக்கும் எறிவீரர் என்னும் படைப்பிரிவினருக்கும் இடையில் ஏற்பட்டிருந்த உடன்பாடு ஒன்றினைப் பதிவுசெய்கின்றது. எறிவீரரைச் சிறப்புச் செய்யும் வண்ணமாகப் பட்டினப்பெருமக்கள் பட்டினத்தை எறிவீரன் தானம் என்று பெயர் சூட்டினார்கள். அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக எறிவீரர் பட்டினத்திலே தமக்குரிய வேதனங்களுக்கு மேலதிகமாக எதனையும் தண்டுவிதில்லை என்று தீர்மானஞ் செய்து அதன்படியே உத்தரவாதம் அளித்தனர்.⁴¹

ஐந்நூற்றுவரின் சாசனங்களிலுள்ள பிரசஸ்தியில் எறிவீரர் என்னும் படைப்பிரிவினரைப் பற்றிச் சில சமயங்களிலே சொல்லப்படுகின்றது. ஆயினும் வீரபட்டினம் ஒன்றின் காவலராக எறிவீரர் சேவைபுரிந்தனர் என்பதைப் பற்றிய உறுதியான குறிப்பு இலங்கையிலே விஹாரேஹின்னவிலுள்ள சாசனத்தில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. அத்துடன் பட்டினப் பெருமக்கள் தங்கள் பணிமக்களான படைப்பிரிவினரின் பெயராற் பட்டினம் வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்தமை பற்றிய குறிப்பு இச்சாசனத்தில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. எறிவீரன் தானம் என்பது எறிவீரபட்டினம் என்பதைக் குறிக்கும் பெயராக இச்சாசனத்தில் வருகின்றது. வீரபட்டினங்கள் வீரதளம் என்று சொல்லப்பட்டமையினை இலங்கையிலுள்ள வேறு சாசனங்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.⁴² வணிக கணங்கள், வீரபட்டினங்கள் என்பன பற்றிய ஆய்வுகள் புதிய பரிமாணம் பெறுவதற்கு விஹாரேஹின்ன சாசனத்துக் குறிப்புகள் ஏதுவாகின்றன.

சாசனத்திலுள்ள பிரசஸ்தி

இலங்கையிலுள்ள வீரபட்டினங்களைப் பற்றிய வேறு சாசனங்களிற் காணப்படாத சிறப்பம்சங்கள் இச்சாசனத்தின் பிரசஸ்தியிற் காணப்படுகின்றன. இதன் பிரசஸ்தி மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ சமஸ்தபுவனாஸ்ரய பஞ்சசதவீரசாசன
 லக்ஷ்மீலங்கிருத வக்ஷஸ்தல புவனபராக்கிரம
 ஸ்ரீ வாஸுதேவ கண்டளி மூலபத்ரோத்பவ
 ஸ்ரீ அஷ்டாதஸ பட்டன த்வாத்ரிம்ஸத் வேளாபுர
 சதுஷ்ஷ்டி கடிகைஸ் தான திசையாஸ்ரய
 சமயதர்மம் சம்பூர்ண சகலபுர நிவாஸனியாகிய
 ஸ்ரீ ஐயப்பொழில்புர பரமேஸ்வரிக்கு மக்களாகிய
 வெய்ய சுடர் நெடுவேல் வீரவளஞ்செயர்
 பதினெட்டுப் பட்டினமும் முப்பத்திரண்டு வேளாபுரமும்
 அறுபத்து நான்கு கடிகைத் தாவளமும்
 தாவளத்துச் செட்டியும் செட்டி புத்திரனுங்
 கவறையுங் காத்திரிவனுங் காமுண்டஸ்வாமியும்
 ஓட்டனும் உள்பசும்பைக் காறனும் அங்கக்காறனும் ஆவணக்காறனும்
 ..... வீரனும் பாவாடை வீரனும் ஆரியத்தோடருத் தமிழ் வல்ல ச....லனும்
 பழுதிலாத் தொழில்வல்ல கழுதை மேவ.... வனுமுன்னிட்டு

அறம் வளரக் கலிமெலியப் புகழ் பெருகத்

திசையனைத்தும் செவிடுபடாமல் செங்கோலே முன்னாகச்
 சமய தர்மம் இனிது நடாத்துகின்ற பதினெண்பூமி
 நான்கு திசை நானாதேசித் திசையாயிரத்தஞ்ஞாற்றுவர்....⁴³

ஐந்நூற்றுவரின் பிரசஸ்தி வழமையாகச் சமஸ்கிருத மொழியிலுள்ள பகுதிகளையும் தமிழ்ப் பகுதிகளையும் உள்ளடக்கியதாயிருக்கும். விஹாரேஹின்ன சாசனத்துப் பிரசஸ்தி வீரவளஞ்செயரின் பிரசஸ்தியாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. ஐந்நூற்றுவருக்குரியனவாக வேறு சாசனங்களிற் சொல்லப்படும் விவரங்கள் அதில் வீரவளஞ்செயருக்கு உரியனவாகவே சொல்லப்படுகின்றன. அவர்களை வாகதேவர், கண்டளி, மூலபத்திரர் ஆகியோரின் வம்சாவழியினர் என்றும் ஐயப்பொழில்புர பரமேஸ்வரியின் மக்கள் என்றுஞ் சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. மேலும், பரமேஸ்வரியைச் சகலபுர நிவாசினி என்று அது குறிப்பிடுகின்றது. வீரபட்டினங்களிலும் வணிகர் அமைத்திருந்த பிற தலங்களிலும் பரமேஸ்வரியின் கோயில்கள் அமைந்திருந்தமையினை இது குறிப்பதாகலாம். பதினெட்டுப் பட்டினம், முப்பத்திரண்டு வேளாபுரம், அறுபத்துநான்கு கடிகைத்தாவளம் என்னும் மூன்று விதமான நிலையங்களிலே தங்கியிருந்து செட்டிகள் வணிக தர்மங்களை அனுசரிப்பதாகவுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. அவற்றோடு சேர்த்துச் சொல்லப்படும் 18, 32, 64 ஆகிய எண்கள் சம்பிரதாய பூர்வமானவை. இந்தியப் பண்பாட்டு மரபில் அவற்றுக்குச் சிறப்பிடமுண்டு. ஆயினும், அவற்றுக்கும் வணிக கணங்களினால் அமைக்கப்பட்ட வீரபட்டினம் போன்றவற்றுக்கும் எதுவிதமான தொடர்புகளும் இல்லை.

பட்டினம், வேளாபுரம், கடிகைத் தாவளம் என்பன பற்றிய சாசனக்குறிப்புகள் பல உள்ளன. பட்டினங்கள் வீரபட்டினம், நகரம், மாநகரம் எனப் பலவகைப்படும். கடிகைத்தாவளம் என்பது சில குறிப்பிட்ட தினங்களிலும் நேரத்திலும் வாணிபம் நடைபெற்றுத் தலங்களென்று சிலர் கொள்வர். ஆயினும் காவல் நிலையங்களோடு கூடிய வாணிபத் தலங்களே கடிகைத்தாவளம் என்று குறிப்பிடப்பட்டன என்ற கருத்து அண்மைக் காலத்தில் அறிஞர் பலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. கடிகைத்தாவளம் வீரபட்டினத்தின் கட்டுப்பாட்டில் அமைந்திருக்கக்கூடியது என்பதைப் பதவியாவிலுள்ள வீரசாசனத்தின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இந்நோனேசியாவிலே போர்ணியோவிலுள்ள வாரோக என்னுமிடத்தில் ஐந்நூற்றுவர் அமைந்திருந்த மாதங்கரி வல்லவ நானாதேசிய பட்டினத்தில் அதன் அங்கமாக வேளாபுரமொன்று அமைந்திருந்தது.⁴⁴

பட்டினம், வேளாபுரம், கழகைத்தாவளம் என்னும் மூன்று வகையான வாணிபத் தலங்களைப் பற்றிப் பிரசஸ்தியில் இரண்டு இடங்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. முதலாவது குறிப்பு வீரவளஞ்செயரைப் பற்றிய சமஸ்கிருதமொழிப் பகுதியிற் காணப்படுகின்றது. இரண்டாவது குறிப்பு திசையாயிரத்தஞ்ஞாற்றுவரைப் பற்றிய தமிழ்ப்பகுதியில் வருகின்றது. பிரசஸ்தியில் இரு பகுதிகள் உள்ளமையும் அவை இரு வேறு மொழிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளமையும் அவை வணிக கணத்தின் இரு வேறு பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றமையும் விஹாரேஹின்னச் சாசனத்துக்குரிய சிறப்பம்சமாகும். சாசன வழக்காறுகளிற் சில சமயங்களிலே தெளிவின்மை காணப்படுகின்றது. சாசனக்குறிப்புகள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் அவற்றிலுள்ள விவரங்கள் சமகாலத்தவரார் புரிந்துகொள்ளக் கூடியனவாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவற்றிலே கூறப்படும் அமைப்புகளும் வழக்காறுகளும் ஒழிந்து பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்துவிட்ட பின்பு அவற்றைப் புரிந்துகொள்வதிற் சிரமங்கள் ஏற்படுகின்றன.

வீரவளஞ்செயரைப் பற்றிப் பல சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சிலவற்றில் அவர்களைப் பற்றி மட்டுமே கூறப்படுகின்றது. வீரவளஞ்செயர் தனியான ஒரு வணிக கணத்தவர் என்று கொள்வதற்கு ஏதுவான வகையிற் சில குறிப்புகள் அமைந்துள்ளன. இலங்கை வணிகரைப் பற்றி இதுவரை கிடைத்துள்ள தென்னிந்திய சாசனக் குறிப்புகள் தென்னிலங்கை வளஞ்செயரைப் பற்றியவை என்பது கவனித்தற்குரியதாகும்.⁴⁵ வீரவளஞ்செயர், ஐந்நூற்றுவர் என்போருக்கிடையில் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய தொடர்புகளைப் பற்றிய ஒரு தெளிவின்மை விஹாரேஹின்ன சாசனத்திற் காணப்படுகின்றது. அதிலே பிரசஸ்தி வீரவளஞ்செயரின் சிறப்புகளை வர்ணித்த பின்பு ஐந்நூற்றுவர் கணத்தைச் சேர்ந்த பல்வேறு பிரிவுகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. வழமையாக ஐந்நூற்றுவர்களைக் பற்றிச் சொல்லப்படும் விவரங்கள் இச்சாசனத்திலே வீரவளஞ்செயருக்கும் உரியனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. ஐந்நூற்றுவருக்குரிய பிரசஸ்தி இதிலே வீரவளஞ்செயருக்குரியதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. வீரவளஞ்செயர் ஐந்நூற்றுவர் கணத்தோடு இணைந்திருந்தார்களா? ஐந்நூற்றுவர் வீரவளஞ்செயர் என்றும் வழங்கினார்களா? தன்மசாகரப்பட்டினம் வீரவளஞ்செயர், ஐந்நூற்றுவர் என்னும் இருவேறு வணிக கணத்தவருங் கூடி அமைத்த நகரமாதல் கூடுமா? என்ற வினாக்கள் இயல்பாகவே எழுகின்றன. குறிப்பிட்ட வணிக கணங்கள் இரண்டினைப் பற்றிய இந்திய சாசனங்களை நன்கு ஆராய்ந்த பின்பே இவ்வினாக்களுக்கு விடைகளைக் காணமுடியும்.

அந்த ஆராய்ச்சி இப்பொழுது எமது இயல்புக்கும் வசதிகளுக்கும் அப்பாலானது என்பதால் அவற்றைப் பற்றிய விசாரங்களை இங்கு தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. காலப்போக்கில் ஆய்வுகளின் மூலம் இவ்விடயம் தெளிவாக்கம் பெறலாம்.

பிரசஸ்தியின் இரண்டாவது பகுதியில் ஐந்நூற்றுவர் கணத்தோடு கூடியிருந்த வணிகர் குழுக்கள், படைப்பிரிவுகள், பணிமக்கள் முதலியோரின் பெயர்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவை மேல்வருவனவாகும்: (1) தாவளச் செட்டி, (2) செட்டி புத்திரன், (3) கவறை, (4) காத்திரிவன், (5) காமுண்டஸ்வாமி, (6) ஒட்டன், (7) உள்பசும்பைக்காறன், (8) அங்கக்காறன், (9) .... வீரன், (10) பாவாடை வீரன், (11) ஆரியத்தோடு அருந்தமிழ் வல்ல... ன் (12) கழுதை மேய்க்கும் பாகன். இத்தகைய விவரங்கள் ஐந்நூற்றுவர் பற்றிய சாசனங்களிற் காணப்படும் பொதுவான அம்சங்களாகும்.

தன்மசாகரப் பட்டினம்

விஹாரேஹின்னவிலுள்ள சாசனம் வணிகர் தலமான ஒரு வீரபட்டினம் பற்றியது. அப்பட்டினம் மாசேனகாமமாகிய தன்மசாகரப்பட்டினம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. தலத்தின் பழைய பெயரும் புதிய பெயரும் சேர்த்துச் சொல்லப்படுகின்றன. மாசேனகாமம் என்னும் பெயர் மாசேன, காமம் என்னும் சொற்களின் சேர்க்கையால் உருவானது. இவற்றுள் முதலாவது சொல் புராதன இலங்கையில் அரகபுரிந்த மன்னன் ஒருவரின் பெயராகும். மகாசேனன் (கி.பி 278-301) மின்னேரி முதலான 16 பெருங்குளங்களையும் ஜேதவனாராமம் என்னும் பிரமாண்டமான தாதுகோபத்தையும் கட்டியதனாற் பிரசித்தி பெற்றான். காமம் என்பது காம என்னும் பிராகிருதச் சொல்லின் தமிழ் வடிவமாகும். அது கிராமம் என்பதைக் குறிக்கும். எனவே மாசேனகாமம் என்பது மகாசேனனின் பெயரால் வழங்கிய ஊர்ப்பெயரென்று கொள்ள முடிகின்றது. விஹாரேஹின்னவிலுள்ள குளம் மகாசேனனால் அமைக்கப் பட்டிருந்தல் கூடும். அங்குள்ள கோயிலின் கட்டுமானங்கள் பொலன்னறுவைக் காலத்துக்கு உரியன போலத் தெரிகின்றன.

மகாசேனகாமம் என்னும் ஊர் ஒரு காலப்பகுதியில் வணிகத் தலமாகிப் பின்பு ஒரு பட்டினமாக அபிவிருத்தி அடைந்தது. கிராமவாசிகள் தங்கள் ஊரில் உற்பத்தியான பொருட்களைப் பரிவர்த்தனை செய்கின்ற மத்திய நிலையமொன்று, நெடுந்தூரம் போய் வியாபாரஞ் செய்கின்ற நானாதேசிகள்

போன்ற தென்னிந்திய வணிக கணத்தவர் சென்று அங்கு கொள்வனவு விற்பனவுகளைச் செய்யத் தொடங்கியதன் விளைவாக, ஒரு வணிகர் பட்டினமாக வளர்ச்சியுற்றது. நானாதேசி வணிகரின் செல்வாக்கு இலங்கையிலே சோழராட்சியில் ஏற்பட்டதாற் பதினோராம் நூற்றாண்டிலே மாசேனகாமத்தில் வணிக கணத்தவர் அமைத்த வியாபாரத் தலங்கள் காலப்போக்கில் ஒரு வீரபட்டினமாக வளர்ச்சியுற்றன என்று கொள்ளலாம். சாசனம் எழுதப்படும் பொழுது மாசேனகாமம் வீரபட்டினமாகி விட்டது.

விவசாய அபிவிருத்தியின் காரணமாக ஏற்பட்ட செல்வச் செழிப்பு வீரபட்டினத்தின் உற்பத்திக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏதுவாகியிருந்தது. தூரதேசங்களிலிருந்து இறக்குமதியான பொருள்கள் சில அங்கு தேவைப்பட்டன. வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகிய மிளகு, கறுவா, இஞ்சி, பாக்கு, மஞ்சள், இரத்தினக்கற்கள் முதலிய பொருள்கள் மலயதேசத்தின் உற்பத்திப் பொருள்களாகும். ஐந்நூற்றுவரின் நடவடிக்கைகளினால் வாணிப ஏற்பாடுகள் சீராக்கம் பெற்றன. நெடுந்தூரப் பிரயாணங்களை மேற்கொள்ளும் வணிக கணத்தவர் உள்ளூர்ப் பட்டினங்களுக்குப் பொதிமாடுகளுடன் கூட்டமாகச் சென்று வியாபாரஞ் செய்யும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. வீரபட்டினங்களுக்கு எடுத்துவரப்பட்ட தூரதேச உற்பத்தியான பலமண்டலச் சரக்குகளை நாட்டுப்புறங்களுக்கு கொண்டு சென்று விநியோகிப்பதிலும் நாட்டுப்புறங்களில் உற்பத்தியான பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்து, அவற்றை வீரபட்டினங்களுக்கு கொண்டுபோய் விற்பனை செய்வதிலும் நாட்டுச் செட்டிகளான “வீரவணிகர்” ஈடுபட்டனர். அத்தகைய பன்னாட்டு வாணிபத்தின் தொடர்பு நிலைங்களாகவும் அத்தகைய வாணிபத்திற் பொருட்பரிவர்த்தனையை ஒழுங்குபடுத்தும் சாதனங்களாகவும் வீரபட்டினங்கள் செயற்பட்டன.

தன்மசாகரப்பட்டினம் என்னும் பெயர் எவ்வாறு உருவாகியது என்பதும் ஆராயவேண்டியது. மன்னர்களின் விருதுப்பெயர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பட்டினங்களைப் பெயரிடுவது வழக்கம். இலங்கையிலிருந்த வீரபட்டினங்களில் மாகலான விக் கிரமசலாமேகபுரம், (விருதராஜ) பஜங்கரபுரம் என்பன அத்தகையனவாகும். தன்மசாகர(ன்) என்பது ஒரு மன்னனுக்குரிய விருதுப்பெயர் என்று கொள்வதற்கு ஏதுவான சான்றுகள் சமகாலத்து நூல்களிலுஞ் சாசனங்களிலுங் காணப்படவில்லை. எனவே தன்மசாகர என்பதை வேறு விதமாகவே விளக்க வேண்டும். அந்தச் சொல்லுக்கு இருவிதமான விளக்கங்களை முன்வைக்கலாம்.

அவற்றிலொன்று அது வணிக கணத்தவருக்குரிய சிறப்புப் பெயர் என்பதாகும். மற்றையது, அது புத்தர்பிரானைக் குறிக்கும் அடைமொழி என்பதாகும். கௌதம புத்தரைத் தர்மப்பிரவர்த்தகர் என்று சொல்வது பௌத்தசமய மரபாகும். அவரே தர்மத்தின் காரணவர், அதன் உறைவிடமானவர், அதற்குப் புகலிடமானவர். எனவே தர்மசாகரர் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் கௌதம புத்தருக்குச் சாலவும் பொருத்தமான ஒன்றாகும். அமிர்தசாகரர், குணசாகரர் என்ற பெயர்கள் தமிழ் இலக்கண வரலாற்றிலே பிரசித்தமானவை. அவை இலக்கணகாரரான துறவிகள் இருவரின் பெயர்களாகும். தமிழ் வழக்கின் அடிப்படையில், மாசேனகாமத்து வணிக கணத்தவர் அங்குள்ள கோயிலிற் பிரசன்னமாகிய புத்தர்பெருமானைத் தன்மசாகரர் என்று போற்றினார்கள் என்று கொள்ளமுடிகின்றது.

தன்மசாகர(ர்) என்பது போதிமாதவரைக் குறிப்பதாயின் வணிக கணத்தவருக்கும் மகாசேனகாமத்துப் பௌத்த கோயிலுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். சாசனத்தின் அமைவிடமும் இத்தகைய சிந்தனைக்கு ஆதாரமாகின்றது. விஹாரேஹின்ன சாசனம் பௌத்த கோயிலின் வளாகத்தில் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளமை கருத்திற் கொள்ளவேண்டிய விடயமாகும். கோயிலுக்கும் வணிக கணத்தவருக்கும் இடையிலே நெருங்கிய தொடர்பில்லாதவிடத்து அவர்களைப் பற்றிய சாசனமொன்று கோயில் வளாகத்தில் அமைந்திருக்க முடியாது.⁴⁶

இலங்கையிலே பௌத்த நிறுவனங்கள் சில வணிக கணங்களோடு நெருங்கிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தமைக்குச் சாசனக் குறிப்புகளும் தொல்பொருட் சின்னங்களுஞ் சான்றுகளாய் அமைந்துள்ளன. பொலன்னறுவையிலே, 11ஆம் நூற்றாண்டிலே, ஐந்நூற்றுவர் தாங்கள் குடியிருந்த பதியொன்றிலே பௌத்தப் பெரும்பள்ளி ஒன்றினை அமைத்து, அச்செயலைக் குறிக்கும் வண்ணமாகச் சிலாலேகஞ் செய்து வைத்தனர்.⁴⁷ அந்நகரில் வீரவளஞ்செயர் அமைத்திருந்த வணிக நகரத்திற்குச் சேவைபுரிந்த வேளைக்காறப்படடை தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியில் வழிபாடுகளை நடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கும் அதனைப் பாதுகாப்பதற்கும் ஒரு காலகட்டத்திற் பொறுப்புகளை மேற்கொண்டது. அபையகிரி மகாவிகாரத்து முதன்மைப் பிரிவினரான உதுறுள்மூலையின் நாயகரான தேரர் முகலனாரும் அரசாங்க அமைச்சர் சிலரும் விடுத்த அழைப்பின் பேரில் வேளைக்காறர் அப்பொறுப்புகளை ஒப்புக்கொண்டனர். அதனைப் பற்றிய

விவரங்கள் அடங்கிய வாசகம் சிலாசாசனமாகத் தளதாய்ப்பெரும்பள்ளியின் அருகிலே தாபனம் செய்யப்பட்டது.⁴⁸ அது இன்றும் அந்நிலையிற் காண்படுகின்றது. அதே போன்று விஹாரேஹின்னவிலுள்ள வீரப்பட்டினம் பற்றிய சாசனமும் பௌத்தகோயிலின் வளாகத்தில் அமைந்திருக்கின்றமை குறிப்பிடற்குரியது.

மாகலான விக்கிரமசலாமேகபுரம் என்னும் வீரப்பட்டினத்திலே அஞ்ஞாற்றுவன் பள்ளி என்றவொரு பௌத்தப்பள்ளி அமைந்திருந்தது. அது ஐந்நூற்றுவரின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தமையாலும் அவர்கள் அதனுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தமையாலும் அவ்வாறு பெயரிடப்பட்டது என்றும் கருதலாம். அதில் விளக்கெரிக்கும் பணியினைப் பட்டினத்தின் காவலராகிய வீரக்கொடியார் செய்தனர்.⁴⁹ அநுராதபுரத்து நானாதேசிகள் அங்கிருந்த பௌத்தப் பெரும்பள்ளிகளோடு நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது அங்குள்ள தொல்பொருட் சின்னங்கள் மூலமாகத் தெரியவருகின்றது.⁵⁰ இத்தகைய விவரங்களின் அடிப்படையில் நோக்கு மிடத்து, தன்மசாகரப்பட்டினத்து வணிகர் விஹாரேஹின்னவிலுள்ள கோயிலுடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது ஒரு பொருத்தமான முடிபாகும்.

தன்மசாகரப்பட்டினத்து வணிகர் ஏதோவொருவகையிலே கோயிலுடன் பந்தப்பட்டிருந்தனர் என்று கருதலாம். கோயிலுக்கு வேண்டிய கற்பூரம், சந்தனம், அகில் முதலிய வாசனைப் பொருள்களையும் நெய், எண்ணெய் முதலான எரிபொருட்களையும் அபிஷேகப் பொருட்களையும் வழங்கும் வாய்ப்பினை அவர்கள் பெற்றிருக்க வேண்டும். கோயிலின் கட்டடங்களைப் புனரமைத்தும் அதற்கு வேண்டிய தானதருமங்களைப் புரிந்தும் அதனை அவர்கள் ஆதரித்திருக்க வேண்டும். அதன் பயனாக அங்குள்ள சங்கத்தாருக்கும் வணிகருக்கும் இடையில் நெருங்கிய உறவுகள் ஏற்பட்டிருத்தல் கூடும். போதிமாசுவரின் சிறப்புப் பெயரை நினைவுபடுத்தும் வண்ணமாக வீரப்பட்டினம் தன்மசாகரப்பட்டினம் என்னும் பெயரால் வழங்கியமை அத்தகைய உறவுகளின் பிரதிபலனாதல் வேண்டும்.

எறிவீரன் தானம்

தன்மசாகரப்பட்டினத்துப் பெருமக்கள் ஒரு சமயத்திலே தங்கள் பணிமக்களான எறிவீரர் என்னும் படைப்பிரிவினருக்குச் சிறப்புச் செய்யும்

வண்ணமாகப் பட்டினத்தை எறிவீரன் தானம் என்று பெயரிட்டனர். அதனைப் பற்றிய சாசனப்பகுதி மேல்வருமாறு உள்ளது.

“.... பதினெண்பூமி வீரரோம் மாசேனகாமமாகிய தந்மசாகரப் பட்டினத்துப் பெருமக்கள் எங்களை நோக்கிச் செய்த சிறப்பாவது நம் உடப்பிறந்த முகூதவளன் முத்தனான நானாதேசி யாண்டானை வேணாடுடையார் பிடித்து(ச்) சிறை செய்து ஒண்பாதுகைத்தளை (யிழு)ப்பின் போது ஆ(டங்) காக குடுத்து வீடு கொண்டமையாலும் வெள்ளித்தாலி செய்வித்துப் பதினெண் பூமி எறிவீரன் தானமென்று நாமஞ் சாத்திக் குலத்துப் பெயரிட்டுப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்தமையால் நாங்களும் பெருமக்களுக்குச் சிறப்புச் செய்ய வேண்டுமென்று.... விடும் விளக்கெண்ணையும் பணமுண்ணு நாட்டுச் செட்டிகளும் நம் உடப்பிறந்தாரும் இப்பட்டினத்திலே பணமுண்ணாதிதாகவும், வீருஞ் சீருமா(ட்டு)த்தாவும் பற்றை கட்டி ஏறாதிதாகவும். இவருக்குப் பகற்சோறு பெறுவதாகவும் பாவாடை மேநடை நாலு காக பெறுவதாகவும்.”⁵¹

இச்சாசனப் பகுதியிலிருந்து மேல்வரும் விடயங்கள் தெளிவாகின்றன:

1. எறிவீரரில் ஒருவனான முகூதவளன் முத்தனான நானாதேசி யாண்டானை ஒரு சமயத்தில் வேணாடுடையார் என்பவன் சிறைபிடித்து விலங்கிட்டான்.
2. பட்டினத்துப் பெருமக்கள் காக கொடுத்து அவனை விடுதலை செய்தனர்.
3. அத்துடன் பெருமக்கள் எறிவீரருக்குப் பல சிறப்புகளைச் செய்தனர். அவர்களுக்கு வெள்ளித்தாலி செய்து கொடுத்தனர். பட்டினம் அவர்களின் பெயரால் வழங்கும் வண்ணமாக அதற்கு எறிவீரன் தானம் என்று பேரிட்டனர்.
4. எனவே, எறிவீரர் பிரதியுபகாரமாகப் பெருமக்களுக்குத் தாமும் சிறப்புச் செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானமொன்றை நிறைவேற்றினார்கள். தாங்களும் நாட்டுச் செட்டிகளும் வழமைப்படி பட்டினத்திலே விளக்கெண்ணையும் காகம் தண்டும் உரிமையை விட்டுக்கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்தனர். பகற் சோறும் உடுபுடவையும் வேதனமாக நான்கு காகமே தமக்கு உரித்தானவை என்று பிரகடனஞ் செய்தனர்.

சாசன வாசகத்தின் மூலமாகத் தெளிவு பெறாத சில விடயங்கள் உள்ளன. சாசன வாசகத்தில் வரும் தொடர்கள் சில குழக்குறியானவை. அவை பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே வழக்கொழிந்து விட்டன. “பாவாடை மேநடை” என்பது அவற்றுள்ளொன்றாகும். அதனை வெவ்வேறு விதமாக விளக்கமுடியும். இவ்வீரசாசனம் மாசேனகாமமாகிய தன்மசாகரப்பட்டினம் பற்றிய மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவற்றிலொன்று நானாதேசியாண்டானை வேணாடுடையார் என்பவன் சிறைபிடித்தமை. நானாதேசியாண்டானை “நம் உடன் பிறந்தான்” என்று எறிவீரர் குறிப்பிடுவதால் அவன் எறிவீரர் என்னும் படைப்பிரிவினரில் முக்கியமான ஒருவனாதல் வேண்டும். அவனை ஆடங்காசு கொடுத்துப் பெருமக்கள் சிறையிலிருந்து மீட்டனர். எனவே, அவன் பெருமக்களின் ஆதரவைப் பெற்றவன், அவர்களின் பொறுப்பிலிருந்தவன் என்பதில் எதுவித சந்தேகமும் இல்லை. அவனுடைய பட்டப்பெயரான நானாதேசியாண்டான் என்பதும் அவன் நானாதேசிகளுக்குப் பணிபுரிந்தவன் என்பதைக் குறிக்கும். அவன் நானாதேசி வணிகருக்கு “நம்மகனார்” போன்றவன்.

நானாதேசியாண்டான் சிறைப்பட்டமைக்கு ஏதுவான நிகழ்ச்சி பற்றி எதுவிதமான விவரமும் சாசனத்திற் காணப்படவில்லை. அது வாஹல்கட வீரசாசனத்தின் அடிப்படையிலே புரிந்துகொள்ளக்கூடியது. “தேசிப்பகை கூத்திப்பெருமாளுக்கு உத்தரம் குடுத்துத் தண்டமிறுத்துத் தழர்ச்சிப் பட்டமையில்” என்ற தொடர் அதிலே காணப்படுகின்றது.⁵² நானாதேசிகளுக்கு விரோதமான கூத்திப்பெருமாளுக்கு அளித்த உத்தரவாதத்தின் பேரால் அபராதஞ் செலுத்தியமையின் விளைவாகக் கட்டனேரியான நானாதேசிய வீரபட்டினம் பலவீனமுற்றது என்று அதிலே சொல்லப்படுகின்றது. விஹாரேஹின்னச் சாசனம் குறிப்பிடும் வேணாடுடையார் கூத்திப் பெருமாளைப் போன்ற ஒருவனாதல் வேண்டும். அவன் படைபலமும் அதிகார பலமும் கொண்ட ஒருவனாதல் வேண்டும். அவன் தன்மாசாரப் பட்டினத்தாரிடமிருந்து தண்டம் பெறும் நோக்கத்தோடு நானாதேசியாண்டானைச் சிறைபிடித்திருக்க வேண்டும். பட்டினப் பெருமக்கள் “ஆடங்காசு” கொடுத்து அவனைச் சிறை மீட்டனர். விஹாரேஹின்னச் சாசனம் குறிப்பிடும் ஆடங்காசு வாஹல்கட சாசனம் குறிப்பிடும் “தண்டம்” என்பதைப் போன்றது என்று கருதலாம்.

நானாதேசியாண்டான் பெருமக்களின் தலையீட்டினால் விடுதலை பெற்றான். எறிவீரர் விசுவாசமாகச் சேவை புரிந்தமையாற் பட்டினப்

பெருமக்களின் பாராட்டைப் பெற்றனர். பெருமக்கள் அவர்களுக்குப் பெருஞ்சிறப்புச் செய்தனர். அதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது “வெள்ளித்தாலி செய்வித்துப் பதினெண்பூமி எறிவீரன் தானமென்று நாமஞ் சாத்தி(க்) குலத்துப் பேரிட்டு பெருஞ் சிறப்புச் செய்தமையில்..” என்றுசாசன வாசகத்தில் எறிவீரர் சொல்லுகின்றனர். எறிவீரரைக் கௌரவிக்கும் முகமாகப் பெருமக்கள் அவர்களுக்கு விருதாக வெள்ளித்தாலி வழங்கினார்கள். அத்துடன் எறிவீரரின் குலப்பெயரால் வழங்கும் வண்ணமாக பட்டினத்தைப் பெருமக்கள் எறிவீரன் தானம் என்று பெயரிட்டனர். அதனால் தன்மசாகரப்பட்டினம் ஓர் எறிவீரர் தளமாக, வீரபட்டினமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. வீரதளக்கல் பற்றிப் புதுமுத்தாவை, தெதியமுல்ல என்னுமிடங்களிலுள்ள வீரசாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.⁵³ எனவே, அவை குறிக்கும் வீரபட்டினங்கள் எறிவீரர்தளங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன என்பது உணரப்படுகின்றது. ஆயினும், இலங்கையிலுள்ள வீரசாசனங்களில் விஹாரேஹின்னச் சாசனம் மட்டுமே வணிகரின் பட்டினமொன்று எறிவீரன் தானம் என்று பெயர்மாற்றம் பெற்றமையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. அதற்குப் பட்டினப் பெருமக்கள் பொறுப்பாக இருந்தனர் என்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

தங்கள் குலப்பெயரால் எறிவீரன் தானம் என்று பட்டினத்தைப் பெருமக்கள் பெயரிட்டுள்ளமையாலும் தங்களைச் சிறப்பித்து விருதுகள் வழங்கியமையாலும் நாட்டுச் செட்டிகளும் எறிவீரரும் விளக்கொண்ணை, பணம் ஆகியவற்றை பட்டினத்தவர்களிடையே தண்டக் கூடாதென்றும் பகற்சோறும் வஸ்திரத்திற்கென நான்கு காகம் அவர்களுக்கு உரித்தானவை என்றும் தீர்மானஞ் செய்தனர். அத்தீர்மானத்தைப் பிரகடனமாகச் சிலாலேகம் பண்ணினார்கள். மேல்வரும் பெயர்கள் அடங்கியோர் அதிற் பங்கு கொண்டனர்:

1. திர(ளன்) வற்காலதற் கட்டிலுள்ள நாட்டுச் செட்டி
2. திரளன் கம்பனான பிள்ளைச் சகலன் நானாதேசிச் செட்டி இட்ட முனைவல்லப நானாதேசிக்கோன்
3. (இன்) நாதன் நம்வீட்டு முறியான்
4. கூத்தன் காலனான நூறாயிரன் தசமடி மும்மத வாரணப்பிள்ளை
5. வீரகள் முற்பேர் அரயன் கூத்தனான வீரகள் ஐந்நூற்றுவ மண்டில அயிரஷ்டானம்

6. பிரான் சாத்தனான வீரர்கள் சேனாதிபதியாண்டான்
7. கம்பன் வில்லனான சேனாதிபதி வீரகாளை
8. நாட்டரையன் கண்ணனான அறுவன் அம்பல பிள்ளையாண்டான்
9. திருவரங்கன் ஏறனான தேசியாபரணப்பிள்ளை.

வாஹல்கடவிலுள்ள வீரக்கொடியாரின் சாசனம்

கட்டனேரியான நானாதேசிய வீரபட்டினம்

இலங்கையிலே பொலன்னறுவைக் காலத்தில் அமைந்திருந்த பிரதானமான வீரபட்டினங்களில் ஒன்று கட்டனேரியான நானாதேசிய வீரபட்டினம். அதனைப் பற்றிய சில விவரங்கள் வாஹல்கட என வழங்கும் குளத்திற்குச் சமீபமான காட்டுப் பகுதியில் அமைந்துள்ள இரு கற்பாளங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றைப் படி எடுத்த தொல்பொருள் திணைக்களத்துச் சாசனவியற் பகுதியினர் அவற்றை வெவ்வேறு சாசனங்களென்று கருதித் தனித் தனியாகப் பதிவேட்டிலே குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவர்களின் சாசனப்படிசைகள் படித்தபின் அவற்றின் வாசகங்களைக் கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை வெளியிட்டார்.⁵⁴

இச்சாசனத்தின் முதலாவது பகுதி 36 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆ.வேலுப்பிள்ளை வெளியிட்டுள்ள அதன் வாசகத்தின் பிரதானமான பகுதிகள் பெருமளவுக்குத் தெளிவாகவுள்ளன. பிரசஸ்தியான ஆரம்பப் பகுதியிற் சிலவிடங்களிலே சொற்றொடர்கள் திருத்தி அமைக்கப்படவேண்டும்.⁵⁵ ஏனைய பகுதிகளிற் பின்பு அதனை வாசித்தவர்களாற் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியவில்லை.⁵⁶ சாசனத்தின் இரண்டாவது பகுதியின் வாசகத்தை வெளியிடுமிடத்து ஆ. வேலுப்பிள்ளை மேல்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

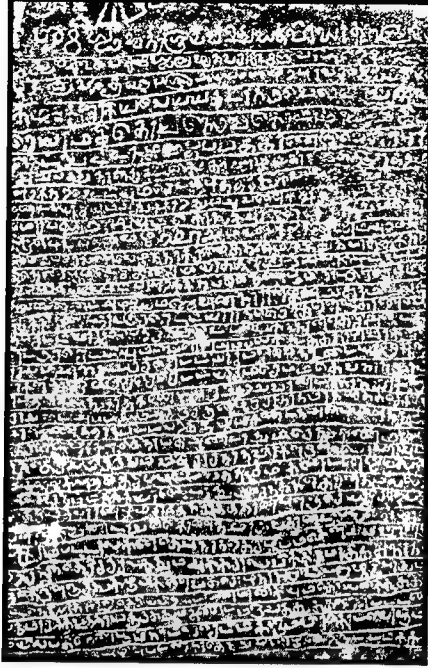
“அநுராதபுர மாவட்டத்து யான்-ஓயாவினை அணைந்துள்ள வாஹல்கடவிற கண்டெடுக்கப்பட்ட நீளமான சாசனத்தில் 36 வரிகள்

உள்ளன. அது இந்நூலின் முதலாம் பாகத்தில் அதன் ஆசிரியரால் வெளியிடப்பட்டது. அந்தச் சாசனத்தின் வாசகம் முடிவு பெறாத ஒன்றாகும். இங்கு பதிப்பிக்கப்படும் சாசனத்துண்டம், தொல்பொருளியல் திணைக்களத்துச் சாசனப் பதிவேட்டிலே, தனிச்சாசனமாக, 1956ஆம் ஆண்டுக்குரிய 2345ஆம் இலக்கச் சாசனமென்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. முடிவு பெறாத, நீளமான சாசனத்தோடு ஒப்பிடுமிடத்து இதிலுள்ள வரிகள் நீளங்குறைந்தவை. துண்டமான சாசனத்தில் எழுத்துகள் அவசரமாகவும் கல்லினைச் செம்மைப்படுத்தாதும் எழுதப்பட்டுள்ளன. சில வரிகள் சிதைந்து விட்டன. ஆயினும், தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் உள்ளவற்றைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.... துண்டமாயுள்ள சாசனம் நீளமான முடிவு பெறாத சாசனத்தின் எஞ்சிய பாகம் போலத் தெரிகின்றது.”⁵⁷

வாஹல்கடவிலுள்ள வீரசாசனம் இருவேறு பகுதிகளாக வெவ்வேறு கற்பாளங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளதென்று ஆ. வேலுப்பிள்ளை அனுமானித்து அறிந்து கொண்டமை மிகவும் பொருத்தமான முடிபாகும். பதிவியாவிலுள்ள வீரசாசனத்தைப் போல, சாசன வாசகத்தை ஒரே கல்லில் எழுதிக்கொள்ள முடியாத காரணத்தால் எஞ்சிய பாகத்தை வேறொரு கல்லில் எழுத நேரிட்டது. அந்தக் கல் அகலங்குறைத்தவொன்று; கற்றுாண் போன்றது. அதிலே சாசனத்தின் எஞ்சிய பாகம் 18 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் ஆறாவது முதற் பத்தாவது வரையுள்ள வரிகளில் எழுத்துக்கள் அடையாளங் காணமுடியாத வகையிற் சிதைந்து விட்டன. அதனால் வீரபட்டினம் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கை பற்றிய பிரதானமான விவரங்கள் மறைந்து விட்டன.

அரசனின் பெயர் சாசனத்திலே எழுதப்படவில்லை. இலங்கையிலுள்ள வீரசாசனங்கள் அரசனின் பெயரைக் குறிப்பிடாது எழுதப்பட்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியது. வரிவடிவ வளர்ச்சியினை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டே இச்சாசனத்தின் காலத்தை நிர்ணயிக்கமுடியும். முதலாம் விஜயபாகு தேவரின் காலத்து (1097) பளமோட்டைச் சாசனம், விக்ரமபாகு (1110-1132), இரண்டாம் கஜபாகுதேவர் (1132-1153) ஆகியோரின் காலத்துச் சாசனங்கள் என்பவற்றிலுள்ள எழுத்துகளும் வாஹல்கட சாசனத்து வரிவடிவங்களும் பல பொதுப்பண்புகளைக் கொண்டுள்ளன. எனவே, இச்சாசனம் 12ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுதப்பட்டதென்று கொள்ளலாம்.⁵⁸ பிரபலமான தென்னிந்திய சாசனவியலாளரின் கருத்தும் இதுவேயாகும்.⁵⁹

வாஹல்கட சாசனத்தின் முதலாம் பகுதியின் மேற்பாகத்தில் சங்கு, சூலம், பசும்பை, உடுக்கை, விளக்கு என்பனவற்றின் உருவங்கள் அமைந்துள்ளன. அவற்றுட் பசும்பையின் வடிவம் நடுவில் உள்ளது. இலங்கையிலுள்ள வேறு சாசனங்களிலும் இவற்றைப்போன்ற உருவங்கள் காணப்படுகின்றன.

வாஹல்கட சாசனம்

வாஹல்கட சாசனத்தில் மூன்று பிரதானமான பகுதிகள் உள்ளன. அவற்றில் முதலாம் பகுதி திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர் என்னும் வணிக கணத்தின் பிரசஸ்தியாகும். அது சமஸ்த புவனாஸ்ரய என்ற மங்கள் மொழியோடு ஆரம்பமாகின்றது. ஐந்நூற்றுவரின் உற்பத்தி, அவர்களோடு கூடியிருந்த சமூகப் பிரிவுகள், அவர்கள் அமைத்திருந்த வாணிபத் தலங்கள் என்பன தொடர்பான மரபுவழியான வர்ணனைகள் சுருக்கமாகவும் இலக்கிய நயம் பொருந்திய வண்ணமாகவும் அமைந்துள்ளன. ஐந்நூற்றுவர் 500 வீரசாசனங்களைப் பெற்றவர்கள் என்றும் அவர்களின் மாட்புகளை லக்ஷ்மி அலங்கரிக்கின்றாள் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. அவர்கள் வாகதேவர், கண்டனி, மூலபத்திரர் ஆகியோரின் வம்சாவழியினர், அய்யப்பொழில்புர பரமேஸ்வரியின் மக்களாகியவர்கள் என்ற குறிப்புகளும் மரபுவழியான ஐதீகங்களாகும்.

வழமைபோல இப்பிரசஸ்தியும் வேறான நிலைகளிலுள்ள மூன்று வகையான வாணிப நிலையங்களைப் பற்றி மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது:

“மதிதோய் நெடுங்கொடி மாடவீதிப்
பதினெட்டுப் பட்டினமும் முப்பத்திரண்டு வேளாபுரமும்
அறுபத்துநான்கு கடிகைத் தாவளமும்....”³⁰

இவற்றிலே பட்டினம் என்னும் வகைக்குரிய வணிக நகரங்களைப் பற்றிய விவரங்களே சாசனங்களிற் பெரும்பான்மையும் கிடைக்கின்றன. வணிக கணத்தவரின் வாணிப நடவடிக்கைகளைப் பொறுத்தவரையிற் பட்டினங்கள் மத்திய நிலையங்களாக விளங்கின போலத் தெரிகின்றது. பட்டினங்கள் பிராந்தியங்களில் முதன்மை பெற்றிருந்ததோடு, தூரதேச வாணிபத்தில் இடம்பெற்ற சரக்குகளின் விநியோக நிலையங்களாகவும் விளங்கின. வேளாபுரம், கடிகைத் தாவளம் என்பன பற்றிய சாசனக் குறிப்புகள் மிக அரிதாகவே கிடைக்கின்றன. சில சமயங்களில் அவை பட்டினங்களின் கண்காணிப்பிலும் ஆதரவிலும் இயங்கி வந்தன போலத் தெரிகின்றது.

வாஹல்கட சாசனத்தின் மெய்க்கீர்த்தியில் வீரவளஞ்செயர், செட்டி, செட்டிபுத்திரர், கவறை, காத்திரிபர், காமுண்டஸ்வாமி, ஆவணக்காறர் முதலிய வணிக கணத்தவரைப் பற்றியும் அங்கக்காறர், இளஞ்சிங்கம், கொங்கவாளர், கொற்றக்குடைப் பன்மையார் போன்ற காவற்பணி புரிகின்ற படையாரைப் பற்றியுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. ஆயினும் சாசனத்திலுள்ள பிரஸ்தி கட்டனேரியான வீரபட்டினம் பற்றிய விவரங்களையன்றி மரபுவழியான சாசன வழக்கினையே பிரதிபலிக்கின்றது என்று கொள்வதே பொருத்தமானது.

சாசனத்தின் இரண்டாவது பகுதியில் இருபது பேரைப் பற்றிய விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. அவை சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் வீரபட்டினத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்களைப் பற்றியனவாகும். எனவே அவை வீரபட்டினத்தின் வரலாற்றம்சங்கள் பற்றிய குறிப்புகளாகும். இவ்விருபது பேரினைப் பற்றிய விவரங்களைத் தொடர்ந்து கட்டனேரியான நானாதேசிய வீரபட்டினமாகையும் என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது.

அக்குறிப்புகள் வீரபட்டினம் தொடர்பாக ஏதோ நடவடிக்கை மேற்கொண்டவர்களைப் பற்றியனவாகும். அவர்களைப் பற்றிய விவரங்களை

அடுத்துக் கட்டனேரியான நானாதேசிய வீரபட்டினம் என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது.

வீரபட்டினம் கூத்திப்பெருமாள் என்பவனின் நடவடிக்கைகளாற் பாதிக்கப்பட்டனர் என்பது சாசனத்தொடர் ஒன்றின் மூலம் தெளிவாகின்றது. “.... கட்டனேரியான வீரபட்டினமாகையும் தேசிப்பகை கூத்திப் பெருமாளுக்கு உத்தரங் குடுத்துத் தண்டம் இறுத்துத் தழற்சிப்பட்டமையில்” என்ற தொடர் மூலம் வீரபட்டினம் பற்றிய மேல்வரும் அம்சங்கள் தெளிவாகின்றன:

1. கூத்திப் பெருமாள் தேசிப்பகை என்று சொல்லப்படுவதால் அவன் நானாதேசிகளுக்கு விரோதமானவன் என்று சாசனத்தை எழுதியவர்கள் கருதினார்கள்.
2. வீரபட்டினத்து அதிகாரிகள் வற்புறுத்தலின் காரணமாகக் கூத்திப் பெருமாளோடு ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டனர்.
3. அந்த உடன்பாட்டின் பிரகாரம் வீரபட்டினத்தவர் அவனுக்குக் “கப்பஞ் செலுத்துவதற்கு” உடன்பட்டனர்.
4. அவ்வாறு தண்டம் இறுத்தமையால் வீரபட்டினம் தளர்ச்சியுற்றது.

வீரபட்டினம் தளர்ச்சியுற்றதால் அது சீர்குலைந்து போகும் நிலையை அடைந்தது. கூத்திப்பெருமாள் பற்றிய விவரங்கள் எதுவும் சாசனத்திற் கூறப்படவில்லை. வீரபட்டினம் படைகளை வைத்திருந்த பொழுதிலும் கூத்திப் பெருமாளுக்கு அடங்கிப் பணிந்து விட்டது. அவனால் அதனிடமிருந்து பொருள்களை மிகுதியாகக் கவர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. அவனை இராசதானியின் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அடங்காது, சுதந்திரமாகச் செயற்பட்ட படைத் தலைவனாகவோ பிரதேசத் தலைவனாகவோ கொள்ளலாம். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிற் படைத்தலைவர்கள் “கட்டுங்கடங்காத மதயானைகள் போல வணிக நிலையங்களையும் கோயில்களையும் சூறையாடினார்கள்” என்று மகாவம்சம் குறிப்பிடுவதை இங்கு கவனித்தல் வேண்டும்.

வீரபட்டினம் தொடர்பாகச் சாசனத்தில் முன் குறிப்பிட்டவாறு இருபது பேரின் பெயர்கள் பதிவாகியுள்ளன. அவை மேல்வருவனவாகும்:

1. செட்டிபாளி தக்கிண பதினெண்பூமி நாட்டுச் செட்டி தேசிய மண்டை அழகிய மணவாளரான மூன்று தரமலைக் கலங்காத கண்ட நாட்டுச் செட்டியாரான தேசிக்கு இன்னாதான் வடக்குச் செட்டியார்
  2. பெற்றான் வீதிவிடங்கனான அடைக்கல நாட்டுச் செட்டி
  3. வேளான் அம்பலக்கூத்தனான விரகன் சேனாதிச் செட்டியார்
  4. தேவன் உடையாரான விரகன் சேனாதிபதிச் செட்டியார்
  5. செட்டி தேவன் மூன்றுதரம் திண்கலங்காத கண்ட ஐஞ்நூற்றுவர் விடானான விரகன்
  6. சோறுடை அப்பன்
  7. அறிஞ்சி குழைச்சானான மாந்தை தோளக்காற கணத்தர் பட்டவர்த்தனம்
  8. கண்டன் அடைமான் நூறாயிரத் தசமடி வீரர்கள் சேனாதிபதி ஆண்டான்
  9. செங்கண்மாலரான தேசிபிஞ்ஞன்
  10. வீதிராசனான விக்கன் இளவியானை
  11. தலைத்தலகளன் தேசி பட்டவர்த்தனம்
  12. கண்டன் ஐயங்கொண்டானான மடிகையாண்டான்
  13. சேந்தன் எதிராளன் மல்லனான தேசிமதவாரணம்
  14. சித்தன் சாத்தனான வளஞ்செயர் சேனாதிபதி வளஞ்செயாண்டான்
  15. கோணன் மாதவனான வலங்கையாண்டான்
  16. பட்டாலகன் தேவனான மும்மதக்களிறு
  17. வீரன் இற்றசனன் தேசி சங்கன்
  18. அக்கசாலை விக்கிரமதித்தனான இளங்கிங்கம்
  19. கணவதி சோழனான விட்டம் முரிபரன்
- சாசனத்தில் வர்ணிக்கப்படுவோர் அனைவரும் நாட்டுச் செடிகளும் வீரக்கொடியோமும் என்று குறிப்பிடப்படுவதால் அவர்கள் அவ்விரு வகைகளையுஞ் சேர்ந்தவர்கள் என்று கருத முடிகின்றது.
- இவ்விரு திறத்தோரும் முறையே நம்மக்கள் என்றும் பணிசெய் மக்கள் என்றும் ஐந்நூற்றுவரின் சாசனங்களில் வர்ணிக்கப்படுகின்றனர்.⁶¹ அவர்கள் இரு திறத்தாரும் வணிக கணங்களின் வீரபட்டினங்களோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள் என்பது தமிழகத்திலும் இலங்கையிலுமுள்ள வீரசாசனங்கள் பலவற்றால் அறிய முடிகின்றது.

இங்கு, முன்பு குறிப்பிட்டவாறு நாட்டுச் செடிகள் என்போர் வீரபட்டினத்தை மையமாகக் கொண்டு உள்ளூர்ப் பகுதிகளுக்குச் சென்று கொள்வனவு விற்பனவுகளில் ஈடுபட்டவர்கள் என்று கொள்ளத்தக்கோராவர். நாட்டுப் பெயர்கள் சிவவற்றோடு இணைத்துச் செடிகள் சிலர்

இச்சாசனத்திலே சொல்லப்படுகின்றனர். கண்டநாடு, அடைக்கலநாடு என்னும் நாட்டுப் பெயர்கள் சாசனத்தில் உள்ளன. சோறுடை என்பதும் நாட்டுப்பெயர் என்பதைப் பதவியாச் சாசனத்தின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அதிலே சோறுடைநாடு என்னும் பெயர் வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாடுகளின் பெயர்களோடு இணைத்துச் சொல்லப்படாதவர்களிற் சிலரும் நாட்டுச் செட்டிகளாதல் கூடும். செட்டியார்களிற் சிலர் சேனாதிபதி என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர். வேளான் அம்பலக்கூத்தனான விரகன், தேவன் உடையார் என்னும் விரகன் என்போரைச் சேனாதிபதிச் செட்டியார் என்று சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. நாட்டுச் செட்டிகள் காவற்படைகளோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர்கள் என்றும் சில சமயங்களிலே காவற்படைகளின் தலைமைப் பதவியைப் பெற்றிருந்தனர் என்றுங் கருதமுடிகின்றது. அவர்கள் வீரபட்டினங்களிலே சிறப்புரிமை பெற்றிருந்ததோடு ஐந்தாற்றுவரின் முகவர்களாகவும் செயற்பட்டனர் என்று கருதலாம். வணிகர் கூடும் மத்திய தலங்களான வீரபட்டினங்களில், அவற்றைச் சூழ்ந்திருக்கும் நாட்டுப் பகுதிகளுக்கு சென்று வியாபாரஞ் செய்யும் நாட்டுச் செட்டிகள் சில பொறுப்புகளையும் சிறப்புரிமைகளையும் பெற்றிருந்தனரென்று கருதலாம்.

வணிகரான (நாட்டுச்) செட்டிகளின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்ட பின் பட்டினத்தின் காவலராகப் பணிபுரிந்த பலரின் பெயர்களைச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. மடிவிரகன் சேனாபதி ஆண்டான், சேந்தன் எதிராளன் மல்லனான தேசிமதவாரணம், சித்தன் சாத்தனான வளஞ்செயர் சேனாதிபதி வளஞ்செயாண்டான், கோணன் மாதவனான வலங்கையாண்டான் என்போர் அத்தகையோராவர். இவர்கள் வீரக்கொடி என்னும் இரானுவ அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது அனுமானித்து உணரப்படுவதாகும். இத்தகைய விளக்கம் பொதுவாக வீரசாசனங்களிற் சொல்லப்படும் பட்டினங்களின் அமைப்பினையும் அவற்றின் காவலராக விளங்கிய வீரக்கொடி என்போரைப் பற்றியும் விவரங்களைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கு ஏதுவானதாக அமைகின்றது.

வீரசாசனத்திற் குறிப்பிடப்படுவோரிற் சிலர் வீரபட்டினத்தின் சார்பிலே நிர்வாகப் பொறுப்புகள் சிலவற்றை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்று கொள்வதற்கான காரணமுண்டு. மாந்தை தோளக்காறர் கணத்தார் பட்டவர்த்தனம், கண்டன் ஐயங்கொண்டானான மடிகையாண்டான், அக்கசாலை விக்கிரமதித்தனான இளஞ்சிங்கம், வீதிராசனான விக்கன் இழபியானை என்போரைப் பற்றி வீரசாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. மாந்தை தோளக்காறர்

கணத்தார் பட்டவர்த்தனம் என்னும் தொடரிலுள்ள கணத்தார், பட்டவர்த்தனம் என்னும் சொற்கள் முறையே ஒரு குழுவினரையும் அவர்களின் தலைவனையும் குறிப்பனவாகும். தோளக்காறர் என்பது கணத்தார் என்னும் சொல்லுக்கு அடைமொழியாக வருகின்றது. தோளக்காறர் என்பது அகராதிகளில் விளக்கப்படாத ஒன்றாகும். அது வாணிபத்தோடு தொடர்புடைய ஏதோவொரு தொழிலைப் பற்றியதென்று அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். மாந்தைக்குப் பொருள்களைப் பொதிமாடுகளில் ஏற்றிச் செல்கின்ற கணத்தவர்களுக்குப் பொறுப்பாகவிருந்த ஒருவனை வாஹல்கட சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது என்று கொள்வதற்கு இடமுண்டு. அத்தகைய விளக்கம் பொருத்தமானதென்றிற் கட்டனேரியான நானாதேசிய வீரபட்டினம் மாந்தைத் துறைமுகத்தினூடாக நடைபெற்ற வர்த்தக நடவடிக்கைகளோடு நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தது என்று கொள்ளவேண்டும். நானாதேசிகளின் வாணிப நடவடிக்கைகள் பற்றிய சாசனக் குறிப்புகளும் வீரபட்டினங்களின் செயற்பாடுகளும் இத்தகைய விளக்கத்திற்கு இசைவுடையனவாகும்.

கண்டன் ஐயங்கொண்டானான மடிகையாண்டான் என்னும் ஒருவனைப் பற்றிச் சாசனத்திற் குறிப்புண்டு. கண்டன் என்பதை அவனுடைய இயற்பெயர் என்றும் ஐயங்கொண்டான் என்பதைச் சிறப்புப் பெயரென்றும் மடிகையாண்டான் என்பதைப் பதவிப் பெயரென்றுங் கொள்ளலாம். இவற்றுள் மடிகையாண்டான் என்பது மடிகை, ஆண்டான் என்ற சொற்களின் கூட்டுமொழியாகும். மடிகை பற்றி இலங்கையில் இதுவரை கிடைத்துள்ள சாசனக் குறிப்புகளில் இதுவே காலத்தால் முற்பட்டது. பதவியாவிலுள்ள வீரசாசனத்திலும் மடிகை என்ற சொல் காணப்படுகின்றது.⁶² சமகாலத் தென்னிந்திய சாசனங்களிற் காணப்படும் குறிப்புகளின் அடிப்படையில் மடிகை என்பதைச் சாத்துவணிகர் கூடிக் கொள்வனவு விற்பனவுகளில் ஈடுபடும் தலமென்று கொள்ள முடிகின்றது.⁶³ அது கடிகைத்தாவளம், வேளாபுரம் என்பவற்றைப் போன்றதென்றும் சில சமயங்களில் வீரபட்டினங்களின் ஆதரவிலும் கண்காணிப்பிலும் இயங்கிய தென்றுங் கொள்ளலாம். இத்தகைய சிந்தனைக்கு வாஹல்கட வீரசாசனத்திலுள்ள குறிப்பு ஆதாரமாய் அமைகின்றது. கட்டனேரியில் மடிகையொன்று வீரபட்டினத்தோடு இணைந்திருந்தது போலத் தெரிகின்றது. அதன் அதிபன் என்று கொள்ளத்தக்க மடிகையாண்டான் என்னும் கண்டன் ஐயங்கொண்டான் வீரபட்டினத்தின் நிர்வாக அதிகாரிகளில் ஒருவனாக விளங்கினான் என்று கருதலாம்.

அக்கசாலை விக்ரிமாதித்தனைப் பற்றிய குறிப்பொன்று வாஹல்கட சாசனத்திற் காணப்படுகின்றது. அவன் அக்கசாலை என்பதோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவன் என்று கொள்வது பொருத்தமானது. அக்கசாலை என்பது நாணயங்களின் உற்பத்திச் சாலையைக் குறிக்கும் என்று அகராதிகள் கூறும். முற்காலங்களில் அக்கம் என்ற ஒருவகை நாணயம் புழக்கத்தில் இருந்தது. அக்கம் உற்பத்தி செய்கின்ற சாலையை அக்கசாலை என்றனர். நானாதேசிகள் போன்ற வணிக கணத்தவர் நாணயங்களை உற்பத்தி செய்து பயன்படுத்தியமை பற்றி எதுவிதமான சான்றுகளும் கிடைக்கவில்லை.

பொற்கொல்லரையும் உலோகத்தொழிலாளரான கம்மாளரையும் அக்கசாலை (கள்) என்று குறிப்பிடுவது சாசனவழக்கு.⁶⁴ நாகபட்டினத்தில் அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி என்றவொரு பெளத்த கோயிலிருந்தது.⁶⁵ அது அக்கசாலை என்ற உலோகத் தொழிலாளரின் சமூகப் பெயரால் வழங்கியது. பெரும்பள்ளியோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த அக்கசாலை என்போர் பதினெண்விஷயம் என்னும் வணிக கணத்தோடு இணைந்தவர்கள் என்பதற்கு மேல்வரும் சாசனவாசகம் ஆதாரமாகும்.

“இராஜேந்திரசோழப் பெரும்பள்ளி அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி ஆழ்வார் கோயிலுக்கு திருவுத்ஸவம் எழுந்தருள ஆழ்வார். இவ்வாழ்வாரை எழுந்தருளுவித்தார் சிறுதவூர் நாலாங்குணாகர உடையார். ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ பதினெண் விஷயத்துக்கும் அக்கசாலைகள் நாயகர்.”⁶⁵

பதினெண்விஷயம் என்னும் வணிக கணத்தவர் அக்கசாலைகள் என்போருடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது இதனால் உறுதியாகின்றது. நாகபட்டினத்திலே பதினெண்விஷயத்தின் ஆதரவில் அக்கசாலையினர் அமைந்திருந்தமை போன்று கட்டளேரியான நானாதேசிய வீரபட்டினத்திலும் அக்கசாலையர் தங்கியிருந்தனர் போலத் தெரிகின்றது. உலோகத் தொழிலாளரான கம்மாளரையோ அவர்களின் உற்பத்தி நிலையங்களையோ வாஹல்கட சாசனம் குறிப்பிடுகின்றதென்று கருதலாம். அக்கசாலையினரின் பணிகளை மேற்பார்வை செய்து ஒழுங்கு படுத்துகின்ற ஒருவனென்று விக்ரிமாதித்தனைக் கொள்ளலாம்.⁶⁶

வீதிராசனான விக்கன் இழியானை என்றொருவனைப் பற்றியும் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. வீதிராசன் என்பது ஒரு சிறப்புப் பெயராகவோ, பதவிப் பெயராகவோ வழங்கியதென்று கருதலாம். அது மடிகையாண்டான்

என்பதைப் போன்றதாகும். வீதிகளிற் குப்பை கூழங்களை அகற்றி வணிகரின் நடமாட்டத்துக்கு ஏற்ற வகையில் வசதிகளைச் செய்யும் பொறுப்பினை வணிக நகரங்களின் நிர்வாகம் பொறுப்பேற்கும் வழக்கம் உண்டென்பதால் வீதிராசன் என்பது அத்தகைய பணிகளைப் புரிந்த ஒருவனின் பதவிப்பெயர் என்று கொள்ளத்தக்கது.⁶⁷

சாசனத்திற் சிதைவாகியுள்ள இரண்டாம் பகுதியில் மேல்வருந் தொடர்கள் உள்ளன:

“... பீடும் சீரும் ஆயவும் உடையம் நாம் பட்டினமாவாவதாக சிரமேல் செய்து கல்லும் பலகையும் நாட்டினோம் பதினெண்மூமி வீரக்கொடியோம் அறமறவற்கு.”⁶⁸

வீரக்கொடி என்னும் வீரர் கணத்தவர் தாங்கள் பட்டினத்தை அமைத்துக் கல்லும் பலகையும் நாட்டியதாகச் சாசனத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.⁶⁹

எனவே, இச்சாசனம் அவர்களால் நிறுவப் பெற்றது; அதன் தாபனத்தைப் பதிவு செய்கின்றது. கூத்திப்பெருமாள் என்பவனுக்குத் தண்டம் இறுத்தமையின் விளைவாகக் கட்டளேரியான நானாதேசிய வீரபட்டினம் தளர்ச்சிப்பட்டதென்று சாசனத்தின் முற்பகுதியிலே சொல்லப்படுவதாலும் நாட்டுச் செட்டிகளும் வீரக்கொடி என்போரும் மக்களும் “இப்பட்டினம் அழிவுபடலாகாதென்று முறையிட்டமையால்” நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டதென்று சொல்லப் படுவதாலும் இச்சாசனம் வீரபட்டினத்தின் புனருத்தாரணம் பற்றிய பிரகடனமென்று கொள்ளத்தக்கது. அது பட்டினவாசிகளுக்கும் அங்கு செல்லும் வணிகருக்கும் பட்டினப் புனர்நிர்மாணம் பற்றிய அறிவித்தலாய் அமைந்தது. பட்டினத்தின் காவலரான வீரக்கொடி என்போரும் வீரவணிகரான நாட்டுச் செட்டிகளும் பட்டின விவகாரங்களில் அதிகாரங் கொண்டிருந்தனர் போலத் தெரிகின்றது.

கட்டளேரி என்பது ஒரு நானாதேசிய வீரபட்டினமாக அமைந்திருந்தது என்பதை வாஹல்கட சாசனத்தின் மூலமாகவே அறிய முடிகின்றது. அதனைப் பற்றிய குறிப்புகள் வேறெந்த ஆவணத்திலும் காணப்படவில்லை. வாஹல்கட சாசனங் குறிப்பிடும் வீரபட்டினம் நானாதேசிய வீரபட்டினம் என்று வர்ணிக்கப்படுவதால் அது நானாதேசிகளின் முயற்சிகளின் பயனாகவும் அவர்களின் ஆதரவிலும் அமைக்கப்பட்டதென்பது

தெளிவாகின்றது. அது கூட்டுறவு அமைப்புடைய நிர்வாகமொன்றினைக் கொண்டிருந்தது போலத் தெரிகின்றது. அதில் நாட்டுச் செட்டிகளும் வீரக்கொடி என்போரும் பங்கு கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு சமயத்தில் வீரபட்டினம் கூத்திப் பெருமாள் என்பவனின் தாக்குதலுக்கு இலக்காகியது. அந்த நிகழ்ச்சி தொடர்பாக “பட்டினமாகையும் உத்தரம் கொடுத்து தண்டமிறுத்து” என்று சொல்லப்படுவதால் அவனுடைய வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கிப் பெருமளவு பொருளைத் திறையாகக் கொடுப்பதற்குப் பட்டினத்தவர் உடன்பட்டனர் போலத் தெரிகின்றது. அந்தக் கொடுப்பனவுகள் அளவுக்கு மிகுதியானவை என்பதாற் பட்டினம் சீர்குலைந்தது. பட்டினத்தவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு அமைவாக வீரக்கொடியும் நாட்டுச் செட்டிகளும் பட்டினத்தைப் புனருத்தாரணஞ் செய்வதாகப் பிரகடனப்படுத்திச் சிலாலேகஞ் செய்தனர்.”

விக்கிரம சலாமேகபுரத்து வீரசாசனம்

ஐநூற்றுவரால் அமைக்கப்பெற்ற விக்கிரமசாலமேகபுரம் பற்றிப் புது முத்தாவை என்னும் ஊரிலுள்ள தமிழ்ச் சாசனங்கள் மூலமாக அறிய முடிகின்றது அவ்வூர் வடமேல்மாகாணத்துக் குருநாகல் மாவட்டத்தில் நிக்கவரட்டியா என்னும் கிராமத்துக்கு வடமேற்குப் புறமாக ஒரு மைல் தூரத்தில் உள்ளது. அங்குள்ள ரஜமகாவிகாரம் என்னும் பௌத்தப் பள்ளி கண்டியில் ஆட்சி புரிந்த நாயக்க மன்னர்களின் காலத்தில் அமைக்கப்பெற்றது. அதிலும் அதன் சுற்றாடலிலும் காணப்படும் தொல்பொருட் சின்னங்கள் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்கவை. மறைத்துவிட்ட நிறுவனங்கள் பற்றிய சில பிரதானமான விவரங்களை அவற்றின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.⁷⁰

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ரஜமகாவிகாரம் அமைக்கப்பெற்ற காலத்திற் புராதனமான சைவக்கோயில் ஒன்றின் இடிபாடுகள் அதற்குக் கட்டடப் பொருள்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. விகாரத்திலுள்ள பிரதிமகரத்தின் சுவரொன்றிலே சிவலிங்கம் ஒன்று காணப்படுகின்றது. அதன் பின்புறத்திலுள்ள மண்டபத்தில் அமைந்துள்ள தூண்கள் முற்காலத்திற் சிவாலயம் ஒன்றில் இடம் பெற்றவை என்று கருதமுடிகின்றது.⁷¹ அவற்றுள் இரண்டிலே 12 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற இரண்டு சாசனங்கள்

உள்ளன. அவை முதலாம் பராக்கிரபாகுவின் (1153 – 1186) தந்தையான மானாபரணனின் காலத்தவை. மானாபரணன் முதலாம் விஜயபாகுவின் மருமக்களில் மூத்தவன். மாமனின் ஆட்சி முடிந்த பின்பு, அவன் தக்கிணதேசம் என்னும் பகுதியிற் பரிபாலனம் பண்ணியவன்.

ரஜமகாவிகாரத்துக் கல்வெட்டுகளில் ஒன்று கம்மாளருக்கும் வண்ணாருக்கும் இடையிலான தகராரொன்றை அவனுடைய பிரதானிகள் விசாரணை பண்ணித் தீர்த்து வைத்தமையினை வர்ணிக்கின்றது. மற்றைய சாசனம் மானாபரணனின் தேவியான சுந்தமல்லி ஆழ்வார் சிவாலய மொன்றுக்குக் கொடுத்த தானம் பற்றியது.⁷² அது மாகலான விக்கிரம சலாமேகபுரம் என்னும் நகரத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. விக்கிரமசலாமேக ஈஸ்வரம் என்னும் கோயில் அங்கிருந்தது.

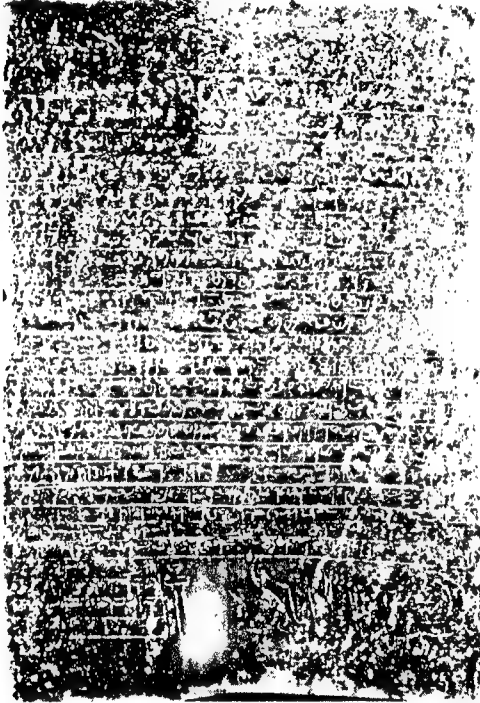
மாகல் என்பது சிங்கள மொழியில் மாகல என வழங்கும் ஊர்ப்பெயரின் தமிழ் வடிவமாகும். பாளி நூல்கள் அதனை மஹாகல்ல என்று குறிப்பிடுகின்றன. அங்கு மகாசேனனாற் கட்டப் பெற்ற மாகலவாவி என்னும் பெருங்குளம் உண்டு. அது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் முதலாம் பராக்கிரமபாகுவினாற் திருத்தி அமைக்கப்பட்டது. அதன் சுற்றாடலிற் பெருமளவிலான நிலங்களைத் திருத்தி வயல் நிலங்களை அவன் உருவாக்கினான்.⁷³

மாகல் ஒரு வீரபட்டினமாக அமைந்திருந்தது என்பதை ரஜமகாவிகாரத் திலுள்ள வேறொரு சாசனத்தின் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. ரஜமகாவிகாரத்து வளாகத்திலுள்ள வெள்ளரச மரத்தின் கீழே தமிழ் எழுத்துகளில் அமைந்த வாசகம் எழுதப்பட்ட நீளசதுரமான பெருங்கல்லொன்று 1988 ஆம் ஆண்டு வரை காணப்பட்டது. பின் 1993 இலே அதை ஆராய்வதற்குச் சென்றிருந்த பொழுது, சிலாசாசனம் புதிய கட்டடம் ஒன்றிலுள்ள சுவரொன்றின் அம்சமாகி இருப்பதைக் கண்டோம்.

அச்சிலாசாசனத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய எதுவிதமான நடவடிக்கையினையும் தொல்பொருள் திணைக்களத்தினர் மேற்கொள்ளாத படியால் பௌத்தப் பள்ளியிலுள்ள சங்கத்தார் அதனைச் சுவரோடு சேர்த்து, அதனிறறும் பிரிக்க முடியாது சீமெந்து பூச்சினால் இணைத்துவிட்டனர்.⁷⁴

அந்தச் சிலாசாசனம் சுமார் 80 வருடங்களுக்கு முன்பு நீரோடை யொன்றிலே கிடத்ததென்றும் அது அங்கிருந்து பெளத்த விகாரத்துக்குக்

கொண்டு வரப்பட்ட தென்றும் ஊரில் வாழும் முதியோர் சொல்வதாக அறிந்தோம். நீண்ட காலமாகத் தொடர்ச்சியாகக் கல்லின் மேல் நீர் பாய்ந்ததால் எழுத்துகள் பெரும்பாலும் தேய்ந்துவிட்டன. அதனாற் சாசனத்தின் முற்பகுதியும் நடுப்பகுதியும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. சாசனத்தை வெறுமையாகப் பார்க்குமிடத்து எழுத்துகள் தெளிவாகத் தெரியவில்லை; அவற்றின் அடையாளங்கள் மட்டுமே தென்படுகின்றன. முன்னொரு காலத்திற் சாசனவியல் விற்பன்னரான சேனரத் பரணவிதான இச்சாசனம் வாசிக்க முடியாத அளவுக்கு அதன் எழுத்துகள் சிதைந்து விட்டன என்று கூறிவிட்டார்.⁷⁵

விக்கிரமசலாமேகபுரம்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தொல்பொருளியல் துறையினைச் சேர்ந்தவரான பியதிஸ்ஸ சேனாநாயக்க முன்னர் இங்கு குறிப்பிட்ட சாசனத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று எம்மைப் பலமுறை கேட்டுக்கொண்டார். அவர் மாகலைச் சேர்ந்தவர்; நிக்கவரட்டியாவில் வசிப்பவர். அதனால் அவர் ரஜமகாவிகாரத்துச் சங்கத்தாரை நன்கு தெரிந்தவர்; அவர்களின் விகவாசத்துக்குரியவர். சேனாநாயக்கவின் அனுசரணையோடு 1986ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்த்ரூ மாதத்தில் இச்சாசனத்தை எம்மால் நேரிற் பார்த்து ஆராய முடிந்தது.

நாம் அதனை முதன்முதலாகப் பார்த்த பொழுது, சிலாசாசனம் வேறு கற்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிலத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதில் எழுத்துகளின் அடையாளங்கள் மட்டுமே தெரிந்தன. கல்லின் மேல் நீருற்றி அதனைக் கழுவிய பின்பு பொச்சுமட்டைத் துண்டங்களினாற் சிவாசாசனம் நன்கு சுத்தஞ் செய்யப்பட்டது. அதனால் நீண்ட காலமாகப் படிந்திருந்த அடைசல்கள் நீங்கிவிட்டன. அதன் பின்னர் கல்லின் மேல் வெள்ளை மா தூவிப் பரவப்பட்டது. அதன் விளைவாக இடையிடையே சில சொற்களும் தொடர்களும் தெளிவாகத் தெரிந்தன. ஐஞ்ஞாற்றுவன் பள்ளி, பதினெண் பூமி, வீரக்கொடி, வீரமாகாளம், லோகமாதா ஆகிய சொற்களை அடையாளங்காண முடிந்தது.⁷⁵ அவற்றின் அடிப்படையில் ஐந்நூற்றுவரதும் அவர்களின் ஆதரவிலிருந்த இராணுவப் பிரிவினரதும் நடவடிக்கைகளை இச்சாசனத்திலே பதிவு செய்துள்ளனர் என்று அனுமானித்துக்கொள்ள முடிந்தது.

1993 ஆம் ஆண்டிற் பியதிஸ்ஸ சேனாநாயக்க புதுமுத்தாவைச் சாசனத்தின் படியொன்றை உருவாக்கித் தந்தார். அது நன்கு தயாரிக்கப் பட்டிருக்கவில்லை. எனினும் சாசனத்தின் வரிகளில் இடையிடையே சில சொற்கள் தென்பட்டன. அவற்றைச் சாசனத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்காக மீண்டும் புதுமுத்தாவைக்குப் போய்ச் சிலாலேகமான கல்லைத் தலத்திற் பார்த்தோம். அம்முயற்சியின் பயனாகச் சாசனத்தைப் பற்றிய எமது விளக்கம் பெரிதும் முன்னேற்றம் அடைந்தது. சாசனம் ஐந்நூற்றுவரின் பிரசஸ்தியோடு ஆரம்பமாகியது என்பதும், மாகலான விக்கிரமசலாமேகபுரம் வணிக நகரம் என்பதும் புலனாகியது. இந்த விவரங்கள் எல்லாம் இலங்கை வரலாறு பற்றிய ஆராய்ச்சியிற் புதுமையானவை; முன்பு எவராலும் உணரப்படாதவை. எனவே இந்த விவரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரையினை எழுதி அதனைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துக் கலைப் பீடத்தைச் சேர்ந்த ஆசியவியல் ஆய்வுக் கழகத்தின் அரங்கிலே சமர்ப்பித்தோம் பின்பு அதனைக் கட்டுரை வடிவில் வெளியிட்டோம்.⁷⁶

அந்தக் கட்டுரையினைப் படித்தபின் தைஷோப் பல்கலைக் கழகத்தில் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியராகக் கடமை புரிந்த நொவொறு காறஷீமா புதுமுத்தாவையிலுள்ள சாசனத்தைப் பார்ப்பதற்கு ஆர்வங் கொண்டதனால் அவரை அங்கு அழைத்துச் செல்ல நேர்ந்தது. அதனை நன்றாக அவதானித்த பின்பு, எமது ஆலோசனைக்களுக்கு இசைவாக, இலங்கையிலுள்ள வணிக கணங்களின் சாசனங்களைப் புதிதாகப் படியெடுத்து, அவற்றை வாசிப்பதற்கு காறஷீமா ஏற்பாடுகள் செய்தார். தைஷோ பல்கலைக்கழகம் அதற்கு வேண்டிய

மானியங்களை அவருக்கு வழங்கியது. தஞ்சாவூர்ப் பல்கலைக்கழகத்துச் சாசனவியல்துறைப் பேராசிரியரான சுப்பராயலு, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் ப. சண்முகம் ஆகியோரின் உதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. அவர்களிருவரும் புதுமுத்தாவைச் சாசனத்தின் படியொன்றை மிக நுட்பமான முறையிலே எடுத்துக் கொண்டதால் சாசனத்தின் பெரும்பகுதியைப் படித்துக் கொள்ளமுடிந்தது. அதனால் சாசனம் பற்றி நாம் முன்னே கூறிய கருத்துகள் உறுதியாகிவிட்டன. சாசன வாசகத்திலுள்ள விவரங்கள் அவற்றைத் தெளிவுபடுத்துவனவாக அமைந்து விட்டன. சாசனத்தின் முதலேழு வரிகளும் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளன.

“ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ ஸமஸ்த புலனாஸ்ரய
பஞ்சஸத வீரஸாஸன வக்ஷமீலங்க்ரித
வக்ஷஸ்தல (புலன பராக்ரம) ஸ்ரீ வாசுதேவ
கண்டளி மூலபத்தரோத் பவ .....
ஸ்ரீ ஐயப்பொழிற் புர பரமேஸ்வரிக்கு
மக்களாகிய மாகலாகனவிக்கிரம
சலாமேகபுரத்துப் பெருமக்கள் பதிநெண்
வீரக்கொடி நோக்கிச் செய்த சிறப்பு.”⁷⁷

மாகலான விக்கிரம சலாமேகபுரம்

மாகல், விக்கிரமசலாமேகபுரம் என்பன ஒரே ஊரின் மறுபெயர்கள் என்பது மாகலான விக்கிரமசலாமேகபுரம் என்னுஞ் சாசனத் தொடராற் புலனாகின்றது. மாகல் என்பது ஊரின் பழைய பெயர்; மற்றையது புதிய பெயர். விவசாயிகளின் கிராமமான மாகல் ஒரு வணிக நகரமாக வளர்ச்சி பெற்றதும் அது விக்கிரமசலாமேகபுரம் என்னும் மறுநாமத்தைப் பெற்றுவிட்டது. ஆனாற் பழைய பெயரையும் புதிய பெயரோடு இணைத்து ஆவணங்களில் எழுதுவது அக்கால வழமை. கந்தளாயான விஜயராஜ சதுர்வேதி மங்கலம், மாசேனகாமமான தன்மசாகரப் பட்டினம் என்பன வேறு உதாரணங்களாகும். இந்த வழமை தமிழகத்திலுள்ள வழமையினைப் பின்பற்றி வந்த மரமாகும்.

விக்கிரம சலாமேகபுரத்தைப் பற்றித் தமிழ்ச் சாசனங்கள் மூலமாகவே அறிய முடிகின்றது. அதனைப் பற்றிக் கிடைத்துள்ள தொல்பொருட் சின்னங்களிற் பெரும்பாலானவை 11ஆம், 12 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு உரியவை. அவற்றுள்ளும் அடையாளங் காணப்பட்ட சாசனங்களில் இரண்டு

12ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டவை. ஐந்நூற்றுவரின் படைவீரரான வீரக்கொடியார் எழுதி வைத்த சாசனத்திற் காலம் பற்றிய குறிப்பெதுவுங் காணப்படவில்லை. அதிலுள்ள எழுத்துகள் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குரியவை என்பதிற் சாசனவியலாளரிடையே கருத்தொற்றுமை உண்டு.

விக்கிரமசலாமேகபுரம் என்னும் பெயர் விக்கிரமசலாமேகன், புரம் என்னும் இரு சொற்களால் ஆனது. அவற்றுள் விக்கிரமசலாமேகன் என்பது முதலாம் விஜயபாகுவின் மகனும் பொலன்னறுவையில் ஆட்சி புரிந்தவனுமாகிய விக்கிரமபாகுவைக் குறிக்கும் என்பது சேனரத் பரணவிதான முதலான இலங்கை அறிஞர்களின் முடிபாகும். ஆயினும் விக்கிரமசலாமேகன் என்பது விக்கிரமபாகுவோடு தொடர்பற்றது என்பது இப்பொழுது தெளிவாகிவிட்டது.⁷⁸ விக்கிரமசலாமேகன் சில அமைப்புகளுக்குரிய பெயர்களின் முதற் பகுதியாக அமைந்திருந்தது. அவற்றைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்புகளை மேல் வருமாறு வரிசைப்படுத்தலாம்;

1. பளமோட்டைச் சாசனம் (கி. பி. 1097) ; முதலாம் விஜயபாகுதேவர் காலம் (1055 – 1110)	– விக்கிரமசலாமேகத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காறர்
2. புதுமுத்தாவைச் சாசனம் (கி. பி. 1118) மானாபரணனின் காலம்	(1) – மாகலான விக்கிரமசலாமேகபுரம் (நகரம்) (2) விக்கிரமசலாமேக ஈஸ்வரம் (சிவன் கோயில்)
3. புதுமுத்தாவைச் சாசனம் 2 வீரக்கொடியாரின் கல்வெட்டு (12 ஆம் நூற்றாண்டு)	விக்கிரமசலாமேகபுரம் (வீரபட்டினம்)
4. மயிலன்குளக் கல்வெட்டு (திருகோணமலை மாவட்டம், கி. பி. 1128); விக்கிரமபாகுவின் காலம் (1111 – 1132)	(1) விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி (பெளத்த கோயில்) (2) விக்கிரமசலாமேகன் நாற்படை (வேளைக்காறப் படை) ⁷⁹

இவற்றை நோக்குமிடத்து விக்கிரமசலாமேகன் என்னும் பெயர் முதலாம் விஜயபாகுவின் காலம் முதலாக வழங்கி வந்துள்ளமை தெளிவாகின்றது. அது

இராசரட்டை, தக்கிணதேசம் ஆகியவற்றில் அமைந்திருந்த அமைப்புகள் சிலவற்றின் பெயர்களோடு இணைக்கப்பட்டிருந்தது. விக்கிரமசலாமேகன் என்னும் பெயரைக் குறிப்பிடுஞ் சாசனங்களில் மிக முற்பட்டதான பளமோட்டைச் சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் (1097) விக்கிரமபாகு யுவராச பதவியைத் தன்னும் பெற்றிருக்கவில்லை. எனவே விக்கிரமசலாமேகன் என்னும் பெயர் விக்கிரமபாகுவின் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே வழங்கி வந்தது என்பதும், அது இராசரட்டை தக்கிணதேசம் ஆகிய இரண்டினையும் ஆட்சி புரிந்த மன்னன் ஒருவனுக்கே உரியது என்பதும் தெளிவாகின்றன. எனவே, விக்கிரமசலாமேகன் என்பது விஜயபாகுவின் சிறப்புப் பெயராதல் வேண்டும். அல்லாவிடின் அது சோழ இலங்கேஸ்வரனின் காலம் முதலாக வழங்கிவந்த சிறப்புப் பெயராதல் வேண்டும். இதுவரை கவனித்தவற்றின் அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து விக்கிரமசலாமேகபுரத்தின் உற்பத்தி 12 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாகலாம்.

பெருமக்கள்

விக்கிரமசலாமேகபுரத்தில் நகராட்சி மன்றம் அமைந்திருந்தது. அதன் உறுப்பினர்களைப் பெருமக்கள் என்று வர்ணித்தனர். நகரத்துப் பெரு மக்களுக்கும் அவர்களுக்குச் சேவை புரிந்த வீரக்கொடி என்னும் படைப் பிரிவினருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கை ஒன்றினைப் பற்றிய விவரங்கள் புதுமுத்தாவைச் சாசனத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அதன் ஒரு பகுதி மேல்வருமாறுள்ளது;

“விக்கிரம சலாமேகபுரத்துப் பெருமக்கள் பதினெண் பூமி வீரக்கொடி நோக்கிச் செய்த சிறப்பு.... வீரக்கொடியாரில் வலங்கை யாண்டான் முகூதவளன் முத்தன் ப்ருந்தத்தோடும் வாராநின்ற [ஸமயத் ....] கொண்ட குறவரைக் குத்துவித்து ..... ஆடி ப்ருந்தமும் விடுவித்தமையாலும் தேசினறையான கொங்கவாளாண் டான்னால் களமத்தில் மாஸ்த.....க்கை வேள் ஆடினவரை (வீரக்கொடி) தந்திரத்துக்கு காட்டிக் கொடுத்து அட்டி வைத்தமையாலும் மற்றும் வீரக்கொடியாரை நோக்கி பலவிதத்தாலும் ரக்ஷித்தமையாலும் பதிநெண் பூமி வயிஸ்ராவண [ரை] [வயிறு] வாய்த்த லோகமாதாவை வீரமாகாளமென்று பேர் சாத்தினமையாலும் பரமேஸ்வரிக்கும் ஐந் நூற்றுவன் பள்ளியில் லோகப்பெருஞ் செட்டியார்க்கு நாங்கள் உண்ணக்கடவ பணமும் வேட்டாடும் திருவிளக்கெண்ணையும் விட்டோம். பணமுண்ணாமைக்கு

வீரக்கொடியார்க்கு விளக்கெண் .... நாள் மேக்கொண்டு சோறிட்டுப் பாவாடை மேநடை ஆறு காச இடக்கடவிதமாக அமைத்துக் குடுத்தோம் வீரக்கொடியோம்.”⁸⁰

இச்சாணப் பகுதியிற் சில எழுத்துகள் சிதைந்து விட்டமையால் சொற்கள் சிலவற்றை அடையாளங்காண முடியவில்லை. அதனாற் சாசன வாசகத்திற் சில இடைவெளிகள் உள்ளன. எனவே, சாசனத்தைப் பற்றிய ஒரு தெளிவான, முழுமை யான விளக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்வது சாலாக் காரியம். ஆயினும், சாசனத்தின் பெரும்பகுதி மீட்கப்பட்டுள்ளமையால் அதிலே சொல்லப்படும் பிரதானமான விவரங்களை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. விக்கிரமசலாமேகபுரத்துப் பெருமக்கள், வீரக்கொடி என்போரைப் பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. வீரக்கொடி என்போர் தம்மை வீரக்கொடியோம் என்று தன்மை நிலையிலும் பன்மையாகவும் குறிப்பிடுவதால் இந்தச் சாசனம் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது. வீரக்கொடி எனப்படுவோர் விக்கிரமசலாமேகபுரத்துப் பெருமக்களுக்கும் தமக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்புகள் குறித்த சில விவரங்களைச் சாசனத்திலே குறிப்பிடுகின்றனர். இலங்கையிலுள்ள வணிக கணத்தவரின் சாசனங்கள் பல வீரக்கொடி என்னும் குழுவினரால் உருவாக்கப்பட்டவை என்பதும் குறிப்பிடற்குரியது.

பட்டினத்துப் பெருமக்கள் வீரக்கொடியாருக்குச் சிறப்புச் செய்துள்ளனர். தங்கள் கணதெய்வமான பரமேஸ்வரியாகிய லோகமாதாவின் கோயிலை வீரமாகாளம் என்று பெயரிட்டு அதனை வீரக்கொடியாரின் பொறுப்பில் விட்டனர். அத்துடன் வீரக்கொடித் தந்திரத்துக்கு ஆதரவு புரிந்து பல வழிகளிற் சிறப்புச் செய்தனர். வீரக்கொடியாரில் ஒரு பகுதியினர் பகைவராற் சூழப்பட்டு நெருக்கடி நிலையிலிருந்த சமயத்தில் நகரத்துப் பெருமக்கள் அவர்களுக்கு உதவியாகப் பலரை அனுப்பி அவர்களை மீட்டனர். அக்காரணங்களினால் வீரக்கொடியார் நகரத்திலே தாம் கொண்டிருந்த சிறப்புரிமைகளைக் கைவிட்டனர். பட்டினத்துவாசிகளிடமிருந்து பணம் தண்டுவதும் ஆலயங்களில் எரிப்பதற்குத் தேவையான எண்ணையைச் சேகரிப்பதும் அவர்கள் முன் பெற்றிருந்த சிறப்புரிமைகளாகும். ஊர்த் தண்டுவானுக்குரிய பொறுப்புகளை முன்னொரு காலத்திலே பெருமக்கள் வீரக்கொடியாருக்கு வழங்கியிருந்தனர் என்று கருதலாம்.

வீரக்கொடியார் தாம் பெற்றிருந்த உரிமைகளைக் கைவிடுவதாகவும் அதற்குப் பதிலாக ஜீவிதமாக நாட்சோறும் வஸ்திரக் கூலியாக ஆறுகாசம்

பெறுவதாகச் சம்மதித்துச் சிவாலேகஞ் செய்து கொடுத்தனர். எனவே, புதுமுத்தாவையிலுள்ள சாசனம் மாகலான வீரபட்டினத்து ஆளுங்கணமான பெருமக்கள், பட்டினத்துப் படையினரான வீரக்கொடியார் என்போருக்கு இடையிலான பரஸ்பரத் தொடர்புகளின் மறுசீராக்கம் பற்றிய ஆவணமாகும். அதிலே வீரக்கொடியார் தமக்குக் கிடைத்த சிறப்புகள் பற்றிச் சொல்லுகின்ற பொழுதும் அவர்கள் பட்டினப் பெருமக்களின் அதிகாரத்தினுள் அடங்கி விட்டமை தெளிவாகத் தெரிகின்றது. ஒருதலைப் பட்சமாகவும் வலோற்கார மாகவும் நகரவாசிகளிடம் பணம் தண்டும் உரிமையை வீரக்கொடியார் கைவிட்டனர். பட்டின விவகாரங்களிற் பெருமக்களே அதிகாரமுடையவர்கள் என்ற நிலை உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. வீரக்கொடி அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட வர்கள்; சேவகம் புரிபவர்கள்; அவர்களிடமிருந்து வேதனம் பெறுபவர்கள் என்பன சாசனம் மூலம் உணரப்படும் அம்சங்களாகும்.

இச்சாசனம் வீரதளக்கல் என்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. தென்னிந்திய சாசனங்கள் வீரபட்டினங்களை வீரதளம் என்று சில சமயங்களிற் குறிப்பிடு வதுண்டு. வீரதளக்கல் என்பது வீரபட்டினம் பற்றியது; அது வீரசாசனம், எனவே மாகலான விக் கிரமசாலமேகபுரம் ஒரு வீரபட்டினம் என்பது தெளிவாகின்றது.

வீரக்கொடி

புதுமுத்தாவையிலுள்ள வீரதளக்கல், முன்பு கவனித்தவாறு, வீரக் கொடியாரால் நிறுவப்பட்டது. அது “அமைத்துக் குடுத்தோம் பதினெண் பூமி வீரக்கொடியோம்” என்னும் தொடரினாலே தெளிவாகின்றது. மாகலான வீரபட்டினத்தின் விவகாரங்களில் வீரக்கொடியார் பிரதானமான பொறுப்பு களைக் கொண்டிருந்தனர். வீரக்கொடி என்னும் சொல் சாசனத்தில் ஆறு இடங்களிற் காணப்படுகின்றது. வீரக்கொடி என்பது பதினெண்பூமி என்னும் அடைமொழியோடு கூடி வருகின்றது.

இலங்கையிலிருந்த வேறு வீரபட்டினங்கள் பற்றிய சாசனங்களிலும் வீரக்கொடி பற்றிய சில விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. கட்டளேரியான நானாதேசிய வீரபட்டினத்தைப் புனருத்தாரணஞ் செய்த பொழுது வீரக்கொடி யார் அதிற் பெரும்பங்கு கொண்டிருந்தனர். “கல்லும் பலகையும் நாட்டினோம் பதினெண்பூமி வீரக்கொடியோம்” என்னுந் தொடர் வாஹல்கடக் கல்வெட்டிற் காணப்படுகின்றது.⁸¹

வீரமாகாளர்

வீரமாகாளர், மாகாளத்தந்திரம் என்னுஞ் சொற்கள் புதுமுத்தாவைச் சாசனத்தில் உள்ளன. லோகமாதாவை வீரமாகாளமென்று பேர்சாத்தி என்ற சாசனத் தொடர் மாகலில் அமைந்திருந்த அம்மன் கோயிலொன்றுடன் வீரமாகாளர் என்னுங் கணத்தவர் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையினை உணர்த்து கின்றது. சாசனவழக்கின் அடிப்படையில் அதனை இருவிதமாக விளக்கலாம். உலோகமாதாவான பரமேஸ்வரியின் கோயிலுக்கு வீரமாகாளம் என்ற கணப் பெயரை வழங்கினார்கள் என்பது ஒன்று. பரமேஸ்வரியின் கோயிலையும் அதன் சொத்துடைமைகளையும் தங்கள் பொறுப்பாக வீரமாகாளர் ஒப்புக்கொண்டனர் என்பது மற்றொன்று. பளமோட்டைச் சாசனத்திலுள்ள விவரங்கள் இரண்டாவது விளக்கத்துக்கு ஆதாரமானவை.

முதலாம் விஜயபாகுதேவரின் 42 ஆம் ஆட்சியாண்டில் (1097) நங்கை சானி என்னும் விதவையான பிராமணப் பெண், தன் கணவனாகிய யக்ஞீய கிரமவித்தன் பேரிலே, கந்தளாயிலுள்ள தென்கைலாசமான விஜயராஜ ஈஸ்வரத்திற்குக் காசினையும் ஆபரணங்களையும் தானம் பண்ணினார். அத்தானத் தொடர்பாக அதனைப் பதிவு செய்யும் சாசனத்தில் இத்தர்மம் அழிவு வாராமல் நிலை நிறுத்துவாராக ஸ்ரீ விக் கிரமசலாமேகத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரன் என்று திருநாமமிட்டுப் பேருஞ் சாத்தியது என்னுந் தொடர் உள்ளது.

நங்கை சானி செய்த தர்மம் தடைபடாமல் நடைபெற வேண்டும் என்பதால் அதனைப் பற்றிய அறக்கட்டளையினை நிறைவேற்றுவதற்கு வேளைக் காறப் படையொன்று நியமிக்கப்பட்டமையினைக் குறிப்பதாக இது அமைகின்றது. நங்கைசானி ஏற்படுத்திய அறக்கட்டளை வேளைக்காரரின் பேரிலும் அவர் களின் பொறுப்பாகவும் விடப்பட்டது என்பதையே இச்சாசனத் தொடர் குறிக் கின்றது. இதன் அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து லோகமாதாவை வீரமாகாள மென்று பேர்சாத்தி என்னுந் தொடரானது உலோகமாதாவாகிய பரமேஸ்வரி யின் கோயிலைத் தங்கள் பேரிலும் தங்கள் பொறுப்பிலும் அமைந்த நிறுவனமாக வீரமாகாளம் என்னுங் கணமொன்று ஏற்றுக்கொண்டமை உணரப்படுகின்றது.

உலோகமாதாவை வீரமாகாளமென்று பேர் சாத்தியமை பட்டினப் பெருமக்கள் வீரக்கொடி என்போருக்குச் செய்த சிறப்புகளில் ஒன்றெனச் சொல்லப்படுகின்றது. வீரமாகாளம் வீரக்கொடி என்போருடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது என்பது இதனால் உறுதியாகின்றது. வீரமாகாளம் வீரக்கொடியார் அடங்கிய படையாதல் வேண்டும்.

வீரமாகாளர் ஐயனாரின் படைத்தலைவரென்று அகராதிகள் கூறும். கந்தபுராணத்திலே, அகரகாண்டத்தில், மகாகாளர்வரு படலம் என்றொரு பகுதியுண்டு. அது வீரமாகாளர் என்னும் மாவீரன் ஒருவனை மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது;

“சாத்தனது அருளில் நிற்கும் தானையந் தலைவன்

— போல்வான் வானோர்

வேத்தவையான எல்லாம் வியத்தகு வீரன் உந்தி

பூத்தவன் முதலோர் யாரும் புகழ வெவ்விடத்தை உண்டு

காத்தவன் ஆகமம் பெற்றோன் காலற்குங் காலன் போல்வான்.”

“தாரணி முதல மூன்றுந் தலையணி புரிந்து காப்பான்

காரணி செறிந்துற்றன்ன கரியவன் கடவுள் வெள்ளை

வாரண முடையவன் மற்றிது பணித்தான் என்போர்

வீரரில் வீரரான வீரமாகாளன் என்றான்.”⁸²

வீரரில் வீரரான வீரமாகாளரை வெய்யரில் வெய்யோன் என்றும் வாள்கொடு விதிர்க்குங் கையன் என்றுங் கந்தபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது.

வீரமாகாளரைப் பற்றிய கந்தபுராணச் செய்யுள்கள் வீரமாகாளம் பற்றிய சாசனக் குறிப்பினைப் புரிந்துகொள்வதற்கு உறுதுணையாகின்றன. வீரமாகாளர் போர்த் தொழிலிற் சூரர் என்பதனையும் வாள் அவர்களுக்குச் சிறப்பாக உரிய படைக்கலம் என்பதையும் கச்சியப்பரின் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. வீரமாகாளரை மாகாளர் எனவுங் கந்தபுராணம் குறிப்பிடுகின்றது. கச்சியப்பர் மத்திய காலத் தமிழகத்து வீரர்கணம் ஒன்றினைப் பற்றிய செய்தி களையும் ஐதிகங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு தேவலோகக் காட்சி ஒன்றினைக் கந்தபுராணத்திற் சித்திரித்துள்ளார். வீரமாகாளம் பற்றிய குறிப்பு, சாசன வழக்கிலே, புதுமுத்தாவைக் கல்வெட்டில் மட்டுமே கிடைத்துள்ளது. அது வீரக்கொடி என்போரின் படைப் பிரிவுகளில் ஒன்றென்பதும் அந்த ஆவணத்தின் மூலமாகத் தெளிவாகின்றது. அது விக் கிரமசலாமேகபுரத்தில் ஐந்நூற்றுவரின் நிலையங்களையும் பண்டகசாலைகளையும் காவல் புரிந்த வீரர் கணமாக விளங்கியது. அக்கணத்தவர் உலோகமாதாவாகிய பரமேஸ்வரியின் கோயிலின் ஆலய தருமங்களுக்குப் பொறுப்பேற்றிருந்தமை குறிப்பிடற்குரியது.

விக் கிரமசலாமேகபுரத்துக் கோயில்கள்

ஐந்நூற்றுவன் பள்ளி, வீரமாகாளம் என்னும் அம்மன் கோயில் ஆகிய இரண்டு வழிபாட்டு நிலையங்களைப் பற்றிப் புதுமுத்தாவையிலுள்ள வீரசாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. அவற்றைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்பு மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

“பதினெண் பூமி வயிஸ்ராவண [ரை]

[வயிறு] வாய்த்த லோக மாதாவை

வீரமாகாளமென்று பேர்சாத்தினமையாலும்

பரமேஸ்வரிக்கும் ஐந்நூற்றுவன் பள்ளியில்

லோகப் பெருஞ் செட்டியாருக்கும் நாங்கள்

உண்ணக்கடவ பணமும் வேட்டாடும்

திருவிளக்கெண்ணையும் விட்டோம்.”⁸³

விக் கிரமசலாமேகபுரத்திலுள்ள கோயில்கள் இரண்டுடன் தமக்கிருந்த தொடர்பினை வீரக்கொடியார் குறிப்பிடுகின்றனர். அவர்கள் நகரத்திலே தண்டுகின்ற பணத்தையும் விளக்கெண்ணையினையும் கோயில்கள் இரண்டுக்கு விட்டுக் கொடுத்தனர். அக்கோயில்களில் ஒன்று அம்மன் கோயில். அது பட்டினப் பெருமக்கள் செய்த ஏற்பாட்டினால் வீரக்கொடியாரின் பொறுப்பில் விடப்பட்டது. முன்னே கவனித்தவாறு அது வீரமாகாளம் என்ற படைப்பிரிவின் பொறுப்பாகியது. அந்தக் கோயில் பரமேஸ்வரியான அம்மனின் கோயில், உலோகமாதாவைப் பதினெண்பூமி வயிஸ்ராவணரை வயிறுவாய்த்த பரமேஸ்வரி என வர்ணித்துள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. திக்குப்பாலகரில் ஒருவராகிய குபேரனை வைஸ்ராவண என்று சொல்வது வழமை. அவனது பதியாகிய அமராவதி செல்வத்தாற் சிறப்புற்றது. வணிசேகர் பெருஞ்செல்வர் என்பதால் அவர்களை வைஸ்ராவணர் என்று சிறப்பித்துக் கூறும் வழக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. வைராவணர் என்ற அடைமொழி ஒரு சிறப்புப் பெயராக ஐந்நூற்றுவரிடையே வழங்கியமைக்குச் சான்றுண்டு. மாகலில் ஐந்நூற்றுவரால் அமைக்கப்பட்டிருந்த கோயிலொன்று வீரமாகாளம் என்று புனர்நாம மிடப்பட்டு வீரக்கொடியார் வசம் நகரத்துப் பெருமக்களால் விடப்பட்டது. அதனை வீரக்கொடியார் தமக்குச் செய்யப்பட்ட சிறப்பாகக் கருதினர். எனவே, நகரத்திலே தண்டிய பணத்தையும் விளக்கெண்ணையினையும் அக் கோயிலுக்கும் ஐந்நூற்றுவன் பள்ளி என்னும் ஆலயத்திற்கும் தர்மமாகக் கொடுப்பதற்குத் தீர்மானித்தனர்.

ஐந்நூற்றுவன் பள்ளி என்னுங் கோயிலைப் பற்றியும் புதுமுத்தாவை யிலுள்ள வீரக்கொடியாரின் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. பௌத்த கோயில் களும் சமணக் கோயில்களும் சங்கத்தார் வசிக்கும் மடங்களும் பள்ளி என்று சொல்லப்படும். இலங்கையில் மத்திய காலத்திலே சமணம் நிலைபெற்றமைக்கு ஏதுவான ஆதாரங்கள் இல்லை. எனவே, ஐந்நூற்றுவன் பள்ளி என்பதை ஐந்நூற்றுவரின் பெயரால் வழங்கிய பௌத்த சமயக் கோயிலென்று கொள் வதே பொருத்தமானது. விக்ரமசலாமேகபுரத்துப் பெருமக்கள் வீரக்கொடி யார்க்குச் சிறப்புச் செய்தமைக்குப் பிரதிபலனாக அவர்கள் வீரபட்டினத்திலே தண்டும் பணம், விளக்கெண்ணை ஆகியவற்றினை ஐந்நூற்றுவன் பள்ளியிலுள்ள (உ)லோகப்பெருஞ் செட்டியார்க்கு விட்டுக்கொடுத்தனர். (உ)லோகப் பெருஞ் செட்டியார்க்கு விளக்கெண்ணை கொடுப்பதாக வீரக்கொடியார் சாசனத்திற் குறிப்பிடுவதால், வழிபாட்டிற்குரிய கடவுட் படிவமொன்றினையே அவர்கள் அவ்வாறு குறிப்பிட்டிருந்தல் வேண்டும். அப்படிமம் ஐந்நூற்றுவன் பள்ளி என்னும் பௌத்த கோயிலில் இருந்தது. பௌத்த கோயில்களில், 14 ஆம் நூற்றாண்டு முதலாகத் தேவகோட்டங்களில் உபல்வன், சமன், விபீஷணன், கந்தகுமாரன் ஆகிய இலங்கையின் காவலரான தேவர்கள் நால்வரின் படிமங்களை வைத்து வழிபாடு செய்வது வழமையாகியது. லங்காதிலகம் என்னும் பௌத்த கோயில் பற்றிய விவரங்கள் மூலமாகப் புதுமுத்தாவைச் சாசனத்தில் வரும் (உ)லோகப் பெருஞ் செட்டியார் பற்றிய தொடரினைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. செட்டி என்பது முருகனுக்குரிய திருநாமங்களில் ஒன்றென்பதால் குமாரக் கடவுளையே லோகப்பெருஞ் செட்டியார் என்று சாசனத்திலே குறிப்பிட்டுள்ளனர் என்று கொள்ளமுடிகின்றது.

குருநாகல் மாவட்டத்து வீரசாசனங்கள்

இலங்கையின் வடமேல்மகாணத்துக் குருநாகல் மாவட்டத்தில் மூன்று வீரசாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. இலங்கையில் இதுவரை கிடைத்த ஆறு வீரசாசனங்களில் மூன்று அம்மாவட்டத்திலிருந்து கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. அச்சாசனங்கள் புதுமுத்தாவை, தெதியமுல்லை, கல்தம்பிட்டி என்னும் ஊர்களில் உள்ளன. அவை மூன்றும் வீரபட்டினங்களைப் பற்றியவை, வீரக்கொடி என்னும் படைப்பிரிவினரால்

நிறுவப்பட்டவை. வீரக்கொடி என்போர் வீரபட்டினத்துப் பெருமக்கள் தக்க சமயத்திலே ஆதரவு புரிந்து தம்மைக் காப்பாற்றியமையாலும் சிறப்புச் செய்தமையாலும் பிரதியுபகாரமாக தமது சிறப்புரிமைகளை விட்டுக்கொடுத்தார்கள்.

இச்சாசனங்கள் இரண்டின் வாசகங்களை 33 வருடங்களுக்கு முன்பு ஆ.வேலுப்பிள்ளை புகைப்படங்களுடன் வெளியிட்டார். அவற்றுள் தெதியமுல்லைச் சாசனம் பற்றி அவர் மேல்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

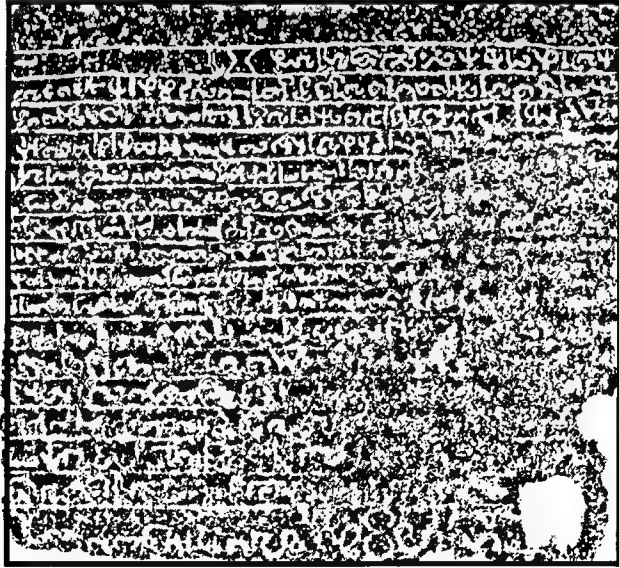
“இது தொல்பொருளியல் திணைக்களத்துச் சாசனப் பதிவேட்டில் 1957 இற்குரிய 2200 என்று இலக்கமிடப்பட்டிருந்தது. தெதியமுல்லை குருணாகல் மாவட்டத்து தேவமடி ஹத்பத்து என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்த கிரிதலனே கோறளையில் அடங்கிய ஓர் ஊராகும் பாண்டுவாசநுவரவிற்குத் தெற்கில் மூன்று மைல் தூரத்தில் தாதுகர்ப்பம் ஒன்றிலுள்ள கதவு நிலையின் அடியிலே சாசனம் காணப்பட்டது. இந்தச் சாசனமும் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்கு உரியதாகலாம்”⁸⁴

“சாசனம் பெருமளவிற்குச் சிதைவாகிவிட்டது என்று சாசனப் பதிவாளர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நீளமான 28 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ள இச்சாசனம் சிதைவாகியுள்ளமை துரதிர்ஷ்டவசமானது. எழுத்துகள் மிகவும் நெருக்கமாக எழுதப்பட்டிருந்தன. அவை தெளிவுற்றுக் காணப்பட்டன. எழுத்துகளைச் சேர்த்துச் சொற்களையோ அவற்றின் பகுதிகளையோ அடையாளங் காணக் கூடிய விடத்துத் தற்காலிகமான வாசகங்களை இங்கு தருகின்றோம்.” தெதியமுல்லைச் சாசனம் நானாதேசி வணிகரைப் பற்றியது; அது அவர்களின் பட்டினம் ஒன்றைப் பற்றியது; அதனை வீரக்கொடி என்போர் நிறுவினார்கள் என்ற அடிப்படை விவரங்கள் வேலுப்பிள்ளையின் முயற்சியால் வெளியாகின. அதன் காரணமாக அச்சாசனம் சாசனவியலாளரதும் பிற ஆய்வாளரதும் கவனத்தைப் பெற்றது.

1997ஆம் ஆண்டிலே காறஷீமாவின் தலைமையிலான குழுவினர் இச்சாசனத்தைத் தலத்தில் ஆராய்ந்தனர். அது விகாரமொன்றின் வளாகத்தில், எதுவிதமான பாதுகாப்பின்மீற, வெளியிலே இரு துண்டங்களாக உடைந்து கிடந்தது. அதிலுள்ள எழுத்துகளும் மேலும் சிதைவடைந்த நிலையிற் காணப்பட்டன. துண்டங்கள் இரண்டிலும் வலது பக்கத்திலே கல் வெட்டப்பட்டதால் எழுத்துகள் அடங்கிய சில பகுதிகள் அழிந்துவிட்டன. இந்தக்

கோலத்திலே சாசனப்படிசு புதிதாகத் தாயாரிக்கப்பட்டன. அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு சாசனத்தின் வாசகம் பேராசிரியர் சுப்பராயலுவினால் உருவாக்கப்பட்டது. இயல்பாகவே அதிற் பல இடைவெளிகள் உள்ளன. ஆயினும் சாசனம் எழுதப்பட்டதன் நோக்கம் அதன் மூலம் ஒருவாறு தெளிவாகியுள்ளது. அது வீரபட்டினம் ஒன்றைப் பற்றிய வீரசாசனம் என்பது உறுதியாகிவிட்டது. அப்பட்டினத்தின் பெயர் ஸ்ரீ பயங்கரபுர நானாதேசிப் பட்டினம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

பெருமக்களைப் பற்றிய குறிப்பு சாசனத்தின் சிறப்பம்சங்களில் ஒன்றாகும். “எம் பெருமக்களை நோக்கிச் செய்த பணி” என்று வீரக்கொடி என்போர் தங்கள் சாதனை ஒன்றினைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர். ⁸⁵ அந்தச் சாதனை சமரொன்றினைப் பற்றியது. அந்தச் சமரை விவரிக்கின்ற பகுதி சாசனத்திற் பெருமளவிற்குச் சிதைவாகிவிட்டது. எனினும் வணிகர் கணத்தைச் சேர்ந்த சிலரைப் பகைவர்கள் இம்சைப்படுத்தி கொன்றுவிட்டார்கள் என்பதையும் அப்பகைவர்களை அடக்கி, அவர்களிற் சிலரைப் பிடித்துக் கழுவேற்றியும் குத்தியும் வீரக்கொடி என்போர் கொன்றுவிட்டனர் என்பதையும் எஞ்சியுள்ள தொடர்களால் உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. ⁸⁶

குருநாகல் மாவட்ட வீரசாசனம்
கல்தம்பிட்டி வீரசாசனம்

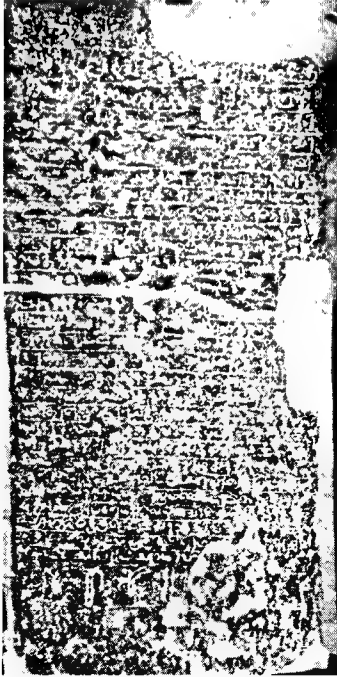
தங்களுக்கு விகவாசமாகவிருந்து, பகைவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை வழங்கிய வீரக்கொடியாரைப் பட்டினப் பெருமக்கள் சிறப்புச் செய்தனர். வீரபட்டினத்திலுள்ள உலோகமாதாவாகிய அம்மன் கோயிலுக்கு வீரமாகாளம் என்று பெயரிட்டனர். இதனை “லோகமாதா எழுந்தருளியிருக்கு... வீரமாகாளம் என்று எழுத்து வாங்கி வீரக்கொடியார்க்குச் சிறப்புச் செய்தமையாலும்” என வருஞ் சாசனத் தொடரால் அறிந்துகொள்ளலாம். ⁸⁷ இவ்வாறு பட்டினப் பெருமக்கள் தமக்குச் சிறப்புச் செய்தமையால் வீரக்கொடியார் பட்டினத்திலே தமக்குரிய தண்டியங்கள் தொடர்பான உரிமைகளை விட்டுக்கொடுத்தனர். அந்த வருமானங்களைக் கொண்டு உலோகப்பெருஞ் செட்டியார்க்குத் திருவிளக்கிடுவதற்கு வகை செய்தனர்.

உலோகமாதா, வீரமாகாளம், உலோகப்பெருஞ்செட்டியார் என்னுஞ் சொற்கள் கவனித்தற்குரியவை. இச்சொற்கள் புதுமுத்தாவைச் சாசனத்திலுங் காணப்படுகின்றன. “(உ)லோகமாதாவை வீரமாகாளம் என்று பேர் சாத்தி” என்னும் தொடர் அதிற் காணப்படுகின்றது. வீரமாகாளம் என்பது ஒரு படைப்பிரிவின் பெயர் என்பதை முன்னர் அவதானித்தோம். தங்கள் பட்டினத்திலுள்ள அம்மன் கோயில் வீரமாகாளம் என்னும் படைப்பிரிவின் பெயரால் வழங்குவதற்குப் பெருமக்கள் ஏற்பாடு செய்தனர். பதவியாவிலும் இவ்வாறான ஒரு நிலை காணப்பட்டது. ஒரு காலகட்டத்தில் அங்குள்ள சிவாலயமொன்றில் உடையாரை வேளைக்காற விடங்கர் என்று பெயரிட்டனர்.

தமிழ்ச் சாசனங்களில் இரண்டு மட்டுமே லோகப்பெருஞ்செட்டியார் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. புதுமுத்தாவையிலும் தெதியமுல்லலிலும் உள்ள சாசனங்கள் லோகப்பெருஞ்செட்டியார்க்குத் திருவிளக்கெண்ணை வழங்குவதற்கு வீரக்கொடியார் ஏற்பாடு செய்தமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே லோகப்பெருஞ்செட்டியார் தெய்வமாகப் போற்றப்பட்டவர் என்பது தெளிவு. புதுமுத்தாவையில் ஐந்நூற்றுவன் பள்ளியில் லோகப் பெருஞ்செட்டியாரின் கோட்டமொன்று அமைந்திருந்தது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருவாரூர்ப் பதிகம் ஒன்றிலுள்ள குறிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு உலோகப்பெருஞ்செட்டியார் என்பது குமாரக்கடவுளைப் பற்றிய வர்ணனையாதல் வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைத்தோம். அது தெதியமுல்லைச் சாசனத்தின் மூலம் உறுதியாகின்றது. அச்சாசனங் குறிப்பிடும் வீரபட்டினத்தில் உலோகப்பெருஞ்செட்டியாரின் கோட்டம்

உலோகமாதாவின் கோயிலில் இருந்தது போலத் தெரிகின்றது. மத்திய கால இலங்கையின் சமயநிலைகளைப் பொறுத்தவரையில் பௌத்தபள்ளிகளிலும் சைவக் கோயில்களிலும் குமாரக்கடவுளின் சன்னிதானம் அமைந்திருக்கக் கூடிய ஒன்றாகும். குமாரக்கடவுளை இலங்கையின் நான்கு காவற்கடவுளில் ஒருவராகக் கொள்ளும் மரபு பௌத்தர்களிடையில் ஏற்பட்டது.

தெதியமுல்லைச் சாசனம் சிதைவடைந்துள்ள போதிலும் அதன் எஞ்சியுள்ள பாகங்களின் மூலமாக இலங்கையில் அமைந்திருந்த வீரப்பட்டினமொன்றைப் பற்றிய சில முக்கியமான விவரங்கள் தெரியவருகின்றன. இச்சாசனம் பட்டினப்பெருமக்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. பட்டினத்தின் காவலராகிய வீரக்கொடி ஒரு சமயத்திலே பகைவர்களோடு சமர்புரிந்தமை பற்றிய குறிப்பு அதிற் காணப்படுகின்றது. விக்ரிமசலாமேகபுரத்திற் போல வீரமாகாளம் என்னும் பெயர்கொண்ட வீரக்கொடியாரின் படை அங்கிருந்தது. அங்கு போல உலோகமாதாவின் பெயரால் வழங்கிய அம்மன் கோயில் பெருமக்களால் ஒரு சமயத்திலே வீரமாகாளமென்று பெயரிடப்பட்டது.

தெதியமுல்லை வீரசாசனம்

குருணாகல் மாவட்டத்து ஏகொட கோறளையிலுள்ள கல்தம்பிட்டிய என்னும் ஊரில் விகாரமொன்றின் வளாகத்தில் ஐந்நூற்றுவரின் பிரசஸ்தியோடு தொடங்குஞ் சாசனமொன்று காணப்படுகின்றது. அது வீரதளக்கல்லு என்று வர்ணிக்கப்படுவதால் அதனை வீரசாசனம் என்றும் வீரப்பட்டினம் பற்றியதென்றும் கருதமுடிகின்றது. அது இலங்கையிலுள்ள ஏனைய வீரசாசனங்களைக் காட்டிலுஞ் சிறியது. அது கற்பலகையொன்றிலே 17 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது.⁸⁸

சமஸ்த புலனாஸ்ரய என்னும் மங்கல மொழியோடு தொடங்கும் அதன் மெய்க்கீர்த்தி அளவிற சிறியது. அந்தப் பகுதியும் அதனை அடுத்து வரும் பகுதியும் பெருமளவிற்கு சிதைந்துவிட்டன. பன்னிரண்டாம் வரிதொடக்கமே சாசனத்தின் எழுத்துக்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. சாசனத்தில் இறுதிப் பகுதி வீரக்கொடியார் செய்த ஏற்பாடொன்றினைப் பற்றியது. இச்சானத்தை வீரக்கொடியார் சிலாலேகஞ் செய்தனர். அவர்கள் தங்களை வீரக்கொடியோம் என்று தன்மை நிலையிற் குறிப்பிடுகின்றனர்.⁸⁹ வீரக்கொடியார் செய்த ஏற்பாடு தெதியமுல்லைச் சாசனம் குறிப்பிடுவதைப் போன்றதாகும். முற்கால வழமைக்கு ஏற்ப ஊதியமாக நான்கு காகம் பகற் சோறும் மட்டுமே பெற்றுக் கொள்ளப் போவதாகவும் மேலதிகமாகப் பட்டினத்தில் வேறெதனையும் தண்டுவதில்லை என்றும் வீரக்கொடியார் உத்தரவாதஞ் செய்தனர்.⁹⁰

வீரக்கொடியார் தம்மை நோக்கி செய்த ஆதரவுகளுக்குப் பிரதியுபகாரமாகவே புதிய ஏற்பாட்டினைச் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. சாசனப் பகுதியிலுள்ள சிதைவின் காரணமாக வீரக்கொடியாருக்கு ஆதரவு புரிந்தவர்கள் யாரென்பது சாசனத்தின் மூலம் தெரியவில்லை. தெதியமுல்லை, புதுமுத்தாவை, விஹாரேஹின்ன ஆகிய இடங்களிலுள்ள சாசன விவரங்களின் அடிப்படையில் வீரப்பட்டினத்துப் பெருமக்களே வீரக்கொடியார் பகைவரின் தாக்குதல்களுக்கு இலக்காகி இன்னலுற்ற சமயங்களில் அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆதரவு புரிந்து காப்பற்றினார்கள் என்று கொள்ளலாம்.

குருநாகல் மாவட்டத்திலுள்ள வீரசாசனங்கள் மூன்றும் வீரப்பட்டினங்களின் பணிமக்களான வீரக்கொடியார் சில தடவைகளிலே தாக்குதல்களுக்கு உள்ளானார்கள் என்பதை உணர்த்துகின்றன. அந்தத் தாக்குதல்களுக்குப் பொறுப்பானவர்களை அடையாளங் காண்பதற்கு ஏதுவான விவரங்கள் அவற்றிலே காணப்படவில்லை. சாசனப் பகுதிகளில்

ஏற்பட்டுள்ள சிதைவுகளும் ஓரளவிலே தெளிவின்மைக்குக் காரணமாகின்றன. வீரபட்டினங்களையும் அவற்றைச் சேர்ந்த வணிகரையும் தாக்கி அபராதமாகச் செல்வங்களைக் கவர்ந்துகொள்வதில், ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்திலே, சில பலம் பொருந்திய பிரதானிகளும் அரசபடைகளும் ஈடுபட்டனர் என்று கருதலாம். அவ்வாறாகில் இச்சாசனங்கள் நாட்டில் அரசியற் குழப்பங்களும் அராஜகமும் மேலோங்கியிருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

ஐந்நூற்றவரின் தொல்பொருட் சின்னங்களும் சாசனங்களும்

இக்கட்டுரை நானாதேசிகளான ஐந்நூற்றவரின் வெண்கல முத்திரை, கணப்பெயர் பதித்த வெண்கலப் படிமம், துண்டமான இரு சாசனங்கள், அண்மையிலே கண்டெடுக்கப்பெற்ற வெலிக்கத்தைச் சாசனம் என்பன பற்றியனவாகும். இவற்றில் அடங்கியுள்ள அம்சங்கள் மூலமாகப் பொலன்னறுவைக் காலத்து இலங்கையிற் சமூக, பண்பாட்டு வளர்ச்சிகளில் நானாதேசி வணிகர் கொண்டிருந்த பங்கினைப் பற்றிய விளக்கம் மேலும் தெளிவாகின்றது.

நானாதேசிகளின் வெண்கல முத்திரை

இலங்கையிற் கிடைத்துள்ள நானாதேசி வணிகர் தொடர்பான தொல்பொருட் சின்னங்களில் அவர்களின் வெண்கல முத்திரை தனிச்சிறப்புடையது. பன்னிரண்டு அவுன்சு நிறை கொண்ட அவ்வினோதமான வெண்கலம் 4.5 சென்ரிமீற்றர் உயரமுடையது. வட்டமான அதன் அடிப்பறம் 4 சென்ரிமீற்றர் 1.5 மில்லிமீற்றர் விட்டங் கொண்டது. வார்ப்புச் சிலைகளிற் போல இரு பீடங்கள் ஒன்றன் மேல் ஒன்றாகக் கூம்பிய வடிவிலமைந்த கோலமே அதன் தோற்றமாகும். கைபிடியாக அமைந்தாற் போன்ற மேற்பாகம் பவளமணியின் அளவுடைய உருண்டையான தோற்றமுடையது. தோற்றத்தில் இவ்வெண்கலம் ஒரு ஸ்தூபியின் மிகச் சிறிய பிரதிமை போன்றது. ஆயினும் “பரிசுத்த மலை”யின் உருவம் நானாதேசி, வணிக கணத்தின் கொடிகளில் வரையப்படுவது வழக்கம் என்று அவர்களின் சாசனங்கள் சொல்வதால் இவ்வெண்கலத்தின் வடிவம் மலையின் பிரதிமையாக அமைக்கப்பெற்றது என்று கருதலாம்.⁹¹

இதைப் போன்ற வெண்கலமுத்திரை எதுவும் இலங்கையிற் காணப்படவில்லை. தென்னிந்திய மாநிலங்களிற் கர்நாடகத்தில் மட்டுமே இதனைப் போன்றவொரு முத்திரை கிடைத்துள்ளது. அது நானாதேசி வணிகரின் செப்பேடொன்றில் அமைந்துள்ளது. இலங்கையிலுள்ள நானாதேசி வணிகரோடு தொடர்பான தொல்பொருட் சின்னங்களில் இது மட்டுமே தென்கரையோரப் பகுதியைச் சேர்ந்த ஊரொன்றிலிருந்து கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது.

இவ்வெண்கலத்தின் அடியில் அமைந்துள்ள உருவங்களும் சொற்களும் நானாதேசி வணிக கணத்தின் மரபுகளைப் பற்றிய சில பிரதானமான அம்சங்களை விளக்குவனவாகும். முத்திரையிற் பரமேஸ்வரியின் கோலமும் நானாதேசின் சனக என்ற சொற்றொடரும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. முத்திரையிற் காணப்படும் பிரதிமை நிற்கும் நிலையிலான (ஸ்தானக) நான்கு கரங்கள் பொருந்திய அம்மனின் கோலமாகும்.⁹² ஒவ்வொரு புறத்திலும் ஒவ்வொன்று என்ற வகையில் இருகரங்கள் கீணோக்கித் தொங்கும் நிலையிலுள்ளன. உயர்த்திய வலக்கரம் திரிகூலம் ஏந்திய கோலமானது. வலக்கால் அசுரனொருவன் மேல் ஊன்றிய நிலையிலே தெரிகின்றது. அசுரனின் தலை மகிஷத்தின் தலை போலத் தெரிகின்றது. எனவே காலினால் மிதிக்கப்படும் உருவத்தை மகிஷாசுரன் என்று கொள்ளலாம். இடக்கால் முன்னோக்கிய வண்ணமாக உயர்த்தி, முழங்காலில் மடித்து கீணோக்கித் தொங்கும் கோலமானது. தலைமேற் கிரீடமும் அதன் மேல் அக்கினிச் சுவாலைகள் வரிசையில் அமைந்தாற் போன்ற காட்சியும் தெரிகின்றன.⁹³

கிரீடத்தின் மேலே கொற்றக் குடையின் உருவம் அமைந்துள்ளது. அதனருகிலே பசும்பையின் வடிவம் தெரிகின்றது. அதன் வடிவம் இரட்டைக் கோடுகள் பொருந்திய, வி என்ற ஆங்கில எழுத்தின் தலைகீழாய் அமைந்த தோற்றமாகும். தெய்வத்தின் அருகில், ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் நிற்கும் நிலையில் ஒவ்வொரு பெண்ணின் உருவம் அமைந்துள்ளது. முத்திரையிலுள்ள உருவங்கள் வனப்பற்றவை. அழகுங் கவர்ச்சியுங் கொண்டனவாக அவை உருவாக்கப்படவில்லை. அவை அடையாளபூர்வமானவை.

பிரதிமாலக்ஷணங்களின் அடிப்படையில் வெண்கல முத்திரையிற் காணப்படும் நான்கு கரங்கள் பொருந்திய கடவுட் படிமத்தை மகிஷமர்த்தனியின் கோலமான துர்க்கையென்று அடையாளங்காண முடிகின்றது. இந்து சமய மரபிலும் புராணக்கதைகளிலும் திரிகூலம்

மகிஷாசுரமர்த்தனம், சவாலமாலை பொருந்திய கிரீடம் ஆகியன தூர்க்கையின் கோலமான மகிஷமர்த்தனியின் அம்சங்களாகும். நானாதேசிகளான ஐந்நூற்றுவர் அய்யப்பொழில்புர பரமேஸ்வரியைத் தங்கள் கணதெய்வமாகப் போற்றும் வழக்கமுடையார்கள். வீரசாசனங்கள் அவர்களை “ஸ்ரீ அய்யப் பொழில்புர பரமேஸ்வரிக்கு மக்களாகிய வெய்யசுடர் நெடுவேல் வீரவளஞ்செயர்” என்று வர்ணிக்கின்றன. பரமேஸ்வரியை அவர்கள் “லோகமாதா” என்றும் “சகலபுர நிவாசினி” என்றும் போற்றினார்கள். நானாதேசி வணிகர் இலங்கையில் அமைத்த வீரபட்டினங்களில் “லோகமாதா”வான பரமேஸ்வரியை வழிபடுவதற்கென ஆலயங்களை அமைத்திருந்தனர் என்பது சாசனக் குறிப்புகளினால் உணரப்படுகின்றது.⁹⁴ அவர்கள் அம்மனின் கோலமான மகிஷமர்த்தனியின் வடிவத்தைத் தங்கள் பிரதானமான சின்னமாகப் பயன்படுத்தினார்கள் என்பது இவ்வெண்கல முத்திரையினால் உறுதியாகின்றது.

வணிகருக்குச் சிறப்பாகவுரிய பசும்மையின் வடிவம் இம்முத்திரையில் அமைந்துள்ளது. பிரான்மலைச் சாசனம் நானாதேசி வணிகரின் சின்னமான பசும்பை பற்றிச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது. இந்திய துணைக்கண்டத்திலே, முற்காலங்களில், ஒவ்வொரு சமுதாயப் பிரிவினரும் தங்கள் தனித்துவத்திற்குக் காரணமாய் அமைந்த தொழிலுடனும் சமுதாயப் பணியுடனும் நெருங்கிய தொடர்புடைய கருவிகளையோ சாதனங்களையோ தத்தமக்குரிய சின்னங்களாகக் கொள்வது வழமை. காசு செல்வம் என்பவற்றின் அடையாளமாக அமைவது பண்பை ஆகிய பசும்பை. கைத்தொழிற் புரட்சி ஏற்படுவதற்கு முற்பட்ட காலங்களில் வாணிபம் மூலமாகவே பணப்புழக்கம் ஏற்பட்டது. பொருட்களின் கொள்வனவு விற்பனவுகளில் ஈடுபட்டிருந்த வணிகர் செல்வத்தை ஈட்டி, காசுகொண்டு வாணிபஞ் செய்தனர். வாணிபத்திற் பொருட் பரிவர்த்தனைக்குரிய சாதனமாகக் காசு அமைவதால் காசின் உறையுள்ள பசும்மை, வணிக குலத்தையும் வாணிபத் தொழிலையும் உணர்த்துஞ் சின்னமாகக் கொள்ளப்பட்டது. பிற்காலங்களிலே தராகம் வியாபாரிகளின் அடையாளச் சின்னமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையிலுள்ள வீரசாசனங்களில் பசும்மையின் உருவம் அமைந்துள்ளமை இங்கு கவனித்தற்குரியது.

முத்திரையிற் பதிவாகியுள்ள சொற்கள்

இம்முத்திரையிலுள்ள சொற்கள் தமிழும் கிரந்தமுங் கலந்த வரிவடிவங்களிற் பதிவாகியுள்ளன. அதிலுள்ள எட்டு எழுத்துக்களில் முறையே

மூன்றாம், ஏழாம் எழுத்துகளான தே,ஸ என்பவற்றைத் தவிர்ந்த ஏனைய யாவும் தமிழ் எழுத்துகளாகும். அவற்றின் வரிவடிவ அமைப்பு 12 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு உரியது. தெளிவாகவுள்ள முதலைந்து எழுத்துக்களையும் நானாதேசீன் என்று வாசிக்க முடிகிறது. ஆறாவது வரிவடிவம் எழுத்தாகவன்றிக் குறியீடாகவே தெரிகின்றது. இறுதியான ஈரெழுத்துகளும் ஸகை என்று வாசிக்கத் தக்கனவாகும். இம்முத்திரையில் அடங்கிய சொற்றொடர் இரு சொற்களாலான ஒரு சிறிய வசனமாகும். சொற்கள் இரண்டும் சமஸ்கிருத மொழிச் சொற்கள் நானாதேசீன் என்பது தமிழ் எழுத்துகளில் அமைந்த சமஸ்கிருதச் சொல். அது நானாதேசி என்பதன் உடைமைப் பொருள் குறிக்கும் வேற்றுமை விகாரம். எனவே, இரண்டாவது சொல்லான ஸகை என்பது நானாதேசிகளின் உடைமையான அமைப்பொன்றினைக் குறிக்கும் என்பது அதனைப் பற்றிய இயல்பான, பொருத்தமான விளக்கமாகும்.

ஸகை என்பது மேல்வரும் சமஸ்கிருதச் சொற்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலிருந்து உருவாகியிருத்தல் வேண்டும்:

(1) ஸஹ	(2) ஸஹாய	(3) ஸஹய	(4) சக
(5) சகி	(6) சக்ய	இவை முறையே	

- (1) ஒன்றாக, கூட்டாக.
- (2) உடன் பிறந்த, ஒன்றாக உற்பலித்த, ஒரே காலத்தவை
- (3) உடன்போக்கு, கூட்டாளி, பின்பற்றுவோன், துணைவன்
- (4) நண்பன், கூட்டாளி
- (5) நண்பன், உடன்போக்கன்
- (6) நட்பு, நெருங்கிய உறவு ஆகிய கருத்துக்களில் வழங்கும்.

ஐந்நூற்றுவர் பெருநிரலியில் இணைந்திருந்த சமூகப்பிரிவுகளின் உறவுகளைக் குழக்குறியான சொற்கள் மூலம் உணர்த்துவது வழமை. அத்தகைய சொற்கள் இன உறவுகள் தொடர்பாக வழங்கியவை என்பதை இங்கு வேறோரிடத்திலே கவனித்தோம். மூதாதைகள், ஆச்சமார், மாதாக்கள், நம்மகனார், நம்மக்கள், பிருந்தங்கள் என்பன அத்தகையனவாகும். ஸகை என்பதும் அவற்றைப் போன்றதாகும். அது உடன் கூட்டத்தவர், உடப்பிறந்தார், பிருந்தங்கள் என்பவற்றுக்கு இணையானது. அகம்படிச் சகையர் என்னும் சொல் அகம்படி என்னும் வீரர் கணத்தவரைக் குறிக்கும் வண்ணமாக

ஹிங்குறாக்தமன சாசனத்திலே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.⁹⁵ மேலும், பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காறரின் கல்வெட்டில் “எங்களோடு கூடிவரும் நகரத்தார் உள்ளிட்டாரையும்” என்ற தொடர் வருகின்றது. எனவே வெண்கலமுத்திரையிலுள்ள வாசகம் நானாதேசி வணிகரின் கணத்தில் இணைந்திருந்து, அவர்களோடு கூடிச் சென்று பணி புரியும் ஒரு கணத்தைச் சேர்ந்தவர்களைச் *ஸகை* என்று குறிப்பிடுகின்றது என்று கொள்ள முடிகின்றது.

வெண்கல முத்திரை நானாதேசி வணிக கணத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிரிவினருக்கு உரியதென்பதையும் அது அவர்களாற் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதையும் அதிலடங்கிய விவரங்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அது வணிக நகரமொன்றிலே பயன்படுத்தப்பெற்ற சாதனமாகலாம். முத்திரையிலுள்ள வரிவடிவங்கள் 12 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு உரியனவாகையால், இம்முத்திரை அந்நூற்றாண்டிலே புழக்கத்தில் இருந்ததென்று கருதலாம். அக்காலத்தில் நானாதேசிகள் இலங்கையிற் பெருஞ்செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் அநுராதபுரம், பொலன்னறுவை, பதவியா, வாஹல்கட, விஹாரேஹின்ன, புதுமுத்தாவ, தெதியமூல், மாகல் முதலிய இடங்களில் சுயாட்சியுரிமை கொண்ட வணிக நகரங்களை அமைத்திருந்தனர்.

நானாதேசிகளின் பெயர் பொறித்த கடவுட் படிமம்

அநுராதபுரத்திலே ஜேதவனாராமத்தின் வளாகத்திலே, அகழ் வாய்வுகளை மேற்கொண்ட பொழுது, அளவிற் சிறியனவாகிய வெண்கலப் படிமங்கள் பலவற்றைக் கலாசாரமுக்கோணத்தினர் கண்டெடுத்தனர். அவற்றிலொன்று அக்கினி வீரபத்திரரின் படிமமாகும். அதன் பீடத்திலே *ஸ்ரீ நானாதேசியன்* என்னும் பெயர் எழுதப்பட்டுள்ளது.⁹⁶ அது நானாதேசி என்னும் வணிக கணத்தவர்களால் உருவாக்கி வழங்கப்பட்ட வடிவமாகும். அந்த விநோதமான படிமத்தை நானாதேசி வியாபாரிகள் கோயிலொன்றுக்கு வழங்கினார்கள் என்று கருதலாம். அந்தக் கோயிலும் ஜேதவனாராம சேதியத்தின் சமீபத்திலே அமைந்திருந்தல் கூடும்.

வீரபத்திரர் படிமம்

நானாதேசி வணிகர் அநுராதபுரத்திலே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தமையினை இராணி லீலாவதியின் சாசனம் மூலமாக அறிய முடிகின்றது. அவர்கள் அங்கே பலவலவிமேதாவி என்னும் மடிகை ஒன்றினை அமைத்திருந்தனர். அநுராதபுரத்துக்கு யாத்திரை போகும் உபாசகர்களுக்கு அன்னதானம் வழங்குவதற்கு அரசியால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதன் மூலம் பலவலவிமேதாவி என்னும் தானசாலையினை அமைத்து அதிலே அன்னதானம் வழங்குவதற்கு நானாதேசிகள் நடவடிக்கை மேற்கொண்டனர். தானசாலைக்கு வேண்டிய வாசனைச் சரக்குகளை தம்பேரால் வழங்குவதற்கும் நானாதேசிகள் சம்மதித்தனர். தானசாலையின் பொருட்டு வயல்நிலங்களையும் மந்தைகளையும் அரசியின் சார்பிலே நானாதேசி வணிகரிடம் வழங்கினார்கள்.⁹⁷ புனித நகரமான அநுராதபுரத்திலே வாணிப நிலையங்களை அமைத்து வியாபாரம் செய்யும் உரிமையினையும் அங்கீகாரத்தையும் நானாதேசி வணிகர் பொலன்னறுவையிலிருந்த ஆட்சியாளரிடமிருந்து பெற்றுவிட்டனர். அநுராதபுரத்திலுள்ள பெரும் பள்ளிகளுக்கு வேண்டிய சந்தனம், அகில், பட்டு, வஸ்திரம் முதலிய அரும்பொருள்களையும் அத்தியாவசியப் பொருள்களையும் நானாதேசி வணிகர்களே வழங்கினார்கள் என்றுங் கருதமுடிகின்றது. இலங்கையிலுள்ள பிற நகரங்களிற் போல அநுராதபுரத்திலும் அம்மன் கோயிலொன்றை நானாதேசிகள் அமைத்திருந்தனர் என்று கொள்வதற்கு ஏதுவான

தொல்பொருட் சின்னங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஜேதவனாராமத்தின் சுற்றுப்புறத்திலே நானாதேசிகள் தங்கள் வழிபாட்டுத் தேவைக்கான இந்துக் கோயிலொன்றை அமைத்திருந்தனர் என்ற சிந்தனைக்கு அங்கு கிடைத்துள்ள வெண்கலப் படிமங்கள் ஆதாரமாகின்றன.⁹⁸

அவற்றுள் ஒன்றின் பீடத்திலே ஸ்ரீ நானாதேசியன் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. எழுத்துக்கள் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குரிய சாசனங்களில் உள்ளனவற்றைப் போன்றனவாகும். எனவே, இப்படிமம் அக்காலத்திற்குரியதென்று கொள்ளத்தக்கதாகும்.

அதன் பிரதிமாலக்ஷணங்கள் தனிசிறப்பானவை. அதனைப் போன்ற வேறெந்தப் படிமமும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. உருவம் திரிபங்கமானது. அது ஸ்தானக நிலையில் அமைந்துள்ளது. வலக்கால் மடித்து உறுதியாக ஊன்றிய நிலையிற் காணப்படுகின்றது. இடக்கால் அகலப்புறமாக வீசி மடிக்கப்பெறாது, ஊன்றிய வண்ணமாய் உள்ளது. பாதங்கள் இரண்டும் முத்தலைப் பாம்புகளை மிதித்த கோலத்தில் அமைந்துள்ளன. உடலின் தோற்றம் பருமையானது. வலக்கரம் மேனோக்கி, உயர்த்திய கோலத்திற் காணப்படுகின்றது. அது வாள் போன்ற படைக்கலத்தை ஏந்திய நிலையில் உள்ளது. இடக்கரம் தலையொன்றைப் பிடித்த கோலத்தில் உள்ளது.⁹⁹

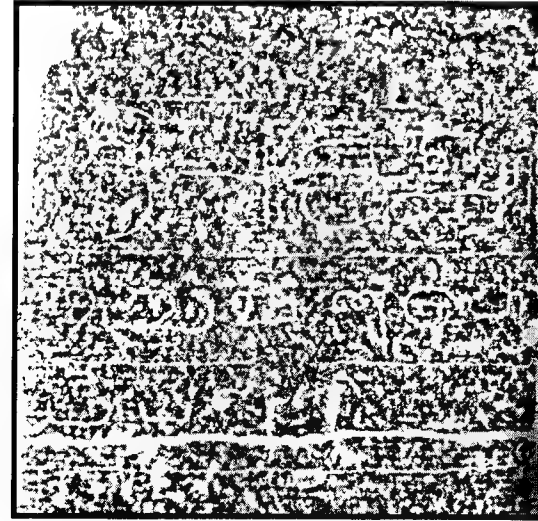
உருவத்திற் காணப்படும் ஆடை அளவிற் சிறியது; அலங்காரத் தோற்றங் கொண்டது. அது வயிற்றின் அடியிலிருந்து முழங்காலின் மேல்வரை பரந்துள்ள அணியாகும். அதன் ஒரு பாகம் இடுப்பில் வரிந்து கட்டிய உத்தரீயம் போலானது. முகம் ரௌத்ர பாவத்துடன் கோரமான பார்வையோடு காணப்படுகின்றது. காதுகள் நீளமானவை. காதணிகள் அகன்ற குண்டலங்களாகும். சிரசிலுள்ள சிகை ஒரு விசிறியின் தோற்றமுடைய வட்டமான அக்கினிச் சுவாலை போலத் தெரிகின்றது.

தலையின் மேல், அலங்காரமான, ஒடுங்கிய தோற்றங்கொண்ட கிரீடம் அமைந்துள்ளது. அதன் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் சிகையின் மேல் முத்தலை நாகபடம் தெரிகின்றது. போரிலே பகைவனைவென்று, அவனுடைய தலையினைக் கொய்து அதனைக் கையிற் பிடித்த வண்ணம் உக்கிர தாண்டவம் புரியும் வீரபத்திரரின் கோலம் எனக் கொள்ளத்தக்கது. ஐயப்பொழில்புர பரமேஸ்வரியைத் தங்கள் கணதெய்வமென்று போற்றிய நானாதேசி வணிகர் போர்க்கடவுளான வீரபத்திரனையும் போற்றி வழிபட்டதற்கு இப்படிமம் சான்றாய் அமைகின்றது. விஜயநகரப் பேரரசர்

காலத்தில் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் இந்துக்களிடையே வீரபத்திரர் வழிபாடு பெருவழக்காகிவிட்டது. எனினும், அதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் வீரபத்திரர் வழிபாடு அறிமுகமாகிவிட்டது. அதற்கு நானாதேசிகள் பொறுப்பாகவிருந்தனர் என்று கருதலாம். பொலன்னறுவையிலுள்ள சிவாலயங்களில் வீரபத்திரரின் படிமங்கள் இருந்தன. வீரபத்திரரின் அளவிற் பெரிய வெண்கலப் படிமமொன்று அண்மைக் காலத்திலே பொலன்னறுவையிற் கிடைத்துள்ளது.

ஐந்நூற்றுவன் பெரும்பள்ளி

ஐந்நூற்றுவரின் பெயரைக் குறிப்பிடும் சாசனமொன்று அண்மையிலே கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. அது பொலன்னறுவை மாவட்டத்து வெலிக்கந்தைப் பகுதியிற் கிடைத்ததென்று அறிகின்றோம். அதன் படியொன்றை ஐயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகத்து வரலாற்றுத்துறை ஆசிரியர்களில் ஒருவரான வண. வஜிர எம்மிடம் ஒப்படைத்தார். சாசனம் அமைந்துள்ள தலம் பற்றிய தெளிவான விவரங்களை அவரார் குறிப்பிட முடியவில்லை. அதனைத் தலத்திலே ஆராயும் வாய்ப்பும் எமக்கும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. சாசனத்தின் படியான பிரதியில் எழுத்துக்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. அவை 12 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய வரிவடிவங்களை ஒத்திருக்கின்றன. எனவே, இச்சாசனத்தை அந்நூற்றாண்டுக்குரிய ஒரு ஆவணமாகக் கொள்ளலாம்.

ஐந்நூற்றுவன் பெரும்பள்ளி

இச்சாசனம் மிகவுஞ் சிறியது. ஸ்ரீ அஞ்ஞாற்றவன் பெரும்பள்ளி என்பதே அதன் வாசகம். அது ஒரு பெயர்ப்பிரகடனம் போன்றது: ஒரு நிறுவனத்தின் பெயர்ப்பிரகடனம். அந்நிறுவனம் ஒரு பெரும்பள்ளி. பெரும்பள்ளி அஞ்ஞாற்றவன் பெரும்பள்ளி என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. பெரும்பள்ளியோடு ஐந்நூற்றுவர் பந்தமானவர்கள் என்பது இதனால் உணரப்படுகின்றது.

சமணக் கோயில்களையும் பௌத்த கோயில்களையும் பெரும்பள்ளி என்று சொல்வது தமிழ்மொழி வழக்கு. சங்கத்தாரின் விடுதிகளான ஆராமங்கள், விகாரங்கள் என்பனவும் அவ்வாறு சொல்லப்படும். 12 ஆம் நூற்றாண்டிலே சமணர் இலங்கையில் இருந்ததற்கான சான்றில்லை. எனவே அஞ்ஞாற்றவன் பெரும்பள்ளி ஒரு பௌத்தப்பள்ளி என்பதில் எதுவித சந்தேகமும் இருப்பதற்கு இடமில்லை. ஐயப்பொழில்புர பரமேஸ்வரியைத் தங்கள் கண தெய்வமாகப் போற்றிய வைதீக சமயச் சார்புடைய நானாதேசிகளான ஐந்நூற்றுவர் சமண, பௌத்த நிறுவனங்களுக்கும் திருப்பணிகள் செய்து, தானம் வழங்கி, ஆதரவு புரிந்தனர் என்பதை அவர்களின் சாசனங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இலங்கையிலே ஐந்நூற்றுவர் பௌத்தப்பள்ளிகளோடு நெருங்கிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். சோழராட்சிக் காலத்திலே பொலன்னறுவையில் ஐந்நூற்றுவரின் பதியொன்றிலே பௌத்தப் பள்ளியொன்று அமைந்திருந்தது. மாகலான விக்கிரமசலாமேகபுரத்தில் ஐந்நூற்றுவரின் பெயரால் வழங்கிய அஞ்ஞாற்றவன் பள்ளி என்னும் பௌத்த கோயில் இருந்தது. மகாசேனகாமமாகிய தன்மசாகரபட்டினம் என்னும் வீரபட்டினத்தில் வீரசாசனம் பௌத்தப்பள்ளி ஒன்றின் வளாகத்தினுள் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

வெலிகந்தையிலுள்ள சாசனம் பொலன்னறுவைக் காலத்தில் அங்குள்ள பௌத்த கோயிலொன்றுடன் ஐந்நூற்றுவர் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையினை உணர்த்துகின்றது. அதுவே அதன் சிறப்பும் பயனுமாகும். இந்நாட்களிற்போலவே மத்திய காலத்திலும் பொலன்னறுவையிலிருந்து கிழக்குக் கரையோரத்துக்குச் செல்லும் வழிப்பாதையில் ஒரு கேந்திர நிலையமாக வெலிக்கந்தை அமைந்திருந்தல் கூடும். இச்சாசனம் குறிப்பிடும் பெரும்பள்ளி வணிகரின் பாதையில் ஐந்நூற்றுவர் ஏற்படுத்தியிருந்த தளமொன்றில் அமைந்திருந்தது எனக் கருதலாம். மாகலிற் போலவும் மாசேனகாமத்திற் போலவும் அங்கும் ஒரு நானாதேசிய வீரபட்டினம் அமைந்திருந்தது என்ற சிந்தனை ஏற்படுவது இயல்பாகும். அது வருங்கால ஆய்வுகளின் மூலம் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

பொலன்னறுவையில் ஐந்நூற்றுவரின் சாசனம்

பொலன்னறுவையிற் கலாசார முக்கோணத்தவர் அகழ்வாய்வுகளை மேற்கொண்ட பொழுது ஐந்நூற்றுவரைக் குறிப்பிடும் சாசனத் துண்டமொன்று கிடைத்தது. அது நிசங்கமல்லனது காலத்துக் கட்டுமானமாகிய ரன்கொத் விகாரை, பழைய நகரின் வடவாசற்புறம் என்பவற்றுக்கிடையிலே அமைந்துள்ள இடமொன்றிலே காணப்பட்டது. சாசனத்தின் பெரும்பகுதி சிதைந்துவிட்டது. அதிலே புத்தர்க்கு, எரிப்பதற்கு அட்டுவித்தோம் அஞ்ஞாற்றுவரோம் என்ற சொற்கள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. பௌத்த கோயில் ஒன்றிலே விளக்கெரிப்பதற்கு ஐந்நூற்றுவர் ஏற்பாடு செய்தனர் என்பது இவற்றினாலே தெளிவாகின்றது. பொலன்னறுவை நகரின் வடபுறத்தில் ஐந்நூற்றுவர் நிலைகொண்டிருந்தனர் என்பதும் அவர்கள் பௌத்த கோயிலொன்றுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்பது இச்சாசனத்தால் உணரப்படும் அம்சங்களாகும்.

இராமன் புலங்கனான செட்டி சிவாயப்பிரியன்

அநுராதபுரத்திலே, தொல்பொருள் திணைக்களத்தின் பொறுப்பிலுள்ள அருங்காட்சியத்திலே பல தமிழ்ச் சாசனங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றிலொன்று பிரபலமான வணிகன் ஒருவனைப் பற்றியது. இதுவரை ஆய்வாளர்கள் அதனைக் கவனிக்கவில்லை. சாசனம் துண்டமானது. அது தூணொன்றில் எழுதப்பட்ட சாசனத்தின் எஞ்சிய பகுதி. தூணின் மேற்பாகமும் அடிப்பாகமும் மறைந்துவிட்டன. சிலாலேகமான சாசன வாசகம் குறிப்பிடத்தக்களவு நீளமானதென்று அனுமானித்துக்கொள்ள முடிகின்றது.

இச்சாசனத்தின் எழுத்துக்கள் சற்றுப் பெரியவை; தெளிவானவை. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குரிய வரிவடிவங்களின் அம்சங்கள் அவற்றிடையே காணப்படுகின்றன. சாசனம் எங்கிருந்து கிடைத்தது என்பது பற்றி எதுவிதமான விவரங்களும் பதிவு செய்யப்படவில்லை. பொலன்னறுவை, அநுராதபுரம், பதலியா, திருகோணமலை ஆகியவற்றிலிருந்து கிடைத்த சாசனங்களே அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளன.

சாசனத்திலே இராமன் புலங்கனாந விஜையவல்லவச் சேலெட்டியாந சிவாலயப் பிரியன் என்னும் தொடர்கள் சாசனத்தில் உண்டு. இச்சாசனம் இராமன் புலங்கன் என்பவனைப் பற்றியது போலத் தெரிகின்றது. அவன்

செட்டி குலத்தவன், விஜையவல்லவ (ர்) என்பது அவனுடைய மறுபெயர்.
சிவாலயப்பிரியன் என்பது அவனது சிறப்புப் பெயர் போலும்.

சிவாலயமொன்றின் அழிபாடுகளிடையிலிருந்து இச்சாசனத்தைத்
தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தினர் கண்டெடுத்தனர் என்று கருதலாம்.
இராமன் புஜங்கன் என்ற வணிகன் சிவாலயத் திருப்பணிகளில் ஈடுபாடு
கொண்டவன் என்பதை இதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

6

பொலன்னறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள்- 3

படைவீரரின் சாசனங்கள்

- ◆ வேளைக்காறரின் பொலன்னறுவைச் சாசனம்
- ◆ விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி
- ◆ மோறகஹவெல சாசனம்
- ◆ அகம்படி உம்பிழ அயித்தன் கல்வெட்டு
- ◆ தம்பலகாமம் கல்வெட்டு
- ◆ பொலன்னறுவை வேளைக்காறரின் 13 ஆம் நூற்றாண்டுச் சாசனங்கள்
- ◆ பதவியாவில் வேளைக்காறரின் சமஸ்கிருதமொழிக் கல்வெட்டு

வேளைக்காற்றின் பொன்னாறுவைச் சாசனம்

சாசனத்தின் வாசகமும் பதிப்புகளும்

பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காற்றின் சாசனம் ஒரு வரலாற்று மூலம் என்ற வகையிற் பல சிறப்புகள் பொருந்தியது. வேளைக்காறப் படையினைப் பற்றிய பல விவரங்கள் அதில் அடங்கியுள்ளன; அவை வேறெங்கும் காணப்படவில்லை. வேளைக்காறர் வளஞ்செயர் என்னும் வணிக கணத்தவரோடும் அவர்களின் நகரத்தோடும் பந்தமானவர்கள் என்பதை அதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பொலன்னறுவையிலுள்ள தளதாய்ப் பெரும்பள்ளி பற்றியும் பௌத்த சமயம் பற்றியும் சில முக்கியமான விவரங்களை அதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. முதலாம் விஜயபாகுவின் காலத்து நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைக் குறிப்பிடும் ஆவணங்களில் அதுவே காலத்தால் முற்பட்டது. அரசருக்கும் வணிக கணத்தவருக்கும் இடையில் இராணுவ சேவை தொடர்பாக ஏற்பட்ட உறவுகளை ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்வதற்கான மூலம் என்ற வகையில் இச்சாசனம் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.¹

முதலாம் விஜயபாகு அமைத்த தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியின் அருகில் இச்சாசனம் அமைந்திருக்கின்றது. இதனை, 1903 இல் அகழ்வாய்வுகள் நடந்த பொழுது, எச். சி. பி. வெல் அடையாளங் கண்டார். 8' 2" நீளமும் 2' 6" அகலமுங் கொண்ட கற்பலகையில் 49 வரிகளிற் சாசனம் எழுதப்பட்டுள்ளது. சாசனத்திற் குறிப்பிடத்தக்க அளவிலே கிரந்த எழுத்துகள் காணப் படுகின்றன. எழுத்துகள் சிதைவறாதும் தெளிவாகவும் தெரிகின்றன. அதில் இரண்டு பகுதிகள் அமைந்திருக்கின்றன. அளவிற் சிறியதான முதலாம் பகுதி சமஸ்கிருத மொழியிலும் செய்யுள் வடிவமாகவும் அமைந்துள்ளது. மூன்று வசனங்களில் அமைந்த இரண்டாம் பகுதி 44 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அவை வெவ்வேறாக எழுதப்பட்டு, பின்பு ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுச் சிலா சாசனமாக அமைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இச்சாசனத்தை வேளைக்காறர் அமைத்தனர். “பண்ணின இந்த வியவஸ்தை சந்திராதித்யவரை நிற்பதாகக் கைவினா வேற்றிச் செம்பிலும் கல்லிலும் வெட்டுவித்துக் குடுத்தோம்...

பலகலனையும் உள்ளிட்ட திருவேளைக் காற்றோம்” என்னுந் தொடரால் இது உறுதியாகின்றது.²

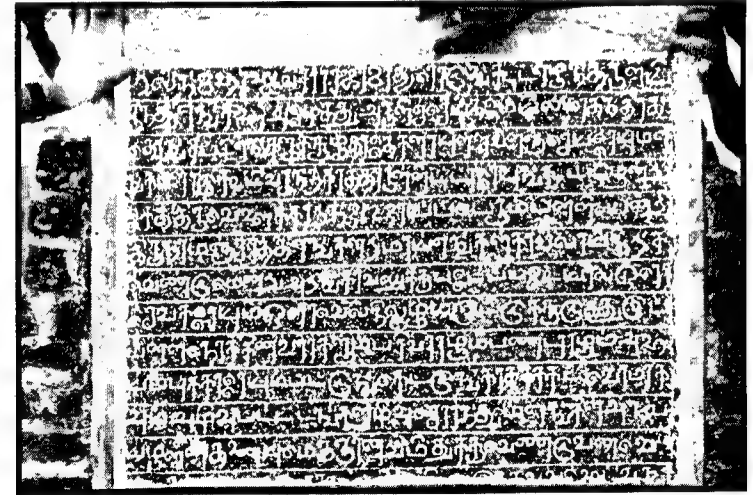
இச்சாசனத்திற்குரிய ஆங்கில மொழியாக்கத்தின் வாசகம் 1903 ஆம் ஆண்டிற்குரிய இலங்கைத் தொல்பொருளியல் ஆய்வு ஆண்டறிக்கையில் வெளியிடப்பட்டது. அந்த மொழியாக்கம் கைலாசபிள்ளை என்பவருடையது.³ தென்னிந்திய சாசனவியலாளரான கிருஷ்ண சாஸ்திரி படித்து உருவாக்கிய சாசனவாசகமும் அவருடைய விளக்கக் குறிப்புகளும் 1911-1912 என்னும் வருடத்துக்குரிய இலங்கைத் தொல்பொருளியல் ஆண்டறிக்கையில் வெளியிடப்பட்டன. பின்பு சாசனத்தின் வாசகத்தைத் தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்பதன் நான்காம் தொகுதியிலே கிருஷ்ண சாஸ்திரி வெளியிட்டார். அவரின் வாசகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு D. M. De Z. விக்கிரமசிங்க, சேனரத் பரணவிதான ஆகியோர் இச்சாசனம் பற்றிய தங்கள் பதிப்புகளை வெளியிட்டனர்.⁵ அவற்றிலே சாசனத்தின் வாசகம், ஆங்கில மொழியாக்கம், விளக்கக் குறிப்புகள் என்பன அடங்கியுள்ளன.

வேளைக்காற்றின் சாசனம்
சமஸ்கிருதப் பகுதி

தமிழ் மொழியில் அமைந்துள்ள நீளமான பகுதியிற் கணிசமான அளவிலே சமஸ்கிருதச் சொற்களும் சொற்றொடர்களுங் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் வழக்கற்றுப்போன பல சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அதனாற்

சாசனத்தின் பகுதிகள் சிலவற்றை இலகுவிலே புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இதனை வெளியிட்ட பதிப்பாசிரியர் இருவருக்கும் இந்த அனுபவம் ஏற்பட்டது. அவர்களின் பதிப்புகளில் கருத்து முரண்பாடுகளையும் சில தவறான விளக்கங்களையும் காணமுடிகின்றது. வளஞ்செயர், வேளைக்காற்றர் என்போர் தொடர்பான விடயங்கள் பற்றிய புரிந்துணர்வில் அண்மைக் காலத்திலே கணிசமான முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. அதனாற் புதிய விளக்கங்களோடு சாசனத்தைப் பதிவு செய்து மீண்டும் வெளியிடுவது அவசியமாகிவிட்டது. அபையகிரி மகாவிசாரத்து ஆயதனமாகிய உத்தொருள்மூளையின் நாயகரான மஹாஸ்தவிரர் முகலனும் அமைச்சர்கள் சிலரும் மேற்கொண்ட முயற்சியின் விளைவாக வேளைக்காற்றர் பொலன்னறுவையிலுள்ள தளதாய்ப் பெரும்பள்ளி பற்றிச் செய்த ஏற்பாடுகள் பற்றிய விவரங்களை இச்சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. உத்தொருள்மூளை, உதுருள்மூலை என்னும் இரு வடிவங்களும் சாசனத்தில் உள்ளன. அவை பாளி, சிங்கள மொழிகளில் முறையே உத்தரோமூல, உதுருமூல என வழங்கும் சொற்களின் தமிழ் வடிவங்களாகும்.

வேளைக்காற்றின் சாசனம்
நடுப்பகுதி

முதலாம் விஜயபாகு

ஒரு வரலாற்று மூலம் என்ற வகையில் வேளைக்காற்றின் சாசனம் பெறும் முக்கியத்துவத்தை மதிப்பீடு செய்வதற்கு அதனைப் பற்றிய கால நிர்ணயம்

அவசியமாகின்றது. அது எழுதப்பட்ட சமயத்தில் ஆட்சி புரிந்த அரசனின் பெயர் சாசனத்திலே குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆயினும் முதலாம் விஜயபாகுவின் ஆட்சி முடிந்த பின்பு சாசனம் எழுதப்பட்டது என்று கொள்வதற்கு ஏதுவான குறிப்புகள் அதில் உண்டு. விஜயபாகு ராசனைப் பற்றி அதில் மேல்வருமாறு சொல்லப்படுகின்றது:

“ஐம்பத்தையாண்டு இலங்கை முழுதும்
ஒரு குடை நிழற்றி திருவிராஜ்யஞ்
செய்தருளி எழுபத்து மூவாண்டு
திருநகரத்திரம் செலுத்தின கோ ஸ்ரீ
சங்கபோதிவர்மரான சக்கரவர்த்திகள்
ஸ்ரீ விஜயபாகு தேவர்”⁸

இவ்விவரங்கள் வேளைக்காற்றும் மகாஸ்தவிரர் முகலனும் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கை பற்றியன்றிப் புலத்திபுரத்தில் அபயகிரிமகாவிஹாரம், தளதாய்ப்பெரும்பள்ளி ஆகியவற்றின் நிர்மாணம் தொடர்பாகவே சொல்லப்படுகின்றன. அத்துடன் அரசனைப் பற்றிய இவ்விவரங்கள் சென்ற காலத்து நிகழ்ச்சிகளாகவே சொல்லப்படுகின்றன. விஜயபாகு ராசனைப் பற்றிய மகாவம்சக் குறிப்புகளும் இந்த விளக்கத்திற்கு ஆதாரமாய் உள்ளன. அவன் தனது 18 ஆம் வயதிலே அரசபதவி பெற்றானென்றும் 55 ஆண்டுகள் அரசுபுரிந்தான் என்றும் அந்நூல் கூறும். அதன்படி விஜயபாகுவின் ஆயுட்காலம் அவனது 73 ஆம் வயதில் முடிவுற்றது. எழுபத்துமூவாண்டு திருநகரத்திரம் செலுத்தின என்று சென்ற கால நிகழ்ச்சியாக விஜயபாகுவின் காலத்தைப் பற்றிச் சாசனம் குறிப்பிடுவதால் அது அவனிறந்த பின்பு எழுதப்பட்டதென்பது தெளிவாகின்றது.

விக்கிரமசிங்க, பரணவிதான ஆகியோர் குறிப்பிட்ட சாசனத்தொடர் விஜயபாகு 73 பிறந்த நாள் விழாக்களைக் கொண்டாடியமை பற்றியதென்று பிழையாக விளக்கியுள்ளனர். அரசன் பிறந்த நகரத்திர நாள் முதலாக 73 வருடங்கள் மறைந்து விட்டமையினைக் குறிக்கும் வண்ணமாகச் சாசனத்தில் எழுதியுள்ளனர் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. அக் கருத்தினைப் பரணவிதான வலியுறுத்தியுள்ளபோதும் சாசனம் பற்றிய கட்டுரையை “முதலாம் விஜயபாகுவின் பொலன்னறுவைச் சாசனம்” என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளமை முற்றிலும் பொருத்தமற்றதாகும்.

சாசனத்தின் காலம்

விஜயபாகுவின் ஆட்சி முடிந்த பின்பு இருபது அல்லது முப்பது வருடங் களுக்குப் பின்பு, இச்சாசனம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது D. M. De.Z விக்கிரமசிங்கவின் கருத்தாகும்.⁹ அது இரண்டாம் விக்கிரமபாகுவின் காலத்திலோ (1116 – 1137) இரண்டாம் கஜபாகுவின் காலத்திலோ (1137 – 1153) எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவர் கருதினார். சாசனத்தின் காலம் பற்றி விக்கிரமசிங்க முன்வைத்துள்ள விளக்கம் முற்றிலும் பொருத்தமற்றது என்பதை R.A.L.H. குணவர்த்தன தக்க காரணங்களோடு நிறுவினார். அவருடைய வாதங்கள் மேல்வருவனவாகும்:

1. தளதாய்ப் பொரும்பள்ளியின் செல்வங்களை விக்கிரமபாகு கவர்ந்து கொண்டான் என்று சூளவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே, சாசனம் அந்நிகழ்ச்சிக்கு முற்பட்டதாதல் வேண்டும். இச்சாசனம் இரண்டாம் கஜபாகுவின் காலத்துக்குரியதென்று கொள்வதற்கு எதுவிதமான ஆதாரமும் இல்லை.
2. சங்கத்தார் மீது அதிருப்தி கொண்டிருந்த விக்கிரமபாகு அவர்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை மேற் கொள்வதற்கு, இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளைக் கொண்ட தனது ஆட்சிக்காலத்தின் இறுதிவரை பொறுத்திருப்பான் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது.
3. இச்சாசனம் முதலாம் விஜயபாகுவின் ஆட்சி பற்றிய பல விவரங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் அது விக்கிரமபாகுவைப் பற்றி ஒன்றுங் கூறவில்லை. அது காலத்தாற் பல வருடங்களுக்குப் பிற்பட்டதாயின் அரசனைப் பற்றிய விவரங்கள் அதில் வேறுவிதமாகவே அமைந்திருக்கும். தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பினை ஒப்புக்கொண்ட வேளைக்காற்படை அரசனுக்கு விகவாசமுடையது போலத் தெரிகின்றது. மகாஸ்தவிரர் முகலன் வேளைக்காற்ப் படையினை அழைத்திருந்த சமயத்தில் அரசனின் அமைச்சர்களுங் கூடவிருந்தனர். அரசன் தளதாய்ப்பெரும் பள்ளியின் உடைமைகளைக் கவர்ந்து கொள்ளும் நோக்க முடையவனாய் இருந்திருப்பின் வேளைக்காற் சாசனங் குறிப்பிடும் உடன்படிக்கையைச் செய்திருக்க மாட்டார்கள்.

4. பௌத்த சமய நிறுவனங்களின் உடைமைகளைக் கவர்ந்து கொள்ளும் எண்ணங்களுக்கு அவனது அமைச்சர்களும் படையும் விரோதமாய் இருந்திருப்பின் விக்கிரமபாகு அவற்றை அபகரிக்கும் முயற்சிகளில் வெற்றி பெற்றிருக்க முடியாது. ஆனால், உண்மையில் அவன் அவற்றைக் கவர்ந்துவிட்டான். விஜயபாகு மட்டுமே சாசனத்திற் குறிப்பிடப்படுவதால் இச்சாசனம் முதலாம் விஜயபாகு இறந்த பின்பும் விக்கிரமபாகு அதிகாரம் பெறுவதற்கு முன்பும் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.¹⁰

விஜயபாகுவும் அபையகிரி மகாவிகாரமும்

முதலாம் விஜயபாகு அபையகிரி விகாரத்தையும் அதனைச் சேர்ந்த நிறுவனங்களையும் பொலன்னறுவையில் அமைத்தபடியால் அவனைப் பற்றிய பிரதானமான விவரங்களைச் சாசனத்திற் பதிவு செய்துள்ளனர். விஜயபாகுவைப் பற்றிய விவரங்கள் பல சாசனத்திலே கூறப்படுகின்றன. அவன் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் வந்தவன்; சூரிய வம்சத்தவன். பகைவரை வென்று அநுராதபுரத்தில் முடிசூடியவன். அவன் சங்கத்தாரின் அனுசரணையோடு பௌத்த சமயத்தை பாதுகாப்பதற்கென்று (சங்கநியோகத்தால் புத்த சாஸனம் ரக்ஷிக்கவேண்டி) திருமுடி தரித்தான் என்றும் சொல்லப் படுகின்றது. அருமண தேசத்தினின்றும் (பர்மா/மியன்மார்) சங்கத்தாரை வரவழைத்து அவர்கள் மூலமாக மூன்று நிகாயங்களையுஞ் சேர்ந்த சங்கத்திலே சீர்திருத்தங்களை அவன் செய்வித்தான். விஜயபாகு மூன்று துலாபாரங்கள் செய்து, மூன்று நிகாயத்துச் சங்கத்தாருக்கும் பெறுமதிமிக்க பொருள்களைத் தானம் பண்ணினான். விஜயபாகுவின் துலாபாரம் பற்றிய விவரங்கள் இச்சாசனத்தில் மட்டுமே சொல்லப்படுகின்றன. அவனைப் பற்றிய ஏனைய விவரங்கள் மகாவம்சத்தின் மூலம் உறுதியாகின்றன..

முன்பு கவனித்தவாறு இச்சாசனம் விஜயபாகுவின் ஆட்சிக் காலத்தையும் ஆயுட் காலத்தையும் சரியாகக் குறிப்பிடுகின்றது. ஐம்பத்தம் யாண்டு இலங்கை முழுவதும் ஒரு குடை நிழற்றித் திருவிராஜ்யஞ் செய்தருளி எழுபத்துமூவாண்டு திருநகரத்திரஞ்செலுத்தின என்பது அவனைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்பாகும். அரசனைக் கோ என்றும் சக்கரவர்த்திகள் என்றுஞ் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. கோ என்பது அரசனைக் குறிக்குஞ் சொல்; அது புராதன காலம் முதலாகத் தமிழகத்தில் நிலவிய வழமையாகும். முதலாம் குலோத்துங்கன் காலம் முதலாகச் சக்கரவர்த்திகள் என்று அரசனைக்

குறிப்பிடுவது தமிழ்ச் சாசன வழக்காகிவிட்டது. தென்னிந்திய வழமைகளின் செல்வாக்கின் காரணமாக இலங்கையிலே பொலன்னறுவைக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட சில சாசனங்கள் அரசனைக் கோ என்றும் சக்கரவர்த்தி என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.

அபையகிரி மகாவிகாரம் பற்றிய சாசனக் குறிப்புகளின் முக்கியத்துவத்தை விக்கிரமசிங்க, பரணவிதான ஆகியோர் புரிந்துகொள்ளத் தவறிவிட்டனர். இச்சாசனத்தின் பதிப்புரையில் விக்கிரமசிங்க மேல்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“புலநரியானவிஜயராஜபுரத்தில் தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியை நுவர்கல் தேவ சேனவிரத்தர் அமைத்தான். முன்பு அபையகிரி மகாவிகாரத்துப் பிரதானமான ஆயதனமாகிய உத்தொருளுமூளையில் வைக்கப்பட்டிருந்த தந்த தாது, பிஷாபாத்திரம் என்பவற்றுக்குரிய நிரந்தரமான பள்ளியாக அது அமைக்கப்பட்டது.”

இது தளதாய்ப்பெரும்பள்ளி பற்றிய சாசனக் குறிப்பின் சரியான விளக்கமாகத் தெரியவில்லை. சேனாதிபதி தேவ(ன்) விஜயராஜபுரத்திலே தளதாய்ப்பெரும்பள்ளியைக் கட்டுவித்தான். தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியின் நிர்மாணம் பற்றிய குறிப்புகள் சாசனத்தில் இரண்டு இடங்களில் உள்ளன. முதலாவது குறிப்பு ஆரம்பப் பகுதியான சமஸ்கிருதப் பகுதியில் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

“லங்காயாம் ஜிநதந்ததாது பவனம்
ஸேனாதிபோகார்ஷீத் ஸ்ரீ விஜயபாகு
ந்ருபராதேஸாத் புலஸ்தேஹ் புரே”.¹²
“ஸ்ரீ விஜயபாகு ராசனின் கட்டளைப்படி
இலங்கையில், புலஸ்திபுரத்திலே, புத்தரின்
தளதாவின் கோயில் சேனாதிபதி
தேவனால் அமைக்கப்பட்டது.”

சேனாதிபதியான தேவனின் கட்டுமானப் பணிகள் சாசனத்தின் தமிழ்ப் பகுதியிலே சற்று விரிவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றைப் பற்றிய குறிப்பு மேல்வருமாறுள்ளது;

“ஸ்ரீவிஜயபாஹு தேவர் நுவரகல்
தேவ சேனவிரத்தர்க்கு நியோகித்துப்
புலநரியான விஜயராஜபுரத்து எடுப்பித்த
மூலஸ்தானமாகிய அபயகிரி மகா விகாரத்து
அக்ராயதனமான உத்தொருள் மூளையில் ...
கந்தகுடியான தளதாய்ப்பெரும்பள்ளி”¹³

மூலஸ்தானமாகிய அபயகிரி மகாவிகாரம், அதன் அக்ராயதனமான உத்தொருள்மூளை, கந்தகுடியான தளதாய்ப்பெரும்பள்ளி என்னும் மூன்று அமைப்புகள் பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. அம்மூன்றும் தனியான அமைப்புகள். ஆயினும் அவை நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டவை. அபயகிரி மகாவிகாரம் மூலஸ்தானமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அது முற்காலம் முதலாக இலங்கையில் நிலவிவந்த மூன்று சங்கத்தார் பிரிவுகளில் ஒன்றாகும். மகாவிகாரை, தக்கிண விகாரம் என்பன மற்றைய பிரிவுகளாகும். அவற்றை மூன்று நிகாயம் என்று இச்சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. உத்தொருள்மூளை அபயகிரி மகாவிகாரத்தோடு கூடிய சங்கத்தார் பள்ளிகளின் பிரதானமானது. தளதாய்ப்பெரும்பள்ளி உத்தொருள் மூளைக்குரிய நிறுவனமாகும். இம்மூன்று நிறுவனங்களும் விஜயபாகுவின் ஆணைப்படி, சேனாதிபதியான தேவ என்பவனின் மேற்பார்வையிலே புலத்திநகரான விஜயராஜபுரத்தில் நிர்மாணிக்கப்பட்டன என்று கொள்ளும் வகையிற் சாசனக்குறிப்பு அமைந்துள்ளது.¹⁴ விஜயபாகு மன்னன் பொலன்னறுவையினை இராசதானியாக அமைத்த பொழுது அங்கே மூன்று நிகாயங்களின் மூலஸ்தானங்களாகிய சங்கத்தார் பள்ளிகளை அமைத்தான் என்று கொள்வதற்கு இது ஏதுவாகின்றது. இந்த விளக்கத்துக்கு மகாவம்சத்திலுள்ள மேல்வரும் குறிப்பு ஆதாரமாகின்றது:

“புலத்திநகரத்தில் ரம்மியமான பல விகாரங்களைப் பல்வேறு இடங்களில் அமைத்து, மூன்று நிகாயங்களையுஞ் சேர்ந்த சங்கத்தாரை அவற்றிலே வசிக்குமாறு ஏற்பாடுகள் செய்தான். அவர்களுக்கு வேண்டிய நால்வகைப் பொருள்களையும் மிகுந்தளவிலே தானம்பண்ணி அவர்களுக்கு இன்ப உணர்வுகளை ஏற்படுத்தினான்.”¹⁵

விஜயபாகுவின் காலத்தில் மூன்று நிகாயங்களினதும் தலைமை நிலையங்கள் பொலன்னறுவைக்கு இடமாற்றம் பெற்றன போலத் தெரிகின்றது.

தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியும் உத்தொருள்மூளையும்

உத்தொருள்மூளை ஆயதனத்தைச் சேர்ந்த சங்கத்தாரின் மேற்பார்வையிலிருந்த தளதாய்ப்பெரும்பள்ளி இருவகையில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. அது புத்தர் பிரானின் தந்ததாது, பிக்ஷாபாத்திரம் ஆகியவற்றின் கோயிலாக அமைந்திருந்தது. தாதுக்கள் வழிபாட்டிற்கும் போற்றுதற்கும் உரிய புனித சின்னங்களாகி விட்டன. அத்துடன் அது ஒரு படிமாகரமாகவும் விளங்கியது. அதனால் அதைக் கந்தகுடி என்றுங் குறிப்பிட்டனர். அங்கே புத்தர் பெருமானின் படிமமொன்று தாபனமாகி இருந்தது. அப்படிமத்தை மங்கள சிலாமயமான புத்ததேவர் என்று இச்சாசனம் வர்ணிக்கின்றது.

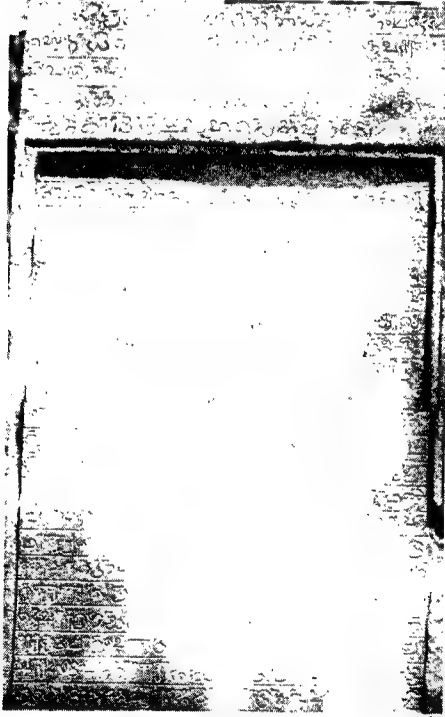
ஆண்டு தோறும் படிமாகரத்தில் உற்சவங்கள் நடைபெற்றன. திருநயன மோக்ஷம், அஞ்சனநிறுக்கும் கண்ணாலஞ் செய்தல் என்னுஞ் சமயச் சடங்குகள் நடைபெற்றன. ஆட்டாண்டு தோறும் திருநயன மோக்ஷம் பண்ணி அஞ்சனநிறுக்கும் கண்ணாலஞ் செய்யும் மங்கள மகா சிலாமய புத்த தேவர் என்பது சாசனத் தொடர்.¹⁶

நயனமோக்ஷம்

இதிலுள்ள நயனமோக்ஷம், அஞ்சனநிறுக்கும் கண்ணாலம் என்னும் தொடர்கள் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டியவை. நயனமோக்ஷம் என்பது நேத்திர பிங்கம என்ற ஒருவகைச் சடங்கினை நினைவுபடுத்துகின்றது. பௌத்த கோயிலொன்றிலே வழிபாடு செய்வதற்கென்று புதிய படிமமொன்றைத் தாபிக்கும் பொழுது நேத்திர பிங்கம என்ற சடங்கு நடைபெறும்.¹⁷ அது சமயகுருமார்களினாலன்றிப் படிமத்தை உருவாக்கிய கலைஞரார் செய்யப்படும். அச்சடங்கு கண்திறத்தல் என்று கொள்ளப்படும். சடப்பொருளான உலோகத்தில் அமைந்த உருவம் அச்சடங்கின் மூலம் உயிரோட்டம் பெறுகிறதென்று கொள்ளப்படும். கண்திறத்தல் என்னும் சடங்கின் மூலம் படிமம் தெய்வீக சாந்நித்தியம் பெற்றதாகி வழிபாட்டுக்கு உரியதாகிவிடுகின்றது. இந்துசமய மரபில் இச்சடங்கினை நயன உன்மீலனம் என்பர். இச்சடங்கு இந்து சமயம், பௌத்தம் ஆகிய இரண்டுக்கும் பொதுவானது.

வேளைக்காறின் சாசனம் நேத்திர பிங்கம என்ற வழமையான சடங்கினையே நயனமோக்ஷம் என்று குறிப்பிகின்றது போலத் தெரியவில்லை.

கடவுட் படிமமொன்றை வழிபாட்டிற்குரியதாகத் தாபனம் பண்ணுமிடத்துச் செய்யப்படுவதே நேத்திர பிங்கம. அது படிமங்கள் தொடர்பாக மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்படுவதில்லை. உற்சவ காலங்களிலும் அது செய்யப்படுவதில்லை. வேளைக்காறின் சாசனங் குறிப்பிடும் நயனமோக்ஷம் வோறொரு வகையான வைபவம் போலத் தெரிகின்றது. அது ஆண்டுதோறும் கந்தகுடியான தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியில் நடைபெறுவது. அப்பெரும்பள்ளி மகாயானச் சார்புடையது என்பது கவனித்தற்குரியது. அதிலுள்ள புத்தர் படிமமும் அபிஷேக புத்தரின் படிமமாகும்.

வேளைக்காறின்
சாசனம்
பொலன்னறுவை

நயன மோக்ஷம் என்ற தொடரைக் “கண் திறத்தல்” எனவும் “பார்வையின் மூலமான விடுதலை” எனவும் இருவிதமாக விளக்க முடியும்¹⁸. படிமத்தைப் புத்த தேவர் என்று சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. ஆண்டு தோறும் உற்சவ சமயத்திலே புத்த தேவரை அடியார்கள் நேரிலே கண்டு வழிபாடு செய்வதற்கு வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டது. புத்த தேவர் தனது பார்வையின் மூலம் வழிபடுவோருக்கு மோக்ஷம் அழிக்க வல்லவர் என்பதனைச் சாசனங்

குறிப்பிடுகின்றது என்று கொள்வதே நயனமோக்ஷம் பற்றிய பொருத்தமான விளக்கமாகத் தெரிகின்றது. அஞ்சன நிறுக்கும் கண்ணாலம் என்னுந் தொடரிலுள்ள கண்ணாலம் என்னுஞ் சொல் கல்யாணம் என்பதன் மறு வடிவமாகும்¹⁹. அது சாசனவழக்கில் அவ்விதமாகவே வருகின்றது. எனவே இத்தொடர் ஒரு உற்சவம் ஒன்றினைப் பற்றியதாகும். அது அஞ்சனம் இடுவதைப் பற்றிய சடங்கினை உள்ளடக்கிய உற்சவமாகும். அஞ்சனம் என்னுஞ் சொல் நீறு, துகள், உலோகப் பொடி, திலகம், வண்ணக்கலவை முதலியவற்றைக் குறிக்கும். புத்தர் படிமத்தின் கண்ணிமைகளிலும் புருவங்களிலும் பூசப்படும் ஒரு கலவையினை அஞ்சனம் என்று சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. அது கந்தகுடியான தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியில் நடைபெற்ற வருடாந்த உற்சவத்திலே ஒரு பிரதான சடங்காக நடைபெற்றது. தனது பார்வையின் மூலம் தரிசனம் பண்ணுவோர்க்குப் பாவவிமோசனத்தின் பயனாகிய வீடுபேற்றினை வழங்கும் கருணாநிதியான புத்தருக்கு அஞ்சன நிறுக்கும் கல்லாணம் என்னுஞ் சடங்கினை வருடாவருடம் நடைபெறும் உற்சவத்திலே செய்வது மிகவும் பொருத்தமானது.

தளதா, பிக்ஷாபாத்திரம் ஆகியவற்றை மூவுலகுக்குஞ் சிகாமணி என்றும் ஸ்வாமி தேவர்கள் என்னுஞ் சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. பொலன்னறுவைக் காலத்துப் பௌத்த சமயநெறியின் சில அம்சங்களை இவ்வர்ணனைகள் பிரதிபலிக்கின்றன. தாதுக்கள் புனித சின்னங்களாகக் கொள்ளப்பட்டதோடு அவை தெய்வாம்சம் பொருந்தியன என்ற நம்பிக்கையும் தோன்றிவிட்டது. அவை வழிபாட்டுக்கும் போற்றுதற்குமுரிய தேவர்களாக உருவகிக்கப் பட்டுள்ளன. தளதாவைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வாறான சிந்தனைகளும் நம்பிக்கைகளும் இன்று வரை நிலைபெற்றுள்ளன.

கந்தகுடியான தளதாய்ப் பெரும்பள்ளி பொலன்னறுவையிலுள்ள நீள் சதுரமேடையிலுள்ளதும் இரண்டாம் விகாரம் என வர்ணிக்கப்படுவதுமான கட்டடமென்று அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளது. செங்கற்றிருப்பணியான அக்கோயில் கர்ப்பகிருகம், அந்தராளம் என்னும் பிரதானமான பகுதிகளையுடைய 75 அடி நீளமும் 45 அடி அகலமுங் கொண்ட கட்டுமானமாய் அமைந்திருந்தது. தளதா என்ற சொல் அழிபாடுகளிடையே காணப்படுகின்றது. அதன் வடிவமைப்பு முதலாம் விஜயபாகுவின் காலத்துக்கு உரியதாகும்²⁰.

உத்தொருள்முனை ஆயதனம்

அபையகிரி மகாவிகாரத்தோடு இணைந்திருந்த உத்தொருள்முனை மிகுந்த செல்வாக்குடைய, புரதானமான, பெரிய ஆயதனங்களில் ஒன்றாகும். அது மானவம்மனின் காலத்தில் (684 –718) உற்பத்தியாகியதென்பது மரபுவழிக் கதையாகும். ஆரம்பம் முதலாகத் தளதா தங்கள் பொறுப்பிலிருந்ததென்று அந்த ஆயதனத்தைச் சேர்ந்த சங்கத்தார் உரிமை பாராட்டுவர். நான்காம் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்திலும் தளதா அவர்களின் பொறுப்பிலிருந்தது என்பதை அவனுடைய ஆட்சியில் (1302–1326) எழுதப்பெற்ற தளதா சிரித மூலம் அறியமுடிகிறது. ²¹

சாசனத்திலுள்ள அக்ராயதனம் என்னும் சொல்லைத் தளதா சிரிதவிலுள்ள விவரங்களின் அடிப்படையில் விளக்கமுடிகின்றது. தளதா தரிசனம் பற்றிய வைபவமும் அதற்குரிய சடங்குகளும் உதுருள்முனை ஆயதனத்துச் சங்கநாயகரின் மேற்பார்வையில் நடைபெற்றன என்று அந்நூல் கூறும். ஆயதனம் என்பது சங்கத்தாரின் ஆராமம் என்பது இதனாலே தெளிவாகின்றது. எனவே அக்ராயதனமான உத்துருள்முனை அபையகிரி மகாவிகாரத்தின் முதன்மைப் பெரும்பள்ளியாகும். வேளைக்காறின் சாசனம் எழுதப்பெற்ற சமயத்தில் வியாரினி முகலன் அந்தப் பெரும்பள்ளியின் சங்கநாயகராக விளங்கினார்.

முகலன் மகாஸ்தவிரர்

சிங்கள மொழியில் முகலன் என வழங்கும் பெயர் பாளி மொழியில் மொக்கல்லான என வரும். முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்தில் மொக்கல்லான என்னும் பெயருடைய தேரர்கள் நால்வர் இருந்தனர். அவர்களைப் பற்றிய விவரங்கள் மேல்வருவனவாகும்:

1. மொக்கல்லான வியாகரண(ம்) என்னும் நூலின் ஆசிரியரான மொக்கல்லான மகாதேரர். அந்நூலின் விருத்தியுரை, பஞ்சிக என்பவற்றையும் அவர் எழுதினார். முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் 14 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற சங்கசுத்தி, சங்க இணைப்பு ஆகியவற்றில் அவர் பங்கு கொண்டிருந்தார் என்று கருதப்படுகின்றது.
2. விநயகண்டிபதம் என்னும் நூலின் ஆசிரியரான மொக்கல்லானார்.

3. அரசனின் ஆதரவில் அபிதானப்பதீபிகா என்னும் நூலை எழுதிய மொக்கல்லானார்; அவர் வில்கம்மூல ஆயதனத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஜேதவனவிகாரத்தில் வாழ்ந்தார்.
4. சங்கசுத்தி ஏற்பாடுகளைச் செய்த சங்கத்தார் அவையிலே பங்குபற்றிய மொக்கல்லானார்.²²

மொக்கல்லான வியாகரணத்தின் ஆசிரியரையே வேளைக்காறின் சாசனம் வியாரினி முகலன் என்று குறிப்பிடுகின்றதென்று விக்ரமசிங்க கருதினார் அவர் மேல்வருமாறு கூறுகிறார்:

“இவர்களில் முதலாமவரையே ராஜகுரு முகலன் மகாஸ்தவிரரென்று எம்மால் அடையாளங்காண முடிகின்றது. அவர்கள் இருவரும் மிகுந்த பாண்டித்திய முடையவர்கள்; இலக்கண ஆசிரியர்கள். அவர்கள் அநுராதபுரத்தில் வாழ்ந்தனர் என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஒருவர் அபையகிரி விகாரத்து உதுருள்முனையில் இருந்தவர். மற்றவர் அங்குள்ள அபையகிரி விகாரத்தைச் சேர்ந்திருக்கக் கூடியதான தூபாராமத்தில் இருந்தவர். மேலும், இந்நூல்வரில் முதலாவது மொக்கல்லானார் சங்கசபை கூடிய பொழுது விநயம் முதலானவற்றைத் துறைபோகக் கற்றறிந்த வயோவிருத்தராயிருந்திருப்பார். அல்லாவிடின் சங்கசபையின் தலைவரான மகாகஸப்பரின் உதவியாளராக இருந்திருக்க முடியாது. அவர், பொலன்னறுவைக்குப் போவதற்கு முன்பு, அநுராதபுரத்திலே இலக்கண நூலை எழுதியிருக்க வேண்டும். எனவே, விஜயபாகுவின் ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் அரசனது ஆதரவைப் பெற்ற இளஞ் சாமனேரர்களில் ஒருவராக மொக்கல்லானரைக் நாம் கருதுவோம். முதலாம் விக்ரமபாகு 1137 இல் இறந்த பொழுது அவரின் வயசு 35 இற்கும் கூடியதாய் அமைந்திருக்காது. அவர் அக்காலமளவிலே நூலாசிரியராகி யிருத்தல் கூடும். எனவே, 28 வருடங்களுக்குப் பின்பு, முதலாம் பராக்கிரமபாகு 1165இல் மகாசங்கத்தார் சபையைக் கூட்டிய பொழுது மொக்கல்லானர் பிரபல்லியமான, வயோதிபரான மகாதேரராயிருத்தல் வேண்டும். அவரைக் காட்டிலும் சற்று முதியவரான மகாகஸப்பரின் உதவியாளராக அவர் தெரிவு செய்யப்பட்டமை வியப்பிற்குரியதன்று. நாம் இன்னும் ஒரு படி முன்னோக்கிச் சென்று தக்கிண தேசத்திலிருந்து சென்று சங்கசபையிற் கலந்துகொண்ட மொக்கல்லானரும் இவரேயென்று கருதலாம்.”²³

தளதாய்ப்பெரும்பள்ளியும் வேளைக்காறமும்

புத்தர் பெருமானின் தாதுக்களில் மிகுந்த சிறப்புடையதான தந்ததாது நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு கலிங்க தேசத்து இளவரசரால் அநுராதபுரத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. அச்சமயத்தில் மகாசேனனின் மகனாகிய மேகவண்ண அபையன் அரசனாயிருந்தான். ஆரம்பகாலம் முதலாக அது வழிபாட்டுக்குரிய சின்னமாகப் போற்றப்பட்டது. அதனை வழிபடுவதற்கென்று அமைக்கப்பட்ட கோயில் அரண்மனைக்குச் சமீபத்திலிருந்தது. அதனைக் காவல்புரிவது அரசரின் பணியாகக் கொள்ளப்பட்டது. அக்கோயிலின் பரிபாலனமும் தந்ததாது தொடர்பாக நடைபெறும் உற்சவங்களும் அபையகிரி மகாவிகாரத்தின் பொறுப்பாகி விட்டன. கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாவது தசாப்தத்திலே ஃபா - ஸியான் என்னும் சீன நாட்டுப் பௌத்த சமயகுரவர் அநுராதபுரத்திலே தங்கியிருந்த பொழுது தந்ததாது வருடாந்த உற்சவத்தில் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. அந்த உற்சவமும் அபையகிரி மகாவிகாரத்துச் சங்கத்தாரின் அனுசரணையோடு நடைபெற்றதென்று ஃபா - ஸியான் கூறுவார்.²⁴

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே, முதலாம் விஜயபாகுவின் மறைவினையடுத்துப் பொலன்னறுவையிலுள்ள தளதாய்ப்பெரும்பள்ளி தொடர்பாகச் சில புதிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய நேர்ந்தது. அவற்றைப் பற்றிய விவரங்கள் மேல்வரும் சாசனப் பகுதியில் அடங்கியுள்ளன:

“... கந்தகுடியான தளதாய்ப்பெரும்பள்ளி உங்கள் ரக்ஷையாக வேண்டுமென்று சகலசாஸ்திராகம சீலாசார சம்பன்னரான ராஜகுரு உதுருள்முளையில் வியாரிணி முகலன் மகாஸ்தவிரர் ராஜ்யாமாத்யரோடும் கூட எழுந்தருளியிருந்து எங்களை அழைத்து அருளிச் செய்தமையில் மாதந்திரத்தோங் கூடி .... மூன்றுகைத் திருவேளைக்காறன் தளதாய்ப்பெரும் பள்ளியென்று திருநாமஞ் சாத்தி எங்களறமாய் எங்கள் காவலாய் நிற்க வேண்டுமென்று அறங்காவலுக்கு (ப)டைப்படையால் ஒரோ சேவகரையும் ஒரோவேலி நிலமும் இட்டுக்குடுத்து இப்பள்ளி நோக்கின ஊர்களும் பரிவாரமும் பண்டாரமும் அபயம் புக்காரையும் பட்டும் கெட்டும் காக்கக் கடவோமாகவும்”²⁵

இச்சாசனப் பகுதியில் மேல்வரும் விடயங்கள் அடங்கியுள்ளன:

விக்கிரமசிங்க முன்வைத்துள்ள வாதங்கள் எல்லாம் ஊகங்களின் அடிப்படையில் எழுந்தவை. அவற்றுக்கு அடிப்படையான சான்றாதாரம் எதுவுமில்லை. அவருடைய கருத்துகள் இரு தவறான விளக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவற்றிலொன்று சாசனங் குறிப்பிடும் உத்தொருள்முளை அநுராதபுரத்தில் அமைந்திருந்தது என்ற கருத்தாகும். மற்றையது இச்சாசனம் முதலாம் விஜயபாகுவின் காலத்துக்கு இரண்டு மூன்று தசாப்தங்களுக்குப் பிற்பட்டது என்ற அவரது சிந்தனை. முன்பு இங்கு கவனித்தவாறு சாசனங் குறிப்பிடும் உத்தொருள்முளை பொலன்னறுவையில் அமைந்திருந்தது. வேளைக்காறரின் சாசனம் விக்கிரமபாகு அதிகாரம் பெறுவதற்கு முன் எழுதப்பட்டதென்று கொள்வதற்கு வலுவான காரணங்கள் உண்டென்பதால் வியாரிணி முகலன் என்னும் ராஜகுருவான மகாஸ்தவிரரைப் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்தவரான மொக்கல்லான வியாகரணத்தின் ஆசிரியரென அடையாளங் காண்பது பொருத்தமற்றதாகி விடுகின்றது. இருவருக்குமிடையில் 55 ஆண்டுகால இடைவெளி உண்டு. வியாரிணி முகலனாரை மகாஸ்தவிரர் என்று சாசனங் குறிப்பிடுவதால் அவர் சாசனம் எழுதப்பட்ட சமயத்தில் முதுமைப் பருவத்திலுள்ள ஒருவராதல் வேண்டும். அவர் உத்தொருள்முளை ஆயதனத்தின் நாயகராக இருந்தமையுங் குறிப்பிடற்குரியது. வியாரிணி முகலன், மொக்கல்லான வியாகரணத்தின் ஆசிரியர் என்போர் இரு வேறு தலைமுறைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. கி.பி 1110 இல் மகாதேரராக விளங்கிய ஒருவர் 55 வருடங்களின் பின்னரும் அப்பதவியில் இருப்பது அசாத்தியமானது. எனவே, இதுவரை கிடைத்துள்ள விவரங்களின் அடிப்படையில் வியாரிணி முகலன், மொக்கல்லான வியாகரணத்தின் ஆசிரியரான மொக்கல்லானர் ஆகியோர் வெவ்வேறு தலைமுறைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. ஒருபெயருடைய மகாதேரர் இருவர் வியாகரண விற்பன்னராயிருப்பது சாத்தியமானதாகும்.

வியாரிணி (வியாகரணி) என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் ராஜகுருவான முகலன் மகாஸ்தவிரருக்கு மட்டுமே உரியதாகும். அவர் ராஜகுருவென்று வர்ணிக்கப்படுவதால் முகலனார் முதலாம் விஜயபாகுவின் அரண்மனையில் இராசகுருவாக விளங்கினார் என்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. மகா பண்டிதராக விளங்கியவரும் மிகுந்த செல்வாக்குடையவருமான உத்தொருள் முளை ஆயதனத்துத் தலைமைக் குருவான முகலனாரைப் பற்றி வேளைக்காறரின் சாசனம் மூலமாகவே அறியமுடிகின்றது. அவரைப் பற்றிய செய்திகள் வேறெங்குங் காணப்படவில்லை.

1. அபையகிரி மகாவிகாரத்துத் தலைமை ஆயதனமாகிய உதுருள் மூளையின் நாயகரான மகாஸ்தவிரர் முகலன் வேளைக்காறரைத் தன் முன்னிலையாக அழைத்து, தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியின் அறங்களுக்கும் பாதுகாவலுக்கும் பொறுப்பேற்குமாறு அவர்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அச்சமயத்திலே அரசாங்கத்து அமைச்சர்களும் அவருடன் இருந்தார்கள்.
2. வேளைக்காறர் தங்கள் பெரும்படையான மகாதந்திரத்தைக் கூட்டி, அவ்வேண்டுகோளைப் பரிசீலனை செய்தனர். அதனை ஏற்றுக் கொள்வதென்று தீர்மானித்தனர்.
3. அத்தீர்மானத்துக்கு இசைவாகத் தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியைத் திருவேளைக்காறன் தளதாய்ப்பெரும் பள்ளி என்று பெயரிட்டனர்.
4. தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியின் பாதுகாவலுக்கும் அதன் பராமரிப்புக்கும் வேளைக்காறர் பொறுப்பேற்றனர். அப்பள்ளிக்குச் சொந்தமான ஊர்களையும் அதன் கம்மியரையும் அதற்குப் பந்தமானவர்களையும் அதன் செல்வங்களையும் பாதுகாப்பதென்று அவர்கள் உத்தரவாதஞ் செய்தனர்.
5. வேளைக்காறர் தாங்கள் மேற்கொண்ட பொறுப்பினை நிறைவேற்று வதற்கென்று ஒரு குழுவை நியமித்தனர். பெரும்படையைச் சேர்ந்த பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் ஒவ்வொருவரை அக்குழுவிற்குச் சேர்த்துக் கொள்வதென்றும் அவர்களுக்கென்று ஒவ்வொரு படைக்கும் உரியவற்றில் ஒவ்வொரு வேலி நிலங் கொடுப்ப தென்றும் வேளைக்காறர் நிச்சயித்தனர்.

வேளைக்காறரின் சாசனம் தளதாய்ப்பெரும்பள்ளி பற்றி வர்ணிக்கும் நிகழ்ச்சிகள் அசாதாரணமானவை. தந்ததாதுவும் அதன் கோயிலும் வழமையாக அரசனின் பாதுகாப்பில் இருப்பவை. அவற்றைப் பற்றிய ஏற்பாடுகளும் அரசனாற் செய்யப்பட வேண்டியவை. ஆனால் அரசனுக்குப் பதிலாக உத்தொருள்மூளை ஆயதன முதல்வரான வியாரிணி முகலனாரும் அரசாங்க அமைச்சர்களும் இந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். தளதாய்ப் பெரும்பள்ளி தொடர்பான தனது கடமைகளைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய அரசனொருவன் இல்லாத சமயத்திலும் அப்பள்ளியின் பாதுகாப்புப் பற்றிய

அச்சுறுத்தல்கள் ஏற்பட்டிருந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் இச்சாசனம் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

அத்தகையவொரு சூழ்நிலை முதலாம் விஜயபாகு இறந்தவுடன் ஏற்பட்டது. சங்கத்தாரும் அமைச்சர்களும் பிரதானிகள் பிறரும் ஒன்று சேர்ந்து முன்னைய அரசனின் இளைய சகோதரனாகிய ஜயபாகுவை அரசனாக முடிசூட்டினார்கள்: அவனுக்குப் பின்பு அரசரிமை முதலாம் விஜயபாகுவின் மகனாகிய விக்ரமபாகுவுக்கு உரியதாகும். ஆயினும் அவனைப் புறக்கணித்துவிட்டு அவர்கள் மானாபரணனுக்கு யுவராஜ பதவியை வழங்கினார்கள். அச்செயல் முற்கால வழமைகளுக்கு முரண்பாடானதென்று மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது.²⁶ மானாபரணன் முதலாம் விஜயபாகு, ஜயபாகு ஆகியோரின் மருமகன். அவன் அவர்களின் இளைய சகோதரியான மித்தாவின் மூத்த மகன். அவனுக்கு கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகன், ஸ்ரீ வல்லவன் என்னும் தம்பிமார் இருந்தனர்.

ஜயபாகு முடிசூடிய காலத்தில் உறுகுணையில் அதிபனாகவிருந்த விக்ரமபாகு பொலன்னறுவைக்குச் சென்று மானாபரணன் முதலான தனது மைத்துனர்களைப் போரில் வென்று இராசதானியைக் கைப்பற்றினான். அரசனும் மருமக்களும் அங்கு அதிகாரமிழந்து பின் தென்னிலங்கைக்கு ஓடிவிட்டனர். இராசதானியும் இராசரட்டைப் பகுதியும் விக்ரமபாகுவின் வசமாகின. ஏனைய பகுதிகளை மானாபரணனும் சகோதரரும் கைப்பற்றினார்கள்.

சங்கத்தாரும் பிறரும் விக்ரமபாகுவின் ஆட்சியுரிமையினை நிராகரிப்பதற்கு ஏதுவான காரணங்கள் சில இருந்திருக்கலாம். அவன் பௌத்த சமயத்துக்கு ஆதரவு புரியும் மனப்பாங்கற்றவன் என்று அவர்கள் கருதினர் போலும். இராசதானியில் அதிகாரம் பெற்றதும் பௌத்த கோயில்களின் செல்வங்களையும் நிலங்களையும் அவன் கவர்ந்து கொண்டான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. மேலும், அவன் சைவசமயச் சார்புடையவன் என்பதை அவனது கஹம்பிலியாவக் கல்வெட்டின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. விக்ரமபாகுவினைப் பற்றிய விவரங்களின் அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து மகாஸ்தவிரர் முகலனாரும் அமைச்சர்களும் தளதாய்ப் பெரும்பள்ளியின் பாதுகாப்பினைப் பற்றிச் செய்த ஏற்பாடுகளைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. அந்த ஏற்பாடுகளும் இராசதானியில்

ஐயபாகுவும் அவனது மருமக்களான மானாபரணன் முதலானோரும் அதிகாரமிழந்து விட்ட சமயத்திலே செய்யப்பட்டனவென்று கொள்வது பொருத்தமானது.

வேளைக்காறப் படை

வேளைக்காறப்படை பற்றிய பல பிரதானமான விவரங்கள் பொலன்னறுவைக் கல்வெட்டில் உள்ளன. இத்தகைய விவரங்களை வேறெங்கும் காணமுடிவதில்லை. அந்தப் படையின் இயல்புகள், அதன் அமைப்பு, அதில் அடங்கிய சமுதாயப்பிரிவுகள், அதன் சமுதாயத் தொடர்புகள் முதலியவற்றைப் பற்றி இந்தச் சாசனத்தின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். வேளைக்காறர் தங்களை வேளைக்காறரோம் என்றும் மகாதந்திரத்தோம் என்றும் வர்ணிக்கின்றனர். சாசனத்தை உருவாக்கிய வேளைக்காறர் மகாதந்திரம் என்றவொரு அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது இவற்றாலே தெளிவாகின்றது.

இச்சாசனத்தை விளக்கவுரைகளோடு வெளியிட்ட விக்ரிமசிங்க, பரணவிதான என்போரால் மகாதந்திரம் என்பதைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அதனைப்பற்றி விக்ரிமசிங்க மேல்வருமாறு கூறுவார்.

“எங்கள் சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் வேளைக்காறர் மகாதந்திரம் என்ற சமயநெறியைப் பின்பற்றினார்கள். அது ஒரு பௌத்த சமய நெறியன்று. அது ஒருவகைச் சிவதரிசனமாகும்.”²⁸ “வேளைக் காறப்படை மகாதந்திரம், வளஞ்சியர், நகரத்தார் என்னும் மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது” என்கிறார் பரணவிதான.²⁹ இவர்கள் இருவரும் சொல்லும் விளக்கங்கள் முரண்பாடானவை. மகாதந்திரம் ஒருவகைச் சிவதரிசனம் என்பது ஒருவரின் கருத்து; அது வேளைக்காறப் படையின் பிரிவுகளில் ஒன்றென்பது மற்றையவரின் விளக்கமாகும். இவர்கள் சொல்லும் கருத்துகளின் அடிப்படையிற் சாசனம் குறிப்பிடும் அமைப்பினைப் பற்றி எதனையும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. பரணவிதானவின் கருத்தை இங்கு வேறோரிடத்திலே மீண்டும் கவனிப்போம்.

மகாதந்திரம்

மகாதந்திரம் என்பது இராணுவத்தோடு தொடர்புடையதென்றும் அது இராணுவவீரர் சம்பிரதாயமொன்றைக் குறிக்குமென்றும் பேராசிரியர்

நீலகண்ட சாஸ்திரி கொள்வார்.³⁰ இலக்கிய வழக்கிலும் சாசனவழக்கிலும் தந்திரம் என்ற சொல் குறிக்கும் கருத்துக்களைக் கவனத்திற் கொள்வதன் மூலமே மகாதந்திரம் என்பதை விளக்க முடியும். தந்திரம் என்பது பலபொருள் குறிக்கும் சொல்லாகும். அது படை, உபாயம், சமயநூல், வியூகம் முதலியவற்றைக் குறிக்கும்.³¹ சொல் கையாளப்படும் இடத்திற்கு ஏற்ப அதன் பொருள் அமையும். பொலன்னறுவைச் சாசனத்தில் வேளைக்காறப் படை தொடர்பாகவே தந்திரம் என்ற சொல் கையாளப்படுகின்றது. எனவே, அதில் அது படையொன்றைக் குறிக்கின்றது என்று கொள்வதே பொருத்துமானது. மகாதந்திரம் என்பது பெரும்படை என்பதைக் குறிக்கும் சமஸ்கிருதச் சொல்லாகும். எனவே அது கருத்துநிலையில் மகாசேனை என்பதை ஒத்ததாகும். சாசனவழக்கிற் பெரும்படை, மகாசேனை, (மகா) தந்திரம் ஆகிய மூன்றும் படைகளைக் குறிக்கும் வகையிலே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இச்சாசனத்தில் மகாதந்திரத்துக்குப் பிழைத்த படைப்பகைஞன் என்னுந் தொடர் காணப்படுகின்றது. மகாதந்திரத்துக்கு விரோதஞ் செய்தவன் படைப்பகைஞனாவான் என்று கொள்ளப்படுவதாற் பெரும்படை ஒன்றையே மகாதந்திரம் என்று குறிப்பிட்டனர் என்பது உறுதியாகின்றது. இதனை யொத்த தொடரொன்று மோறகஹவெலச் சாசனத்தில் வருகின்றது. அது மூன்று கைக்கும் பிழைச்சாராவார் என்பதாகும்.³² அதில் மூன்றுகை மகாசேனை என்பதை மூன்றுகை எனச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். புதுமுத்தாவையிலுள்ள வீரசாசனத்திலே தந்திரம் என்ற சொல் பதினெண்பூமி வீரர்க்கொடி என்னும் வீரர்கணம் தொடர்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையும் இங்கு கவனித்தற்குரியதாகும்.³³

பொலன்னறுவையிலிருந்த வேளைக்காறரின் மகாதந்திரம் ஒரு பெரும்படையாக அமைந்திருந்தது. அது பல படைப்பிரிவுகளை உள்ளடக்கியது என்பது “படைப்படையால் ஒரோ சேவகரையும், என்னுஞ் சாசனத்தொடராலே தெளிவாகின்றது. வலங்கை, இடங்கை, சிறுதனம், பிள்ளைகள் தனம், வடுகர், மலையாளர், பரிவாரக்கொந்தம் முதலிய கலனைகள் அதில் அடங்கியிருந்தன. சாசனங் குறிப்பிடும் கலனைகள் என்னும் வகைகள் நான்குவிதமான பாகுபாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவற்றிலொன்று தேச உற்பத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வடுகர், மலையாளர் முதலியோர் அத்தகையோர். மலையாளர் என்போர் மலைநாடாகிய மலையாள தேசத்தவா. மகாவம்சம் முதலான ஈழத்து நூல்கள் அவர்களைக் கேரளர் எனக் குறிப்பிடும் வடுகர் என்பது தமிழ்நாட்டுக்கு வடக்கிலுள்ள கர்நாடகம், தெலுங்குதேசம்

ஆகியவற்றிலுள்ளவர்களைக் குறிக்கும். வடவர் என்ற சொல் திரிந்து வடுகராகியது. தமிழர் என்று எப்பிரிவினரையுஞ் சாசனங் குறிப்பிடாத பொழுதிலும் அதிலே சொல்லப்படுகின்ற வலங்கை, இடங்கை முதலான பிரிவுகள், தமிழர் முதலான பிரிவுகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மத்திய காலத்திலே தமிழர் சமுதாயத்திலுள்ள சமூகப்பிரிவுகளை வலங்கை, இடங்கை என்றவிரு தொகுதிகளாகப் பாகுபாடு செய்யும் முறை ஏற்பட்டுவிட்டது. தென்னிந்திய சாசனங்கள் வலங்கை வேளைக்காற்றைப் பற்றியே குறிப்பிடுகின்றன. ஆயினும், வேளைக்காறப் படையிலே சில சமயங்களில் இடங்கைப் பிரிவினரும் அடங்கியிருந்தனர் என்பதைப் பொலன்னறுவைச் சாசனத்தின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இச்சாசனத்தின் மூலமாக அறியப்படும் வேளைக்காற்றைப் பற்றிய மூன்றாவது பாகுபாட்டு முறை பணிவகை / பதவிநிலை என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சிறுதனம், பிள்ளைகள் தனம் என்பன அத்தகையவை.

சிறுதனம் பற்றிய சாசனக் குறிப்புகள் சில வேறு சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றன. அவற்றிலே சிறுதனத்து எதிரிலிசோழத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காற்றர், ஸ்ரீ ராஜராஜதேவர் சிறுதனத்து சிங்களாந்தக குதிரைச் சேவகர் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை.³⁴ இவற்றிலே சிறுதன(ந)ம் என்பது ஒரு படைப்பிரிவினைக் குறிக்கும் வகையிலே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பிள்ளைகள் தனம் பற்றி வேறெங்குங் காணப்படுவதில்லை. அதுவும் சிறுதனம் போன்றது என்று கருதலாம். இச்சொற்களின் பொருளை உறுதியான முறையிலே தெளிவுபடுத்துவதற்கு ஏதுவான ஆதாரங்களும் புரிந்துணர்வும் இன்னும் கிடைக்கவில்லை.

பரிவாரக்கொந்தம் என்னும் பிரிவினரைப் பற்றிப் பொலன்னறுவைச் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. அப்பெயர் வேறெங்கும் காணப்படவில்லை. பரிவாரம், கொந்தம் என்னும் சொற்களின் சேர்க்கையாலானது பரிவாரக்கொந்தம். ஒருவரைச் சூழ்ந்திருப்போரைப் பரிவாரம் என்று சொல்வர். பரிவாரத்தார் என்ற சொல் சோழப்பேரரசர் காலத்துச் சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றது. படைகள் தொடர்பான ஆவணங்களில் மெய்காப்பாரைப் பரிவாரம் என்றும் பரிவாரத்தார் என்றும் குறிப்பிட்டிருத்தல் கூடும். கொந்தம் என்பதை இருவிதமாக விளக்கலாம். ஒன்று அது குந்தம் என்பதன் மாற்றுவடிவம் என்பது. பரவாரக்கொந்தம் என்பது குந்தம் என்னும் படைக்கலம் ஏந்திய மெய்காப்பாளரைக் குறிக்கும் தொடரென்று

கொள்ளத்தக்கது. கொந்தம் பற்றிய மற்றைய விளக்கம் அது கொத்து என்ற சொல்லுக்கு ஒப்பானது என்பதாகும். திருவரங்கத்திலே ஸ்ரீ கார்யம் செய்வோரை கொத்து என்னும் பல பிரிவுகளாக வகுத்துள்ளனர்.³⁵ அதன் அடிப்படையிற் பரிவாரக்கொந்தம் என்பது மெய்ப்பாதுகாவலரான படைப்பிரிவினரைக் குறிக்குந் தொடராகக் கொள்ளத்தக்கது.

இதுவரை கவனித்தவற்றிலிருந்து பொலன்னறுவைச் சாசனம் குறிப்பிடும் வேளைக்காறப் படையினைப் பற்றி மேல்வரும் விவரங்கள் தெளிவாகின்றன: (1) வேளைக்காற்றர் மகாதந்திரம் என்னும் பெரும்படையொன்றைச் சேர்ந்தவர்கள்; (2) வேளைக்காற்றில் மலையாளர், தமிழர், கன்னடர், தெலுங்கர் என்போர் அடங்கியிருந்தனர்; வலங்கை, இடங்கை என்னும் இரு பெரும்பிரிவுகளிலுள்ள சமூகப்பிரிவுகள் பல அப்படையில் இணைந்திருந்தனர். இவற்றைச் சேர்ந்தவர்கள் பணிமுறை, பணிநிலை ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலே வகை செய்யப் பட்டிருந்தனர்.

வளஞ்செயரும் வேளைக்காற்றும்

வேளைக்காற்றின் சாசனத்திலுள்ள இரு பிரதானமான அம்சங்கள் ஆய்வாளரினாலே தெளிவாக விளக்கப்படவில்லை. அவற்றிலொன்று அவர்களின் சேவைமானியங்களைப் பற்றியது; மற்றையது அவர்கள் வளஞ்செயர், நகரத்தார் என்போருடன் கொண்டிருந்த தொடர்பினைப் பற்றியது. பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காற்றர் சேவைமானியமாக நிலங்களைப் பெற்றிருந்தனர். அதனால், தளதாய்ப்பெரும்பள்ளியின் காவலராக ஒரு குழுவினரை நியமித்த பொழுது, அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வேலி நிலத்தை வழங்கினார்கள். ஒவ்வொரு படைக்கும் உரியனவற்றிலிருந்து ஒவ்வொரு வேலி நிலமாக வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. சேவைமானியமாக, ஜீவிதமாகப் பெற்றிருந்த நிலங்களின் பகுதிகளையே அவர்கள் இவ்வாறு கொடுத்திருக்க முடியும். மேலும் சேவைமானியமாக அவர்கள் நிலங்களை அரசரிடமிருந்து முன்னொரு காலத்திலே பெற்றிருக்க வேண்டும். இந்த விளக்கத்தின் அடிப்படையில் வேளைக்காற்றர் ஒரு தற்காலிகமான கூலிப்படையாகவன்றி ஒரு நிலையான படையாக அமைந்திருந்தனர் என்பது உணரப்படுகின்றது. அவர்களின் படை அரசசேவை புரிந்த படை. அவர்களின் சேவையும் சந்தானவழியாகப் பந்தமானது. அவர்களின் நிலபோக உரிமைகளும் அத்தகையனவாகவே கொள்ளப்பட வேண்டியவை. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வேலி நிலம்

வழங்கப்பட்டதென்று சொல்லப்படுவதால் மகாதந்திரத்தைச் சேர்ந்த எல்லோரும் மொத்தமாகக் கணிசமான அளவு நிலத்தைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

வேளைக்காறர் அரசசேவை புரிந்த படையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற கருத்து வளஞ்செயர், நகரத்தார் பற்றிய சாசனக் குறிப்பினாற் சிக்கலாகி விடுகின்றது. தளதாய்ப்பெரும்பள்ளி தொடர்பாக ஆராய்வதற்கு மகாதந்திரம் கூடிய பொழுது அக்கூட்டத்துக்கு வளஞ்செயரும் நகரத்தாரும் அழைக்கப்பட்டனர். மாதந்திரத்தோங் கூடி எங்களுக்கு மூதாதைகளாயுள்ள வளஞ்செயரையும் எங்களோடு கூடிவரும் நகரத்தாருள்ளிட்டாரையும் கூட்டி என்ற சாசனக் குறிப்பினால் இது உணரப்படுகின்றது.³⁶

வளஞ்செயர், நகரத்தார் என்போர் பற்றி இலங்கைச் சாசனவியலாளர் கொண்டுள்ள விளக்கங்கள் இங்கு நோக்கற்பாலன. அவர்களை வேளைக்காறரின் நாயகரென்று விக்கிரமசிங்க கொள்வார். வளஞ்செயர், நகரத்தார் என்போர், தற்காலத்திலே, கர்நாடகத்திலுள்ள வணஜிக, நகர்த்த என்னும் சமூகங்களைப் போன்றவர்கள் என்பதும் அவரின் கருத்தாகும்.³⁷ வளஞ்செயரும் நகரத்தாரும் வேளைக்காறரோடு கொண்டிருந்த தொடர்பு ஒரேவிதமானது என்று விக்கிரமசிங்க கருதியமை ஆதாரமற்றது. வேளைக்காறர் அவர்களோடு கொண்டிருந்த தொடர்புகளைச் சாசனத்தில் வெவ்வேறு சொற்களால் வர்ணித்துள்ளனர்.

பரணவிதான இவ்விடயந் தொடர்பாக முன்வைத்துள்ள கருத்துகள் சுவாரஸ்யமானவை. “மகாதந்திரம், வளஞ்செயர், நகரத்தார் என்போர் வேளைக்காறரில் மூன்று பிரிவினர் அல்லது “கைககள் என்பதை எமது சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது போலத் தெரிகின்றது”³⁸ அவரது கருத்தை ஒப்புக்கொள்வதாகில் வளஞ்செயரும் நகரத்தாரும் வீரர்கணங்கள் என்றாகிவிடும். வேறோரிடத்தில் அவர் சொல்லும் விளக்கம் முற்றிலும் வேறுபட்டது. அவர் மேல்வருமாறு கூறுவார்: “தென்னிந்திய சாசனங்களில் வளஞ்சியர், நகரத்தார் என்போர் பற்றிப் பல குறிப்புகள் உள்ளன. செல்வமும் செல்வாக்கும் பொருந்திய வணிகர் அமைப்புகளாக அவற்றை வர்ணித்துள்ளனர்... இச்சாசனத்தில் வளஞ்சியரோடு குறிப்பிடப்படும் நகரத்தார் மிகுந்த செல்வாக்குடைய ஒரு வணிகர் சமூகமானவர்கள். இக்காலப்பகுதியில் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மட்டுமன்றிப் பர்மாவிலும் இந்தியச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டிருந்த வேறு தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் வர்த்தக நிலையங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். நானாதேசி என வழங்கிய வேறொரு வணிகர் சமூகத்தவரும் நகரத்தாரில் அடங்குவர்.”³⁹

பரணவிதான வளஞ்சியர், நகரத்தார் என்போர் பற்றிச் சொல்லும் விளக்கத்திலே சில முரண்பாடுகள் உண்டு. வணிகர் கணங்களைப் பற்றிப் போதிய விளக்கம் ஏற்பட்டிருக்காத ஒரு காலத்தில் அவர் இக்கருத்துகளை முன்வைத்துள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. நானாதேசிகள் நகரத்தாரின் ஒரு பிரிவினர் என்று கொள்வதற்கு எதுவிதமான ஆதாரமும் இல்லை. நகரத்தார் என்ற பெயரைக் குறிப்பிடும் சாசனம் எதுவும் பர்மாவிலோ வேறெந்தத் தென்கிழக்காசிய நாட்டிலோ கிடைக்கவில்லை. அங்குள்ள சாசனக் குறிப்புகள் நானாதேசிகள், ஐந்நூற்றுவர் ஆகியோரைப் பற்றியனவாகும்.

வணிகரான வளஞ்செயரையும் நகரத்தாரையும் படையினரான வேளைக்காறரின் பிரிவினரென்று பரணவிதான கொண்டமை முற்றிலுந் தவறானது. வணிக கணங்களுக்குச் சேவைபுரிந்த வீரர் கணங்களில் வேளைக்காறரும் அடங்கியிருந்தனர் என்பது அண்மைக்கால ஆராய்ச்சிகளினாலே தெளிவாகியுள்ளது. திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர் செய்த ஏற்பாடொன்றினைப் பற்றிய நத்தம் கல்வெட்டிலே “பதினெண்பூமி வீரக்கொடியோம் நிரவிடை வேளைக்காறன் நானாதேசியத் தானைச் செட்டி எழுத்து” என்னும் தொடர் காணப்படுகின்றது.⁴¹ ஐந்நூற்றுவர் இலங்கையில் அமைந்திருந்த பதியான ஐபொழில்பட்டினம் பற்றிய வீரசாசனத்தில் அப்பட்டினத்து வேளைக்காற விடங்கர் என்னும் கோயிலைப் பற்றிய குறிப்புண்டு.⁴²

பொலன்னறுவைச் சாசனங் குறிப்பிடும் வேளைக்காறர் வளஞ்செயரை “எங்கள் மூதாதைகளாயுள்ள வளஞ்செயர்” என்று வர்ணிக்கின்றனர். மூதாதைகள் என்ற சொற்பிரயோகம் தமிழ்ச்சாசன வழக்கில் இச்சாசனத் துக்கு மட்டும் உரியதாகும், அதனைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு வணிகர் பற்றிய சாசனங்களிற் காணப்படும் அதனையொத்த வேறு சொற்களைக் கவனிப்பது இங்கு அவசியமாகின்றது. பொதுவழக்கில் இன உறவு முறைகளைக் குறிக்கும் சொற்கள் வணிகர் சமுதாயக் கட்டமைப்பிலுள்ள சமுதாயப் பிரிவுகளின் பரஸ்பரத் தொடர்புகளை உணர்த்துவதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அப்பன், மக்கள், நம்மக்கள், உடப்பிறந்தான், பிருந்தங்கள், சகையர் என்பன அத்தகையனவாகும்.⁴³ இவற்றிலே பல சொற்கள் இலங்கையிலுள்ள வீரசாசனங்களிற் காணப்படுகின்றன. உடப்பிறந்தார், சகையர் போன்ற சொற்கள் ஒரு சமூகப்பிரிவினர் தங்கள் வகையில் அடங்கியவர்களையோ தங்களோடு சமநிலையில் உள்ளவர் களையோ குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெருநிரவியான

சமையத்தில் முதன்மை நிலையிலுள்ளவர்களான ஐந்நூற்றுவர் தங்கள் தலைமையின் கீழ்ப் பணிபுரிந்தவர்களைப் பணிசெய் மக்கள் என்றும் நம்மக்கள் என்றும் குறிப்பிட்டனர். வீரக்கொடியார், வேளைக்காறர், பன்மையார், எறிவீரர் முதலிய படைவீரரைப் பெரும்பான்மையும் அவ்வாறு குறிப்பிட்டனர். நானாதேசிகள் தொடர்பாக அப்பன் என்ற சொல் வீரக்கொடியாரின் சாசனங்களிலே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இன உறவுமுறையில் மூதாதை என்பது மிக மேலான நிலையைக் குறிக்கும்.⁴⁴ பொதுவழக்கில் அது தாய் தந்தையரின் முன்னோர்களைக் குறிக்கும். எனவே, வணிகர் சமுதாயக் கட்டமைப்பின் உறவுகள் தொடர்பாகப் பயன்படுத்தப்படுமிடத்து, அது மிக உயர்வான நிலையிலுள்ள வணிகரைக் குறிக்கும் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. வணிகரான வளஞ்செயருக்குக் காவலராகச் சேவைபுரிந்த காரணத்தால் அவர்கள் வளஞ்செயரைத் தங்கள் மூதாதைகள் எனக் குறிப்பிட்டனர் என்று கொள்வதே சாசனக் குறிப்பினைப் பற்றிய பொருத்தமான விளக்கமாகும்.

நகரத்தார்

நகரத்தாரை மூதாதைகள் என்ற வகையிற் சாசனங் குறிப்பிடவில்லை. அவர்களைத் தம்மோடு கூடிச்செல்பவராக வேளைக்காறர் வர்ணித்துள்ளனர். பிற்காலங்களில் வணிகரில் ஒரு பிரிவினரை நகரத்தார் என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். ஆயினும் சாசனம் குறிப்பிடும் நகரத்தார் என்னுஞ் சொல்லை ஒரு வணிக கணத்தவரின் பெயராகக் கொள்வதிற் பிரச்சினை எழுகின்றது. வேளைக்காறப் படை வளஞ்செயர், நகரத்தார் என்னும் இருவேறு வணிக கணத்தவரின் காவற்படையாகச் சேவை புரிந்திருக்க முடியுமா? என்ற வினா எழுகின்றது. இவ்விடயந் தொடர்பாகக் கவனிக்க வேண்டிய மற்றுமொரு அம்சமுண்டு. இலங்கையிலுள்ள வீரசாசனங்களில் நகரத்தார் பற்றிய வேறு குறிப்பெதுவுங் காணப்படவில்லை. அவற்றில் வீரவளஞ்செயர் பற்றியே குறிப்பிடப்படுகின்றது. வீரவளஞ்செயர் என்போர் நானாதேசி, ஐந்நூற்றுவர் என்னும் பெயர்களாலும் குறிப்பிடப்பட்டனர்.⁴⁵

சமகாலச் சாசனவழக்கின் அடிப்படையிலே நகரத்தார் என்பதை நகரம் என்ற சொல்லின் வழிப் பிறந்தவொன்றாகக் கொள்ள முடிகின்றது. வணிகரால் அமைக்கப்பட்ட பட்டினங்கள் புரம் என்றும் நகரம் என்றும் சொல்லப்பட்டன. நகரத்தில் வாழ்ந்த வணிகரையும் அதன் ஆளுங்கணத்

தாரையும் நகரத்தார் என்று சொல்வது வழக்கம். நகரமொன்றினை நிர்வாகஞ் செய்த பெருமக்கள் தங்களின் ஏற்பாடுகளைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்துத் தங்களை நகரத்தோம் என்று தன்மை நிலையிற் குறிப்பிடுவது வழக்கம். இரட்டபாடி கொண்ட சோழவளநாட்டு அண்ணவாயிற் கூற்றத்து வணிக நகரமான தெலிங்குலகாலபுரம் பற்றிய சாசனங்களில் நகரம், நகரத்தார், நகரத்தோம் என்னும் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அவை அடங்கிய சாசனத்தொடர்கள் மேல்வருவனவாகும்:

“இந்நகரம் பணிக்க மத்தியஸ்தன் மாணி சோதியான மருதூருடையான் எழுத்து.”⁴⁶

“குலோத்துங்க சோழபட்டினத்து வியாபாரி பழுலுருடையான் பெரியான் உதையனான பெரியதேவனும் ... திரு மூலட்டானம் உடையானும் இவ்விருவோம் எங்களுக்கு திருவாசலாய் போந்த இறை, குடிமை, அந்தராயம் மற்றும் எப்பேர்பட்டனவும் தேவை உள்ளனவும் நகரத்துக்கே புரமாக ஏறட்டு கொண்டு ... தேவதானமாக இறை இழிச்சு... நகரத்தார் கல்வெட்டின... பேச்சின்படி அளப்போமாகவும்”⁴⁷

“நகரந் தெலிங்குலகால புரமான குலோத்துங்க சோழ பட்டினத்து நகரத்தோம்”⁴⁸

தெலிங்குலகாலபுரம் ஒரு நகரம் என்பதும் அதனை நிர்வாகஞ் செய்தவர்கள் நகரத்தார் என்பதும் அவர்கள் தம்மைத் தேவைக்கேற்ப நகரத்தோம் என்று தன்மை நிலையிலே குறிப்பிடுவது வழக்கம் என்பதும் இவற்றாலே தெளிவாகின்றன. இவ்விடத்தில் நகரம் பற்றி ஆராய்ந்த கெனெத் ஹால் (Kenneth Hall) கண்டுள்ள முடிபுகளைக் குறிப்பிடுவது அவசியமாகின்றது. அவர் மேல்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“தமிழ்ச் சாசனவழக்கில் நகரத்தார் என்பது நகரம் என்ற பெயர்ச்சொல்லின் படர்க்கைப் பன்மை வடிவமாகும்... நகரத்து ஆளுங்கணத்தின் தீர்மானங்களையும் நடவடிக்கைகளையும் குறிப்பிடும் பொழுது இடம்பெறும் நகரத்தோம் என்ற மொழியானது “நகரத்துப் பெருமக்களாகிய நாம்” என்ற பொருளைக் குறிக்கும். ஆதலின் ஊர், நாடு என்பவற்றைப் போல நகரம் என்ற சொல் ஒரு தலத்தினையும் அதனை நிர்வாகஞ் செய்யும் ஆளுங்கணத்தையுங் குறிக்கும்.”⁴⁹

பொலன்னறுவையில் வணிக நகரம்

இதுவரை இங்கு கவனித்தவற்றின் அடிப்படையில் வேளைக்காறர் சாசனம் வணிக நகரமொன்றின் பெருமக்களையோ நகரத்து வாசிகளான வணிகரையோ நகரத்தார் எனக் குறிப்பிடுகின்றது என்று கொள்ள முடிகின்றது. இதன் அடிப்படையில் வேளைக்காறரின் பெரும்படை கூட்டமாகக் கூடியபொழுது அங்கு நகரத்தார் அழைக்கப்பெற்றமையினை இலகுவாக விளக்க முடிகின்றது. வேளைக்காறப் படை நகரத்துக்குச் சேவை புரிந்தமையால் தளதாய்ப்பெரும்பள்ளி பற்றிய வேண்டுகோளை நகரத்து நகரத்தாரினதும் நகரத்தின் தாபகரான வளஞ்செயரதும் அனுசரணையோடு ஆராய்ந்து தீர்மானஞ் செய்தனர் என்று கொள்ளமுடிகின்றது. எனவே சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் வேளைக்காறர் பொலன்னறுவையிலுள்ள வணிக நகரமொன்றுடன் பந்தப்பட்டிருந்தனர் என்பதும் அந்நகரம் வளஞ்செயர் என்னும் வணிக கணத்தவரின் ஆதரவிலுள்ளது என்பதும் உணரப்படுகின்றது. இத்தகைய புரிந்துணர்வின் காரணமாகப் பொலன்னறுவை நகரத்தின் சமூக வரலாறு பற்றிய மீள்பரிசீலனை அவசியமாகின்றது.

பொலன்னறுவையில் நெடுங்காலம் வேளைக்காறப்படடைகள் இராசதானியோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தன. முதலாம் விஜயபாகு (1055 – 1110) இரண்டாம் கஜபாகு (1132 – 1153), முதலாம் பராக்கிரமபாகு ஆகியோரின் வேளைக்காறப் படைகள் பற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது.⁵⁰ கந்தளாய், பதவியா, மயிலன்குளம் ஆகிய இடங்களிலுள்ள சாசனங்களும் வேளைக்காறர் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. பதியான ஐப்பொழில் பட்டினம் என்னும் வணிக நகரத்தின் காவற்படைகளில். வேளைக்காறர் அடங்கியிருந்தனர் என்பதும் அவர்கள் வீரக்கொடி என்னும் வீரர் கணத்தோடு பந்தமானவர்கள் என்பதும் பதவியா விலுள்ள வீரசாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகின்றன.⁵¹ பதவியா விலுள்ள வீரசாசனத்தின் மூலம் வேளைக்காறரைப் பற்றிக் கிடைக்கும் விவரங்கள் பொலன்னறுவைச் சாசனம் வர்ணிக்கும் வேளைக்காறருக்கும் நகரத்தாருக்கும் இடையிலான தொடர்பு பற்றிய எமது விளக்கத்துக்கு ஆதாரமாகின்றன.

சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்திலே வேளைக்காறர் வணிக நகரம் ஒன்றின் காவற்படையாக அமைத்திருந்தனர். அந்நகரம் நானாதேசிகளான வீரவளஞ்செயர் என்போரின் நகரமாகும். அந்நகரத்துப் பெருமக்களின் காவலராக விளங்கியதால் வேளைக்காறர் நகரத்தாருடன் கூடிச் செல்லும்

வழக்கமுடையோராதல் வேண்டும். வேளைக்காறர் சந்தானவழி உரிமையாக, சேவைமானியமாக, நிலங்களைப் பெற்றிருந்தமையால் அவர்கள் பொலன்னறுவையிலுள்ள அரசர்களுக்கு முன்பு சேவை புரிந்தவர்கள் என்பதும் உணரப்படுகின்றது. அவர்கள் ஏககாலத்தில் அரசருக்கும் வணிகநகரத்துக்கும் சேவை புரிந்தார்களா? என்னும் வினாவிற்கு வருங்காலத்து ஆய்வுகளின் மூலமே விடைகாண முடியும். பொலன்னறுவையிலே சோழரின் ஆட்சி ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில் ஜனநாதமங்கலம் ஒரு வணிகர் நிலையமாக அமைக்கப்பட்டதென்றும் அதன் காவலராக வேளைக்காறர் சேவை புரிந்தனர் என்றுங் கருதுவதற்கு இடமுண்டு. வணிகரின் காவற்படையினரான வேளைக்காறரை இலங்கையிலிருந்த சோழப் பிரதானிகள் போர்களில் ஈடுபடுத்திய சமயங்களில் அவர்களுக்கு நிலமானியங்களை வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். வேளைக்காறரின் நிலங்கள் சோழரின் வழமைப்படி வேலி என்ற அளவைப் பெயரால் வர்ணிக்கப்படுகின்றமை இக்கருத்துக்கு ஆதாரமாகின்றது. அரசரோடும் வணிகரோடும் வேளைக்காறர் கொண்டிருந்த பந்தங்கள் முற்கால வழமையின் வழியானவை என்று கொள்வது பொருத்தமானது.

விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி மயிலன் குளத்து வேளைக்காறரின் சாசனம்

திருகோணமலை நகரத்துக்கு வடக்கிலே சுமார் 35 மைல் தூரத்தில் அமைந்துள்ள திரியாய் என்னும் பகுதியிலே, மயிலன்குளம் என்னுமிடத்திலே, 1980 ஆம் ஆண்டு ஒரு தமிழ்ச் சாசனம் அடையாளங் காணப்பட்டது. அதனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்து வரலாற்றுத்துறை ஆசிரியர்களில் ஒருவரான செ. குணசிங்கம் அவ்விடஞ் சென்று சாசனத்தின் படியை உருவாக்கினார். அவர் பின்பு சாசனத்தின் வாசகத்தையும் அதன் ஆங்கில மொழியாக்கத்தையும் விளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளியிட்டார்.⁵¹

அச்சாசனம், காட்டுப்பகுதியின் எல்லைப்புறத்திலே பழைய கட்டடமொன்றின் அழிபாடுகளுக்கிடையிற் காணப்பட்டது. அது ஒரு கற்றாணில் எழுதப்பட்டுள்ளது. தூண் 7' 2" நீளமும் 1' 6" அகலமுங்

கொண்டது. அதிலே 15 வரிகளிற் சாசனம் எழுதப்பட்டுள்ளது.⁵² வரிவடிவங்கள் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுகளில் உள்ளவற்றைப் போன்றவை. கிரந்த எழுத்துகள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன.

அச்சாசனம் ஸ்ரீ ஜயபாகு தேவர் என்னும் அரசனின் பதினெட்டாவது ஆண்டில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அரசனை அபைய சலாமேகச் சக்கரவர்த்திகள் என்று சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. ஸ்ரீ அபைய சலாமேகச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ஜயபாஹு தேவர்க்கு யாண்டு பதினெட்டாவது என்பது சாசனத்தின் தொடக்கப் பகுதியாகும்.⁵³

வரலாற்றுக் குறிப்புகள் என்ற வகையிற் சாசனத்தில் அடங்கிய விவரங்களை மதிப்பீடு செய்வதற்கு ஸ்ரீ ஜயபாகு தேவரை அடையாளங் காண்பது அவசியமாகும். முதலாம் விஜயபாகு இறந்த பின் அவனுடைய இளைய சகோதரனாகிய ஜயபாகுவைப் பொலன்னறுவையில் அரசனாக முடிசூட்டினார்கள். அவனது ஆட்சி 1010 ஆம் வருடம் ஆரம்பமாகியது. ஆயினும் மிகக் குறுகிய காலத்தில் அவன் அதிகாரமிழந்து தென்னிலங்கையிற் புகலிடந் தேடிக்கொள்ள நேர்ந்தது. முதலாம் விஜயபாகுவின் மகனாகிய விக்கிரமபாகு, அரசனாகிய ஜயபாகுவையும் அவனது மருமக்களான மானாபரணன் முதலியோரையும் இராசதானி யிலிருந்து துரத்திவிட்டு, ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அவன் 22 வருடங்கள் இராசரட்டை என்னும் பகுதியை ஆட்சிபுரிந்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அவனுக்குப் பின்பு, அவனுடைய மகனாகிய கஜபாகு (1132-1153) 21 வருடங்கள் ஆட்சி புரிந்தான். விக்கிரமபாகு, கஜபாகு ஆகியோரின் ஆட்சிக்காலம் மொத்தமாக 43 வருடங்களைக் கொண்டது. கஜபாகு இறந்த பின், 1153 இலே முதலாம் பராக்கிரமபாகு அரசுபதவி பெற்றதால் விக்கிரமபாகுவின் ஆட்சி கி. பி 1110 -1111 ஆகிய வருடத்தில் ஆரம்பமாகியிருத்தல் வேண்டும். அவனும் கஜபாகுவும் முடிசூடாத மன்னர்களாக ஆட்சி புரிந்தனர் என்று மகாவம்சம் கூறும். எனவே அவர்களின் காலத்துச் சாசனங்கள் எல்லாம் ஜயபாகுவின் ஆட்சியாண்டு களைக் குறித்தே எழுதப்பட்டன. அவன் இறந்த பின்பும் பலவருடங்களாக இந்த வழமை பின்பற்றப்பட்டதற்குச் சாசனங்கள் ஆதாரமாயுள்ளன.

மயிலன்குளத்துச் சாசனம் ஜயபாகுதேவரின் 18 ஆம் ஆண்டைக் குறிப்பிடுகின்றது. அது கி.பி 1128 ஆம் ஆண்டுக்குச் சமமானது. எனவே

சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் விக்கிரமபாகுவே பொலன்னறுவையில் ஆட்சியதிகாரம் பெற்றிருந்தான். அத்துடன் இந்தச் சாசனம் எழுதப்பட்ட சமயத்தில் அவன் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய பின், ஏறக்குறைய 18 ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. எனவே இச்சாசனம் கி. பி.1128 ஆம் ஆண்டளவில் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி

இச்சாசனம் விக்கிரமபாகுவின் காலத்திற் சிலாலேகமாகியதெனினும் அவனுக்கும் அதிலே சொல்லப்படும் விவரங்களுக்கும் எதுவிதமான தொடர்பும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவனுடைய பெயரைச் சாசனங் குறிப்பிடவில்லை. அதிலே காணப்படும் விக்கிரமசலாமேகன் என்ற சொற்றொடர் விக்கிரமபாகுவோடு தொடர்புடையது என்று கொள்வதற்கான உறுதியான காரணங்கள் இல்லை.⁵⁴

மயிலன்குளத்துச் சாசனம் விக்கிரமசலாமேகன் நாற்படை, விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி என்னும் அமைப்புகளைக் குறிப்பிடு கின்றது. அவற்றுக்கிடையிலான தொடர்பு மேல்வருமாறு அதிலே சொல்லப்படுகின்றது:

மயிலன் குளத்துக் கல்வெட்டு

தம்பால் ஜீவிதமுடைய கணவதி தண்டநாதனார்
உதுத்துறை விக்கிரமசலாமேகன் நாற்படையையும் ஆ
மூர்த்து பேருமிட்டு விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி திரு
வேளைக்காறர் அபையம்.⁵⁵

கணவதி தண்டநாதனார் என்பவன் விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி என்னும் பெளத்த கோயிலொன்றைப் பற்றிச் செய்த ஏற்பாட்டைச் சாசனம் பதிவு செய்கின்றது. அவன் படைத்தலைவன் ஒருவன் என்பது அவனைப் பற்றிய தண்டநாதனார் என்னும் அடைமொழி மூலம் தெளிவாகின்றது. தம்பால் ஜீவிதம்பெற்ற ..... தண்டநாதனார் என்று அவன் சொல்லப்படுவதாற் சேவை மானியமாக அவனுக்கு நிலம் கிடைத்திருந்ததென்று கருதலாம். எனவே அவனை அரசபடையிலுள்ள சேனாதிபதி ஒருவனாகக் கொள்ளமுடிகின்றது.

கணவதி தண்டநாதன் விக்கிரமசலாமேகன் நாற்படையின் அதிபனாக விளங்கினான். அப்படை உதுத்துறையில் நிலைகொண்டிருந்தது. படையின் பெயரில் முன்னொட்டாக வரும் விக்கிரமசலாமேகன் என்னுந் தொடர் விக்கிரமபாகு என்னும் பெயருடன் தொடர்புடையது என்று கொள்வது பொருத்தமற்றதாகும். முதலாம் விஜயபாகுவின் ஆட்சியிலே (1055-1110) அவனது 42 ஆம் ஆண்டிலே, விக்கிரமசலாமேகத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காறர் என்னும் படையொன்று கந்தளாயில் இருந்தது. அதனைப் பற்றிய சாசனக்குறிப்பு விக்கிரமபாகு பொலன்னறுவையில் அதிகாரம் பெறுவதற்கு ஏறக்குறையப் 14 வருடங்களுக்கு முற்பட்டதற்கும். விக்கிரமசலாமேகன் விக்கிரமபாகுவின் பட்டப்பெயரன்று என்பதும் அது முதலாம் விஜயபாகுவின் காலம் முதலாக வழங்கிவந்த அரசனுக்குரிய விருதுப்பெயர் என்பதும் வேறோரிடத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மயிலன்குளக் கல்வெட்டில் விக்கிரமசலாமேகன் என்பது பெரும்பள்ளி ஒன்றினதும் படை ஒன்றினதும் பெயர்களின் முதற்பகுதியாக அமைந்துள்ளது. அவை இரண்டுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தது. பெரும்பள்ளி விக்கிரமசலாமேகன் நாற்படையின் பொறுப்பில் விடப்பட்டதாலும் அப்படை பெரும்பள்ளியினை ஆதரிப்பதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும் உடன்பட்டமையாலும் அது விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி என்று

பெயரிடப்பட்டது. கணவதி தண்டநாதன் பெரும்பள்ளியின் பாதுகாப்புக் குறித்த ஏற்பாடுகளைச் செய்த பொழுது அது இவ்வாறு பெயரிடப்பட்டமை “கணவதித் தண்டநாதனார் உதுத்துறை விக்கிரமசலாமேகர் நால்படையையும் ஆமூர்த்து பேருமிட்டு விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி திருவேளைக்காறர் அபையம்” என்னும் சாசனக் குறிப்பால் உணரப்படுகின்றது.⁵⁶ பொலன்னறுவையில் அமைந்திருந்த தளதாய்ப் பெரும்பள்ளி பற்றிய சில விவரங்கள் இவ்விளக்கத்தை மேலும் உறுதிசெய்கின்றன. அதன் காவலுக்கும் அறங்களுக்கும் வேளைக்காறர் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட பொழுது அதனை மூன்றுகைத் திருவேளைக்காறன் தளதாய்ப் பெரும்பள்ளி என்று பெயரிட்டனர்.⁵⁷

விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளியின் பாதுகாப்புப் பற்றிய ஏற்பாடு ஒரு பரஸ்பரமான உடன்பாட்டின் பயனாக ஏற்பட்டதென்று கொள்வதற்கான அறிகுறிகள் சாசனத்திற் காணப்படவில்லை. அந்த ஏற்பாடு கணவதி தண்டநாதனார் சுயமாகச் செய்தவொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. அவனது நடவடிக்கையினை இருவிதமாக விளக்கலாம். உதுத்துறையில் நிலைகொண்டிருந்த ‘நாற்படை’யினர் பெளத்த சமயச் சார்புடையவர்கள் என்பது ஒன்று. பெளத்தர்கள் என்ற வகையில் அவர்கள் பெரும்பள்ளியைப் போற்றிப் பாதுகாத்து அதற்கு ஆதரவு வழங்குவது அவர்களின் இயல்பான சமயாபிமானமாய் இருக்கும். தனது அதிகாரத்தின் கீழமைந்த பிரதேசத்திலே பெரும்பள்ளி நிலைபெற்றதால் நாட்டு வழமைப்படி கணவதி தண்டநாதனார் பெரும்பள்ளியை ஆதரிக்கும் வகையிற் சாசனங் குறிப்பிடும் ஏற்பாட்டைச் செய்தான் என்பது மற்றைய விளக்கமாகும்.

பல சமயங்களில், நாட்டின் பல பகுதிகளில் நிர்வாக அதிகாரங்கள் படைத்தலைவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தன. கணவதி தண்டநாதன் விக்கிரமபாகு பொலன்னறுவையில் ஆட்சிபுரிந்த காலத்திலே (1110-1132) திருகோணமலைப் பிரதேசத்தின் வடபகுதியிலே நிர்வாக அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்த படைத்தலைவனாதல் கூடும்.

விக்கிரமசலாமேகன் நாற்படை

“விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி வேளைக்காறர் அபையம்” என்பது இச்சாசனத்தின் இறுதியான தொடராகும். பெரும்பள்ளி வேளைக்காறரின்

பொறுப்பிலும் காவலிலும் வைக்கப்பட்டது என்பது இதனாலே தெளிவாகின்றது. அந்த ஏற்பாடு கணவதி தண்டநாதனாலே செய்யப்பட்டது. அவன் உதுத்துறையிலிருக்கும் விக் கிரமசலாமேகன் நாற்படையைக் கூட்டி, அவர்களுக்குப் பணிவழங்கி, அவர்களின் படைப்பெயராற் பெரும்பள்ளியைத் திருநாமஞ்சாத்தி, அதனை வேளைக்காறரின் பொறுப்பில் வைத்தான்.

பெரும்பள்ளியின் காவலரான வேளைக்காறர் விக் கிரமசலாமேகன் நாற்படையினைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது சாசனத்திலுள்ள விவரங்களினாலே தெளிவாகின்றது. விக் கிரமசலாமேகன் நாற்படையைக் கூட்டி, அதற்குப் பணிவழங்கியதோடு பெரும்பள்ளியினையும் அவர்களின் பெயரால் வழங்குமாறு ஏற்பாடு செய்த கணவதி தண்டநாதனார் வேறொரு படையைச் சேர்ந்தவர்களைப் பெரும்பள்ளியின் காவலராக நியமித்தான் என்று கொள்வது எந்தவகையிலும் பொருந்தாது. எனவே வேளைக்காறர் விக் கிரமசலாமேகன் நாற்படையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் கணவதி தண்டநாதனார் அப்படையின் நாயகன் என்பதும் சாசனக் குறிப்புகளின் இயல்பான விளக்கத்தின் மூலம் தெளிவாகின்ற விவரங்களாகும்.

ஈழத்தின் வடகிழக்குப் பகுதியில் வேளைக்காறரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் நான்கு கல்வெட்டுகள் உள்ளன. அவற்றிலொன்று கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம் பற்றிய விஜயபாகுவின் காலத்துக் கல்வெட்டு.⁵⁸ விஜயராஜ ஈஸ்வரம் என்னுங் கோயிலுக்கு நங்கை சானி என்னும் விதவையான பிராமணப்பெண் வழங்கிய தானங்கள் பற்றிய அறக்கட்டளை வேளைக்காறரின் பொறுப்பில் விடப்பட்டமை பற்றி அது குறிப்பிடுகின்றது. பதவியாவிலுள்ள இரண்டு சாசனங்களில் வேளைக்காறரைப் பற்றிய விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றிலொன்று ஐப்பொழில் பட்டினம் என்னும் வீரபட்டினம் பற்றியது. அது 12 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குரியது. சிவாலயத்திலுள்ள வேளைக்காற விடங்கள் என்னும் சந்நிதானம் பற்றி அது குறிப்பிடுகின்றது.⁵⁹ பதவியாவிலுள்ள இரண்டாவது சாசனம் 13 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய கிரந்த எழுத்துகளிலும் சமஸ்கிருத மொழியிலும் அமைந்துள்ளது. லோகநாதன் என்னும் சேனாதிபதி (தண்டநாயகன்) பௌத்தவிகாரம் ஒன்றினை அமைத்து, அதன் பாதுகாவலராக வேளைக்காறரை நியமித்தான் என்று அதிலே சொல்லப்படுகின்றது.⁶⁰

மோறகஹுவெவினுள்ள சாசனம்

வடமத்திய மாகாணத்திலே, தம்மன்கடவையிலே, மோறகஹுவெல என்னும் ஊரிலே, 1891 ஆம் ஆண்டிலே H. C. P. வெல் ஒரு தமிழ்ச் சாசனத்தை அடையாளங் கண்டார். அது 3' 6" நீளமான தூணொன்றின் இரு பக்கங்களில் 28 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதனுடைய படியை இலங்கையிலுள்ள அதிகாரிகள் தென்னிந்திய சாசனவியலாளரான கிருஷ்ணசாஸ்திரியிடம் அனுப்பிவைத்தனர். அவர் அதனைப் படித்துச் சாசன வாசகத்தைத் தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்னும் தொடரின் நான்காம் தொகுதியில் வெளியிட்டார்.⁶¹ அதன் பின்பு சாசனத்தின் வாசகத்தை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்ப் பேராசிரியரான க. கணபதிப்பிள்ளை தனது விளக்கக் குறிப்புகளோடு 1960 இல் வெளியிட்டார்.⁶²

கிருஷ்ண சாஸ்திரி வெளியிட்ட வாசகத்தோடு ஒப்பிடுமிடத்துப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் வாசகம் திருத்தமானது.⁶³ ஆனால் அவரது ஆங்கில மொழியாக்கத்திலும் விளக்கவுரையிலுஞ் சில தவறுகள் காணப்படுகின்றன.

இச்சாசனம் ஸ்ரீ ஜயபாகுதேவரின் 28 ஆம் ஆண்டைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஜயபாகு தேவர் கி. பி. 1110 இல் அரசனாகப் பதவிபெற்றதால் இச் சாசனம் கி. பி. 1138 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டதென்று கொள்ளமுடிகின்றது. இங்கு வேறோரிடத்திலே கவனித்தவாறு, விஜயபாகுவின்⁶⁴ மகனாகிய விக் கிரமபாகு ஜயபாகு தேவர் முடிசூடிய பின் சில நாட்கள் சென்றதும் அவனைத் துரத்திவிட்டு 22 வருடங்கள் பொலன்னறுவையில் ஆட்சி புரிந்தான். அவனுடைய ஆட்சி 1132 ஆம் வருடமளவில் முடிவுற்றதால் மோறகஹுவெல சாசனம் விக் கிரமபாகுவின் மகனாகிய கஜபாகு தேவரின் காலத்துக்குரியதாகும்.⁶⁵

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குரிய வரிவடிவங்களிற் சாசனம் எழுதப்பட்டுள்ளது. இடையிடையே கிரந்த எழுத்துகள் உள்ளன. சமஸ்கிருதச் சொற்களும் எழுத்துகளும் கிரந்த வரிவடிவங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இச்சாசனம் அளவிற சிறிதாயினும் அதிலடங்கியுள்ள விவரங்களின் காரணமாக அது மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

பௌத்த நிலையமொன்றுக்கு வழங்கப்பட்ட தானமொன்றை இச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. உலகாயகித்தன் என்பவன் தானத்தை வழங்கினான்;

அவன் ஒரு வேலி நிலத்தைத் தானமாகக் கொடுத்தான். அது பாதாலய எஃனும் ஊரில் இருந்தது. அந்நிலம் உலகாயகித்தன் ஜீவிதமாகப் பெற்றிருந்த நிலத்தின் ஒரு பகுதியாகும். “உலகாய கித்தனேன் ஜீவிதம் பெற்ற பாதாலய ஊரில் நான் புத்தர்க்கு இட்டுக் குடுத்த இந்நிலம் ஒரு வேலியும்” என்பது சாசனக் குறிப்பு.

பூமிதானம் கொடுத்தவன் தன்னை “உலகாய கித்தனேன்”⁶¹ என்றும் “நான்” என்றும் தன்னை நிலையிற் குறிப்பிடுகின்றமை கவனித்தற்குரியது. எனவே, அவனே சாசனவாசகத்தைச் சிலாலேகம் பண்ணுவித்தான் என்று கொள்ளலாம். பூமிதானத்தைப் பெற்ற நிறுவனம் பற்றிய விவரம் எதுவுஞ் சாசனத்திலே சொல்லப்படவில்லை. “புத்தர்க்கு இட்டுக் குடுத்த இந்நிலம்” என்பதே சாசனக் குறிப்பாகும். ராஜராஜப் பெரும்பள்ளியின் அழிபாடுகளிடையே காணப்பெற்ற சாசனங்களில் இத்தகைய தொடர்கள் காணப்படுவதாற் பௌத்த சமயக் கோயிலொன்றுக்கு உலகாயகித்தன் நன்கொடையாக வழங்கிய நிலத்தைப் பற்றிய விவரங்களைச் சாசனம் பதிவு செய்கின்றதென்று கொள்ளலாம்.

இச்சாசனம் ஜீவிதம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. “உலகாயகித்தனேன் ஜீவிதம் பெற்ற பாதாலய ஊரில் தான் புத்தர்க்கு இட்டுக் குடுத்த இந்நிலம் ஒரு வேலி” என்பது சாசனவாசகத்தின் பகுதியாகும். ⁶⁵ பாதாலய என்னும் ஊரோ அதன் ஒரு பகுதியோ உலகாயகித்தனுக்கு ஜீவிதமாக வழங்கப்பட்டிருந்தமை இதனாலே தெளிவாகின்றது. மத்திய காலத்திலே நிலங்களையும் அவற்றின் வருமானங்களையும் சேவைமானியமாக அரசர்கள் வழங்கினார்கள். தமக்கு ஏதோ வகையிற் சேவை புரிந்தவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுத்தார்கள். ஊதியமாகப் பணத்துக்குப் பதிலாக வழங்கப்படும் நிலமானியம் ஜீவிதம் எனப்படும். ⁶⁷ உலகாயகித்தனுக்குப் பாதாலய என்னுமூரிலே ஜீவிதங் கிடைத்திருந்தது. எனவே அவன் அரசாங்கத்துக்குச் சேவை புரிந்தவன் என்பது புலனாகின்றது. ஒருவர் சேவையிலுள்ளவரைக்கும் மட்டுமே ஜீவிதம் என்ற வகைக்குரிய நிலங்களை ஆண்டனுபவித்துக் கொள்ளலாம் என்பது ஆய்வாளரிடையிலுள்ள ஒரு பொதுவான விளக்கமாகும். உலகாயகித்தன் தான் ஜீவிதம் பெற்ற ஊரிலிருந்து ஒரு வேலி நிலத்தைத் தானம் பண்ணியுள்ளதால் அந்த விளக்கம் உறுதியற்றதாகி விடுகின்றது.

உலகாயகித்தன் இராணுவ சேவை புரிந்தவன் என்பதும் அவன் வேளைக்காறப் படையொன்றைச் சேர்ந்தவன் என்பதும் சாசனத்தில் வரும் ஒம்படைக்கிளவியின் மூலம் தெளிவாகின்றன. “என்னிற் பின்பு இத்தர்மம் அழித்தானொருவன் மூன்றுகோயிலும் அழித்தானாவான், மூன்று கைக்கும்

பிழைத்தானாவான், தன் தாய்க்கு ஆசைப்படுவான்” என்பது சாசனத்தின் முடிவுப் பகுதி. தனது தானத்தை தனது வழிமுறைச் சந்ததியார் அனுசரித்து நடத்தல் வேண்டும். அதற்கு விரோதஞ் செய்வோர் படுபாவஞ் செய்வோராவர் என்ற சிந்தனைகள் சாசனத்தில் அடங்கியுள்ளன. அத்தகைய விரோதச் செயல் ஒருவன் தனது தாய்க்கும் மூன்று கைக்கும் மூன்று கோயிலுக்கும் எதிராகச் செய்யும் பாதகத்துக்கு ஒப்பானதாகிவிடும்.

மூன்று கைக்கும் பிழைத்தானாவான் என்னும் தொடர் உலகாய கித்தனும் அவனுடைய பிற்சந்ததியாரும் மூன்றுகை என்னும் அமைப்போடு பந்தமானவர்கள் என்பதை அறிவதற்குச் சமகாலச் சாசனக் குறிப்புகள் ஏதுவாகின்றன. மூன்றுகை என்பது சிலவிடயங்களில் மகாசேனை என்பதோடு சேர்த்து மூன்றுகை மகாசேனை என வருகின்றது. சாசன வழக்கில் அது படைகளுக்குரிய அடைமொழியாகவே வருகின்றது. அது மூன்று பிரிவுகள் கொண்ட பெரும் படையினைக் குறிப்பதாகலாம்.

மூன்றுகை என்பது இலங்கையிலே வேளைக்காறரைப் பற்றிய குறிப்புகள் அடங்கிய சாசனங்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. மூன்று கைத் திருவேளைக்காறன் என்னுந் தொடர் பொலன்னறுவைக்கு அண்மையிலுள்ள கல்லோயாவிலிருந்த கல்வெட்டிலிருந்தது. ⁶⁷ பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காறரின் சாசனத்திலும் அது காணப்படுகின்றது. மூன்றுகைத் திருவேளைக்காறன் தளதாய்ப் பெரும்பள்ளி என்னும் பெயர் அதில் வருகின்றது. ⁶⁸ எனவே சாசனக் குறிப்புகளின் அடிப்படையில் உலகாயகித்தன் வேளைக்காறப் படையொன்றினைச் சேர்ந்தவன் என்று கொள்ள முடிகின்றது. தான் வழங்கிய தானத்துக்கு விரோதமான செயல் புரிபவர்கள் மூன்றுகைக்கு (திருவேளைக்காறரின் படைக்கு) விரோதமானவர்கள் என்பதை அவன் வலியுறுத்தியுள்ளான். உலகாயகித்தன் புரிந்த சேவை பற்றியும் அவனது ஜீவிதம் பற்றியும் இச்சாசனத்தின் மூலமாகச் சில புதிய சிந்தனைகள் ஏற்படுகின்றன. “என்னிற் பின்பு இத்தர்மம் அழித்தானொருவன்” என்று உலகாயகித்தன் குறிப்பிடுவதால் அவன் புரிந்த இராணுவ சேவையும் அதற்கான சேவைமானியமாகக் கிடைத்த பாதாலய ஊரும் வம்சாவழிப் பந்தமானவை என்று கருதுவதற்கு இடமுண்டு.

மூன்று கோயில் என்னும் சொல் மொழி வழக்கிற்கும். சாசனவழக் கிற்கும் புதுமையானது. பௌத்தசமயக் கோயில் ஒன்றுக்கு வழங்கப்பட்ட தானம் பற்றிய ஆவணத்தில் இது இடம்பெறுவதால் மூன்று கோயில் என்பது பௌத்த

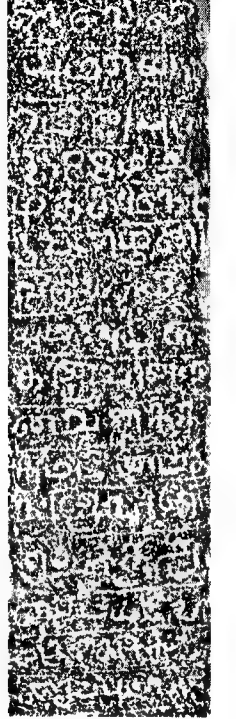
மரபிலே மிகவும் பரிசுத்தமானவை என்று கொள்ளப்படும் பொருள் களைக் குறித்ததென்று கொள்ளமுடிகின்றது. அது மூன்று நிகாயங்களைப் பற்றியது என்று பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை கொள்வார்.⁶⁹ அவரது விளக்கம் பொருத்தமானதாகத் தெரியவில்லை. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே பௌத்த சங்கத்தாரும் உபாசகரும் மூன்று நிகாயங்களையும் சமமாக வைத்துப் போற்றியதாகத் தெரியவில்லை. அரசர்களின் நன்கொடைகளையும் ஆதரவினையும் குறிப்பிட்டுச் சமயங்களில் மட்டுமே மூன்று நிகாயங் களும் குறிப்பிடப் படுகின்றன. சங்கத்தார், பற்றிய குறிப்புகளில் அவர்கள் எந்த ஆயதனத்தை சேர்ந்தவர்களென்றும் அது எந்த நிகாயத்துக்கு உரிய தென்றும் குறிப்பிடுவதே வழமை. அபையகிரி மகாவிகாரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தக்கிண விகாரத்தைப் பற்றி அபிமான உணர்வுகளோடு போற்றி யிருப்பார்கள் என்று கருதுவதும் பொருத்தமற்றது. சாதாரணமான உபாசகர்கள் நிகாயங்களைப் பற்றியன்றிப் பௌத்த சமயத்துக்குப் பொதுவான வற்றையே மிகுந்த விகவாசத்துடன் போற்றியிருப்பர். புத்தர், தர்மம், சங்கம் ஆகிய மும்மணிகளே பௌத்தர்களாற் பெரிதும் போற்றப்படும் பொருள்களாகும். எனவே மூன்று கோயில் என்பது மும்மணிகளைக் குறிக்கும் குழைக் குறியான மொழி எனக் கொள்ளத்தக்கதாகும். இலங்கையிலுள்ள தமிழ்ப் பௌத்தர்கள் சைவ, வைணவ மரபிலுள்ள சிந்தனைகள் சிலவற்றின் அடிப்படையிலே பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகளைப் புரிந்து கொண்டனர் என்பதற்கு இவ்விளக்கம் ஏதுவாகின்றது. கோயில் என்பது பொதுவாக சிவன், திருமால் போன்ற கடவுளரின் படிமங்கள் வழிபாட்டுக்கெனப் பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட ஆலயங் களையும் அரசனின் மாளிகையினையும் குறிக்கும். இச் சாசனத்திலே அது பௌத்த சமய மரபிலுள்ள மிகப் பரிசுத்தமானவையும் எல்லாப் பௌத்தர்களாலும் போற்றுதற்குரியனவுமாகிய மும்மணியகளைக் குறிக்கும் வண்ணமாகப் பயன்படுத்தப்படுதல் குறிப்பிடற்குரியது.

சாசனம் எழுதப்பட்டுள்ள தூணின் மேற்பகுதியில் சங்கு, சந்திரன், சூரியன், ஈட்டி ஆகியவற்றின் உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயுதமான ஈட்டியின் உருவம் சாசனத்தில் உள்ளதால் உலகாயகித்தன் படைப்பிரிவொன்றைச் சேர்ந்தவன் என்ற எமது விளக்கம் உறுதியாகின்றது. சூரிய சந்திரர்களது வடிவங்கள் சிங்கள மொழிச் சாசனங்களிலும் வழமையாக அமைக்கப்படும். அவை சாசனங் குறிப்பிடும் ஏற்பாடுகள் நிரந்தரமானவை, சாஸ்வதமானவை என்பதை உணர்த்தும் அடையாளங்களாகும். சங்கு வைணவச் சார்புடைய சின்னமாகும். அது திருமாலின் படைக்கலங்களில் ஒன்று. இச்சாசனத்திலுள்ள சின்னங்களை நோக்குமிடத்து உலகாயகித்தனை

உறுப்பினராகக் கொண்ட படையிலுள்ள வீரர்கள் முன்பு வைணவராயிருந்தவர்கள் என்றும் சூழ்நிலையின் காரணமாகப் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவிக்கொண்டனர் என்றும் கருதமுடிகின்றது.

மோறகஹவெலவிலுள்ள
சாசனம்
முற்பகுதி

மோறகஹவெலவிலுள்ள
சாசனம்
பிற்பகுதி

அகம்படி உம்பிழ அயித்தனின் கல்வெட்டு

ஹிங்குறாக்கொடை, பொன்னறுவை மாவட்டம்
சாசன விவரங்கள்

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குரிய வரிவடிவங்களில் எழுதப்பெற்ற தமிழ்ச்சாசனம் ஒன்றை 1891 ஆம் ஆண்டிலே தொல்பொருள் திணைக்

களத்தினர் ஹிங்குறாக்கொடையில் அடையாளங் கண்டனர். அது கற்றுணொன்றிலே 22 சிறிய வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. சில சொற்கள் கிரந்த எழுத்துகளில் அமைந்துள்ளன.

இச்சாசனம் உம்பிழ அயித்தன் என்பவன் வழங்கிய நன்கொடையினைப் பதிவு செய்கின்றது அது புத்தஸ்தானம் ஒன்றுக்கு வழங்கப்பட்டது. தானம் வழங்கியவன் அகம்படிச் சகையரில் ஒருவன். அவனுக்குப் பிலப்பேத்து என்னுமிடத்தில் ஜீவிதமாக நிலமானியம் இருந்தது. அது அரசனொருவனின் 40 ஆவது ஆண்டினைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் அந்த அரசனின் பெயரைச் சாசனங் குறிப்பிடவில்லை. கஜபாகு என்பான் அதிகாரம் செலுத்திய காலத்திலே சாசனம் எழுதப்பட்டது என்பது சாசனக் குறிப்பால் உணரப்படுகிறது.

இச்சாசனத்திற் காணப்படும் விவரங்கள் பல தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டியனவாகும். அவற்றுளொன்று ஆண்டு பற்றிய குறிப்பாகும். ஸ்ரீ யாண்டு 40 தாவது என்னும் குறிப்புடன் சாசன வாசகம் தொடங்குகின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து கஜபாகு தேவர் என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது

சாசனத்தின் காலம்

இந்நூலில் முன்னே கண்டவாறு 12 ஆம் நூற்றாண்டிலே கஜபாகு என்றொருவன் பொலன்னறுவை இராசதானியிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தான். அவன் முதலாம் விஜயபாகுவின் (1055-1110) மகன்வழிப் பேரன். அவன் விக்கிரமபாகுவின் (1110/11-1132) பின்பு 21 வருடங்கள் ஆட்சி புரிந்தான் என்பது மகாவம்சக் குறிப்பு. அவனது ஆட்சிக்காலம் கி.பி. 1132 - 1153 என்பதாகும். சாசனம் குறிப்பிடும் 40 தாவது ஆண்டு கஜபாகு தேவரோடு தொடர்பற்றதாகும். அது வேறொரு அரசனைப் பற்றியதாகும்; விஜயபாகு தேவரின் சகோதரனாகிய ஐயபாகு தேவரைப் பற்றியது. ஐயபாகுவையும் அவனது மருமக்களான மானாபரணன் முதலியோரையும் சிறிது காலத்தில் விக்கிரமபாகு பொலன்னறுவையிலிருந்தும் துரத்திவிட்டு ஆட்சி யதிகாரங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அவனும் அவனது மகனாகிய கஜபாகும் முடிசூடாது ஆட்சி புரிந்தனர். அதனால் அவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட சாசனங்கள் எல்லாம் ஐயபாகுவின் முடிசூட்டு விழாவினைக் குறித்தே ஆட்சியாண்டுகளைக் குறிப்பிடுகின்றன⁷¹. இது

இக்காலத்துக்கு (1110 - 1153) மட்டுமுரிய ஒரு வழமை. எனவே சாசனங் குறிப்பிடும் 40 தாவது ஆண்டு கி. பி 1150 என்பதற்குச் சமமானது. அது ஏறக்குறைய கஜபாகு தேவரின் ஆட்சிக் காலத்தின் 18ஆவது வருடமாகும்.

கஜபாகு தேவரின் அகம்படிச்சகையர்

“கஜபாகு தேவர் அகம்படிச் சகையரில் மாநநாளாயில் ஜீவிதம் உடைய உம்பிழ அயித்தநேந்” என்னுந் தொடர் சாசனத்தின் முதற் பகுதியில் வருகின்றது. இது உம்பிழ அயித்தனைப் பற்றிய வர்ணனை. அவன் தன்மைநிலையில் அயித்தனேன் என்று சொல்லப் படுவதால் இவ் வர்ணனை அவன் தன்னைப் பற்றித் தானே சொல்லும் விவரங்களைக் கொண்டதாகும். சாசனமும் அவனால் நிறுவப்பெற்றதாகும். உம்பிழ அயித்தன் அகம்படிச்சகையரில் ஒருவன் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அவர்களும் கஜபாகுதேவரோடு தொடர்புடையவர்கள். அவர்கள் கஜபாகு தேவருக்கு உரியவர்கள் என்பது “கஜபாகு தேவர் அகம்படிச்சகையர்” என்னுந் தொடரால் உணரப்படுகின்றது.

அகம்படிச்சகையர் என்பது அகம்படி, சகையர் என்னுஞ் சொற்களின் கூட்டு மொழியாகும். அவற்றுட் சகையர் என்பது ஈழத் தமிழ்ச் சாசன வழக்கில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. அது சமஸ்கிருத/பிராகிருத மொழிச் சொல்லொன்றின் தமிழ் வடிவமாகும். ஹம்பாந்தோட்டையிற் கண்டெடுக் கப்பட்ட நானாதேசி வணிகரின் வெண்கல முத்திரையில் நானாதேசீன் ஸகை என்னும் வாசகம் எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது⁷². ஸகை என்பதும் சகையர் என்பதும் ஒரு பொருள் குறிக்கும் இரு வேறு மொழிச் சொற்களாகும்.

உடன் பிறந்தார், கூட்டாளிகள், தோழர் என்பவற்றைக் குறிக்கும் சகஜ, சஹ்ய, போன்ற வடமொழிச் சொற்களில் ஒன்றின் தமிழ் வடிவமே சகையர் என்று கருதமுடிகின்றது⁷³. இன உறவுகளைக் குறிக்கும் அபபன், ஆச்சன், மூதாதை, மக்கள், உடன்பிறந்தான் முதலியவற்றைச் சமூக உறவுகளைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்துவது வணிக கணங்களில் இணைந்திருந்த சமூகப்பிரிவுகளின் வழமை. அதற்கு வீரசாசனங்கள் பலவற்றிலே சான்றுகள் உண்டென்பதை முன்பு அவதானித்தோம். சகையர் என்ற சொல்லும் அத்தகைய ஒன்றாகும். அது “உடன்பிறந்தார்”, “தோழர்” என்னும் பொருளில் இச்சாசனத்தில் வருகின்றது என்று கொள்ளலாம். அகம்படிச்

சகையர் என்பதை அகம்படி என்போரை உள்ளடக்கிய அகம்படிப் பிரிவினர் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. அது தென்னிந்திய சாசனங்களிற் காணப்படும் அகம்படி நியாயம் என்பதைப் போன்றது.

அகம்படியார் என்பது தமிழர் சமுதாயத்தில் ஒரு சமூகப்பிரிவினரின் பெயராக வழங்கி வருகின்றது. இலங்கையில் அவர்கள் வெள்ளாளர் என்போரில் ஒரு பிரிவினராவர். மத்திய காலச் சாசனங்கள் பல படைகளிற் சேவைபுரிந்த அகம்படி என்னும் ஒரு பிரிவினரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. அவர்கள் அரசபடைகளிலும் ஆலயங்களிலுஞ் சேவை புரிந்தனர். பிற்காலச் சோழர்களின் இராணுவத்தில் அகம்படி நியாயம் என்னும் படைப்பிரிவு சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. ஆயிரத்தளி அரண்மனையில் அரசகுடும்பத்தவர் தங்கியிருந்த பொழுது அங்குள்ள படைகளில் அகம்படி நியாயம் முதன்மை நிலையில் விளங்கியது என்பதை பல்லவராயன் பேட்டைக் கல்வெட்டின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இரண்டாம் இராஜாதிராஜ தேவரின் எட்டாம் ஆண்டுக்குரிய அக்கல்வெட்டில் மேல்வரும் பகுதி உள்ளது:

“ஐயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து ஆமூர்க் கோட்டத்துச் சிறுகுன்ற நாட்டுக்காரிகை குளத்துளான் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமான் நம்பியான பல்லவராயர் பெரியதேவர் ராஜராஜ தேவர் பத்து கோயிற் கொத்தும் ஆனை குதிரை அகம்படி நியாயம் உள்ளிட்ட துறைகளுக்கும் முதலிகளுமாய் முதலிகள்..... எல்லா வரிசைகளும் முன்னேவல் உள்ளிட்டு.”⁷⁴

பாண்டியரின் படைகளிலும் அகம்படி என்னும் படைப்பிரிவினர் சேவை புரிந்தனர். அகம்படி முதலிகளில் ஒருவனான உதையன் புலனசிங்க தேவன் ஏற்படுத்திய அறக்கட்டளைகள் பற்றிய பல சாசனக் குறிப்புகள் உள்ளன⁷⁵.

இலங்கை மன்னரின் அகம்படிப் படைகள்

இலங்கையிலும் அரசபடைகளில் அகம்படியார் ஒரு பிரதானமான பிரிவாக அமைந்திருந்தனர். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு முதலாக அவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் நூல்களிலுஞ் சாசனங்களிலுங் காணப்படுகின்றன.

முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்தில் (1153 – 1186) வெளிநாடுகளுக்குப் படையெடுத்துச் சென்ற சேனைகளிற் பெருமளவிலான

அகம்படியார் அடங்கியிருந்தனர் என்று நிகாய சங்கிரகய என்னும் நூலிற் சொல்லப்படுகின்றது⁷⁶. பராக்கிரமபாகுவின் அப்பந்த மண்டலிகரைப் பற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. அகம்படி முதலிகள் என்னும் தொடரை அப்பந்த மண்டலிக எனப் பாளிமொழியில் மொழி பெயர்த்துள்ளனர் என்று அறிஞர் சிலர் கொள்வர். நிசங்கமல்லன் காலத்துச் சாசனமொன்றில் வரும் அகம்படி மண்டலிகர் பற்றிய குறிப்பு இதனை உறுதி செய்கின்றது⁷⁷.

தம்பதெனிய, கம்பளை, கோட்டை ஆகிய இராசதானிகளின் காலங்களிலும் அரச படைகளில் அகம்படிகள் இருந்தனர். அகம்படிச்சேனை முதன்மை நிலையில் இருந்ததென்பதை மயூரசந்தேசய என்னும் நூல் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அது 14ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் எழுதப்பட்டது. அதன் பாயிரச் செய்யுள்களில் அரசர், அரசியார் என்போருக்கும் அகம்படி சேனைக்கும் கடவுளரின் ஆசிகிடைக்கவேண்டுமென்று நூலாசிரியர் வாழ்த்துகின்றமை குறிப்பிடற்குரியது⁷⁸. கோட்டைகாலம் முடியும் வரை அகம்படி சேனை முக்கியத்துவங் கொண்டிருந்தது. சில சமயங்களில் அகம்படிச் சேனையிலுள்ளவர்கள் நிருவாகசேவையிலும் ஈடுபட்டனர் என்பதைச் சாசனக் குறிப்புகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பரவணி ஆட்சியாக வழங்கப்பெற்ற நிலம் பற்றிய விவரங்களைக் குறிப்பிடும் மடவளைச் சாசனம் தும்பறையிலுள்ள பத்து அகம்படியாரின் முன்னிலையிலே சிலாலேகஞ் செய்யப்பட்டது⁷⁹ நெட்டி, மூலக என்னும் இருவரை அகம்படிகளைப் பற்றித் தம்பதெனி அஸ்ன என்னும் நூல் குறிப்பிடுகின்றது⁸⁰.

அகம்படியார் பற்றிய நவீன காலச் சிந்தனைகள்

அகம்படியார் என்போர் மாளிகைகளிலும் வீடுகளிலும் பணிபுரியும் மக்கள் என்ற கருத்து நவீன காலத்தில் அழுத்தம் பெற்றுள்ளது. அகமுடையான் என வழங்கும் சொல் இக்கருத்து உருவாகி நிலைபெறுவதற்கு ஒரளவில் ஏதுவாகிவிட்டது. அகமுடையான் என்பது அகம்படியான் என்பதன் திரிபாகலாம். அந்தத் திரிபும் பாமர வழக்கில் ஏற்பட்டவொன்று. அகம்படியார் மாளிகையகத்தும் மனையகத்தும் குற்றேவல் புரிகின்ற பணிமக்கள் என்ற கருத்து அகராதிகளின் தொகுப்பாசிரியர்களுக்கும் ஏற்புடையதாகி விட்டது.

அகம்படியார் பற்றி இந்நாட்களில் வழங்கும் கருத்துக்குச் சாசனக் குறிப்புகள் ஆதாரமாக அமையவில்லை. சாசனங்கள் குறிப்பிடும் அகம்படியார் படைவீரராகவே காணப்படுகின்றனர். மத்திய காலத் தமிழகத்தின் இராணுவ

அமைப்புகள் சீர்குலைந்த பின் வன்னியர், செங்குந்தர் என்போரைப் போல அகம்படியாரும் வேறு தொழில்களில் ஈடுபாடு கொண்டனர். ஆயினும் ஒரு தனியான சமூகப் பிரிவாக அவர்கள் நெடுங்காலம் நிலைபெற்றுள்ளனர்.

அகம்படி என்னும் சொல்லை அஹன் என்னும் சமஸ்கிருதச் சொல்லும் படி என்னும் தமிழ்ச் சொல்லும் சேர்ந்து உருவாகிய கூட்டு மொழியாகக் கொள்ள முடிகின்றது. அஹன் என்னுஞ் சொல் நாள் என்பதைக் குறிக்கும். சேவைக்கு ஈடாக வழங்கும் ஊதியம் படி எனப்படும். எனவே தங்கள் சேவைக்கு நாட்கணக்குப் படி ஊதியம் பெற்ற ஒரு படைப்பிரிவினர் அகம்படி என்ற குழுப்பெயரைப் பெற்றனர் என்று கருதலாம்.

புத்தஸ்தானம்

புத்தஸ்தானம் என்றவொரு நிலையம் பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடு கின்றது. அது பாதோணி மாசார் என்னும் இடத்தில் இருந்தது. அது எத்தகையவொரு நிலையம் என்பதைச் சாசனங் குறிப்பிடவில்லை. அது வழிபாட்டு நிலையமான ஒரு படிமாகரம் என்று அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். “என் ஜீவிதம் பிலப்பேத்தில் ஓரமணம் விச்சுப் பாதோணி மாசாரில் புத்தஸ்தானத்துக்கு இட்டேன்” என்பது சாசனக் குறிப்பு. எனவே உம்பிழ அயித்தன் நிலத்தைப் புத்தஸ்தானத்துக்குப் பூமிதானமாக வழங்கவில்லை. அவன் அதனைத் தான் விற்றுக் கொடுத்ததாகவே சொல்கின்றான். அந்த நிலத்தை இன்னொருவர் அவனிடமிருந்து விலைகொடுத்து வாங்கி, அதனைப் பெளத்த நிறுவனத்துக்குத் தானம் பண்ணினார் என்ற சிந்தனைக்கு இடமுண்டு.

அயித்தன் வழங்கிய நிலம் பிலப்பேத்து என்னும் இடத்திலிருந்தது. அந்நிலம் ஓரமணம் அளவு கொண்டது. பிலப்பேத்து ஜீவிதம் என்ற வகையினைச் சேர்ந்தது. ஜீவிதமான நிலங்கள் சேவைமானியங்கள். அவை சேவையோடு பந்தமானவை.⁸¹ சேவை சந்தான வழியாகுமிடத்து அதற்குரிய நிலங்களும் பரம்பரை உடைமைகளாகி விடக்கூடும். ஹிங்குறாக்கொடைக் கல்வெட்டு அத்தகையவொரு வழமை உருவாகியதற்கு ஆதாரமாகின்றது?

சாசனத்தின் முடிவில் “இதுக்கு விக்கநம் செய்வாருண்டாகில் புத்தஸ்தானத்துக்குப் பிளைச்சாராவார்” என்ற வசனம் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் உம்பிழ அயித்தன் பெளத்த சமயச் சூழலில் வாழ்ந்தவனென்றும் அவன்பெளத்த சமயச் சார்புடையவனென்றுங் கருதலாம்.

உம்பிழ அயித்தனின் கல்வெட்டு
ஹிங்குறாக்கொடை

தம்பகாமத்துக் கல்வெட்டு பொன்னிறுவைக் காதத்துப் படைப்பற்று

முன்னாட்களிலே தம்பலகாமத்தில் ஓர் அரிய வரலாற்றுமூலமான தமிழ்ச்சாசனம் இருந்தது. அதனைப் பற்றி அறிந்ததும் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தினர் 1930 ஆம் ஆண்டில் அதன் மைப்படியை எடுத்தனர். இச்சாசனம் திருகோணமலை மாவட்டத்துத் தம்பலகாமத்தில் உள்ளதென்று அப்பிரதியிற் குறிப்பொன்று எழுதியுள்ளனர். இச்சாசனம் பற்றி வேறெந்த

விவரமும் பதிவு செய்யப்படவில்லை. அதன் வாசகத்தையும் புகைப்படத்தையும் இதுவரை எவரும் வெளியிடவில்லை.

தம்பலகாமத்துச் சிலாசாசனத்தை இப்பொழுது காணமுடியவில்லை. சாசனத்தை அடையாளங்கண்ட சமயத்தில் அதனை எடுத்து, நன்றாகப் பேணக்கூடிய இடத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் அந்தக் கடமையைச் செய்யாத காரணத்தால் இந்த விபரீதம் ஏற்பட்டுள்ளது.

தொல்பொருள் திணைக்களத்தில் 73 வருடங்களாகக் கவனிப்பாரற்றிருந்த மைப்படியான பிரதியொன்று சென்ற வருடம் எமக்குக் கிடைத்தது. அதனை அத்திணைக்களத்திலே சாசனவியல் துறைக்குப் பொறுப்பாளரும் உதவி ஆணையாளருமான கலாநிதி மாலினி டயஸ் எம்மிடம் வாசிப்பதற்கென்று ஒப்படைத்தார். அதனை ஆராய்ந்த பொழுது சாசனம் துண்டமானது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. சாசனத்தின் முடிவிற பயனிலை காணப்படவில்லை. அதனாலே சாசனவாசகத்தின் முடிவுப் பகுதி அமைந்துள்ள பாகம் உடைந்து, அழிந்துவிட்டதென்று கருதலாம். சாசனத்தின் ஆரம்பப்பகுதியும் இவ்விதமாக அழிந்திருத்தல் கூடும்.⁸¹

இச்சாசனம் கற்பலகையொன்றில் எழுதப்பட்டுள்ளது. எழுத்துகள் அமைந்துள்ள பகுதி 1 அடி 7 அங்குலம் நீளமானது. கல்லில் நேர்கோடுகளை அகலப்பாட்டில் வெட்டி, அவற்றிடையே சாசனத்தை எழுதியுள்ளனர். எழுத்துகள் அளவில் ஓரளவு பெரியவை. அவை சராசரியாக 1.5 அங்குலம் உயரமும் அகலமுங் கொண்டவை. இதிலுள்ள வரிவடிவங்களின் வளர்ச்சி நிலை 12 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குரிய தமிழ்ச்சாசனங்களில் உள்ளவற்றிலும் முன்னேற்றமானது. எனவே இதனைப் 13 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குரிய ஆவணமாகக் கொள்ளலாம். கலிங்க மாகன் 1215 இலே பொலன்னறுவையைக் கைப்பற்றி நெடுங்காலம், சுமார் நாற்பது ஆண்டுகள், ஆட்சிபுரிந்தான். அவனுக்கு முன்பு ஆட்சியுரிமைப் போர்கள் இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக நடைபெற்றன. அக்காலப் பகுதியிலே பலர் அரசபதவியில் இருந்தனர்.⁸² ஒருவர் பின் மற்றொருவராகப் பதவியிலிருந்தும் அவர்கள் நீக்கப்பட்டனர். இராசதானியிலுள்ள தகராறுகளையும் குழப்பங்களையும் கலிங்க மாகன் முற்றாக அடக்கிவிட்டான். சாசனத்தின் காலத்தைப் பொறுத்த வரையில் அதனைப் பற்றிய எமது கணிப்பீடு, அரசனின் பெயர் அடையாளங் காணப்படுமிடத்து மாற்றமடையக் கூடும்.

தம்பலகாமம்
கல்வெட்டு

சாசனத்திலுள்ள விவரங்கள்

துண்டமாகிவிட்ட தம்பலகாமத்துச் சாசனத்தில் எல்லாமாகப் பதினொரு (11) வரிகள் உள்ளன. முதல் நான்கு வரிகளும் சொற்கள் அடையாளங் காண்பதற்கு ஏற்றவாறு தெளிவாகத் தெரியவில்லை பலவிடங்களில் எழுத்துகள் சிதைவாகி உள்ளன. இங்கும் அங்குமாகச் சில வரிவடிவங்கள் தெரிகின்றன. சாசனத்தின் மைப்படி செப்பமாகவும் எடுக்கப்படவில்லை சாசனம் காணப்படுமிடத்து, அதனைத் தெளிவாக வாசிக்க முடியுமென்று கருத இடமுண்டு. ஐந்தாவது வரி முதலான சாசனப்பகுதி மேல்வருமாறுள்ளது:

5. உடையார் நிச்ச
6. யித்த ஜகதப்ப
7. கண்டன் தாநத் (து)
8. க்கு நிலையாக் (கித்)
9. தம்பலகாம ஊ

10. ரை நான்கெல்
11. லைக்கு தள எல்லை.⁸³

இச்சாசனப் பகுதியில் மூன்று முக்கியமான விடயங்கள் குறிப்பிடப் படுகின்றன. அவற்றில் முதலாவது உடையார் என்பது. உடையார் என்னுஞ் சொல் சாசன வழக்கில் அரசனைக் குறிக்கும். அது பெருநிலக்கிழாரான அரச பிரதானிகளையுங் குறிக்கும். சொல் பயன்படுத்தப்படும் சூழ்நிலைக்கேற்பச் சொல்லின் பொருள் விளக்கமாகும்.

சாசனத்தின் தெளிவற்றதான முதற் பகுதியில் உடையாரின் பெயர் சொல்லப்பட்டுள்ளது. நான்காவது வரியின் முடிவில் மாக என்ற சொல்லின் அடையாளம் இருப்பது போலத் தெரிகின்றது. எமது கணிப்பு சரியானதென்ற சாசனம் மாக உடையார் செய்த ஏற்பாடொன்றினைக் குறிக்கிறதென்றாகி விடும். இந்த விளக்கம் தற்காலிகமானது. சாசனத்தை நேரிலே பார்த்து ஆராய்ந்தால் மட்டுமே இந்தக் கருத்தை உறுதிசெய்ய முடியும். அது உறுதியாகுமிடத்து மாகனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் தனி ஒரு சாசனம் என்ற சிறப்பினைத் தம்பலகாமத்துச் சாசனம் பெற்றுவிடும். மாகனுடைய நிர்வாக ஏற்பாடுகள், படைநிலைகள் ஆகியன பற்றி மகாவம்சம், மட்டக்களப்பு பூர்வசரித்திரம் என்பவற்றிலே சொல்லப்படும் குறிப்புகள் ஓரளவு உறுதியாகிவிடும்.

தம்பலகாமம் என்னும் ஊர்ப்பெயர்

சாசனத்திலே குறிப்பிடப்படும் முக்கியமான விடயங்களிலொன்று தம்பலகாம ஊர் பற்றிய குறிப்பாகும். அது தம்பலகாமம் என்னும் ஊரினைக் குறிக்கின்றது. தம்பலகாமம் என்னும் பெயர் புராதனமானது. அது சுமார் எண்ணூறு வருடங்களுக்கு முற்பட்ட காலம் முதலாக வழங்கி வருகின்றது என்பது இச்சாசனக் குறிப்பினால் உறுதியாகின்றது. வடகிழக்கு இலங்கையிலுள்ள திருகோணமலை, கந்தளாய் என்னும் ஊர்களின் பெயர்களும் தமிழ்ப்பெயர்களாய் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வழங்கி வந்துள்ளமைக்குச் சாசன வழக்கு ஆதாரமாகும். திருகோணமலைப் பிராந்தியத்தில் நான்கு வன்னிப்பற்றுகள் இருந்தன என்பதைக் கோணேசர் கல்வெட்டுப் போன்ற தமிழ் நூல்கள் மூலமாகவும் ஒல்லாந்தரின் ஆட்சிக் காலத்து ஆவணங்கள் மூலமாகவும் அறியமுடிகின்றது. திருகோணமலை, கட்டுக்குளம் பற்று, தம்பலகாமம் பற்று, கொட்டியாரம் பற்று என்ற நான்குமே

அப்பிரிவுகளாகும் போர்த்துக்கேயர் கோணேஸ்வரம் கோயிலை இடித்தழித்தபின், 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆதிகோணேநாயகர் கோயில் தம்பலகாமத்தில் அமைக்கப்பட்டது.

ஐகதப்பகண்டன்

சாசனத்திலுள்ள மூன்றாவது பிரதானமான அம்சம் ஐகதப்ப கண்டன் தானம் என்பது பற்றிய குறிப்பாகும். அதனைச் சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்து அரசியல் வழக்கம், சமுதாய நிலைகள் என்பனவற்றின் அடிப்படையிற் புரிந்துகொள்ளலாம். ஐகதப்பகண்டன் தானம் என்பது இரு வேறான சொற்களின் கூட்டுமொழியாகும். கண்டன் என்னுஞ் சொல் சாசனவழக்கில் மிகுதியாகக் காணப்படுவது. அது தமிழ்ச் சாசனங்களிலும் கன்னடச் சாசனங்களிலும் காணப்படுகின்றது. கண்டன் என்பது போர்வீரனைக் குறிக்கும் சொல்லாகும்.

ஐகதப்ப என்பது ஐகதோர்ப்ப என்ற கன்னடச் சொல்லின் தமிழ் வடிவம்.⁸⁴ ஐகதோர்ப்ப கண்ட என்பது ஒரு விருதுப்பெயர்; வீரசாதனை புரிந்தவர்களுக்குரியது; அது பாண்டிய மன்னர்களின் விருதுப்பெயரான புவனேகவீரன் என்பதற்கு இணையானது. எனவே, ஐகதப்ப கண்டன் என்பதை ஐகதொப்பகண்டன் என்பதன் திரிபுமொழியாகக் கொள்ள முடிகின்றது. அது ஒருவரின் இயற்பெயராகவன்றி ஒரு சிறப்புப் பெயராகவே வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். அது அரசனொருவரின் விருதுப்பெயராகவோ படைப்பிரிவொன்றின் பெயராகவோ வழங்கியதென்று கருதலாம்.

ஐகதப்பகண்டன் என்பது 12 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் வழங்கிய விக்ரமசலாமேகன் என்பதோடு ஒரு வகையில் ஒப்பிடக்கூடியது. பதினோராம், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் திருகோணமலைப் பிரதேசத்தில் விக்ரம சலாமேகத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காறர், விக்ரம சலாமேகன் நாற்படை என வழங்கிய வேளைக்காறப் படைகள் இருந்தன.⁸⁵ இவற்றுள் முதலாவது படை கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயத்தில் இருந்தது. அங்கிருந்த விஜயராஜ - ஈஸ்வரம் என்னும் கோயிலுடன் அது பந்தமாகி இருந்தது. இரண்டாவது படை மயிலன்குளத்தில் அமைக்கப்பட்ட விக்ரமசலாமேகன் பள்ளி என்னும் பௌத்தப் பள்ளியின் பாதுகாப்பிற்குப் பொறுப்பேற்றிருந்தது.⁸⁶ அதே போல ஐகதப்பகண்டன் என்னும் பெயரால் வழங்கிய படையொன்று தம்பலகாமத்தில் இருந்ததென்பது இச்சாசனத்தால் அறியப்படுகின்றது.

“உடையார் நிச்சயித்த ஜகத்பகண்டன் தானத்துக்கு நிலையாக்கி தம்பலகாம ஊரை” எனச் சாசனத்திற் சொல்லப்படுவதால் அரசனின் அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்த ஒருவரால் ஜகத்பகண்டன் தானம் உருவாக்கப்பட்டதென்பது புலனாகின்றது. அத்தானம் தம்பலகாம ஊர் என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. எனவே தம்பலகாமம் ஒரு படைப்பிரிவின் பொறுப்பிலுள்ள ஊராக விடப்பட்டமையினைச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்ற தெனக் கருதலாம்.

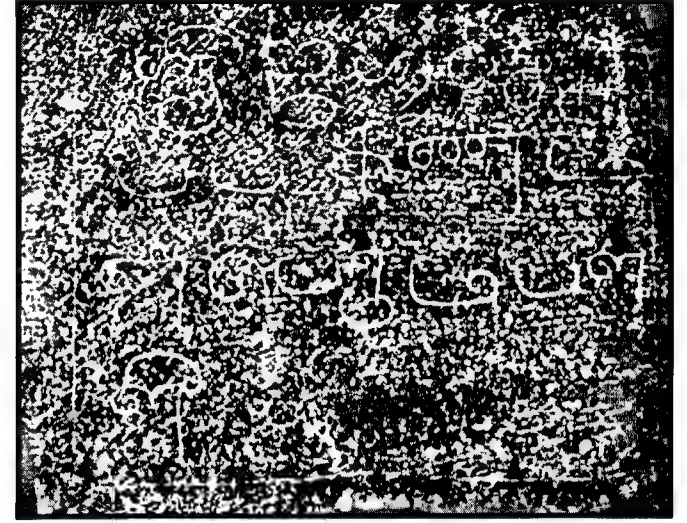
தோப்பாவையைக் கைப்பற்றிய கலிங்கனாகிய மாகோன் அதன் பகுதிகளைப் படையாட்சி வன்னியருக்குப் பகுந்து கொடுத்தானென்று மட்டக்களப்பு பூர்வசரித்திரம் கூறும். மாகன் தனது அதிகாரத்தில் அடங்கிய பகுதிகளிற் படைநிலைகளை அமைந்திருந்தானென்று பாளி, சிங்கள நூல்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. கோணம், கந்தளாய், கொட்டியாரம், கட்டுக்குளம், பதி (பதவியா), மன்னார், மாதோட்டம், புலச்சேரி, தேவர்பட்டினம் முதலிய ஊர்களிற் படைநிலைகளை மாகன் அமைத்தானென்று அந்நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தம்பலகாமத்துச் சாசனம் குறிப்பிடும் ஜகத்பகண்டன் தானம் அத்தகையவொரு படைநிலைப் பகுதியாதல் கூடும். அவ்வாறாகிற் பிரதேச வன்னிமையின் வரலாறு பற்றிய ஒரு ஆவணம் என்ற பரிமாணத்தை இச்சாசனம் பெற்றுவிடும். திருகோணமலைப் பிரதேசத்து நான்கு வன்னிப் பிரிவுகளில் ஒன்றாகத் தம்பலகாமம் அமைந்திருந்தது. தம்பலகாமத்து வன்னியனாரைப் பற்றித் தமிழ் நூல்களிலும் ஒல்லாந்த, பிரித்தானிய அதிகாரிகளின் நிர்வாக அறிக்கைகளிலும் குறிப்புகள் உள்ளன.

ஜகத்பகண்டன் தானம் ஒரு வீரபட்டினமா?

மாசேனகாமமாகிய தன்மசாகரப்பட்டினம் என்னும் வீரப்பட்டினம் பற்றிய சில விவரங்கள் விஹாரேஹீன்ன என்னும் இடத்திலுள்ள சாசனத்திற் பதிவாகி உள்ளன. அது மாத்தளை மாவட்டத்திலே தம்புல்லைக்குச் சமீபமான பகுதியொன்றில் உள்ளது. எறிவீரர் என்னும் படைப்பிரிவினர் அதன் காவலராய்ப் பணி புரிந்தனர். ஒரு சமயத்தில் வீரபட்டினத்துப் பெருமக்கள் தங்கள் காவலராகிய எறிவீரரைச் சிறப்புச் செய்யும் வகையில் வீரபட்டினத்தை எறிவீரன் தானம் என்று பெயர் சூட்டினார்கள்.⁸⁸ ஜகத்பகண்டன் தானம் என்பது எறிவீரன் தானம் என்னும் பெயரை ஒத்திருக்கின்றது. எனவே அது ஒரு வீரபட்டினமாக அமைக்கப்பட்டதா? என்ற வினா எழுகின்றது. கல்வெட்டின் முடிவில் வரும் தள எல்லை என்ற தொடரும் இத்தகைய

சிந்தனைக்கு மெருகூட்டுவதாய் உள்ளது. வீரபட்டினங்களை வீரதளம் என்றும் சொல்வது வழமை.

தம்பலகாம ஊர் ஜகத்பகண்டன் என வழங்கிய போர்வீரர் கணம் ஒன்றின் பொறுப்பில் விடப்பட்டது என்பதும் அது ஆட்சியாளர் செய்தவொரு ஏற்பாடு என்பதும் சாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகின்றது. தம்பலகாமம் ஒரு வீரபட்டினமாக, வீரர்களைமொன்றின் காவலிலுள்ள வணிக நகரமாக அமைந்திருந்ததா? என்பது வருங்கால ஆய்வுகளின் மூலமே நிச்சயிக்கப்படக் கூடியதாகும்.

வெலிகந்தைக் கல்வெட்டு

அநுராதபுரத்தில் ஜகதொப்பகண்டன் பெரும்பள்ளி

தம்பலகாமத்துக் கல்வெட்டை ஆராயுமிடத்து அநுராதபுரத்து நுவன்வலிசாயா விலுள்ள தமிழ்ச் சாசனமொன்றைக் கருத்திற் கொள்ளவேண்டிய நிலை உண்டு. ஸ்ரீ ஜகதொப்பகண்டன் பெரும்பள்ளி என்று அதில் எழுதப்பட்டுள்ளது. எச். கிருஷ்ண சாஸ்திரி பதிப்பித்த தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்பதன் நான்காம் தொகுதியில் 1402 என்னும் இலக்கமுடைய சாசனமாக அதன் வாசகம் வெளிவந்துள்ளது. அதன் புகைப்படம் இதுவரை எவராலும் வெளியிடப்படவில்லை. சாசனம் பற்றிய விளக்கக் குறிப்புகளும் வெளிவரவில்லை.

அநுராதபுரத்துச் சாசனத்திலுள்ள எழுத்துகள் மிகவும் தெளிவானவை. அவற்றில் இதுவரை எதுவிதமான சிதைவும் ஏற்படவில்லை. அது இப்பொழுது அபையகிரி சேதியப் புனராக்கத் திட்டத்திற்குரிய அருங்காட்சியகத்து வளாகத்தில் உள்ளது. 2001 ஆம் ஆண்டு திசம்பர் மாதத்தில் அங்கு சென்ற பொழுது அதனை எம்மால் அவதானிக்க முடிந்தது. தமிழ் நாடு அரசின் தொல்பொருளியியல் திணைக்களத்து முதுநிலைச் சாசனவியலாளரான நண்பர் எஸ். இராஜகோபால் சாசனத்தின் மைப்படியினையும் புகைப்படத்தையும் எடுத்தார். அவர் எம்மிடம் ஒப்படைத்த புகைப்படப் பிரதியே இங்கு சாசனத்தை விளக்கும் வண்ணமாக வெளியிடப்படுகின்றது.

இச்சாசனத்தின் வரிவடிவங்கள் 13 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக் குரியவை என்பது தமிழ்ச்சாசனவியலாளர் பலரின் கருத்தாகும். அவை முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் (1153-1186) நயினாதீவுக் கல்வெட்டு, நிசங்கமல்லன் காலத்து பாண்டுவாசநுவரக் கல்வெட்டு என்பவற்றின் எழுத்துகளைக் காட்டிலும் வளர்ச்சியடைந்தன போலவே தெரிகின்றன. எனவே தம்பலகாமத்துக் கல்வெட்டும் அநுராதபுரத்துக் கல்வெட்டும் ஏறக்குறைய ஒரே காலத்தைச் சேர்ந்தனவென்று கொள்ளலாம். அவற்றுக்கிடையில் 30 வருடங்களுக்கு மேற்படாத கால இடைவெளி அமைந்திருந்தல் கூடும். அவையிரண்டிலும் தம்பலகாமத்துக் கல்வெட்டு காலத்தால் முற்பட்டதென்றுங் கருதலாம். அநுராதபுரத்துக் கல்வெட்டு கோடுகள் வெட்டப் ஒரு நீள்சதுரத்தின் உள்ளே காணப்படுகின்றது. அதன் எழுத்துகள் செம்மையாகவும் அழகாகவும் வெட்டப்பட்டுள்ளன. தம்பலகாமத்துக் கல்வெட்டில் எழுத்துகள் வனப்பற்ற வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

அநுராதபுரத்து றுவன்வலி சாயாவின் வாயிற்றுத்தில் அமைந்திருந்த கல்வெட்டு ஒரு பெரும்பள்ளியின் பெயரைக் குறிப்பிடுகின்றது. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசன வழக்கிற் பெரும்பள்ளி என்பது பௌத்த விகாரங்களையும் கோயில்களையும் குறிக்கும். பெரும்பள்ளி ஐகதொப்பகண்டன் பெரும்பள்ளி என்று சொல்லப்படுவதால் அப்பெரும்பள்ளி ஐகதொப்பகண்டன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் கொண்ட மன்னன் ஒருவரின் பெயரால் அல்லது அப்பெயரைப் பெற்ற படைப்பிரிவின் பெயரால் வழங்கிய அமைப்பாதல் வேண்டும். திருகோணமலை மாவட்டத்திலே மயிலன்குளம் என்னுமூரிலே 12 ஆம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியில் விக்கிரமசலாமேகன்

பெரும்பள்ளி என்ற பௌத்த கோயில் அமைந்திருந்தது. அதனை விக்கிரமசலாமேகன் நாற்படை என்னும் வேளைக்காற்புடையின் தலைவனாகிய கணவதி தண்டநாதன் அமைப்பித்தான். அவன் அதனை விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி என்று பேரிட்டு அப்படியின் பொறுப்பாக விட்டான்.⁸⁹ வணிக நகரமான விக்கிரமசலாமேகபுரத்தில் அஞ்நூற்றுவன் பள்ளி என்னுங் கோயிலும் உலோகமாதாவாகிய அம்மன் கோயிலும் இருந்தன. அவற்றுள் அம்மன் கோயிலுக்கு வீரமாகாளம் என்று பேர் சாத்தினார்கள். வீரமாகாளம் என்பது வீரக்கொடியாரின் படையாகும். பொலன்னறு வையிலுள்ள தளதாயப் பெரும்பள்ளியின் பாதுகாப்பிற்கும் அறங்களுக்கும் வேளைக்காறர் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட சமயத்தில் அவர்கள் அதனை ஸ்ரீ வேளைக்காறன் தளதாயப்பெரும்பள்ளி என்று பெயரிட்டனர். எனவே, இதுவரை கவனித்த குறிப்புகளின் அடிப்படையில் இச்சாசனங் குறிப்பிடும் பெரும்பள்ளி பொலன்னறுவைக் காலத்தின் இறுதியில் ஐகதொப்ப கண்டன் பெரும்பள்ளி எனப் புனர்நாமம் பெற்றதென்று கொள்ளமுடிகின்றது. ஐகதொப்பகண்டன் என்பதைப் போன்ற பல விருதுப் பெயர்களை நிசங்கமல்லன் கொண்டிருந்தான்.

ஐகதொப்பகண்டன் என்பதை ஒரு படைப்பிரிவின் பெயரிலுள்ள முன்னொட்டாகவுங் கொள்ளலாம். நானாதேசி வணிகர் அநுராதபுரத்தில் நிலைகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பௌத்த நிறுவனங்களோடு நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தமையால் ஒரு சமயத்திலே றுவன்வலி சேதியத்தின் பாதுகாவலராக நானாதேசிகளின் காவற்படையினர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தல் கூடும்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஒருசமயத்தில் பொலன்னறு வையிலுள்ள தளதாயப்பெரும்பள்ளி வளஞ்செயர் என்னும் வணிகரின் படையின் பொறுப்பில் விடப்பட்டபோது, அது வேளைக்காறன் தளதாயப் பெரும்பள்ளி என்று பெயரிடப்பட்டது.⁹⁰ அதே போல் ஏதோ காரணத்தால் றுவன்வலி சேதியம் ஐகதொப்பகண்டன் என்னும் பெயரால் வழங்கிய படைப்பிரிவொன்றின் பொறுப்பிலே விடப்பட்ட பொழுது அது புதிய சூழ்நிலைக்கேற்பப் புனர்நாமம் பெற்றிருந்தல் கூடும். இச்சாசனம் பெரும்பள்ளியின் பெயரை மட்டுமே குறிப்பிடுவதால் அது ஒரு பெயர்ப்பிரகடனமாகவும் பெயர்ப்பலகையாகவும் அமைந்ததென்று கருதலாம். சாசனம் வேறு நோக்கத்திற்காக எழுதப்பட்டிருப்பின் அது வேறு விதமாகவே அமைந்திருக்கும். பௌத்த நிறுவனங்களுக்கும் தமிழர் சமுதாயப்

பிரிவுகளுக்கும் இடையில் ஏற்பட்டிருந்த நெருங்கிய பரஸ்பரத் தொடர்புகள் பற்றிய மேலதிகமான ஆதாரமாகவும் இச்சாசனத்தை அடையாளங் காணலாம்.

ஐகதப்பகண்டன் தானம், ஐகதொப்பகண்டன் பெரும்பள்ளி என்பவற்றுக்கிடையில் ஒரு தொடர்புண்டு என்பதை இங்கு முன்னே கவனித்தவற்றால் அறியமுடிகின்றது. பேச்சுவழக்கில் பிரதேச அடிப்படையிற் சொற்கள் உருமாறுவதுண்டு. ஐகதப்பகண்டன் என்பது ஐகதொப்பகண்டன் என்பதின் மாற்றுவடிவமாகும். அது வீரசாதனை புரிந்த மன்னரும் பிரதானிகளும் சூடிக்கொள்ளக் கூடிய விருதுப்பெயர். அத்தகைய சிறப்புப் பெயர்கள் வீரர்களுக்கும் உரிமையாவது வழமை. அநுராதபுரத்திலுள்ள பௌத்த கோயிலொன்று ஐகதொப்பகண்டன் பெரும்பள்ளி என்னும் நாமத்தைப் பெற்றது. தம்பலகாமம் என்னும் ஊரில் அமைக்கப்பட்ட அமைப்பொன்று ஐகதப்ப கண்டன் தானம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. விக்ரமசலாமேகன் என்னும் பெயரால் வழங்கிய அமைப்புகளும் இவ்வண்ணமானவை. விக்ரமசலாமேகத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக் காறர், விக்ரமசலாமேகன் நாற்படை என்னும் படைப்பிரிவுகள் இருந்தன. விக்ரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி, விக்ரமசலாமேக ஈஸ்வரம் என்னுங் கோயிற் பெயர்கள் அவற்றோடு தொடர்புடையனவாகும்.

துண்டமான தம்பலகாமத்துச் சாசனம், றுவன்வலிசாயாவில் அமைந்திருந்த தமிழ்ச்சாசனம் ஆகியன பற்றிய ஆய்வுகள் இலங்கை வரலாற்றிலே புதிய பரிமாணங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. தம்பலகாமத்துச் சாசனம் தம்பலகாமம் என்னும் ஊரின் பெயரைக் குறிப்பிடும் முதலாவது தமிழாவணம் என்னுஞ் சிறப்பினைப் பெறுகின்றது. அது அங்கிருந்த ஐகதப்பகண்டன் தானம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. தமிழ்மொழி வழக்கில் ஏற்பட்டிருந்த கன்னடச் செல்வாக்கினையும் இச்சாசனங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. பிரதேச வன்னிமையின் வளர்ச்சி பற்றிய ஆய்வுகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கான ஆதாரமாகத் தம்பலகாமத்துச் சாசனம் அமைந்து விடுகின்றது. அநுராதபுரத்துச் சாசனம் தமிழருக்கும் பௌத்தப் பெரும்பள்ளிகளுக்கும் இடையில் முற்காலத்தில் நிலவிய நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பற்றிய புரிந்துணர்வினை ஏற்படுத்தும் ஆவணங்களில் ஒன்றாகும்.

பொன்னறுவையில் வேளைக்காறரின் 13 ஆம் நூற்றாண்டுச் சாசனங்கள்

நிர்வாகப் பதவிகளைப் பெற்றிருந்த வேளைக்காறரைப் பற்றிய இரு தமிழ்ச் சாசனங்கள் பொலன்னறுவையிற் காணப்பட்டன. நிசங்கமல்லனின் ஆட்சிக் காலத்தில் (1187-1196) நிர்மாணிக்கப்பெற்ற ரங்கொத் விகாரை, நகரத்தின் வடவாசற்புறம் ஆகியவற்றினிடையில் அமைந்த பகுதியில் நிறுவப்பட்டிருந்த தூண்களில் அவை எழுதப்பட்டிருந்தன. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குரிய வரிவடிவங்களில் அவை எழுதப்பட்டுள்ளன. இச்சாசனங்கள் பலவகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இலங்கையில் இதுவரை கிடைத்துள்ள எட்டுச் சாசனங்களில் வேளைக்காறரைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. அவற்றுள் நான்கு கல்வெட்டுக்கள் பொலன்னறுவையிற் கிடைத்துள்ளன ⁹¹. இரண்டு சாசனங்கள் பதவியாவில் உள்ளன ⁹². இன்னுமொன்று கந்தளாயிலுள்ள பளமோட்டைச் சாசனம் ⁹³. மற்றொன்று திருகோணமலை மாவட்டத்து மயிலன்குளம் என்னும் இடத்தில் இருந்தது ⁹⁴.

பொலன்னறுவை இராச்சியத்தில் வேளைக்காறர் நிர்வாகப் பதவிகளைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை இவ்விரு சாசனங்கள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இலங்கையில் ஏற்பட்ட தமிழ் வரிவடிவங்களின் வளர்ச்சி பற்றிய ஆய்வுகளிலும் இவற்றுக்குச் சிறப்பிடமுண்டு. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இராசதானியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கு ஏதுவான சான்றுகள் இவற்றில் அடங்கியுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. எனவே அவை ஒவ்வொன்றையும் இங்கு வெவ்வேறாக ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்துவதே பொருத்தமானது.

முதலாவது சாசனம் பாழடைந்த கட்டிடமொன்றிற் காணப்பட்டது. அது கற்றூண் ஒன்றில் ஒரு பக்கத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. தூணின் கீழ்ப்பாகத்தில் இரு குத்துவிளக்குகளின் உருவங்கள் செதுக்கப் பெற்றுள்ளன. இந்தச் சாசனத்தை வாசித்த ஆ. வேலுபிள்ளை அதன் வாசகத்தை விளக்கக் குறிப்புகளோடு 1971ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார் ⁹⁵. அவரது வாசகம் மேல்வருமாறுள்ளது:

“...மும் எழு(நூ)ற்றுக் காதமும் யெறிஞ்சு கொண்டருளிய செயபாகு தேவர் நிழல் வேளைக்காறன் மஹமண்டல நாயக்கனான சேதராயன்”. சாசனத்தின் முதலிரு வரிகளிலும் எழுத்துக்கள் சிதைவாகியுள்ளன. எஞ்சிய 13 வரிகளிலும் காணப்படும் சாசனப் பகுதியே அது. புகைப்படத்தோடு ஒப்பிட்டு ஆராயுமிடத்து வாசகம் செம்மையானதாகவே தெரிகிறது. ஆயினும் மஹமண்டல என அவர் வாசித்த சொல் சாசனப்படியின் பிரதியில் மலைமண்டல என்று கொள்ளக்கூடிய விதமாக அமைந்துள்ளது. அதில் “ல” என்னும் எழுத்து தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அதற்கு கீழே பிறை வடிவான கோடு காணப்படுவதாற் குறிப்பிட்ட எழுத்தை ஹ என வேலுப்பிள்ளை அடையாளங் காண நேர்ந்தது. ஆனால் ல என்னும் எழுத்தின் வலப்பக்கத்து நேர்கோடு கீழுள்ள பிறை வடிவத்தோடு தொடர்பற்றுக் காணப்படுகின்றது. அவற்றிடையே தொடர்பற்றவிடத்து எழுத்தினை ல எனவும் அதன் கீழான வளைகோட்டினை எழுத்தின் ஒரு உறுப்பாகவன்றிக் இயல்பாகக் கல்லில் ஏற்பட்ட சிதைவின் பயனாகத் தோன்றிய வடிவம் என்றுங் கொள்வதே பொருத்தமானது.

வேளைக்காறன் சேதராயன் பற்றிய
சாசனம்
பொலன்னறுவை

சாசனத்தைத் தலத்திலே பார்த்து ஆராய்வதன் மூலம் சிதைவாகியுள்ள அதன் தலைப்பகுதியினை ஒரு வேளை மீட்கலாம் என்ற எண்ணத்தோடு அதற்கான பிரயத்தனங்களை மேற்கொண்டோம். அவை வீணாகிவிட்டன. இப்பொழுது சாசனம் தலத்தில் இல்லை. அது பாதுகாப்பான இடத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்படவில்லை. பொலன்னறுவையிலுள்ள தொல்பொருட் சின்னங்களுக்குப் பொறுப்பாகவுள்ள கலாசார முக்கோணத்தினர் அதனைப் பற்றித் தங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாதென்றும் அதனைத் தம்மால் அடையாளங்காண முடியவில்லை என்றும் சொல்லிவிட்டனர். தொல்பொருள் திணைக்களத்தினர் பல தசாப்தங்களுக்கு முன் உருவாக்கிய சாசனப்படியின் பிரதியும் ஆ. வேலுப்பிள்ளை வெளியிட்ட அதனைப்பற்றிய புகைப்படத்தோடு கூடிய கட்டுரையுமே இச்சாசனம் தொடர்பாக எஞ்சியுள்ள சுவடுகளாகும்.

இச்சாசனம் ஜயபாகு தேவர், சேதராயன் என்போரைக் குறிப்பிடுகின்றது. அது சேதராயனை வேளைக்காறன் என்றும் மலைமண்டல நாயக்கன் என்றும் வர்ணிக்கின்றது. மேலும் சாசனம் அவனைச் செயபாகு தேவர் நிழல் வேளைக்காறன் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே சேதராயன் வேளைக்காறன் என்ற நிலையிற் செயபாகு தேவரோடு பந்தமானான், அவனுக்குப் பணி புரிந்தவன் என்பது தெளிவாகின்றது. இச்சாசனங்கள் குறிப்பிடும் செயபாகு தேவர் என்னும் பெயரை மகாவம்சம் குறிப்பிடும் ஜயபாகு என்னும் அரசரின் பெயரின் மாற்று வடிவமானதென்று கொள்ள முடியும். இவ்விடயந் தொடர்பாக ஆ. வேலுப்பிள்ளை மேல்வருமாறு கூறுவார்.

“இச்சாசனம் செயபாகு தேவர் என்னும் அரசரைக் குறிப்பிடுகின்றது. இலங்கை வரலாற்றில் ஜயபாகு என்னும் பெயருடைய மன்னர் இருவர் இருந்தனர். அவர்கள் முதலாம் ஜயபாகு, இரண்டாம் ஜெயபாகு என்போராவர். முதலாம் ஜயபாகுவின் ஆட்சி 1110-1111 ஆகிய காலத்துக்குரியது. இரண்டாம் ஜயபாகு 1467-1469 ஆகிய காலத்தில் ஆட்சி புரிந்தான். வரிவடிவ வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் இக்கல்வெட்டினைப் 15ஆம் நூற்றாண்டுக்கன்றிப் 12ஆம் நூற்றாண்டுக்கு உரியதாகக் கொள்வதே பொருத்தமானது”.

ஆயினும், சாசனம் குறிப்பிடும் செயபாகு தேவரை முதலாம் ஜெயபாகுவென்று கொள்வதற்கு உறுதியான ஆதாரங்கள் சாசனத்திற் காணப்படவில்லை. முதலாம் ஜயபாகு முடி சூடியதும் அபையசலாமேகன்

என்னும் பட்டப்பெயரைப் பெற்றான். அவனது ஆட்சியாண்டினைக் குறிப்பிட்டு எழுதப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்கள் பல உள்ளன. அவனைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் சாசனங்கள் சில “அபையசலாமேகபந்மரான சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ஜயபாகு தேவர்” என்னும் தொடருடன் ஆரம்பமாகின்றன. இந்த சாசனம். “எழுநூற்றுக் காதம் யெறிஞ்சு கொண்டருளிய” என்ற அடைமொழியால் செயபாகு தேவரை வர்ணிக்கின்றது. அந்த அடைமொழியும் ஜயபாகு தேவருக்குப் பொருத்தமற்றதாகும். ஜயபாகு மகாராசனைப் பற்றி மகாவம்சம் கூறும் வரலாற்றுக்கு அது முற்றிலும் முரண்பட்டது. அவனைப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றிய ஒரு வெற்றியாளனாகக் கொள்வதற்கான சான்றில்லை. முதலாம் விஜயபாகு இறந்த பின்பு 1110இல் அரசபதி பெற்ற ஜயபாகு ஒருவருட காலத்துக்குட் பொலன்னறுவையில் இருந்து வெளியேறிவிட்டான். அவன் உறுகுணையிலுள்ள மகாநாகுலத்திலே தனது மருமகனாகிய கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகனோடு தங்கியிருந்தான்⁹⁸.

விக்கிரமபாகு (1110/11-1132), கஜபாகு (1132-1153) ஆகியோரின் ஆட்சிக் காலங்களில் இராசதானியிலும் பிறவிடங்களிலும் வேளைக்காறர் இருந்தமைக்கு மகாவம்சக் குறிப்புகளும், சாசனக் குறிப்புகளும் ஆதாரமாகின்றன. அவர்களது காலத்துச் சாசனங்கள் யாவும் ஜயபாகு தேவரின் ஆட்சியாண்டுகளைக் குறித்து எழுதப்பட்டன. எனவே, விக்கிரமபாகு அல்லது கஜபாகு பகைவர்களுக்கு எதிராக அடைந்த வெற்றிகளிற் பங்குகொண்ட ஒரு வேளைக்காறனைச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றதென விளக்கமளிக்க முடியும். எனினும் அந்த விளக்கம் எத்தகைய பொருத்தமுடையது என்பது இங்கு கவனித்திற்குரியது. முன்னே கூறியவாறு சாசனம் மகாராசனைக் குறிப்பிடுவதாகில் அது அவனுக்குரிய பட்டப்பெயரையோ, ஆட்சியாண்டையோ குறிப்பிட்டிருத்தல் வேண்டும். இச்சாசனங் குறிப்பிடும் செயபாகு தேவர் ஜயபாகு மகாராசனன்றி வேறொருவனாதல் வேண்டும். அவன் முடிசூட்டப்படாதவன், அரசனுக்குரிய பட்டப்பெயர் பெற்றிருக்காதவன். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வடகிழக்கு இலங்கையில் அதிகாரஞ் செலுத்திய ஜயபாகு என்னுமொருவனைப் பற்றி மகாவம்சம் இரண்டு இடங்களிலே குறிப்பிடுகின்றது. அக் குறிப்புகள் மேல்வருவனவாகும்:

“பெருமிதம் கொண்ட மாகராசன், ஜயபாகு ஆகிய இருவரும் இராஜரட்டையில் இன்னும் (அதிகாரத்தில்) உள்ளனர்”⁹⁹.

“அந்தக் காலத்தில் மாகிந்தன், ஜயபாகு என்னும் தமிழரசர் செல்வவளம் நிறைந்த புலத்திநகரிலும் கங்கதடாகத்திலும் பதி நாட்டிலும் கொட்டசார, காகாலய என்னும் ஊர்களிலும் குருந்தி, மானாமத்த, மகாதித்த (மாதோட்டம்) என்னும் நாட்டுப் பகுதிகளிலும் மன்னார் துறைமுகத்திலும் வாலிகாமத்திலும் புலச்சேரி என்னும் இறங்கு துறையிலும் கோணம், கோணுக என்னும் நாட்டுப் பகுதிகளிலும் மதுபாதபதித்த (இலுப்பைக் கடவை?) சூகரதித்த (ஊராததுறை) என்பவற்றிலும் அரண்களை அமைத்து அங்கு நெடுங்காலமாக நிலைகொண்டுள்ளனர்”¹⁰⁰.

மகாவம்சம் மாகன், ஜயபாகு எனும் இரு அரசர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவர்களைத் தமிழரசர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. அவ்விருவருள் மாகன், மானாபரணன் முதலான சேனாதிபதிகளால் முடிசூட்டப் பெற்றவன் என்றும் ஓரிடத்தில் மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே அவனோடு இணைத்துச் சொல்லப்படும் ஜயபாகு மாகனின் துணை அரசனாக, இளவரசனாக விளங்கினான் என்று கொள்ள முடிகின்றது. எமது சாசனம் மாகனின் துணை அரசனாகிய ஜயபாகுவையே குறிப்பிடுகின்றதென்று கொள்ளலாம். சாசனத்தின் வரிவடிவங்களின் வளர்ச்சி நிலை இந்த முடிபினை உறுதிசெய்கின்றது.

இச்சாசனத்திலுள்ள எழுத்துக்களின் வளர்ச்சியிநிலை முதலாம் விஜயபாகு, ஜயபாகு ஆகியோரின் ஆண்டுகள் குறித்து எழுதப்பட்ட சாசனங்களிற் காணப்படுவதைக் காட்டிலும் மிகவும் முன்னேற்றமானது. அவை ஓரளவுக்கு நிசங்கமல்லனின் காலத்துப் (1187-1196) பாண்டுவாச நுவர கல்வெட்டில் உள்ளவற்றை ஒத்திருக்கின்றன. மேலும், அவை 13ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குரிய தென்னிந்திய சாசனங்களின் வரிவடிவங்களைப் பெருமளவிற்கு ஒத்திருக்கின்றன. குறிப்பாக க, த, ந, ர ஆகிய எழுத்துக்களில் எதுவித வேற்றுமையுங் காணப்படவில்லை. உதாரணமாகக் கொங்கு சோழனான வீரராசேந்திரன் காலத்துப் பட்டினவரம் கல்வெட்டிலுள்ள (கி.பி 1234) எழுத்துக்கள் பொலன்னறுவைச் சாசனத்தில் உள்ளவற்றைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன¹⁰¹. இதுவரை கவனித்தவாறு வரிவடிவ வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் எமது சாசனம் 13ஆம் நூற்றாண்டின் முதற் காற்பகுதிக்கு உரியதென்றும் அதிலே குறிப்பிடப்படும் செயபாகுதேவர் கலிங்க மாகனது துணை அரசன் என்றும் கொள்வது ஒரு பொருத்தமான முடிபாகும். அதன் அடிப்படையில் இச்சாசனம் மாகனது காலத்துக்குரிய சாசனமாகி விடுகின்றது.

மாகனது படைகளில் வன்னியர் தலைமையிற் பொலன்னறுவை கைப்பற்றப்பட்ட போது அதில் வேளைக்காறர் பங்குகொண்டிருந்தனர் என்பதற்கு மட்டக்களப்பு தேசத்து மரபுகளும் ஆதாரமாகின்றன. மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரத்தில் மேல்வரும் செய்யுள் காணப்படுகின்றது:

“விறல் கலிங்கன் படையாட்சி இருவருந்தான்
முத்தகல்லில் இருத்தி வைத்து மாகோன் தானும்
முதன்மை தரும் படையாட்சி வன்னியைச் சேர்ந்துபெறும்
தோப்பாவையைக் கைவசப்படுத்திப்
படையாட்சி குலத்தார்க்குப் பகுத்து ஈந்தான்”¹⁰²

தோப்பாவை என்னும் பொலன்னறுவையைப் படையாட்சி வன்னியர்கள் கைப்பற்றினார்கள். அதன் ஆதிக்கத்தினுள் அடங்கிய பகுதிகளை மாகோன் படையாட்சி வன்னியருக்குப் பகுத்துக் கொடுத்தான் என்ற விவரங்கள் இப்பாடலில் அடங்கியுள்ளன. வேளைக்காறருக்கும் வன்னியருக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புகள் இருந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பள்ளி என்போர் வன்னியரின் ஒரு பிரிவினர். வேளைக்காறர் பள்ளி என்னும் பிரிவில் அடங்கியிருந்தனர் என்பதற்குச் சாசனச் சான்றுண்டு. “அண்ணா மாவட்டம் நத்தத்திற்கு அருகிலுள்ள அய்யாக்குளம் என்னும் கண்மாயின் கல்லு மடைக்குக் கிழக்கே வயல் ஒன்றில் உள்ள சிறிய பாறையில் வேளைக்காறப் படைவீரர்களின் பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன” அவற்றுள் ஒன்று மேல்வருமாறுள்ளது.

“ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கண்டன் வேளைக்காறன் பள்ளி வேழமா நம்பி”¹⁰³

பதினோராம் நூற்றாண்டிலே வேளைக்காறரிற் சிலர் வன்னியருள் ஒரு பிரிவினரான பள்ளி என்போருடன் அடையாளங் காணப்பட்டதற்கு இச்சாசனம் உறுதியான சான்றாகும். படையாட்சி என்போர் வன்னியரில் மற்றுமொரு பிரிவினர்¹⁰⁴. மாகனது காலத்திலே பொலன்னறுவையைக் கைப்பற்றிய வேளைக்காறர் பற்றிச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் தோப்பாவையைக் கைப்பற்றியதும் மாகோன் அதனைப் படையாட்சி வன்னியருக்குப் பகுத்துக் கொடுத்தான் என்று குறிப்பிடுகின்றது. வேளைக்காறரிற் சிலர் வன்னியர் என்று கொள்வதற்கு இக்குறிப்புக்கள் ஆதாரமாகின்றன. வன்னியர் நாயன் என்னும் பட்டம் பெற்ற

சோழ இராச்சியத்துக் குறுநில மன்னரிற் சிலர் வேளைக்காறப் படைகளின் தலைவராயிருந்தனர்¹⁰⁵. வன்னியநாச்சி என்னும் ஒருத்தியை வேளைக்காறி என்று ஒரு சாசனம் குறிப்பிடுவதால் வன்னியர் பிரதானிகளிற் சிலர் வேளைக்காறர் என்று முன்பு ஒரு சமயத்திற் கூறியிருந்தோம்¹⁰⁶. இப்பொழுது பள்ளியான வேளைக்காறனைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்பால் அந்தக் கருத்து உறுதியாகிவிட்டது.

பொலன்னறுவைச் சாசனம் மலைமண்டல நாயகன் சேதராயன் என்னும் பெயருடைய வேளைக்காறனைப் பற்றியது. அவனை அது செய்பாகு தேவர் நிழல் வேளைக்காறன் என்றும் மலைமண்டல நாயக்கன் என்றும் வர்ணிக்கின்றது. வேளைக்காறர் படைவீரர் என்பது பலவகைச் சான்றுகளாலும் உறுதியான ஒன்றாகும். சேதராயனின் அடைமொழியான மலைமண்டல நாயக்கன் என்பது என்ன கருத்திலே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதைக் விளக்குவது இலகுவானதன்று.

மலைமண்டல நாயக்கன் என்பது மலைமண்டலம், நாயக்கன் என்னும் சொற்களின் கூட்டுமொழியாகும். நாயக்கன் என்பதை அதிபன் ஒருவனைக் குறிக்கும் பதவிப் பெயராகக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு கொள்ளுமிடத்துச் சேதராயன் மலைமண்டலம் என்ற ஒரு பிரிவின் நாயகனாகவிருந்தான் என்று கொள்ள நேரிடும். ஆயினும் நாயக்கன் என்பதை இயற்பெயராகவுங் கொள்ளலாம். அது சேதராயனுக்குரிய மறுபெயராகில் அவன் மலைமண்டலத் தலைவன்; அங்கிருந்து வந்தவன் என்று கொள்ள நேரிடும். மலைமண்டலம் பற்றி எழுகின்ற பிரச்சினை சற்றுச் சிக்கலானது.

இலங்கையின் மத்திய பகுதியான மலைப் பிரதேசம் மலய என்றும் சில சமயங்களில் மலய மண்டலம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. அது முடியாட்சி நிலவிய காலங்களிற் பரிபாலனம் பொருட்டு ஒரு தனிப்பிரிவாக அமைந்திருந்தது. அதன் அதிபனாகப் பதவி பெற்றிருந்தவனை மலயராஜ என்று மகாவம்சம் குறிப்பிடும. அரச குடும்பத்தவரில் ஒருவனையோ உயரதிகாரிகளில் ஒருவனையோ அப்பதவிக்கு அரசர் நியமிப்பது வழக்கம். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கஜபாகு (1132-1153) சேனாதிபதி ஒருவனை இப்பதவிக்கு நியமித்தான்¹⁰⁷. சேதராயனும் அவ்வாறு, வேறொரு காலத்தில் நியமனம் பெற்றிருந்தானா? என்பது சிந்தனைக்குரியது.

தமிழ் மொழி வழக்கிலே மலைமண்டலம் என்பது பொதுவாக மலையாள தேசத்தைக் குறிக்கும். “மலை மண்டலத்து அஞ்சுவண்ண வணிகரும்” “மலை மண்டலத்துப் பல நகரங்களும்” என்னும் தொடர்கள் வணிகர் குழுக்கள் பற்றிய சாசனங்களிற் காணப்படுகின்றன¹⁰⁸. மலைமண்டல மாதாக்கள் என்பது வணிகர் சிலரின் பட்டப்பெயராக விளங்கியது. மாதா(க்கள்) என்பது தலைமைப் பதவி பெற்றவர்கள் தொடர்பாகவும் சாசனங்களில் வருகின்றது. “திருமலை மாதாக்களான அரகுருடையாரான திருஅம்பலமுடையாரும்”, “இப்படிக்கு ஏராளபுரத்து அல்லூர் உடையான் கயிலாயனான வணிக மாதா எழுத்து” என்னும் தொடர்கள் இதற்கான உதாரணங்களாகும்¹⁰⁹. மாதா(க்கள்) என்பது தலைமைப் பதவியைக் குறிப்பதால் அது நாய(க்)கன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு ஒப்பானது என்பது கவனித்தற்குரியது. நாயக்கன் என்பதைக் கருத்துநிலையில் மாதாக்கள் என்பதற்கு ஒப்பானதென்று கொள்ளுமிடத்துச் சேதராயன் மலையாள தேசத்திலிருந்தும் வந்த படைத்தலைவன் என்று கொள்ளலாம். வேளைக்காற்றிற் சிலர் மலையாளர். அவர்கள் இலங்கையில் வணிக நகரங்களில் இராணுவ சேவை புரிந்தனர்.

மண்டல(ம்) என்ற சொல் புராதன கால இலங்கையில் நிர்வாகப் பிரிவொன்றின் பெயராகவும் விளங்கியது. தனுமண்டல, த்வாரமண்டல, குத்தஹாலக மண்டல, மாலாவத்தக மண்டல என்பன பற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடும¹¹⁰. சிங்கள மொழி வழக்கில் மண்டலிக என்பது மண்டல நாயகனுக்குரிய பதவிப் பெயராகும்.

முதலாம் பராக்கிரமபாகு தக்கிண தேசம் என்னும் பகுதியில் அதிபனாகிய பொழுது 12 மண்டலிகரை நியமித்தான்¹¹¹. எமது சாசனங் குறிப்பிடும சேதராயன் என்னும் வேளைக்காறன் மலைமண்டல நாயக்கன் என்று சொல்லப்படுவதால் அவன் பொலன்னறுவை இராசதானிக் காலத்து நிர்வாகப் கட்டமைப்பின் உயர்பதவி பெற்றிருந்த ஒருவன் என்று கருதுவதற்கும் இடமுண்டு. மலைமண்டலம் பற்றிய விசாரத்திற் கங்குவேலிச் சாசனத்தின் விவரங்களை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும். அது தானம் வழங்கிய அதிபனை மலையில் வன்னியனார் என்று வர்ணிக்கின்றது. பொலன்னறுவைச் சாசனம் அந்த வன்னியனாரின் ஆட்சிப்புலமாகிய “மலை” என்னும் பகுதியை மலைமண்டலம் என்று குறித்தல் கூடும் என்பதும் ஒரு பொருத்தமான சிந்தனையாகும்.

இதுவரை கவனித்தவற்றின் மூலம் மலைமண்டல நாயக்கன் பற்றிய விளக்கம் பல பரிமாணங்களைக் கொண்டது என்பது புலனாகின்றது. அவற்றில் ஒவ்வொன்றும் மேலழுந்தவாரியாக நோக்குமிடத்து வித்துவப்புலமை நோக்கிற் பொருத்தமானதாகவே தோன்றும். ஆயினும், சமகால இலங்கையிலுள்ள நிர்வாகப் பிரிவொன்றின், மண்டலமொன்றின், அதிபனாகச் சேதராயன் நியமனம் பெற்றிருந்தான் என்று கொள்வது மிகவும் பொருத்தமான ஒரு முடிபாகலாம். வேளைக்காறன் மாதேவனைக் குறிப்பிடும் சாசனத்திலுள்ள விவரங்களும் இதற்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன. சேதராயன் மலை என்று சொல்லப்படும் திருகோணமலைப் பற்றின் நாயகனாகப் பதவி பெற்றிருந்தானா? என்ற வினாவும் எழுகின்றது. அவன் அவ்வாறான பதவியைப் பெற்றிருத்தல் சாத்தியமான ஒன்றாகும்.

ஈழம் எழுநூற்றுக்காதம் எறிந்து கொண்ட செயபாகுதேவர் மாகனது துணையரசனாகில் அவனது இயற்பெயர் வேறாதல் வேண்டும். ஜயபாகு என்பது வழமைப்படி அவன் யுவராசனாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட பொழுது புனைந்து கொண்ட பெயராதல் வேண்டும். விஜயபாகு என்பது கலிங்க மாகனின் மறுநாமமென்று நிகாய சங்கிரஹய என்னும் நூல் குறிப்பிடுகின்றது¹¹². அது கி.பி. 1369இல் எழுதப்பட்ட நூலாகும்.

செயபாகுதேவர், சேதராயன் என்போர் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள் என்பதும் பொலன்னறுவை இராசதானியின் ஆதிக்கத்தினுள் அடங்கிய பகுதிகள் சிலவற்றைக் கைப்பற்றி அவற்றில் அதிகாரஞ் செலுத்தியவர்கள் என்பதும் சேதுராயனின் சாசனத்தின் மூலம் அறியப்படுகின்றன. வேளைக்காறப் படைத்தலைவன் ஒருவன் மண்டலம் என்னும் நிர்வாகப் பிரிவின் அதிபனாக அதிகாரம் பெற்றிருந்தானென்பதையும் அதனால் அறியமுடிகின்றது. வரிவடிவ வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் இச் சாசனம் 13ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கு உரியது என்று கொள்ளமுடிவதால் அது கலிங்க மாகனது காலம் பற்றிய ஆவணமாகி விடுகின்றது. சேதராயன், செயபாகுதேவர் பற்றிச் சாசனத்தின் மூலம் கிடைக்கின்ற விவரங்களுக்கு அவற்றைப் பற்றிய விளக்கமும், முன்பு கவனித்தவாறு மகாவம்சம், மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் என்பன மாகனைப் பற்றிச் சொல்லும் குறிப்புகளோடு பொருந்துகின்றன. இந்த முடிபு பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காறனைப் பற்றிய இரண்டாவது சாசனம் பற்றிய ஆய்வுகளின் மூலம் உறுதியாகின்றது.

II

வேளைக்காறன் மாதேவனின் சாசனம் பற்றிய விவரங்கள்

கலாசார முக்கோணத்தினர் 21-9-81இல் இச்சாசனத்தின் படியை எடுத்தனர். அது ரங்கொத் விகாரைக்கு மேற்குப் புறத்தில் 50 யார் தூரத்திலே காணப்பட்டது. இருபது அங்குலம் நீளமான கற்றாண் ஒன்றின் நான்கு பக்கங்களிலும் சாசனம் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் 10 வரிகளில் எழுத்துக்கள் இருந்தன. தூணின் நான்காவது முகத்தில் எழுத்துக்கள் முற்றாகச் சிதைந்து விட்டன. கலாசார முக்கோணத்தினர் வழங்கிய சாசனப்படியை ஆதாரமாகக் கொண்டு சாசன வாசகத்தைப் படித்த ஆ. வேலுப்பிள்ளை அதனைத் தனது விளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளியிட்டார். அவர் சாசனத்தைப் பற்றி மேல்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“இச் சாசனத்தின் எஞ்சிய பாகத்தில் அது எழுதப்பெற்ற காலம் பற்றிய குறிப்பில்லை. வரிவடிவ வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் இச்சாசனத்தை 12ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய ஒன்றாகக் கொள்ளலாம். அக் கருத்திற்கு அகச்சான்று ஆதாரமாகின்றது. சோழ அரசனாகிய உத்தமசோழன் (971-987) பேரால் மகாமண்டமொன்று அமைக்கப்பட்டமை பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. உத்தம சோழன் இறந்த பின் இரண்டு, மூன்று தலை முறைகள் கழிவதற்கு முன் அவன் பேரால் மண்டபங்கள் கட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்”¹¹³

ஆ. வேலுப்பிள்ளையின் குறிப்பு அவர் சாசனத்தைப்படித்து உருவாக்கிய வாசகத்தையும் அதனைப் பற்றி அவர் கொண்டுள்ள விளக்கத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவர் வெளியிட்டுள்ள சாசன வாசகத்திற்கும் சாசனத்தின் மைப்படியிலே காணப்படும் வாசகத்திற்கும் இடையே அதிக வேறுபாடு காணப்படுகின்றது.¹¹⁴

ஒரு சாசனத்தின் வாசகம் தவறாகுமிடத்து அதனைப் பற்றிய விளக்கங்களும் தவறாகிவிடும். எனவே சாசனங்களின் வாசகத்தைப் படித்து அவற்றைப் பதிவு செய்யுமிடத்து மிகுந்த நிதானம் தேவைப்படுகின்றது. சாசனப்புகள் செம்மையாகத் தயாரிக்கப்படாவிடத்து சரியான வாசகத்தைப் பெற்றுக் கொள்வது கடினம். சாசனப்படியிலே தெளிவின்மை

காணப்படுமிடத்துச் சாசனம் அமைந்துள்ள தலத்துக்குச் சென்று அதனை ஆராய்வதன் மூலம் சில சமயங்களிலே ஐயப்பாடுகளைத் தெளிவுப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். இலங்கையிலே தமிழ்ச் சாசனங்களை ஆராய்கின்றவர்களுக்கு இந்த வசதிகளைப் பெற்றுக் கொள்வது இந்நாட்களில் இமாலயப் பிரயத்தனமாகிவிட்டது.

பொலன்னறுவையிலுள்ள சாசனத்தின் படியொன்றை எட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு கலாசார முக்கோணத்தின் ஆலாஹனப் பிரிவின் பணிப்பாளராகவிருந்த லீலானந்த பிரேமதிலகா எம்மிடம் ஒப்படைத்தார். கற்றாணின் நான்கு முகங்களிலும் சாசன வாசகம் எழுதப்பட்டிருந்தது என்பதை வேலுப்பிள்ளையின் கட்டுரை மூலம் அறிய முடிகின்றது. ஆயினும் தூணிலுள்ள மூன்று முகங்களிலும் அமைந்துள்ள சாசனப்பகுதிகளின் புகளே எமக்குக் கிடைத்தன. அவற்றின் புகைப்படங்களையும் உருவாக்கினோம். அதனால் புகைப்படங்களையும், சாசனப்படியினையும் கூர்மையாக ஒப்பிட்டு அவதானிக்க முடிந்தது. சாசனத்தின் முற்பகுதியில் எழுத்துக்கள் மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. அதன் தொடர்ச்சியான பகுதி தூணின் இரண்டாவது முகத்தில் அமைந்திருந்தது. அதிலே சில எழுத்துக்கள் சிதைவடைந்துள்ளன. மூன்றாவது முகத்திலுள்ள எழுத்துக்கள் பல சிதைவாகி விட்டதால் அதிலுள்ள சொற்றொடர்களைத் தெளிவாக அடையாளங் காணமுடியவில்லை. இடையிடையே சற்றுத் தெளிவாகத் தெரியும் எழுத்துகளின் அடிப்படையிலே சாசனம் என்ன நோக்கத்துக்காக எழுதப்பட்டதென்பது ஓரளவு புலனாகின்றது.

நான்காவது முகத்திலே எழுத்துக்கள் முற்றாகச் சேதமாகியுள்ளன. அதன் படியும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இச்சாசனத்தைத் தலத்தில் ஆராய்ந்த பின்பே அதன் வாசகத்தைப் பதிவு செய்ய முடியும் என்ற எண்ணத்தால் அதனைப் பற்றி எமது கருத்துக்களை வெளியிடுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டோம். சாசனத்தைத் தலத்திலே பார்த்து ஆராய்வதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை. பொலன்னறுவையில் உள்ளவர்கள் இச்சாசனத்தை அடையாளங் காண முடியவில்லை என்று கைவிரித்துவிட்டனர். முன்பு சாசனம் காணப்பட்ட இடத்தில் பற்றைச் செடிகள் செழிப்புடன் வளர்கின்றன. அவற்றிடையே பெருமளவிலான கற்பாளங்கள் காணப்படுகின்றன. இச்சாசனம் அடங்கிய கற்றாண்களைத் தேடி எடுப்பதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இதனைப் பற்றி இனிப் பேசுவதிலும் எதுவித பலனும் ஏற்படப் போவதில்லை.

இச்சாசனத்தின் மைப்படிகளையும் புகைப்படங்களையும் அவதானித்த பின்பு தூணின் இரு முகங்களில் அமைந்துள்ள சாசனத்தின் முதற்பகுதியை எம்மால் மேல்வருமாறு அமைத்துக் கொள்ள முடிகின்றது.

“குழலாலபுர பரமேசிரந் கங்கை குலோத்தமன்
காவேரிவல்லவன் நந்தி கிரிஞ்சதன் உத்தமசோழன்
பேரால் மண்டலநாயகத்துக்கு உடன்படு வேளைக்காறன்
ஒலைக்காறன் மாதேவன் நேர் ஆணத்தி...”

இச்சாசனம் இருவரின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவர்களில் ஒருவன் நந்தி கிரிஞ்சதன். மற்றையவன் மாதேவன். குழலாலபுர பரமேசிரந் என்பது குவளாலபுர பரமேஸ்வரன் என்பதன் பாமர வழக்கான வடிவமாகும். கங்கை குலோத்தமன் என்பது தென்னிந்திய சாசனங்களில் வரும் கங்காகுலோத்தமன் என்னும் விருதுப் பெயரின் திரிந்த வடிவமாகும். காவேரி வல்லவன் என்பதும் ஒரு விருதுப் பெயராகும். எமது சாசனங் குறிப்பிடும் நந்தி கிரிஞ்சதன் மூன்று விருதுப் பெயர்களுக்கும் உரிமை கொண்டவன். நந்தி கிரிஞ்சதன் சோழநாட்டிலிருந்து வந்த பிரதானி என்பதை அவனது விருதுபெயர்கள் மூலம் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது. சாசனம் எழுதப்பட்ட கல்லின் மேற்பாகத்திலே செதுக்கப்பட்டுள்ள புலியின் உருவம் இதனை மேலும் உறுதி செய்கின்றது.

பொலன்னறுவை
வேளைக்காறனின் சாசனம்
முதலாம் முகம்

நந்தி கிரிஞ்சதன் எவ்விதமாகப் பொலன்னறுவையினை அடைந்தான்? அவனது வம்சத் தொடர்புகள் எத்தகையவை? அவன் பொலன்னறுவையில் எவ்வாறு அதிகாரம் பெற்றான்? இந்த வினாக்களுக்கு விடை காண்பதற்கு அவனுக்குரிய சிறப்புப் பெயர்களைக் கவனித்தல் அவசியமாகின்றது. அத்துடன் சாசனம் எழுதப்பட்ட காலம் நிச்சயிக்கப்பட வேண்டும். குழலாலபுர பரமேசிரந், கங்கை குலோத்தமன், காவேரிவல்லவன் என்னும் விருதுப் பெயர்களை இலங்கையில் அதிகாரம் பெற்ற வெறெவரும் கொண்டிருக்கவில்லை. குழலாலபுர பரமேசிரந் என்பது குவளாலபுர பரமேஸ்வரன் என்பதன் பாமரவழக்கான வடிவம் என்று கொள்ள முடிகின்றது. சோழ இராச்சியத்திலுள்ள குறுநில மன்னர்களிலே பங்கள நாட்டுக் கங்கர் குவளாலபுர பரமேஸ்வரன், கங்கை குலோத்தமன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்களைக் கொண்டிருந்தனர். செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் வாசிலோட என்னுமிடத்திலுள்ள சாசனமொன்று சீயங்கனைக் குவளாலபுர பரமேஸ்வரன் என்றும் கங்கை குலோற்பவன் என்றும் வர்ணிக்கின்றது.

பொலன்னறுவை
வேளைக்காறனின் சாசனம்
இரண்டாம் முகம்

பொலன்னறுவை
வேளைக்காறனின் சாசனம்
மூன்றாம் முகம்

அது முதலாம் குலோத்துங்க சோழனின் (1070–1122) 31ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பெற்றது. பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அமராபரணன் சீயகங்கன் சீயகங்கனின் வம்சத்தவன்.

காளஹஸ்தியிலுள்ளதும் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனது 34ஆம் ஆட்சியாண்டில் எழுதப்பெற்றதுமான சாசனமொன்று குரநாயகன் திருவேகம்பம் உடையானான அமராபரணன் சீயகங்கனைக் குவளாலபுர பரமேஸ்வரன் என்றும் கங்கை குலோத்தமன் என்றும் வர்ணிக்கின்றது.¹⁷⁷ சோழ சாமந்தராகிய கங்கர் தொண்டை நாட்டினர். அவர்கள் பங்கள நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள். கர்நாடக தேசத்தின் தென்பகுதியான கங்கபாடியிலே பல நூற்றாண்டுகளாக அரசு புரிந்த கங்க குலத்தவரின் வம்சாவழியினரென்றும் அவர்கள் உரிமை பாராட்டினார்கள். பொலன்னறுவைச் சாசனங்கள் குறிப்பிடும் கங்கை குலோத்தமனான நந்தி கிரிஞ்சதன் அமராபரணன் சீயகங்கனின் வழிமுறை சந்ததியினன் என்று கொள்ள முடிகின்றது. சாசனத்திலுள்ள வரிவடிவங்களின் வளர்ச்சி நிலையும் அவன் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குரியவன் என்ற கருத்தை வலுப்படுத்துகின்றது.

இச்சானத்திற் காணப்படும் எழுத்துகள் 12ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கையில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் உள்ளவற்றைக் காட்டிலும் மிக வளர்ச்சியடைந்தனவாகவே காணப்படுகின்றன. முதலாம் பராக்கிரம பாகுவின் நயினாதீவுக் கல்வெட்டு, நிசங்கமல்லனின் காலத்துப் (1187–1196) பாண்டுவாசநுவர கல்வெட்டு ஆகியவற்றோடு ஒப்பிடுமிடத்து இது நன்கு தெளிவாகின்றது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குரிய தென்று கொள்ளக்கூடியதான வேளைக்காறன் சேதாராயனின் கல்வெட்டிலுள்ள எழுத்துக்களுக்கும் இதிலுள்ளவற்றுக்கும் இடையே வளர்ச்சி நிலையிற் குறிப்பிடத்தக்க இடைவெளி காணப்படுகின்றது. எனவே கங்கை குலோத்தமனான நந்தி கிரிஞ்சதனைக் குறிப்பிடும் சாசனத்தை 13ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குரிய ஒரு சாசனமாகக் கொள்ளலாம்.

நந்தி கிரிஞ்சதனைப் பற்றிக் கவனிக்கவேண்டிய வேறொரு அம்சமும் உண்டு. சாசனம் எழுதப்பட்ட கற்றாணின் மேற்புறத்திலே புலியின் உருவம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இலங்கையில் அவன் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் சோழ மன்னனின் கட்டளைப்படி நடைபெற்றிருத்தல் கூடும். சாசனத்தின் வரிவடிவங்களின் அடிப்படைடையில் நோக்குமிடத்து நந்தி

கிரிஞ்சதன் பொலன்னறுவையில் இருந்த காலம் மாகனது ஆட்சி காலத்தின் பிற்பகுதியாகும். அவன் மாகனுக்கு ஆதரவாகப் படையெடுத்து வந்தானா? அல்லது அவனது முயற்சிகளின் விளைவாக மாகனிடமிருந்து அதிகாரம் கைமாறியதா? என்ற வினாக்கள் இயல்பாகவே எழுகின்றன. மாகனது காலத்தில் இலங்கையின் வடபகுதியில் அவனது பிரதிநிதியாக அதிகாரஞ் செலுத்திய கங்க வம்சத்தவனாகிய நந்தி கிரிஞ்சதன் ஒரு சமயத்திலே பொலன்னறுவைக்குச் சென்று அங்கு சில காலம் அதிகாரம் செலுத்தினான் என்பது மற்றுமொரு சிந்தனை. ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளைக் காங்கேசன் என்றும் கங்கையாரியன் என்றும் கங்கை நாடன் என்றும் சமகால நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன¹⁷⁸. இச்சிறப்புப் பெயர்கள் இலங்கையில் வட-கிழக்குப் பகுதிகளில் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுக்கு முன்பு கங்க குலத்தவரின் ஆட்சி நிலைபெற்றது என்ற சிந்தனைக்கு வலுவூட்டுவனவாகும். முற்காலத்து அரசர்கள் சோழதேசத் தொடர்புடையவர்கள் என்ற ஐதிகமொன்றுண்டு என்பதை யாழ்ப்பாண வைபவமாலை மூலம் அறிய முடிகின்றது.

பொலன்னறுவையில் நந்தி கிரிஞ்சதனின் ஆட்சியதிகாரம்

நந்தி கிரிஞ்சதன் ஒரு சமயத்திலே பொலன்னறுவையில் நிலைகொண்டிருந்தான் என்பதும் அவன் நிர்வாக ஏற்பாடுகள் சிலவற்றைச் செய்தான் என்பதும் அவனைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்பால் அறியமுடிகின்றது. சாசனம் அரசரின் பெயரையும் ஆண்டினையும் குறிப்பிடவில்லை. எனவே நந்தி கிரிஞ்சதனும் அவனது அதிகாரத்தின் கீழிருந்த வேளைக்காறனான மாதேவனும் எவரையும் அரசராக ஒப்புக்கொண்டிருக்கவில்லை போலத் தெரிகின்றது. நந்தி கிரிஞ்சதனும் அரசு பதவியைப் பெற்றிருக்கவில்லை. சாசனம் குறிப்பிடும் அவனது விருதுகளும் சாமந்தர்களுக்குரியவை. அவை தொண்டை நாட்டுக் குறுநில மன்னரான கங்கர்களுக்கு உரியவை.

வேளைக்காறனாகிய மண்டல நாயக்கனான மாதேவன் ஆணத்தி, ஓலைக்காறன் என்னும் பதவிகளைக் கொண்டிருந்தவன். ஆணத்தி என்பது அரசகட்டளைகளை நிறைவேற்றுவவருக்குரிய பதவிப் பெயராகும்¹⁷⁹. அது நிர்வாக அமைப்பின் உயர்நிலையிலுள்ள பதவியாகும். ஓலைக்காறன் என்ற தொடர் ஒரு பதவிப் பெயராக வேறு தமிழ்ச் சாசனங்களில் இடம் பெறவில்லை. அரசு கட்டளைகளை எழுதுவோரைத் திருமந்திரவோலை என்றும், அவர்களடங்கிய குழுவின தலைவரைத் திருமந்திர ஓலை நாயகமென்றும்

சொல்வது சாசனவழக்கு. மாதேவன் ஆணத்தி என்று சொல்லப்படுவதால் ஓலைக்காறன் என்பதை ஓலை எழுதும் பணிமகனுக்குரிய பெயராகவன்றி ஓலை எழுதுவோரின் தலைவனுக்குரிய பதவிப்பெயராகக் கொள்வதே பொருத்தமானது¹²⁰. எனவே வேளைக்காறனான மாதேவன் இராசதானியிலே கடமை புரிந்தவன், அரண்மனையிலே பணித்துறை ஒன்றிலே பொறுப்பேற்றிருந்தவன் என்று கருதலாம். அவனுக்கு மண்டல நாயகன் என்ற பதவி வாழங்கப்பெற்றது என்பதை “மண்டல நாயகத்துக்கு உடன்படு வேளைக்காறன் ஓலைக்காறன் மாதேவன்” என்னும் தொடரால் அறியமுடிகின்றது. பொலன்னறுவையில், ரங்கொத் விகாரையின் சமீபத்திலே காணப்பெற்ற வேறொரு சாசனம் மலைமண்டல நாயக்கனான சேதராயன் என்னும் வேளைக்காறனைக் குறிப்பிடுகின்றது என்பதை முன்பு கவனித்தோம்.

வேளைக்காறன் மாதேவன் தொடர்பாக எந்நிற் பிறகு என்னுஞ் சொற்கள் காணப்படுவதால் சாசன வாசகம் மாதேவனுடையது என்பதும் அது அவனது முயற்சியாற் சிலாலேகமானது என்பதும் தெளிவாகின்றது. மாதேவனுடைய பெயரைத் தொடர்ந்து வரும் பகுதியிற் சில எழுத்துக்கள் சிதைவாகியுள்ளன. மிணாத்தி, மிணாள என்பவற்றின் அடையாளங்கள் தெரிவதால் மாதேவன் தனக்குப் பதவி வழங்கிய நந்தி கிரிஞ்சதனுக்குச் சத்தியப்பிரமாணஞ் செய்து குடுத்தமையினைப் பதிவு செய்வதற்குச் சாசனம் எழுதப்பட்டதென்று கொள்ள முடிகின்றது. இலங்கையிற் கிடைத்துள்ள சாசனங்களில் இது மட்டுமே அத்தகைய வாசகத்தைக் கொண்டுள்ளது. தமிழகத்திலே மலையமனாட்டில் அத்தகைய பல சாசனங்கள் உள்ளன. திருக்கோயிலூர் தாலுகாவைச் சேர்ந்த அரகண்டநல்லூரிலுள்ள ஒப்பிலாமணீஸ்வரர் கோயிலிலும் கொல்லூரிலுள்ள இராமர் பாரையிலும் அத்தகைய பல சாசனங்கள் உள்ளன¹²¹. ஐம்பதுக்கும் மேலான கல்வெட்டுக்கள் அங்குள்ளன. மலையமான் இறையூரன் சேதியராயனான சற்றுக்குடாதரான் வன்னியர் நாயனுக்கு வேளைக்காறர் பலர் செய்து கொடுத்த சத்தியப்பிரமாணங்கள் பல அக்கல்வெட்டுக்களிற் பெரும்பாலானவற்றின் வாசகங்களாய் அமைந்துள்ளன. தாம் என்றுமே மலையமானுக்கு ஆதரவாய் இருப்பதாகவும் அவனிக்குமிடத்துத் தாமும் அவனோடு இறந்து விடுவதாகவும் வேளைக்காறர் அறங்கூறியுள்ளனர். அவற்றிலொன்று மேல்வருமாறுள்ளது.

“ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ இறையூரன் பெரிய உடையானான சேதிராயன் வேளைக்காறன் அஞ்சாதானான ஐயன் அங்கக்காறனேன் இவற்குப் பின்பு சாவாதிருந்தேனாகில் என் ஒட்டையற்கு என் மிணாத்தியைக் குடுப்பேன்.

இவரைத் தவிர என்னைச் சேவகங் கொள்வான் தன் மிணாத்திக்கு மிணாளக் கொள்ளுவான்”¹²²

பொலன்னறுவைச் சாசனமும் இதனைப் போன்றதாகும். திருக்கோயிலூர் சாசனம் மலையமானான பெரிய உடையான் சேதியராயனுக்கு அவனது வேளைக்காறனான அஞ்சாதான் ஐயன் செய்து கொடுத்த சத்தியப்பிரமாணத்தைப் பதிவு செய்கின்றது. பொலன்னறுவையில் ஒரு காலம் அதிகாரம் பெற்றிருந்த கங்குலத்தவனாகிய நந்தி கிரிஞ்சதன் என்னும் பிரதானிக்கு வேளைக்காறன் மாதேவன் செய்து கொடுத்த சத்தியப்பிரமாணத்தை அங்குள்ள சாசனம் பதிவு செய்கின்றது. தொண்டை நாட்டினரான வாணர் குலத்தவரோடும் காடவர்களோடும் வேளைக்காறர் தொடர்புடையவர்கள் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடகுரியது¹²³.

பதவியாவில் வேளைக்காறரின் சமஸ்கிருத மொழிக் கல்வெட்டு

சாசனத்தின் வாசகம்

பதவியாவில் காணப்படும் முக்கியமான தொல்பொருட் சின்னங்களில் வேளைக்காறரின் சமஸ்கிருத மொழிக் கல்வெட்டும் ஒன்றாகும். அதனைச் சேனரத் பரணவிதான வாசித்து, அதன் வாசகத்தையும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பினையும் சில விளக்கக் குறிப்புகளோடு வெளியிட்டார்.¹²⁴ அவர் வெளியிட்ட சாசனத்தின் வாசகம் மேல்வருமாறுள்ளது.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ (*) புத்ததர்மகண்ட விமல - குணோத்துங்க - ரத்ந த்ரயிக ஸ்திதி (ஹ) சேது குலஹ் (*) காந்தி - லக்ஷ்மீ - உஜ்ஜ்வலம் ரத்ந ராஜித கரண்டம் ஸ்ரீமத் - ஸ்ரீ லோக நாதா ஹ்வய (த)ண்டநாயக - காரிதம் ஸ்ரீபதேஹ் - இஹ ஸ்ரீ வேளைக்காற நாமாங்கிதம் இதம் விஹாரம் ரக்ஷிதம் ஸ்தாபிதம் ஸ்ரீ.

“ஈநிலாச் சிறப்புடைய குணநலங்களை உடையதும் உத்தமமான மும்மணிகளை கொண்டதுமான புத்ததர்மத்தை அபையமாகக் கொண்டது சேது குலம். பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்கள் பதித்த கரண்டத்தையுடைய அழகொளிரும் இந்த விஹாரம், இங்கு, ஸ்ரீ பதியில், லோகநாதன் என்று சொல்லப்படும் தண்டநாயகனால் அமைக்கப்

பட்டுள்ளது. வேளைக்காற விஹாரம் என்னும் பெயர் கொண்ட இந்த விஹாரம் அவர்களின் (வேளைக்காறரின்) காவலாகவும், அவர்களின் அறமாகவும்.”¹²⁵

வேளைக்காற விகாரம்

இச்சாசனத்திலே காலநேரம் பற்றிய குறிப்பெதுவும் காணப்படவில்லை. சேதுகுலம் என்றவொரு வம்சப்பெயர் சொல்லப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டு கிரந்த எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அவற்றின் வரிவடிவ வளர்ச்சி 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியது எனப் பரணவிதான கொள்வார். இச்சாசனம் ஒரு பெளத்தப் பெரும்பள்ளி பற்றியது. அது ஸ்ரீ பதியிற் புதிதாக அமைக்கப்பட்டது. (உ)லோக நாத(ன்) என்னும் படைத்தலைவன் அதனை அமைப்பித்தான். பெரும்பள்ளி வேளைக்காற விகாரம் என்று பெயரிடப்பட்டது. அத்துடன் விகாரத்தின் ஸ்தாபகனாகிய (உ)லோகநாதன் அதன் பாதுகாவலராகவும் அறங்காவலராகவும் வேளைக்காறரை நியமித்தான். இச்சாசனத்திற் சொல்லப்படும் விவரங்கள் மயிலன்குளத்துச் சாசனத்தில் அமைந்துள்ளவற்றை ஒத்திருக்கின்றன.¹²⁶ முன் இங்கு குறிப்பிட்டவாறு மயிலன்குளத்துச் சாசனம் விக்ரமபாகு பொலன்னறுவையில் ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் (1111 – 1132) எழுதப்பட்டது. பதவியாச் சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்திலே பொலன்னறுவை இராசதானியாக அமைந்திருக்கவில்லை. இச்சாசனத்தின் ஆரம்பப் பகுதி சேதுகுலம் என்பதைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றது.

அத்துடன் அதில் அரசன் எவனது பெயரோ ஆட்சியாண்டோ குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே, சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்திலே சேதுகுலம் ஆட்சியதிகாரம் கொண்டவொரு குலமாக விளங்கியதென்று கருதலாம். ஆனால் அக்குலத்தவர் அரசபதவியைப் பெற்றிருக்க வில்லை. சாசனம் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய வரிவடிவ வளர்ச்சி நிலையைப் பிரதிபலிக்கின்றது. பொலன்னறுவையிற் சேதுகுலம் என்பதைச் சேர்ந்த எவரும் ஆட்சி புரிந்தமைக்கு ஏதுவான சான்றுகள் இல்லை. ஆகையால் விஜயராஜபுரமான புலத்திநகரம் கைவிடப்பட்ட பின்பு, அங்கு மாகனின் ஆட்சி முடிவுற்ற பின்பு இச்சாசனம் எழுதப்பட்டதென்று கொள்வதே பொருத்தமானது. இந்த அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து அது 13ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குரிய தென்று கருதலாம்.

பாண்டியர் படையெடுப்புகள்

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிற் சந்திரபானு என்னும் சாவகன் மலாயா தேசத்திலிருந்து படையெடுத்து வந்து இலங்கையின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அவன் 1247ஆம் ஆண்டளவிலே இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவின் இராச்சியத்தைத் தாக்கினான். விஜயபாகு, வீரபாகு என்னும் இராசகுமாரர்கள் கடுஞ் சமர் புரிந்து அவனைத் தோற்கடித்தனர். ஆயினும் சந்திரபானு இலங்கையை விட்டு வெளியேறவில்லை. அவன் இலங்கையில் வடக்கிலும், வடகிழக்கிலுமுள்ள சில பகுதிகளைக் கைப்பற்று அவற்றில் அரசனாகி அதிகாரஞ் செலுத்தினான். அவன் சோழ, பாண்டிய தேசங்களிலிருந்தும் படைகளைத் துணையாக அழைத்து வந்தானென்று மகாவம்சம் கூறும்.¹²⁷ அவன் பாண்டியப் பேரரசருக்குத் திறை செலுத்தினான் என்பதையும் பின்னொரு சமயத்தில் அவன் விரோதமான செயல்களில் ஈடுபட்டதனால் வீரபாண்டியன் ஈழம் மீது படையெடுத்துச் சென்று, சந்திரபானுவைப் போரிற் கொன்றுவிட்டு அவனது மகனிடம் அதிகாரத்தை வழங்கினான் என்பதையும் பாண்டியரின் சாசனங்கள் மூலமாக அறிய முடிகின்றது.¹²⁸ வீரபாண்டியன் திருகோணமலையிலும் திரிகூட கிரியிலும் வெற்றிச் சின்னங்களாகப் பாண்டியரின் இலச்சினையாகிய இணைக்கயல் வடிவத்தினைப் பொறித்தான்.

பாண்டியரின் படையெடுப்பு நடந்த காலத்திலே பதவியா நகரம் சாவகரின் ஆதிக்கத்தின் கீழமைத்த பகுதிகளில் ஒன்றாகவிருந்தது. வீரபாண்டியன் இலங்கை மீது நடாத்திய படையெடுப்பின் விளைவாக அப்பகுதிகளிற் பாண்டியரின் செல்வாக்கும் மேலாதிக்கமும் வலுவடைந்துள்ளன. முதலாம் புவனேகபாகுவின் ஆட்சியின் ஆரம்பத்திலும் அவனது ஆட்சி முடிந்த பின்பும் இலங்கை மீது பாண்டியரின் படையெடுப்புகள் நடைபெற்றதாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. முதலாவது படையெடுப்பு சோழகங்கன், காலங்கராயன் என்போரின் தலைமையில் நடைபெற்றது.¹²⁹ அவர்களில் ஒருவனான சோழகங்கன் தான் அடைந்த வெற்றியைக் கொண்டாடும் வண்ணமாகத் திருக்கோணேஸ்வரத்தில் ஆலய தரிசனம் பண்ணி வழிபாடு செய்தான்.¹³⁰ கி. பி. 1283ஆம் ஆண்டளவில் இலங்கை மீது படையெடுத்து வந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்தி யாப்பகூவ அரண்மனைக்குட் சென்று, அங்கிருந்த புனித சின்னங்களான தந்ததாது, பிஷாபாத்திரம்.¹³¹ ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றிச் சென்றான். அவனது வம்சத்தவர்களே பின்பு

யாழ்ப்பாணத்தில் இராசதானி அமைத்து, மன்னர்களாக முடிசூடி அரசுபுரிந்தனர். சாவகரின் ஆட்சி நிலைபெற்ற காலத்திலும் அதனைத் தொடர்ந்து பாண்டியரின் மேலாட்சி வலுவடைந்த காலத்திலும் இலங்கையில் உருவாகியிருந்த தமிழ் இராச்சியத்திற் பதவியா, திருகோணமலை ஆகிய கேந்திரநிலையங்களை உள்ளடக்கிய இலங்கையின் வடகிழக்குப் பகுதி மிகுந்த முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றிருந்தது போலத் தெரிகின்றது. திருகோணமலைக் கோட்டையிற் கண்டெடுக்கப் பெற்ற சோடகங்களின் சமஸ்கிருத மொழிக் கல்வெட்டு, வீரபாண்டியனின் குடுமியான்மலைச் சாசனம் ஆகியனவற்றிலுள்ள குறிப்புகள் மூலம் திருகோணமலை அந்த இராச்சியத்தின் தலைமை நிலையமாக விளங்கியதென்பதை அனுமானித்து உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. அதன் அடிப்படையிலே பதவியாச் சாசனம் குறிப்பிடும் சேதுகுலம் பற்றிப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

சேது குலம்

உலோகநாதன் என்னும் சேனாதிபதியின் திருப்பணி பற்றிக் கூறும் பதவியாச் சாசனம் அதன் ஆரம்பத்திலே சேதுகுலத்தைப் போற்றுகின்றது. அது பெளத்த தர்மத்தோடு பந்தப்பட்ட ஒன்றாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது. சேனாதிபதியான உலோகநாதனுக்கும் சேதுகுலத்துக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புண்டு என்பதில் ஐயமில்லை. உலோகநாதன் சேதுகுலத்தவனா? அல்லது அவன் அந்தக் குலத்திலுள்ள ஒரு அரசனதோ மகாபிரதானியினதோ முகவராகப் பணிபுரிந்தவனா? என்பது சாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அவன் சேதுகுலத்தவரின் அதிகாரத்தின் கீழே சேவைபுரிந்தவன் என்று கொள்வோமானால், பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கையிற் காணப்பட்ட நிலைகளைக் கருத்திற் கொள்ளுமிடத்து, அது ஒன்றிற் சாவகருக்கு அல்லது ஆரியச்சக்கர வர்த்திகளுக்கு உரிய குலப்பெயராதல் வேண்டும்.

சேதுகுலம் என்னும் அடைமொழி யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்தி களுக்கன்றிச் சாவகருக்கே பொருந்தும் என்று சேனரத் பரணவிதானா கொண்டார். சாசனக்குறிப்பு ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுக்குப் பொருந்தாது என்பதை உறுதி செய்யும் வண்ணமாக அவர் மேல்வரும் வாதங்களை முன்வைக்கின்றார்: (1) ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் சைவசமயத்திலே மிகுந்த

பற்றுடையவர்கள்; (2) பதவியாவில் அவர்கள் அதிகாரம் செலுத்தியதற்கு எதுவித சான்றுமில்லை; (3) சாசனத்திலுள்ள வரிவடிவங்களின் வளர்ச்சிநிலை ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆதிக்கம் ஏற்படுவதற்கு முற்பட்ட காலத்துக் குரியதாகும்.¹³² இவ்வாதங்கள் யாவும் எவ்வளவிற்குப் பலவீனமானவை என்பதைப் பின்பு கவனிப்போம்.

சேது என்ற பெயர் எவ்வாறு உருவாகியது என்பதை விளக்குமிடத்து அவர் மேல்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“எனவே நாம் இந்தச் சேது குலத்தின் உற்பத்தியை இலங்கைக்கும் தென்னிந்தியாவுக்கும் அப்பாலுள்ள தேசமொன்றிலே பார்க்க வேண்டும். சேது என்பது பாலம் என்பதைக் குறிக்கும். சேது, சைய என்னுமிடத்துக்கு அண்மையிலுள்ள இடத்தின் பெயர் என்பதில் ஐயமில்லை. சந்திரபானுவின் தனியொரு சாசனம் அமைந்திருக்கும் தாமிரலிங்க என்பதற்குச் சமீபமாகவுள்ள லிகோர் எனச் சேதுவை அடையாளங் கண்டுள்ளனர். பழைய இராச்சியம் ஒன்றைச் சீ-து என்று சீன நூல்கள் குறிப்பிடும். இலங்கையைக் கைப்பற்றுவதற்குச் சந்திரபானு முயற்சிகளை மேற்கொண்ட காலத்தில் அவனுக்குத் துணையாகச் சேதுவிலுள்ள (சீ-து) புராதனமான அரசகுலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் வந்திருத்தல் கூடும். வட இலங்கையிலுள்ள இராச்சியத்தின் மீது அதிகாரம் செலுத்துவதற்கு ஜடாவர்மன் வீரபாண்டியனிடமிருந்து பதவிபெற்ற சாவகன் மைந்தனையும் இச்சாசனங் குறிப்பிடக்கூடும்.”¹³³

மேலோட்டமாக நோக்குமிடத்துப் பரணவிதானவின் சிந்தனைகள் கவர்ச்சியானவை. ஆனால், அவை உண்மையில் ஆதாரமற்றவை. சந்திரபானுவின் தாம்ரலிங்க சாசனத்திலே தர்மசேது என்னுந் தொடர் காணப்படுகின்றது. ஆனால் அது ஒரு குலப்பெயராகவன்றி பெளத்தசமயம் தொடர்பான ஒரு தொடராகவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் சந்திரபானு பத்மவம்சத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும் அவனது சாசனங் குறிப்பிடுவதால் பதவியாச் சாசனம் குறிப்பிடும் சேதுகுலத்தைச் சாவகரோடு தொடர்புபடுத்துவது எந்தவகையிலும் பொருந்தாது.

சீ-து பற்றிப் பரணவிதான கூறும் விளக்கமும் பொருத்தமற்றது. சீன நூல்களில் அது ஒரு வம்சப்பெயராகவன்றி ஒரு பிரதேசப் பெயராகவே சொல்லப்படுகின்றது. சீன நூல்கள் குறிப்பிடும் சீ-து மலாய தேசத்திலன்றிப்

ஃ புனான் இராச்சியத்திலேயே காணப்பட்டது. அதனை அந்நூல்கள் மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றன:

“ஃபுனான் தேசத்தின் வேறொரு பகுதியான சீ-து இராச்சியம் தென்கடலில் உள்ளது. கடல்வழியாக அதனை அடைவதற்கு நூறு நாட்களுக்கு மேற் செல்லும். தலைநகரின் பகுதியில் மண் செந்நிறமானது. அதனால் அந்த இராச்சியத்திற்குச் சீ-து என்னும் பெயர் உண்டானது.”¹³⁴

சமஸ்கிருத மொழியிலே சேது என்னுஞ் சொல் பல பொருள் குறிக்கும். ஆனால் அது செம்மை நிறத்தைக் குறிப்பதில்லை. தமிழ் வழக்கிலே சேது என்பது சில சமயங்களிலே சிவப்பு நிறத்தைக் குறிக்கும். பரணவிதானவின் சேது பற்றிய விளக்கத்தை ஒப்புக்கொள்வதானால் ஃபுனானின் கடலோரத்திலே தமிழ் மொழி வழங்கியதென்ற முடிவுக்கு வரவேண்டும். அதற்கு எதுவித சான்றுமில்லை. எனவே சீன நூல்கள் குறிப்பிடும் சீ-து என்பதை சேது என்று கொள்வதற்குத் தகுந்த ஆதாரமில்லை. பிறமொழிச் சொற்களை சீனமயப்படுத்துமிடத்து பல வழிகளைக் கையாண்டனர். சில சமயங்களிலே சொற்களை மொழிபெயர்த்தனர்; வேறு சில சமயங்களில் அவற்றை எழுத்துப்பெயர்த்து (transliteration) எழுதினார்கள். சீ-து என்பது ஃபுனான் தேசத்து மொழிவழக்கிலுள்ள ஒரு சொல்லின் சீன வடிவமாதல் வேண்டும். சீன மொழி, தென் கிழக்காசிய மொழிகள் என்பன பற்றிய போதிய விளக்கமின்றிச் சீ-து பற்றி அளிக்கப்படும் விளக்கம் விபரீதமாகிவிடும். முன்னே குறிப்பிட்டவாறு சந்திரபானு பத்ம வம்சத்தவன் என்பதாற் பதவியாச் சாசனம் சாவகர்களையே சேது குலம் என்று குறிப்பிடுகின்றதெனக் கொள்ளமுடியவில்லை. சேது என்பதோடு தொடர்புடைய அரசகுலம் எதுவும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இருந்தமைக்கான உறுதியான சான்றுகளின்மையால் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சேது பற்றிக் காணப்படும் குறிப்புகளை ஆராய வேண்டியமை தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும்.

சேது என்ற சொல் மேல்வருவனவற்றைக் குறிக்கும்: அணை, வரம்பு, குளம், பாலம், வழி, கரை, ஓம் என்னும் பிரணவ மந்திரம்.¹³⁵ சேது என வழங்கிய பல தலங்கள் இந்தியாவின் தென் கரையில் உள்ளன. புனித தலமான இராமேஸ்வரமும் அதன் சமீபத்திலுள்ள இராமர் கல்லணையும் சேது என்று சொல்லப்படுகின்றன.¹³⁶ சேது தலம் பற்றிய தலபுராணம் சேது புராணம். சேது நகர் என்பதைப் பற்றியும் தமிழ் நூல்களிலும் சாசனங்களிலுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. தென்பாண்டி நாட்டுக் கரையோரப் பட்டினங்களில்

ஒன்று தேவைப்பட்டினம். தேவையுலா என்னும் நூல் அதனைச் சேதுநகர் என்று குறிப்பிடுகின்றது.¹³⁷ மேலும் சேது ஸ்நானம், சேது தனுஷ்கோடி, சேது மூலம் என்னுமிடங்கள் இராமேஸ்வரத்தில் இருந்தன.¹³⁸ செவ்விருக்கை நாட்டுக்கரையில் அமைந்துள்ள சேதுமூலம் பற்றிப் பாண்டியர் காலத்துச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பதவியாவிலுள்ள கல்வெட்டு சேது என்னும் பெயரால் வழங்கிய தலத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர்களை அல்லது சேது என்னும் மொழியைத் தங்கள் குலப்பெருமைக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது என்று கொள்வதே நிதானமான சிந்தனையாகும். யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளும் அவர்களின் முன்னோர்களும் 17ஆம் நூற்றாண்டு முதலாக இராமநாதபுர சமஸ்தானத்து அரசர்களான சேதுபதிகளும் சேதுவுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டிருந்தனர். சேதுபதி என்பது சேது என்னும் பதியின் நாயகன் என்பதைக் குறிக்கும் பட்டப்பெயர் என்பது கவனித்தற்குரியது. சேதுகாவலன், சேதுமூலரசு துரந்தரன் என்பன அவர்களுக்குரிய விருதுப் பெயர்களாகும். அவர்களுக்கு முன்பு சேதுகாவலன் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் உரிமையாகும். செகராசசேகரன் ஒருவனைக் குறித்து “உம்பர் வந்திறைஞ்சும் சேது உயர்கரைக் காவல்வேந்தன்” எனத் தக்ஷிணகைலாசபுராணத்தின் பாயிரத்திலே கூறப்பெற்றுள்ளது.¹³⁹ யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் சேது என்பதை இராசமுத்திரைகளிலும் சாசனங்களிலும் பயன்படுத்தினார்கள். சிங்கையாரியனின் கோட்டகம் சாசனத்தில் ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ என்னும் வழமையான மங்கல மொழிக்குப் பதிலாகச் சேது என்னுஞ் சொல் எழுதப்பட்டுள்ளது.¹⁴⁰ அவர்கள் வழங்கிய பெரும்பாலான நாணயங்களின் ஒரு புறத்திலே சேது என்னுஞ் சொல் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதனால் அவை சேது நாணயங்கள் என்று கொள்ளப்படும்.

இராமேஸ்வரம், இராமர் கல்லணை, செவ்விருக்கை நாட்டுக் கடற்கரை முதலியன சேது என்னும் பெயரால் வழங்கி வந்தன. யாழ்ப்பாணத்துச் சிங்கையாரிய மன்னர்களின் முன்னோர்களான, பாண்டியரின் சாமந்தரான ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் செவ்விருக்கை நாட்டினர் என்பது கவனித்தற்குரியது. தேவர் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி என்னும் பிரதானி மேற்கொண்ட நடவடிக்கை பற்றிக் கூறும் திருப்புல்லாணிக் கல்வெட்டிலே சேது திருமுகம் என்னுந் தொடர் அமைந்துள்ளது.¹⁴¹ எனவே, செவ்விருக்கை நாட்டு ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் சேதுவுடன் தொடர்பு கொண்டவர்கள் என்பது

தெளிவாகின்றது. புனிதக் கீழ்த்திரங்களில் உன்னதமான சேதுவில் வாழ்ந்தமையினாலும் சேதுவாகிய இராமேஸ்வரத்தோடு தொடர்புடையவர்கள் என்பது பெளராணிகமான ஐதீகம் என்பதினாலும் அவர்கள் சேதுவை மந்திர மொழியாகக் கொண்டு, அதனைத் தங்கள் ஆவணங்களில் மங்கல மொழியாகப் பயன்படுத்தினார்கள். யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் பின்பற்றிய சேது பற்றிய மரபுகள் அவர்களின் முன்னோர்கள் வழியாக வந்த பாரம்பரியமொன்றின் அம்சமானவை.

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் உருவாகியிருந்த தமிழ் இராச்சியத்திற் பதவியா, திருகோணமலை ஆகிய பகுதிகள் அடங்கியிருந்தன. அக்காலத்தின் பிற்பகுதியில் அங்கே பாண்டியரின் படையெடுப்புகளால் அது வலுப்பெற்றது. இறுதியான பாண்டியரின் படையெடுப்பு ஆரியச்சக்கரவர்த்தி என்னும் சேனாதிபதியின் தலைமையில் நடைபெற்றது. அதன் விளைவாகவே காலப்போக்கில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் அரசபதவி பெற்றனர். இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஒருவன் அந்த இராச்சியத்திலே அரசப்பிரதிநிதியாக இருந்திருக்க வேண்டும். பதவியாவிலுள்ள வேளைக்காறின் சாசனம் அரசனது பெயரையோ ஆட்சியாண்டையோ குறிப்பிடவில்லை. அரசபதவி பெற்ற எவரும் இல்லாதவொரு காலத்தில் அது எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அது சேது குலம் பற்றி இலக்கிய நயம்பட வர்ணிப்பதாற் சேது என்பதோடு தொடர்புடைய ஒருவன் தேசத்தில் அதிபனாக விளங்கினான் என்று கொள்வது மிகவும் பொருத்தமானது. பெளத்த நிறுவனம் பற்றியதும் செய்யுள் வடிவிற்கு சிலாலேகமாகியதுமான வாசகமொன்றிலே சேதுகுலத்தினைப் பெளத்த சமயத்தில் ஈடுபாடு கொண்டதாகப் போற்றுவது வியப்பிற்குரியதன்று. பிரம்மதேயங்களையும் விண்ணகங்களையும் பள்ளிச்சந்தங்களையும் பெருமளவிலே அமைத்தமையினைப் பெருமைக்குரிய சிறப்பாக உரிமை பாராட்டுவது பாண்டிய மன்னரின் வழமை.¹⁴² அந்த வழமையினை இலங்கையிலே உயரதிகாரியாக விளங்கிய ஆரியச்சக்கரவர்த்தி அரசதர்மமாகக் கொள்வது இயல்பானவொன்றாகும். சாசனம் பெளத்தவிகாரம் பற்றியது. அது வேளைக்காற விகாரம் எனப் பெயரிடப் பெற்றது. வேளைக்காறப்படையின் தலைவனாகிய (உ)லோகநாதன் அதனை அமைப்பித்தான். எனவே, (உ)லோகநாதனும் அவனது வேளைக்காறப் படையும் பெளத்த சமய உபாசகர் என்று கொள்வது பொருத்தமுடையது.

பதி நகரும் வேளைக்காறரும்

பதவியா என்று இந்நாட்களிலே சொல்லப்படும் ஊர் மத்திய காலத்திலே பதி என்னும் பெயரால் வழங்கியது. சமகாலத்துச் சாசனங்கள் சிலவற்றில் அப்பெயர் காணப்படுகின்றது.¹⁴³ இராசதானிகளைத் தவிர்த்த மத்தியகால நகரங்களில் அதுவே மிகவும் பிரதானமானது என்பதைப் பதவியாவிலுள்ள தொல்பொருட் சின்னங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அது அக்காலப் பகுதியில் ஒரு தமிழ் நகரமாக விளங்கியது. அங்கு சோழராட்சிக் காலத்தில் ஐந்நூற்றுவர் ஏற்படுத்தியிருந்த குடியிருப்புகள் காலப்போக்கில் ஒரு வீரபட்டினமாக வளர்ச்சி அடைந்தன. ஐப்பொழில் பட்டினம் என்பது அதன் பெயர். அங்கும் சுற்றுப்புறங்களிலும் பல சிவாலயங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை வணிகர், பேரிளமையார், படைவீரர், கம்மாளர், அந்தணர் முதலிய சமூகப்பிரிவுகளின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தன. ஐப்பொழில் பட்டினத்தின் படைகளில் வேளைக்காறர் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தனர். இரவிசூல மாணிக்க ஈஸ்வரத்துச் சந்நிதானமொன்றின் உடையாரைத் திருவேளைக்காற விடங்கர் என்று அங்குள்ள வீரசாசனங் குறிப்பிடுகின்றது.¹⁴⁴

பதவியாவிலுள்ள சமஸ்கிருத மொழிச் சாசனம் வேளைக்காறரில் ஒரு பகுதியினர் பெளத்த சமயச் சார்புடையவர்கள் என்பதை உணர்த்துகின்றது. அது புதிதாக அமைக்கப்பட்ட விகாரம் ஒன்றினைப் பற்றியது. அதனை (உ)லோகநாதன் என்னும் சேனாதிபதி அமைப்பித்தான். அவன் வேளைக்காறரை அதன் காவலராகவும் அறங்காவலராகவும் நியமித்தான். அரசருக்கும் இந்த ஏற்பாடுகளுக்கும் எந்த விதமான தொடர்புகளும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பதவியாவிலுள்ள வீரசாசனம் குறிப்பிடும் வீரக்கொடியாரில் ஒரு பகுதியினரான வேளைக்காறரைப் போல விகாரத்தோடு தொடர்புடைய வேளைக்காரரும் வீரபட்டினத்தின் படையொன்றினைச் சேர்ந்தவர்களாதல் வேண்டும். சமஸ்கிருத மொழிச்சாசனம் சேதுகுலம் பற்றிக் குறிப்பிடுவதால், அது எழுதப்பட்ட சமயத்திலே சேதுகரையிலுள்ள செவ்விருக்கை நாட்டைச் சேர்ந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஒருவன் பாண்டியரின் பிரதானியாக இலங்கையின் வட - கிழக்குப் பகுதிகளில் அமைந்திருந்த தமிழ் இராச்சியத்தில் அதிகாரங் கொண்டிருந்தானென்றும் வீரபட்டினம் அடங்கிய பதவியா நகரம் அந்த இராச்சியத்தின் அம்சமாய் இருந்ததென்றும் கொள்ளமுடிகின்றது.

7

பொலன்னறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள்— 4

அரசரின் பிரகடனங்களும்
கோயிற் சாசனங்களும்

- ◆ விக்கிரமசலாமேகபுரத்துச் சாசனங்கள்
- ◆ கஜபாகுதேவர் காலத்துப் பொலன்னறுவைச் சாசனங்கள்
- ◆ மாங்கனாய்க் கல்வெட்டு
- ◆ முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் நயினாதீவுக் கல்வெட்டு
- ◆ பாண்டுவாச நுவரவிலுள்ள நிசங்கமல்லனின் காலத்துக் கல்வெட்டு
- ◆ திருகோணமலைக் கோட்டையிற் சோடகங்களின் கல்வெட்டு
- ◆ பதவியாவிற் பேரிளமையாரின் சாசனம்

விக்கிரமசனாமேகபுரத்துச் சாசனங்கள்

குருணாகல் மாவட்டத்திலுள்ள நிகவரட்டியா என்னும் பட்டினத்துக்கு வடமேற்கிலே, ஒரு மைல் தூரத்தில், புதுமுத்தாவை என்னும் ஊர் உள்ளது. அங்கு கண்டி மன்னர் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ரஜமகாவிகாரம் என்னும் பெளத்த விகாரம் அமைந்திருக்கின்றது. அங்குள்ள மண்டபம் ஒன்றின் இரு தூண்களில் 12 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய தமிழ் வரிவடிவங்களில் எழுதிய இரண்டு தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. விகாரத்தின் வளாகத்திலே கற்பலகையொன்றில் எழுதப்பெற்ற வேறொரு சாசனமுங் காணப்பெற்றது.

எடுவட் ம்பூலர் எழுதிய இலங்கையின் புராதன சாசனங்கள் என்னும் நூலில் இவற்றைப் பற்றிய குறிப்புண்டு.¹ இச்சாசனங்களை ம்பூலரினால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. பின்பு, இலங்கைத் தொல்பொருளியல் மேலாய்வு பற்றிய ஆண்டறிக்கையில் இச்சாசனங்களில் ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் எச். சி. பி வெல் சுருக்கமான குறிப்புகளை வெளியிட்டார்.² அதன் பின்பு, 1929 ஆம் ஆண்டில் செ. பரணவிதான இச்சாசனங்களின் படிக்களை எடுத்துக்கொண்டார். தூண்களில் எழுதப்பட்ட சாசன வாசகங்களைச் சரியாக வாசித்து, அவற்றை விளக்கவுரைகளோடு அவரால் வெளியிட முடிந்தது.³

புதுமுத்தாவைச் சாசனங்களைப் பற்றிப் பரணவிதான மேல்வருமாறு கூறுவார்:

“குருணாகல் மாவட்டத்திலே, நிகவரட்டியாவிற்கு வடமேற்குப் புறமாக ஒரு மைல் தூரத்தில், புதுமுத்தாவை என்னும் கிராமம் அமைந்துள்ளது. அங்கு கண்டி அரசர்களின் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள பெளத்த கோயிலொன்று உள்ளது. பழைய கட்டடங்களின் அழிபாடுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட தூண்களின் மேல் அதன் மேற்பாகம் களிமண்ணாலும் மரத்தாலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் இரண்டு தூண்களிலே தமிழ்ச் சாசனங்கள் உள்ளன. இக்கட்டுரை அவற்றைப் பற்றியதாகும். தற்காலத்துக்கு உரியதான தூபியின் சமீபமாக இன்னுமொரு தமிழ்ச் சாசனம் எழுதப்பட்ட கற்பலகை உண்டு. அதன் எழுத்துகள் கால பருவ நிலைகளின் பாதிப்பினால் மிகவும் சிதைவாகிவிட்டதால் திருப்தியான முறையில் அச்சாசனத்தைப் படிக்க முடியாது”⁴

அண்மைக் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளின் பயனாக புதுமுத்தாவையிலுள்ள கற்பலகைச் சாசனத்தின் வாசகம் கணிசமான அளவிற்கு மீட்கப்பட்டுள்ளமை பற்றி முன்பு கவனித்தோம்.⁵ அது விக்ரிமசலாமேகபுரம் பற்றியது. விக்ரிமசலாமேகபுரம் ஒரு வணிக நகரமாக விளங்கியதென்பதும் அதன் மூலம் தெளிவாகியுள்ளது. அதன் அடிப்படையிலே தூண்களில் அமைந்துள்ள சாசனங்கள் வரலாற்று ஆவணங்கள் என்ற வகையில் ஒரு புதிய பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றன. அவை விக்ரிமசலாமேகபுரத்து வரலாற்றம்சங்களைப் பற்றியனவாகின்றன. அவற்றைப் பற்றி வெவ்வேறாக இங்கு விளக்குவது பொருத்தமானது.

I. சுந்தமல்லியாழ்வாரின் தானம் பற்றிய சாசனம்

புதுமுத்தாவையிலுள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களில் ஒன்று கோயிலொன்றுக்கு வழங்கிய தானம் பற்றியது. அது தூணொன்றின் ஒரு முகத்தில் 21 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. எழுத்துகள் சிதைவுறாது காணப்படுவதாற் சாசனத்தை முழுமையாக வாசிக்க முடிந்தது. பரணவிதான படித்து வெளியிட்ட வாசகம் தவறொன்றும் இல்லாது அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. சாசனம் எழுதப்பட்டுள்ள தூண் 6 அடி உயரமானது. தூண் சதுரவடிவமானது; ஒவ்வொரு முகமும் 10½ அங்குலம் அகலமானது முதலாவது வரிக்கு மேல் வேறொரு தமிழ்ச் சாசனத்தின் சுவடுகள் தெரிகின்றன. எழுத்துகள் வெட்டப்படுவதற்கு முன்பு தூண்முகம் செம்மையாக அழுத்தஞ் செய்யப்படவில்லை. எழுத்துகளும் கல்லில் ஆழமாக வெட்டப்படவில்லை. முதற் பத்து வரிகளிலுள்ள எழுத்துகள் இரண்டு அங்குலம் அளவினைக் கொண்டவை. ஏனைய வரிகளிலுள்ள எழுத்துகள் அளவிற சிறியவை. இச்சாசனத்திற் கிரந்த எழுத்துகள் மிகுந்து காணப்படவில்லை. ஸ்ரீ ஜயவாகு தேவர், சுந்தமல்லி, ஈஸ்வரம் என்பவற்றில் மட்டுமே கிரந்த எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன. மொழிநடை, சொல்லாட்சி ஆகியன சமகாலத் தென்னிந்திய சாசனங்களில் உள்ளவறைப் போன்றவை. பேச்சுவழக்கான சொல்வடிவங்கள் சில காணப்படுகின்றன. குலோத்துங்க, இட்ட என்னும் சொற்கள் முறையே கொலோத்துங்க, யிட்ட என்று எழுதப்பட்டுள்ளன.

இச்சாசனம் ஸ்ரீ ஜயவாகு தேவரின் எட்டாவது ஆண்டில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இச்சாசனத்திலே காணப்படும் விவரங்கள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை; அவை வேறெங்கும் காணப்படவில்லை. அது கோயிலொன்றில் விளக்கெரிப்பதற்குச் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடொன்றினைப்

பற்றியது. அதற்கெனத் திருநந்தா விளக்கொன்றும் பத்துக் காசம் தானமாக வழங்கப்பட்டன. தானம் வழங்கியவர் சுந்தமல்லி ஆழ்வார். அதனை எரிக்க வேண்டிய தலம் விக்ரிமசலாமேக ஈஸ்வரம். அக்கோயில் மாகலான விக்ரிமசலாமேகபுரத்தில் இருந்தது.

சாசனத்திலே சொல்லப்படும் அரசரைப் பற்றிய குறிப்பின் அடிப்படையிலும் அதிலுள்ள வேறு விவரங்களின் அடிப்படையிலும் அது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குரியது என்பது தெளிவாகின்றது. முதலாம் விஜயபாகுவிற்குப் பின் அவனது இளைய சகோதரனாகிய ஜயபாகு கி. பி. 1110 ஆம் ஆண்டிலே பொலன்னறுவையில் அரசு பதவி பெற்றான். ஜயபாகு என்னும் பெயருடைய வேறெவரும் 12 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் அரசுபதவி பெற்றிருக்கவில்லை. இச்சாசனத்தின் வரிவடிவங்களும் அந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கு உரியவை என்பது குறிப்பிடற்குரியது. இச்சாசனம் ஜயவாகு தேவரின் எட்டாம் ஆண்டைக் குறிப்பிடுவதால் அது 1017/8 ஆகிய வருடத்தில் எழுதப்பட்டதே என்று கொள்ள முடிகின்றது. எனவே, ஜயவாகு தேவரின் ஆட்சியாண்டுகளைக் குறித்து எழுதப்பட்ட கணிசமான தொகையிலுள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களிற் புதுமுத்தாவைச் சாசனங்கள் முதன்மையானவை.

தானம் வழங்கிய சுந்தமல்லி ஆழ்வாரை வீரப்பெருமாள் நம்பிராட்டியார் என்றும் கொலோத்துங்க சோழ தேவர் திருமகளார் என்றும் சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. இறைவனையும் உயர்நிலையிலுள்ள சமயகுரவரையும் அரசரையும் ஆழ்வார் என்று குறிப்பிடுவது முற்கால வழக்கம்.⁵ எனவே, சுந்தமல்லி அரசு குடும்பத்தவர் என்பது தெளிவாகும். அவரை நம்பிராட்டியார் என்றுஞ் சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. பிராட்டி என்பது பிரான் என்பதன் பெண்பால் வடிவமாகும். புத்தரையும் இறைவரையும் பெருமதிப்பிற் குரியோரையும் பிரான் என்று சொல்வர்.⁵ சுந்தமல்லி வீரப்பெருமாள் என்பவரின் தேவி என்பது சாசன வாசகத்தினால் உணரப்படுகின்றது. பெருமாள் என்று அரசரையும் இளவரசரையும் குறிப்பிடும் வழக்கம் உண்டு. மலையாளத்து அரசர்களாகிய சேரமான்கள் பெருமாள் என்னும் பட்டத்திற்கு உரிமை கொண்டவர்கள். சேரமன்னராகிய சேரமான் பெருமாள் சைவசமய மரபிலே சிறப்பிடம் பெற்றவர். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இளவரசரைத் தமிழ்ச்சாசனங்கள் பெருமாள் என்று குறிப்பிட்டமைக்கு இச்சாசனம் உதாரணமாகின்றது. இதனிலும் 35 வருடங்களுக்குப் பிற்பட்டதான மாங்கனாய்ச் சாசனம் பொலன்னறுவையில் ஆட்சி செலுத்திய கஜபாகு

தேவரைப் பெருமாள் கஜபாகு தேவர் என்று வர்ணிக்கின்றது.⁷ எனவே சுந்தமல்லி ஆழ்வாரின் கணவராகிய வீரப்பெருமாள் இளவரசன் ஒருவனென்றும் அவன் பெருமாள் கஜபாகு தேவரைப் போல இலங்கையின் ஒரு பகுதியில் ஆட்சி புரிந்தவன் என்றுங் கொள்ளலாம்.

விஜயபாகு இறந்த பின்பு, 1110 ஆம் ஆண்டிலே ஜயபாகு அரசனாகப் பொலன்னறுவையில் முடிசூடிய பொழுதிலும் அங்கிருந்து அதிகாரஞ் செலுத்த முடியவில்லை என்பதை முன்பு கவனித்தோம். அங்கு முன்னைய அரசனாகிய விஜயபாகுவின் மகனான விக்கிரமபாகு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிவிட்டான்.⁸ அவனது மைத்துனரில் மூத்தவனாகிய மானபரணன் தக்கிண தேசம் என்னும் பகுதியில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். இச்சாசனம் குறிப்பிடும் மாகலான விக்கிரமசலாமேகபுரம் தக்கிண தேசத்தில் அடங்கியிருந்தது. தென்பகுதியான உறுகுணையில் அவனது இளைய சகோதரராகிய கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகன், ஸ்ரீ வல்லவன் ஆகியோர் வெவ்வேறு பகுதிகளில் ஆட்சி புரிந்தனர்.⁹ அவர்களின் தாயாராகிய மித்தாவும் அரசராகிய ஜயபாகுவும் கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகனோடு மகாநாககுலத்திலே தங்கியிருந்தனர்.⁹ மானபரணனையே வீரப்பெருமானென்று இச்சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது என்பது பரணவிதானவின் முடிபாகும்.

அவர் வீரப்பெருமாள் தொடர்பாக மேல்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்: “இந்தச் சோழ இளவரசியின் கணவனாகிய வீரப்பெருமானை எவருடனாவது அடையாளங் காண்பது இலகுவானதன்று. பாண்டியனார் என்று அவன் வர்ணிக்கப்படுவதால் வீரப்பெருமாள் பாண்டியமன்னர் வம்சத்தவனாதல் வேண்டும். இக்காலத்தில் அந்த வம்சத்தினர் தங்கள் முன்னோர்களிடமிருந்து பெற்ற வம்சாவழி உரிமையான தேசத்தில் அதிகாரம் இழந்து விட்டனர். முன்னே குறிப்பிட்டது போலச் சமபகாலத்துத் தென்னிந்திய சாசனங்களில் வீரப்பெருமாள் என்ற பெயருடைய பாண்டிய இராசகுமாரன் ஒருவனைப் பற்றிய குறிப்பெதுவுங் காணப்படவில்லை. பெரு வேந்தனாகிய குலோத்துங்கனின் மகளைத் திருமணம் புரிந்தவன் உயரிய பதவியுடையவனாதல் வேண்டும். சாசனம் அமைந்திருக்கும் தலம் அடங்கிய பகுதியில் அவன் ஆட்சி புரிந்தான் என்று கொள்வது பொருத்தமானது. இச்சாசனம் காணப்படும் தலம் தக்கிண தேசத்தில் இருந்தது என்பதையும் அங்கு வீரவாகு என்னும் மானபரணன் ஆட்சிபுரிந்தான் என்பதையும் இக்கால வரலாற்றைக் கூறும் நூல்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. வீரப்பெருமாள் என்பதை வீரவாகு என்ற பெயரின் மாற்று வடிவமாகக் கொள்ளலாம்”¹⁰

பரணவிதானவின் விளக்கமும் அவர் முன்வைக்கும் வாதங்களும் மிகவும் பொருத்தமானவை. இச்சாசனம் எழுதப்பட்ட காலம் (1118/9) சோழப்பேரரசில் முதலாம் குலோத்துங்க சோழனின் ஆட்சிக் காலமாகும் (1170 –1122). தேவர் என்பது குறிப்பாகச் சோழமன்னர்களதும் பொதுவாக அவர்களின் சமகாலத்து வேறு அரசர்களதும் பெயர்களோடு பின்னொட்டாக வருவதாற் சுந்தமல்லி ஆழ்வாரின் தகப்பனாகிய குலோத்துங்க சோழ தேவரை ஐயதரன், விருதராஜ பஜங்கரன், திருநீற்றுச் சோழன் என்னும் விருதுப்பெயர்களைக் கொண்ட சோழச் சக்கரவர்த்தியென்று அடையாளங்காண்பது மிகவும் பொருத்தமானது.¹¹

இச்சாசனம் விக்கிரமசலாமேகபுரத்து விக்கிரமசலாமேக ஈஸ்வரம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. விக்கிரமசலாமேகபுரம் என்னும் பெயர் எப்பொழுது உருவாகியது? அது எவ்வாறு உருவாகியது? என்பன தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டிய விடயங்களாகும். இதனைப் பற்றிய பரணவிதானவின் விளக்கம் இங்கு கவனித்தற்குரியது. அவர் மேல்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“இக்காலத்திலே பொலன்னறுவையில் ஆட்சி புரிந்த விக்கிரமபாகுவைக் கௌரவிக்கும் வண்ணமாக மாகலை விக்கிரமசலாமேகபுரம் என்று பெயரிட்டிருத்தல் வேண்டும். மாகல் தக்கிண தேசத்திலிருந்தது. தக்கிண தேசத்து அதிபனாகிய மானபரணன் இலங்கையின் மீதான அரசரிமை குறித்து விக்கிரமபாகுவுடன் பல போர்கள் புரிந்தான். அவன் வெற்றிகரமாக விக்கிரமபாகுவின் அதிகாரம் ராஜரட்டைக்கு வெளியே பரவாது தடுத்துவிட்டான். மானபரணன் சுதந்திரமாக ஆட்சி புரிந்தான் என்பது மகாவம்சம் மூலம் தெரிகின்றது. ஆயினும் அவனது ஆட்சிப்புலத்திலுள்ள பிரதானமான பட்டினமொன்று விக்கிரமபாகுவின் பெயரால் வழங்கியமை அவனது மேலாதிக்கத்தை மானபரணன் ஒப்புக்கொண்டிருந்தான் என்பதை உணர்த்துகின்றது.”

“மாகல் பட்டினம் மட்டுமன்றி அங்கிருந்த சிவன் கோயிலும் விக்கிரமபாகுவின் பெயரால் வழங்கின. விக்கிரமபாகுவே அக்கோயிலின் நிர்மாணகாரனாதல் வேண்டும்.”¹²

விக்கிரமசலாமேகபுரத்தின் பெயராக்கம் பற்றிப் பரணவிதான கூறும் விளக்கம் *விக்கிரமசலாமேகன்* என்னும் பட்டப்பெயர் விக்கிரமபாகுவிற்கு உரியது என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆயினும் *விக்கிரமசலாமேகன்* என்பது விக்கிரமபாகுவோடு தொடர்பற்றது என்று கொள்வதற்கு வலுவான காரணங்கள் உள்ளன.

விக்கிரமசலாமேகன் என்பதைப் பெயரின் முதற்பகுதியாகக் கொண்டிருந்த நகரம் ஒன்றும் படைப்பிரிவுகள் இரண்டும் சைவக் கோயிலொன்றும் பௌத்தப்பள்ளி ஒன்றும் சாசனங்களிற் குறிப்பிடப் படுகின்றன. அச்சாசனங்களைக் காலக்கிரமப்படி மேல்வருமாறு வரிசைப்படுத்தலாம்.

1	பளமோட்டைச் சாசனம் (கி.பி.1097): முதலாம் விஜயபாகு தேவர் காலம் (1055-1110)	விக்கிரமசலாமேகத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காற்றப்படை
2.	புதுமுத்தாவைச் சாசனம்(1) (1118): மானாபரணனின் காலம்	(1) மாகலான விக்கிரமசலாமேகபுரம் (நகரம்) (2) விக்கிரமசலாமேக ஈஸ்வரம் (சிவன்கோயில்)
3.	மயிலன்குளக் கல்வெட்டு: திருகோணமலை மாவட்டம் (கி.பி.1128): விக்கிரமபாகுவின் காலம் (1110-1132)	(1) விக்கிரமசலாமேகன் நாற்படை (வேளைக்காற்றர்) (2) விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி
4.	புதுமுத்தாவைச் சாசனம் (2) :	விக்கிரமசலாமேகபுரத்துப் (வீரக்கொடியோர், 12 ஆம் நூற்றாண்டு) பெருமக்கள். ³

விக்கிரமசலாமேகன் என்பதைப் பெயரின் ஒரு பகுதியாகக் கொண்டிருந்த நிறுவனங்களைப் பற்றிக் கூறும் சாசனங்களில் ஒன்று முதலாம் விஜயபாகுவின் காலத்திற்குரியது (1197). அச்சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் விக்கிரமபாகு (1111 -1132) யுவராஜ என்னும் பதவியையேனும் பெற்றிருக்கவில்லை. விஜயபாகுவின் இளைய சகோதரனாகிய ஜயபாகுவே அப்பதவியைப் பெற்றிருந்தான். இச்சாசனம் விக்கிரமபாகு பொலன்னறுவையில் ஆட்சியதிகாரம் பெறுவதற்கு 13 வருடங்களுக்கு முற்பட்டதாகும். எனவே விக்கிரமசலாமேகன் என்பதற்கும் விக்கிரமபாகுவிற்கும் எதுவிதமான தொடர்பும் இருந்திருக்க முடியாது.

விக்கிரமசலாமேகபுரம், விக்கிரமசலாமேக ஈஸ்வரம் என்பன பற்றிக் கூறும் சாசனங்கள் தக்கிண தேசத்திலுள்ள மாகல் என்னும் பட்டினத்தில் அமைந்திருந்தவை. தக்கிண தேசத்தில் மானாபரணன் ஆட்சி புரிந்தான். எனவே, விக்கிரமசலாமேகன் என்னும் பெயரால் வழங்கிய மாகலிலுள்ள நிறுவனங்களுக்கும் விக்கிரமபாகுவிற்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இருந்திருக்க முடியாது.⁴ “மாகல் பட்டினம் மட்டுமன்றி அங்கிருந்த சிவன்கோயிலும் விக்கிரமபாகுவின்பெயரால் வழங்கின” என்ற பரணவிதானவின் கருத்தும் விக்கிரமபாகுவே விக்கிரமசலாமேக ஈஸ்வரத்தை நிறுவினான் என்ற அவரின் கூற்றும் ஆதாரமற்றவை; தவறானவை. விக்கிரமசலாமேகன் என்ற பட்டம் விக்கிரமபாகுவிற்குரியது என்ற தவறான சிந்தனையே பரணவிதானவின் விளக்கத்திற்கு ஏதுவாகிவிட்டது. விக்கிரமசலாமேகன் என்பதை விக்கிரமபாகு என்னும் பெயரோடு தொடர்புபடுத்துவதன் மூலமே தவறான சிந்தனைகளும் முடிபுகளும் ஏற்பட்டுள்ளன. பரணவிதானவின் புலமையில் மிகுந்த விசுவாசங் கொண்டவர்களான இலங்கை அறிஞர்கள் இவ்விடயம் தொடர்பாக, ஆராய்வு நோக்கின்றி, அவரது கருத்துகளை ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர்.

கி.பி 1097 இல் எழுதப்பட்ட பளமோட்டைச் சாசனத்தில் விக்கிரமசலாமேகன் என்னும் பெயர் காணப்படுவதால் அது முதலாம் விஜயபாகுவின் காலம் முதலாகவே வழங்கிவந்துள்ளது. பொலன்னறுவை இராச்சியம், ஜயபாகுவின் முடிசூட்டு விழாவின் பின் நடைபெற்ற ஆட்சியுரிமைப் போர்களின் காரணமாகப் பல பிரிவுகளாகியது. விக்கிரமபாகு, மானாபரணன் என்போரின் ஆட்சியின் கீழமைந்தனவாகிய இராசரட்டை, தக்கிணதேசம் என்னும் பகுதிகளில் எழுதப்பட்ட சாசனங்களிலும் அப்பெயர் காணப்படுகின்றது. எனவே, அப்பிரிவுகள் இரண்டையும் முன்பு ஆட்சி புரிந்த மன்னன் ஒருவனுக்கே விக்கிரமசலாமேகன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் உரியதாகும் என்று கொள்வதே பொருத்தமானதாகும். அது முதலாம் விஜயபாகுவின் காலத்திலே வழங்கியிருத்தல் கூடும்; அல்லாவிடின் அது சோழராட்சிக் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

அநுராதபுர காலம் முதலாக இலங்கை மன்னர் முடிசூடிக் கொள்ளும் காலத்தில் ஸ்ரீ சங்கபோதி, அபைய சலாமேகன் என்னும் மாறிவரும் சிங்காதனப் பெயர்களில் ஒன்றைச் சூடிக்கொள்வது வழக்கம். சிங்தள மன்னரின் சாசனங்களிற் சிங்காதனப் பெயரைச் சொல்லிப் பின் அரசரின் இயற்பெயரைச் சொல்லுவதே வழமை. “அபைய சலாமேக சக்கரவர்த்திகள்

ஸ்ரீ ஜயபாகு தேவர்க்கு யாண்டு எட்டாவது” என்னும் சாசனத்தொடர் இதற்கோர் உதாரணமாகும்.

சோழராட்சிக் காலத்தில் இந்த வழக்கத்திலே ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது போலத் தெரிகின்றது. வீரசலாமேகன் என்னும் ஒருவனைப் பற்றிச் சோழரின் மெய்க்கீர்த்தியிற் குறிப்பிட்டு. அவன் தென்னிலங்கையில் – உறுகுணையிற் சில காலம் அதிகாரஞ் செலுத்தியவன்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில், விக்கிரமபாகுவின் காலத்தில், எழுதப்பட்ட சாசனம் ஒன்று ஐயங்கொண்ட சலாமேக சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் பிரம்மதேயம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. ஐயங்கொண்ட என்னும் அடைமொழி ஐயங்கொண்ட சோழன் என்னும் சிறப்புப் பெயரின் ஒரு பகுதி என்பது கவனித்தற்குரியது. இந்தச் சதுர்வேதி மங்கலம் சோழராட்சிக் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தல் கூடும். ஐயங்கொண்ட சலாமேகன் என்பது சோழ இலங்கேஸ்வரன் ஒருவனுக்குரிய பட்டப்பெயர் என்பது கா. இந்திர பாலாவின் நவமான சிந்தனையாகும். அவர் மேல்வருமாறு கூறுவார்:

“சோழராதிக்கப் படர்ச்சியின் இறுதிக் கட்டம் 1017 இல் ஏற்பட்டது. முதலாம் இராஜராஜனின் மகனும் அவனுக்குப் பின் அரசபதவி பெற்றவனுமாகிய முதலாம் இராஜேந்திரன் (1012-1044) இலங்கை மீது படையொன்றை அனுப்பினான். மூவேந்தவேளார்அதன் தலைவனாக இருந்தான். அவன் அதிகார தண்டநாயகன், ஐயங்கொண்ட சோழன் என்னும் உன்னதமான பட்டங்களைப் பெற்றிருந்தான். அவன் சோழப்பேரரசர் குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது ஐயங்கொண்ட சோழன் என்னும் அவனது பட்டத்தால் உணரப்படுகின்றது.”

“முதலாம் இராஜாதிராஜனது காலத்தில் இலங்கையில் அரசுபுரிந்த சோழ இலங்கேஸ்வரன் ஒருவன் ஸ்ரீ சங்கபோதி என்னும் அபிஷேக நாமத்தைக் கொண்டிருந்தான். முதலாவது சோழ இலங்கேஸ்வரனுக்கு இப்பட்டம் உரியதன்று என்பதால் அவன் இரண்டாவது சோழ இலங்கேஸ்வரனாதல் வேண்டும்.... சலாமேகன் என்னும் பட்டப்பெயர் கொண்ட மூன்றாவது சோழ இலங்கேஸ்வரன் ஒருவன் இருந்தமைக்கான சாத்தியமுண்டு. என்னென்றால் 11 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய ஆவணமொன்றில் விக்கிரமசலாமேகன் என்னும் பெயர் காணப்படுகின்றது. விக்கிரமசலாமேகபுரம் என்னும் நகரம், விக்கிரமசலாமேக – ஈஸ்வரம்

என்னும் கோயில், விக்கிரம சலாமேகத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரர் என்னும் போர்வீரர் கணம் ஆகியன சோழரின் இராசப்பிரதிநிதியான அந்தச் சோழ இலங்கேஸ்வரனின் பெயரால் வழங்கியவை என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது.”¹⁵

விக்கிரமசலாமேகன் என்னும் பட்டப்பெயர் விக்கிரமபாகுவோடு தொடர்பற்றது என்பது உறுதியாகிவிட்டதோடு, அது சோழராட்சிக் காலம் முதலாக வழங்கியதென்பதும் தெளிவாகிவிட்டது. எனவே விக்கிரமசலாமேகபுரம் என்னும் வணிக நகரம் அக்காலத்தில் உற்பத்தியானதென்றும் விக்கிரமசலாமேக ஈஸ்வரம் அக்காலத்தில் அந்நகரத்திலே சைவர்களின் வழிபாட்டுத்தலமாக அமைக்கப்பட்ட தென்பதும் தெளிவாகின்றன.

புதுமுத்தாவையிலுள்ள இரண்டாவது சாசனமும் ரஜமகாவிகாரத்து மண்டபத்தூண் ஒன்றில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அது 6 அடி உயரமானது; அதன் இருபக்கங்கள் 10¼ அங்குலம் அகலங் கொண்டவை; ஏனையவிரு பக்கங்களும் 9¼ அங்குலம் அகலமானவை. சாசனம் தூணின் மூன்று முகங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. முதலாவது முகத்தில் 26 வரிகளும் இரண்டாவது முகத்தில் 25 வரிகளும் மூன்றாவது முகத்தில் 22 வரிகளும் உள்ளன. இரண்டாவது முகத்தில் எழுத்துகள் சிதைவுற்றுள்ளதால் 14 வரிகளிலுள்ள சாசனப்பகுதி முற்றாக அழிந்து விட்டது. அதன் மேற்பாகத்தில் மூன்று வரிகளிலும் அடிப்பாகத்தில் ஐந்து வரிகளிலும் காணப்படும் எழுத்துகளையே அடையாளங் காண முடிகின்றது.¹⁶

சிதைவின் காரணமாகச் சாசனத்தின் முழுமையான வாசகத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆயினும், சாசனத்தின் பிரதானமான அம்சங்களைக் பற்றிய பகுதிகள் தெளிவாகத் தெரிவதனால் அது எழுதப்பட்டமைக்கு ஏதுவான காரணத்தையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இச்சாசனத்தைப் படி எடுத்து, அதனைப் படித்துச் சாசன வாசகத்தின் பெரும்பகுதியினை விளக்கக் குறிப்புகளோடு சே. பரணவிதான வெளியிட்டார். இச்சாசனத்தைப் பற்றி அவர் மேல்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“ஏற்கனவே கூறியவாறு இந்த ஆவணம் தமிழ் வரிவடிவங்களில் எழுதப் பட்டுள்ளது. இடையிடையே கிரந்த எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன.

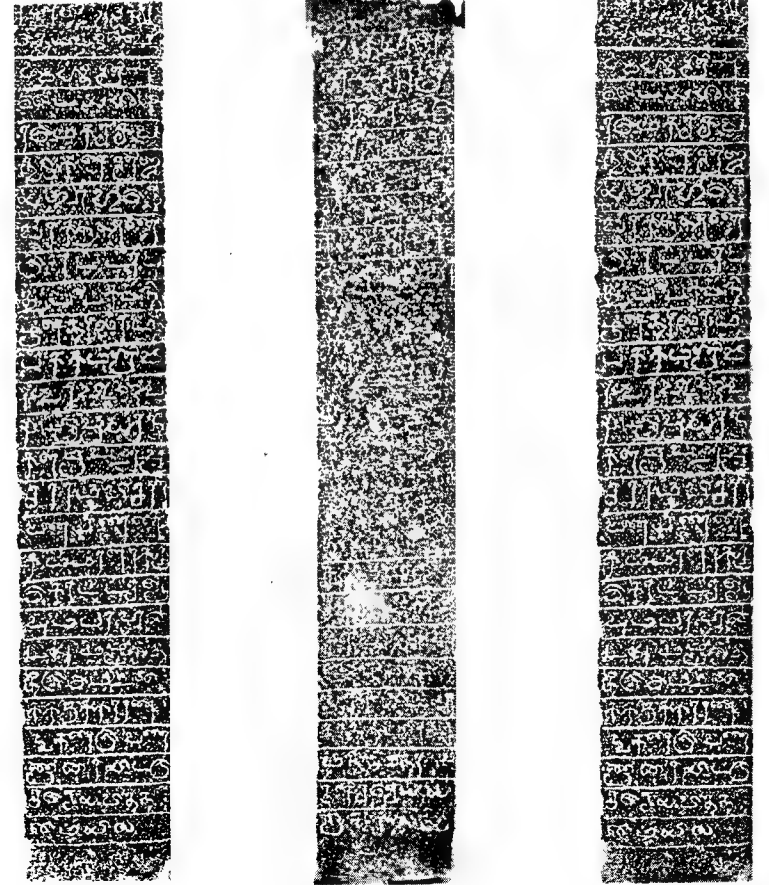
பொதுவாக, அதன் வரிவடிவங்கள் சமகாலத் தென்னிந்திய சாசனங்களில் உள்ளவற்றைப் போன்றவை மெய்யெழுத்துக்குறியான புள்ளி அவற்றிலே காணப்படவில்லை. நெடிலெழுத்துக்கான குறியீட்டுக்கும் ரகரத்தைக் குறிக்கும் வடிவத்துக்கும் இடையில் எதுவிதமான வேறுபாடுங் காணப்படவில்லை. முதலாம் முகப்பின் 14 ஆவது வரியிலுள்ள முன்றாவது எழுத்து கவனித்தற்குரியது. வழமைக்கு மாறாக அதில் கு என்னும் தமிழ் எழுத்தும் ச என்னும் கிரந்தவெழுத்தும் ஒரு புதுமையான முறையில் இணைத்து எழுதப்பட்டுள்ளன தமிழ் ஆவணங்களில் குச் என்று இவ்வண்ணமாக வேறெங்காவது எழுதப்பட்டிருப்பதை நாம் காணமுடியவில்லை. கிரந்த எழுத்துகள் மேல்வரும் சொற்களிற் காணப்படுகின்றன: ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ, சலாமேகச் சக்கரவர்த்தி, ஸ்ரீ ஜயபாகு தேவர், வீரவாகுதேவர், பஞ்ச பிரதானிகள், பூர்வாசாரம், ஸ்ரீ வீரவாகு, தாமாரன் வொறுவேசி, விஜயாபரணன்”¹⁷

சாசனத்திலுள்ள சில சொற்கள் இலக்கண, இலக்கிய நூல்களிற் காணப்படும் வடிவங்களிலிருந்தும் வேறானவை. பங்குனி என்னும் சொல் பங்குனி என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. வழமை போல நகர, னகர மயக்கம் சில இடங்களில் ஏற்பட்டுள்ளது. நாயனார் என்பதை நாயநார் என்றும் விஜயாபரணனேன் என்பதை விஜயாபரணநேன் என்றும் எழுதியுள்ளனர். இச் சாசனத்தில் வெட்டுவித்தேன் என்ற சொல்லை வெட்டுவிச்சேன் என்று எழுதியுள்ளனர்.

இச்சாசனம் ஐயபாகுதேவரின் எட்டாம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அபையசலாமேக - சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ஜயபாகு தேவர்க்கு யாண்டு எட்டாவது பங்குனி முன் நாலாம் பக்கம் என்பது சாசனத்தின் ஆரம்பப் பகுதியாக உள்ளது. எனவே சுந்தமல்லி ஆழ்வாரின் தானம் பற்றிய சாசனமும் இதுவும் ஒரே காலத்தனவாகும். இராஜரட்டையில் விக்கிரமபாகு, கஜபாகு ஆகியோரின் ஆட்சிக்காலங்களில் எழுதப்பட்ட சாசனங்கள் எல்லாம் ஐயபாகு தேவரின் ஆட்சியாண்டினைக் குறிப்பிட்டே எழுதப்பட்டன என்பதை முன்பு பலமுறை கவனித்தோம். மானாபரணனின் ஆட்சிப்புலமான தக்கிண தேசத்திலும் அதே வழமை பின்பற்றப்பட்டது என்பதைப் புதுமுத்தாவைச் சாசனங்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.

இக்கல்வெட்டு தக்கிண தேசத்து அரசனாகிய மானாபரணனின் கட்டளைப்படி எழுதப்பட்டது. அது அரசனது நிர்வாகக் கடமைகளில் ஒன்றைப் பற்றியது என்ற

வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. ஒரு சமயத்திலே கம்மாளருக்கும் வண்ணாருக்குமிடையிலே தகராறு ஏற்பட்டது. கம்மாளரின் மரணச் சடங்கில் கொட்டசளு, முகத்தீடு, பாவாடை ஆகியவற்றை இடுவதற்கு வண்ணார் மறுத்துவிட்டனர். உள்ளூர் மட்டத்தில் இரு சமூகப் பிரிவினருக்கும் இடையிலான தகராற்றினைத் தீர்த்து வைக்கமுடியவில்லை போலத் தெரிகிறது. எனவே, அரசரின் தலையீடு அவசியமாகிவிட்டது. மானாபரணனின் கட்டளைப்படி அவனுடைய பஞ்சபிரதானிகள் தகராறு பற்றி விசாரணை செய்த பின், அவர்கள் வழங்கிய தீர்ப்புச் சிலாசாசனமாக நிறுவப்பெற்றது. புராதனமான வழமைகளை விசாரித்த பின்பு, கொட்டசளு, பாவாடை, முகத்தீடு என்பவற்றை வண்ணார் இடவேண்டும் என்று பணித்தனர்.¹⁸

விக்கிரமசலாமேகபுரத்துக் கல்வெட்டு

மாக்கலிங்கம் கணவதி என்பவனால் பஞ்சபிரதானிகள் வழங்கிய தீர்ப்பின் வாசகம் சாசனமாக அமைக்கப்பட்டது. கணவதி பஞ்சபிரதானிகளில் ஒருவனாதல் வேண்டும். அவர்களில் இன்னொருவனான கும்மரசேன நம்பணன் ஆகிய விஜயபரணன் சாசனத்திற் கையெழுத்திட்டுள்ளான். தாமாரன் வொறுவேசி காசாம் பண்டாரத்துள் களச்சக்குளி என்னும் தொடர் விஜயபரணனின் பெயருக்கு முன் சாசனத்திலே வருகின்றது. அதன் பொருள் தெளிவில்லை என்பதால் அவற்றை விளக்கமுடியவில்லை என்று பரணவிதான கூறுவார்.¹⁹ இதில் வரும் சொற்கள் சிங்கள மொழிச் சொற்களின் திரிபடைந்த வடிவங்கள் போலத் தெரிகின்றன. மானாபரணனின் காலத்திலே தக்கிணதேசத்து நிர்வாகத்திற் பஞ்சபிரதானிகள் என்னும் குழுவினர் இருந்தனரென்பது இச்சாசனத்தின் மூலம் தெரிகின்றது. அது உயர்நிலையிலுள்ள அதிகாரிகளைக் கொண்ட குழுவாதல் வேண்டும். அதன் பெயரின் அடிப்படையில் அதில் ஐந்து பேர் இருந்தனர் என்று கொள்ளமுடிகின்றது. அவர்கள் நீதிபரிபாலனம் தொடர்பான கடமைகளைப் புரிந்தனர் என்பது புதுமுத்தாவைச் சாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகின்றது.

சாசனங் குறிப்பிடும் கம்மாளர், வண்ணார் எங்கு வாழ்ந்தனர்? அவர்களின் தகராறு பற்றிய விசாரணை எங்கு நடைபெற்றது? என்னும் வினாக்கள் ஆராய்தற்குரியவை. இவ்வினாக்களுக்கு விடை காண்பதற்கான சான்றுகள் இந்தச் சாசனத்தில் இல்லை. சாசனங்கள் எழுதப்பட்ட தூண்கள் இரண்டும் 12 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய சிவாலயம் ஒன்றின் அழிபாடுகளிலிருந்து கிடைத்தவை. எனவே, புதுமுத்தாவையிலுள்ள ரஜமகாவிகாரத்துத் தூண் சாசனங்கள் முன் விக்ரமசலாமேகபுரத்து விக்ரமசலாமேக ஈஸ்வரத்து மண்டபமொன்றின் தூண்களாய் இருந்தவையென்று கொள்வது பொருத்தமானது.²⁰ அரசனது கட்டளை பலரும் படிக்கும் வண்ணமான பிரகடனமாகக் கோயிலின் தூணொன்றில் எழுதப்பட்டிருந்தல் வேண்டும். கோயில் விக்ரமசலாமேகபுரத்தில் அமைந்திருந்தது. விக்ரமசலாமேகபுரம் ஒரு வணிக நகரமாகும். அது ஐந்நூற்றுவர் என்னும் தமிழ் வணிக கணத்தவர் அமைத்த நகரம் என்பது புதுமுத்தாவையிலுள்ள கற்பலகைச் சாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகியுள்ளது. சாசனத்திலே குறிப்பிடப்படும் கம்மாளரும் வண்ணாரும் விக்ரமசலாமேக புரத்தில் வாழ்ந்த சமூகப் பிரிவினராதல் வேண்டும். அவர்கள் தமிழர் என்பதால் அவர்களின் தகராறு பற்றிய விசாரணையின் தீர்ப்பு ஒரு அரசுப்பிரகடனமாகத் தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற் குரியது. பஞ்சபிரதானிகள் விக்ரமசலாமேக ஈஸ்வரத்து மண்டபத்திலிருந்து

தகராறு பற்றி விசாரணை பண்ணித் தீர்ப்பு வழங்கினார்கள் என்று கருதலாம். அச்சமயத்தில் மானாபரணன் மாகலிலே தங்கியிருந்தான் என்றுங் கொள்ளலாம். மானாபரணனது பிரதானிகள் நீதிபரிபாலனம் தொடர்பான கடமைகளில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் அவனது தேவியாகிய சுந்தமல்லி ஆழ்வார் திருநந்தா விளக்கு எரிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தமை குறிப்பிடற் குரியது.

கஜபாகு தேவர் காணத்துப் பொலன்னறுவைச் சாசனங்கள்

இலங்கைத் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தினர், பொலன்னறுவையின் வடபகுதியில், 1908ஆம் ஆண்டில் அகழ்வாய்வுகளை மேற்கொண்ட பொழுது, தமிழ்ச் சாசனமொன்றைக் கண்டனர். அது கற்றூணொன்றின் நான்கு முகங்களிலும் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு முகத்திலும் 17 வரிகளில் எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. ஒரு பக்கத்தில் ஏழு வரிகளிலும் மற்றொரு பக்கத்தில் ஆறு வரிகளிலும் எழுத்துக்கள் முற்றாகச் சிதைந்துவிட்டன. ஏனைய இரண்டிலும் முதல் நான்கு வரிகளில் அடையாளத் தெரியாத வகையில் எழுத்துக்கள் அழிந்துவிட்டன.²¹

இச்சாசனத்தின் மைப்படியொன்றைத் தென்னிந்திய சாசனவியலாளரான கிருஷ்ண சாஸ்திரியிடம் அனுப்பிவைத்தனர். அதனைப் படித்து அவர் உருவாக்கிய சாசன வாசகமும் அதற்குரிய அவரது ஆங்கிலமொழியாக்கத்தின் வாசகமும் இலங்கைத் தொல்பொருளியல் மேலாய்வுகள் பற்றிய ஆண்டறிக்கையில் வெளியிடப்பட்டன.²² அதில் வெளிவந்த சாசன வாசகம் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

A	B	C	D
1	1	1	1 ....
2	2	2	2 ....
3	3	3	3 ....
4	4	4	4 ....
5	5	5 த்த..க	5 யுத்த..

6	6	6 மிஜயல்	6 மஞ்செல்
7	7 ஆதிதம்	7 விடதேவர்	7 லுத்த
8 யார் வசம்	8 ஹாதேவன்	8 க்கு யாண்டு	8 நாளுமிப்
9 பொலியும்	9 புலைநரியா	9 முப்பத்து	9 படி செல்
10 இந்நப்ப	10 ன விஜய	10 எட்டாவது	10 வதாகஇ
11 டிரக்கி.ந்	11 ராஜபுரம்	11 சித்திரைத்	11 ட்டது.இக்
12 த காசுநூற்	12 ....ப	12 திங்கன்(ஸ்ரீ)	12 காசு வாங்
13 நிரண்டுக்	13 எளியில்	13 புஜஸாஹு	13 கிஅழித்த
14 குங் காசின்	14 த்ததேவர்	14 தேவர்க்கு	14 ராண்டாகி
15 வாய்த் திங்	15 க்கும் வை	15 திருவிரா	15 ல் ஸ்ரீ ஆஞ்
16 கள் உரியா	16 ரத் தாழ்	16 ஜம் பதந	16 கை மறு
17 கத் திங்கள்	17 வார்க்கும்	17 ஞ் சாவது	17 த்தாராவார். 23

இங்கு தரப்பட்ட சாசனப் பகுதிகளின் ஒழுங்கு முறை பிழையானது போலத் தெரிகின்றது. D என்ற தலைப்பின் கீழ் வரும் சாசனத்தின் பகுதி இறுதிப் பகுதி என்பதில் ஐயமில்லை. ஒம்படைக் கிழவிக்கு ஒத்த வாசகம் அதிலுள்ளது. அரசரின் பெயரையும் ஆட்சியாண்டினையுங் குறித்துச் சாணங்களை எழுதுவது வழமை. எனவே அவ்விவரங்கள் அடங்கிய C என்னும் பகுதியே இச்சாசனத்தின் தொடக்க பகுதியாகக் கொள்ளத் தக்கது. இரண்டாம் மூன்றாம் பகுதிகளாக எவை அமைந்தன என்பதை நிச்சயித்தல் இலகுவானதன்று. சிதைவினால் ஏற்பட்டுள்ள இடைவெளிகள் அதற்கான அடிப்படைக் காரணமாகும். தானகாரகன், தானத்தின் நோக்கம் என்பன பற்றிய விவரங்கள் B பகுதியில் வருவதால் அதுவே சாசன வாசகத்தின் இரண்டாம் பகுதி என்று அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். அதற்கும் இறுதிப் பகுதிக்கும் இடையில் A பகுதி அமைந்திருத்தல் வேண்டும். எனவே இச்சாசனத்தின் வாசகத்தை இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளவாறு புனராக்கஞ் செய்தல் பொருத்தமானதாகும்.

இச்சாசனம் இப்பொழுது அநாராதபுரத்திலுள்ள அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை நேரிலே பார்த்து எம்மால் ஆராய முடிந்தது. சாசனத்தில் வேரத்தாள்வார் என்று எழுதப்பட்டிருக்கும் மொழித்தொடரினைக் கிருஷ்ண சாஸ்திரி வைரத்தாள்வார் எனப் பிழையாக வாசித்துள்ளார். இரண்டாம் முகத்தின் ஏழாம், எட்டாம் வரிகளில் ஆதித்த

மஹாதேவன் என்னும் பெயர் எழுதப்பட்டள்ளது. அப்பெயரின் முதலாம் பகுதியான ஆதித்த என்பது, வெளியிடப்பட்ட சாசனவாசகத்தின் ஆதித எனப் பிழையாக எழுதப்பட்டுள்ளது. மூன்றாம் முகத்து ஆறாம், ஏழாம் வரிகளில் ஐயபாகு தேவர் எனச் சாணத்தில் அமைந்துள்ள அரசரின் பெயர் கிருஷ்ண சாஸ்திரி உருவாக்கிய வாசகத்திலே ஜயல் விட தேவர் என வருகின்றது. அதே முகத்திலே 13 ஆம் வரியிலுள்ள கஜபாகு என்னும் பெயரை புஜஸாஹு என்று அமைத்துவிட்டனர். ஆயினும் அவரது சாசனத்தின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பான வாசகத்தில் கஜபாகு, ஐயபாகு தேவர், கஜபாகு தேவர் என்னும் பெயர்கள் சரியாக எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. 24

இச்சாசனம் பொலன்னறுவையிலுள்ள பௌத்தப் பெரும் பள்ளி யொன்றுக்கு வழங்கிய தானம் பற்றியது. சாசனத்தின் நான்கு பகுதிகளிலும் பல வரிகளின் எழுத்துக்கள் முற்றாகவே சிதைவாகி விட்டதாற் சாசனவாசகத்திலே நான்கு பெரும் இடைவெளிகள் உள்ளன. அதனாலே தானம் பற்றிய சில பிரதானமான விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை. அதன் எஞ்சியுள்ள தொடர்களின் அடிப்படையில் மட்டுமே இப்பொழுது சாசன விவரங்களை விளக்க முடியும்.

இச்சாசனம் ஆதித்த மஹாதேவன் என்பவனையும் ஐயபாகு, கஜபாகு என்னும் அரசர்களையும் குறிப்பிடுகின்றது. அது புலைநரியான விஜயராஜபுரம் பற்றியும் அங்குள்ள பௌத்தப் பள்ளி பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. அப்பள்ளியைச் சேர்ந்த புத்ததேவர், வேரத்தாழ்வார் என்போர் தொடர்பாகவே 102 காசு தானமாக வழங்கப்பட்டது என்பதும் தெளிவாகின்றது. அது தொடர்பாக முதலாம் முகத்து எட்டாம் வரியில் யுயார் வசம் என வரும் பதங்களினால் தானமாக வழங்கப்பட்ட பணத்தை யாரோ ஒப்புக்கொண்டனர் என்பது உணரப்படுகின்றது. அது யாரென்பதை அறியமுடியவில்லை.

தானத்துக்கும் ஆதித்த மஹாதேவனுக்கும் என்ன தொடர்பென்பதைத் தெளிவுப்படுத்த முடியாதுள்ளது. அவனைப் பற்றிய விவரங்கள் அடங்கிய பகுதி முற்றாக மறைந்து விட்டது. அவனே தானகாரகனாதல் கூடும். தானம் பௌத்தப் பள்ளியிலுள்ள புத்ததேவர், வேரத்தாழ்வார் என்னும் படிமக் கோலங்களின் முன்னிலையில் விளக்கெரிப்பதற்கு வழங்கப்பட்டது என்று அனுமானித்து உணர்ந்து கொள்ளலாம். 102 காசினையும் முதலிருப்பாகக் கொண்டு அதன் வருமானமாகக் கிடைக்கும் ஒவ்வொரு காசுக்கும் ஒவ்வொரு

உரியாக (நெய்யினை) அளந்து கொடுக்க வேண்டும் என்பது விதிக்கப்பட்ட நிபந்தனையாகும். இந்தத் தானதர்மத்திற்கு விரோதம் புரிந்தவர்கள் ஸ்ரீ ஆஞ்ஞை மறுத்தாராவார் என்று சாசனத்தின் முடிவிலே சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ரீ ஆஞ்ஞை என்பது அரசர் கட்டளையினைக் குறிக்கும். பொதுவாக தானசாசனங்களின் ஒம்படை கிழவிகள் கடவுளர், புத்தர், மும்மணிகள், புனித தலங்கள் என்பனவற்றோடு தொடர்புபடுத்திச் சொல்லப்படும். ஆனால் இங்கு, வழமைக்கு மாறாக, திருவாணை பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. எனவே தானம் அரசருடனோ அரசவதிகாரி ஒருவனுடனோ தொடர்புடையதாகுதல் வேண்டும். சாசனத்திலே எஞ்சியுள்ள பகுதிகளின் அடிப்படையில் இத்தானம் பற்றிய கருத்துகளை இங்கு குறிப்பிடலாம். ஒன்றுதானம் அரசனான கஜபாகு தேவரால் வழங்கப்பட்டது என்பது; மற்றது, அரசனின் அதிகாரிகளில் ஒருவனாகிய ஆதித்த மஹாதேவனால் அது வழங்கப்பட்டது என்பதாகும்.

சாசனம் தமிழில் உள்ளதால் அது குறிப்பிடும் விஜயராஜபுரத்துப் பெளத்தப் பள்ளி தமிழரான பெளத்தர்களின் பள்ளியாதல் வேண்டும். ஆதித்த மஹாதேவன் என்பவனும் பொலன்னறுவையில் வாழ்ந்த தமிழர் சமூகத்தவனாதல் வேண்டும். புத்த சமயக் கடவுளர் தொடர்பாக தேவர், ஆழ்வார் என்ற சொற்கள் இச்சாசனத்திலே பயன்படுத்தப் படுகின்றமையும் குறிப்பிடற்குரியது. தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் புத்தரையும் போதிசத்துவர்களையும் ஆழ்வாரென்றும் தேவரென்றும் தமிழிற் குறிப்பிடுவது பொதுவழக்கு என்பது இரு தேசங்களிலுங் கிடைத்துள்ள சாசனங்கள் மூலமாகவே அறியப்படுவதாகும்.

சாசனத்தில் அது எழுதப்பட்ட காலம் சொல்லப்படுகின்றது. அது ஜயபாகுதேவரின் முப்பத்து எட்டாவது ஆண்டாகும். அந்த வருடம் கஜபாகுதேவரின் பதினைந்தாம் ஆண்டென்றும் சாசனத்திலே சொல்லப்படுகின்றது. இரண்டு மன்னர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களின் ஆட்சியாண்டுகளையும் குறிப்பிடும் தனிச்சிறப்பு இலங்கைச் சாசனங்களில் இதற்கு மட்டுமே உண்டு. அம்மன்னர்களின் பெயர்களில் ஜயபாகுவின் பெயரே முதலாவதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அரசனின் இயற்பெயருக்கு முன்னே அவனது பட்டப்பெயரான அபையசலாமேக பண்பரான சக்கரவர்த்திகள் என்பது சிதைவடைந்த பகுதியில் எழுதப்பட்டிருந்தமைக்கு அடையாளமாக C பகுதியின் ஐந்தாவது வரியில்...வர்த்திகள் என்னும் சொற்பகுதியின் சில எழுத்துக்கள் தெரிகின்றன. ஜயபாகு தேவர் கி.பி.1110இல் முடிசூடிக்கொண்டதால் அவனுடைய 38ஆம் ஆண்டு கி.பி.1148 ஆகும்.²⁵ இவ்வாண்டு சித்திரை மாதத்தில் இந்தச் சாசனம்

பதிவுசெய்யும் தானம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஜயபாகு இறந்த பின்பு, கி.பி.1153 வரை பொலன்னறுவை இராசதானியின் ஆதிபத்தியத்திற்குரிய பகுதிகளில் ஜயபாகுதேவரின் ஆட்சியாண்டுகளைக் குறித்துச் சாசனங்கள் எழுதப்பட்டன என்பதை இந்நூலின் வேறொரிடத்திற் குறிப்பிட்டோம்.

சாசனத்திலே கஜபாகு தேவரின் பெயர் ஜயபாகுதேவரின் பின்னால் வருகின்றது. அவனது பெயரோடு அபிஷேகநாமமாகிய பட்டப் பெயரெதுவும் சொல்லப்படவில்லை எனவே கஜபாகு பட்டாபிஷேகம் பெறாது ஆட்சிபுரிந்தவன் என்ற மகாவம்சத்தின் குறிப்பு இச்சாசனத்தின் மூலம் உறுதியாகின்றது. “ஸ்ரீ கஜபாகு தேவருக்கு திருவிராஜ்யம் பதினைஞ்சாவது” எனச் சாசனத்தில் வருந் தொடர் குறிப்பிடற்குரியது. கஜபாகுதேவர் காலத்தில் எழுதப்பட்ட சாசனங்களில் இத்தகைய வர்ணனை வேறெங்கும் காணப்படவில்லை. அவன் பட்டாபிஷேகம் பெற்று முடிசூடிக்கொள்ளாத பொழுதிலும் ராஜரட்டை என்னும் பகுதியில் அரசனுக்குரிய அதிகாரங்கள் எல்லாவற்றையும் கஜபாகு பெற்றிருந்தான் என்பது கிடைக்கின்ற எல்லாவிதமான ஆதாரங்கள் மூலமாகவும் தெளிவாகின்றது. ஜயபாகு கஜபாகு என்போரின் ஆட்சியாண்டுகளைப் பொறுத்த வரையில் அவை வெவ்வேறு விதங்களிலே சாசனத்திற் சொல்லப்படுகின்றமை குறிப்பிடற்குரியது. ஜயபாகுவின் ஆட்சிக் காலந் தொடர்பாக யாண்டு முப்பத்தெட்டாவது என்று கூறப்படுகின்றது. கஜபாகு தொடர்பாக ஆண்டு என்ற சொல் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற்குரியது. கஜபாகுவின் ஆட்சிக் காலத்துப் 15 ஆவது ஆண்டு ஜயபாகுவின் 38 ஆவது (கி.பி.1148) என்று சொல்லப்படுவதால் கஜபாகு கி.பி.1132 / 3ஆம் வருடத்திற் பொலன்னறுவையில் ஆட்சியதிகாரம் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவன் பட்டாபிஷேகமின்றி 21 வருடங்கள் (1132-1155) ஆட்சி புரிந்தானென்று மகாவம்சம் குறிப்பிடும்.²⁶ கஜபாகு சைவசமயச் சார்புடையவனென்று கொள்ளப்படுகின்ற போதிலும் பெளத்த சமயம் அரசரதும் அரண்மனை அதிகாரிகள் சிலரதும் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தமைக்கு இச்சாசனமும் சான்றாயுள்ளது.

ஸ்கைக்கற் சாசனம்

பொலன்னறுவையில், 1908 ஆம் ஆண்டிலே தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தினர் அகழ்வாய்வுகளின் போது கண்டெடுத்த சாசனங்களில் ஒன்று எல்லைக்கல்லொன்றில் எழுதிய தமிழ்ச்சாசனமாகும். அது பன்னிரண்டு வரிகளில் கற்றாண்ணொன்றில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது

இச்சாசனம் அநூராதபுரத்துத் (பழைய) தொல்பொருள் அருங்காட்சியத்தில் உள்ளது. இந்தச் சாசனத்தின் படியை வாசித்த கிருஷ்ண சாஸ்திரி அதன் வாசகத்தை தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்பதன் நான்காம் தொகுதியில் வெளியிட்டார்.²⁷ அவர் வெளியிட்ட வாசகத்தில் எதுவிதமான பிழையுங் காணப்படவில்லை. தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தினர் எமக்கு வழங்கிய சாசனப்படியுடன் அந்த வாசகத்தை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து கொள்ள முடிந்தது. அத்துடன் சாசனத்தை நேரிலே பார்த்து, அதிலுள்ள எழுத்துகளை ஆராய்ந்து கொள்ள முடிந்தது. சாசனம் பற்றிய விளக்கமான இந்தக் கட்டுரை அந்த அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

கற்றாணின் அகலம் குறைந்துள்ளதால் எழுத்துக்கள் மிக நெருக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் அகலம் குறைவானது; மேலிருந்து கீழாக அவை மிகவும் நீளமானவை; குறிப்பாக க, ர என்னும் எழுத்துகளைக் குறிப்பிடலாம். இக்கல்வெட்டு பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் காற்பகுதிக்குரியது. ஆயினும், அதிலுள்ள எழுத்துக்களின் வரிவடிவ வளர்ச்சிநிலை முன்னேற்றமானது. அது சில அம்சங்களில் நிசங்கமல்லன் (1187-1196) காலத்துப் பாண்டுவாசநுவர சாசனத்திலுள்ளதை ஒத்திருக்கின்றது.²⁸

இச்சாசனத்திலே பலவிடங்களிற் கிரந்த எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன. லங்கேஸ்வரன் கஜபாகுதேவர் என்னும் பெயர்கள் கிரந்த எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டுள்ளன. லங்கை விஜயசேனவிருத்தர் என்ற பதவிப்பெயரில் விருத்தர் என்னும் பகுதி தவிர மற்றெல்லாம் கிரந்தமாயுள்ளன; அபிமானராமன் என்னும் பெயரிலுள்ள மகரமும் ஈரிடங்களிலுங் கிரந்தமாயுள்ளது. இறுதிவரியில் நகர நகர மயக்கம் ஏற்பட்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியது. நாட்டின என்னுஞ் சொல் நாட்டின என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

இச்சாசனம் கஜபாகுதேவரின் கட்டளைப்படி எல்லைக்கல் நாட்டியமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அது எங்கு நாட்டப் பெற்றது? எதற்கு எல்லையாக நாட்டப்பெற்றது? என்னும் வினாக்களுக்கு விடை காண்பதற்கான விவரங்கள் சாசனத்திலோ வேறெங்காவதிருந்தோ கிடைக்கவில்லை. பொலன்னறுவை நகரத்தில் அமைந்திருந்த கோயிலொன்றினதோ அத்தகைய அமைப்பொன்றுக்குப் பூமிதானமாக வழங்கப்பெற்ற நிலமொன்றுக்கோ எல்லையாகவிருந்த தலமொன்றில் இச்சாசனம் நாட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

இச்சாசனத்திற் காணப்படும் லங்கேஸ்வரன், லங்கை விஜயசேனவிருத்தர், கந்தளாப்பிடி என்னுஞ் சொற்கள் விளக்கப்பட வேண்டியவை. லங்கேஸ்வரன் என்பது கஜபாகுதேவரின் அடைமொழியாக வருகின்றது. அது இலங்கை அரசனைக் குறிக்கும்; ஈழ வேந்தனுக்குரிய பட்டப் பெயராகச் சாசனங்களில் வருகின்றது. இலங்கையில் அரசனாகப் பதவி பெற்றிருந்த சங்கவர்மனாகிய சோழ இலங்கேஸ்வரனே அப்பட்டபெயரைப் பெற்ற முதலாவது அரசனாவான்.²⁹ மானாபரணன் என்னுமொருவனை இரண்டாம் இராஜேந்திரனுடைய மெய்க்கீர்த்தி இலங்கை யார்க்கிறைவன் என்று வர்ணிக்கின்றது. வட இலங்கையிலே சோழர் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த காலத்தில் மானாபரணன் உறுகுணையில் அதிகாரஞ் செலுத்தியவன். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற் பொலன்னறுவையில் அரசுபுரிந்த மன்னரில் இலங்கேஸ்வரன் என்னும் பட்டத்தைக் கொண்டிருந்த சிறப்பு கஜபாகுவுக்கு மட்டுமே உரியதாகும். இலங்கேஸ்வரன் என்பதும் பூர்வகாலத் தமிழ்வழக்கினை ஆதாரமாகக் கொண்டு உருவாக்கிய ஒன்றாகும். தேவாரப் பாடல்கள் சில இராவணனை இலங்கேஸ்வரன் என்று குறிப்பிடுகின்றன.

கஜபாகுவின் கட்டளைப்படி எல்லைக் கல்லினைக் கிளிவை அபிமானராமன் என்னும் அதிகாரி நடுவீர்தான். கிளிவை என்பது இடப்பெயராகக் கொள்ளத் தக்கது. மகாவம்சம் போன்ற நூல்களிற் கிளிவை என்ற பெயர் காணப்படவில்லை. திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள கிளிவெட்டி என்னும் பெயரின் சுருக்கவடிவமாக அதனைக் கருதலாம். கஜபாகுதேவர் இலங்கையில் வடகிழக்குப் பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழரின் ஆதரவைப் பெற்றவன் என்பதும் திருக்கோணேஸ்வரம் பற்றிய தமிழ் நூல்களிற் பெரிதும் புகழ்ந்து போற்றப்படுவன் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.³⁰ கஜபாகு மன்னன் தனது ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்திலே கந்தளாயில் அரண்மனை ஒன்றினை அமைத்து அதில் வாழ்ந்தானென்று மகாவம்சம் கூறும்.³¹ கஜபாகுதேவரின் மற்றொரு அதிகாரியான மிந்தன் கொற்றன் என்பவன் திருகோணமலைக்கு வடக்கிலுள்ள மாங்கனாயில் ஒரு காலகட்டத்தில் வயல்நிலங்களை ஜீவிதமாகப் பெற்றிருந்தான்.³²

அபிமானராமனை லங்கை விஜயசேநவிருத்தர் என்று சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. அந்த வர்ணனை சிங்கள மொழியிலுள்ள லக் விஜயசெனவிரத் என்னுந் தொடரின் தமிழ் வடிவமாகும். அது அரசசேவையிலுள்ள படை முதலிகளுக்கு வழங்கப்பெற்ற பட்டப்பெயராகும். நிசங்கமல்லனது சேனாபதிகளான தாவருணா, அவோனா என்போர் இப்பட்டத்தைக் கொண்டிருந்தனர்.²² கிளிவை அபிமானராமன் கஜபாகுவின் சேனாதிபதிகளில் ஒருவனாக விளங்கினான் என்பது இச்சாசனத்தின் மூலமாகத் தெளிவாகின்றது. அவனது பெயர்களை இதன் மூலமாக எம்மால் அறியமுடிகின்றமை குறிப்பிடற்குரியது. கந்தளாப் பிடி நடந்த எல்லைக்கு நாட்டின கல் என்பது சாசனத்தின் இறுதிப் பகுதியாகும். கந்தளா என்பது பிடியான யானையின் பெயராதல் வேண்டும். பூமிதானம் செய்கின்ற பொழுது நிலத்தின் எல்லைகளை வரையறை செய்வது வழமை. எல்லையில் நீருற்றி அதனைச் சேறாக்கிய பின் யானை, எருமை போன்ற மிருகங்களை அதன் மேலே செலுத்திச் சேற்றை அவற்றைக் கொண்டு உழுக்குவர். அதன் பின் எல்லையின் அடையாளமாகக் கள்ளி போன்ற மரங்களையும் கற்களையும் நாட்டுவது பூர்வீக காலம் முதலான வழமையாகும். கஜபாகுதேவர் காலத்திலே கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயத்தின் எல்லையில் இவ்வாறான கல் நாட்டப் பெற்றமை பற்றிச் சாசனக் குறிப்புண்டு.

கஜபாகுதேவரின் பொலன்னுறவை சாசனம்

மாங்கனாய்க் கல்வெட்டு

1. சாசனமும் கணபதிப்பிள்ளையின் வாசகமும்

மாங்கனாய் என்பது திருகோணமலைக்கு வடக்கில் ஒன்பது மைல் தூரத்திலுள்ள ஓரூர். தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தினர் 1956 இல் அங்கு ஒரு தமிழ்ச் சாசனத்தை அடையாளம் கண்டனர். அந்தச் சாசனம் இப் பொழுது அநுராதபுரத்திலுள்ள தொல்பொருள் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது.

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை தொல்பொருளியில் திணைக்களத்தினர் உருவாக்கி வழங்கிய சாசனப்படியைப் படித்து, அதன் வாசகத்தை விளக்கவுரைகளோடும் சாசனத்தின் புகைப்படத்தோடும் வெளியிட்டார்.²³ இச்சாசனம் கற்றூண் ஒன்றின் இரு முகங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதிலே தமிழ் எழுத்துகளோடு இடையிடையே கிரந்த எழுத்துகளும் காணப்படுகின்றன. ஜயபாகு தேவர், கஜபாகு தேவர், மானாபரண தேவர் என்னும் மன்னர் மூவரின் பெயர்கள் சாசனத்திலே குறிப்பிடப்படுகின்றன அப்பெயர்களிற் பின்னொட்டாகவுள்ள தேவர் என்பதைத் தவிர்ந்த பகுதி முழுவதும் கிரந்த எழுத்துகளில் உள்ளது. தேவர் என்னுஞ் சொல்லிலும் முதலெழுத்தான தே கிரந்தமாயுள்ளது. கற்றூணின் இருபக்கங்களிலும் எல்லாமாக 44 வரிகளிற் சாசனம் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு வரியும் செம்மையாக வெட்டப்பட்ட நேர் கோட்டின் மேல் எழுதப்பட்டுள்ளது.²⁴ கோடுகளுக்கிடையில் இரு அங்குல இடைவெளி உண்டு. தூணின் ஒரு பக்கம் 11.5 அங்குலம் அகலமானது; மற்றப் பக்கம் 7.5 அங்குலம் அகலமானது.

ஜயபாகு தேவரின் 43 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பெற்ற இக்கல்வெட்டு மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொண்டதாகும். கஜபாகு, மானாபரணன் என்போரின் நடவடிக்கைகள் பற்றியும் முதலாம் பராக்கிரமபாகு (1153 - 1186) பொலன்னறுவையில் அரசனாக முடிசூடுவதற்கு முன் இடம்பெற்ற சில நிகழ்ச்சிகள் பற்றியும் அதிற் குறிப்புகள் உள்ளன. இச்சாசனம் வெய்க விகாரம் என்ற பௌத்த கோயிலுக்கு வழங்கிய நில மானியம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. நிலதானங்களைக் கொடுக்கும் பொழுது அனுசரிக்கப்பட்ட வழமைகள் சிலவற்றை இச்சாசனத்தின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அத்துடன் இந்து, பௌத்த கலாசாரங்களுக்கிடையிலான பரஸ்பர தொடர்புகளின் சில அம்சங்களையும் அனுமானித்துக் கொள்வதற்கும் இது பயன்படுகின்றது.

இதுவரை, நான்கு தடவைகளாக, இச்சாசனம் வெவ்வேறு ஆய்வாளர்களினால் பதிவு செய்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது.²⁵

சாசனத்தின் இறுதிவரி சரியாக வாசிக்கப்படாதமையினால் முன்னைய மூன்று பதிப்புகளிலே சாசனத்தைப் பற்றிய பொதுவான விளக்கத்திலே தெளிவின்மை காணப்படுகின்றது. மிகப் பிரதானமான சொற்களைப் பிழையாக அடையாளங் கண்டதால் தவறான விளக்கங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. இச்சாசனம் தொடர்பாகப் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை மேல்வருமாறு கூறுகிறார்:

“கஜபாகு சாசனத்தை வழங்கிய பொழுதிலும் அது மானாபரணனார் சிலாலேகம் செய்யப்பட்டது என்பது அதன் இரண்டாம் பகுதியினாலே தெளிவாகின்றது. வீரபாகு என்பது மானாபரணனின் மறுபெயர். அவன் தக்கிண தேசத்தை ஆட்சி புரிந்தவன். திருப்பள்ளிச் சிவிகையாரின் கண்காணி மிந்தன் கொற்றன் என்பவனுக்கு வயல் நிலங்களை ஜீவிதமாக வழங்கியமையினை இச்சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது.”²⁶

இந்தக் கருத்துகளுக்கு ஏதுவான விளக்கம் பிழையானதென்பது பின்பு தெளிவாகும். கணபதிப்பிள்ளையின் வாசகத்தில் நான்கு இடங்களிற் பிழைகள் காணப்படுகின்றன. 20 ஆம், 21 ஆம் வரிகளிலுள்ள சொற்களை அவர் *வெய்க வேரத்தான பரித்த* என வாசித்துள்ளார்.²⁷ அந்த வரிகளிலுள்ள சொற்களைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாதமையால் சாசனத்தை எழுதிய நோக்கம் பற்றி அவருக்குத் தவறான சிந்தனைகள் ஏற்பட்டன. சாசனத்தின் முதலாவது பாகத்திலுள்ள இறுதி வரியின் இறுதிச் சொல்லை அவர் இருட்டருளிந் என்று அடையாளங் கண்டார். ஆனால் கல்வெட்டைக் கூர்மையாக அவதானிக்குமிடத்து இட்டருளிநார் என்ற சொல் அதிலே தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இரண்டாம் பகுதியிலுள்ள 16 – 19 ஆகிய வரிகளிலுள்ள சொற்களை அவராற் சரியாக அடையாளம் காணமுடியவில்லை. எனவே, அவற்றைச் செயலென்று அவர் கொண்டுள்ளார்;²⁸ ஆயினும் கல்வெட்டிலே செய்தவர்கள் நரகில் என்ற சொற்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. இவ்வாறான திருத்தங்களின் மூலம் இப்பொழுது சாசன வாசகத்தைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

சாசனத்தின் இறுதிச் சொல்லினைச் சூளுறவு என்று அவர் வாசித்துள்ளார். உண்மையிற் சூளுறவு என்ற சொல்லே அதிற் காணப்

படுகின்றது.²⁹ சாசனத்திலுள்ள சொற்களைக் கணபதிப்பிள்ளை சிலவிடங்களிற் பிழையாக அடையாளங் கண்டுள்ளதால் சாசனம் பற்றிய அவரது விளக்கத்திலும் மொழி பெயர்ப்பிலும் தவறுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. உதாரணமாகப் “பிரதான வீதியில் அமைந்த கஜபாகு தேவரின் விகாரம்” என்ற அவரது குறிப்பினை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.³⁰ ஆனால் கஜபாகு தேவரின் பெயரால் வழங்கிய விகாரம் எதனையுஞ் சாசனங் குறிப்பிடவில்லை. 1972 ஆம் வருடம், இச்சாசனத்தின் முக்கியத்துவத்தை ஆராய்ந்த இந்நூலாசிரியர் அதனைப் பற்றிய கட்டுரையொன்றை வெளியிட்டார். அதிலே சாசனங் குறிப்பிடும் மானாபரண தேவர் கணபதிப்பிள்ளை அடையாளங்கண்டுள்ள மானாபரணனின்மேல் வேறானவன் என்பதை ஆதாரங்களோடு விளக்கினார்.³¹ உறுகுணையில் ஆட்சி புரிந்த ஸ்ரீ வல்லவனின் குமாரனாகிய இரண்டாம் மானாபரணனையே மாங்கனாய்ச் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது என்பது தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

2. சாசன வாசகத்தில் ஏற்பட்ட திருத்தங்கள்

இந்நூலாசிரியர் அந்தச் சமயத்திலே கணபதிப்பிள்ளையின் சாசன வாசகத்திலே திருத்தங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளமுடியவில்லை. சாசனத்தின் படியினையோ சாசனத்தைத் தலத்தில் ஆராயும் வாய்ப்பினையோ அந்நாட்களிற் பெற்றுக் கொள்ளமுடியவில்லை. கணபதிப்பிள்ளையின் சாசனவாசகம் தெளிவற்றதால் அச்சாசனம் ஒரு போலிச் சாசனம் என்ற சிந்தனை ஏற்பட்டது. மிந்தன் கொற்றனைப் பற்றிய வர்ணனை தன்மை நிலையில் உள்ளதால் அந்தச் சிந்தனை ஏற்பட்டது. அந்தத் தவறான கருத்து ஏற்படுவதற்குச் சாசனத்தின் முதலாவது பதிப்பிலுள்ள சாசனவாசகமே மூலகாரணமாகும்.

பின்பு பல தென்னிந்திய சாசனங்களைப் படித்த அனுபவத்தின் விளைவாக மாங்கனாய்ச் சாசனத்தினை எம்மாற் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. ஒருநாள், பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள நூலகத்திலே தற்செயலாகக் கணபதிப்பிள்ளை வெளியிட்ட கட்டுரையிற் காணப்பட்ட புகைப்படத்தை மிகவும் கூர்மையாக அவதானிக்க நேர்ந்தது. அச்சமயத்திலே சாசனம் எழுதப்பட்ட காரணத்தைப் பற்றிய தொடரினைச் சரியாக அவர் வாசிக்கவில்லை என்பது தெளிவாகியது. அந்த அனுபவத்தின் காரணமாக எமது முதலாவது கட்டுரையிலே தெரிவித்த முடிவுகளை மறுபரிசீலனை செய்து புதிய விளக்கத்துக்கமைய இரண்டாவது கட்டுரையினை வெளியிடும்

பொறுப்பு ஏற்பட்டது.³² அதனைப் பற்றி இங்கு வர்ணிப்பதற்கு முன் இச்சாசனம் பற்றிப் பரணவிதான வெளியிட்ட கட்டுரையினைத் தக்கவாறு விமர்சிப்பது கடமையாகும்.

சே. பரணவிதான மாங்கனாய்ச் சாசனம் தொடர்பாகத் தனது விளக்கங்களோடு ஒரு கட்டுரையினைத் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்து வெளியீடான “இலங்கைச் சாசனங்கள்” என்னும் ஆங்கில வெளியீட்டிலே வெளியிட்டார்.³³ கணபதிப்பிள்ளையின் கருத்துகள் சிலவற்றை விமர்சித்த பொழுதிலும் வாசகத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவராற் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் எதனையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளமுடியவில்லை. மானாபரணனைப் பற்றி நாம் முன்பு கூறிய கருத்தினைப் பரணவிதான தனது கட்டுரையில் வலியுறுத்தியமை குறிப்பிடற்குரியது.

மாங்கனாய்ச் சாசனம்
முதலாம் முகம்

மாங்கனாய்ச் சாசனம்
இரண்டாம் முகம்

இச்சாசனத்தை மீள்பரிசீலனை செய்த பொழுது முதலாம் பாகத்திலே 19 ஆம், 20 ஆம் வரிகளிலுள்ள எழுத்துக்களையும் “வெய்க வேரத்தாள்

வார்க்கு” என்று அடையாளங்காண முடிந்தது.³⁴ வெய்கவேரத்தாள்வார் என்பது வெய்கவேரம் என்னும் பௌத்தப்பள்ளியின் உடையாரான புத்தர் பிராணைக் குறிக்கும். வெய்கவேரம் என்பது நாதத்தனார் கோயில் என்பதன் பெயர்களில் ஒன்றான வெய்கவேரம் என்பதைப் போன்றது. இதனை முன்பு கணபதிப்பிள்ளை, பரணவிதானா ஆகியோர் முறையே “வெய்கவேரத்தான பரித்த” என்றும் “வெய்க வேரத்தானவராக்கு” என்றுங் கொண்டனர். அவர்களின் வாசிப்புகளின் அடிப்படையிற் சாசன வாசகத்தைச் சரியாக விளக்குவது இயலாதவொன்றாகும். கணபதிப் பிள்ளையின் வாசகத்திலுள்ள வேரத்தான பரித்த என்ற தொடரில் வரும் முதல் நான்கு எழுத்துகளும் (வேரத்தா-) சாசனத்திலுள்ளபடி சரியாக அடையாளங் காணப்பட்டுள்ளன. அவரது வாசிப்பில் ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சினை ஏனைய ஐந்து எழுத்துகளையும் பற்றியவை. பரணவிதானவின் வாசிப்பிலும் இதுவே நிலையாகும். அவர் “வேரத்தான” எனக் கணபதிப்பிள்ளை உருவாக்கிய சொல்லை ஒப்புக் கொண்டு, பரித்த எனக் கணபதிப்பிள்ளை கொண்டதை வராக்கு என மாற்றிவிடுகின்றார். ஒருவர் தமிழியல் மேதை; இலக்கண இலக்கியங்களையும் பேச்சுவழக்கான மொழி மரபுகளையும் இணையிலாத வகையிலே அறிந்து கொண்டவர்; மற்றவர் இலங்கைச் சாசனவியலாளரின் பிதாமகர்; பன் மொழிப் பயிற்சி பெற்றவர். ஆயினும், இச்சாசனத்து எழுத்தமைதியும் மொழிவழக்கும் சிலவிடங்களில் அவ்விருவரதும் நுண்மாண் நுழைபுலனுக்கு அப்பாலாகிவிட்டன. அது சாசனங்களின் இயல்பாகும். ஆனையும் அறுகம் புல்லில் அடிசறுக்கும் என்பது தமிழில் ஒரு பழமொழி. பேரறிஞர்களைப் பொறுத்தவரையிலும் சாசனங்கள் சில சமயங்களில் அறுகம்புல்லாகி விடுவதுண்டு.

கணபதிப்பிள்ளையும் பரணவிதானவும் வேரத்தான எனக் கொண்ட எழுத்துகள் வேரத்தாள் என்றே சாசனத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. சாசனத்திலுள்ள ள் என்ற எழுத்தினை ன என்று அவர்கள் இருவரும் கொண்டதால் அது அடங்கிய சொல்லை வேரத்தான என்று கொள்ள நேர்ந்தது. வேரத்தாள் என்பதனைத் தொடர்ந்து வரும் நான்கு எழுத்துகளையும் வார்க்கு என அடையாளங் காண முடிகின்றது. எனவே வேரத்தாள்வார்க்கு என்பதே சாசனங் குறிப்பிடும் சொல்லாகும். இந்தத் திருத்தத்தின் அடிப்படையில் 18 – 22 ஆகிய வரிகளிலுள்ள சொற்றொடர்களை மேல்வருமாறு அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

“கஜபாகு தேவர் வெய்கவேரத்தாள்வார்க்குப்
பூமிதானம் இட்ட ருளினார்.”³⁵

3. மிந்தன் கொற்றன்

சாசனம் வெய்கவேரத்தாள்வார்க்கு அரசன் வழங்கிய பூமிதானம் பற்றியது. மிந்தன் கொற்றன் என்பவனுக்கு அரசன் வழங்கிய தானம் பற்றியதே இச்சானம் என்று கணபதிப்பிள்ளை, பரணவிதான ஆகிய இருவரும் கருதினார்கள். வெய்கவேரத்து ஆள்வார் பற்றிய குறிப்பு சாசனத்தில் உண்டென்பதை அவர்களால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கஜபாகு தேவர் வழங்கிய இரு நன்கொடைகளைப் பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. அவற்றி லொன்று மிந்தன் கொற்றனுக்கு ஜீவிதமாகக் கொடுத்த தானம்; மற்றது வெய்கவேரத்தாள்வார்க்கு வழங்கிய தானம். அவை இரண்டும் வெவ்வேறு காலங்களில் வழங்கப்பெற்றவை.³⁴ கஜபாகு தேவர் ஒரு சமயத்திலே அரண் மனையைச் சேர்ந்த திருப்பள்ளிச் சிவிகையாரின் கண்காணி மிந்தன் கொற்றன் என்பவனுக்கு நிலங்களை ஜீவிதமாக வழங்கினான். அந்நிலங்கள் பின்பு வேறு சிலவற்றோடு வெய்கவேரம் என்னும் பௌத்தப் பள்ளிக்குப் பூமிதானமாக வழங்கப் பெற்றன.

மிந்தன் கொற்றனைப் பற்றி மூன்று அம்சங்கள் சாசனத்தின் மூல தெளிவாகின்றன. அவன் அரண்மனையிற் பணிபுரிந்த ஒரு குழுவினரின் தலைமை அதிகாரியாக இருந்தவன். திருப்பள்ளிச் சிவிகையாரில் கண்காணி மிந்தன் கொற்றன் என்று அவனைச் சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. ஒரு சமயத்திலே அவன் கஜபாகு தேவரிடமிருந்து பெற்ற சில நிலங்கள் தெல் வெஸார், கிரத நரது வெஸார் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவை புராதனமான சிங்கள பெயர்களாகும். அவை விகாரத்துக்குரிய நிலங்கள் என்பதால் வெஸார் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் கூடும். முற்காலங்களிலே விகாரமொன்றுக்கு வேண்டிய விளக்கெண்ணை வழங்குதல் முதலான கடமைகளைச் செய்வதற் கென நிச்சயமாகியிருந்தவை என்றும் அனுமானித்துக் கொள்ளலாம்.

மிந்தன் கொற்றனுக்குச் சீவிதமாக முன்பு கொடுத்த நிலங்களை அரசரான கஜபாகு தேவர் ஒரு சமயத்திலே வெய்கவேரம் என்னும் பௌத்த நிறுவனத்துக்குப் பூமிதானமாக வழங்கினான். மிந்தன் கொற்றன் வசமாயிருந்த நிலங்கள் மன்னரின் நடவடிக்கையால் வெய்கவேரத்து நிலங்களாகி விட்டன. ஜீவிதம் என்னும் வகையிலிருந்த அந்நிலங்கள் அரசரின் பூமிதானம் காரணமாகப் பின்பு பள்ளிச்சந்தமாகி விட்டன.

இச்சாசனத்திலே நிலத்தை முதலில் ஜீவிதமாகவும் பின்பு, அதனைப் பூமிதானமாகவும் வழங்கிய மன்னர் படர்க்கை நிலையிலும் அதனை ஜீவித

மாகப் பெற்ற மிந்தன் கொற்றன் தன்மை நிலையிலும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இதனைப் பற்றிய சாசனப்பகுதி மேல்வருமாறுள்ளது

“திருப்பள்ளிச் சிவிகையாரில் கண்காணி மிந்தன் கொற்றனேன் கஜபாகு தேவர் எனக்கு ஜீவிதமாக இட்ட இத்தெல் வெஸாரும் கிரது நரது வெஸாரும் இதில் நாற்பால் எல்லை பெருமாள் கஜபாகு தேவர் வெய்க வேரத்தாள்வார்க்கு பூமிதானம் இட்டருளினார்.”³⁴

கற்றாணின் முதலாவது முகத்திலுள்ள சாசனப் பகுதி இதனுடன் முடிவடைகின்றது. ஜீவிதம், பூமிதானம் என்பன பற்றிய விவரங்களைக் கூறும் பகுதி மிந்தன் கொற்றன் சொன்ன வாசகமாகவே அமைகின்றது. இவ் விவரங்கள் சென்ற கால நிகழ்ச்சிகள் பற்றியனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. ஐயபாகு தேவரின் 43 ஆம் ஆண்டிலே இப்பகுதி அடங்கிய வாசகம் எழுதப் பட்ட பொழுது கஜபாகுதேவர் இறந்துவிட்டான் போலத் தெரிகின்றது. பூமி தானம் பற்றிய கட்டளையினை கஜபாகு தேவர் வழங்கிய பொழுதிலும் அவனுடைய காலத்தில் அது சிலாசாசனமாக எழுதப்படவில்லை. சாசனத்தின் முதலாம் முகத்தில் இரண்டு வசனங்களில் அமைந்த பகுதியும் கஜபாகுவின் கட்டளையின் வாசகமாகவன்றி, அதனைப் பற்றி மிந்தன் கொற்றன் சொன்ன குறிப்பாகவே உள்ளது.

தனக்கு முன்பு ஜீவிதமாக வழங்கிய நிலங்களைப் பெருமாள் கஜபாகு தேவர் வெய்கவேரத்துக்குப் பூமிதானமாகக் கொடுத்தாரென்று மிந்தன் கொற்றன் சொல்வதால் இச்சாசனத்தை ஒரு போலிச் சாசனமென்று கொள்ள லாகாது. அவன் தன்வசமான நிலங்கள் மீதான உரிமைகள் சமய நிறுவன மொன்றுக்கு மாற்றப்பட்டமை பற்றியே குறிப்பிடுகின்றான். பூமிதானம் தர்ம காரியம் என்று கருதப்பட்டதால் மிந்தன் கொற்றனின் வேண்டுகோளின் படியே கஜபாகுதேவர் நிலங்களைப் பூமிதானமாக வெய்கவேரத்துக்கு வழங்கினான் என்று கருதுவதற்கு இடமுண்டு.

கட்டளை சிலாலேகமாவதற்கு முன்பு அரசர் இறந்துவிட்டதால், அதற்குப் பின் ஆட்சியதிகாரம் பெற்ற மானாபரணனின் அனுமதி பெற்றுச் சாசனத்தைக் கல்லில் எழுதவேண்டியிருந்தது. மிந்தன் கொற்றன் சாசனத் தைச் சிலாலேகம் பண்ணுவித்தான் என்று கொள்ளத்தக்க வகையிற் சாசனவாசகம் அமைந்திருக்கின்றது. அரசு கட்டளைகளையும் பிரகடனங் களையும் சிலாலேகம் பண்ணும் ஏற்பாடுகளைப் பெரும்பாலும் அரசனின்

அதிகாரிகளே செய்தனர். விக்ரிமசலாமேகபுரத்துச் சாசனங்களிலொன்று அரசனது கட்டளையினை அவனது அதிகாரிகளில் ஒருவன் சிலாலேகம் செய்வித்தமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. மானாபரணனின் பஞ்சபிரதானிகளில் ஒருவனாகிய மாக்கலிங்கம் கணபதி, தகராறு ஒன்றினை விசாரணை பண்ணிய பின் அதனைப் பற்றிய தீர்ப்பின் வாசகத்தைக் கல்வெட்டாக எழுதுவித்தான். அவன் அதிலே மாக்கலிங்கம் கணவதியேன் என்று தன்மைநிலையிற் குறிப்பிடப்பிடுகின்றான்.³⁵ மாங்கனாய்ச் சாசனத்தைப் பொறுத்தவரையில் மிந்தன் கொற்றனிடம் ஜீவிதமாகவிருந்த நிலங்களை வெய்கவேரத்துக்குப் பூமிதானமாக வழங்கும் கட்டளையினை மிந்தன் கொற்றன் சிலாலேகம் பண்ணுவித்தமை குறிப்பிடற்குரியது. இதனைப் போன்ற காரியங்களின் விவரங்களை 14ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட லங்கா திலகத்துச் சாசனங்களிலுங் காணலாம். மிந்தன் கொற்றன் பௌத்த சமயச் சார்புடையவன் போலவே தெரிகின்றது. சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் வெய்கவேரம் தமிழரின் ஆதரவு பெற்றதும் அவர்களின் வழிபாட்டிற்குரியது மான பௌத்தப் பள்ளியாக விளங்கியதென்றும் கருதலாம்.

4. மானாபரண தேவர்

கற்றாணின் இரண்டாம் முகத்திலமைந்த சாசனம் மானாபரணதேவர் என்னும் ஒருவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அவனைப் பற்றிய சாசனப் பகுதி மேல்வருமாறுள்ளது:

“நிருபதி குறிப்புக்கு மானாபரண தேவர் கஜபாகு தேவர் செய்தது செயலென்று அருளி திருமுகம் வரக்காட்டி சிலாலேகம் செய்து குடுத்தது.”³⁶

இந்தப் பகுதியிலே நிருபதி குறிப்புப் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. அந்தக் குறிப்பும் கஜபாகு தேவரின் செயலைப் பற்றியதாகும்.

கஜபாகுதேவரின் செயல் வெய்கவேரத்துக்குப் பூமிதானம் வழங்கியமை என்பது சாசனத்தின் முதற்பகுதியினாலே தெளிவாகின்றது. ஏதோ காரணத்தினால் கஜபாகு தேவரின் பூமிதானம் பற்றிய கட்டளை நிறைவேற்றி முடிக்காத நிலையிலிருந்தது. அது பத்திரத்தில் எழுதப்பட்ட குறிப்பாகவே இருந்தது. கட்டளை நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன் கஜபாகு இறந்திருக்க

வேண்டும். கஜபாகு இறந்ததும் அவனது அமைச்சர்களும் பிரதானிகளும் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு மானாபரணனை அழைத்தனர்.³⁷ தென்கிழக்கிலங்கையிற் சிலகாலம் மானாபரணன் அதிகாரம் பெற்றான். மாங்கனாய்ச் சாசனம் அந்த மாற்றம் ஏற்பட்ட காலத்தில் நிறுவப்பட்டது. கஜவாகு தேவரின் பூமிதானம் பற்றிய கட்டளையினை (நிருபதி குறிப்பு) ஆராய்ந்த பின் அது அரசனது ஆணை என்பதால் அதனைச் சிலாலேகம் பண்ணுமாறு ஆணையிட்டான். மானாபரணனின் கட்டளை திருமுகமாகக் கிடைக்கப் பெற்றதும் அது உரிய தலத்திலே கல்வெட்டாக அமைக்கப்பட்டது. இச்சாசனத்தில் கஜபாகு தேவரின் கட்டளை பற்றிய குறிப்பின் வாசகம் முதலாம் பகுதியாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் பகுதி அதனைக் குறித்த மானாபரணனின் கட்டளை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் மானாபரணனின் கட்டளையான திருமுகத்தின் வாசகம் சாசனத்தில் எழுதப்படவில்லை.

இச்சாசனம் குறிப்பிடும் அரசர் மூவரையும் அடையாளம் காண்பது கலபமானது. ஐயபாகுதேவரை அபையசலாமேகபன்மர் என்றும் சக்கரவர்த்திகள் என்றும் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றில் முதலாவது அப சலமேவன் என்னும் சிங்கள மொழியிலுள்ள பட்டப்பெயரின் தமிழ் வடிவமாகும். இலங்கை மன்னர்கள், அப சலமேவன், சிரி சங்கவோ என்னும் மாறிவரும் பட்டப் பெயர்களில் ஒன்றைப் பட்டாபிஷேகம் செய்யுமிடத்துப் பெற்றுக் கொள்வது வழமை. சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டப்பெயர் சோழரின் செல்வாக்கின் காரணமாக இலங்கையிலும் வழமையாகியது. அது முதன் முதலாக, முதலாம் விஜயபாகு (1055 - 1110) தொடர்பாக, பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காறரின் சாசனத்தில் வருகின்றது.³⁸ ஐயபாகு தேவரின் ஆட்சியாண்டுகளைக் குறித்து எழுதப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்களில் அது வழமையாகி விடுகின்றது. முதலாம் பராக்கிரமபாகு, நிசங்கமல்லன் ஆகியோரைச் சாசனங்கள் சக்கரவர்த்தி என்று குறிப்பிடுகின்றன.

மாங்கனாய்ச் சாசனம் குறிப்பிடும் ஐயபாகு தேவர் பட்டாபிஷேகம் பெற்று அரசனாக முடிசூடியவன் என்பது அவனது பட்டப்பெயர்களினால் உறுதியாகின்றது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்த அரசர்களில் முதலாம் விஜயபாகுவின் இளைய சகோதரனாகிய ஐயபாகுவைத் தவிர வேறெந்த அரசனும் அப்பெயரைக் கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே மாங்

கனாய்ச் சாசனம் கி. பி 1110 ஆம் ஆண்டிலே பொலன்னறுவையில் அரசபதவி பெற்ற அரசனைக் குறிப்பிடுகிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

ஐயபாகு அரசனாக முடிசூடிய பொழுதிலும் அரசனாக அதிகாரஞ் செலுத்த முடியவில்லை அரசரிமை தொடர்பான வழமைப்படி ஐயபாகு முடி சூடிய சமயத்தில் முன்னைய அரசனாகிய முதலாம் விஜயபாகுவின் ஏகப் புதல்வனாகிய விக்கிரமபாகு யுவராஜ பதவியைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆயினும், சங்கத்தாரும் பிரதானிகளின் பலரும் ஒன்று கூடி விஜயபாகுவின் இளைய சகோதரியான மித்தா என்பவளின் மூத்தமகனாகிய மானா பரணனுக்கு அந்தப் பதவியை வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்தனர்.³⁹ அந்த ஏற்பாட்டை ஒப்புக்கொள்ளாத விக்கிரமபாகு உறுகுணையிலிருந்து பொலன்னறுவைக்குச் சென்று, அங்கு ஆட்சியைக் கைப்பற்றிவிட்டான். இலங்கையின் வடபகுதியான இராசரட்டை அவன் வசமாகியது.

அரசனாகிய ஐயபாகுவும் மருமக்களான மானாபரணன் முதலானோரும் பொலன்னறுவையை விட்டு நீங்கித் தென்னிலங்கைக்குச் சென்றனர். அங்குள்ள எல்லாப் பகுதிகளையும் கைப்பற்றினர். யுவராஜ பதவிபெற்ற மானா பரணன் தக்கிணதேசம் என்னும் மேற்குக் பகுதியைப் பரிபாலனஞ் செய்தான். கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகன் மகாநாககுலத்திலிருந்து உறுகுணையின் மேற்குப் பகுதியை ஆட்சி புரிந்தான். அவனது தாயார் மித்தாவும் அரசரான ஐயபாகு வும் அவனோடு தங்கியிருந்தனர். மித்தாவின் புதல்வர்கள் மூவரிலும் இளைய வனாகிய ஸ்ரீ வல்லவன் உறுகுணையின் கிழக்குப் பகுதியில் அதிகாரம் பெற்றான்.⁴⁰ ஐயபாகுவைப் பற்றிய குறிப்பெதுவும் இதற்குப் பின் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் தொடர்பாக மகாவம்சத்திலே சொல்லப்படவில்லை. அவன் ஆட்சி யதிகாரங்களை இழந்த பின்பும், மரணம் எய்திய பின்பும், நெடுங்காலமாகச் சாசனங்கள் எல்லாம் அவனது பெயரையும் அவன் பட்டாபிஷேகம் பெற்றநாள் முதலான ஆண்டினையும் குறித்தே எழுதப்பட்டன. இருதலைமுறைகளைச் சேர்ந்த அரசர்கள் இந்த வழமையைப் பின்பற்றினார்கள். அது 1153 ஆம் ஆண்டிலே முதலாம் பராக்கிரமபாகு முடிசூடும் வரை நிலவியது.

விக்கிரமபாகு (பொலன்னறுவை), மானாபரணன் I (பாண்டுவாஸ நுவர), கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகன் (மகாநாககுலம்), ஸ்ரீ வல்லவன் (உத்தனத்துவாரம்) ஆகியோர் ஐயபாகு பதவியிழந்த காலம் முதலாகப் பொலன்னறுவை இராச்சி யத்தின் பகுதிகளில் ஆதிகாரஞ் செலுத்திய முதலாவது தலைமுறையினராவர்.

அவர்கள் அனைவரும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்த்தவர்கள்.⁴¹ மானாபரணனின் தம்பியான ஸ்ரீ வல்லவனுக்கு மானாபரணன் என்னும் குமாரன் இருந்தான்.

கஜபாகு, பராக்கிரமபாகு, மானாபரணன் II ஆகியோர் இரண்டாம் தலைமுறையினர் அவர்களின் போராட்டங்களின் விளைவாகவே முதலாம் பராக்கிரமபாகு 1153 இல் விஜயராஜபுரமான பொலன்னறுவையில் முடிசூடிக் கொண்டான். இரண்டாம் மானாபரணனைப் போரில் வென்றதன் பயனாகவே பராக்கிரமபாகு முடிசூடிக்கொள்ள முடிந்தது. மாங்கனாய்ச் சாசனம் கி. பி. 1153க்குச் சமமான ஐயபாகுவின் 43 ஆம் ஆண்டில் எழுதப் பெற்றதால் அதனைச் சிலாலேகம் செய்வித்த அரசன் இரண்டாம் மானாபரணன் என்பது தெளிவாகும். மானாபரணன் பொலன்னறுவை இராச்சியப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றிய காலத்தில் அங்கு நிர்வாகப் பொறுப்புகளைக் கவனித்தமைக்கு மாங்கனாய்ச் சாசனம் உறுதியான சான்றாகின்றது. அந்த விவரமும் மாங்கனாய்ச் சாசனம் மூலமே தெரியவருகின்றது.

இரண்டாம் மானாபரணன் பொலன்னறுவையினைக் கைப்பற்றுவதற்கு இரு சந்தர்ப்பங்களில் முயற்சிகளை மேற்கொண்டான். பொலன்னறுவையில் வாழ்ந்த மக்களினதும் அதிகாரிகளினதும் ஆதரவும் அனுதாபமும் அவனுக்குக் கிடைத்தன. அக்காலத்திலே ஆட்சியுரிமை குறித்துத் தகராறு கொண்ட மன்னர்களில் மானாபரணன் மட்டுமே போரில் மிகுந்த ஆற்றலுடையவனாக விளங்கினான். முதலாவது தடவையிலே கஜபாகுவிற்கு ஆதரவாக அவன் படையெடுத்துச் சென்று, இராசதானியைக் கைப்பற்றிவிட்டு, அங்கிருந்து அதிகாரஞ் செலுத்த முற்பட்டான். ஆயினும், அங்கு நிலைகொண்டிருக்க அதிகாரஞ் செலுத்த முற்பட்டான். ஆயினும், அங்கு நிலைகொண்டிருக்க முடியவில்லை. கஜபாகுவும் பராக்கிரமபாகுவும் இராச்சியத்தின் மீதான உரிமை பற்றி ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டனர். அவர்களில் ஒருவன் இறக்கு மிடத்து அவனது இராச்சியம் மற்றவன் வசமாகும் என்பதே அதன் பிரதான அம்சமாகும், ஆயினும் கஜபாகு கந்தளாயிலுள்ள அரண்மனையில் இறந்த பொழுது, அவனது அமைச்சர்களும் பிரதானிகளும் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஒப்புக் கொள்ளுமாறு மானாபரணனை அழைத்தனர்.⁴² அதனை ஏற்றுக்கொண்ட மானாபரணன் படைகளோடு மிக விரைவாக முன்னேறிச் சென்று பொலன்னறுவையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். ஆயினும் முன்பு போல, ஒரு குறுகிய காலத்துக்கு மட்டுமே இராசரட்டையிலே நிலைகொள்ள முடிந்தது. கஜபாகு இறந்த பின்பு, வடகிழக்கு இலங்கையிலே தங்கியிருந்த காலத்தில், மானா பரணனின் ஆணைப்படி மாங்கனாய்ச் சாசனம் எழுதப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது. கஜபாகுவின் ஆட்சியில், அரண்மனையிலே “திருபள்ளிச்

சிவிகையாரில் கண்காணி” என்னும் பதவிபெற்றிருந்த மிந்தன் கொற்றன் மானாபரணனின் ஆதரவாளனாகி அவனுக்குச் சேவை புரிந்தான் என்பது சாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகின்றது.

5. ஆள்வார், பெருமாள், வல்லவரையன்

மாங்கனாய்ச் சாசனத்திற் காணப்படும் பெருமாள், ஆள்வார், வல்லவரையன் என்னும் சொற்கள் விளக்கப்பட வேண்டியனவாகும். பெருமாள் என்னுஞ் சொல் பல பொருள் குறிப்பது. பெரியோர், அதிகாரம் புரிந்தோர், சமய குரவர், புலமை மிக்கோர் முதலியோரின் சிறப்புப் பெயராக அது வழங்கும். அரசாங்கத்திலே பதவி பெற்றிருந்தவர்களிற் சிலர் பெருமாள் என்னும் பட்டப்பெயரைப் பெற்றிருந்தனர். தனிநின்று வென்ற பெருமாள், தெய்வச் சிலைப் பெருமாள் என்பன அத்தகையனவாகும்.⁴³ அது கடவுளர் சிலரின் நாமங்களிலொன்று. பெருமாள் என்பது பொதுவிலே திருமாலைக் குறிக்கும்.⁴⁴ விஷ்ணு கோயில்களைப் பெருமாள் கோயிலென்று சொல்லும் வழக்கமுண்டு. தேவர்பெருமாள், குமாரப்பெருமாள் என்பன முருகனின் திருநாமங்களாகும்.

பெருமாள் என்பது சேரமன்னர்களுக்குரிய சிறப்புப் பெயர்களில் ஒன்றாகும். அது முறையே வளவன் என்றும், செழியன் என்றும் சோழருக்கும் பாண்டியருக்கும் உரிய சிறப்புப் பெயர்களைப் போன்றது. மன்னர்களையும் இளவரசர்களையும் சில சமயங்களிற் பெருமாள் என்று சொல்வர். இச்சாசனத்தில் அரசரைக் குறிப்பிடும் சொல்லாகவே பெருமாள் என்பது கையாளப்படுகின்றது.

வெய்கவேரத்து ஆள்வாரைப் பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றமை கவனித்தற்குரியது. வேரத்தாள்வார் என்ற சொல் பொலன்னறுவையிலிருந்து கிடைத்த, ஐயபாகு தேவரின் 38 ஆவது ஆண்டில் எழுதப்பட்ட சாசனத்திலுங் காணப்படுகின்றது. தமிழ் வழக்கில் ளகர முகர மயக்கம் வழமையாக எற்படுவதால் ஆழ்வார் என்னும் வடிவம் ஆள்வார் எனவும் எழுதப்படும். பௌத்தம், சமணம், வைணவம், சைவம் ஆகிய சமயங்களிலுள்ள சில கோட்பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் சோழப்பெருமன்னர் காலத்திற் பொதுவான சொற்களாற் குறிப்பிட்டனர். ஆழ்வார், உடையார் என்பன அத்தகையனவாகும். வைணவ மரபிலே திருமாலினுடைய அடியார்களை ஆழ்வார் என்பர். பௌத்த சமயம் தொடர்பான நூல்களும் சாசனங்களும் சங்கத்தாரையும் பௌத்தப் பள்ளிகளில்

வழிபாட்டிற்குரியனவான புத்தர் படிமங்களையும் ஆழ்வார் என்று குறிப்பிடுகின்றன.⁴⁵ நாகபட்டினத்து வெண்கலப் படிமமொன்றில் எழுதப்பட்டுள்ள சாசனத்திலுள்ள மேல்வரும் பகுதி இதற்கு நல்லவொரு உதாரணமாகும் :

“இராஜேந்திர சோழப் பெரும்பள்ளி அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி ஆழ்வார் கோயிலுக்கு திருவுத்ஸவமெழுந்தருள் ஆழ்வார். இவ்வாழ்வாரை எழுந்தருளுவித்தார் சிறுதவூர் நாலாங் குணாகர உடையார்.”⁴⁶

வெண்கலப் படிமத்துச் சாசனம் புத்தர் கோயிலை ஆள்வார் கோயிலென்றும் எழுந்தருளியான புத்தர் படிமத்தை ஆழ்வார் என்றுங் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே, விகாரமொன்றிலுள்ள புத்தரின் படிமத்தையே வேரத்தாள்வார் என்று மாங்கனாய்ச் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது என்பது தெளிவாகின்றது.

புத்தராஞ்ஞை, வல்லவரையன் சூளறவு என்னுந் தொடர்கள் சாசன வாசகத்தில் ஒம்படைக்கிளவிகளாக அமைந்துள்ளன. ஆக்ஞா என்ற சமஸ்கிருதச் சொல் ஆஞ்ஞை என்ற வடிவத்தில் வந்துள்ளது. பொதுவழக்கிலே சத்தியஞ் செய்து உறுதி கூறுமிடத்து “ஆணை” என்று சொல்வர். ஆணை என்பது ஆக்ஞா என்பதன் தமிழ் வடிவமாகும். சூளறவு என்ற சொல்லில் முகர ளகர மயக்கத்தால் சூழ் என்பதன் முகாரம் சாசனத்தில் ளகாரமாகிவிட்டது. அறவு என்பதும் சத்தியம் என்பதைக் குறிக்கும். வல்லவரையன் என்பது வல்லவர், ஐயன் என்ற இரு சொற்களின் சோர்க்கையால் ஆனது. ஐயன் என்னும் சொல் தலைவன் பெருமகன், இறைவன், அரசன் என்னும் பொருள்களில் வரும். வல்லவர் என்பது விநாயகரின் 32 நாமங்களில் ஒன்று.⁴⁷ மகாநிர்வாண தந்திரம் முதலான நூல்களில் அது கூறப்படுகின்றது. இன்றும் கணபதி வழிபாட்டிலும் சடங்குகளிலும் அது உச்சரிக்கப்படுகின்றது.

கஜபாகு தேவரின் காலத்துக்குரிய மஹாகிரிந்தேகம சாசனத்திலும் வல்லவரையன் சூழறவு என்னும் தொடர் அமைந்துள்ளது.⁴⁸ மாங்கனாய்ச் சாசனத்தில் புத்தராஞ்ஞை, வல்லவரையன் சூளறவு என்பன ஒம்படைக்கிளவிகளாய் வருகின்றமை கவனித்தற்குரியது. அது வடகிழக்கிலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் பௌத்தரிடையில் இந்து சமயம் ஏற்படுத்தியிருந்த செல்வாக்கினைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைகின்றது.

முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் நயினாதீவுக் கல்வெட்டு

சாசனத்தின் சிறப்புகள்

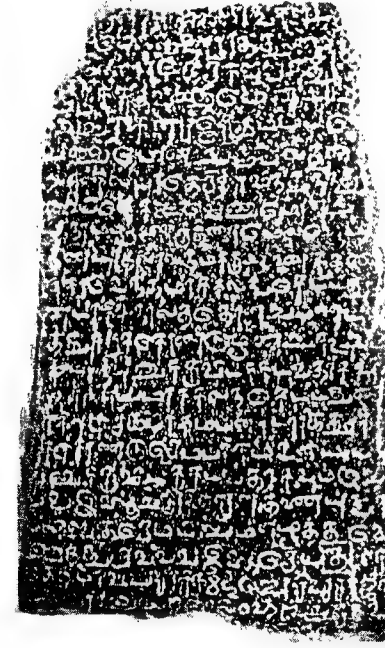
முதலாம் பராக்கிரமபாகு மகாராசனின் காலத்துத் தமிழ்ச் சாசனமொன்று நயினாதீவு நாகபூஷணி அம்மன் கோயில் வளாகத்தில் உள்ளது. வணிகர் தொடர்பாக அரசன் வழங்கிய பிரகடனமொன்றை வாசகமாகக் கொண்டுள்ளமை இச்சாசனத்தின் சிறப்பம்சமாகும். இலங்கையில் எழுதப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்களில் இதனைப் போன்ற சாசனம் வேறொன்று மில்லை. அயல்நாட்டு வாணிபம், பன்னாட்டு வணிகர் என்னும் விடயங்கள் தொடர்பாக அரசன் கடைப்பிடித்த கொள்கைப் பிரகடனமாக அது அமைகின்றது. ஊர்காவற்றுறை பற்றிக் கிடைக்கின்ற, காலனித்துவ ஆட்சிக்கு முற்பட்ட ஆவணங்களில் இதுவே முதன்மையானது. தமிழ் வடபிரதேசத்திலே பேச்சுமொழியாக வழங்கியமைக்கு இச்சாசனம் ஆதாரமாக அமைகின்றது. தமிழ் வரிவடிவங்களின் வளர்ச்சியை ஆராய்வதற்கும் அரசவாணைகளிலே தமிழ் மொழியை எழுதுகின்ற பொழுது ஒரு செயற்கை முறையான நடை உருவாகியதென்பதை அறிந்து கொள்வதற்கும் நயினாதீவுச் சாசனம் பயன்படுகின்றது.

நயினாதீவுச் சாசனத்தைக் கல்லிலுள்ளபடி படித்து, அதன் வாசகத்தை முதலியார் செ. இராசநாயகம், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், *பண்டைய யாழ்ப்பாணம்* என்னும் நூலில் வெளியிட்டார்.⁴⁹ அவரது வாசகத்திலே சில குறைகளும் தவறுகளும் காணப்படுகின்றன. பின்பு கா. இந்திரபாலா இந்தச் சாசனத்தைப் படித்து, அதன் திருத்திய வாசகத்தை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடனும் விரிவான விளக்கக் குறிப்புகளோடும் வெளியிட்டார்.⁵⁰ அவர் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தினர் வழங்கிய சாசனப்படியை ஆதாரமாகக் கொண்டு சாசனத்தின் வாசகத்தை உருவாக்கினார்.

நயினாதீவுச் சாசனம் பற்றி இந்திரபாலா மேல்வருமாறு கூறுவார்:

“இங்கு பதிவு செய்யப்படும் சாசனம் முழுமையானதன்று. சாசனத்தின் ஒரு பகுதி உடைக்கப்பட்டு, அது இந்துக் கோயிலின் சுவரில் வைக்கப்பட்டுள்ளது கற்பலகையின் இரு பக்கங்களிலும்

சாசனம் எழுதப்பட்டுள்ளது. தொழிலாளரின் அறியாமையின் காரணமாக ஒரு பக்கத்திலுள்ள சாசனப் பகுதி முற்றாக அழிந்துவிட்டது. கல்வின் மேல் உலோகக் கருவிகளைத் தீட்டுவதனால் இது ஏற்பட்டுள்ளது. அது மிகவும் சேதமாகி விட்டதால் எழுத்துகளைத் திருப்தியான முறையில் அடையாளங்காண முடியவில்லை. அதிர்ஷ்டவசமாக அரசனின் பெயரையும் சாசனம் எழுதப்பட்டதன் நோக்கத்தையும் குறிப்பிடும் பகுதி இவ்வாறு சேதமடையவில்லை. இப்பகுதி கல்லின் மறு பக்கத்தில் இருந்தமையே அதற்கான காரணமாகும்.”⁵¹

பராக்கிரமபாகுவின்
நயினாதீவு கல்வெட்டு

எஞ்சியுள்ள சாசனப் பகுதியிற் சிலவிடங்களிற் கிரந்த எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன. வழமை போலச் சமஸ்கிருத மொழிச் சொற்கள் கிரந்த எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டுள்ளன. சாசனத்தின் சிதைவாகியுள்ள பகுதி முழுவதும் கிரந்தமாய் இருந்ததென்று கருதுவதற்கு ஏதுவான காரணமுண்டு. வரி வடிவங்கள் 12ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குரிய ஈழத்துக் கல்வெட்டுகளிலும் தென்னிந்திய சாசனங்களிலும் உள்ளவற்றைப் போன்றவை.⁵² பேச்சு வழக்கு நடையினைப் பின்பற்றிச் சில சொற்கள் அமைந்துள்ளன. வேண்டும் என்ற சொல்லினிடத்தில் நான்காம், எட்டாம் வரிகளில் *வேணும்* என்று எழுதப்

பட்டுள்ளது.⁵³ வ்யவஸ்தை என்ற சமஸ்கிருத மொழிச் சொல் விவஸ்தை என்று 19ஆம் வரியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. வி என்னும் எழுத்தின் மேலமைந்த இகரக் குறி ஆழமாக வெட்டப்படாதமையால் அது தெளிவற்றுக் காணப்படுகின்றது. தென்னிந்திய சாசனங்களில் வியவஸ்தை, விவஸ்தை என்னும் இரு வேறான வடிவங்களுங் காணப்படுகின்றன.

பராக்கிரமபாகு மகாராசன்

சாசனத்திலே காணப்படும் அரசனின் பெயர், வாணிபம், வணிக கணங்கள், துறைமுகம் முதலான விடயங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் ஆராய்தற்குரியவை. சாசனத்தின் வாசகத்திலே, சமஸ்கிருத மொழியிலமைந்த இறுதிப் பகுதியில் மேல்வரும் தொடர்கள் காணப்படுகின்றன.

தேவ : பராக்ரமபுஜோ ரிபுராஜவம்ஸ

தாவாநலா – ஸகலசிங்கள சக்ரவர்த்தி.⁵⁴

செய்யுள் வடிவமான இப்பகுதியில் அரசனுடைய பெயரான பராக்கிரம பாகு என்பதும் அவனுக்குரிய இரண்டு சிறப்புப் பெயர்களும் அமைந்துள்ளன. சகல சிங்களச் சக்கரவர்த்தி என்பது அரசனுடைய ஆதிபத்தியம் பற்றியது. சிங்களம் என்னும் பெயருடைய இலங்கை முழுவதும் பரவியிருந்த ஆதிபத்தியத்தைக் குறிப்பது. அது கருத்து நிலையில் இலங்கை முழுதும் ஒரு குடை நிழற்றி எனப் பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காறர் சாசனத்திற் காணப்படும் விஜயபாகுராசனைப் பற்றிய வர்ணனைக்கு ஒப்பானது.⁵⁵ இச்சாசனத்தில் தேவ என்ற சொல் அரசனுடைய பெயருக்கு முன்னால் அமைந்துள்ளது. செய்யுளென்ற வகையில் ஒசைநயம் கருதி, வழமையாக அரசனின் பெயரின் பின்னொட்டாக வரும் சொல் இங்கு முன்னொட்டாக வருகின்றது. திருகோணமலைக் கோட்டையிற் கிடைத்த செய்யுள் வடிவமான சமஸ்கிருத மொழிச் சாசனத்திற் சோடகங்க தேவ: என்னும் பெயர் இவ் வண்ணமே தேவ: ஸ்ரீ சோடகங்க என்று எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடற் குரியது.⁵⁶ சாசனம் குறிப்பிடும் பராக்கிரமபாகு தேவர் இலங்கையின் வேந்தன் என்பது அவனுக்குரிய சகல சிங்கள சக்கரவர்த்தி என்னும் விருதுப் பெயராலே மிகவுந் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

பராக்கிரமபாகு என்னும் பெயருடைய ஒன்பது அரசர்கள் இலங்கையில் அரசு புரிந்தனர். அவர்களில் இருவர் மட்டுமே யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில்

அதிகாரஞ் செலுத்த முடிந்தது. அவர்களில் ஒருவன் முதலாம் பராக்கிரமபாகு (1153 – 1186); மற்றவன் கோட்டை அரசனாகிய ஆறாம் பராக்கிரமபாகு (1412 – 1467). சாசனத்திலுள்ள வரிவடிங்கள் 12ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவை என்பதால் ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவை இச்சாசனத்தோடு தொடர்புபடுத்துவது எந்தவகையிலும் பொருத்தமற்றது. ஊராத்துறை முதலான வடஇலங்கைத் துறைமுகங்கள் முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன என்பதை இரண்டாம் இராஜாதிராஜ சோழனது திருவாலங்காட்டுச் சாசனத்திலுள்ள மேல்வரும் பகுதியினாலும் அறியமுடிகின்றது.

“....இவன் தன் படைநிலையான ஊராத்துறை, புலச்சேரி, மாதோட்டம், வல்லிகாமம், மட்டிவாழ் உள்ளிட்ட ஊர்களிலே படைகளும் புகுதவிட்டு படவுகளுஞ் செய்விக்கிறபடி கேட்டு இதுக்குப் பரிகாரமாக ஈழத்தான் மருமகனாராய் ஈழராச்சியத்துக்குங் கடவராய் முன்பே போந்திருந்த சீவல்லவரை அழைப்பித்து இவர்க்கு வேண்டுவனவுஞ் செய்து இவரையும் இவருடனே வேண்டும் படை களும் ஊராத்துறை வல்லிகாமம் மட்டிவாழ் உள்ளிட்ட ஊர்களிலே புகவிட்டு புலச்சேரி மாதோட்டம் ஊர்களும் அழித்து ஈழத்தானினவாய் இவ்வூர்களில் நின்ற ஆனைகளும் கைக்கொண்டு.....”⁵⁷

இச்சாசனப் பகுதி சோழருக்கும் பராக்கிரமபாகுவிற்கும் இடையிலான தொடர்புகளைக் கூறும் வரலாற்றுப் பகுதி. பாண்டியராச்சியம் காரணமாக அவர்களிடையே பகையேற்பட்டிருந்தது. முன்பு பாண்டிநாட்டிலே பராக்கிரம பாகுவின் படைகள் தோல்வியுற்ற போதிலும் அவன் பாண்டியனார் குலசேகரனை வசப்படுத்திக் கொண்டு சோழருக்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் மீண்டும் நாட்டங் கொண்டான். ஊராத்துறை முதலான வடக்கிலுள்ள பல தலங்களில் ஈழத்தரசன் படைகளையும் நாவாய்களையும் ஒன்று கூட்டினான். அதனை அறிந்துகொண்ட சோழர் தங்களிடம் புகலிடம் தேடியிருந்தவனும் இலங்கையில் ஆட்சியுரிமை கொண்டவனுமாகிய சீவல்லவன் என்னும் பெயருடைய, பராக்கிரமபாகுவின் மருமகனின் தலைமையிற் படையொன்றினை அனுப்பி வைத்தனர். அந்தப்படை ஊராத்துறை, வல்லிகாமம், மட்டிவாழ், புலச்சேரி, மாதோட்டம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று பல சேதங்களை விளைவித்துவிட்டு, ஈழத்தரசனுக்குச் சொந்தமான யானைகளையுங் கைப்பற்றிச் சென்றது. திருவாலங்காட்டுச் சாசனம் படைநிலையான ஊராத்துறை, புலச்சேரி, மாதோட்டம் முதலியன பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. நயினாதீவுச் சாசனம் குறிப்பிடும் துறைமுகமான ஊராத்துறை பராக்கிரம

பாகுவின் காலத்திலே படைநிலையமாகவும் அமைந்திருந்தமையினைச் சோழரின் சாசனம் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.

ஊராத்துறை - சூகரதித்த

பூஜாவலிய, ராஜாவலிய போன்ற சிங்கள நூல்கள் ஊராத்துறையினை ஊராதோட்ட, ஹூறாதோட்ட என்னும் பெயர்களாற் குறிப்பிடுகின்றன. மகாவம்சத்தில் சூகரதித்த என்று அது சொல்லப்படுகின்றது.⁵⁸ இப்பெயர்களைத் தமிழ்ப்படுத்துவதானால் அது பன்றித்துறை என்றாகிவிடும். விலங்குகளின் பெயர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு துறைமுகங்களைப் பெயரிடும் வழக்கம் இலங்கையில் நிலவியதற்கான உறுதியான சான்றுகள் எதுவும் இல்லை. ஆயினும், இலங்கையின் அறிஞர்களில் ஒரு சாரார் ஊராத்துறை என்னும் பெயர் சிங்களப் பெயரின் தமிழ் வடிவமானதென்று கருதுவாராயினர். யாழ்ப்பாணத்தின் பூர்வீக குடியேற்றங்களைப் பற்றிய அறிவு சூனியமாக இருந்த காலத்தில் அவ்வாறு கொள்வதே பெருத்தமானது, நடுநிலையானது, முற்போக்கானது என்ற சிந்தனை சென்ற நூற்றாண்டு கழிந்து செல்லும் வரை நிலவி வந்துள்ளது. சுவாமி சா. ஞானப்பிரகாசர் போன்றவர்களே இந்தகைய சிந்தனையின் பிதாமகர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையின் தென்கரையோரம் வரையிலுள்ள பிரதேசங்களிலே தமிழ் வடிவமானவை என்று கொள்ளத்தக்க இடப்பெயர்கள் காணப்படுகின்றமை போல சிங்கள வடிவமான இடப்பெயர்கள் இலங்கையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் காணப்படுகின்றன. இரு மொழிகளின் செல்வாக்கு நாடு முழுவதும் வெவ்வேறு காலங்களில் ஏற்பட்டிருந்தமைக்குச் இத்தகைய பெயர்வடிவங்கள் சான்றாகலாம். மேலும், மிகப் புராதனமான காலத்தில் நாடு முழுவதும் பரவிய ஒரு பொதுமொழி வழக்கை இவை மூலமாகக் கொண்டிருத்தல் கூடும். ஆதிகால மொழி வழக்கினைப் பற்றிய நுண்ணிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படாத நிலையில் இடப்பெயர்களின் அடிப்படையில் ஆதிக்குடிகள் குறிப்பிட்ட ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கொள்வது அர்த்தமற்றதாகும். அது எவ்வாறாயினும், ஊராத்துறை ஊராதோட்ட (ஹூறாதோட்ட) என்னும் பெயரின் தமிழ் வடிவம் என்னுங் கருத்திற்கு வலுவான ஆதாரங்கள் இல்லை.

ஊராதோட்ட பற்றிக் குறிப்பிடும் சிங்கள நூல்களிற் பூஜாவலிய என்பதே காலத்தால் முற்பட்டது. அது 13ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சிக்காலத்தின் (1236 - 1271) முடிவில் எழுதப்பட்டது.

மகாவம்சத்திலே, சூகரதித்த பற்றிய குறிப்பு கலிங்க மாகன் தொடர்பாகவே முதன்முதலாக வருகின்றது. அக்கால நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் மகாவம்சப் பகுதி 14ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது என்று அறிஞர் பலர் கொள்வர். ஊராத்துறை என்னும் பெயரைக் குறிப்பிடும் தமிழ் ஆவணங்கள் பூஜாவலிய, சூகரதித்த பற்றிய குறிப்பிடங்கிய மகாவம்சப் பகுதி ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் முற்பட்டவை, அவற்றிலொன்று நயினாதீவக் கல்வெட்டு; மற்றது இங்கு முன்னே குறிப்பிட்ட திருவாலங்காட்டுச் சாசனம். ஊராத்துறை என்னும் பெயர் இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் பிரசித்தமாயிருந்தது. காலத்தால் முற்பட்ட பெயர் வடிவத்தின் மூலமாகப் பிற்பட்டனவற்றை விளக்குவதே பொருத்தமானதாகும்.

ஊராத்துறை என்னும் பெயர் வடிவம் மிகவும் புராதனமானதென்று கொள்ளமுடிகின்றது. ஊர் என்னுஞ் சொல்லுடன் கிழமைப் பொருள் வேற்றுமை விகுதியான ஆ என்பதைக் கூட்டி, அதனுடன் துறை என்ற சொல்லைச் சேர்க்குமிடத்து ஊராத்துறை என்றாகிவிடும். அது ஊர்களின் துறை; ஊர்களுக்கிடையிலான துறை; பேரூராகிய பட்டணத்துக்குரிய துறை. பிராமிச் சாசன வழக்கு அந்த விளக்கத்துக்கு ஆதாரமாகின்றது. தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்களை ஆராய்ந்த ஐராவதம் மகாதேவன் மூன்றிடங்களில் ஆ கிழமைப் பொருள் வேற்றுமை உருபாக வருகிறதென்று குறிப்பிடுகின்றார்.⁵⁹ அவர் சொல்லும் இலக்கணத்துக்கு மேல்வருஞ் சாசனங்கள் உதாரணங்களாகும்:

1. நல்லி ஊர் - ஆ பி (ட்) டன் குறும் மகள் கீரன் கொ(ற்)றி செய்பி(த்)த ப(ள்)ளி. (நல்லியூரது பிட்டனின் இளைய மகளான கீரன் கொற்றி செய்வித்த பள்ளி)
2. நல்லிய ஊர் - ஆ பிடந்தை மகள் கீரன் கொற்றி அதிடானம்.⁶⁰ (நல்லியூரது பிடந்தையின் மகளான கீரன் கொற்றி [செய்து கொடுத்த] அதிஷ்டானம்).

புலிபுத்தூர்
புலிபுத்தூர்

புலிபுத்தூர்
புலிபுத்தூர்

நல்லி ஊர் பற்றிய தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனம்

இவ்விரண்டு சாசனங்களிலும் ஊர் என்ற சொல் ஆ என்ற வேற்றுமை உருபு பெற்று ஊரா என்றாகிவிடுகின்றது. இந்த உதாரணங்களின் அடிப்படையிலே கிழமைப் பொருள் வேற்றுமை உருபு பற்றித் தொல்காப்பியம் கூறும் விதிகளை இலக்குவிற்புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. ஊராத்துறை பற்றிய எமது விளக்கம் இவற்றால் ஆதாரம் பெற்று உறுதியாகிவிடுகின்றது. ஊரா என்ற சொல் தமிழ்மொழி வழக்கில் மிகவும் புராதனமானது என்பதைத் தமிழ்ப் பிராமிச் சாசனங்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. ஆகவே ஊராத்துறை என்னும் பெயர் மிகவும் புராதனமானது என்று கொள்ளமுடிகின்றது. பெருங் கற்படைப் பண்பாட்டு மக்கள் தீவுபற்றிலும் அவற்றின் மூலமாக யாழ்ப் பாணத்திலும் பரவிக் குடியேற்றங்கள் உருவாகி வளர்ச்சிபெற்ற காலத்தில் ஒரு துறைமுகமாக அது விருத்திபெற்ற காலத்தில் ஊராத்துறை என்ற பெயர் உருவாகியிருத்தல் வேண்டும். அந்தக் காலமும் தென்னிந்திய பிராமிச் சாசனங்கள் எழுதப்பட்ட காலமாகும்.

ஊராதோட்ட, சூகரத்தித் என்ற பெயர்கள் எவ்வாறு உருவாகின என்பதைப் பற்றி இங்கு கவனிப்பது அவசியமாகின்றது. துறை என்ற தமிழ்ச் சொல்லைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்குமிடத்து அது தோட்ட என்றாகிவிடும். ஊராத்துறை என்ற பெயரைச் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்குமிடத்து அது ஊராத் தோட்ட என வரும். சிங்கள நூல்களில் ஊராத்தோட்ட என்ற வடிவம் காணப் படுகின்றது. ஊரா என்ற தமிழ்ச் சொல்லைச் சிங்களத்தில் உச்சரிக்குமிடத்து ரா காரம் றா என்னும் எழுத்தின் ஒலிப்பெறுமானம் பெறும். அந்நிலையில், ஊரா என்பது சிங்களத்திலே பன்றியைக் குறிப்பதால் ஊராத்தோட்ட என்பது பன்றித் தீவு என்ற சிந்தனை தென்னிலங்கையில் வாழ்ந்த சிங்களவரிடையே ஏற்பட்டு விட்டது. அதனால் ஊராத்தோட்ட என்பதன் மாற்றுவடிவமாக ஹூறாத் தோட்ட என்ற பெயரைச் சில நூல்கள் கொண்டன.

பாளி மொழி ஒரு பேச்சு மொழியாக வழங்கவில்லை. அது பிராகிருதத்திலிருந்து விருத்தி பெற்றதாயினும் இலங்கையில் அது சங்கத்தாரின் இலக்கிய மொழியாகவே விளங்கியது. சிங்களம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளிலுள்ள பெயர்ச் சொற்கள் பாளி நூல்களிலே வருமிடத்து அவை உருமாறிய கோலத்தில் வரும். ஊராதோட்ட என்பதைப் பாளியில் மொழி பெயர்க்குமிடத்து அது சூகரத்தித் என வரும். அம்மொழியின் இலக்கண விதிகளுக்கேற்ப இடப்பெயர்களையும் பிற பெயர்ச் சொற்களையும் பாளி மொழி

வழக்குக்கு ஏற்ப எவ்வாறு உருமாற்றினார்கள் என்பது பற்றி இதுவரை இங்கு எவரும் ஆராய்ந்த வரலாறில்லை.

ஊராத்துறையிற் பரதேசி வணிகர்

ஊராத்துறையில் எத்தகைய வாணிபம் நடைபெற்றது? அங்கு எத்தகைய வணிகர் வியாபாரஞ் செய்ய வந்தனர்? என்பன பற்றிச் சில விவரங்களை இச் சாசனத்தின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அவற்றைத் தெளிவு படுத்திக் கொள்வதற்குச் சாசனத்திலுள்ள மேல்வரும் பகுதியை விளக்குவது அவசியமாகின்றது.

“ஊராத்துறையில் பரதேசிகள் வந்து இருக்க வேணுமென்றும் அவர்கள் ரகசைப்பட வேணுமென்றும் பல துறைகளில் பரதேசிகள் வந்து நந்துறையிலே கூட வேணுமென்றும் நாம் ஆனை குதிரை மேல் ஸ்நேகமுண்டாதலால் நமக்கு ஆனை குதிரை கொடுவந்த மரக்கலங் கெட்டதுண்டாகில் நாலத்தொன்று பண்டாரத்துக்குக் கொண்டு மூன்று கூறும் உடையவனுக்கு விடக்கடவதாகவும் இவ்விவஸ்தை கல்லிலும் செம்பிலும் எழுத்து வெட்டுவித்து...”

இச்சாசனம் விவஸ்தை என்று சொல்லப்படுவதால் அது அரசனின் கட்டளையாக அமைந்ததென்று கொள்ளமுடிகின்றது. அது கல்லிலும் செம்பிலும் எழுதப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அதனைத் தலத்திலுள்ளவர்கள் படித்து, அதிலே சொல்லப்பட்ட விதிகளைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தால் கட்டளைப் பத்திரத்தைச் சிலாலேகம் பண்ணியுள்ளனர். அரசனின் கட்டளை ஒரு பிரகடனமாகவே அமைந்திருக்கின்றது. ஒரு விதத்தில் இச்சாசனம் இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவின் தெவுந்தர சாசனத்திற்கு ஒப்பானதாகும். நயினாதீவுச் சாசனத்தில் வாணிபம் தொடர்பாக அரசன் பின்பற்றிய கொள்கை பிரகடனப்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனை, குதிரை முதலானவற்றில் அரசன் கொண்டிருந்த ஈடுபாடு அதன்மூலம் தெளிவாகின்றது. பொலன்னறுவை இராசதானியாக விளங்கிய காலத்தில் ஊராத்துறை எத்தகைய முக்கியத்துவங் கொண்டிருந்தது என்பதனை அனுமானித்து, அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. வாணிப மரக்கலங்கள் கெடுமிடத்து அவை ஏற்றிவந்த பொருள்களை எவ்வாறு பகுந்து கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதுவே சாசனப் பிரகடனத்தின் பிரதான அம்சமாகும்.

“ஊராத்துறையில் பரதேசிகள் வந்து
இருக்க வேண்டுமென்றும் அவர்கள்
ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டுமென்றும்
பல துறைகளில் பரதேசிகள்
நந்துறையிலே வந்து
கூட வேண்டுமென்றும் ....”

என வரும் சாசனத் தொடர் அரசன் சொன்ன வாசகமாகவே அமைந்துள்ளது. பரதேசிகள் என்பது பிறதேசத்தவர்கள், அயலூர்களிலிருந்து வந்தவர்கள், பிறநாட்டு வணிகர் என்போரைக் குறிக்கும்.⁶¹ இச்சாசனம் அயல்நாட்டு வணிகரையே பரதேசிகள் என்று குறிப்பிடுகின்றது என்பதிற சந்தேகமில்லை. அவர்கள் எந்த நாட்டவர்கள் என்பதைச் சாசனக்குறிப்பின் மூலம் அறியுமாறில்லை. பராக்கிரம பாகுவின் காலம் அடங்கிய 12 ஆம் நூற்றாண்டு இலங்கையில் நானாதேசிகளான திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர் என்னும் வணிக கணத்தவரின் செல் வாக்கு மேலொங்கியிருந்த காலம் என்பதை மட்டுமே இங்கு குறிப்பிடலாம்.⁶² பரதேசிகள் பல்துறைகளிலிருந்தும் வந்து ஊராத்துறை முதலான தனது ஆதிக்கத்தினுள் அடங்கிய துறைகளுக்கு வந்து வாணிபஞ் செய்யவேண்டும், அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதே பராக்கிரமபாகுவின் கொள்கையாக இருந்தது. அவன் வாணிபவிருத்திகளில் ஈடுபாடு கொண்டவன் என்பதும் வணிகருக்கு அனுசூலமானவன் என்பதும் இச்சாசனத்தினாலே தெளிவாகின்றது. துறைமுகத்திலே சுங்கவரிகளைச் சேர்க்கும் அதிகாரிகளும் அங்கு பொருட்களை ஏற்றிவரும் மாலுமிகளும் வணிகரும், அங்கு பணி புரிகின்ற நாட்டவரும் புரிந்துகொண்டு அனுசரிக்க வேண்டிய கொள்கைப் பிரகடனமாகவே இக்கட்டளை அமைந்துவிடுகின்றது.

அரசனது கட்டளையில் வாணிபத்தில் ஈடுபடுகின்ற இருவிதமான மரக்கலங்கள் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. அவற்றிலொரு வகையினைச் சேர்ந்தவை அரசனுக்கு வேண்டிய ஆணை, குதிரைகளை ஏற்றி வந்த மரக்கலங்கள். ஏனையவை வாணிப மரக்கலங்கள் என்னும் பொதுவகைக்குரியவை. அரசனுக்கு வேண்டிய பொருள்களை ஏற்றிவந்த மரக்கலங்களும் தனியாருக்குச் சொந்தமானவை. “நமக்கு ஆணை குதிரை கொடு வந்த மரக்கலங் கெட்ட துண்டாகில் நாலத்தொன்று பண்டாரத்துக்குக் கொண்டு மூன்று கூறும் உடையவனுக்கு விடக்கடவதாகவும்” என்ற தொடரினாலே இது தெளிவாகின்றது. இத்தொடரிலே உடையவன் என்ற சொல் கப்பலின் உடைமைக்காரனையே குறிக்கும். அந்தக் கப்பலும் வணிகருக்குச்

அது என்பதை அனுமானித்து உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. மேலும், பராக்கிரமபாகுவின் காலத்தில் இலங்கையரசன் தனக்குச் சொந்தமான மரக்கலங்களை வைத்திருக்கவில்லை என்று கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அரசனுக்கு வேண்டிய யானை, குதிரைகளையும் வணிகரின் கப்பல்களில் ஏற்றி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தனது வியவஸ்தையில் யானை, குதிரைகளிலே தனக்கு அதிக கரிசனை உண்டென்று அரசன் குறிப்பிடுகின்றான். சமகாலத்திற் குதிரைகளும் யானைகளும் கணிசமான அளவிலே போர்களிற் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆனால், இலங்கையில் முதலாம் பராக்கிரமபாகு நடத்திய போர்களைப் பற்றி மகாவம்சத்திலுள்ள மிக விரிவான குறிப்புகளில் யானைப் படை, குதிரைப்படை என்பனபற்றிய விவரங்கள் காணப்படவில்லை. எனவே, அரசனது மகிமையின் சின்னங்களாக அவை உலாக்களிலும் ஊர்வலங்களிலும் பெருமளவிலே பயன்படுத்தப்பட்டன என்று கருதலாம். பாரங்களை இழுப்பதற்கு யானைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. யானைகள் இழுக்கும் வண்டிகள் பற்றிய சில குறிப்புகள் உள்ளன. சோழர்கள் பராக்கிரமபாகுவிற்கு எதிராக அனுப்பிய, சிரிவல்லவனின் தலைமையிற் சென்ற படை ஊராத்துறை, மாதோட்டம் முதலியவற்றுக்கு அண்மையிலுள்ள பகுதிகளிலிருந்து யானைகள் பலவற்றைப் பிடித்துச் சென்றதாகத் திருவாலங்காட்டுச் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. பராக்கிரமபாகுவின் வசம் பல யானைகள் இருந்தன என்பது அதனால் உறுதியாகின்றது. அவனது ஆட்சிக்காலத்திலே இலங்கையிலிருந்து சென்ற வணிகர் அருமணத்திலிருந்தும் யானைகளை ஏற்றிச் சென்றனர் என்பதை மகாவம்சம் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. அருமணத்து அரசனாகிய அலௌங்சிது யானைகள் தொடர்பான வாணிபத்தில் ஏற்படுத்திய கட்டுப்பாடுகளும், யானைகளை வாங்குதற்குச் சென்ற வணிகருக்கு இழைத்த இன்னல்களும் ஈழத்தரசன் அவனுக்கெதிராகப் படையொன்றை அனுப்புவதற்கு ஏதுவான காரணங்களில் ஒன்றாகும்.⁶³ நயினாதீவுக் கல்வெட்டுக் கூறுமாப்போல பராக்கிரமபாகு யானைகளின் மீது எந்ததளவு கரிசனை (ஸ்நேகம்) கொண்டிருந்தான் என்பது இவற்றாலே தெளிவாகின்றது.

மரக்கலங்கள் கெடுமிடத்து அவற்றில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்ட பொருள்களை எவ்வாறு பங்கீடு செய்வது? அந்தச் சமயத்தில் எவ்வாறு வணிகர்களின் நலன்களைக் பேணிக் கொள்வது? என்பன தொடர்பாகவே நாயினாதீவுச் சாசனம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. ஊராத்துறைக்குச் செல்லும் கடல்வழிப்

பாதையில் அந்நாட்களில் எதிர்பாராதவிதமாகப் பல தடவைகளிலே கப்பல்கள் உடைந்தனவென்றும், அதன் காரணமாகவே வணிகரின் நலன்களை ஒருவகையிற் பேணிக்கொள்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டிய தேவை இருந்தது என்றும் கருதலாம். யாழ்ப்பாண அரசர்களின் காலத்தில் கப்பல்கள் வழியிலே சேதமடைவதுண்டு. அவ்வாறு சேதமடைந்த கப்பல்களின் சரக்குகள் முழுவதும் தனக்கே உரிமையானவை என்று சங்கிலி இராசன் உரிமை பாராட்டினான். அதன் காரணமாகவே 1542 இற் போர்த்துக் கேயர் அவனைத் தண்டிப்பதற்குப் படையெடுத்துச் சென்றனர். தீவுப் பற்றுக்களைச் சூழ்ந்த கடல்வழிப் பாதையிலே கடற்பாறைகள் உண்டு. அக்காலத்து மாலுமிகள் அவற்றைக் கண்டறிவதற்கான வழிவகைகளை அறிந்திருக்கவில்லை. அதனால் எதிர்பாராத வகையிலே வாணிபக் கப்பல்கள் அவற்றிலே மோதி உடைந்துவிடுவதுண்டு. அத்தகைய அவலங்களால் அல்லற்பட்டோருக்குப் பரிவு செய்யவேண்டுமென்று சாசனம் பிரகடனப்படுத்தியமை பராக்கிரமபாகுவின் சிறப்பாகும். இச்சாசனம் உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்பு உடைந்த கப்பல்களின் பொருள்களை முழுமையாக வணிகர் இழக்க நேர்ந்ததென்று கொள்வது பொருத்தமானது.

அரசனது கட்டளை உடைந்த மரக்கலங்களை இருவகையினவாகப் பாகுபாடு செய்தது. அவற்றிலொரு வகையிலுள்ளவை அரசனுக்கு யானைகளையும் குதிரைகளையும் ஏற்றி வந்தவை. அவற்றைப் பொறுத்தவரையில் நான்கிலொரு பகுதியினை அரசாங்கத்தின் உடைமையாகக் கொண்டு எஞ்சிய பாகத்தை உடைவனுக்குரியதாக விட்டுவிட வேண்டும். ஏனையவை வாணிய மரக்கலங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவை நாட்டிலுள்ளவர் களுக்குத் தேவையான பொருட்களை ஏற்றிவருபவை. “வாணிய மரக்கலங் கெட்டதுண்டாகில் செம்பாகம் பண்டாரத்துக்குக் கொண்டு செம்பாகம் உடையவனுக்கு விடக்கடவதாகும்” என்று சாசனத்திற் சொல்லப்படுகின்றது. இலங்கையிலுள்ள வேறெந்தத் தமிழ்ச் சாசனத்திலும் செம்பாகம் என்ற சொல் காணப்படவில்லை. ஆனால் அது தமிழகத்துச் சாசனங்களிலே காணப்படுகின்றது.

புதுக்கோட்டையிலுள்ள குளத்தூர் தாலாகாவிலே, குடுமியான் மலையில், மேலைக்கோவில் என்கிற குட்போகக் கோயிலின் மண்டபத்திலுள்ள சாசனத்தின் மேல்வரும் பகுதியிற் செம்பாகம் என்னுஞ் சொல் காணப்படுகின்றது.

“முன்பு கல்வெட்டின திருமலையும் அருளாளனும் இவ்விருவரும் செம்பாகமும் தாமோதிரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனான சிறுத்தொண்ட நம்பி செம்பாகமுங் கொண்டு திருநலக்குன்றத்திலேயிருந்து பரிமாறித் திருநலக்குன்றமுடையார்க்கு இப்படியாலுள்ளது செலுத்தக் கடவார்களாகவும்.”⁶⁴

செம்பாகம் என்பதற்குப் பதிலாகச் செம்பாதி என்னுஞ் சொல் சில சாசனங்களிலே வருகின்றது. திருவேங்கவாசல் வியாக்கிரபுரீஸ்வரர் கோயிலில் அமைந்திருக்கும் சாசனமொன்றிலே அமைந்துள்ள மேல்வரும் சாசனத் தொடர் அச்சொல்லின்

“உடையார் திருவேங்கை வாசலுடைய நாயனாற்குச் செம்பாதியும் இத்திருக்கோயிற் சதிரவிடங்க நாயகற்கும் நாச்சியாற்கும் திருநாட்படிக்குச் செம்பாதியுஞ் சந்திராதித்தவர் குடிநீங்காத் தேவதானமாக இறுப்பதாகக் குடுத்தமைக்கு திருவுடையான் உதயப்பெருமானான கடாரத்தரையன் எழுத்து.”⁶⁵

“இவ்வயலுக்கு இவர்களில் செம்பாதி கொண்டுடைய இப்பழு ஒருடையான் உகையன் பெரியானான பெரியதேவர் இன்னகரத்து உடையார் திருமலைக் கடம்பூர் நாயனார் கோயிற் கூத்தாடுந் தேவற்கு அமுதுபடிக்கு முப்பதின் கல நெல்லு அளப்பானாகவும். இவ்வயற் செம்பாதி கொண்டுடைய கடம்பன் சி கயில [உ] டைநாயனார் திருவாணைக்காவுடைய நாயனார்க்கு முப்பதின் கல நெல் அளப்பானாகவும்”⁶⁶

என்பது வேறொரு சாசனப் பகுதி. செம்பாகம், செம்பாதி என்னுஞ் சொற்கள் சமபங்கினைக் குறிக்கும் என்பது இங்கு மேற் கோளாகக் கொண்ட சாசனக் குறிப்புகளால் உறுதியாகின்றது. எனவே, நயினாதீவுச் சாசனம், பொருள்களைச் சரிசமனான இரு கூறுகளாகப் பகுந்துகொண்டவற்றில் ஒரு பங்கினைக் குறிக்கும் என்பது தெளிவாகின்றது. இச்சொல்லின் உபயோகம் சமகாலத் தென்னிந்திய மொழிவழக்கின் செல்வாக்கினைப் பிரதிபலிக்கின்றது எனக் கருதலாம்.

ஊராத்துறையினை நிர்வாகஞ் செய்கின்ற துறைமுக அதிகாரிகள் இருந்தனர் என்பதையும் இச்சாசனத்தின் மூலமாக அனுமானித்துக் கொள்ள முடிகின்றது. ஊராத்துறைக்குப் பரதேசிகள் வரவேண்டும், அவர்கள் அங்கு

பாண்டுவாசநூவரவிஷுள்ள நிசங்கமல்லனின் காலத்துக் கல்வெட்டு

வந்து வியாபாரம் செய்யவேண்டும்; அவர்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பன அரசனுடைய எண்ணங்களாகும். ஆனால், பரதேசிகளை விழித்துச் சாசனம் எழுதப்பட்டதாகச் சாசனத்திற் குறிப்பில்லை. துறைமுகத்துக்கு வரும் நாவாய்கள் சேதமடையுமிடத்து அவற்றிலுள்ள வாணிபப் பொருள்களை எவ்வாறு பங்கிட வேண்டுமென்று அரசன் தனது கட்டளையிலே குறிப்பிட்டுள்ளான். “நமக்கு ஆனை குதிரை கொடுவந்த மரக்கலங் கெட்டதுண்டாகில் நாலத்தொன்று பண்டாரத்துக்குக் கொண்டு மூன்று கூறும் உடையவனுக்கு விடக்கடவதாகவும்” எனச் சாசனத்தில் வரும் வசனம் அரசனது கட்டளை வணிகருக்கன்றித் துறைமுகத்து அதிகாரிகளுக்கே அனுப்பப்பட்டது என்பதை உணர்த்துகின்றது. குறிப்பாகப் “பண்டாரத்துக்கு கொண்டு”, “உடையவனுக்கு விடக்கடவதாகவும்” என்ற சொற்றொடர்கள் உடைந்த மரக்கலங்களின் வாணிபப் பொருட்களைக் கூறுகளாகப் பிரித்து அவற்றிலொன்றை அரசாங்கத்துக்கு உரியதாக எடுத்துக்கொண்டு மிகுதியை உடையவனிடத்தில் விடக் கூடியவர்களுக்கே அரசன் ஆணையிட்டிருந்தான் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அத்தகையோர் வணிகர்களாகவன்றி அவர்களின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதித்து, அதிகாரஞ் செலுத்தக்கூடிய துறைமுக அதிகாரிகளாகவே இருந்திருப்பர்.

அரசனுடைய கட்டளை கல்லிலும் செம்பிலும் எழுதப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஒரு கட்டளையினை எல்லோரும் அறிந்து கொள்வதற்காக அதன் வாசகம் சிலாலேகமாகிவிடும். தானசாசனங்களைப் பொறுத்தவரையிலே செப்பேட்டில் எழுதப்படும் பிரதிகள் தானம் பெறுவோருக்கு வழங்கப்படுவது வழமை. ஆனால் நயினாதீவுச் சாசனம் உடைந்த மரக்கலங்களின் பொருள்களை எவ்வாறு பங்கீடு செய்யவேண்டும் என்பது பற்றிய பிரகடனமாகும். அது சாஸ்வதமாகப் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிமுறை பற்றியது. எனவே செப்புப் பட்டயம் யாரிடம் வழங்கப்பட்டது என்ற வினா இயல்பாகவே எழுகின்றது. சாசனம் காலாகாலமாக ஏற்படும், ஏற்படக்கூடிய விபத்துகள் தொடர்பாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறியினைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. எனவே, சாசனத்தின் செப்பேட்டுப் பிரதி குறிப்பிட்டவொரு வணிகரிடமோ வணிக கணத்திடமோ வழங்கக் கூடியதன்று. அதிகாரிகள் காலகாலம் மாறக்கூடும். ஆயினும் பதவிகள் நிலையானவை. எனவே துறைமுகத்தில் அதிகாரங் கொண்ட பதவிநிலையில் உள்ளவரிடமே செப்புப் பட்டயம் வழங்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

பாண்டுவாசநூவரவில், 1951 ஆம் ஆண்டிலே இலங்கைத் தொல் பொருளியல் திணைக்களத்தினர் ஒரு தமிழ்ச்சாசனத்தை அடையாளங் கண்டனர். அது தூணொன்றின் விசாலமான முகத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. தூணின் தலைப்பாகம் வெட்டப்பட்டதனால் சாசனத்தின் முதற் பகுதி அழிந்துவிட்டது போலத் தெரிகின்றது. சிலாலேகமான தூணின் மேற்பகுதியில், முதலாம் வரிக்கு மேலே எழுத்துக்களின் அடையாளங்கள் தெரிவதால் மங்கள மொழியும் வேறு சில தொடர்களும் அழிந்துவிட்டன என்று கொள்ள முடிகின்றது.

இச்சாசனம் நிசங்கமல்லர் பராக்கிரமபாகு என்னும் அரசனின் ஐந்தாம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டுள்ளது. பராக்கிரம அதிகாரி என்னும் சேனாதிபதி ஒருவரின் பெயரால் பிரிவுனா ஒன்று அமைக்கப்பட்டமை பற்றி இச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. அது ஸ்ரீபுரநகரில் அமைக்கப்பட்டது.⁶⁷ பொலன்னறுவை மன்னனாகிய நிசங்கமல்லனது காலத்து வரலாற்று அம்சங்கள் சிலவற்றையும் ஸ்ரீபுரநகரத்துப் பௌத்த நிறுவனம் ஒன்றினைப் பற்றியும் சில பிரதானமான விவரங்கள் அதில் அடங்கியுள்ளன.

செய்யுள் நடையிலும் விருத்தப்பாவிலும் அமைந்துள்ள சாசன வாசகம் தூணிலே 21 வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதன் வரிவடிவங்களின் வளர்ச்சிநிலை ஐயபாகு தேவரின் ஆட்சியாண்டுகள் குறித்து எழுதப்பெற்ற சாசனங்களிலுள்ளதைக் காட்டிலும் முன்னேற்றமானது. ஒப்பீட்டு நோக்கில் அவை முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் (1153-1186) நயினாதீவுக் கல்வெட்டிற் காணப்படும் எழுத்துகளைக் காட்டிலும் வளர்ச்சியடைந்த நிலையிற் காணப்படுகின்றன.⁶⁸ எழுத்துகள் தெளிவாகத் தெரிவதாற் சாசனத்தின் வாசகத்தைச் சிரமமின்றி முழுமையாக வாசிக்க முடிகின்றது.

தமிழிலக்கியங்களிலும் இலக்கணத்திலும் புலமையுடையவர்களாற் சாசனம் உருவாக்கப்பட்டதால் எழுத்துப் பிழைகள் மிகக் குறைவாகவே இதிற் காணப்படுகின்றன. ஓரிடத்திலே நகர னகர மயக்கம் காரணமாக எழுத்துப் பிழையாக எழுதப்பட்டுள்ளது. அது பொதுவழக்கிலும் சாசன வழக்கிலும் மிகுதியாக ஏற்படுவதுண்டு. இலக்கண விதிகளுக்கு ஒவ்வாத,

பேச்சுவழக்கிலுள்ள சொல்வடிவங்கள் இரண்டு மட்டுமே இதில் வருகின்றன. திருப்பியரன், மகுழந்தேய் என்பனவே அவ்வடிவங்களாகும். இந்தச் சாசனத்தைப் படித்து, அதன் வாசகத்தையும் அதற்குரிய ஆங்கில மொழி யாக்கத்தையும் சில விளக்கக் குறிப்புகளோடு க. கணபதிப்பிள்ளை 1960 இல் வெளியிட்டார்.⁶⁹ அவரது கட்டுரை பற்றிய தங்கள் விமர்சனக் குறிப்புகளை தென்னிந்திய சாசனவியலாளரான கே.ஜி. கிருஷ்ணனும் சே. பரணவி தானவும் வெளியிட்டனர்.⁷⁰ பாண்டுவாசநுவரவிலுள்ள சாசனம் விடுத்தப் பாவில் அமைந்த செய்யுள் என்பதை நிரூபித்த கிருஷ்ணன் கணபதிப் பிள்ளையின் வாசகத்திலே சில இடங்களிற் காணப்படும் பிழைகளையும் திருத்தியுள்ளார். அவர் உருவாக்கிய செய்யுள் வடிவம் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

தென்னிலங்கைக் கோன் பராக்கிரமபாகு நிச்சங்கமல்லற்
கியாண்டைஞ்சிற் தினகரன் சுறவிலணைந்த வத்தையில்
உத்திரட்டாதி யேழ்பக்கம்

பொன்னவன் தின நற்சாத யோகத்தில் உயர்தரு போதி
மாதவற்கு பொற்பமர் கோயில் முனிவராலயந் தேனறந்திகழ்
சாலையும் சயித்தம்

அன்னவை திகழ ஐவர்கண்டன் வனுபேரி இலங்கை அதிகாரி
அலகுதபுயன் பராக்ரமன் மேணைச் செனெவிநாதன்
திரும்பியரன்

மன்னியசிறப்பில் மலிதருமுகாற் பராக்ரம அதிகாரிப் பிரிவுனா
வளர்தர அமைத்தான் ஸ்ரீபுரநகருள் மதிமான் மஞ்சரன்
மகிழ்ந்தேய்.⁷¹

கணபதிப்பிள்ளை திருப்பியான் என அடையாளங்கண்ட, சாசனத்தின் 17 ஆம் வரியிலுள்ள சொல்லை திருப்பியரன் என்று கிருஷ்ணன் திருத்தியுள்ளார். சாசனத்தின் 18 ஆம் வரியிலுள்ள சொல்லொன்று கணபதிப்பிள்ளையின் வாசகத்தில் மலதரும் என்றமைந்துள்ளது. ஆயினும், கிருஷ்ணன் அச்சொல் மலிதரும் என்றே சாசனத்தில் அமைந்துள்ள மையினைத் தெளிவுபடுத்தினார். கணபதிப்பிள்ளை சாசனத்தின் இறுதியான தொடரினை மதிமான் பஞ்சரன் மகுழந்தேய் என்று வசித்தார். அவர் குழந்தேய் என்பதைக் குழந்தை என்னும் பெயரின் உருமாரிய வடிவமென்றும்

மதிமான் பஞ்சரன் என்பது அப்பெயர் கொண்டவனின் மறுநாமம் என்றும் கருதினார் என்பது அவரது சாசன வாசகத்தின் ஆங்கில மொழியாக்கத்தினாற் புலனாகின்றது.⁷² ஆயினும், சாசனத்தின் இந்தப் பகுதியைப் பொறுத்தவரையிற் கிருஷ்ணன் ஏற்படுத்திய திருத்தம் அதனைப் பற்றிய விளக்கத்தில் ஒரு புதிய பரிமாணத்தை ஏற்படுத்திவிடுகின்றது. அவர் இந்தப் பகுதியை மதிமான் பஞ்சரன் மகுழந்தேய் எனப் படித்துள்ளார். இவற்றுள் முதலிரு சொற்களும் மேணை செனெவி நாதனுக்குரிய அடைமொழிகள் என்பதும் மகுழந்தேய் என்பது செய்யுள் வடிவமான சாசனத்தில் பாட்டியல் இலக்கண அமைதிகளுக்கேற்பப் புனைந்துகொண்ட சொல் என்பதும் கிருஷ்ணனது விளக்கமாகும். மகுழந்தேய் என்னுஞ் சொல் பற்றிச் கிருஷ்ணன் முன்வைத்த விளக்கம் மிகவும் பொருத்தமானது. ஆயினும், மதிமான் பஞ்சரன் என்று அவர் அடையாளங் கண்டவற்றை மதிமான் பஞ்சரன் என வாசித்து, அதனை ஒருவனுக்குரிய பெயராகவும் கொள்ளலாம்.

பதினோராம், பன்னிரண்டாம் வரிகளிலுள்ள தொடரொன்றை தேனறந் திகழ் சாலை எனக் கணபதிப்பிள்ளை வாசித்துள்ளார். அவரது சாசன வாசகம் பற்றி விமர்சனக் குறிப்புகள் எழுதிய கிருஷ்ணனும் பரணவிதானவும் இதனைப் பற்றி எதுவுங் கூறவில்லை. எனவே, அவர்களும் அதனை ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர் என்றே கருதமுடிகின்றது. ஆயினும் சாசனத்தில் இத்தொடரின் இரண்டாம் எழுத்து னா என்றே எழுதப்பட்டுள்ளது. அதனால் இத்தொடரை தேனாறந்திகழ் சாலை எனத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். தேனாறம் என்பது தேன், நாறம் என்னுஞ் சொற்களின் சேர்க்கையால் உருவானது. நாறம் என்பது நறவம் என்பதனோ நாற்றம் என்பதனோ மருவாதல் வேண்டும். நறவம் என்பது தேனைக் குறிக்கும். நாற்றம் என்பது நறுமணத்தைக் குறிக்கும்.⁷³ தேனாறந்திகழ் சாலை என்பது தேன் போலச் சுவைக்கும் உணவுகள் வழங்கப்படும் தானசாலையினைக் குறிக்கும் என்பது கணபதிப்பிள்ளையின் விளக்கமாகும். சங்கத்தாருக்குத் தானமாக வழங்கும் உணவின் சிறப்பினை வர்ணித்தல் பௌத்தர்களின் வழமைகளுக்கு மாறானது. அதனால் சாலை என்ற சொல்லை வேறொரு பொருளைக் குறிக்கும் வண்ணமாகச் சாசனத்திலே கையாண்டுள்ளனர் போலத் தெரிகின்றது. இரு மருங்கிலும் மரங்களையுஞ் செடி கொடிகளையுங் கொண்டுள்ள வீதிகளையும் சாலை என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். எனவே தேனாறந் திகழ் சாலை என்பது தேன் சொரிந்து, நறுமணம் வீசும் மலர்களையுடைய மரஞ்செடிகள் பொருந்திய வீதிக்கு மிகவும் பொருத்தமான வர்ணனையாகும்.⁷⁴

தென்னிலங்கைக் கோன் நிசங்கமல்லன்

பாண்டுவாஸ நுவர சாசனம் தென்னிலங்கைக் கோன் பராக்கிரமபாகு நிச்சங்கமல்லனின் ஐந்தாம் ஆண்டினைக் குறிப்பிடுகின்றது. அத்துடன் அந்த வருடம் தொடர்பாக வானசாஸ்திரக் குறிப்புகளும் அதிற் சொல்லப்படுகின்றன. முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் பின்பு, கி.பி. 1197 இல் முடிசூடிய நிசங்கமல்லனையே சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது என்பது கணபதிப் பிள்ளையின் முடிவாகும். அவர் மேல்வருமாறு கூறுவார்.

“கலிங்க அரசனாகிய நிசங்கமல்லனின் (1187 –1196) ஆட்சியாண்டினையே சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. அது அவனைத் தென்னிலங்கைக் கோன் என்றும் பராக்கிரமபாகு என்றும் வர்ணிக்கின்றது. நிசங்கமல்லனது சிங்களச் சாசனங்களில் அவன் சிரி சங்கபோதி, காலிங்க பராக்கிரமபாகு, அப்பிரதிமல்ல, சக்கரவர்த்தி எனப் பலவாறு வர்ணிக்கப்படுகின்றான்.”

“இந்தச் சாசனம் நிசங்கமல்லனின் ஐந்தாவது ஆண்டில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அவன் 1187 இல் அரசபதவி பெற்றதால் இச்சாசனத்தை கி.பி 1191/92 என்பதற்குரியதாகக் கொள்ளலாம். சாசனத்திலே சொல்லப்படும் வானசாஸ்திரக் குறிப்புகளும் இதனை உறுதி செய்கின்றன. அந்தக் குறிப்புகளும் (1) கி.பி. 1188 சனவரி ஏழாம் நாள் வியாழக்கிழமை, (2) கி.பி. 1191 சனவரி மூன்றாம் நாள் வியாழக்கிழமை என்னும் இரு தினங்களுக்கும் பொருந்துவனவாகும். இவற்றுள் இரண்டாவது தினம் நிசங்கமல்லனின் ஐந்தாம் ஆண்டிற்குரியது. அத்துடன் இந்த விவரம் சாசனங் குறிப்பிடும் அரசனைக் காலிங்க வம்சத்தவனாகிய நிசங்கமல்லன் என்று அடையாளங் காண்பதற்கும் ஆதரமாகின்றது.”⁷⁵ சாசனங் குறிப்பிடும் நிசங்கமல்லனைப் பற்றிக் கணபதிப்பிள்ளை கூறும் அறிவியல் பூர்வமான, மிகவும் பொருத்தமான கருத்துகளைப் பரணவிதானவினால் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை.

பராக்கிரமபாகுவின் பின் அரசனாகிய நிசங்கமல்லனையன்றி வேறொருவனையே சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது என்று பரணவிதான கருதுவார். பரணவிதானவின் சிந்தனைக்குக் கடிதம் மூலமாகக் கிருஷ்ணன் அனுப்பி வைத்த குறிப்புகள் ஆதாரமாயிருந்தமை குறிப்பிடற்குரியது.⁷⁶ பரண விதானவின் வாதங்களை மேல்வருமாறு சுருக்கமாக அமைத்துக் கொள்ளலாம்:

- (1) சாசனத்திலுள்ள வானசாஸ்திரக் குறிப்புகள் நிசங்கமல்லனின் ஆட்சிக்குப் பிற்பட்ட காலத்துக்கும் பொருந்தும்.
- (2) தென்னிலங்கைக் கோன் என்ற வர்ணனை இலங்கையின் தென்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்த ஒருவனுக்கே பொருந்தும். “நிசங்கமல்லன் ஒன்பது வருடங்கள் அடங்கிய தனது ஆட்சிக்காலம் முற்றிலும் இலங்கை முழுவதிலும் ஆதிபத்தியம் கொண்டிருந்தவன்.” அவனுக்கு அந்த வர்ணனை பொருத்தமற்றதாகும்.
- (3) தென்னிந்தியாவிலே தங்கியிருந்து கோப்பெருஞ்சிங்கனுக்கு ஆதரவாகப் போர் புரிந்து, 1230 இல் மடிந்த பராக்கிரமபாகுவே சாசனங்குறிப்பிடும் அரசனாதல் வேண்டும்.

பரணவிதானவின் வாதங்களைப் பரிசீலனை செய்வது இங்கு அவசியமாகின்றது. பாண்டுவாஸ நுவர சாசனங் குறிப்பிடும் வானசாஸ்திரக் குறிப்புகள் மேல்வரும் மூன்று தினங்களில் ஒன்றுடன் பொருந்தும் என்று பரணவிதான கிருஷ்ணன் மூலம் அறிந்து கொண்டார்.

1. கி. பி. 1191 சனவரி 3, வியாழக்கிழமை
2. கி. பி. 1215 சனவரி 8, வியாழக்கிழமை
3. கி. பி. 1218 சனவரி 4, வியாழக்கிழமை.

இவற்றுள் முதலாவது நாள் நிசங்கமல்லனின் ஐந்தாம் ஆண்டிற்குரியது என்பது கவனித்தற்குரியதாகும். ஏனையவிரு நாட்களும் கலிங்க மாகன் இலங்கையில் ஆட்சி புரிந்த காலத்துக்குரியவை. கி. பி 1215, 1218 ஆகிய காலத்திற்குரியவை. ஏனையவிரு நாட்களிலும் கலிங்க மாகனைத் தவிர முடிசூடி அரசு புரிந்த அரசன் எவனும் இலங்கையின் தென்பகுதியில் இருந்தமைக்கான எதுவித ஆதாரமுமில்லை. தம்பதெனியிலே பல வருடங்களுக்குப் பின் புதிய இராசதானியொன்றை அமைத்த விஜயபாகு அரசனாக அபிஷேகம் செய்யப்படவில்லை. மேலும், இங்கு அவதானிக்கப்பட வேண்டிய முக்கியமான விடயமொன்றுண்டு. அபிஷேகம் பெறாத அரசர்களின் காலத்தில் அவர்களின் ஆட்சியாண்டுகளைக் குறித்துச் சாசனங்களை எழுதும் வழக்கமில்லை என்ற கருத்திற்குப் பரணவிதான தனது வேறு பல கட்டுரைகளில் அழுத்தங் கொடுத்துள்ளார்.

பொலன்னறுவையிற் கலிங்க மாகன் ஆட்சிபுரிந்த காலத்தின் முதலாவது கட்டத்திலே பொலன்னறுவை இராச்சியம் பல கூறுகளாகப் பிரிந்துவிட்டது. இலங்கையின் தென்பகுதியிலும் தென்மேற்குப்பகுதியிலும் மாகனின் அதிகாரம் நிலைபெற்றவில்லை. அங்கு, இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு (1236-1271) அரசபதவி பெறுவதற்கு முன்பு முடிபுனைந்த அரசர்கள் இருந்தமைக்கான சான்றுகள் இல்லை. உண்மையிலே பரணவிதான இரண்டாம் நிசங்கமல்லன் என்னும் ஒருவனை இலங்கை அரசர் வம்சாவழியிலே புகுத்தி விடுகின்றார். ஆயினும், மகாவம்சம், பூஜாவலிய நிகாய சங்கிரஹய முதலான நூல்களின் அரசர் வரிசைகள் பரணவிதானவின் வாதத்தை நிராகரிப்பதற்கு ஏதுவாகின்றன. உண்மையிலே கிருஷ்ணன் அனுப்பிய குறிப்பினை ஆராய்வு நோக்கின்றி ஒப்புக்குக் கொண்டு, அதன் அடிப்படையிலே ஒரு நவமான கருத்தை முன்வைத்துள்ள போது பரணவிதான தவறான முடிபுக்கு வந்துள்ளார்.

பரணவிதான அரசனைப் பற்றிய தனது முடிபுக்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளும் வாதங்களில் ஒன்று தென்னிலங்கைக் கோன் என்பதைப் பற்றிய விளக்கமாகும். அதனைப் பற்றி அவர் மேல்வருமாறு கூறுவார்:

“தென்னிலங்கைக் கோன் என்ற சொற்றொடருக்கு இயல்பாகவுள்ள கருத்தை ஒப்புக்கொள்ளுமிடத்து அது நிசங்கமல்லனுக்குப் பொருந்தாது. நிசங்கமல்லன் அவனது ஒன்பது வருடகால ஆட்சியில் இலங்கை முழுவதிலும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தான். சாசனத்தின் காலம் கி. பி. 1218 சனவரி 4 என்று கொள்ளப்படுமிடத்து அதனை தனது ஐந்தாவது ஆட்சியாண்டாகக் கொண்ட அரசன் முன்பு பதவி பெற்றிருக்க வேண்டும். அது நாட்டில் அரசியற் குழப்பங்கள் ஏற்பட்ட காலமாகும்.”⁷⁷ மாகன் வடக்கிலே ஆதிக்கம் செலுத்திய காலத்தில் இம்மன்னன் தொடர்ந்தும் தென்னிலங்கையில் அரசுபுரிந்தான். எனவே, எமது சாசனம் குறிப்பிடும் பராக்கிரமபாகு நிசங்கமல்லன், சோழர்களுக்கு ஆதரவு புரிந்தவர்களுக்கு எதிராகவும் கோப்பெருஞ் சிங்கனுக்கு ஆதரவாகவும் போர் புரிந்து 1230 இல் மடிந்த பராக்கிரமபாகு வாதல் கூடும்.”⁷⁸

“ஈழத்து ராசா” என்று திருவயிந்திபுரத்துச் சாசனம் குறிப்பிடும் பராக்கிரமபாகு இலங்கையிலிருந்து தமிழகத்திற்குச் சென்று அங்கு புகலிடம் தேடியவன் என்பது ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியவொன்றாகும். ஆனால், அவன்

எக்காரணத்தினால் அங்கு சென்றான்? அவன் எப்போது அங்கு சென்றான்? என்னும் வினாக்களுக்கு விடைகாண முடியவில்லை.

முன்பு கவனித்தவாறு குறிப்பிட்ட காலத்தில் பராக்கிரமபாகு என்னும் ஒருவன் இலங்கையின் எப்பாகத்திலேனும் அதிகாரஞ் செலுத்தியதற்குச் சான்றில்லை. தென்னிலங்கையில் அரசபதவி பெற்றிருந்த ஒருவன் எக்காரணத்தினால் இந்தியாவிற்குச் சென்று அங்கு போர்களிலே பங்கு கொண்டு மாண்டிருக்க வேண்டும்? என்பதும் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒன்றாகும். மேலும், சோழநாட்டிலே 1230 இல் மடிந்த பராக்கிரமபாகுவை எவ்வாறு நிசங்கமல்லன் என்று கொள்ளமுடியும்? அவனை அவ்வாறு வர்ணிக்கும் ஆவணம் எதுவுமில்லை. அவன் நிசங்கமல்லன் என்ற கருத்து கற்பனையாகும். எனவே, பரணவிதானவின் வாதங்களின் அடிப்படையிலே கொள்ளும் முடிபுகளும் வரலாறாவதில்லை.

தென்னிலங்கைக் கோன் என்பதைப் பரணவிதான விளக்கும் முறையும் பொருத்தமற்றதாகும். இவ்விடத்திலே இத்தொடரினைப் பற்றிக் கணபதிப்பிள்ளை கூறும் விளக்கத்தை அவதானிப்பது மிகவும் பொருத்தமானது. அவர் மேல்வருமாறு கூறுகிறார்.

“இந்தச் சாசனத்தில் வரும் தென்னிலங்கை என்னும் இடப்பெயரைத் தென்திசையில் அமைந்த இலங்கையென்று மொழிபெயர்த்துள்ளோம். தென் என்னும் பெயரெச்சம் பல பொருள்களைக் குறிக்கும். (1) தென்திசை (2) அழகு என்பன அதன் கருத்துகளென்று சென்னைத் தமிழ்ப்பேரகராதியில் விளக்கப்படுகின்றது. இங்கு தென்னிலங்கை என்பது ‘இலங்கையின் தென்பாகம்’, ‘அழகு பொலிந்த இலங்கை’, தென்திசையிலுள்ள இலங்கை” என்பவற்றுள் ஒன்றைக் குறிக்கும். இவற்றில் முதலாவது விளக்கம் சாசன வாசகத்தைப் பொறுத்தவரையிற் பொருத்தமற்றது. இக்கால வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கை தென்னிலங்கை என்றும் வட இலங்கையென்றும் பிரிவுபட்டிருந்தது என்பது விவாதத்திற்குரிய ஒன்றாகும்.... நிசங்கமல்லன் இலங்கை முழுவதிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தினானென்று அவனுடைய சிங்களச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆயினும், இந்தச் சாசனம் அவனைத் தென்னிலங்கைக் கோன் என வர்ணிக்கின்றது. ஆதலாற் சாசனத்தைப் பொறுத்த வரையில் தென்திசையிலுள்ள இலங்கை என்ற கருத்தே பொருத்தமானது.”⁷⁹ எனவே, “தென்னிலங்கைக் கோன் பராக்கிரமபாகு

நிசங்கமல்லர்” என்று சாசனம் வர்ணிக்கும் அரசனைப் பராக்கிரமபாகு என்னும் மறுபெயருடைய, கலிங்க வம்சத்து அரசனாகிய நிசங்கமல்லன் (1187 – 1196) என்று கணபதிப்பிள்ளை அடையாளங் கண்டுள்ளமை சரியானது. அந்த விடயத்தில் அவர் முன்வைத்துள்ள வாதங்களும் மிகவும் பொருத்தமானவை; தெளிவானவை.

ஸ்ரீபுர நகரில் பராக்கிரம அதிகாரிப் பிரிவுண

செய்யுள் வடிவமான பாண்டுவாஸ நுவரக் கல்வெட்டு பராக்கிரம அதிகாரிப் பிரிவுணா என்னும் சங்கத்தார் கல்லூரி அமைக்கப்பட்டமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அது ஸ்ரீபுர நகரில் உருவாக்கப்பட்டது. அதனை மதிமான் பஞ்சரன் என்னும் பிரதானி அமைத்தான். அந்நிறுவனம் பற்றிய விவரங்களைச் சாசனத்தில் மேல்வருமாறு அமைத்துள்ளனர்.

“உயர்தரும் போதிமாதவற்குப்
பொற்பமர் கோயில் முனிவராலயந்
தேனாறந் திகழ் சாலையுஞ் சயித்தம்
அன்னவை திகழ ஐவர் கண்டன்
வனுவேரி நாதன் இலங்கை அதிகாரி
அலங்கிருதபுயன் தென்பராக்கிரமன்
மேணைச் செனெவிநாதன் திருப்பியரன்
மன்னிய சிறப்பில் மலி தருமழகாற்
பராக்கிரம அதிகாரிப் பிரிவுண வளர்தர அமைத்தான்
ஸ்ரீபுர நகருள் மதிமான் பஞ்சரன் மகுழந்தேய்”.

ஸ்ரீபுர நகரில் அமைந்திருந்த ஒரு பெரிய பௌத்த நிறுவனம் பற்றிச் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. போதிமாதவர் கோயிலான படிமாகரம், வழிபாட்டுத் தலமாகிய சேதியம், சங்கத்தார் வசிக்கும் பள்ளியான சங்காரமம், சாலை, பிரிவுண என்னும் சங்கத்தார் கல்லூரி என்பன யாவும் அந்நிறுவனத்தின் பகுதிகளாய் அமைந்திருந்தன. சாசனச் செய்யுள் பொருட் சிலேடை ஏற்படும் வண்ணமாக அமைந்துள்ளதாற் சாசனத் தொடர்களைத் தெளிவுபடுத்துவது இலகுவானதன்று. அவற்றை வெவ்வேறு விதமாகவும் விளக்கலாம். சாலை, திருப்பியரன் என்ற சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் இருவேறு விதங்களில் விளக்கக் கூடியவை. சாலை என்பது தானசாலையினையும் மரஞ்செடிகள் நிரையாக

அமைந்துள்ள ஓரங்களைக் கொண்ட வீதியினையுங் குறிக்கும். திருப்பியரன் என்பது ஒருவருக்குப் பேரானகியவனைக் குறிக்கும்; அது சிறப்பான பெயருடையவன் என்னும் கருத்தில் வருகின்றதென்றும் கொள்ளலாம்.

இவ்விடத்திலே கணபதிப்பிள்ளை சாசனத்தை எவ்வாறு விளங்கிக் கொண்டார் என்பதை அவதானிப்பது பொருத்தமுடையதாகும். குறிப்பிட்ட சாசனப் பகுதி பற்றிய அவரது ஆங்கில மொழியாக்கம் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“.... Maīmana pañcara named Kulantey, who is the Destroyer of Pāndyas, Vanuvāri, the Atikāri of Lankā he whose shoulders are replete with decorations, the ten Parākramaṇ, Mēṇai, the Commander of the forces, he who is the beloved of Tiru (Laksmi), built to flourish in Sṛipura nakara, a beautiful temple to the great Pōtimātavar (Bodhi Mātava), monastery for monks, an alms hall for the distribution of delicious food, *cayittam* (cetiya), all this, and a college named Parākrama Atikari Pirivuna.”⁸⁰

“ஸ்ரீபுர நகரிலே சிறந்து விளங்குமாறு போதிமாதவரின் அழகிய கோயில், சங்கத்தார் பள்ளி, (அவர்களுக்கு) கவைமிகுந்த உணவுகளை விநியோகம் பண்ணுவதற்கான தானசாலை, சேதியம் என்பனவற்றையும் பராக்கிரம அதிகாரிப்பிரிவுண என்னும் பெயர்கொண்ட கல்லூரியினையும் மதிமான பஞ்சரனாகிய குழந்தை நிறுவினான். அவன் வனுவேரி; இலங்கை அதிகாரிகள்; மேணை என்னும் படைத்தலைவன்; அலங்கார விருதுகளைப் புயங்களில் அணிந்தவன்; தென்பராக்கிரமன்; திருமகளுக்குப் பிரியமானவன்.”⁸¹

ஸ்ரீபுர நகரிலிருந்த பௌத்த நிறுவனமொன்றின் பகுதிகளான சேதியம், கோயில், விகாரம், சாலை, பிரிவுண ஆகிய எல்லாம் மதிமான் பஞ்சரனின் திருப்பணிகள் என்பது கணபதிப்பிள்ளையின் கருத்தாகும். ஆயினும், மதிமான் பஞ்சரன் செய்த திருப்பணிகளை வேறொரு விதமாகவும் விளக்கமுடிகின்றது. பராக்கிரம அதிகாரிப் பிரிவுண என்பதே மதிமான் பஞ்சரனால் அமைக்கப்பட்டதென்றும் ஏனையவை அதற்கு முன்பே அங்கு அமைந்துவிட்டன என்றும் கொள்வதற்கான காரணமுண்டு. சாசனத்திலே,

தொடக்கத்தில் பஞ்சாங்கக் குறிப்புகள் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றுக்குப் பின்பு சேதியம், கோயில், பள்ளி, சாலை ஆகியவற்றைச் செயப்படு பொருளாகக் கொள்ளத்தக்க வகையிற் சாசனக் குறிப்பு அமையவில்லை. அவற்றைத் தொடர்ந்து *அன்னவை திகழ* என்ற தொடர் வருகின்றது. கோயில், சயித்தம் முதலானவை சிறந்து விளங்கும் படியாகச் செய்த கருமத்தைப் பதிவு செய்வதே சாசனத்தின் நோக்கம் போலத் தெரிகின்றது.

பிரிவுனா பற்றிய குறிப்பு கோயில், சயித்தம் முதலானவற்றை பற்றியதோடு சேர்ந்து வரவில்லை. அது சாசன வாசகத்தின் முடிவில் வருகின்றது. அதற்கு முன்பு மதிமான் பஞ்சரனைப் பற்றிய விவரங்கள் இடம்பெறுகின்றன. அக்காரணங்களின் அடிப்படையில் பராக்கிர அதிகாரிப் பிரிவுனா என்பது மட்டுமே மதிமான் பஞ்சரனால் அமைக்கப்பட்டது போலத் தெரிகின்றது. பிரிவுனா கட்டி முடிக்கப்பெற்று அதன் திறப்பு விழா நிகழ்ந்த சமயத்தில் ஒரு நினைவுச் சின்னமாகப் பாண்டுவாச நுவரச் சாசனம் அமைக்கப்பட்டதென்று கருதலாம்.

பாண்டுவாசநுகரச்
சாசனம்

சாசனத்திலே குறிப்பிடப்படும் பஞ்சாங்கக் குறிப்புகள் பிரிவுனா வைபவரீதியாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட வேளை பற்றியனவாதல் வேண்டும். அது பராக்கிரமபாகுவான நிசங்கமல்லனுடைய ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டு தை மாதம் பூர்வபஷத்து ஏழாம் நாளாகும். அது உத்திரட்டாதி நக்ஷத்திரமும் மகரராசியும் கூடிய வேளையாகும்.

பராக்கிரம அதிகாரிப் பிரிவுனாவை அமைத்த சேனாதிபதி படர்க்கை நிலையிற் குறிப்பிடப்படுவதால் சாசனம் அவனால் நிறுவப்படவில்லை. அந்நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த சங்கத்தாரே அதன் வாசகத்தைச் செய்யுள் வடிவில் அமைத்திருந்தல் வேண்டும். பாண்டுவாசநுவரவிலுள்ள சங்கத்தாரிற் சிலர் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் பாட்டியல் இலக்கணங்களிலும் புலமை பெற்றிருந்தமைக்கு இச்சாசனச் செய்யுள் உதாரணமாக அமையக் கூடும்.

பராக்கிரமன் மேணைச் செனவிநாதன் திருப்பியரன்

ஸ்ரீபுரநகரிலே பிரிவுன அமைத்தவன் பராக்கிரமன் என்பவன். அவனைப் பற்றிய விவரங்கள் சாசனத்தில் மேல்வருமாறு சொல்லப்படுகின்றன:

ஐவர்கண்டன் வனுவேரி இலங்கை அதிகாரி
அலங்கருதபுயன் தென் பராக்கிரமன்
மேணைச் செனவிநாதன் திருப்பியரன்
மன்னிய சிறப்பில் மலிதருமழகாற்
பராக்கிரம அதிகாரிப் பிரிவுன வளர்தர
அமைத்தான் ஸ்ரீபுரநகருள்
மதிமான் பஞ்சரன் மகிழ்ந்தேய்.

மதிமான் பஞ்சரன் என்பவன் ஸ்ரீபுரநகரில் பராக்கிரம பிரிவுன என்னும் நிறுவனத்தை அமைத்தான் என்பது சாசனத்தின் 19-22 ஆகிய வரிகளிலமைந்த தொடர்களாற் புலனாகின்றது. அதற்கு முற்பட்ட ஐந்து வரிகளில் (13-17) அவனைப் பற்றிய விவரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவ்விவரங்கள் அவனது குலம், பதவி, விருதுப்பெயர்கள் என்பன பற்றியனவாகும், அவன் பராக்கிரமன் என்னும் பெயர் கொண்டவன்; வனுவேரி என்னும் வம்சத்தவன்; இலங்கை அதிகாரி என்னும் பட்டம் பெற்றவன்; அலங்காரமான விருதுகளைப் புயங்களில் அணிந்தவன். அவன் மேணைச் செனவிநாதன் என்பவனின் பேரன். கணபதிப்பிள்ளையின் விளக்கத்தை ஒப்புக்கொள்வதானால் அவன் மதிமான பஞ்சரன் என்னும் பெயருடையவன்.

பராக்கிரம அதிகாரிப் பிரிவுனவின் நிர்மாணகாரகன் நிசங்கமல்லனது காலத்துச் சேனாதிபதிகளில் ஒருவன் என்பது அவனைப் பற்றிய விவரங்களினாலே தெளிவாகின்றது. சாசனம் நிசங்கமல்லனது ஐந்தாம் ஆண்டிலே எழுதப்பட்டுள்ளதால் அதிலே வர்ணிக்கப்படும் நிகழ்ச்சிகள் அம்மன்னனது காலத்துக்குரியனவாதல் வேண்டும். பிரிவுனவை அமைத்தவனை *ஐவர்கண்டன்* எனச் சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. பாண்டியர்களைப் பஞ்சவர் என்று சொல்வது வழக்கம். எனவே *ஐவர்கண்டன்* என்பது பாண்டியர்களுக்கு எதிரான போரிலே பங்கு கொண்டு வெற்றியீட்டிய சேனாதிபதி ஒருவனுக்கு வழங்கப்பட்ட விருதுப் பெயர்களில் ஒன்றாகும். நிசங்கமல்லன் தனது சேனை பாண்டிநாட்டில் அடைந்த வெற்றியின் பேரால் பாண்டி விஜயகுளம் என்னும் ஏரியினை அமைத்தானென்று அவனது சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தாவறுநாவன் என்னும் சேனாதிபதி அப்படையெடுப்புக்குத் தலைமை தாங்கினான் என்பதையும் அவற்றால் அறிய முடிகின்றது.⁸² அந்தப் படையெடுப்பிலே பராக்கிரமன் என்னுஞ் சேனாதிபதியும் பங்குகொண்டிருந்தான் என்பதைப் பாண்டுவாஸநுவரக் கல்வெட்டின் மூலமாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இந்த விவரம் வேறெங்குங் காணப்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடற்குரியது.

இலங்கை அதிகாரிகள் என்பது பராக்கிரமனுக்குரிய பட்டப் பெயராகும். அதிகாரி என்பது பொலன்னறுவைக் காலத்து ஆட்சிமுறையிலும் சோழப்பேரரசிலும் நிர்வாகத்திலே கடமை புரிந்த சிலர் பெற்றிருந்த பதவிப் பெயராகும். அது மிகவும் உயர்நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு உரிய ஒன்றாகும். இலங்கை அதிகாரி என்பது *மகாவம்சம்* குறிப்பிடும் *லங்காதிகாரின்* என்பதன் தமிழ் வடிவமாகும். அது அதிகாரி என்பதைக் காட்டிலும் உயர்வான நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு உரியது போலத் தெரிகின்றது. முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்துப் பிரதானிகளில் ரக்க, மாயகேக, கீர்த்தி, சங்கநாயக, பூத, மஞ்ஜு என்போர் அதிகாரி என்னும் பதவிப்பெயர் பெற்றிருந்தனர்.⁸³ பின்பு, சாஹஸமல்லன் என்னும் கலிங்க வம்சத்தவன் அரசபதவி பெறுவதற்கு ஆதரவு புரிந்த தாவறுநாவன், பூதல்நாவன் என்னுஞ் சேனாதிபதிகள் *லங்காதிகாரின்* என்னும் பட்டத்தைக் கொண்டிருந்தனர்.⁸³ அவர்கள் நிசங்கமல்லனது காலம் முதலாகப் பதவியிலிருந்தவர்கள். தாவறுநாவன், பராக்கிரமன் ஆகியவிரவரும் ஒரே காலத்திலே சேனாதிபதிகளாக இருந்தனர் போலத் தெரிகின்றது. இவர்களிற் பராக்கிரமன் நிசங்கமல்லனது காலத்தில் இலங்கை அதிகாரியாகிவிட்டான்.

முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் தேவியான லீலாவதி வெவ்வேறான மூன்று காலப்பகுதிகளில் அரசபதவியிலிருக்க நேர்ந்தது (1197-1200, 1209-1210, 1211-1212). மூன்றாவது முறை அவள் பதவி பெறுவதற்குச் சேனாதிபதி பராக்கிரமன் பொறுப்பாக இருந்தானென்று *மகாவம்சம்* குறிப்பிடுகின்றது.⁸⁴ லீலாவதியின் பதவிக்காலத்தில் அவனே அரசாங்கத்தை நடத்தினான். *தாட்டாவம்சம்* என்னும் நூல் லீலாவதியின் காலத்தில் தர்மகீர்த்தி என்பவரால் எழுதப்பட்டது. நூலாசிரியர் சேனாதிபதியின் ஆதரவைப் பெற்றவர். அவர் அவனை மேல்வருமாறு போற்றுவார்:

“காலகநாகர குலோத்தமன், சேனாதிபதி பராக்கிரமன், கருணையாளன், பௌத்த நெறி தழைக்க வேண்டும் எனும் சிந்தனையாளன், குடிகள் நலம் பேணும் விருப்புடையான், நன்றியுணர்வுடையான், வென்றித் திறலுடையான், மதிமான், திங்களைப் போலப் புகழுடையான், புத்தவசனம் என்றும் நிலைபெறவேண்டும் என்னும் கருத்துடையான், இலங்கையில் இராணி லீலாவதியை அரியாசனத்தில் வைத்தவன்.”⁸⁵

பராக்கிரமன் என்னும் பெயர்கொண்ட சேனாதிபதி பற்றிய விவரங்களைப் பாண்டுவாஸநுவர சாசனமும் *தாட்டாவம்சமும்* குறிப்பிடுகின்றன. அவை பராக்கிரமனின் பெருந்திறல் பற்றிப் புகழ்துரைக்கின்றன. தனது பெயரால் விளங்கும் வண்ணமாகச் சங்கத்தார் கல்லூரியொன்றை ஸ்ரீ புரநகரிலே பராக்கிரமன் அமைத்தானென்று சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. பராக்கிரமன் பௌத்தநெறியில் அபிமானங் கொண்டவன், அதற்குப் பேராதரவு புரிந்தவன் என்று *தாட்டாவம்சம்* குறிப்பிடுகின்றது. சாசனங் குறிப்பிடும் பராக்கிரமன் வனுவேரி. தர்மகீர்த்தியின் பாராட்டைப் பெற்ற பராக்கிரமன் காலநாகர குலத்தமன். வனுவேரி, காலநாகர என்பன ஒரு குலத்தின் வெவ்வேறு பெயர்களென்று கொள்ளலாம். காலநாகர என்பதன் சிங்கள வடிவம் கலுந்நரு என்பதை *தாட்டாவம் சன்னே* மூலம் அறியமுடிகின்றது. தாதுசேனன் கட்டிய குளமொன்று *கலுந்நரு* என்ற பெயரால் வழங்கியது என்பதைப் *பூஜாவலிய* மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். வனுவேரி என்பதில் ஏரி என்னும் சொல் இணைந்திருப்பது கவனித்தற்குரியது. எனவே, *வனுவேரி* என்பதும் ஒரு குளத்தினதும் அது அமைந்திருந்த இடத்தினதும் பெயராகக் கொள்ளத் தக்கது.

பாண்டுவாஸநுவர சாசனம் குறிப்பிடும் சேனாதிபதி பராக்கிரமனையே *தாட்டாவம்சம்* குறிப்பிடுகின்றதென்று கருதமுடிகின்றது. இவை இரண்டுக்கும்

இடையிலான கால இடைவெளியும் ஏறக்குறைய இருபது வருடங்களாகும். நிசங்கமல்லன் காலத்திலே சேனாதிபதிகளில் ஒருவனாக விளங்கிய பராக்கிரமன் 1211, 1212 ஆகிய காலத்திற் பொலன்னறுவை இராசதானியில் முதன்மைப் பதவியிலிருந்தான் என்று கொள்வது ஒரு பொருத்தமான முடிபாகும்.

பராக்கிரமனை மேணைச் செனெவிநாதன் திருப்பியரன் என்று சாசனம் வர்ணிக்கின்றது.⁸⁶ சிங்களச் சாசனங்களிற் காணப்படும் *மேணவர* என்ற சொல்லின் சுருக்கமான தமிழ் வடிவமே மேணை என்று கணபதிப்பிள்ளை கருதுவார். அவ்வாறாகில் மேணவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் இலங்கையிலுள்ள ஆவணங்களில் மிக முற்பட்டது என்ற சிறப்பினை இச்சாசனம் பெறுகின்றது. சிங்கள நூல்களிலும் சாசனங்களிலும் 14 ஆம் நூற்றாண்டு முதலாகவே அதனைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது.⁸⁷ “கம்பளை காலத்துக்கு முற்பட்ட ஆவணம் எதனிலும் மேணவரைப் பற்றிய குறிப்பிலை” என்ற பரணவிதானவின் கூற்று பிழையாகி விடுகின்றது. பிற்காலத்திலே தென்னிலங்கை அரசில் முதன்மை நிலை பெற்றிருந்த மேணவர் குலம் பொலன்னறுவைக் கால உற்பத்தி உடையது என்ற புதிய பரிமாணம் ஏற்படுகின்றது.

பிரதானி, அமைச்சன் என்போரைக் குறிக்கும் *மேணாவன்* என்னும் மலையாளச் சொல்லின் சிங்கள வடிவமே *மெஹெணவர* என்னும் குலப்பெயர் என்பது பரணவிதானவின் விளக்கமாகும்.⁸⁸ பதினான்காம் நூற்றாண்டிற் பிரதான மந்திரியாக விளங்கிய சேனாலங்காதிகாரிகளும் அவனது வம்சாவழியினரும் கம்பளைக் காலத்து அரசர் சிலரும் குலத்தால் மேணவர்.⁸⁹ அவர்கள் உயர்பதவிகளையும் பட்டங்களையும் வம்சாவழி உரிமையாகப் பெற்றிருந்தனர். அந்த வழமையும் 13 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் ஆரம்பமாகிவிட்டது போலத் தோன்றும். சேனாதிபதியான பராக்கிரமன் மேணைச் செனெவிநாதனின் வழித்தோன்றல்; அவனது பேரன். *செனெவி* என்பது படைத்தலைவனைக் குறிக்கும் *செனவிரத்* என்ற சிங்களப் பதவிப்பெயரின் சுருக்கமான வடிவம். கஜபாகுவின் காலத்துக்குரிய பொலன்னறுவைச் சாசனமொன்று விஜய சேனவிருத்தர் என்னும் ஒருவனைக் குறிப்பிடுகின்றது.⁹⁰ மேணவர் 12 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே இலங்கைக்குச் சென்று, அங்கு அரசபடைகளிற் சேவை புரிந்து காலப்போக்கில் உயர்பதவிகளைப் பெற்றுவிட்டனர் என்பது பாண்டுவாசநுவர சாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகின்றது.

திருகோணமலைக் கோட்டையிற் கிடைத்த சோடகங்களின் கவ்வெட்டு

திருகோணமலைக் கோட்டையினுள் ஒரு பகுதியிலே 1945 ஆம் ஆண்டிலே கிடங்கொன்றை வெட்டிய பொழுது இராவணுவத்தினர் சிலாசாசனத் துண்டமொன்றைக் கண்டெடுத்தனர். மகாவிஷ்ணுவின் கற்சிற்பம் ஒன்றும் இலக்குமியின் படிமமும் அதனோடு நிலத்திலே புதைந்து கிடந்தன.⁹¹ சிலாசாசனத்தின் இடப்பக்கத்தில் அலங்கார வேலைப்பாடுகள் உள்ளன. வலப்பக்கத்திற் சாசனம் வெட்டப்பட்டுள்ளது. எழுத்துகள் பொறித்த கல்லின் ஒரு பகுதி வெட்டப்பட்டதால் அழிந்தொழிந்து போய்விட்டது.⁹²

சிலாசாசனத்தின் வலப்பக்கத்து ஓரத்தில் அரைவட்டமான துண்ட மொன்று வெட்டப்பட்டுள்ளது. அதனால் நான்காம், ஐந்தாம் வரிகளிற் கடைசியாகவுள்ள எழுத்துகள் அழிந்து விட்டன. அதனால் அவ்வரிகளிலுள்ள இறுதியான சொற்கள் என்னவாயிருந்தன என்று உறுதியாகச் சொல்லமுடியாது. இக்காரணத்தாற் சாசனத்தின் வாசகத்தை முழுமையாகப் பெறமுடியவில்லை. எனவே அதனைப் பற்றிய விளக்கங்களுக்கு சற்றுத் தெளிவற்றனவாகவே அமையும். தவறான விளக்கங்கள் தோன்றுவதற்கும் அது இடமளிக்கும்.

இந்தச் சாசனம் கிரந்த எழுத்துக்களிலும் சமஸ்கிருத மொழியிலும் அமைந்துள்ளது. இராசப்பிரதானி ஒருவன் திருக்கோகர்ணத்திற் செய்த காரியமொன்றை வர்ணிக்குஞ் சாசன வாக்கியங்களை ஆலயத்து வேதியர்கள் அமைத்துக் கொடுக்க, அவற்றை அங்கிருந்த சிற்பிகள் சிலாலேகஞ் செய்தனரென்று கருதலாம். சாசனத்தின் வாசகத்தைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வதன் மூலமே அதிலுள்ள விவரங்களைச் செம்மையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

பரணவிதானவின் வாசகமும் விளக்கமும்

இச்சாசனத்தின் மைப்படியை ஆராய்ந்த சேனரத் பரணவிதான அதன் வாசகத்தைச் சிலவிளக்கக் குறிப்புகளோடு இலங்கைத் தொல்பொருள் திணைக்களத்து வெளியீடான சாசனத் தொகுதியொன்றில் வெளியிட்டார்.

நான்கு அடிகளைக் கொண்ட செய்யுளாக இச்சாசனம் அமைந்துள்ள தென்பதும் அது சிரக்தரா அணியில் அமைந்துள்ளதென்பதும் அதன் முதலிரு வரிகள் மட்டுமே சாசனப்பகுதியில் எஞ்சியுள்ளன என்பதும் அவரது கருத்தாகும். இச்சாசனத்தை அவர் மேல்வருமாறு வாசித்து மொழிபெயர்த்துள்ளார்:

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ தேவ: ஸ்ரீ சோ
2. டகங்க க்ஷிதிதல தில
3. காம் ப்ராப்ய லங்காம் அஜ
4. ய்யாம் சாகேப் தே (ச)
5. ம்பு புஷ்பே க்ரிய பவ(ன)
6. ரவெள ஹஸ்தவே மே
7. ஷ லக்நே கோகர்ணணே...⁹³

“மங்கலம் பொலிக! சகாப்தம் சம்புஷ்ப வருஷத்தில், இரவி மேடத்தில் நிற்கும் காலத்தில், அத்த நக்ஷத்திரம் (சந்திரனோடு) மேட இலக்கினத்திற் கூடிய வேளையில் மேன்மை பொருந்திய சோடகங்க தேவ(ன்) பூலோக திலகமானதும் வெல்லுதற்கு அரிதானதுமான இலங்கைக்கு வந்து கோகர்ணத்திலே.....”

சாசனத்தை விளக்குமிடத்துப் பரணவிதான மேல்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“சாசனம் துண்டமாயிருப்பதால் அது என்ன நோக்கத்துடன் எழுதப் பெற்றது என்பதைக் கூறமுடியவில்லை. அதன் எஞ்சியுள்ள பகுதி சோடகங்கதேவ என்னுந் நாமத்து இளவரசன் ஒருவன் இலங்கையில் வந்திறங்கிய நேரகாலத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. சகவருஷமான ஆண்டு சொற்குறிப்பால் உணர்த்தப்படுகின்றது. அதன் முதலெழுத்து அழிந்து விட்டது. ம்பு புஷ்பே என்னும் மூன்று அக்ஷரங்கள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. ஆண்டினைக் குறிக்குஞ் சொற்றொடரை சம்பு புஷ்பே என்று வாசிக்குமிடத்துச் சாசனங் குறிப்பிடும் சகவருஷத்தை 1145 என்று எம்மாற் கொள்ளமுடிகின்றது. எமது ஆவணம் சகவருஷத்தைச் சொல்வதோடு சோடகங்கள் எத்தினத்திலே இலங்கைக்கு வந்தான் என்பதையுஞ் சொல்கின்றது. அன்று சூரியன் மேடராசியில் நின்றுது: இலக்கினம் மேடமாயிருந்தது. நக்ஷத்திரம் அத்தமாகும். இத்தகவல்களின்

படி சோடகங்கள் கி. பி. 1223 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 14 ஆம் திகதி காலை இலங்கைக்கு வந்தான்.

“சாசனங் குறிப்பிடும் காலம் பற்றிய விவரங்கள் கலிங்கமாகன் இலங்கையில் வடக்கிலுள்ள அரைவாசிப் பாகத்திற் கொடுங்கோல் ஆட்சி செலுத்திய காலத்தில் அடங்கிவிடுகின்றன. அவன் சாசனமொன்றை நிறுவியுள்ளதால் ஒரு சொற்ப காலத்துக்காயினும் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தான் என்றும் அவன் தனது வெற்றியைக் கொண்டாடும் வண்ணமாகச் சாசனம் எழுதப்பட்ட கதவுநிலை வைக்கப்பட்டிருந்த கோயிலுக்குத் தானம் வழங்கினான் என்பதும், இப்பிராந்தியங்கள் 16 ஆம் நூற்றாண்டிலே போர்த்துக்கேயர் வசமாகியதும் அக்கோயில் அழிக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்பதும் உணரப்படுகின்றன.”

“இச்சிலாலேகமான கதவுநிலைத் துண்டம் அதற்குரிய கோயிலின் தலத்திலே காணப்படுகின்றது என்று கொள்வது நியாயமானதாகும். சாசனங் குறிப்பிடும் கோகர்ணம் என்னும் இடப்பெயர் 13 ஆம் நூற்றாண்டில் நவீன காலத் திருகோணமலைக்கு உரியதென்று கொள்வதும் அத்துணைப் பொருத்தமானதாகும். கோயிலும் அங்கிருந்ததாகும்.”⁹⁴

திருகோணமலைக் கோட்டையிலுள்ள சாசனம் பற்றிப் பரணவிதான கூறுவனவற்றுள் மேல்வரும் கருத்துகள் இடம்பெறுகின்றன: (1) அது கோயிற் சாசனம், தான சாசனம்; (2) சோடகங்கள் சகாப்தம் சம்புஷ்ப வருஷமான கி. பி.1223 இல் ஏப்ரல் மாதம் 14 ஆம் திகதி காலையில் இலங்கையை அடைந்தான்; (3) சாசனத்தைச் சோடகங்களே நிறுவினான்; (4) சோடகங்களின் வெற்றியினைக் கொண்டாடும் வண்ணமாக அவன் கோயிலுக்கு வழங்கிய தானங்களைச் சாசனம் பதிவு செய்தது; (5) சிலாலேகமான கதவுநிலைப் பகுதி கோகர்ணத்துச் சிவாலயமான திருக் கோணேஸ்வரத்துக்கு உரியதாகும்.

பரணவிதானவின் கருத்துக்கள் சில பொருத்தமானவை; வேறு சில ஆதாரமற்றவை. பொதுவாக, பரணவிதானவின் வித்துவப் புலமையில் அபிமானமும் விகவாசமுங் கொண்டவர்களான இலங்கை நாட்டு அறிஞர் பலரும் இச்சாசனம் பற்றி அவர் கூறிய முடிவுகளை ஆராய்வு நோக்கின்றி

ஒப்புக்கொள்ளலாயினர். சோடகங்களைப் பற்றி ஆராய முற்பட்டவர்களுக்கு அவர் கூறும் விளக்கமும் ஒரு பொறியாக அமைத்துவிட்டது. சமஸ்கிருத மொழிப் பயிற்சியும் சாசன வழக்காறுகளைப் பற்றிய தெளிவும் புரிந்துணர்வும் இல்லாதவர்களை அதிலிருந்து மீட்டுக் கொள்வது இமாலயப் பிரயத்தனமாகிவிடும்.

சாசனத்தின் அமைப்பும் பொருளும்

இந்தச் சாசனத்தின் வாசகம் நிறைவு பெறாத வாக்கியமாகும். அது செய்யுள் வடிவமானது. பாட்டியல் மரபுகளுக்கு ஏற்பச் சாசனச் செய்யுள்களில் அணியலங்காரங்கள் காணப்படுவதும் வழமை. சாசனத்தில் எஞ்சியுள்ள பாகத்திலுஞ் சில எழுத்துகள் அழிந்துவிட்டன. சோடகங்கள், புஷ்பக்கிரியை, காலம், நேரம் என்பன பற்றிய குறிப்பு, கோகர்ணம் ஆகியனவே தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

சாசன வாசகத்தில் எழுவாய் மட்டுமே தெளிவாகத் தெரிகின்றது. செயப்படு பொருள் தெளிவில்லை. பயனிலைப் பகுதி கிடைக்கவில்லை. எனவே சோடகங்கள் புரிந்த ஏதோவொரு செயலைப் பற்றியதாகவே இச்சாசனம் அமைந்தது என்பது மட்டும் உறுதியானது. அவன் என்ன செய்தான்? எங்கு செய்தான்? எப்போது அதனைச் செய்தான்? என்னும் வினாக்கள் இயல்பாகவே எழுகின்றன. இவற்றுள் இரண்டாவது வினாவிற்கான விடை சாசனத்தின் இறுதி வரியிலுள்ள கடைசிச் சொல்லால் உணரப்படுகின்றது கோகர்ணணே என்ற அச்சொல் கோகர்ணம் என்பதன் இடவேற்றுமை விகாரமாகும். தென்கைலாசமான கோணவரை கோகர்ணம் என்னும் பெயராலும் வழங்கியது என்பது தக்ஷிண கைலாசபுராணம் போன்ற நூல்களினால் அறியப்படுகின்றது. கோணேசர் கோயிலுக்குச் சோடகங்கள் வழங்கிய தானங்களைச் சாசனம் பதிவு செய்திருந்ததென்று பரணவிதான கூறியுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடற்குரியது. அவருக்குப் பின் பதவி பெற்ற தொல்லியலாளர் சிலரைப் போலன்றிப் பரணவிதான இவ்விடயம் தொடர்பாகத் தான் வகித்த பதவிகளுக்குரிய நிதானத்தைக் கடைப்பிடித்தார்.

சாசனத் தொடரை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குமிடத்துத்துச் சோடகங்கள் இலங்கையை அடைந்த பின்பு, கோகர்ணத்திலே ஏதோ செய்தான் என்பதே முதலாம் வினாவிற்குரிய விடையாகும். *லங்காம் ப்ராப்ய*, “இலங்கையை அடைந்து” என்ற தொடரிலுள்ள *ப்ராப்ய* என்ற சொல் *ப்ராப்*

என்னும் வினையடியாகத் தோன்றிய வினையெச்சமாகும். *ப்ராப்* என்ற சொல் ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோரிடத்தை அடைவதை மட்டுமன்றி அதிகாரம், பதவி, போகம், செல்வம் முதலியவற்றை அடைவதையுங் குறிக்கும். *க்ஷிதிதல திலகாம் ப்ராப்ய லங்காம் அஜய்யாம்* என்ற சாசனத் தொடர் சோடகங்களைப் பற்றிய அடைமொழியாகும். அவன் வெற்றியாளன் ஒருவன் என்பது இதனால் உணரப்படும்.

அவனுடைய பராக்கிரமத்தைப் புலப்படுத்துவதற்கே இலங்கையினைப் பூலோக திலகம் என்றும் வெல்லுவதற்கு அரிதான பூலோகதிலகம் என்றும் உயர்வு நவீர்சி அணியிற் சாசனம் வர்ணிக்கின்றது.⁹⁵ *ப்ராப்ய* என்ற வினையெச்சத்துடன் முடியுந்தொடர் சோடகங்(ன்) இலங்கையை அடைந்த பின்பு கோகர்ணத்திலே புரிந்த செயலைச் சாசனம் பதிவு செய்திருந்தது என்பதை உணர்த்துகின்றது. எனவே அதிற் சொல்லப்படும் காலம், நேரம் பற்றிய குறிப்புகள் சாசன வாக்கியத்தின் பயனிலையோடு தொடர்புடையன வாகும். அவை திருக்கோகர்ணத்திற் சோடகங்கள் புரிந்த செயலைப் பற்றியன வாதல் வேண்டும். அவை சோடகங்கள் இலங்கையினை அடைந்த காலத்தைப் பற்றியவை என்ற பரணவிதானவின் விளக்கம் ஆதாரமற்றதாகும். அச்சாசனம் ஜயஸ்தம்பமன்று; அது தானசாசனம். பரணவிதானவும் அதை அவ்வாறே புரிந்துகொண்டார் என்பதும் இங்கு கவனித்தற்குரியதாகும்.

சாசனத்திற் சகாப்தமில்லை

சகாப்தம் பற்றிப் பரணவிதான சொல்லும் கருத்துகளை ஆராய்வது அவசியமாகின்றது. சாசனத்தின் நான்காவது வரியின் இரண்டாம் சொல்லைச் சாகேப்தே என வாசித்து, அது சக வருடத்தைக் குறிக்கும் என்று அவர் கொண்டுள்ளார். அவரது விளக்கம் பொருத்தமற்றதாயின் சோடகங்கள் கி. பி. 1223 க்குச் சமமான சகவருடத்தில் (1145) இலங்கைக்கு வந்தான் என்ற கருத்து ஆதாரமற்றதாகிவிடும்.

சக வருஷத்தைக் குறிக்குஞ் சொல் சாசன வாசகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்குமாயின் அது *சகாப்தே* (சக + அப்தே = சக வருடத்திலே) என்று அமைந்திருக்க வேண்டும். சாசனத்தை எழுதியவர்கள் ச என்னும் எழுத்தைச் சா எனத் தவறாக எழுதியிருத்தல் கூடும். அவ்வாறாகிற் *சாகாப்தே* என்ற வடிவமே சாசனத்தில் இருத்தல் வேண்டும். ஆனால், இங்கு இரண்டாவது எழுத்து மாறுபட்டு *கா* என்பதற்குப் பதிலாகக் *கே* என்ற எழுத்தே காணப்படுகிறது.

இச்சாசனத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள சொல்லின் இறுதியிற் காணப்படும் எழுத்திலே தகரவர்க்கத்து மெல்லொலிகளில் முதலாவது எழுத்தைக் குறிக்கும் அடையாளம் எதுவும் கல்லிற் காணப்படவில்லை. அதனாற் பரண விதான சாகேப்தே என்று அடையாளங் கண்ட சொல்லின் கடைசி எழுத்தினை அடைக்குறிப்பினுள் அமைத்துள்ளார். தாங்கள் குறிப்பிட விரும்பிய சொல்லொன்றின் எழுத்துகள் எல்லாவற்றையும் சாசனத்தை எழுதியவர்கள் பிழையாக எழுதிவிட்டனர் என்று கொள்வது எவ்வகையிலும் பொருந்தாது. சாகேப்தே என்று பரணவிதான அடையாளங் கண்டுள்ள சொல் உண்மையில் வேறொன்றாதல் வேண்டும். சாசனத்தின் நான்காம் வரியிலுள்ள கடைசிச் சொல் பரணவிதானவினாற் பிழையாக வாசிக்கப் பட்டுள்ளது என்பதே அதனைப் பற்றிச் சொல்லக்கூடிய பொருத்தமான விளக்கமாகும். சாசனத்திற் சகாப்தம் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது என்று கொள்வதற்கு எந்த விதமான ஆதாரமும் இல்லை. அது சாசனத்தின் வாசகத்திற் காணப்படாத ஒன்று. அது பரணவிதானவின் கற்பனையில் எழுந்தவொன்று. எனவே, சோடகங்கன் சகாப்தம் 1145 இல் இலங்கையினை அடைந்தான் என்ற பரணவிதானவின் கருத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு, அவன் மாகனது காலத்தவன் என்று கொள்வது ஆதாரமற்றது.

பரணவிதான சாகேப்தே எனப் பிழையாக அடையாளங் கண்ட சொல்லைச் சரகேளே என வாசிக்க முடிகின்றது. அது சரகேளி என்பதன் வேற்றுமை விகாரமாகும். சரகேளி என்பது சர, கேளி என்பவற்றின் சேர்க்கையாலானது. அவ்விரு சொற்களும் முறையே அம்பு, வேட்டை என்ற கருத்துகளைக் கொண்டவை. செய்யுள் வடிவமாக அமைந்த சாசன வாசகத்திலே போர் என்பதைக் குறிப்பதற்குச் சரகேளி என்ற சொல்லை இலக்கிய நயம் கருதிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். விக்किரம்பாகுவின் (கி. பி. 1111 – 1132) கஹம்பிலியாவக் கல்வெட்டிலுள்ள குறிப்பொன்றும் இந்த விளக்கத்துக்கு ஆதாரமாகின்றது. அதில் அவனைச் சரகேளி காலஹம்ஸ, “அம்பு வேட்டை என்னுந் தடாகத்தில் நீந்தும் அன்னம்” போன்றவன், என்று உயர்வு நவீற்சியிற் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இத்தொடர் விக்किரம்பாகு போராற்றல் கெண்டவன் என்பதைக் குறிப்பது.⁹⁶

சோடகங்கனைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்பிலே காணப்படும் சரகேளே என்ற சொல், க்ஷிதிதல திலகாம் ப்ராப்ய லங்காம் அஜய்யாம், “பூலோக திலகமானதும் வெல்லுதற்கு அரிதானதுமாகிய இலங்கையை அடைந்து”, என்ற தொடரின் பின்னால் அமைந்துள்ளமை கவனித்தற்குரியது. சோடகங் கனுடைய போராற்றலைப் புகழ்ந்து பாராட்டும் வண்ணமாகவே சாசனத்தில்

இவ்விதமான வர்ணனைகளை உபயோகித்துள்ளனர். சோடகங்கள் ஒரு வெற்றியாளன்; அவன் வெல்லுதற்கு அரிதான இலங்கையை அடைந்தான். போரிலே அடைந்த வெற்றிகளின் விளைவாக அதனை அடைந்தானென்று கருதக்கூடிய வகையில் அவனைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்புகள் அமைத்துள்ளன.

இதுவரை இங்கு முன்வைக்கப்பட்ட விவரங்களின் அடிப்படையிலே சாசனத்தின் முதல் நான்கு வரிகளின் வாசகத்தையும் அதன் தமிழாக்கத்தையும் மேல்வருமாறு அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

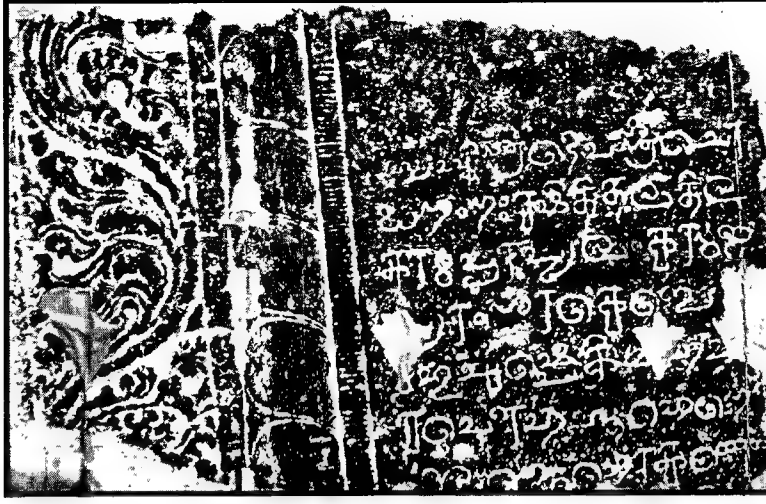
1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ தேவஹ் ஸ்ரீ சோட
2. கங்கஹ் க்ஷிதிதல தில
3. காம் ப்ராப்ய லங்காம் அஜ
4. ய்யாம் சரகேளே

“மங்கலம் பொலிக. ஸ்ரீ சோடகங்க தேவன் பூலோக திலகமானதும் வெல்லுதற்கு அரிதானதுமாகிய இலங்கையை அம்பு வேட்டையில் (போரினால்) அடைந்து.”

இத்தகைய சோடகங்க தேவன் கோகர்ணத்திலே ஏதோ கருமமொன்றைச் செய்தான். அதனைப் பற்றியே சாசனம் சிலாலேகஞ் செய்யப்பட்டது. இவ்விதயந் தொடர்பாகப் பரணவிதான கூறுவனவற்றை மீண்டுங் குறிப்பிடுவது அவசியமாகின்றது.

“அவன் தனது வெற்றியைக் கொண்டாடும் வண்ணமாகச் சாசனம் எழுதப்பட்ட கதவுநிலை வைக்கப்பட்டிருந்த கோயிலுக்குத் தானம் வழங்கினான் என்பதும், இப்பிராந்தியங்கள் 16 ஆம் நூற்றாண்டிற் போர்த்துக்கேயர் வசமாகியதும் அக்கோயில் அழிக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்பதும் உணரப்படுகின்றன.

“இச்சிலாலேகமான கதவுநிலைத் துண்டம் அதற்குரிய கோயிலின் தலத்திலே காணப்படுகின்றது என்று கொள்வதும் நியாயமானதாகும். சாசனங் குறிப்பிடுங் கோகர்ணம் என்னும் இடப்பெயர் 13 ஆம் நூற்றாண்டில் நவீனகாலத் திருகோணமலைக்கு உரியதென்று கொள்வதும் அத்தகைப் பொருத்தமானதாகும். கேயிலும் அங்கிருந்ததாகும்.”⁹⁷

சோடகங்களின் கோகர்ணத்து கல்வெட்டு

சோடகங்கதேவன் இலங்கையில் ஏதோ வெற்றிகளைப் பெற்று, அவற்றைக் கொண்டாடும் வண்ணமாக, கோகர்ணத்துக் கோயிலுக்குத் தானங்களை வழங்கி, அவற்றைப் பதிவு செய்தற் பொருட்டுச் சாசனத்தை எழுதி, அதனைச் சிலாலேகஞ் செய்வித்தான் என்பது பரணவிதானவின் கருத்தென்பது அவரது குறிப்புகளின் மூலம் தெளிவாகின்றது. இவ்விவரங்களைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்ட பரணவிதான சாசனத்திலே கூறப்படும் காலநேரம் பற்றிய குறிப்பை உரிய முறையிற் புரிந்து கொள்ளவில்லை. சாசனம் கோயிற் சாசனம் என்பதால் அதிலே சொல்லப்படும் காலக்குறிப்பு கோயிற் கருமம் ஒன்றைப் பற்றியதாகவே அமைந்திருக்க வேண்டும். கோயிற் சாசனங்களிற் கூறப்படும் காலக் குறிப்புகள் பெரும்பான்மையும் கோயிற் கருமங்கள் பற்றியவை. சோடகங்கனுடைய சாசனமும் கோயிலில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி ஒன்றினைப் பற்றியது என்பதைச் சாசனத்தின் அமைப்பினால் உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

(ச) ம்பு புஷ்பக் கிரியை

புஷ்பக் கிரியை ஒன்றினைப் பற்றிச் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. புஷ்பே க்ரிய என்ற சொல்லுக்கு அடைமொழியாகவுள்ள சொல்லில்...ம்பு என்னும் எழுத்துகள் மட்டுமே உள்ளன. அச்சொல்லின் முதலெழுத்து சாசனத்தின்

நான்காவது வரியின் இறுதி எழுத்தாகவிருந்து, கல் வெட்டப்பட்டதன் காரணமாக அது மறைந்துவிட்டது. மறைந்துபோன அந்த எழுத்து சகரமாகவோ அகரமாகவோ அமைந்திருத்தல் வேண்டும். அதனைச் சகரமாகக் கொள்ளுமிடத்து ஐந்தாம் வரியிலுள்ள எழுத்துகளைச் (ச) ம்பு புஷ்பே க்ரிய என்று வாசிக்கலாம். நான்காவது வரியிலிருந்து மறைந்து போன எழுத்தினை அகரமாகக் கொள்ளின் (அ)ம்பு புஷ்பே க்ரிய என்று அச்சொற்களை வாசிக்கலாம்.

இச்சமயத்திலே பரணவிதான இச்சொற்களை விளக்குமாற்றைக் கவனிப்பது அவசியமானதும் சுவாரஸ்யமானதுமாகும். அவர் வாசித்து வெளியிட்ட சாசன வாசகத்திற் புஷ்பே க்ரிய என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது. ஆயினும் சாசனவாசகத்தின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலும் அதனைப் பற்றிய விளக்கத்திலும் அவர் க்ரிய என்னுஞ் சொல்லைக் கருத்திற் கொள்ளாதும் அதனை ஒதுக்கிவிட்டும் சம்பு புஷ்ப என்பதை ஒரு வருஷத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் கொண்டார். சம்பு புஷ்ப என்பது 1145 என்னும் இலக்கத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்தும் வர்ணனையாக அவர் கொள்வார். ஆயினும், இவ் வர்ணனை க்ரிய என்னும் தொடரோடு சேர்ந்து வருவதால் அது ஒரு குறிப்பிட்ட வருடத்தையன்றி ஆலயவழிபாட்டில் நடைபெறும் சடங்கொன்றினையே குறிக்கின்றதென்று கொள்வதே பொருத்தமானது.

நான்காவது வரியிலிருந்து மறைந்துபோன எழுத்தினைச் சகரமாகக் கொள்ளுமிடத்து, குறிப்பிட்ட மொழித்தொடர் சம்புபுஷ்பேக்ரிய என்று அமைந்திருக்கும். அது சிவனான சம்புவிற்கு மலர்கொண்டு செய்யும் பூசையினைக் குறிக்கும்.⁹⁸ புஷ்பாபிஷேகம் என்னும் கிரியை ஒன்று கோயில்களில் நடைபெறுவதுண்டு. சயதரனான முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் கச்சி ஏகம்பத்திலே புஷ்பாபிஷேகம் செய்தமை பற்றிச் சாசனக் குறிப்புண்டு.⁹⁹ மறைந்து போன எழுத்தை அகரமாகக் கொள்ளின் அம்பு புஷ்பே க்ரிய என்று சாசனத் தொடரை வாசிக்கலாம். அது தாமரைமலர் கொண்டு செய்யும் வழிபாடாகும். எனினும் நிலாவெளிக் கல்வெட்டிலே கோணபர்வதம் திருகோணமலை என்ற சொற்களுக்கு முன்னதாகச் சிவபெருமானைக் குறிக்கும் சம்பு என்ற சொல் வருவதாற் சோடகங்க தேவனைக் குறிப்பிடும் சமஸ்கிருத மொழிக் கல்வெட்டு சிவனாகிய சம்புவிற்கு மலர்கொண்டு செய்யப்படுகின்ற பூசையினையே வர்ணிக்கின்றது என்று கொள்வது சாலப் பொருந்தும்.¹⁰⁰

சித்திரையில் அத்தத் திருநாள்

“பூலோக திலகமானதும் வெல்லுதற்கு அரிதானதுமாகிய இலங்கையைப் போரின் பயனாக அடைந்த சோடகங்க தேவன் கோகர்ணத்தில் ஏதோ செயல் புரிந்தான். அவன் தனது வெற்றியைக் கொண்டாடும் வண்ணமாகச் சாசனம் எழுதப்பட்ட கதவு நிலையிருந்த கோயிலுக்குத் தானம் வழங்கினான் என்பதும்... உணரப்படுகின்றன” என்பது பரணவிதானவின் கூற்றாகும்.

அவரின் இக்குறிப்புப் பொருத்தமான ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. இச்சாசனங் குறிப்பிடும் காலம், நேரம் பற்றிய செய்திகள் தலத்துடனோ அங்கு நடைபெறும் உற்சவம் ஒன்றுடனோ தொடர்புடையனவாதல் வேண்டும்.

இச்சாசனம் குறிப்பிடும் வைபவம் மேடத்திற் சூரியன் நிற்கும் காலத்திலும் அத்த நகூத்திரத்திலும் நடைபெற்றது. ஒவ்வொரு வருடத்திலும் சித்திரை மாதத்திலே சூரியன் மேடத்தில் நிற்கும். எனவே அந்நிகழ்ச்சி சித்திரை மாதத்தில் அத்த நகூத்திரத்தில் நடைபெற்ற ஒன்றாகும். (ச) ம்பு புஷ்பக்ரி(யை), மேடராசி, அத்த நகூத்திரம் ஆகிய எல்லாம் இடவேற்றுமை உருபுடன் வருவதால் காலம், நேரம் என்பன பற்றிச் சாசனத்தில் வருங் குறிப்புகள் சம்பு புஷ்பக் கிரியையோடு தொடர்புடையனவாதல் வேண்டும்.

கோயிற் சாசனங்களிற் காணப்படும் காலம், நேரம் என்பன பற்றிய குறிப்புகள் பெரும்பான்மையும் தானம், உற்சவம் என்பன பற்றியனவாகும். மேல்வரும் சாசனக் குறிப்பு அதற்கான உதாரணங்களாகும்.

1. “ஸ்ரீ வீரபாண்டிய தேவற்கு ஆண்டு 14 ஆவது மகர ஞாயற்று அபரபகூத்துப் பஞ்சமியும் ஞாயிற்றுக்கிழமையும் பெற்ற அத்தத்து நாள் உடையார் திருக்கானப்பேருடைய நாயனார் கோயில் ஆதிசண்டேச்சர நாயனார் தேவகன்மிகளுக்கு... இவ்வனைவோமும் பிடிபாடு பண்ணிக்கு குடுத்த பரிசாவது.....” காளையார் கோயிற் சாசனம்.
2. “ஸ்ரீ சங்கபோதிபர்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விசயபாகு தேவற்கு ஆண்டு பத்தாவதில் தை மாதம் 20 (ஆம்) தியதி சிவனான சங்கரன் கோயிலுக்குக் கொடுத்த வோவில்.” திருக்கோயில் கல்வெட்டு
3. “மதுரையும் ஈழமும் ..... கொண்டருளிய ஸ்ரீ குலோத்துங்கசோழ தேவர்க்கு யாண்டு 26 ஆவது மீனை நாயற்று பூர்வபகூத்து

சத்தமியும் புதன்கிழமையும் பெற்ற மிருகசீர்ஷத்து நாள் ஜயங் கொண்டசோழ மண்டலத்துக் குன்றத்து கண்ணத்தை குப்பனேன் இம்மண்டலத்து குலோத்துங்க சோழ வளநாட்டு மணிமங்கலத்து உடையார் தன்மீஸ்வரமுடையார்க்கு வைத்த ஸந்தி விளக்கு இரண்டு.”

4. “கும்பவியாழத்தில் கொல்லம் 389 தாமாண்டைக் கெதிராமாண்டு மீன ஞாயிறு 18 சென்ற வியாழமாண்ட பூசமுந் தெசமியும் மேடமும் ஆன்று கீழ்ப்பேரூர் ஸ்ரீவீர இராமன் கேரளவர்மா திருவடி பிரதிட்டை பண்ணியருளியது.”

இங்கு மேற்கோளாகக் காட்டிய நான்கு சாசனக் குறிப்புகளிலும் காலம், நேரம் என்பன பற்றிய குறிப்புண்டு. அவற்றுள் மூன்று தானம் வழங்கப்பெற்ற சமயத்தினைப் பற்றியவை. நான்காவது சாசனம் சேரர் குலத்து அரசியின் படிமம் ஆலயத்திற் பிரதிட்டை பண்ணப்பெற்ற வைபவம் பற்றியது. எல்லாச் சாசனங்களிலுமுள்ள காலம் பற்றிய குறிப்புகள் கோயில்களோடு தொடர்பான விடயங்களைப் பற்றியவை. இவற்றின் அடிப்படையில் நோக்குமிடத்துத் திருகோணமலைச் சாசனமானது சோடகங்க தேவன் கோகர்ணத்திற் புரிந்த செயலொன்றின் காலம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றதெனக் கொள்ளலாம். சித்திரை அத்தத் திருநாள் அவனுடைய ஜன்ம நகூத்திரமாதலுங் கூடும்.

சோழகங்க தேவன்

திருகோணமலைக் கோட்டையிற் கிடைத்த சாசனத்திலே சகாப்தம் என்பது காணப்படவில்லை. அதிற் காணப்படும் காலம் பற்றிய குறிப்பினைச் சகாப்தம் 1145 ஆம் வருடத்திற்கு உரியதென்று கொள்வதற்கான ஆதாரமும் இல்லை. எனவே, சோடகங்க தேவன் கி. பி.1223 இல் இலங்கைக்கு வந்தான் என்ற கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்த நிலையிற் சாசனங் குறிப்பிடும் சோடகங்க தேவனை அடையாளங் காண்பது சிரமமானதன்று.

சோழகங்கன் என்னும் பெயரை வேற்று மொழிகளிலே, குறிப்பாக சமஸ்கிருதத்திலும் தெலுங்கிலும் சோடகங்க என்று எழுதுவது வழக்கம். தமிழ் மொழிக்குச் சிறப்பெழுத்தான ழகரம் அவற்றிலே டகரமாக மாறிவிடுவதால் இந்தத் திரிபு ஏற்படும். பாளி மொழியிலும் இவ்வாறான மாற்றம் ஏற்படும். சோழ

(ட)கங்க(ன்) என்னும் பெயருடைய இராசகுமாரரும் இராசப்பிரதானிகளும் பலர் தமிழகத்திலும் கலிங்க தேசத்திலும் இலங்கையிலும் இருந்தனர். சோட(ள)கங்க என்னும் பெயருடைய மூவரைப் பற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. அவர்களில் இருவர் கலிங்க தேசத் தொடர்புடைய இராசகுமாரர். மற்றொருவனான சோளகங்க தேவ(ன்) பாண்டியரின் பிரதானிகளில் ஒருவன்.

கஜபாகுவின் (1132 – 1153) ஆட்சிக் காலத்திலே சோடகங்க குமார(ன்) என்னும் இளவரசன் ஒருவன் பொலன்னறுவையில் இருந்தான்.¹⁰² அவன் கோகர்ணத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தமைக்கான சான்றெதுவுங் கிடைக்கவில்லை. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிற் சோடகங்க(ன்) என்னும் ஒருவன் பொலன்னறுவை அரண்மனையில் இருந்தான். அவன் நிசங்கமல்லனின் மருமகனாவான். அவன் விக் கிரமபாகு என்பவனைக் கொன்று விட்டு அரசபதவியைக் கைப்பற்றினான்.¹⁰³ அவனது பெயர் பொறித்த நாணயங்கள் பெருமளவிற்கு கிடைத்துள்ளன. அண்மையில் அவனது காலத்துச் செப்பேடு ஒன்றினைக் கண்டெடுத்துள்ளனர். அவன் கோகர்ணத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தமைக்கான சான்றெதுவுங் கிடைக்கவில்லை.

சோளகங்க தேவ(ன்) என்னுமொருவனைப் பற்றியும் மகாவம்சத்திற் குறிப்புண்டு. அவன் 13 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், முதலாம் புலனேக பாகுவின் ஆட்சியில் (1272 – 1283) பாண்டி நாட்டிலிருந்தும் இலங்கை மீது படையெடுத்துச் சென்றான். காலிங்கராயர், சோளகங்க தேவ(ன்) ஆகிய இருவரும் எதிர்கரையிலிருந்தும் படையெடுத்து வந்து இராச்சியத்தைத் தாக்கினார்கள் என்றும், அவர்களின் படையெடுப்பு நடைபெற்ற சமயத்தில் ஆப்ப, தீப, ஹிமியாணக, கதலீவாட முதலான வன்னியர் கிளர்ச்சி புரிந்தனர் என்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.¹⁰⁴

மகாவம்சம் குறிப்பிடும் சோட(ள)கங்கர் மூவரிற் பாண்டிநாட்டுப் பிரதானியான சோழகங்க தேவனைத் திருகோணமலைக் கோட்டையிற் கிடைத்த சாசனங் குறிப்பிடும் சோடகங்கன் என்று அடையாளங் காணமுடிகின்றது. அதற்கு ஆதாரமாக மூன்று காரணங்கள் உள்ளன. முதலாவது பெயரொற்றுமையாகும். சாசனம் சோடகங்கனைத் தேவஹ ஸ்ரீ சோடகங்கஹ் என்று குறிப்பிடுகின்றது தேவ(ர்) என்பது நிலைமாறிப் பெயர்களின் முன்னொட்டாகவும் வருவ துண்டு. முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின்

நயினாதீவுச் சாசனத்தில் அரசரின் பெயர் தேவ(ஹ்) பராக்கிரமபஜ என்று எழுதப்பட்டுள்ளமை கவனித்தற்குரியது.¹⁰⁵ அதே போலச் சோடகங்க தேவஹ் என்னும் பெயரை தேவஹ ஸ்ரீ சோடகங்கஹ் என்று திருகோணமலைக் கோட்டைச் சாசனத்தில் எழுதியுள்ளனர். மகாவம்சம் குறிப்பிடும் சோடகங்கர் மூவரில் பாண்டியப் பிரதானியாகிய சோளகங்கனது பெயருடன் மட்டுமே தேவ என்பது பின்னொட்டாக வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இரண்டாவதாகக் கொள்ளக்கூடிய முக்கியமான அம்சம் சோடகங்கன் ஒரு படையெடுப்புக்குத் தலைமை தாங்கியவன் என்பதாகும். சோடகங்கனைச் சாசனம் ஒரு வீரனாகவும் வெற்றியாளனாகவும் வர்ணிக்கின்றது. கஜபாகுவின் காலத்திற் பொலன்னறுவையில் வாழ்ந்த சோடகங்க குமாரனும் நிசங்கமல்லனது மருமகனான சோடகங்கனும் அத்தகைய சிறப்பினைப் பெற்றிருக்கவில்லை.

இலங்கையின் அரசியல் நிலைகள் சோடகங்கனைப் பாண்டியப் பிரதானியென்று அடையாளங் காண்பதற்கு ஏதுவான மூன்றாவது காரணமாகும். சோழகங்க தேவன் பாண்டிநாட்டிலிருந்து படையெடுத்துச் சென்ற காலத்தில் முதலாம் புலனேகபாகு இலங்கை முழுவதிலும் ஆட்சி அதிகாரம் பெற்றிருக்கவில்லை. அங்கு பல வருடங்களாகப் பாண்டியரின் மேலாதிக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது.¹⁰⁶ சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுடைய ஆட்சியிலே (1251 – 1271) பாண்டியரின் மேலாதிக்கம் இலங்கையின் வடபகுதியிலும் வடகிழக்குப் பகுதியிலும் ஏற்பட்டது. அவன் இலங்கையைக் கைப்பற்றினானென்று அவனது திருப்புக்குழிச் சாசனம் கூறும்.¹⁰⁷ அவனுடைய ஆறாம் ஆண்டு முதல் எழுதப் பெற்ற மெய்க்கீர்த்தியில் “துலங்கொளி மணியுஞ் சூழிவேளமும் இலங்கை காவலனை இறை கொண்டருளி என்னும் தொடர்கள் வருகின்றன. இவற்றுக்குப் பின்னால் “வருதிறை மறுத்தாங்கவனைக் கருமுகில் வேழங் காலிற் சேர்த்து” என்னுஞ் சொற்றொடர் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது.¹⁰⁸ சுந்தர பாண்டியனின் ஆட்சியிற் பாண்டியர் இலங்கையின் வேந்தன் ஒருவனிடமிருந்து திறை பெற்றார்கள் என்பதும் பின் அவ்வேந்தன் திறை செலுத்த மறுத்த பொழுது அவனைப் போரிலே வென்று ஒடுக்கினார்கள் என்பதும் இவற்றால் உணரப்படும்.

அவ்வேந்தன் சாவகத்திலிருந்தும் இலங்கைக்குச் சென்று, அதன் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றி, அங்கு அரசு புரிந்தவன் என்பதும் சுந்தர

பாண்டியனுடைய துணையரசனாகிய வீரபாண்டியனின் சாசனங்கள் மூலம் தெளிவாகின்றன.¹⁰⁹ “ஈழமும் சோணாடும் சாவகன் முடியும் முடித்தலையும் கொண்டருளிய ஸ்ரீ வீரபாண்டிய தேவர்” என்னும் வர்ணனை வீரபாண்டியனின் மெய்க்கீர்த்தியிற் காணப்படுகின்றது. அவன் ஈழம் மீது படையெடுத்துச் சென்று சாவகனைப் போரிலே கொன்றானென்றும் அவனுடைய அரச சின்னங் களையுஞ் செல்வங்களையுங் கவர்ந்து கொண்டு, தந்தை ஆண்ட தேசத்தில் ஆட்சி புரியும் உரிமையினைச் சாவகனுடைய மைந்தனுக்கு வழங்கினா னென்றும் குடுமியான்மலைச் சாசனம் வர்ணிக்கின்றது.¹¹⁰ வீரபாண்டியன் தானடைந்த வெற்றியின் சின்னமாகத் திரிகூடகிரியிலும் கோணமலையிலும் பாண்டியரின் சின்னமாகிய இணைக்கயல்களின் வடிவத்தைப் பொறித்தான். திருகோணமலைக் கோட்டையின் வாசலில் அமைக்கப்பட்டுள்ள குளக் கோட்டன் கல்வெட்டின் மேலே காணப்படும் மீனூருவங்கள் வீரபாண்டியனாற் பொறிக்கப்பட்டவை. வீரபாண்டியனும் அவனுடைய படைகளும் ஒரு சமயத்திற் கோகர்ணத்திலே தங்கியிருந்தனர் என்றும் அவர்கள் திருகோணமலை வழி யாகத் திரும்பிச் சென்றார்கள் என்றும் ஊகித்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

வீரபாண்டியனிடமிருந்து அரசரிமையைப் பெற்றுக்கொண்ட சாவக னுடைய மைந்தனுக்கு பின் என்ன நேர்ந்தது என்பது தெரியவில்லை. ஆயினும், இலங்கையின் வடக்கிலும் வடகிழக்கிலுமுள்ள பகுதிகளைப் பாண்டியர் தங்கள் இராச்சியத்தின் ஒரு மண்டலமாக அமைத்துக் கொண்டனர். மகாவம்சம் குறிப்பிடும் காலிங்கராயன், சோழகங்க தேவன் என்போரின் தலைமையில் நடைபெற்ற இலங்கை மீதான படையெடுப்புகள் இந்த மாற்றங் களோடு தொடர்புடையனவதால் வேண்டும். இப்படையெடுப்பினைக் குறித்து முன்பு மேல்வருமாறு எழுதினோம் :

“போதிய சான்றாதாரங்கள் இல்லாத காரணத்தால் இப்பிரதானிகள் இருவரதும் படையெடுப்பின் முக்கியத்துவத்தினை மதிப்பீடு செய்ய முடியவில்லை. அவர்களின் தாக்குதல்களைப் புலனேகபாகு முறியடித்தான் என்று குளவம்சம் கூறுவதால், அவனுக்கு எதிரான இந்தப் படையெடுப்பு அதன் குறிக்கோளைப் பொறுத்தவரையிலே தோல்வியில் முடிந்ததென்று கொள்ளலாம். ஆயினும் அது வேறொரு திசையிலே வெற்றி ஈட்டியது என்று கருதுவதற்கு இடமுண்டு. ஈழம் முதலான நாடுகள் பலவற்றைக் கைப்பற்றியதாகக் குலசேகரனின் சாசனங்கள் குறிப்பிடுவதால் இலங்கையின்

வடபகுதியிலே சாவகர் ஆண்ட இராச்சியத்தைப் பாண்டியர் மீண்டும் கைப்பற்றிவிட்டனர் என்ற கருத்தை முன்வைக்கலாம்.”¹¹¹

இவற்றின் அடிப்படையிலே நோக்குமிடத்து மகாவம்சம் குறிப்பிடும் சோளகங்க தேவனையே திருகோணமலைக் கோட்டையிற் கிடைத்த சாசனம் தேவ: ஸ்ரீ சோடகங்க என்று குறிப்பிடுகின்றது எனக் கொள்வது மிகவும் பொருத்தமானது. அதன் காரணமாக இச்சாசனம் ஒரு வரலாற்று மூலம் என்ற வகையில் ஒரு புதிய பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றது. அது பாண்டியரின் மேலா திக்கம் தொடர்பான ஒரு ஆவணமாகிவிடுகின்றது. சாசனத்தின் வரிவடிவங் களைப் பற்றிய பரணவிதானவின் கருத்தும் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

முன்பு, சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் ஈழத்து ஆட்சியை, வேந்தன் ஒருவனைப் போரிலே கொன்றுவிட்டு, அவனுடைய மகனுக்கு வழங்கியபின் கோகர்ண தரிசனம் பண்ணிவிட்டு, திருகோணமலையிலும் திரிகூடத்திலும் தனது வெற்றியின் சின்னமாக மீனூருவங்களைப் பொறித்தான். பின்னர், மாறவர்மன் குலசேகரனது ஆட்சியில், இலங்கையின்மேற் படையெடுத்துச் சென்ற பாண்டியர் பிதானியான சோழகங்கன் தனக்குக் கிடைத்த வெற்றியினைக் கொண்டாடும் வண்ணமாகக் கோகர்ணத்திற்குச் சென்று, அங்கே ஆலய தரிசனம் பண்ணி, புஷ்பாபிஷேகம் செய்து, தானம் வழங்கிச் சிலாலேகஞ் செய்வித்தான் போலத் தெரிகின்றது. பாண்டியரின் மேலாதிக்கம் ஏற்பட்டிருந்த பகுதிகளிலே திருகோணமலை அவர்களின் பிரதான தளமாக அமைந்திருக்கலாம்.

சோழகங்கனைப் பாண்டியப் பிரதானி ஒருவனென்று கொள்ளுமிடத்து ஸ்ரீ தக்ஷிண கைலாசபுராணம், கோணேசர் கல்வெட்டு ஆகியவற்றிலுள்ள கதைகளையுந் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இவற்றுள் முதலாவது நூலின் பாயிரச் செய்யுளிற் குளக்கோட்டனின் பெயர் சோழகங்கன் என்று சொல்லப்படுகின்றது. குளக்கோட்டன் திருகோணமலை, கட்டுக்குளம் பற்று ஆகியவற்றில் வன்னிபங்களை நியமித்தமை பற்றிக் கோணேசர் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. அந்நூலிற் கூறப்படும் வன்னிபங்கன் பாண்டி நாட்டுத் தொடர்புடையவர்கள். பூபால கோத்திர வன்னிபங்கன் மதுரை நகரால் வந்தோரின் வம்சாவழியினர் என்பதும் கட்டுக்குளம் வன்னிபங்களின் முன்னோர்கள் திருநெல்வேலிப் பிரதானிகள் என்பதுங் கவனித்தற்குரியனவாகும்.¹¹³ குளக்கோட்டன் கதையில் நீண்டவொரு காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த வரலாற்றம்சங்கள் கலந்துள்ளன. அதிலே சோழராட்சிக் காலத்துக்குரிய செய்திகளும் பாண்டியரின் மேலாட்சிக்

காலத்து நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய விவரங்களுங் கலந்துவிட்டன.¹¹⁴ கோணேசர் கல்வெட்டில் வன்னிபங்களின் நியமனங்கள் பற்றிச் சொல்லப்படும் விவரங்கள் பாண்டியருடன் தொடர்புடையன என்று கொள்ளத்தக்கவை.

இச்சமயத்தலே பாண்டிநாட்டு வன்னியராசனான சோழகங்கனைப் பற்றிய விவரங்களைக் கவனித்தல் அவசியமாகின்றது. அவ்விவரங்கள் உபாஸக ஜனாலங்கார என்னும் பாளி நூலில் உள்ளன. அதனைக் குணாகரப் பெரும்பள்ளியில் வசித்த சிங்களாசாரியரான பதந்த ஆநந்த தேரர் எழுதினார். குணாகரப் பெரும்பள்ளி ஸ்ரீ வல்லவ மங்கலம் (சிரி வல்லவ நாமேன விஸ்ஸுதே பவரே புரே) என்னும் நகரில் அமைந்திருந்தது. அது பாண்டி நாட்டுச் சோழகங்கன் என்னும் வன்னிராசனால் (பாண்டு பூமண்டலே யோ பூ வஞ்ஞோ சாமந்த பூமிபோ ஸச்ச ஸந்தோ நய தக்கோ சோளகங்க தி விஸ்ஸுதோ) அமைக்கப் பெற்றது.¹¹⁵ முன்பு தமிழர் (மாகன்) நடத்திய படையெடுப்புகளின் விளைவாக இலங்கைத் தீவின்னிலும் வெளியேறிய பிரபலமான தேரர்கள் அதனைப் புகலிடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

உபாஸக ஜனாலங்காரவிற காணப்படும் குறிப்பு பலவகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும். பாண்டியரின் சாமந்தருள் ஒருவன் வன்னியர் என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றிருந்தான் என்பதையும், அவனுடைய பெயர் சோழகங்கன் என்பதையும் அதன் மூலமாக அறிகின்றோம். எமது சாசனங் குறிப்பிடும் சோழகங்கன் குணாகரப் பெரும்பள்ளியை அமைத்த சோழகங்களின் வம்சத்தோடு தொடர்புடையவனாதல் கூடும். திருகோணமலை பற்றிய தமிழ் நூல்களிலே குளக்கோட்டனாகிய சோழகங்கன் பிரதானிகளைப் பாண்டி நட்பிலிருந்து அழைத்து வந்து வன்னிபம் என்னும் பதவியை அவர்களுக்கு வழங்கினான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்பொழுது கோணேஸ்வரம் பற்றிய பரிசீலனையில் ஒரு புதிய திருப்பம் புதிய சிந்தனைகளின் வழியாக ஏற்படுகின்றது. அது வரலாற்றில் ஒரு முன்னேற்றமாகும்.

பதவியாவிற் பேரிளமையாரின் சாசனம்

பதவியாவிலே, அகழ்வாய்வுகள் நடைபெற்ற பொழுது 1961 இல், ஒரு தமிழ்ச் சாசனம் கிடைத்துள்ளது. அது 3 அடி 8 அங்குல நீளமும் 1 அடி

அகலமுங் கொண்ட கற்றாணின் ஒரு முகத்தில் 16 வரிகளில் எழுதப் பட்டுள்ளது.¹¹⁶ மங்கல மொழியான ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கிரந்த எழுத்துகளில் அமைந் துள்ளது. அதனைத் தவிரச் சாசனத்தின் மற்றெல்லாப் பகுதிகளும் தமிழ் வரிவடிவங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கைத் தொல்பொருளியல் திணைக்களத்தினர் உருவாக்கிய சாசனப் படியை ஆதாரமாகக் கொண்டு, அதனைப் படித்துச் சாசனத்தின் வாசகத்தையும் அதன் புகைப்படத்தையும் விளக்கக் குறிப்புகளோடு ஆ. வேலுப்பிள்ளை 1972 இல் வெளியிட்டார்.¹¹⁷ இச்சாசனம் செய்யுள் வடிவில் அமைந்துள்ளது என்றும் அது 12 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதென்றும் அவர் கூறுவார். மேலும், சாசனத்தின் வாசகத்தை ஆறு வரிகளிலும் செய்யுள் வடிவிலும் மேல்வருமாறு அவர் அமைத்துள்ளார்.

உத்தமர் தங்கோயில் வலகழி எனலும்
நித்த நியமம் நெறி வளர் சித்தமுடன் சீர் - இளமை சேர்ந்த
பதியில் வினைய் ஆரம்ப பேரிளமையார்த்துக்கள்
போதா வாயிரங் கொண்டுரைப்பர் திரு
சுத்தமாக முயன்றான் முயன்ற திரு.¹¹⁸

இந்தச் சாசனத்தின் வாசகத்தைப் பற்றி விளக்குமிடத்து வேலுப் பிள்ளை மேல்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“இது சைவ சமயந் தொடர்பாக இலங்கையில் இயற்றப்பட்டு, இதுவரை கிடைக்கப்பெற்ற செய்யுள்களில் மிகப் பழைமையானதாகலாம். இது இலங்கையில் வாழ்ந்த ஒரு புலவனால் இலங்கையில் இயற்றப்பட்ட செய்யுளாதல் வேண்டும். இது இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா என்ற செய்யுள் வகைக்குரியது போலத் தெரிகிறது.”

“இச்செய்யுள் வணிக கணம் ஒன்றினைப் பற்றிப் பாடப்பெற்றது என்பது தெளிவாகும். அது செல்வம் தேடுதலைப் பற்றிக் குறிப்பிடு கின்றது; அதுவும் மாசிலாத வகையில் அதனைச் சம்பாதிப்பதனைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவ்வாறு அடையப்படும் செல்வமானது எல்லாவற்றுக்குங் காரணராகி, என்றும் இளமையுடையவராக விளங்கும் ஈஸ்வரனுடைய பாதத்தின் துள்களை நாள்தோறும் ஆயிரம் மலர்கொண்டு பரவிப் போற்றுவதாற் கிடைக்கும் அருளாகிய செல்வத்தை நிகர்க்கும் என்று சொல்லப்படுகின்றது.”¹¹⁹

பேரிளமையார் எனச் சாசனத்தில் வரும் சொல் கடவுளைக் குறிக்கும் என்பதும் சாசனம் வணிகரைப் போற்றுகின்றது என்பதும் முன்பு இங்கு குறிப்பிட்ட சாசனம் பற்றிய விளக்கத்துக்கு ஆதாரமான சிந்தனைகளாகும். ஆயினும், இச்சாசனத்தின் புகைப்படத்தையும் எமக்குக் கிடைத்துள்ள சாசனப் படியையும் ஆராய்ந்த பொழுது வெளியிடப்பட்டுள்ள சாசன வாசகத்திலே சிலவிடங்களிலே திருத்தம் செய்யவேண்டும் என்பது தெளிவாகியது.¹²⁰ சாசனத்தின் முற்பகுதியிலுள்ள 9 வரிகளையும் வேலுப்பிள்ளை எதுவித பிழையுமின்றி வாசித்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனைய ஏழு வரிகளிலுமுள்ள பகுதி அவருடைய வாசகத்தில் மேல்வருமாறுள்ளது:

“பதியில் விளை - ஆரம்பப் பேரிளமையார்த் துகள் போதாவாயிரங்
கொண்டு ரைப்பர் திரு சுத்தமாக முயன்றான் முயன்ற திரு.”¹²¹

விசையராமப்
பேரிளமையாரின்
சாசனம்

விளையாரம்பப் பேரிளமையார்த் துகள் என்ற தொடரிலுள்ள விளையாரம்ப, துகள் என்ற சொற்கள் பிழையானவை. விளையாரம்ப என்ற பதம் பொருளற்றது. அதனையும் அதற்கு மேலே வரும் சொல்லையும் விசையராமப் பேரிளமையார் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. அதிலுள்ள எழுத்துகள் சாசனத்திலே தெளிவாகத் தெரிகின்றன. எனவே, சாசனம் சிவபெருமானையன்றிப் பேரிளமையாரில் ஒருவனாகிய விசையராமனையே குறிப்பிடுகின்றது.¹²² பதவியாவில் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பு கிடைத்த துண்டமாகிய சாசனமொன்று விசையராசப் பேரிளமையார் என்னும் ஒரு குழுவினரைக் குறிப்பிடுகின்றது.¹²³ பேரிளமையாரைக் குறிக்கின்ற சாசனம் என்ற வகையிலே செய்யுள் வடிவான பதிவியாச் சாசனத்தின் முக்கியத்துவம் அதனால் மேலும் ஏற்றம் பெறுகின்றது.

துகள் என்ற சொல்லின் அடையாளம் சாசனத்திற் காணப்படவில்லை. பன்னிரண்டாம் வரியிலே து என்னும் எழுத்துக் காணப்படவில்லை. சாசனத்திலுள்ள நு என்பதைப் பிழையாக அடையாளங் கண்டதன் விளைவாகத் துகள் என்ற சொல்

உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. நு என்னும் எழுத்துக்கு முன்னால் த என்பதும் அதற்குப் பின்பு கள் என்னும் அடைமொழியும் உள்ளதால் தங்கள் என்பதே கல்வெட்டிற் பதிவாகியுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது. தங்கள் என்னுஞ் சொல்லுக்கு மேலாலே காணப்படும் எழுத்துகளைப் பேர் என்று கொள்ள முடிகின்றது. பன்னிரண்டாம் வரியிலுள்ள கடைசிச் சொல்லைப் பேர் என்று கொள்ளுமிடத்துப் போதாவாயிரம் என்ற சொல்லைக் காணமுடியாது. பன்னிரண்டாம் வரியில் நா என்பதே முதலெழுத்தாக அமைந்திருப்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அதனால் அவ்வரியிலுள்ள முதலாவது சொல்லை நாவாயிரம் என்று அடையாளங்காண முடிகின்றது. பதினான்காவது வரியின் இறுதியான எழுத்து ரு போலத் தெரியவில்லை. அதனைக் க என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. அடுத்த வரியிலுள்ள மூன்று சொற்களையும் கந்த என அடையாளங் காணலாம். இந்த அவதானிப்புகளின் அடிப்படையில் 12 ஆம் வரி முதலான சாசனப் பகுதியை மேல்வருமாறு அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

தங்கள் பேர் நாவாயிரங் கொண்டுரைப்பர்
திக்கந்தமாக முயன்றான் முயன்ற திரு.

இதுவரை கவனித்தவற்றின் அடிப்படையிலே சாசனத்தின் வாசகம் முழுவதையும் மேல்வருமாறு வடிவமைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ :

உத்தமர் தங்கோயில் வலகழி எனலும்

நித்த நியமம் நெறிவளர் சித்தமுடன்

சீரிளமை சேர்ந்த பதியில்

விசையராமப் பேரிளமையார் தங்கள் பேர்

நாவாயிரங் கொண்டுரைப்பர்

திக்கந்தமாக முயன்றான் முயன்ற திரு.¹²⁴

இச்சாசனத்தில் உத்தமர் கோயில், பதி என்னும் தலம், விசையராமப் பேரிளமையார், திசையனைத்துஞ் சென்று செல்வம் தேடுதல் என்னும் நான்கு விடயங்கள் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது.

உத்தமர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் சிவபெருமானுக்கும் திருமாலுக்கும் புத்தர் பெருமானுக்கும் உரியவொன்றாகும். தேவார திருவாசங்களிற் பலவிடங்களிலே உத்தமர் என்று சிவனைப் போற்றியுள்ளனர். மூன்றாம் சிவாலயம் என்று தொல்பொருள் திணைக்களத்தவர் பெயரிட்டுள்ள சிவாலயத்தின் இடிபாடுகளிடையில் இச்சாசனங் கிடைத்துள்ளமையாற்

சாசனங் குறிப்பிடும் உத்தமர் தங்கோயில் சிவாலயம் என்பதில் எதுவிதமான ஐயமுமில்லை. அந்தச் சிவாலயம் வலகழி என்னும் பெயருடன் விளங்கியது என்பதை இச்சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. சாசனமும் அதனைப் பற்றியதாகும்.

“நித்த நியமம் நெறிவளர் சித்தமுடன் சீரிளமை சேர்ந்த பதியில்” என வரும் சாசனத் தொடரிலே பொருள் சிலேடையாக உள்ளது. நியமம், பதி என்னும் சொற்கள் பலபொருள் குறிக்கும் சொற்களாகும். நியமம் (நிகம) என்பது வணிகத் தலங்களைக் குறிக்கும்.

அது ஆகம்பிரகாரமான, சாஸ்திரீகமான நெறிமுறைகளையும், வழிபாடு தொடர்பான ஏற்பாடுகள், அறக்கட்டளைகள் என்பவற்றையுங் குறிக்கும். ஆலயம், குடியிருப்பு, நகர், ஊர் என்பவற்றைப் பதி என்று குறிப்பிடுவது வழமை.¹²⁵ அது ஒரு இடப்பெயராகவும் வழங்கியது. பதவியா என இந்நாட்களில் வழங்கும் ஊர் எமது சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்திற் பதி என்று சொல்லப்பட்டது. சாசனச் செய்யுளில் வரும் பதியினைப் பதி நகரம் என்று கொள்ளுமிடத்து அதன் அடைமொழியான “நித்த நியமம் நெறிவளர் சித்தமுடன் சீரிளமை சேர்ந்த” என்பதில் வரும் நியமம் என்ற சொல்லை வியாபாரத் தலம் என்று கொள்ளலாம். பொலன்னறுவைக் காலத்திலே பதி நகரம் ஐப்பொழில்பட்டினம் என்னும் பெயருடன் விளங்கிய வணிக நகரமாயிருந்தமை இங்கு கவனித்தற்குரியது. எனவே, பதி பற்றிய அடைமொழி “நாள் தோறும் வணிக தர்மத்தை வளர்ப்பவர்களுடைய வளமானதும் நவமானதுமான பட்டினத்தைக் குறிப்பதென்று கொள்ளலாம்.

பதி என்பதை ஆலயத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் கொள்ளுமிடத்து அதனை வலகழி என்னும் கோயில் பற்றிய குறிப்பாகவுங் கொள்ளலாம். அவ்வாறாகில் “நித்த நியமம் நெறிவளர் சித்தமுடன் சீரிளமை சேர்ந்த” என்னும் அடைமொழிகள் சமயாசாரங்கள், கோயில் வழிபாடுகள் போன்றன பற்றியனவாகக் கொள்ளத்தக்கவை. சீரிளமை சேர்ந்த பதி என்னும் தொடர் பதியான வலகழி என்னும் ஆலயம் புதிதாக அமைக்கப் பெற்றது என்று கருதுவதற்கு ஏதுவாகின்றது. இச்சாசனம் வலகழியான சிவாலயம் அமைக்கப்பட்ட பொழுது அதன் தாபனத்தைப் பிரகடனஞ் செய்யும் சாதனமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, அது பதவியாவில் அமைந்திருந்த சிவாலயம் ஒன்றினைப் பற்றிய நினைவுச் சின்னமாகும். இலங்கையிற் சிவாலயம் ஒன்றினைப் பற்றிய, இதனைப் போன்ற , சின்னம் வேறொன்றும் இல்லை.

விசையராமப் பேரிளமையார்

விசையராமப் பேரிளமையார் சிறப்புமிக்கவன் என்பதைச் சாசனம் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. விசையராமப் பேரிளமையார் தங்கள் பேர் நாவாயிரங் கொண்டுரைப்பர் என்று சொல்லப்படுகின்றது. அவரைப் புகழ்ந்து பல முறையாகப் போற்றுவார்கள் என்பதை உயர்வு நவீர்ச்சியிற் சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. பதியில் அவனைப் புகழ்ந்து போற்றுவதற்கான காரணம் வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படவில்லை. சாசனம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் அதனைச் சொல்ல வேண்டிய தேவையும் இருக்கவில்லை. ஆயினும், சுமார் எழுநூறு வருடங்களுக்குப் பின்பு சாசனத்தை வாசிப்பவர்களுக்கு அது புலப்படுவ தில்லை. இச்சாசனத்திலுள்ள விவரங்களையும் சாசன வழக்குகளையும் அடிப் படையாகக் கொண்டு நோக்குமிடத்து வலகழி என்பதோடு விசையராமன் நெருங்கிய தொடர்புடையவன் என்பது தெளிவாகின்றது. அக்கோயில் அவனது திருப்பணி போலத் தெரிகின்றது. ஆலயங்களைத் தாபனஞ் செய் தவர்களின் நாமங்களை ஆராதனை வேளைகளிற் புகழ்ந்து போற்றும் வழமையுண்டு.¹²⁶

சாசனத்தின் முடிவிலே திக்கந்தமாக முயன்றான் முயன்ற திரு என்னும் தொடர் வருகின்றது. அதனைத் தனி வசனமாகவுங் கொள்ளலாம். அது திசையனைத்துஞ் சென்று தேடும் செல்வத்தைக் குறிக்கும். அந்த வகையில் அது விசையராமன் வணிகரான திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர் கணத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதை உணர்த்தும். அத்துடன் அக்கையவனாகிய விசையராமன் செய்த திருப்பணியையும் குறிக்கும். எனவே, விசையராமன் வணிககணத்த வரோடு உறவு கொண்டவன், வலகழி என்னும் கோயில் அவனது திருப்பணியாகும் என்பவற்றைச் சாசனக் குறிப்புகளால் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

பேரிளமையார்

பதவியாவிலே பேரிளமையார் என்னும் சமூகத்தவர் இருந்தனர் என்பதை இச்சாசனத்தின் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. முன்னே குறிப்பிட்டவாறு அங்குள்ள பேரிளமையாரைப் பற்றி வேறொரு சாசனமும் குறிப்பிடுகின்றது. “விஜயராச [ப்] பேரிளமையாரில் கீழைச்சேரி இளமையார் சேதார்” என்ற

தொடர் சிதைவடைந்த அச்சாசனத்தின் முடிவிலே காணப்படுகின்றது.¹²⁷ விஜயராசன் பெயரால் வழங்கிய பேரிளமையார் என்னும் குழுவினரைப் பற்றி இச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்றமை கவனித்தற்குரியது. கீழைச்சேரியில் வாழ்ந்த இளமையார் அக்குழுவைச் சேர்ந்தவன்.

இலங்கையிற் பேரிளமையாரைப் பற்றிய குறிப்புகள் பதவியாவிலுள்ள கல்வெட்டுகளில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. பேரிளமையார் என்போர் எத்தகைவர்கள்? அவர்கள் பதவியாவிற்கு எப்பொழுது வந்தார்கள்? எவ்வாறு வந்தார்கள்? இவ்வாறான வினாக்களுக்கு விடை காண்பதற்கு எமது பார்வையைச் சமகாலத் தமிழகத்தின் மீது செலுத்த வேண்டும்.

சோழப்பேரரசர் காலத்துச் சாசனங்கள் பலவற்றிலே பேரிளமையார் பற்றிய விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. அவர்கள் வேளாண்மை செய்வோர் என்பதை அவற்றின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. பிரம்மதேயங்கன் சிலவற்றின் பிடாகைகள் பல ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு, பேரிளமை நாடு என்னும் பெயரால் வழங்கி வந்தன. பேரிளமைநாடு பற்றி இல. தியாகராஜன் மேல்வருமாறு கூறுவார்.

“பிரம்மதேய ஊர்கள் நாடு என்னும் வருவாய்த்துறை நிருவாக அமைப்பிலிருந்து தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு அரசின் நேரடி நிர்வாகத்தின் கீழ் வளநாடு என்னும் அமைப்புடன் சேர்க்கப்பெற்றது என மேலே பார்த்தோம். அதே சமயம் பிரம்மதேயங்களும் இவற்றோடு இணைக்கப்பட்டிருந்த பிடாகைகள், தேவதான, இறையிலி ஊர்கள் ஆகியன பேரிளமை நாடு என்னும் பெயரில் தனி நிருவாகமாக உருவாக்கப்பட்டு பேரிளமையார் என்னும் பெயர் கொண்ட நாட்டார் குழுவால் நிருவகிக்கப்பட்டன என அறிகிறோம். பேரிளமை நாடு பற்றிய ஆய்விலிருந்து பேரிளமையார் என்போர் பிரம்மதேய ஊர்ப்பகுதி களில் வாழ்ந்த வெள்ளாள இன நிலக்கிழார்கள் என்றும், இவர்களின் கீழ் இருந்த நிருவாகப் பகுதி பேரிளமை நாடு எனவும், பேரிளமையார்களைக் கொண்ட நிருவாகக்குழு பேரிளமை நாட்டார் எனவும் அழைக்கப்பட்டதாக அறிகிறோம்.”¹²⁸

முடிகொண்ட சோழ சதுர்வேதிமங்கலத்தில் மூன்று பேரிளமை நாடுகள் இருந்தன என்பதை மேல்வரும் சாசனக் குறிப்புகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது:

1. “முடிகொண்டசோழ சதுர்வேதிமங்கலத்துப் பிடாகை உத்தம சோழப் பேரிளமை நாட்டுச் செவ்வேரி.”
2. “இவ்வூர் பிடாகை மதுராந்தக பேரிளமை நாட்டு கிழியூர், பட்டுர்...”
3. “இவ்வூர் கீழ்ப்பிடாகை இராசேந்திர சோழப் பேரிளமை நாட்டு மருங்கில் கட்டளையடைந்தபடி.”¹²⁹

தனியூராய் அமைந்த உத்தரமேரூர் சதுர்வேதி மங்கலம் பற்றிய முதலாம் இராஜராஜ சோழன் காலத்துச் சாசனங்களிலும் பேரிளமையார் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. பல சமயங்களில் விளக்கெரிப்பதற்கு வழங்கப்பெற்ற தானங்கள் பேரிளமையாரின் பொறுப்பாக விடப்பட்டன. அவனது 21 ஆம் ஆட்சியாண்டில் ஸ்ரீ வெளி விஷ்ணுகிருகத்துக்கு விளக்கெரிப்பதற்கு நாராயணச் சேரியிலுள்ள ஒருவர் வழங்கிய தானம் பேரிளமையாரின் பொறுப்பாகச் சபையாரால் விடப்பட்டது.¹³⁰ இராஜராஜனது 22 ஆம் ஆண்டிலே, அக்கோயிலில் எரிப்பதற்கென்று வாமனச்சேரியிலுள்ள பிராமணப் பெண் ஒருத்தி விளக்கொன்றைத் தானமாகக் கொடுத்தாள். சபையார் அதனைப் பேரிளமையாரிடம் ஒப்படைத்தனர்.¹³¹ அரசனது 23 ஆம் ஆண்டிலே மலை நாட்டுத் தண்ணீர்முட்டத்து உதயன் ஆதித்தன் அதே கோயிலில் விளக்கெரிப்பதற்கு நன்கொடையாக ஆடுகளை வழங்கினான். அவனுடைய நன்கொடையினை ஒப்புக்கொண்ட பேரிளமையார் விளக்கெரிக்கச் சம்மதித்தனர்.¹³²

பிரம்மதேயங்களோடு மட்டுமன்றி நகரங்களோடும் பேரிளமையார் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருந்தனர் போலத் தெரிகின்றது. நகரம் மாமல்லபுரத்தில் இராஜராஜனது காலத்திற் பேரிளமையார் இருந்தனர். அவனது 25 ஆம் ஆண்டில் அரசாங்க அதிகாரியின் கட்டளைப்படி நகரத் தாருக்கும் பேரிளமையாருக்கும் நிலப்பங்குகளும் சில சிறப்புரிமைகளும் வழங்கப்பெற்றன. நகரம் மாமல்லபுரத்து ஜலசயன தேவர் கோயிலின் நந்தாவனத்திலிருந்து ஆழார் கோட்டத்துக் காரியங்கள் ஆராய்கின்ற புதுக் குடியான் ஏகாதிரன் ஐம்பதின்மன் என்பானுடைய கட்டளைப்படி அவை வழங்கப் பெற்றன.¹³³ பேரிளமையார் நகரம் மாமல்லபுரத்தில் வாழ்ந்த ஒரு பிரிவினர் என்பதும் அவர்கள் சமுதாயக் கட்டமைப்பில் நகரத்தாருக்கு நிகரானவர்கள் என்பதும் சாசனக் குறிப்பின் மூலம் தெளிவாகின்றது.

வெண்ணாயில் வெண்காடும் வெண்ணாயில் ஐநூற்றுவன் பள்ளியும்

முதலாம் இராஜராஜனது ஆட்சியில், ஈழம் சோழப் பேரரசின் பாகமாகி, மும்முடிச் சோழமண்டலமாக மாற்றமடைந்த காலத்திலே, பேரிளமையார் நானாதேசி வணிகரோடு ஈழ நாட்டிற்குச் சென்று பதவியாவிலே தங்கியிருந்தனர் என்று கருதமுடிகின்றது. இராஜராஜனது 20 ஆம் ஆண்டளவிற பதவியாவிலே இரவிகுலமாணிக்க ஈஸ்வரம் என்னும் சிவாலயம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கோயிலுக்கு விளக்கு, மணி, பொன் முதலான வற்றைப் பலர் தானமாக வழங்கினார்கள். ¹³⁴ அவர்களில் ஒருவன் வெண்ணாயில் வெண்காடன். அவனைப் பற்றிய குறிப்பின் மூலமாகப் பதவியாவிற்குப் பேரிளமையார் சென்றமையினையும் அங்கு அவர்கள் ஐநூற்றுவரோடு கொண்டிருந்த தொடர்பினையும் விளக்க முடிகின்றது.

வெண்ணாயில் என்பது புதுக்கோட்டை மாநிலத்தில் முற்காலங்களில் அமைந்திருந்த ஊரொன்றின் பெயராகும். அங்கு காணப்படும் சாசன மொன்றின் வாசகம் மேல்வருமாறுள்ளது:

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திருவெண்ணாயில்
ஐநூற்றுவன் பெரும்பள்ளி திருவாய்த்
தலமாடம் சயவீரப் பேரிளமையார். ¹³⁵

திருவெண்ணாயில் என்னும் தலத்திலே ஐநூற்றுவன் பெரும்பள்ளி என்னும் சமணப்பள்ளி இருந்தது. அது வணிக கணமான ஐநூற்றுவரின் பெயரால் வழங்கியது. அது ஐநூற்றுவரின் பொறுப்பிலுள்ள நிறுவனாமாதல் வேண்டும். அதன் முகமண்டம் சயவீரன் என்னும் பெயர் கொண்ட பேரிளமையாரின் திருப்பணியாகும். இவ்விவரங்கள் வெண்ணாயில் சாசனத்தின் மூலம் கிடைத்தவை. திருவெண்ணாயில் சமணப்பள்ளியோடு பேரிளமையாரும் ஐநூற்றுவரும் பந்தமாயிருந்தனர். அவர்களுக்கிடையில் நெருங்கிய உறவுகள் ஏற்பட்டிருந்தமை அதனாலே தெளிவாகின்றது. பதவியாவிலே, சோழராட்சி ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில் நானாதேசி வணிகரும் அரசியற் பணிமக்களும் சிவாலயமொன்றை அமைத்து, அதற்கு நன்கொடைகளை வழங்கிய பொழுது வெண்ணாயில் வெண்காடன் என்பவனும் அவர்களோடு கூடித் தானம் வழங்கினான். வெண்ணாயில் என்னும் ஊர் அடங்கிய பகுதிகளிலிருந்து சென்ற ஐநூற்றுவரோடு பேரிளமையாரும்

முதலாம் இராஜராஜனது காலத்திலே கூடிச் சென்று பதவியாவிலே தங்கியிருந்தனர் என்று கருதலாம். வெள்ளாளர் சில சமயங்களிலே வணிகரோடு இணைந்து செயற்பட்டனர். இராஜராஜனது காலத்தில் வணிக மாநகரமான நகரம் மாமல்லபுரத்திலே பேரிளமையார் இருந்தனர் என்பதை முன்பு கவனித்தோம். அதே போல இலங்கையில், வணிக நகரமான ஐப்பொழில் பட்டினம் என்னும் பதியிலே பேரிளமையாரும் குடிகளாகிவிட்டனர். அங்கு அவர்கள் வணிகரோடு கூடி வாணிப முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர் என்று கொள்வதற்கு விசையராமனைப் பற்றிய சாசனச் செய்யுள் ஏதுவாகின்றது. சிலசமயங்களில் நகரத்தாரின் நடவடிக்கைகளில் வெள்ளாளரும் பங்குகொண்டனர்.

தெலிங்க குலகாலபுரமான குலோத்துங்க சோழபட்டினம் பற்றிய சாசனக் குறிப்பொன்றை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். அதில் “இப்படிக்கு மேற்படியுருடையான் நம்மி சேட்டனான கானாட்டு வேளான் எழுத்து” என்னும் தொடர் காணப்படுகின்றது. ¹³⁶

பதவியாச் சாசனம் பற்றி இதுவரை இங்கு கவனித்தவற்றின் அடிப்படையில் மேல்வரும் முடிவுகளைக் கொள்ள முடிகின்றது. இச்சாசனம் வலகழி என்னும் சிவாலயம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. கோயில் நிர்மாணத்தின் நினைவுச் சின்னமாக அது அமைந்துள்ளது. அது விசையராமன் என்னும் பேரிளமையாரைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றது. விசையராமனை ஆலயத்தின் நிர்மாணகாரனாகக் கொள்ளமுடிகின்றது. அவன் வணிகம் மூலமாகச் செல்வம் ஈட்டியவன் என்று கொள்வதற்குச் சாசனக் குறிப்பு ஏதுவாகும். முதலாம் இராஜராஜன் காலத்திலே பேரிளமையார் புதுக்கோட்டை மாநிலத்து வெண்ணாயில் என்னும் ஊரிலிருந்து வந்தவர்கள் என்றும் அவர்கள் ஐநூற்றுவரோடு தொடர்புடையவர்கள் என்றுங் கருதமுடிகின்றது. இச்சாசனத்தின் வரிவடிவங்கள் நிசங்கமல்லனது காலத்து (1187 – 1196) பாண்டுவாசநுவர என்னுமிடத்திலுள்ள சாசனத்து வரிவடிவங்களோடு ஒப்பிடுமிடத்து வளர்ச்சி நிலையில் முன்னேற்றமானவை. எனவே இதனைப் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கு உரியதாகக் கொள்ளலாம். அது அளவிற சிறியதெனினும் ஒரு வரலாற்று ஆவணமென்ற வகையில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

**அபையகிரி சேதிய வளாகத்துத் தமிழ்க் கல்வெட்டு
எட்டாம் நூற்றாண்டு**

1. செய்பாளி பூ (மி.).....
2. டபைகிரி போதி (யி)
3. ல் கற்படை செய்
4. விச்ச தறை கிழக்
5. கு மேற்கு பதி
6. னோரடி தெற்
7. கு வடக்கு
8. பதினோரடி
9. யும் காசம் ஓர
10. க்கமும்

**குமாரகணத்துப் பேருரார் கல்வெட்டுக்கள்
அநுராதபுரம்**

(1)

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோச் சிரி சங்க (போதி)
2. மாராயற்கி யாண்டைந் தாவ
3. து மார்கழி முன்னைந்தாம் பக்க
4. த்துச் சேக்கிழான் செட்டி சங்கநி
5. டைக் குமாரகணத்துப் பேருரோ (ம்)
6. முப்பதீழக் காச கொண்டிது முத
7. ல் கெடாமல் நிசதி ஒரு திருவமிர்து
8. மொரு நொந்தா விளக்கும் வைப்
9. போமானோம்

(2)

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ
2. ச் சிரி சங்கபோதி மாராயற்கு யாண்
3. டேழாவதிற் சேக்கிழான் சென்
4. னையிடைக் குமாரகணத்துப் பே
5. ருரோம் முப்பதீழக்காச கொண்டிது முதல்
6. கெடாமல் நிசதி ஒரு திருவமிர்து மொரு
7. நந்தாவிளக்கும் வைப்போமானோம்

நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு
அநுராதபுரம்: தொல்பொருள் அருங்காட்சியகம்
காலம் : 09 ஆம் நூற்றாண்டு

3. .... பெருமானடிகளுக்கு வி
4. .... துயிர்விடுகாமலையும்
5. .... யுடையாரையும் திவி
6. .... அட்டுமெவ்வித்துக்கெர்
7. .... யர்க்கொதைப்புள்ளிக்குச் செய்தா
8. .... [கா]ன்னுநாட்டுத் தமிழரிது மிழை[ாட்டு]
9. .... த[துச்] செத்தாரு [மு]ரையில்லாதாருரை
10. .... பெ[ா]தவும் முற்றையுடையாருடை
11. .... வொன்றுங் கொண்டு இப்பள்ளியில் ந
12. .... செய்விப்பதாகவும் புறங்கரை நின்
13. .... நதி[னுக்]கு மூன்று காளைக்குச் செ
14. .... வதாகவும் அமைத்தெர்மித்துக்கு ந
15. .... ட்டாராலு மமைக்கப்பட்ட நால்வரும்
16. .... பள்ளியில் கம்மியருங் கூடி நின்று உட்க
17. .... ண்டு செலுத்துவதாக வமைத்துக் க
18. .... ட்டெவித்தோம் காண்கு நாட்டோமும் உட்க
19. [க]த்துக்குத் திங்குளினுர் காக்கையும் கையுமாவ
20. .... கையுமாக்கொதை யூழிதோறு நிலவித்த
21. .... முர் செய்தமைத்த தன்மத்தைத் தெண்டினாகுழ் பெ
22. .... ரிது நிலவப் பொத்துவார் காண்மினெயிற்
23. .... மஞ்சரி ய[டு]தி[வக] திவெனாரினி ஜமகொல[து]ர்
24. .... ளு[து]கொல[து]ர் [க]விவிலு[து]ர் ரதொவ
25. .... திராஜ[ா]ராஜ[து]ர் விவிலு[து]ர் [க]விவிலு[து]ர் ரதொவ
26. .... உ[து]புராஸ[து]ர் [க]விவிலு[து]ர் [க]விவிலு[து]ர் ரதொவ
27. .... பொதிநிலமர்ந்த புண்ணியன் போலெவ்வயிர்க்
28. .... குந்தீதிலருள் சுரக்குஞ் சிந்தையாருநிலருதன்
29. .... குன்றாத மாதவன் மாக்கோதையொரு யதிப்பாலனுள்

SII 4

நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு
தமிழ்ப்பகுதியின் வாசகம்

3. .... பெருமானடிகளுக்கு விளக்கொன்
4. ... த்திர சிஷ்டநாகுனாரையும்
5. ... உடையாரையும் கிலமா .....
6. ... அமைப்பித்துக் (கொண்டு இதுக்கு)
7. .... மாக்கோதைப் பள்ளிக்குச் செய்த (தர்ம)
8. (ம் இதற்கு) நான்கு நாட்டுத் தமிழரிலுமிழந்
9. (தார்) செத்தா ருரையில்லாதா ருரை (பேசா)
10. ... முற்றாரை யுடையா (ருடைய)ா ரி
11. ... றிலொன்றுங் கொண்டு இப்பள்ளியில் நா (ங்க)
12. (ள்) செய்விப்பதாகவும் புறங்கரை நின்ற
13. ... தினுக்கு மூன்று நாளைக்கு
14. ...செய்வதாகவும் அமைத்தோ மிதனுக்கு நா(ன்கு)
15. .... நாட்டாராலு மமைக்கப்பட்ட நால்வரும் (மாக்)
16. (மாக்கோதைப்) பள்ளியில் கம்மியருங் கூடி நின்று இத்தர்ம்மம்
17. (கொ) ண்டு செலுத்துவதாக வமைத்துக் கல்
18. வெட்டுவித்தோம் நான்கு நாட்டோமும் இததர்
19. மத்தினுக்குத் தீங்கு நின்றார் காக்கையும் நாயுமாவார்
20. ... கையு மாக்கோதை யூழி தோறும் நிலவித் தண்...
21. முர் செய்தமைத்த தன்மத்தைத் தெண்டினை குழ் பெரு
22. நிலத்து நிலவப் போற்றுவார் காண்மினோ நிற்ப

27. போதிநிலமர்ந்த புண்ணியன் போலெவ்வயிர்க்
28. குந்தீதிலருள் சுரக்குஞ் சிந்தையாளன் - ஆதிவருதன்
29. குன்றாத மாதவன் மாக்கோதையொரு தர்ம்மபாலனுள்(ன்)

SII 4:1399

சிந்தனை 1 (4): 32-35

பங்குளிய விகாரைக் கல்வெட்டு

1. ஸ்ரீ கேசரி
2. அரசி பி..
3. ச்சை (ஓ) ன்று

SII 4

**அநுராதபுர மாவட்டத்திற் புதிதாகக்
கண்டுபிடித்த கல்வெட்டுகள்**

1. அரக்கன் கல்லிய
குடில்
2. அரக்கன் சிலா கல்லியது
3. திட ரூபா
ச புறவை

சோழர் காலத்து மாதோட்டத்துக் கல்வெட்டு

முதலாம் முகம்

1. ... சோழ மண்
2. டலத்து கூழத்
3. த்ரிய சிகாம
4. ணி வள நாட் -
5. டு வேளார் நர
6. ட்டுச் சிறு கூ
7. ற்ற நல்லூர் கிழ
8. வன் தாழி கு
9. மரன் ஈழமா
10. ன மும்முடி
11. சோழ மண்
12. டலத்து மா
13. தோட்ட மான
14. ராஜராஜபுர
15. த்து எடுப்பி
16. த்த ராஜராஜ
17. ஈஸ்வரத்து ம
18. ஹா தே₃ வர்க்கு
19. சந்த்₃ராதி₃த்தவ
20. (ல்) நிற்க ராஜரா
21. (ஜ) புரத்து நக

இரண்டாம் முகம்

1. ஐஞக் கொடி நா
2. டான அருமொழி
3. தேவ வள நாட்டு
4. க்கு இசங்கும் பா
5. தைகளால் நிச
6. தம் இரண்டு வட்ட
7. மு(ம்) பிடிலிகை வா
8. ரியும் இவனே மே
9. ல் இறுவதாகவும் இ
10. வ் லூரில் நெய்யும்
11. தறிகளால் கூடி
12. ன முதலும் வட்
13. டத்தால் கூடின
14. ன முதலும் பா
15. தை படவுகளா
16. ல் கூடின முத
17. லுங் கொண்டு
18. திரு கர்த்த₄ (யா) மம்
19. வைய்யாசி விசா
20. கம் ஏழு நாளும்
21. விழாவெடுத்து
22. தீர்த்தம் அட்
23. டுவிப்பதாக
24. வும் ஆய.....
25. விடங் ....

மூன்றாம் முகம்

1. வன் பெருங்
2. கோலால் ஐங்
3. கோல் - உட்பட வ
4. டக்கும் மேல் பா
5. ற் கெல்லை ராஜரா
6. ஜப் பெருந்தெரு -
7. வக்குக் கிழக்கும்
8. வடபாற் கெல்லை
9. கம்மாணச் சேரி
10. க்குத் தெற்கும் இ
11. வ்விசைத்த பெ
12. ரு நான்கெல்லை
13. க்குள் அகப்பட்ட
14. நிலத்தில் இவ்
15. லூர்க் குடி குன்ற
16. ன் தாமன் இருந்
17. த மானிகையு
18. ம் வீடும் தோட்
19. டமும் நீங்கலா
20. கவும் இன்னடு
21. வுட்பட்ட இத்தனை
22. யும் இத்தேவர்
23. க்கு இறைஇலி
24. தேவதான மாவ

நான்காம் முகம்

1. ஒன்றும் பா
2. தை படவுகளால்
3. அக்கம் ஒன்று
4. ம் இவ்வூர் நெய்
5. யும் தறிகளால்
6. தறியால் திங்க
7. ள் அரைக்கால் அக்-
8. கமும் இறுப்பன
9. வற்றில் குடுப்போ
10. ன்னிடை காசின்வா
11. யொரு வட்டமும்
12. கொள்வானிடை ஒ
13. ரு வட்டமும் கொ
14. ள் வதாகவும்
15. ஆக இப்படி கொ-
16. ண்டு பொழுது
17. இரு நாழியாக
18. நிசதம் அறு நா
19. ழி அரிசி திருவமி-
20. ர்தும் அ (டுவிக்கு-)
21. ம் மாணி இரண்டு-
22. க்கு நிசதம் நெல்-
23. லெண்ணையும்
24. மடபதி ஒருவ . . . .

SII 4 : 1412

CTII : 43-46

(இச்சாசனத்தில் ஒவ்வொரு முகத்திலும் தலைப்பாகத்திலும் அடிப்பாகத்திலும் சில வரிகள் சிதைவாகியுள்ளன. அதனால் ஆரம்பப் பகுதியும் இறுதிப் பகுதியும் கிடைக்கவில்லை. அத்துடன் இடையிடையே மேலும் சில பகுதிகளில் சாசன வரிகள் சிதைந்து விட்டன.)

முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்து மாந்தோட்டம் கல்வெட்டு - 1

திருக்கேதீஸ்வரத்திற் கிடைத்தது.
இப்பொழுது கொழும்பு அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது.

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திரு
2. மன்னி வளர இரு
3. நில மடந்தையு
4. ம் போ(ர்ச்) செயப்பா
5. வை(யுஞ்) சீர்த்த
6. னிச் செல்வி(யுந்த)
7. ன் (பெ)ருந் தேவியரா
8. கி இன்புற நெ(டு)தியல்
9. (ஊழியுள்) இடது (வை)
10. ற நாடும் துடர்வ
11. ன வேலிப் படர் (வ)
12. ன வா (சியு)ஞ்
13. சுள்ளிச் சூழ் மதி
14. ட் கொள் (ளிப்) பாக்-
15. கைய்யும் (ந)ண்ண
16. ற்கரு முரண் (ம)ண்
17. ணைக்கட(க்கமும்) பொரு(க)
18. டலீழத்த (ரசர்)தமு
19. டியு மாங்க(க)வர் தே
20. (வியரோங்) கெழில்
21. முடியும் முன்னவர்
22. பக்க(ல்) தென்னவர்
23. வைத்த (க) ந்த (ரமுடி)
24. (யும்) இந் (திரனாரமும்)
25. (தென்றிசை) ஈழம
26. (ண்டல முழுவ)தும் எ-
27. (றிபடைக் கேரள)ன்

SII 4: 1414

முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்துத் தூண் கல்வெட்டு

திருக்கேதீஸ்வரம்

[முன்னைய சாசனம் எழுதப்பட்ட தூணின் இரண்டாம் முகத்திலுள்ளது]

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திரு(வி)
  2. ராமீஸ்வரமுடைய ம -
  3. ஹா தேவர்.. எழு
  4. ந்தருளும் இஷ்வா-
  5. (ஹ) ந தேவர் எழுந்த-
  6. (ருளிய) மாதோட்டமான
  7. (ராஜராஜ புரத்து
  8. திருவிராமீஸ்வமு
  9. டைய மஹா தேவர்க்
  10. கு உடையார் ஸ்ரீ ரா
  11. (ஜே) ந்தர் சோழ தேவர்
  12. (பெ)ருந் தனத்துப் ப
  13. ணிமகந் சிறுகுளத்
  14. தூருடையான்...
  15. ...தேவன் சந்தி..
  16. மானடி (து?)...
  17. நிவந்தமாவது
  18. மேற்படியூர் சங்க
  19. ரப்படியார் வசம் குடு
  20. த்த காசிரண்டு மேற்
  21. (ப)டி ஊர் வெற்றிலை
  22. வாணியர் வசம் குடு
  23. த்த காசொன்று மே
  24. ர்படி ஊர் வாழைக்காய்
  25. வாணியர் வசம் கு
  26. டுத்த காசொன்று
  27. ஆகக் காசு நாலு
  28. நாலுக்கும் நின்றி
  29. றையாக சந்திவி-
- (மிகுதிப் பகுதி உடைந்து ஒழிந்து விட்டது)

SH 4: 1414

வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரத்துச் சாசனங்கள்

பொலன்னறுவை

I

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திங்களோர் மலர்ந்து வெண்குடை மண்டல மன்னுயிர் தொறும் இன்னருன் சுரந்து நிறை நி
2. ழல் பரப்பி நிற்ப்ப முறைமையில் செங்கோல் திசைதொறுஞ் செல்லத் (தங்கள் குலமுத),
3. ற் ப(ரு) தியின்வலிசேர் புவனிக்கும் ஒற்றை ஆழி உலாவ நற்றவத் தி (ரு) மலர்ச் செல்வி
4. யும் இருநிலப் பாவையும் கீர்த்தியும் கிள்ளையும் போர்த்தனிப் பூவை(யு)ம் வதுவையிற் புணர்ந்து
5. பொதுமை துரந்து தன் உரிமைத் தேவியராக மரபினில் சுடர் ம
6. ணி மகுடஞ் குடி நெடுநில மன்னவர் முறை முறை தன்நடி வணங்க வீரமும் தி-
7. யாகமும் ஆரமெனப் புனைந்து மாப்புகழ் மனுஷன் வளர்த்த கோப்
8. (பரகேசரிப) ன்ம ரான உடையார் ஸ்ரீ அதிரா ஜெந்தி
9. ர தேவர்க்(கு)....
10. யாண்டு (3) ஆவது... சோழமண்டலத்து தக்...கோட்டத்து விற்(ப்)பே (ட்ட நாட்டு மங்கலப்பாடி வெ
11. ள்ளாளன்...ன் சீராளன்...யாநான ...கொண்ட சோழப் பல்லவரையந்
12. ராஜராஜேந்திர... (சோ)ழ வளநாட்டு (நிகரிலிசோழ வளநாட்டு) ஜனநாத மங்க(கல)த்து உடையார் வானவன் மாதே-
13. வி ஈஸ்வரமுடைய (ார்க்கு)த் திருநொன்தா வி(ள)க்கு இதுக்கு நிசதம் எண்
14. ணை உழக்காக வேண்டும் எண்ணைக்கு...சித்திரைத் திங்கள் முதல் பலி
15. ...(எ)ண்ணை கொண்டு திருநொன்தா விளக்(கெரிப்)...பிக்கக் கடவார்களாக இக்கோயிலில் பதிபாத (மூலப் பட்டுடை)ப் பஞ்சாசாரியத் தேவர் கன்மி
16. (திருவாரா) தனை பண்ணும் ப்ராவ்ஹணன் கோமடத்து ...கிரம வித்தனும் இக்கோயிலிற் சிவப்ராவ்ஹணன்...தில்லைநாயக பட்டனும்(உவ
17. ச்சனும்...ணமன் கோணநான கங்கைகொண்ட (சோழ)...ஆசாரியன் (அ)ட்டவும் அரயன் காவல்... ராஜாதி₄ராஜ மு(த)க்க(ரை) நாடா
18. புவானும் இக்கோயிலிற் பந்(மாகே)ஸ்வரக் கண் (காணிசெய்வாரும்)...ன் குடிதாங்கியான சண்டேஸ்வர ரா...சனும்...டவ(ந்) திருவியான கங்கை கொண்ட சோழ மாணி

19. க்கமும் காமந் திருவியான கோதுகுல மாணிக்கமும் கூத்தன் இரா(ஜ)ரா ஜேந்த்ரவிடங்க மாணிக்கமும் கோவிந்தன் ஆ (டவல்லானா)ன நாற்பத்தெண்ணாயிர மாணிக்கமும் ராஜேந்த்ரசோழமாணி
20. க் கமும் தேவன் உயவந்தா(னான) முடி கொண்ட சோழமாணிக்கமும் இவ்வனைவரும் இவர்களுக்குப் பின்பு இவர்கள் தலைமாறு திருவாராதனை பண்ணுவாரும் பரிய்சாரகரும் பந்மாயேஸ்வ(ர)க்
21. கண்காணி செய்வாரும் நாட்டவரும் தேவர் அடியாரு(ம்) சந்திராதித்தவல் திருநொன்தா விளக்கு ஒன்றும் எரிக்கக் கடவார்களாக இசைந்து கைக்கொண்ட காசு அஞ்சு யிரு
22. சாணே நால்விரல் நீளத்து
23. த் தாராநிலை விளக்கு ஒன்று இது பன்மாகேஸ்வர ரகசை

SH 4: 1388

II

1. திருமன்னி
2. (வளர) இரு நில
3. மடந்தையும்
4. போர்ச் செய
5. ப் பாவையுஞ்
6. சீர்த்தனிச் செல்வி
7. யுந் தன் பெருந்தே
8. விய(ரா)கி இன்புற
9. (நெடுதியலாழி)-
10. யுள் (தொடர்வ)
11. ன வேலிப் படர்வ
12. னவாசிச் சுள்ளி(சூழ்)
13. மதிற் கொள்ளிப் ப(ர)
14. க்கை(யும்)

SH 4: 1389

III

8. ன வா(னவன் மா)
9. தேவி ஈஸ்வரமுடை-
10. யார் கோயிலிற் பள்ளி
11. கொண்டரையும்...

SH 4: 1390

IV

7. ன் அழகிய மணவா
8. ளரை எழுந்தருளுவித்து...

SH 4: 1391

V

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திங்களோர் மலர்ந்து வெண்குடை மண்டல மன்னுயிர் தோறும் இன்னருள் சுரந்து நிறை நி
2. மூல் பரப்பி நிற்ப்ப முறைமையில் செங்கோல் திசைதொறுஞ் செல்லத் தங்கள் குலமுத
3. ற்ப் பருதியின் வலி(ச)ர் புவனிக்கும் ஒற்றை ஆழி உலாவ நற்றவத் திருமலர்ச் செல்வி-
4. யும் இருநிலப் பாவையும் கீர்த்தியும் கிள்ளையும் போர்த்தனிப் பூவை(யு)ம் வதுவையிற் புணர்ந்து-
5. (பெ)ரதுமை துரந்து உரிமைத் தேவியராக மர (பி நி)ல் சுடர்-
6. ணிமகுடஞ் சூடி நெடுநில மன்னவர் முறை முறை தன்நடி வணங்க வீரமுந்தியா
7. கமும் ஆரமெனப் புனைந்து மாப்புகழ் மனுஷுடன் வளர்த்த கோப்ப
8. (ரகேசரிவன்) மரான உடையார் ஸ்ரீ அதிராஜேந்த்,
9. ர தேவர்க்கு...
10. த் தாராநிலை விளக்கு ஒன்று இது பந்மாவேஸ்வரரகசை

SH 4: 1392

ஐந்தாம் சிவாலயத் தூண் கல்வெட்டுகள்

01. 1. ஸ்ரீ மோ-	02. 1. ஸ்ரீ தில்லை-
2. கநூருடை	2. கரசு
3. யான் திரு-	3. தியாக சிந்
4. ப்புவண	4. தாமணி மூ-
5. தேவன்	5. வேந்த வே-
	6. ளாந்
03. 1. ஸ்ரீ முகரிநாடா-	04. 1. ஸ்ரீ நல்லூரு
2. ழ்வாந் மக	2. டையாந் ப-
3. ள் கற்பகம்	3. ஞ்சநெதிவா--
	4. ணந்

துண்டமான சோழர் காலத்துச் சாசனம் தொல்பொருள் அருங்காட்சியம் அநுராதபுரம்

1. விளக்குக்கு ஆகப் பசு
2. நூற்று இருபத்து
3. நாலினால் நிசதம் மெ
4. நய் மூவுழக்கே ஆழ
5. க்கு இது சாவா மூவாப்
6. பேராவாகக் கொண்டு
7. சந்த்ராதித்தவற் இந்
8. நெய் அட்டக் கட
9. வான் நிகரிலிசோழ
10. வளநாட்டு புலைநரியா
11. ன ஐனநாதபுரத்து
12. இருக்கும் இத்தேவர்

சோழர் காலத்துக் கோயிற் சாசனம் புதிய அருங்காட்சியம், பொலன்னறுவை

1. உளக்கும் நெய்யாக (அட்டி)த்
2. திருநொந்தா விளக்கு எரிக்
3. கக் கடவிதாக இத் தேவர்
4. க்கு எண்பது பசுக்
5. கொண்டு இத் திருநொ
6. ந்தா விளக்குக்காக நித்த
7. ம் உரி நெய்யும் முட்
8. டாமே நிவந்தும் சேவி
9. த்து விதுக்காக வைத்த
10. திரு நொந்தா விளக்கு

வட்டதாகேயிற் காணப்படும் துண்டமான சாசனங்கள் பொலன்னறுவை

01. 1.	...யொடும் பிடித்துப் பலதனத்தொடு...
2.	...டருஞ்செறிமுளை ஒட்டவிஷைய(மு)
3.	...ந் தன்மபாலனை வெம்முனை (அ)ழி...
4.	...புத்தியும் இரண்கூரனை முரணுகத்...
02. 1.	..... றுக்கு நிச்சம் நெய் உழக் (கு)
2.	.... பசு முப்பது இத்தேவர்க்கு.....
3.	... தேவர் ஸ்ரீ கோயிலிற் திருவு..
4.	.....வைத்த இருச்சாண் நீளத்துத் (தாராநிலை விளக்கு)

SII 4: 1394

திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவரின் சாசனம்
பொலன்னறுவை

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ வ்யுகிசிநகயில்
வேளாப்பள்ளி ஸ்ரீ பதிநெண் பூ
2. மித் தேசித் திசைவிளங்கு திசை
ஆயிரவர் ஐஞ்ஞாற்றுவர் பதி பள்ளி.

CTI 2 : 13

சோழர் காலத்துக் கல்வெட்டு
நித்தவிநோதபுரம்

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ ப (ர)
2. கேசரிபர்மரா ந இராஜே
3. ந்த்ர சோழற்கு யாண்
4. 2 ஆவது மண்ட
5. ல கிரியான நித்தவி
6. னோத புரத்து பண்
7. டித சோழ ஈஸ்வர முடை
8. யாற்கு இளைய மும்முடிசோ
9. ழ அணுக்கரில் பெரு (ம்)
10. (பை) ட வளவன் பி(டா)
11. (ன சர) வன் தன் மகன் கு
12. .... நாராயணனைச் (சா)த்தி
13. வைத்த நொந்தா விளக்கு 1 க்கு (ன) வ
14. (த்த ப) சு 26.

ET : 27

இரவிகுலமாணிக்க ஈஸ்வரத்துச் சாசனம்
பதவியா
முதலாம் இராஜராஜ சோழனது காலம்

1 - 3

- 4 ... இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கமும் திண்டி
5. .... செழியரைத் தேசுகொள் கோ - விராஜகேசரிவன்மரான ஸ்ரீ ராஜராஜ
தேவற்கு
6. யாண்... முதல் இரவிகுலமாணிக்க ஈஸ்வரமுடையார்க்கு உடையார் ஸ்ரீ
ராஜரா...
7. .... வைச்ச திருநொந்தா விளக்கு ஒன்று ...
8. ... சைச்ச திருநொந்தா விளக்கு ஒன்று வச் ...
9. .... றுடையான் சாத்தன் பக்கன் வைச்ச திருநொந்தா விளக்கு ஒன்று.....
10. .... ன் தேவன் வைச்ச திருநொந்தா விளக்கு ஒன்று ... விக் கிரம சோழ ....
11. ....பட்டாலகன் வைச்ச திருநொந்தா விளக்கு ஒன்று கண்டன்
12. வைச்ச திருநொந்தா விளக்கு ஒன்று (வெண்) காடன் நக்கன் வைச்ச
சந்தி விளக்கு ஒன்று
13. ... தவன் தேவன் வைச்ச சந்தி விளக்கு ஒன்று தாரன் சாத்தன் வைச்ச
சந்தி விளக்கு ஒன்று
14. ...தேவன் வைச்ச சந்திவிளக்கு ஒன்று பலவந் வறண்டி வைச்ச
சந்திவிளக்கு ஒன்று
15. ... யன் வெண்ணாயில் வெண்காடன் இட்ட வெண்கல எறிமணி ஒன்று
வெண்கல....
16. ஒன்று யாண்டு 20 நா (38) முதல் செங்குளவன் கடம்பன் வைச்ச
திருநொந்தா விளக்கு
17. ..பாக்க முடையான் இட்ட பட்டம் ஒன்று பொன் கழஞ்சு மருங்குடருடையான்
இட்ட பொன்
18. .. சாத்தன் கோன் இட்ட பொன் கழஞ்சு சேரின செ ..... ஞ்சு கொண்டு
19. .. ராசகேசரியால் உளக்கு நெய் உழக்கு நெய் அட்டுவார்

ET : 32 - 36

In Search of Chinese Ceramic
- Sherds ... 73

பதவியாவிற் கோயிற் சாசனங்கள்

1. நாராயணன் திருச்சிற்றம்பல முடையா நிட்ட கல்லு 1.
2. (1) ஸ்வஸதி ஸ்ரீ இக்கல்லு வருதன்
(2) திருமால் 1இட்டது இக்கல்லு அழகன் உத்தமராலையன் இட்டது.
3. (1) ஸ்வஸதி ஸ்ரீ இக்கல்லு அழகன் உத்தமனான தேசி...
(2) .... அய்யத்துணைச் செட்டி இட்டது
4. ஸ்வஸதி ஸ்ரீ இக்கல்லு (பதியில்) வணிகன் தனி (அப்பன் இட்டது)

CTI 2 : 32 - 24

நிலாவெளிக் கல்வெட்டு

1. ஸ் (வஸ்தி ஸ்ரீ) ...
2. சாஸநம் சாஸ்வதும் அம்பு ஸ்ரீ கோணபர்வதும் திருகோண
3. மலை மத்ஸ்யகேஸ்வரமுடைய மஹா தேவற்கு நிச்சலழிவு
4. க்கு நிவந்தமாக சந்த்ராதித்தவற் செய்த உராகிரிகாம கி (ரி)
5. கண்ட கிரிகாமம் நீர் நிலமும் புன்செய்யும் இடமும்
6. ஊர்ரிருக்கையும் தேவாலயமும் மே நோக்கிய ம
7. ரமும் கீழ் னொக்கிந் கிணறும் உட்பட்ட இந்நிலத்து
8. க் கெல்லை கிழக்குக் கழி எல்லை தெற்கெல்லை க
9. ல்லு குடக்கு எத்தகம்பே எல்லை வடக்கெல்
10. லை சூலக்கல்லாகும் சுடர் கோணமா மலை தனி
11. ல் நீலகண்டர் (க்) கு நிலம் இவ்விசைத்த பெருநான்
12. கெல்லையிலகப்பட்ட நிலம் இருநூற்று
13. ஐம்பதிற்று வேலி இது பந்மா யே
14. ஸ்வரரசை

J.T. Rutnam Felicitation

Volume; 69

சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்து மானாங்கேணிக் கல்வெட்டு

1. ரான உடையார் ஸ்ரீ சோழ இல (ங் கேஸ்)
2. (வரதேவற்கு யாண் டெட்டாவது)
3. (மும்மு)டி சோழ மண்ட (லத்து)
4. (இராஜே) ந்த்ர சோழ வள நாட் (டு)
5. சோழ வளநாட் (டு) ..... த் திருக்கோ -
6. (ண) மலை ஸ்ரீ மத்ஸ்ய கே (கஸ்வ)
7. (வரமுடையார் மூலஸ்தானமு (ம்)
8. ஸ்வவரமுடையார் கோயிலும்)
9. (சோழ மண்டலத்து (இராஜே)
10. (ந்த்ர சி) ங்க வளநாட்டுத் .....
(... நாட்டு (க்) க (ஞ்) ..... ங் .....
12. வேளான் கணபதி (எ) .....
13. (டு) த்த தளிக் .... கு கே (ம)
14. ....

Trincomalee Inscriptions

Series No.2, 1974

Temples of Siva in Sri Lanka,

1999 : 9 -10

சோழ இலங்கேஸ்வன் காலத்து கந்தளாய்ச் சாசனம்

சிவன் கோயில், பேராறு, கந்தளாய்
திருகோணமலை மாவட்டம்

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ ஸ்ரீ சங்கவர்மரான உ
2. டையார் ஸ்ரீ சோழ இலங்கேஸ்வர தேவற்கி
3. யாண்டு பத்தாவது ராஜேந்த்ர சோழ
4. வளநாட்டு ராஜவிச்சாதிர வளநாட்டு
5. ப்ரஹ்மதேஸம் ஸ்ரீ ராஜராஜச் சதுர்வேதி
6. மங்கலத்துப் பெருங்குறி பெருமக்க -
7. ளோம் இய்யாட்டைக் கும்பு நாயற்று பூர்வ-
8. பக்ஷத்து த்வாதஸியும் செவ்வாய்க் கிழ
9. மையும் பெற்ற ஆயிலெயத்து நான்றிரவு
10. நம்மூர் தண்டுகின்ற முத்தங்கை கோயில்
11. மானி .....

கந்தளாய்ச் சாசனத்தின் கீழ்ப்பாகம்

1. ....
2. நில ..... வன் பணி .....
3. வாந ..... (த்)த பரிசா(வது) .....
4. ண்.....(டு)..... வ் லு(ர்) க்கு(டி) .....
5. வை ..... ஒலோ(கவி) டங்க..
6. ண்டாரத்து ..... (க)ா சு மூன்று இக் (காக)
7. மூன்றில் இர (ட்டிப்பா) ன காக ஆறுக்கு
8. கல்லூர் நீர்நிலத்தில் வாசுதேவ.....
9. ற்கு.... விக்கிரம சோழ வாய்க்கால் (இர)
10. ண்டராங் கண்ணாற்று மூன்றாஞ் சது (ரத்து நீர் நிலம்)
11. மூன்று மாவும் இங்கே நா.....
12. இங்கே மூன்றாங் கண்...

பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை

நூற்றாண்டு விழா மலர் : 1-9

In search of Chinese Ceramic - sherds :

75 -76

ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி பெரிய குளம்
திருகோணமலை மாவட்டம்

I

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திருமன்னி வளர (இ)
2. (ரு) நில மடந்தையும் போற் (ச)
3. (ய) - பாவையும் சீர்தனிச் (செ)
4. ல்வியும் தன் பெருந் தேவிய-
5. (ராகி) இன்புற நெடுதியலா
6. (ழி)யுள் இடைதுறை - நாடுந்
7. தொடர் வனவேலி படர் வன
8. வாசியு (ஞ்) சுள்ளி சூழ் மதிற் கொ-
9. (ள்ளிப்) பாக்கையும் நண்ணற்
10. (கரு ம) ரண் மண்ணைக் கடக்க
11. மும் பொருகடல் ஈழத்தரைசர்
12. தம் முடியும் ஆங்கவர் தேவி -
13. யர் ஓங்கெழில் முடியும் முன் -
14. னவர் பக்கல் தென்னவர் வை
15. த்த சுந்தர முடியும் இந்திர
16. (ந)ாரமும் தெண்டிறல் ஈழ மண்ட
17. ல முழுவதும் எறிபடை
18. க்கேரளன் முறைமையிற் சூடும்
19. குலதனமாகிய பல்புகழ் முடி-
20. யும் செங்கதிர் மாலையும் சங்
21. திர் வேலைத் தொல்பெருங் கா
22. (வற்) பல் பழந் தீவும் செருவிற் சி-
23. னவில் இருபத்தொருகால் அ-
24. ரைசுகளை கட்டப் பரசராமன்
25. (மே) வருஞ் சாந்திமத்தீவரண் க(ருதி)
26. (இருத்)திய செம்பொற் றிருத்த
27. கு முடியும் பயங்கொ(டு) பழி
28. (மிக) (மு) யங்கி(யில்) முடுகித் ...

ET : 39 - 40

ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி

II

1. (மிக) மு(ய)ங்கியில் மு(துகிட்டொழி)-
2. (த்)த ஐயசிங்கன் அள(ப்) (பரும் புகளொ)
3. டு பீடியில்லிரட்டபா(டி) (பேழரை இல) -
4. க்கமும் நவநெதிக் குல(ப்) (பெருமலைகளு) -
5. ம் விக்கிரம வீரர் சக்கர(க்) கோட்டமும் முதிர்)-
6. (ப) ட வல்லை மதுரமண்டலமும் (காமிடை) -
7. வள நாம (ணை)ய் கோணை (யும்) வெ (ஞ்)
8. (சினவீரர்) பஞ்சபள்ளியும் (ப) (ரசடை)
9. (ப்) பழன(ம்) மாசணித்தேசமும் (அயர்) -
10. வில் வண் (கீர்)த்தி ஆதிநகரவை(யி) (ல் சந்)
11. திரன் (தொ) ல் (குல) லத்திந்திரரதனை வி(ளை அ)
12. (ம)ர்களத்துக் - கி (ளை) யொடும் (பிடித்து) -
13. ப் பலதனத் (தொடு நிறை).....

ET : 47

III

1. ....
2. யும் வன் மலை (யூரெ) (யி)
3. ற்றொந் மலையூரும் ஆழ்(க)
4. டல் அகல் சூழ் மாயிருடிங்
5. கழும் கலங்கா வல் (வினை) இ-
6. லங்கா சோகழும் கோப்புறு நி
7. றை புனை மாப்பப்பாலழும்
8. காவலம் புரிசை மேவிளிம்
9. பங்கழும் விளைப்பந்தூருடை
10. வலைப்பந்தூரும் கலைத்
11. தக்கோர் புகழ் தலைத் தக் -
12. கோலழும் (தி) த்தமர் வல் (வி) -
13. (னை)ள மாத்தமாலிங்கழும் கலா
14. (மு)திர் கடுந்திறல் இலாழரி -
15. (தே)சழும் தேநக்கவார் (பொ)-
16. (ழி)ல் மாநக்கவாரமு (ந்) தொடு (க)
17. (ட)ற் காவற் கடுமுரட் கிடார(மு).....

ET : 43

IV

1. ஸ்ரீ பலவன் புதுக்கு
2. டி யான் ஆதித்தப்
3. பேரரையன் ஸ்தவ்யா
4. றாமய னா(3) மானாவதிளானா
5. ட்டு வெல்க வேரான இ
6. ராஜராஜ பெரும்பள்ளிக்கு
7. வைத்த னொந்தா வி
8. ளக்கு 1 பசு 8
9. 4

ET: 41
CTI 1: 14-15

V

1. கோ பரகேசரி
2. பத்மரான ஸ்ரீ ராஜேந்த்ர
3. சோழ தேவர்க்கு யா
4. ண்டு 12 டாவதில் கோ
5. லத்து தரிய நன் புவன
6. (தே)வன் வெல்கவேரத்
7. து தேவ (ர்)க்கு வை
8. ச்ச னந்தா விளக்கு
9. 1காக 4 இப்பள்ளிச்
10. சங்கத்தார் விள
11. க் கெண்ணையு (ம்)
12. (வை) ப்பதாகவு
13. ம்

ET: 42
CTI : 14-15

VI

1. (ஸ்வஸ்தி உடையார்)
2. ஸ்ரீ ராஜேந்த்ர (சோழ) தே
3. வற்கு யாண்டு (1) 5 சாவது
4. மும்முடி சோழ மண்டல
5. த்து மேலா (ந) நங் னாட்டு
6. வீரபரகேசரி வளநாட்டு
7. பனாவாசத்துளாகாமத்து
8. பாத்தரவிதராமந் வெல்கம்
9. வேரமான ராஜராஜ பெரும்
10. பள்ளி புத்தர்க்குப் புண்ணி
11. யத்துக்கு வைத்த பசு
12. 35 எருமை 5

ET: 44

VII

1. (பூர்வதேசமும் கங்கையும்
2. கடாரமுங் கொண்ட) கோப்பரகேசரிபந்
3. மரான உடையார் இராஜேந்த்ர
4. சோழ தேவற்கு யாண்டு
5. 25 ஆவது இராஜேந்த்ரசி
6. ங்க வளநாட்டு அபு₄ யாஸ்ரய வ
7. ளநாட்டு வெல்காமப் பள்ளி டெ
8. வல்கம் வேரமாந ராஜராஜ
9. ப் பெரும்பள்ளி புத்தர்க்கு
10. பணிமகன் காயாங்குடைய
11. ாந் அமுதன் சாத்தந் சந்த்ராதி
12. த்தவல் நின்றெரிய வை
13. த்த திரு நொந்தா விளக் டெ
14. காற்றி (ஹ) க்கு நிசதம் மூன்று
15. உழக்குக்கு நிவந்த ம (ாக)
16. வைத்த எருமை பத்து

E T: 45; CTI 1 : 19

VIII

ஞ்சாம் பக்கத்துப் பூசம் பெற்ற வியாழக்கிழமை நான்கு இட்ட இருபது
சாணை நால் விரல் நீளத்து தாராநிலை விளக்கு ஒன்று இது திருநொந்தா
விளக்காய்ச் சந்திராதித்தவல் நின்றெரிய நிசதிப்படி

E T: 48; CTI : 4

IX

ஏறாநாடன் கண்டன் யக்கன்
இட்ட திரு நூந்தா விளக்கு

E T: 50; CTI 1 : 17

ஆதகடவிலுள்ள சோழர் காலத்துச் சாசனம்

1. ஸ்ரீ யாண்டு
2. 28 ஆவது
3. உத்தம சோழ ஈ
4. ஸ்வரமுடைய மகா
5. தேவர்க்கு கல்லை
6. யில் டெ
7. தலிய
8. ல் – பேற்றி
9. ல் நில மூ
10. வேலியு
11. ம் நொந்தா விளக்
12. கு 1க்கு பசு 20
13. இவை நிமந்தம்
14. செய்வித்தேந் அரங்
15. க(நி) ராமேஸன் சந்தி
16. விளக்கு 5
17. க்கு தெங்
18. கு 50
- 19....
20. ..

**ஐந்தாற்றுவன் அம்பலம் பற்றிய
சோழர் காலத்துச் சாசனம்
அத்தரகுனிய, ஏரியாவ, புத்தனம் மாவட்டம்**

இது இப்பொழுது பாடசாலை ஒன்றுக்குப் போகும் வீதியின் ஓரத்தில் நாட்டப் பெற்றுள்ளது. எழுத்துக்கள் அடங்கிய அடிப்பாகம் நிலத்திற் புதைந்துள்ளது.

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ
2. இராசேந்திர சோழற்கியாண்டு
3. . . . . (அனகிலி) ராசேந்திர சோழ
4. . . . . ராவெழுத்து (மெ) ஞ்ஞாற்று
5. (றேமென்றென் . . கசென).....
6. மெஞ்ஞாற்றுவன் - அம்பலம்
7. . . . . ப்பலிசய் கொண்டுர (வ) ரய (ம்)
8. கொண் ... மாங்கொண்ட . . . . .
9. யான . . . . . செல்லுவதாய் . . . . .
10. லிவன் . . . . . யஞ்ச . . . னாம் பெ . . .
11. ளி சமைத்தான் களப்பொலிய . . . .
12. கல்லஞ்ஞாற்றுவன் அம்பலமேய்

SII 4

**நங்கை சானியின் தான சாசனம்
விஜயராஜசதுர்வேதி மங்கலம்
கந்தளாய்**

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ. கோ சிரி சங்கபோதி
2. வம்மரான உடையார் ஸ்ரீ விஜயபுரா
3. ஹு தேவர்க்கு யாண்டு 42 ஆவது கந்தளா
4. யான விஜயராஜ சதுர்வவேதிமங்கலத்து தென்
5. கைலாசமான ஸ்ரீ விஜயராஜ ஈஸ்வரம் உடையார்க்
6. கு - இவ்வூர் இருக்கும் ப்ராஹ்மணன் காராம்பிச் செ
7. சட்டு யக்ஞக்ரமவித்தன் தர்மம் பத்நியாந
8. நங்கைச் சானி தன் பர்த்தாவான யக்ஞீய க்ரமவித்தன் ம
9. ரித்த பின்பு அவனை நோக்கிச் செய்த தர்மமாவது
10. அறு கழஞ்சு பொன்னால் முடியும் முக்கழஞ்சு
11. பொன்னால் மாலையும் ஸந்தி விளக்கொன்றுக்கு
12. இட்ட காசு 1ம் திருநந்தவானஞ் செய்வானுக்கு நி
13. லைப்பொலியுட்டுக்கு இட்ட காசு 8ம் இதில் பொன்
14. அழிவு சோர்வுக்கு இட்ட காசு 1ம் இதின்
15. அழிவு சோர்வுக்கு இட்ட காசு 2ம் தே
16. வரடியாராகப் பெண்டுகள் எழுவரைத் தலை இ
17. லைச்சினை யிட்டு இவர்களுக்கு நிலை
18. பொலியூட்டி நிபந்தமாக இட்ட காசு 23 ஆ
19. க முதல் நிற்கப் பொலியூட்டினால் நிலை நிபு
20. ந்துஞ் செல்வனவாக இட்ட காசு 35 பொ
21. ன் ஒன்பதின் கழஞ்சு இப்படி செய்யப்பட்ட
22. இத்த தர்மம் அழிவு வாராமல் நிலைநிறுத்து
23. வாராக ஸ்ரீ விக்ரமசலாமேகத் தெரிந்த வல
24. நங்கை வேளைக்காறநென்று திருநாமம் சாத்தியது ஸ்ரீ

EZ 4 : 191 - 196

ஐந்தாற்றுவரின் வீரசாசனம்

முதலாம் சிவாலயத்து வளாகம் – பதவியா
12 ஆம் நூற்றாண்டு

(முதற் பகுதி, முதலாங் கற்பலகை)

1. ஸ்ரீ ஸமஸ்த₂ பு₄வநாஸ்ரய பஞ்ச (ஸ)
2. த வீர சாஸந லக்ஷணாலங்ருத வ
3. க்ஷஸ்தல பு₄வந பராக்ரம ஸ்ரீ வாஸுதே₃வ
4. (கண்டளி) மூலபத்ரோர்பு₄வ ஸ்ரீ ஐயபொழில்
5. புர பரமேஸ்வரிக்கு மக்களாகிய மதிறோய்
6. நெடுங்கொடி மாடவீதிப் பதினெட்டு பட்டி
7. னமும் முப்பதிரண்டு வேளாபுரமும் அறுபத்து
நான்கு கடிகைத் தாவ –
8. னமும் தாவளத்திருந்து சமையதன்மை
இனிது நடாத்துகின்ற செட்டியும் செட் –
9. டி புத்திரனுங் கவறையும் காத்திரவனுங்
காமுண்டஸ்வாமியும் (ஓட்டனும்) . . . .
10. ம் உள் பகம்பைக்காறநும் . . . ம் (ப) லகையும்
. . . . (கோட்)
11. டையும் (சுழற்று) ம் சி . . . யும்
12. சிங்கமும் பாபுலி சிங்கமும் . . . .
13. நும் (மஞ்சர) வீரநும் மார்வத்து மாலையும்
அங்கக்காறனு மாவ –
14. ணக்காறனும் . . . . கொங்கவா –
15. ள் எழுநூறும் கொற்றக்குடைப் பன்மை
முந்நூறும் (பரி) . . . . .
16. வித்த பராந்தக வீரரும் அத்திகோசமும்
தென்தளி நங்கை வீ –
17. ரரும் வடதளி நங்கை வீரரும் (மூசிதொழில்)
வாரியனும் கழுதை –

18. யும் கழுதைமேக் (கும்பாக) னு முன்னிட்டு
அறம் வள
19. ரக் கலி மெலிய புகழ் பெருக திசை
அனைத்தும் செவிடுபடா –
20. மல் செங்கோலே முன்னாக சமய தன்மை இனி –
21. து நடாத்துகின்ற பதிநெண்பூமி தேசித்
திசையா –
22. யிரத்தஞ்ஞாற்றுவர்க் குறைவறக் கூடி
(நடக்கிற) நாட்டுச் செ.
23. ட்டி அனந்தன் அரங்கனும் தேசி வளர்க்க
வளர்கிற கொற்
24. றிக் காளிகண வலங்கைப் பெரும்படை
பிள்ளை நா–
25. ட்டுச் செட்டியான . . . . க நாளும் (* *)
செட்டி உத்தம –
26. சோழனா ந ம . . . ல . . செட்டி
வி (த்தி) யாபரண வலங் –
27. கையார் கோதுகுலம் ஆள்வான்
சிவசரணசேகர நாட்டுச்
28. செட்டியும் . . . . கவறையான வீரகள்
சோறுடை
29. நாட்டுச் செட்டியும் சங்கிறா (ற்று)
குலகேசரியான தேசி வளர்
30. க்க வளர்கிற தேசி மதவாரணப் பிள்ளையாந
தேசிச் சக்கரமான ம –
31. த வாரணமும் நக்கன் பெருமானா ந
தேசி அங்கக்காறநும் (* *)
(இரண்டாம் பாகம். இரண்டாம் கற்பலகை)
32. (ஸ்ரீ) . . . . க்கன் பானா . . . . தன்
33. . . . இ . . . ங்கை . . .

34. ... க்க தி ... னா ...
 35. ... க் கூற்றனாந சோறுடை நாநா ...
 36. ....
 37. ஆழார் ..... மடி . கங்க அ ... னும்
 38. சிரமு(தை)ம்ப நாநாதேசி ஆண்டானும் த
 39. .. ந சோறுடையாநான தேசிவளர்க்க
 வளர் -
 40. கிற ... சூற்றி ஆன காளி (கண)
 41. ....
 42. .... புர .... வானு வந்த
 43. .... அரையந் ... நாந
 44. .... னும் .....
 45. .... கள (முராசனாந) நானாதேசி யா
 46. ந. . கொங்கு (புடொளினாநாந) வலங்கை
 47. .... தேவன் (ஆசங்கன்) .....
 48. ண்டானும் கூடி நிரந்த பதிநெண்பூமி வீரகொ
 49. டி (பெரும்) பதியாந தெந் ஐபொழில்
 வீரபட் (ட்டநத்)
 50. து (கிநடிந?) வலங்கை வேளைக்காற
 (நெநப் பேர்கொண்ட)
 51. விடங்கர்க்கு ... இட்ட திருவிளக்கு
 (முட்ட) பதி -
 52. நெண்பூமித் திசையாயிரத்தைஞ்ஞாற்றுவர்-
 க்கு (தட்டி)
 53. .... மடிகை .... பட்டநத்
 54. (தேறிந) பதிநெண்பூமி வீரக்கொடி யோம்
 உள்ளிட்ட
 55. ... இத் தந்மங் கெடாமல் ...
 56. .... யென்று பதியான தென் ஐ பொழில் -
 பட்டநமும் இ
 57. தின் விக்கிரம கடிகைத் தாவளம் உள்ளிட்ட

58. இப்பட்டநத்து நாங்கள் பெறும் பணமும்
 பாவா -
 59. டையும் வேட்டாடும் மற்றும் நாங்கள்
 உடைய
 60. படி பேறும் ... த்தெங்கள்
 (புதா?) க்கிநது
 61. .... விட்ட விளக் -
 62. குக்காக்குங் .... ட்டால் .. வ
 63. வந்து மற்றும் நாங்கள் யாதொன்றும் கொ
 64. ள்ளாதோமாகவும் (இப்பட்டநத்து) வந்து பு
 65. (குந்தார்) ... வீரர் ....
 66. ....
 67. ப்படி நாம் வைத்து .....
 68. வேண்டுவோன் .... பன்றி
 69. பிணமு நாய் பிணமாவது ....
 70. ....
 71. வீரசா(ச) நம் செய்து குடுத்தோம்
 72. வீரகொடியோம் அறமறவற்க .....
 73. .... அநந்தன் அரங்கந். ....
 74. ... மேவு (பதியதற்கு) வி(வீ தியோடிட ... ம
 75. தோ (விளங்குமேல்) வீரதளக் (கந் நாட்டுவித்தா)
 76. ந் கலந்து

*In Search of Chinese
 Ceramic - Sherds .. 69 -72*

கட்டளையான நானாதேசிய வீரபட்டினத்து வீரசாசனம்

வாஹல்கட , அநுராதபுர மாவட்டம்

1. ஸமஸ்த பு₄ வனாஸ்ரய பஞ்சத வீரஸாதந லக்ஷ
2. மீலங்கருத வக்ஷஸ்தல பு₄ வனபராக்ரம ஸ்ரீ வாஸுதே₃வ க₃கண்ட
3. ஸ்ரீ மூலப₃தரோத்ப₄வ ஸ்ரீ அய்யபொழில்புர பரமேஸ்வரிக் -
4. கு மக்களாகிய வெய்ய கடர் நெடுவேல் வீரவளஞ்
5. செயர் மதிதோய்நெடுங் கொடி மாடவீதி ப
6. திநெட்டு பட்டநமும் முப்பத்திரண்டு வேளாபுர
7. மும் அறுபத்து நான்கு கடிக்கைத் தாவளமும் தாவளத்திருந் தறம்
8. வளற்கின்ற செட்டியும் செட்டி புத்திரனு (ம்) கவறை காஸ்யபநும் கா-
9. முண்ட ஸ்வாமியும் அங்கக்காறநும் ஆவணக்காறநும் மஞ்சனும்
10. .... மார்வத்து நாடியும் கொங்கவாளர் முன் னூறும் கொற்
11. றக்கு (டு)ப் பந்மை முந்நூறும் பகை பணிய அறம் வளர
12. க் கலி மெலிய செங்கோலே முந்நாகக்ஷமை தன்மை இநிது நடாத்துகிற்ற
13. பதிநெண்பூமித் தேசி திசையாயிரத் தஞ்ஞாற்றுவர் செட்டி இட்ட கட்
14. டனேரிப்புரத்து செட்டி வாளிறக்கிந பதிநெண்பூமி நாட்டுச் செட்டி -
15. தசிய மண்டை அழகிய மணவாளநாரான மூன்று தரமலைக் க-
16. லங்காத கண்ட நாட்டுச் செட்டியாராந தேசிக்கு இன்னாதாரை வெட்
17. டுஞ் செட்டியாரும் பெற்றான் வீதிவிடங்கநான தேசி அடைக்க -
18. ல நாட்டுச் செட்டியும் வேளான் அம்பலக் கூத்தநான வீரகள் ஜ (ந)
19. வாரப்பிள்ளை நாட்டுச் செட்டியாரும் தேவந் உடையானாராந
20. வீரகள் சேனாட்டுச் செட்டியாரும் செட்டிதேவநாந மூன்று
21. தரம் திண் கலங்காத கண்ட அஞ்ஞாற்றுவர் விடாநாந வீரகளும்
22. சோறுடை அப்பநும் அறிஞ்சி குழைச்சாநாந மாந்தை தோளக் -
23. காற கணத்தர் பட்டவற்தநமும் கண்டன் அடைம்மாந் நூறாயி -
24. ரத்தசமடி வீரகள் சேநாபதி ஆண்டாநும் செங்கண் மாலா
25. ராந தேசிப் பிஞ்ஞரும் வீதிராசநாந வீரகள் இளவியானையும் -
26. தசி தலாலுகன்ற தேசிப்பட்டவற்தநமும் கண்டன் ஐயங் கொ-
27. ண்டாநாந மடிகையாண்டாநும் சேந்தன் எதிராளந் மல்ல நா -
28. ந தேசிமதவாரணமும் சித்தந் சாத்தநான வளஞ்செயர் சேனாபதி
29. வளஞ்செயாண்டாநும் கோணந் மாதவநான வலங்கையாண்டா

30. நும் பட்டாலகன் தேவநான தேசி மும்மதக் களிறும் வீரன் இ
31. ற்றநன் தேசி சங்கநும் அக்கசாலை விக்किரமதித்தநாந மா -
32. ந்தை இளஞ்சிங்கமும் கணவதி சோழநாந பிட்டறா முரிபரநும்
33. கட்டளையான நானாதேசிய வீரபட்டின மாகையும் தேசிப்பகை கூத்தி -
34. பருமாளுக்கு உத்தரம் குடுத்தும் தண்டம் இறுத்துத் தளற்சி பட்டை -
35. மயில் பதிநெண் பூமி நாட்டுச் செட்டிகளும் வீரகொடியோமும்
36. இப்பட்டின மழிவுபடலாகாதென்று வாள்முறை இட்ட மக்க -

இரண்டாம் பகுதி

(வேறு கல்லில் எழுதப்பட்டது.)

1. ளும் இப்பட்டினத்து
2. வீரகளலானேன் தாபன-
3. மும் மல்க தங்கள் உருவ -
4. மாயாவதாகவும் பெரிய க
5. டையம் கொள்ளாராக
6. வும் .....
7. ....
8. ....
9. .... ப -
10. ட்டையம் வெண் -
11. டமை பீடும் சீரு-
12. மாயவும் உடைய -
13. ம் நாம் பட்டினமாவ -
14. தாக சிரமேலாக செய் -
15. து கல்லும் பலகை -
16. யும் நாட்டிநோம் பதி -
17. நெண்பூமி வீரகொடி
18. யோம் அற மறவற்க

CTI 1 : 53 -54

CTI 2 : 7 -8

Ancient and Medieval Commercial
Activities in the Indian Ocean

265 - 6

விக்கிரமசலாமேகபுரத்து வீரசாசனம்

புதுமுத்தாவை, குருநாகல் மாவட்டம்
12ஆம் நூற்றாண்டு

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ பஞ்ச -
2. த வீரசாஸந லக்ஷ்மீலங்கிருத வக்ஷஸ்த
3. ல . . . ஸ்ரீ வாகுதேவ கண்ட ளி மூலபத்தரோ
4. ர்பு வ . . . . . ஸ்ரீ ஐயப்பொழிற்-
5. பரமேஸ்வரிக்கு மக்களாகிய மாகலான விக்கிரம சலா -
6. மேகபுரத்துப் பெருமக்கள் பதிநெண்பூமி வீரகொடி
7. நோக்கிச் செய்த சிறப்பு இலங்கச் செண்டா ரம
8. . . . . வீரகொடியாரில் வலங்கையாண்டாந் மூ . . . . .
9. . . . தன் பூருந்தத் த்தோடும் வாராநின்ற (ஸமயத்)-
10. . . . . கொண்ட குறுவரைக் குத்துவித்துப் -
11. ய ஆடி பூருந்தமும் விடுவித்தமையாலும் சேதி
12. னறையான கொங்க வாளாண்டானால் களமத்தில் மாஸ்த . . . . .
13. . . . . க்கை வேள் ஆடினவரை (வீரகொடித்) தந்திரத்துக்குக் காட்டிக்கு
14. டுத்து அட்டி வைத்தமையாலும் மற்றும் வீரக்கொடியாரை நோக்கி
15. பலவித்ததிநாலும் ரக்ஷித்தமையாலும் பதிநெண்பூமி வைஸ்ராவண-
16. (ரை வயிறு) வாய்த்த லோகமாதாவை வீரமாகாளமென்று பேர் சாத்திந-
17. மையாலும் பரமேஸ்வரிக்கு மஞ்ஞாற்றுவன் பள்ளியில் லோகப் பெருஞ்
செட்-
18. டியார்க்கு நாங்கள் உண்ணக் கடவ பணமும் வேட்டாடுந்
திருவிளக்கெண்ணை
19. யும் விட்டோம் பணமுண்ணாமைக்கு வீரக்கொடியார்க்கு விளக்கெண்
20. . . . நாள் மேக்கண்டு சோறிட்டுப் பாவாடைக்கு மேநடை ஆறு
21. காச இடக்கடவிதாக அமைத்துக் குடுத்தோம் பதிநெண்பூமி
22. வீரக்கொடியோம் வீருஞ் சீருமாடிப் பதிநெண்பூமி வீரரோம் பெரிமெழல
23. . . . . க அமைத்துக் கு
24. டுத்தோம் பதிநெண்பூமி
25. வீரகொடியோம் அற
26. மறவற்க வீரதளக்கல்

ஆவணம் 9 : 37 - 39

தன்மசாகரப்பட்டினத்து வீரசாசனம்

விஹாரேஹின்ன, மாத்தளை மாவட்டம்
12ம் நூற்றாண்டு

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ ஸமஸ்த புவநாஸ்ரய பஞ்சஸத வீரஸாஸந லக்ஷ
2. மீலங்கரித (வக்ஷஸ்தல) . . . ஸ்ரீவாஸுதேவ கண்ட ளி மூலப த்தோ(த்)-
3. புவ ஸ்ரீ அஷ்டாதஸ பட்டந த் வாத்ரிநஸத் வேளாபுர ச -
4. துஷஷ்டி கடிகைஸ்தாந திசயாஸ்ர ஸமய
5. த்ரம்ம ஸம்பூர்ணண ஸகலபுர நிவாஸநியாகிய ஸ்ரீ
6. ஐயப்பொழிற் புர பரமேஸ்வரிக்கு மக்களாகிய வெய்ய சுடர் நெடு
7. வேல் வீரவளஞ்செயர் (பதினெட்டுப் பட்டினமும்) மு ப் ப த் தி ர ண் டு
வேளாபுரமு
8. ம் அறுபத்து நான்கு கடிகைத் தாவளமும் தாவளத்துச் செட்டி-
9. யுஞ் செட்டி புத்திரனுங் கவறையுங் காத்திரபனுங் காமுண்டஸ்வா-
10. மியும் ஒட்டனும் (உள்பகம்பைக்) காறனும் அங்ககாறனு -
11. ம் ஆவணக் காறனு . . . . . வீரனும் பாவாடை வீரனும் ஆரியத் (தோ-
12. டருந் தமிழ் வல்ல வ. . . லனும் பழுதிலாத் தொழில் வ -
13. ல்ல கழுதை மேவ . . . வனு முன்னிட்டு அறம் வளர்க் கலி
14. மெலியப் புகள் (பெருகத்) திசையனைத்துஞ் செவிடு படாமற் செங்கோலே
15. முன்னாக ஸமய த்ரம்ம இநிது நடாத்துகின்ற பதிநெண்பூமி நான்கு
16. திசை நானாதேசித் திசை விளங்கு திசையாயிரத்தஞ்ஞாற்றுவர் கண்டிய
மு -
17. (த்தர்) உள்ளிட்ட பதிநெண்பூமி வீரரோம்
மாசேனகாமமான தன்மசாகரப்பட்டன
18. (த்துப்) பெருமக்கள் (எங்களை) நோக்கிச் செய்த சிறப்பாவது நம்
உடப்பிறந்த
19. மு (கூத) வளன் முத்தநான நானாதேசி யாண்டானை வேணாடுடையார்
பிடித்துச் சி-
20. றை செய்து ஒண்பாதுகைத் தளை யிழுப்பின் போதுஆடாங்காக குடுத்து
வீடு கொண்-
21. டமையாலும் வெள்ளித்தாலி செய்வித்துப் பதிநெண்பூமி எறிவீரந்
தானமெ-
22. ன்று நாமஞ்சாத்திக் குலத்தின் பேரிட்டுப் பெருஞ் சிறப்பு செய்தமையில்
நாங்-

23. களும் நம் பெருமக்களுக்குச் சிறப்புச் செய்ய வேண்டுமென்று (நி. ழுட்டுகி)
24. விடும் விழக்கொண்ணெயும் பணமுண்ணு நாட்டுச் செட்டிகளும் நம் உடப்
25. பிறந்தாரும் இப்பட்டினத்தில் பணமுண்ணாதிதாதாகவும் வீட்டுச் சீருமாட்டுத் தாவும் (பற்றை)
26. கட்டி ஏறாதிதாகவும் இவருக்கு பகற்சோறு பெறுவதாகவும் பாவாடை மேநடை
27. நாலு காகு பெறுவதாகவும் இப்படிச் செய்ய வீரமுறைமை அழியச் செய்தா—
28. ல் பணியும் செடியும் ஒடுக்கி முட்டும் புறகும் அடிக்கடிப் பெறுவதாகவும் இப்—
29. படி செய்யுமிடத்து உத்திரத்திலழிந்து படுவாநாகில் அவன் பிணம் நாயெழவு—
30. மாவதாகவும் இப்பரிசு சமைந்து கல்லும் பலகையும் நாட்டினோம் திரளன்
31. (வற்காலதற்கட்டி(லு)ள்ள நாட்டுச் செட்டியும் திரளன் கம்பநான பிள்ளைச் சகலந் நானாதேசி இட்ட
32. முனைவல்லப நானாதேசிக் கோனு நாதான் நம்வீட்டு முறியானும் கூத்தன் காலநான
33. நூறாயிரந் தசமடி மும்மத வாரணப்பிள்ளையும் வீரகள் முற்பேர் அரயன் கூத்தனான வீரகள்
34. ஐந்நூற்றுவ மண்டில அயிரஷ்டானமும் பிரான் சாத்தநான வீரகள் சேநாபதியாண்டானும்
35. கம்பன் வில்லநான சேநாபதி வீரகளாயும் நாட்டரயன் கண்ணநான அறுவனம்பல பிள்—
36. ளையாண்டானும் திருவரங்கன் ஏறநான தேசியாபரணப் பிள்ளையும் (கூடின தேசி) ப
37. திநெண்பூமி வீரரோம் அறமறவற்க

ஆவணம் 9: 33-34

நானாதேசிப் பட்டினத்து வீரசாசனம் தெதியமுல்ல, கிரிதலன கோறனை, குருநாகல் மாவட்டம் 12ஆம் நூற்றாண்டு

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ ஸமஸ்த புவனாஸ்ரய ப
2. ஞ்சு ஸத வீரசாஸந (ஸக்ஷம்) லங்குத வக்ஷஸ்தல
3. .... (ஸ்ரீ ஐய்யப் பொழிற் புரமேஸ்வரிக்கு) மக்க
4. (ளாகிய வெய்யசுடர் நெடுவேல் வீர) வளஞ்சியர்
5. ....
6. .... (சமைய தன்மை இனிது) நடாத்து (கின்ற) ...
7. .... ஸ்ரீ புய ந்கர புர நாநாதேசி பட்டினத்து
8. பதினெண் பூமி) ... தெம் பெருமக்களை நோக்கிச்
9. செய்த பணியாவது ..... கொதாரிய ....
10. த்தை .... துரோஹஞ் செய்தாரை .....
11. முதற் .... வளஞ்சய (ஹ) சனை செய்ய ....
12. மக்க(ள்) ..... பட்டானை..... ..
13. நி பூரண ..... ச..... ..
14. (துவாய) ..... லும்நானா ....
15. .... ளச் செட்டியார் ..... அறுத்து ....
16. .... கொண்டவர்க ... பெருமா ....
17. .... ஞ் செய்து கழுவேற்று வித்தமையாலும்
18. .... குத்துவித்தமையாலும் லோ
19. கமாதா எழுந்தருளியிருக்கும் ... (வீ)
20. ர மாகாளமென்றெழுத்து வாங்கி ... (வீ)
21. ர கொடியார்க்குச் சிறப்புச் செய்தமையாலும்
22. .... பூ .... ஏற்று வீரர் முனை .....
23. .... டொருற்றுட்டுப் பாவாடை
24. .... கடவ பணமும் வேட்டாடுந் ....
25. ... னாக பணமாயில் ஒலோ ...
26. லோக்யு பெருஞ் செட்டியார்க்குத் - திருவிளக்கெண்ணைக்
27. கென்று வைத்துக் குடுத்தோம் ... (வீ)
28. ரகொடியோமாய் அறமறவற்க.

ஆவணம் 9 : 35 -36

றுவன்வலிசாயாக் கல்வெட்டு

அபைய கிரி அருங்காட்சியகம்
அநுராதபுரம்

கலதம்பிட்டி வீரசாசனம்

கல்தம்பிட்டி, ஏகொட கோறனை, குருநாகல் மாவட்டம்
12ஆம் நூற்றாண்டு

1. ... ஸ்ரீசம்ஸ்த புலநாஸ்ரய பஞ்ச
2. ... ம் லக்ஷ்மீ வக்ஷ (ஸ்தல) ... ஸ்ரீ..
3. ... ஸ்ரீ வாஸுதேவ கண்ட (ழி) மூலபத்
4. ரோத்புல ஸ்ரீ அய்யப்பொழில்
5. பரமேஸ்வரிக்கு மக்களாகிய வீரவளஞ் செயர்
6. .... ம்மான செட் ....
7. ....
8. .... கேஸ்ரவன
9. .... யன . . மி . . னார்க்கெ ... க
10. ... . யா ... த்தமையாலும் ... கநார்
11. ... ட்டு பெருமாள் பாண் ... ஆடிய
12. ... தவத்து விடுவித்தமையாலும் பலமுறை
13. ... வீரகொடியாரைக் காத்தமையில் பணமும் பாவா-
14. டையும் (தண்டி) யமுந் தவிர்ந்து மேநடை நாலுகாகும் மேக்க
15. ண்டு முந்நான்று பகற்சோறும் கொள்வதாகவும் அமைத்துக் குடுத்தோம்
பதி
16. நெண்பூமி வீரக்கொடியோம் வீரும் சீருமாடப்பெ (று) த்தாக அறமற வ
17. ற்க வீரதளக் கல்லு ஸ்ரீ ஸ்வஸ்தி

ஆவணம் 9 : 36 - 37

ஐந்தூற்றுவரின் சாசனம்

வெலிக்கந்தை, பொலன்னறுவை மாவட்டம்
12ஆம் நூற்றாண்டு

1. ஸ்ரீ அஞ்ஞா
2. ற்றுவன் பெரு
3. ம் பள்ளி

1. ஸ்ரீ ஐக்யதொ
2. ப்ப கண்ட
3. ன் பெரும்பள் -
4. னி

இராமன் புயங்கனான வணிகனைப் பற்றிய துண்டமான கல்வெட்டு
தொல்பொருள் அருங்காட்சியகம் (பழையது), அநுராதபுரம்
காலம்: கி.பி 1150-1250

1. வ் வித்தகநா
2. ன இராமந்
3. புயங்கந
4. ான விஜை
5. ய வல்ல
6. ப ச் சேலெ
7. ட்டியாந டி
8. வாலையப்
9. பிரியன்

இலங்கையில் இந்து கலாசாரம்
பகுதி 1: 234

ஜேதவனாராமத்து வெண்கலப்படிமம்

12 ஆம் நூற்றாண்டு
ஸ்ரீ நானாதேசியன்

வெண்கல முத்திரை, ரிதியேகம, அம்பலாந்தோட்டை, ஹம்பாந்தோட்டை
மாவட்டம்

நானா தே, ஸ்ரீந் ஸகை

Asian Panorama,
1988

வேளைக்காறரின் சாசனம்

பொலன்னறுவை

12 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ லங்காயாம் ஜினதந்ததாது புவனம் யத் தேவ
2. ஸேனாதிபோ - கார்ஷீத் ஸ்ரீ விஜயாதிவாஹ ந்ருபரா தேசா,
3. த் புலஸதேஹ் புரே வேளைக்காற ஸமா [கதா] ந் தத், அபி த
4. த் பர்யந்த தேவாலயாந் வேளைக்காற ப, லாநி பா
5. ந்து நிதராம் ஆகல்ப ஸந்தேர் புவி நமோ பு, த், தாய
6. ஸ்ரீ லங்கா த்ரீபத்து ஸார்ய வம்சத்து ஈக்ஷவாகு [வி]
7. ன் வழி வந்த அநேக சந்த்ரு விஜயம் பண்ணி அநுரா
8. தபரம் புக்கு புத்தர் சாஸநம் ரக்ஷிக்க வேண்டி ஸங்
9. க நியோகத்தால் திருமுடி சூடி அருமணத்தில் நி
10. ன்றும் சங்கத்தாரை அழைப்பித்து மூன்று நிகாய
11. த்து ஸங்கஸூத்தி பண்ணுவித்து மூன்று துலாபாரம்
12. மூன்று நிகாயத்துக்கு குடுத்து தஸராஜ தர்மமத்தால்
13. ஐம்பத்தம் யாண்டு இலங்கை முழுதும் ஒரு குடை நிழ
14. ற்றித் திருவிராஜ்யஞ் செய்தருளி எழுபத்து மூவாண்டு திரு ந
15. ஷத்ரஞ் செலுத்தின கோ ஸ்ரீ ஸங்கபோதி, வந்மரான சக்ரவர்த்தி
16. கள் ஸ்ரீ விஜயபாஹு தேவந்ருவர்கள் தேவ சேனவிரத்தர்
17. க்கு நியோகித்து புலநரியான விஜயராஜபுரத்து எடுப்
18. பித்த மூலஸ்தாநமாகிய அபயகிரி மஹாவிஹாரத்து அக்ரா
19. யதனமான உத்தொருள் மூளையில் மூவுலகுக்கும் சிகாமணி
20. யாகிய துளதா, பாத்ர தாது ஸ்வாமி தேவர்களுக்கு நித்ய வாஸப வந்
21. மாந ப்ரதமாபிஷேகத்துக்கு மங்கள க்ருஹமாந ஆட்டாண்டு
22. தோறும் திருநயநமோக்ஷம் பண்ணி அஞ்சந் நிறுக்கும்
23. கண்ணாலஞ் செய்யும் மங்குள மஹா ஸிலாமய புத்த
24. தேவர்க்கு கந்தசூரியான துளதாய்ப் பெரும்பள்ளி உங்க
25. ள் ரக்ஷையாக வேண்டுமென்று ஸகல சாஸ்த்ராகும ஸீலா
26. சார ஸம்பந்நரான ராஜகுரு உதுருள்மூளையில் வ்யாரிணி மு-
27. கலந் மஹாஸ்தவிரர் ராஜாமாத்யரோடும் கூட எழுந்தருளியி
28. ருந்து எங்களை அழைத்து அருளிச் செய்தமையில் மாதந்திரத்

29. தோங் கூடி எங்களுக்கு மூதாதைகளாயுள்ள வளஞ்செயரையும் எ
30. ங்ளோடு கூடிவரும் நகரத்தாருள்ளிடாரையும் கூட்டி மூன்று
31. கைத் திருவேளைக் காறந் துளதாய்ப் பெரும் பள்ளியென்று
32. திருநாமஞ் சாத்தி எங்களறமாய் எங்கள் காவலாய் நிற்க
33. வேண்டு மென்று அறங்காவலுக்கு படைப் படையால் ஒரோ
34. சேவகரையும் ஒரோ வேலி நிலமும் இட்டுக் குடுத்து இப்
35. பள்ளி நோக்கின ஊர்களும் பரிவாரமும் பண்டாரமும் அபு
36. யம் புக்காரையும் பட்டும் கெட்டும் காக்கக் கடவோமாக
37. வும் அழிவு பட்டடங்கள் அழிவு சோர்ந்தும் எங்கள் அநவ
38. ய முள்ளதறையு மெஞ்ஞான்றும் இதுக்கு வேண்டுவன - வெ
39. லாஞ் செய்வோமாகவும் பண்ணின இந்த வ்யவஸ்தை சந்த்ரா
40. தித்ய வரை நிற்பதாகக் கைவினா வேற்றிச் செம்பிலும் கல்லி
41. லும் வெட்டுவித்துக் குடுத்தோம் வலங்கை இடங்கை சி
42. றுதநம் பிள்ளைகள் தனம் வடுகர் மலையாளர் பரிவாரக்
43. கொந்தம் பல கலனையும் உள்ளிட்ட திருவேளைக்காற
44. ரோம் இப்படி திறம்புவானும் திறம்பச் சொல்லுவானு
45. திறம்பச் சம்மதிப்பானும் மாதந்திரத்துக்குப் பிழைத்த
46. படைப் பகைஞன் பஞ்சமஹாபாதகஞ் செய்தானும் தேவர்
47. பூதர் மாதவத்தோர்க்குக் குடுத்தன கொள்ளும் கொடும்
48. பாவியும் புத்ததர்மம் ஸங்கரந்நங்களுக்குப் பிழைத்தா
49. னும் புகுந் நரகம் புகுவார் அறமறவற்க ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ

SII 4 : 1396

EZ 2 : 242 - 255

EI 18 : 330 - 338

Buddhism Among Tamils

Part - 2 : 737 - 754

மயிலன் குளத்து வேளைக்காற்றின் கல்வெட்டு

திரியாய், திருகோணமலை மாவட்டம்
விக்கிரமபாகுவின் காலம் [1110-1132]

1. ஸ்ரீ அபைய ச -
2. லா மேகச் ச -
3. க்கரவர்த்திகள்
4. ஸ்ரீ ஜயபா, ஹு தே-
5. வர்க்கு யாண்டு ப-
6. தின் எட்டாவது தம்
7. பால் ஜீவிதமுடைய
8. கணவதித் தண்டநாத
9. நார் உதுத்துறை விக்
10. கிரமசலாமேகர் நால்
11. படையையும் ஆஸ்ளி
12. த்து பேருமிட்டு விக் -
13. கிரிம சலாமேகன்
14. பெரும் பள்ளி திருவே -
15. னைக்காறர் அபையம்

*Trincomalee Inscriptions
Series no. 3, 1980.*

**உழகாயகித்தனின் தான சாசனம்
மோறகஹுவெல**

1. ஸ்ரீ ஜெஷா
2. ஹுதெவர்
3. க்கு யாண்டு
4. 28 ஆவ
6. து உ(ழ)கா(ய)-
6. க் கித்தநே
7. ன் ஜீவதம்
8. பெற்ற பதா
9. லாய ஊரில்
10. நான் புத்தூர்க்
11. கு இட்டுக் குடு
12. த்த இன் நிலம்
13. ஒரு வேலி-
14. யும் என்நி
15. ற் பின்பு இ
16. த்தூர்ம்மம் அ-
17. ழித்தா நொ
18. ருவன் மூன்
19. று கோயி-
20. லும் அழித்
21. தானாவான் மூ
22. ன்று கைக்
23. கும் பிழைத்
24. தானாவான்
25. இதுக்கு ஆ-
26. சைப்படுவா-
27. ன் தன் தா(ய்)க்கு ஆ
28. சைப்படுவாந்

*SII 4 : 1406
UCR 18 : 46 - 49*

உம்பிழ அயித்தனின் தான சாசனம்
ஹிங்குறாக்கொடை

1. ஸ்ரீ யாண்டு
2. 0 தாவது க₃ ஜ
3. ப₃ஹு தேவர் அ
4. கம்படிச் சகை
5. யரில் மாநநா
6. லாயில் ஜீவித
7. ம் உடைய உம்
8. பிழ அயித்த
9. நெந் என் ஜீவித
10. ம் பிலப்பேத்தி
11. ல் ஓரமணம் வி
12. ச்சுப் பாதோ
13. ணி மாசாரில்
14. புத்த₃ஸ்தாநத்
15. துக்கு இட்டே
16. ந் மேல் இதுக்
17. கு விக்கநம் செ
18. ய் வாருண்டா
19. கில் புத்த₃ஸ்தா
20. நத்துக்குப் பி
21. னைச்சாராவர்
22. நரகம் புகுவார்

ET : 17

CTI 1 : 34

வேளைக்காறன் சேதராயனின் கல்வெட்டு
பொலன்னறுவை
13 ஆம் நூற்றாண்டு

1. ....
2. ....
3. ழ மெழு நூ
4. ற்றுக் காத
5. மும் யெறி
6. ஞ்சு கொண்
7. டருளிய செ
8. யபாகு தே
9. வர் நிழல் தே
10. வளைக்கா
11. றன் மலை ம
12. ண்டல நா
13. யக்கனான
14. சேதராய
15. ன்

CTI 1 : 26

வேளைக்காறன் மாதேவனின் கல்வெட்டு
பொலன்னறுவை
13 ஆம் நூற்றாண்டு

முதலாம் முகம்

1. குழலாலபுர
2. பரமேசிரந்
3. கங்கை
4. குலோத்த
5. மன் காவே
6. ரி வல்லவர்
7. நந்தி கிரிஞ்
8. சதன் உத்
9. தம சோழ
10. ன் பேரால்

இரண்டாம் முகம்

11. -மண்டல
12. நாயக்கற்கு
13. உடன்படு
14. வேளைக்
15. காறன் ஓ
16. லைக் காற
17. ன் மாதே
18. வன் நேர்
19. ஆணத்தி
20. யாக பணி

மூன்றாம் முகம்

1. ....
2. (பர்) யாரறி
3. (வதார் மிணாத்திமி)
4. ணாள கொள்வா
5. எந்திற் பிற
6. கு என்னை
7. குடுக்க சொ
8. வ்லுவார் மிணா
9. (த்தியை மிணாள)
10. க் (கொள்வார்)

சுந்தமல்லியின் தான சாசனம்
விக்கிரம சலாமேகபுரம்

1. ஸ்ரீ ஜயவா
2. கு தேவர்க்
3. கு யாண்டு எ
4. ட்டாவது பா
5. ண்டியனார் வீ
6. ரப்பெருமாள் ந
7. ம் பிராட்டியா
8. ர் கொலோத்துங்
9. க சோழதேவர் திரு
10. மகளார் சுந்தமல்லி
11. யாழ்வார் மாகலான
12. விக்கிரமசலாமேக பு
13. ரத்து விக்கிரமசலா
14. மேக ஈஸ்வரமுடையார்
15. க்கு சந்திராதித்தவற் நி
16. ன்றெரிய இட்ட திரு ந
17. ந்தா விளக்கொன்று
18. க்கு யிட்ட காக பத்து
19. முன் சாண் நீளத்தில் தாரா
20. நிலை விளக்கு ஒன்
21. று

EZ 3 : 302 - 312

வீரபாகுதேவரின் சாசனம்
விக்கிரமசாலமேகபுரம்

இரண்டாம் முகம்

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ அ
2. பைய சலா
3. ஈமேக சக்ரவ
4. ர்த்திகுள் ஸ்ரீ ஜ
4. யபுராஹு தே
5. வர்க்கு யாண்
6. டு எட்டாவ
7. து பங்குநி
8. முன் நாலாம்
9. பக்கம் ஸ்ரீ வீ
10. ரபுரா ஹு தேவ
11. ர் பஞ்சபந்தாநி
12. கள் பூர்வ்வா ஆ
13. சாரம் விசார
14. ணை பண்ணி
15. கம்மாளர்க்கு
16. கொட்டசளு
17. வும் பாவை
18. டயும் முகத்
19. தீடுமேறுகை
20. க்குக் காரண
21. ங் கண்டு வண்
22. ணாரை யிட்டு
23. ச் செய்வித்த
24. மையில்

1. எங்கள்
2. நாயனார ஸ்ரீ
3. வீரவராஹு
4. (தேவர்)
- 5-20 (வரிகளில் எழுத்துகள் வாசிக்க முடியாத அளவுக்குச் சிதைந்து விட்டன.)
1. வெட்டு
2. விச்சேன்
3. மாக்கலி
4. ங்கம் கண
5. வதியே யன்
6. துாமாறந்
7. வெராறு வே
8. ஸிபய்த
9. ங்கி கல்லர
10. நாவன் செய்
11. வித்து துாம
12. றந்பெராறு
13. வேஸி காச
14. ம் பண்டார
15. த்துள்களஞ்
16. சுக்குளிகு
17. ம்மரசேநன
18. ம்பன்(ன) நாந
19. விஜயாபர
20. ண நேன் இ
21. வை என் எ
22. முத்து

கஜபாகுதேவர் காலத்துச் சாசனம்
பொலன்னறுவை

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ
2. லங்கேஸ்வர
3. ந் கஜவராஹு
4. தேவர் அருளி
5. ச் செய்ய லங்
6. கை விஜயசே
7. நவிருத்தர் கிளி
8. (வை) அபிமாநர
9. ராமந் கந்தளா (ப்)
10. டிடிய் நடந்த
11. கிழக்கு எ (ல்லை)க்
12. கு ணாட்டிந கல்

SII 4

கஜபாகுதேவர் காலத்துச் சாசனம்
பொலன்னறுவை

முதலாம் முகம் இரண்டாம் முகம் மூன்றாம்முகம் நான்காம் முகம்

6. ஸ்ரீ ஜயபு	7. ஆதித்(த)ம	8. யார் வசம்	9. யும்த(ம்)
7. ஸ்ரீ தேவர்	8. மஹாதேவன்	9. பொலியும்	6. மஞ் செ(ல்)
8. க்கு யாண்டு	9. புலை நரியா	10. இந்த(ப்ப)	7. லுத்(துவார்)
9. முப்பத்து	10. யான விஜய	10. டிக்கி..ந்	8. நாளுமிப்
10. எட்டாவது	11. ராஜபுரம்	12. த காச நூற்	9. படி செல்
11. சித்திரைத்	12. (பெரும்)ப	13. றிரண்டுக்	10. வதாக இ
12. திங்கள் (ஸ்ரீ)	13. எளியில் பு	14. குங்காசின்	11. ட்டது இக்
13. கஜபுரா ஹு	14. த்ததேவர்	15. வாய்த்திங்	12. காச வாங்
14. தேவர்க்கு	15. க்கும் வே	16. கள் உரியா	13. கி அழித்த
15. திருவிரா	16. ரத்தாழ்	17. கத் திங்கள்	14. ருண்டாகி
16. ஜயம் பதிந்	17. வார்க்கும்		15. ல்ஸ்ரீ ஆஞ்
17. ஞ்சாவது			16. னை மறு
			17. த்தாராவார்

EZ 302 - 312

ASCAR

கஜபாகு தேவரின் கந்தளாயச் சாசனம்

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ ல
2. நங் கேஸ்வரந் க்ய
3. ஜப்யாஹு தேவரீ
4. கந்தளாய் ப்ர
5. ஹ்ம தேயம் பிடி
6. நடந்த பூ
7. மி இடையர்
8. கல்லில் ஊ
9. ரார் திக்கு நாட்டி
10. ன எல்லைக் கல்

UCR
CTI 2 : 37

கந்தளாய் விஜயராஜ ஈஸ்வரத்துக் கல்வெட்டு

கந்தளாய் சிவன் கோயில்
கஜபாகு தேவர் காலம் [1132–1153]
12 ஆம் நூற்றாண்டு

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கோ அபய-
2. சலாமேகபர்ம்மரான சக்ர-
3. வத்தி ஸ்ரீ ஜயபாஹு தேவர்க்கு யா-
4. ண்டு 35 ஆவது கந்தளாயான விஜ
5. யராஜச் சதுர்வவேதி மங்கலத்து ஸ்ரீ கை-
6. லாஸமான விஜயராஜேஸ்வர முட
7. யார்க்குத் திருப்பள்ளியெழுச்சி மந்த்ர
8. போனகம் அமுதுக்கு காச இட்டார் பத்து.

சிறப்பு மலர் இரண்டாவது உலக இந்து மகா நாடு:23

ஜயங்கொண்ட சலாமேக சதுர்வேதி மங்கலத்து சாசனம் மகாகிரித்தேகம

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ
2. ஜய பூஹு தெவ
3. ற்கு யாண்டு 24 ஆவ
4. து ஜயங்கொண்ட சலா
5. மேகச் சதுர்வவேதி மங்
6. கலத்திழவுபட்ட வய
7. லும் யத்தாலையும் வல்
8. லபர் பக்கல் நின்றும்
9. வாங்கி ப்ராஹ்மண
10. ற்கே தூனம் பண்
11. ணி அருளினாரிவ(ர்) கள்
12. குளத்தில் நீரால்
13. விளைத்த நீரால் (வி)
14. (ளைக்)கக் கூடிய ய
15. த்தாலை மூன்றும்..
16. தா (ரி)ரவர் குடாதே (கோ)
17. லியிதனு (க்கஹித₂ம் செய் வா)

இரண்டாம் முகம்

18. ருண்டாகிற்
19. ஜென்மாந்தி
20. ரத்து நரகத்தி
21. ற் பிறவி பெறுவர்
22. வல்லவரை
23. யந் சூழறவு

ET :
CTI : 30

கஜபாகு தேவரின் தான சாசனம்
மாங்கனாய்
திருகோணமலை மாவட்டம்

முதலாம் முகம்

1. ஸ்வஸதி ஸ்ரீ அ
2. பையசலாமே
3. கபந்மரான ச
4. க்கரவர்த்திக
5. ஸ் ஸ்ரீ ஜயபுரா ஸ்
6. தேவற்கு யாண்
7. டு 43 ஆவது தி
8. ருப்பள்ளிச் சிவன
9. கயாரில் கண்கா
10. ணி மிந்தன் கொ
11. ற்றநேன் கஜபா
12. ஸ்ரீதேவர் எநக்கு ஜீ
13. விதமாக இட்ட இ
14. த் தெல் வெசாரும்
15. கிரது நராது வெ
16. சாரும் இதில் நாற்
17. பால் எல்லை பெரு
18. மாள் கஜபுரா
19. ஸ்ரீதேவர் வெய்
20. க வேரத்தாள்வா
21. ர்க்கு பூமிதானம்
21. இட்டருளிநார்

இரண்டாம் முகம்

1. நிருபதி த
2. ந் குறிப்பு
3. க்கு மானா
4. பரண தே
5. வர் கஜபுரா
6. ஸ்ரீதேவர்
7. செய்தது செ
8. யலென்று
9. அருளி திருமு
10. கம் வரக்கா
11. ட்டிச் சிலா
12. லேகம் செ
13. ய்து குடுத்
14. தது இது
15. க்கு ஒரு வி
16. க்க (ன)ஞ் செய்(ய)
17. (லென்று) ளம்
18. திப் புத்தரா
19. ஞ்ஞை வ
20. ல்லவ (ரை)
21. யன் குள
22. றவு

UCR 20 : 12 - 14

SLJH 21 : 31 - 41

முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின்
நயினாதீவுக் கவ்வெட்டு
நயினாதீவு நாகபூஷணி அம்மன் கோயில்
யாழ்ப்பாண மாவட்டம்

1. . . . . நாங்கள்
2. . . . . ஊராத்துறை
3. (யில்) பரதேசிகள் வந்து
4. இருக்க வேண்டுமென்றும்
5. அவர்கள் ரகசியப்பட
6. வேண்டுமென்றும் பல து-
7. றைகளில் பரதேசிகள் வந்து நந்து-
8. துறையிலே(ல) கூட வேண்டுமென்று
9. (ம்) நாம் ஆனை குதிரை மேல் ஸ்நேஹ
10. (மு)ண்டாதலால் நமக்கு ஆனை குதிரை
11. கொடு வந்த மரக்கலம் கெட்டதுண்
12. டாகில் நாலத்தொற்று பண்டா
13. (ர)த்துக்குக் கொண்டு மூன்று கூறும்
14. (உ)டையவநுக்கு விடக் கடவதாகவு
15. (ம்) வாணிய மரக்கலங் கெட்டதுண்-
16. டாகில் செம்பாகம் பண்டாரத்துக் -
17. (கு)க் கொண்டு செம்பாகம் உடைய-
18. (வ)னுக்கு விடக் கடவதாகவும் இவ்
19. (வி)ரவஸ்தை சந்த்ராதித்யருள்ளதனையும் க
20. ல்லிலும் செம்பிலும் எழுத்து வெ
21. (ட்)டிவித்து இவ்விவஸ்தை செய்து கு
22. டுத்து தேவ(ஹ்) பராக்கிரமபூஜோ ரிபுராஜா வ-
23. (ம்ச) தாவாநல(ஸ்) ஸகல ஸிம்ஹள சக்ரவ
24. (ர்த்தி)

UCR 21: 68-69.

நிசங்கமல்லன் காலத்துச் சாசனம்
பாண்டு வாச நுவர

1. தென்னிலங்கைக் கோ
2. ன் பராக்ரம புராஷுநிச்
3. சங்க மல்லற் கியான்
4. டஞ்சிற் தினகரன் சுற
5. விலணைந்த வத்தை
6. தய் யிலுத்திரட்டாதி டே
7. யழ் பக்கம் பொன்னவன்
8. தின நற்சாத யோகத்தில்
9. உயர்தரும் போதி மாதவ
10. ற்குப் பொற்பமர் கோயில் மு
11. னிவராலையந் தேனாறந்
12. திகழ் சாலையுஞ் சயித்தம்
13. அன்னவை திகழ ஐவர்கண்
14. டன் வனுவேரி இலங்கை அதி
15. காரி அலங்க்ருதபுயன் தென்பரா
16. க்ரமன் மேணைச் செனெவி நா
17. தன் திருப்பியரன் மன்னி
18. ய சிறப்பில் மலிதருமழகா
19. ற் பராக்ரம அதிகாரிப் பி
20. ரிவுன வளர்தர அமைத்தான்
21. ஸ்ரீபுர நகருள் மதிமான் பஞ்
22. சரன் மகுழ்ந்தேய்.

UCR 18 : 157 - 162.

போரிளமையார் பற்றிய சாசனச் செய்யுள்
பதனியா

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ
2. உத்தமர் த
3. ங் கோயில் வ
4. லகழி எனலும்
5. நிந்த நியமம்
6. நெறிவளர் சி
7. த்தமுடன் சீரி
8. ளமை சேர்ந்
9. த பதியில் வி
10. சையராமப் டே
11. பரிளமை யா
12. ர் தங்கள் பேர்
13. நாவாயிரங் கொ
14. ண்டுரைப்பின் திக்
15. கந்தமாக முயந்
16. றான் முயன்ற திரு

அடிக்குறிப்புகள்

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள்

இவர் பல்கலைக்கழகத்திலே தொல்பொருளியல் துறையில் விரிவுரையாளராகக் கடமை புரிபவர். சாசனவியலில் ஈடுபாடு கொண்டவர். புதுமுத்தாவை என்னும் கிராமத்திலே பிறந்து வளர்ந்தவர். அவருடைய முன்னோர்கள் அக்கிராமத்தவர்கள். அவருக்கு புதுமுத்தாவையிலுள்ள ரஜமகாவிகாரத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புண்டு. நாம் பல சந்தர்ப்பங்களில் அங்குள்ள வீரபட்டினம் பற்றிய சாசனத்தைத் தலத்திலுள்ளவாறு ஆராய்வதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் பியதிஸ்ஸவினாற் செய்யப்பட்டன. விகாரத்திலுள்ள சங்கத்தார் எமது முயற்சிகளுக்கு வேண்டிய அனுசரணைகளை வழங்கியதோடு இளஞ்சாதுக்கள் அவற்றில் மிகுந்த ஆர்வங் கொண்டிருந்தனர்.

2. H.C.P. Bell *Archaeological Survey of Ceylon*, Annual Report, 1911-12, H.C Cottle (Government Printer), Colombo, 1914, Pp, 113 -115.
3. S. Gunasingham, Two Inscriptions of Cola Ilankesvara Deva, *Trincomalee Inscriptions*, Series No. 1, Peradeniya, 1974.
4. சிவாலையப்பிரியனான இராமன் புயங்கனைக் குறிப்பிடும் சாசனம் துண்டமானது. சாசனவாகத்தின் ஆரம்பப் பகுதியும் இறுதிப் பகுதியும் தூண் வெட்டப்பட்டதால் துண்டங்களாகி மறைந்துவிட்டன. எஞ்சியுள்ள பகுதியிலே பன்னிரண்டு வரிகளில் எழுத்துகள் உள்ளன. இச்சாசனத்துண்டம் அநுராதபுரத்திலுள்ள பழைய அருங்காட்சியத்திலே சாசனங்கள் அமைந்திருக்கும் பகுதியிற் காணப்படுகின்றது. அது எங்கிருந்து கிடைத்தது என்பதை அறியுமாறில்லை. அதைப் பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கிடைக்கும் சின்னங்களைப் பற்றிக் குறிப்புகளை எழுதிவைக்கும் வழக்கம் கைவிடப்பட்ட காலத்தில், கடந்த 40 வருடங்கள் அடங்கிய காலப்பகுதியில் இது அகப்பட்டிருத்தல் கூடும். அதன் வரிவடிவங்கள் 12 ஆம், 13 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு உரியவை. பிரபலமான வணிகனொருவன் புரிந்த ஆலயத்திருப்பணிகளை அது பதிவு செய்ததென்றும் ஆலயமொன்றின் இடிபாடுகளிடையே இச்சாசனத் துண்டம் கிடைத்ததென்றும் அனுமானித்துக் கொள்ளலாம். 1998 ஆம் ஆண்டிலே இச்சாசனத்தின் புகைப்படத்தை எடுத்துக்கொள்ள முடிந்தது. அது முதன்முதலாக *இலங்கையில் இந்து கலாசாரம்* என்னும் எமது நூலில் 2000 ஆம் ஆண்டிலே வெளியிடப்பட்டது. அதிற் காணப்படும் சாசனப்பகுதியின் வாசகம் மேல்வருமாறு உள்ளது: ... வித்தநாள் இராமன் புயங்கநாள் விஜையவல்லவச் சேலெட்டியாந் சிவாலையப் பிரியன். சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்துகலாசாரம், இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு*, 2000, ப.234
5. கங்குவேலியிற் கண்டவற்றை அவர் மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றார்: “About 3 p.m. I left for Cangoewellie; here I found 10 Vellalers and 2 children. The paddy fields had been lying waste for many years the Wannia

told me, from want of water, but that this has not always been the case appeared from a remarkable stone, which stood upright in front of a decayed pagoda. It was of granite, one foot 11½ inches high and from W. to N and E. to S. 9½ inches, and from N. to E. and S. to W. 10½ inches On the E. Side was a figure scriptured which the Malabars say is the weapon of the god Wairava, who had authority over the sea and the sea - coast, and it is, in some respects similar to Neptune's trident And on the W. and S. sides were inscriptions in Malabar but the N. was vacant. My interpreter translated the inscription thus:

“The Wannia of Trincomalee and the seven headmen, or Adipanners, of the village Cangoewelly, have dedicated this field and other advantages to be derived from that village to their god Konynaden. Who-soever intrudes on this gift or takes any of those advantages to himself, will grievously sin. This dedication was confirmed of two priests and of the castes Tanam and Waraiepatoo.”

“மாலை வேளை மூன்று மணியளவிற்புறப்பட்டுக் கங்குவேலிக்குப் போனேன். அங்கே 10 வெள்ளாளரையும் 2 பிள்ளைகளையும் கண்டேன். வயல்நிலங்கள் பல வருடங்களாகச் செய்கை பண்ணப்படாத நிலையிலே காணப்பட்டன. நீர்வளம் இல்லாததை அதற்கான காரணமென்று வன்னியனார் சொன்னார். ஆனால், இந்த நிலை எல்லாக் காலங்களுக்கும் உரியதன்று என்பது அங்கு பாழடைந்த கோயிலொன்றின் முன்னாற் கட்டப்பட்டிருந்த குறிப்பிடத்தக்க கல்லொன்றின் மூலம் தெளிவாகியது. அது கருங்கல்; ஒரு அடி 11.5 அங்குலம் உயரமானது. மேற்கிலிருந்து வடக்காகவும் கிழக்கிலிருந்து தெற்காகவும் உள்ள அதன் பக்கங்கள் 9.5 அங்குலம் அகலமானவை. அதன் கிழக்குப் பக்கத்தில் ஒரு உருவம் வெட்டப்பட்டுள்ளது. அது கடல்மீதும் கடற்கரைமீதும் ஆதிக்கம் கொண்டுள்ள வைரக்கடவுளின் படைக்கலமென்று தமிழர் சொல்லுகின்றனர். சில அம்சங்களில் அது நெற்றியூன் என்னும் தெய்வத்தின் திரிகுலம் போன்றது..... கல்லின் மேற்கு, தெற்குப் பக்கங்களில் தமிழிற் சாசனம் எழுதப்பட்டிருந்தது. எமது மொழிபெயர்ப்பாளர் அதனை மேல்வருமாறு மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

‘திருகோணமலை வன்னியனாரும் கங்குவேலிக் கிராமத்து தலைமைக்காரரான ஏழு அடப்பர்களும் இந்த வயலையும் அதனால் வரும் புரோசனங்களையும் தங்கள் தெய்வமாகிய கோணைநாதனுக்குத் தானமாக வழங்கினார்கள். இந்த நன்கொடைக்கு விரோதஞ் செய்பவர்களையும் அதை அபகரிப்பவர்களையும் பெரும்பழி சூழும். முதன்மைக்குருக்கள் இருவரும் தானம், வரிப்பற்று என்னும் வகையினரும் இத்தானத்தை உறுதி செய்துள்ளனர்.”

பன் – சென்டனின் மொழி பெயர்ப்பாளரார் சாசனத்தைச் சரியாக வாசித்துக் கொள்ள முடிந்தது. சாசனத்தைப் பற்றி அவர் கூறிய விளக்கம் டச்சு மொழியிலே இன்னுமொருவரார் பதிவு செய்யப்பட்டது. டச்சு மொழியிற் பதிவாகிய வாசகம் பல்லாண்டுகள் கழிந்த பின் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டது. அதன் பிரதியே எமக்குக் கிடைத்துள்ளது. சாசனவாகத்தின் சில அம்சங்கள் பற்றிய விளக்கம் சரியானதாகத் தெரியவில்லை.

Journal Kept During A Tour In The Districts of Koetjaer, Tamblegam. And Kattoekolumpattoe By The Junior Merchant Jacques Fabrice Van Senden,

Governor of Trincomalee, In The year 1786 (Translated from the Dutch Records for the Ceylon Government Gazette) Supplement to the Ceylon Government Gazette, Colombo, October 11, 1834

6. H.W. Codrington, “The Inscription at Fort Frederick, Trincomalee, *Journal of The Royal Asiatic Society, Ceylon Branch (JRASCB)* Volume 30, No.80, Colombo, 1927; H.W. Codrington, “The Problem of Kotagama Inscription”, *JRASCB* Volume 32, No.85, 1934, Pp. 214-225.
07. *The Taprobanian*, December 1887, p 163; *The Taprobanian* Volume I, 1885, p.4. A. Veluppillai, “A Pillar Inscription From Tirukkovil”, *Ceylon Tamil Inscriptions (CTI)* Part I, ed A. Velupillai, Peradeniya, 1971, Pp 1- 4; A Velupillai, “A Note on the verugal Inscription”, *CTI* Part I, Pp 9-11
8. *CTI* Part I, Pp 9-11
9. C.Rajanayakam, *Ancient Jaffna*, Madras, 1926.
10. *South Indian Inscriptions* Volume 4, ed. H. Krishna Sastri, Nos 1388 - 1415
11. D.M. De. Z. Wickremasinghe, “Polonnaruwa Slab Inscription of the Vēlaikkāras”, *Epigraphia Zeylanica (EZ)* Volume II, 1915, pp. 242 - 255.
12. S. Pathmanathan, “A Polonnaruwai Slab Inscription of the Vēlaikkārar as Custodians of the Tooth Relic Temple at Vijayarājapuram”, *Buddhism Among the Tamils in Pre-Colonial Tamilakam and Īlam* Part 2, Editor - in - Chief: Peter Schalk, Co-editor A. Velupillai, Uppsala, 2002, pp 737 - 754.
13. S. Paranavitana, “Polonnaruwa Inscription of Vijayabahu I.”, *Epigraphia Indica*, No.18, 1926, pp 330 - 338.
14. S. Paranavitana, “Two Tamil Pillar Inscriptions from Budumuttava”, *EZ*, Volume 3, London, 1943 pp 302 - 3121 “The Tamil Inscription of the Galle Trilingual Slab”, *EZ* Volume 3, No.36; “A Tamil Slab - Inscription from Palamottai”, *EZ* Volume 4, pp. 191 - 196.
15. S. Paranavitana, *The Shrine of Upulvan at Devundara, Memoirs of the Archaeological Survey of Ceylon*, Volume VI, Department of Archaeology, Colombo, p.73.
16. S. Paranavitana, “Lankatilaka Inscriptions, *University of Ceylon Review (UCR)* Volume 18, Nos 1 & 2, Pp 1 - 45

17. S. Paranavitana, "Notes on the Tamil Inscription from Panduvasnuvara", *UCR*, Volume 20, No.1, Pp 16 -18; "A Tamil Pillar - Inscription from Mañkanai", *EZ*, Volume III, No.2, Pp 7 -11.
18. K. Indrapala, "A fragmentary Col a Inscription from fort Hammenheil, Kayts", *Epigraphia Tamilica (ET)* Vol I, Pt 1, Jaffna Archaeological Society, 1971, Pp 10-13.
19. S. Paranavitana, "Fort Hammenheil Tamil Inscription" *EZ*, Volume VI, No.6 Pp 28 - 29.
20. K. Kanapathypillai, "A Tamil Pillar Inscription from Moragahawela", *University of Ceylon Review (UCR)* 18, Nos 1&2, 1960, Pp. 46 - 49; "A Tamil Inscription from Panduvasnuvara", *UCR*, 18 (3&4), Pp, 157-163; "Mankanai Inscription of Gajabahu II, *UCR.*, 20,(1), 1962, Pp. 12-14.
21. கா. இந்திரபாலா, "கந்தளாயிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டு", *பாவலர் துரையாட்பாபிள்ளை நூற்றாண்டு விழா மலர்*, நூற்றாண்டு விழாச்சபை வெளியீடு, மகாஜனக் கல்லூரி, 1975, பகுதி 2, பக் 1 - 9.
22. K. Indrapala, "The Nainātivu Tamil Inscription of Parakramabahu I", *UCR*, 21, No.1, 1963; "Two Inscriptions from the Hindu Ruins, Anuradhapura", *ET*, Vol I, Pt 1, Pp 1-5.
23. K. Indrapala, "Fourteen Cola Inscriptions from the ancient Rajaraja- perumpalli at Periyakulam", *ET*, Volume I Pt 1 ed. Indrapala, Pp. 37 -52; "A Fragmentary Cola Inscription from Fort Hammeheil, Kayts", *Ibid*, Pp 10-13; "A Pillar Inscription from Mahakirindagama", *Ibid*, Pp. 6 - 9; "An Agampadi Inscription from Hingurakdamana" *Ibid*, Pp. 14 - 18; "An Inscription of the time of Rajaraja Cola I from Padaviya", *Ibid*, Pp. 32 - 36; K. Indrapala, "A Tamil Inscription from Nilaveli, Trincomalee District", *James Thevathasan Rutnam Felicitation Volume*, Jaffna, 1975, Pp 64 - 69.
24. *Ceylon Tamil Inscriptions* Part I ed A. Velupillai, Peradeniya, 1971; *Ceylon Tamil Inscriptions* Part II ed. A. Velupillai, Peradeniya, 1972.
25. "Two short inscriptions from Natanar Kovil", *CTI*, pt.1, Pp 12 -15; "Four more Inscriptions from Nātanār Kovil, *Ibid*, Pp. 16-19; "A Tamil Inscription from Polonnaruwa Rankot Vihare", *Ibid*, Pp. 24 - 26; "A Grant to the Brahmins from Kirindagama", *Ibid*, Pp. 27 -31; "A Pillar Tamil Inscription from Hingurakgoda" *Ibid*, Pp. 32 - 34; "Some more Inscriptions from Natanār Kovil", *CTI*, Pt I, Pp 1-7; "Two Tamil records from Polonnaruwa", *Ibid*, Pp 32 -37.
26. சி.பத்மநாதன், "இலங்கைத் தமிழ்ச்சாசனங்களும் வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளும்", *இளந்தென்றல்*, தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம், கொழும்பு, 1971, பக். 13 - 36; சி. பத்மநாதன், ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2004, பக். 168-203.
27. "An Inscription from the Munnesvaram Siva Temple", *CTI*, Part I, Pp 37 - 43; "A Tamil Inscription from Mahiyalla", *Ibid*, Pp. 35 - 36; "Two Tamil records from Kantalai", *CTI*, Part 2, pp 37 - 41; "Five more Inscriptions from Padaviya", *Ibid*, Pp. 23 - 21.
28. "Three Tamil Inscriptions of the Five Hundred of the thousand directions" *CTI.*, Part I, Pp 45 - 57; "A grant to Kali from Kalutara", *Ibid*, Pp 44 - 45; "Some more records of Ticaiyāyirattu Aiññūruvar", *CTI*, Part 2, Pp 7 - 22.
29. திருக்கோயிலிலுள்ள சாசனங்களில் ஒன்றும் வெருகல் சித்திர வேலாயுதகவாமி கோயிற் கல்வெட்டும் முன்பு ஹியூ நெலில் என்பவரால் வாசிக்கப்பட்டன. ஆதிகட என்னும் ஊரிலுள்ள கல்வெட்டின் வாசகம் தென்னிந்திய சாசனங்கள் என்னும் தொடரின் நான்காவது தொகுதியில் வெளிவந்தது. A Velupillai, "A Pillar Inscription from Tirukkovil", *CTI*, Part I, Pp. 1 - 4; "A Note on the Verugal Inscription", *Ibid*, Pp. 9 -11; "An endowment to a Siva Temple from Atakada", *Ibid*, Pp. 20 - 23.
30. இவற்றுள் முதலாவது கல்வெட்டின் வாசகத்தைக் கிருஷ்ண சாஸ்திரி வாசித்து வெளியிட்டார். ஏனையவற்றைப் பரணவிதான வாசித்து வெளியிட்டார். *South Indian Inscriptions* Volume 4: 1412, pp. 495 - 6; S. Paranavctana, "Lankatilaka Inscriptions", *UCR*, 18(2), 1960, Pp.1- 45; *The Shrine of Upulvan at Devundara, Memoirs of the Archaeological Survey of Ceylon*, Volume VI, Department of Archaeology, Colombo, p.73.
31. A. Velupillai, "Inscription from Matottam", *CTI* Part 2 Pp.42 - 55; "The Naimana Inscription of Parakramabāhu" *Ibid*, Pp 56 - 67; "Some comments on the Tamil Inscription from Lankatilaka Vihara", *Ibid* Pp 68 - 81
32. "Some More Records of Ticaiyāyirattu Aiññūruvar" *CTI*, Part II, Pp. 9 - 12
33. "Three Tamil Inscriptions of the Five Hundred of the Thousand Directions", *CTI*, Part I, Pp. 46 - 57; "Some more Records of Ticaiyāyirattu Aiññūruvar" *CTI*, Part II, Pp. 13 -22.
32. S. Paranavitana, "Vallipuram Gold Plate of the Reign of Vasabha", *EZ*, 4, Pp. 229 - 237.
35. A. Velupillai A., "Tamils in Ancient Jaffna and Vallipuram Gold Plate", *Journal of Tamil Studies* 19, Madras: International Institute of Tamil Stud-

ies, 1981, Pp 1 -14; *Buddhism among Tamils in Pre - Colonial Tamilakam and Ilam Part I* Editor- in- Chief: Peter Schalk, Co- Editor: Alva Appillai Velupillai, Uppsala, 2002, Pp. 230 - 238.

36. S. Gunasingham, “Two Inscriptions & Cola Ilankeswara Deva”, *Trincomalee Inscriptions Series No.1*, Peradeniya, 1974; “A Tamil Slab - Inscription from Mayilawewa (Mayilankulam) Trincomalee District, Sri Lanka,” *Trincomalee Inscriptions Series No.3*, Peradeniya, 1980.
37. S. Gunasingham, *Trincomalee Inscriptions Series No.1*, Peradeniya, 1974; “A Tamil Slab - Inscription at Nilaveli”, *Sri Lanka Journal of the Humanities (New series) Volume I*, No. 2
38. சி. பத்மநாதன், இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களும் வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளும்”, *இளந்தென்றல் தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்*, 1971 - 72, பக் 13 - 36; சி. பத்மநாதன், *ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும்*, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2004, பக் 168 - 203
39. S. Pathmanathan, “The Nagaram of the Nanadesis in Sri Lanka Circa A.D. 1000 - 1300”, *The Sri Lanka Journal of the Humanities (SLJH)*, University of Peradeniya, Vol. X, Nos. 1 & 2, 1984 (published in 1987), Pp 122-163.
40. S. Pathmanathan “The town of Vikkrama Calāmē kapuram in the Twelfth Century A.D”, *Tamil Cākittiya Vilā Cīṇappu Malar*, Department of Hindu Religious and Cultural Affairs, Colombo, 1993, Pp. 120 - 131; S. Pathmanathan, “The Tamil Slab Inscription of the Virakkoti at Budumuttā va, Nikaweratiya: Urbanization at Magala” *SLJH*, Volume 20 (1&2) University of Peradeniya, 1994 (Published in 1995), Pp. 16 - 30”.
41. Ci, Pathmanāthan, Tamil Inscription from the Apaikiri Site, Anurādhapura”, *Buddhism Among Tamils ..... Part 2*, Pp. 682 - 690.
42. S. Pathmanathan, “ Trade and Urbanization in Medieval Sri Lanka: The Virakkoti Inscription at Budumuttāva”, *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean: Testimony of Inscriptions and Ceramic- sherds*, Report of the Taisho University Research Project 1997 - 2000 edited by Noboru Karashima, Taisho University, 2002 , Pp. 62 - 71.
43. Y. Subbarayalu and P. Shanmugam, “Texts of Select Inscriptions of the Merchant guilds” *Ibid*, Pp. 249 - 252.
44. Y. Subbarayalu, “Padaviya Inscriptions”, *In Search of Chinese Ceramic - sherds In South India and Sri Lanka* edited by Noboru Karashima, Taisho University Press, 2004, Pp 68 - 72

2. அநுராதபுரத்துக் கல்வெட்டுகள்

1. இந்திய துணைக்கண்டத்திலே, தமிழகம் தவிர்த்த மற்ற எல்லாப் பகுதிகளிலும் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டுவரை சாசனங்கள் பொதுவாகப் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டன. தமிழகத்திற் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து தொண்டை நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த பல்லவர்கள் வேங்கிதேசத்திலுள்ள கோயில்களுக்கு வழங்கிய பட்டயங்களும் பிராகிருத மொழியில் அமைந்துள்ளன. இலங்கையில் அநுராதபுரம், பெரியபுளியங்குளம், திருகோணமலை போன்ற பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழர்களைப் பற்றிய சாசனங்களும் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளன.
2. புஷ்பரட்ணம், ப, *பண்டைய இலங்கையில் தமிழும் தமிழரும்*, கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு, 2001; *தொல்லியல் நோக்கில் இலங்கைத் தமிழர் பண்பாடு*, சென்னை, 2000,
3. மேலவை,
4. தென்னிலங்கையில் அக்குறுகொட என்னுமிடத்திலே கிடைத்த சாசனங்களில் உதிரன், தஸபிடன், கபதி கடப்பன், மஹாசா(த்)தன் முதலிய பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. அவை தமிழாக்கம் பெற்ற பிராகிருதப் பெயர்கள். அவற்றிலே தமிழ் மொழிக்குச் சிறப்பாகவுள்ள றன்னகரம் ஈற்றெழுத்தாக வருகின்றது. இரண்டு பெயர்களில் உயர்திணை ஆண்பால் ஒருமை நிலைக்குரிய “அன்” விகுதி தனிச் சொல்லாக வருகின்றமை குறிப்பிடற் குரியது. தமிழகத்துத் தமிழ்ப்பிராமிச் சாசனங்கள் சிலவற்றிலும் இதனைக் காணமுடிகின்றது. சில சமயங்களில் “அன்” விகுதி தனிச்சொல்லாகவும் அமையுமென்று தொல்காப்பியனார் கூறுவார் என்பர்.
5. பரமு புஷ்பரட்ணம், *இலங்கைத் தமிழரின் பண்டைய கால நாணயங்கள்*, பவானி பதிப்பகம் யாழ்ப்பாணம், 2001, பக், 35- 53
6. S. Paranavitana, *Inscriptions of Ceylon*, Department of Archaeology, Colombo, 1970, No. 94, p.7
7. இளபரதஹி தமேட சமணே கரிதே தமேட கஹபதிகந பஸாதே என்பது சாசனத்தின் முதலாவது வரி. இளபரத என்பதை இலுபரத எனப் பிழையாக வாசித்த கே. பரணவிதான இலுபரத என்பதை ஒரு இடப்பெயராகக் கொண்டார். பிழையான வாசிப்பின் காரணமாக விளக்கமும் தவறாகிவிடும் என்பதற்கு அவரின் மொழிப்பெயர்ப்பு நல்லதொரு உதாரணமாகும். இந்த வரியை அவர் மேல்வருமாறு மொழிபெயர்த்துள்ளார்: “The terrace of Tamil householders caused to be made by the Tamil Samana of Ilubarata” தமிழ்ச் சமணரால் இலுபரதவிலே தமிழ்க்குடும்பத்தவர்களுக்கு அமைக்கப்பட்ட படிக்கட்டு. இச்சாசனம் தமிழ்க் குடும்பத்தவர்களுக்கென்று அமைக்கப்பட்ட கட்டடம் பற்றியது அதனை அமைப்பதில் இளபரதன் என்பவனும் தமிழ்ச் சமணரும் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பது சாசனத்தின் மூலம் தெளிவாகின்றது. இலுபரத என்ற

இடப்பெயர் சாசனத்தில் இல்லாதவொன்று. எனகரமான தமிழ்ப் பிராமி எழுத்தை ஒப்புக்கொள்ள முடியாத நிலையில் அதனை லு என்று பரணவிதான அடையாளங் கண்டுள்ளார். பிராமியில் லு என்பதும் வேறுவிதமாகவே எழுதப்படும்.

இளபரத என்பதை அடுத்து வரும் எழுத்தும் ஹி போலத் தெரிபவிலில்லை. சாசனத்தைத் தலத்தில் ஆராய்ந்த பின், அதனைப் படியெடுத்து ஆராய்வதன் மூலமே இளபரதனுக்கும் தமிழ்ச் சமணருக்கும் இடையிலான தொடர்பினைத் தெழிவுபடுத்த முடியும். இச்சாசனம் மீள்பரி சோதனைக்கும் பதிப்புக்கும் உரியதாகிவிட்டது.

8. மகாவம்சம் 33 : 43 – 44, 78 – 83

9. மேலது, 10 : 97 – 102

10. “தமிழ்ப்பிராமிக் குகைக் கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பான்மையும் சமண சமயம் தொடர்பானவை என்பதில் இனிமேல் எதுவிதமான ஐயத்திற்கும் இடமில்லை. இத்தொகுதியில் அடங்கிய 30 தலங்களிற் கிடைத்த 89 தமிழ்ப்பிராமிக் குகைக் கல்வெட்டுகளில் 28 தலங்களிலுள்ள 84 சாசனங்கள் சமணம் தொடர்பானவை. 2 தலங்களிலுள்ள 5 சாசனங்கள் சமயச்சார்பற்றவை: பொதுவியங்கள் பற்றியவை.”
“There is no longer any doubt - that the Tamil - Brahmi Cave inscriptions are, mostly associated with the Jaina faith. Out of 30 sites with 89 Tamil - Brahmi cave inscriptions included in the present Corpus, 28 sites with 84 inscriptions are Jaina and the remaining 2 sites with 5 inscriptions are secular, that is, having no apparent religious significance.” Iravatham Mahadevan, *Early Tamil Epigraphy*, Chennai, India and The Department of Sanskrit and Indian Studies, Harvard University, U.S.A, 2003, p. 128

11. மகாவம்சம் 21:10

12. “எனவே பொது யுகத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழர்களை அன்னியரென்று கருத வேண்டியதில்லை. விஞ்ஞானபூர்வமான, யதார்த்தவாதிகளாயுள்ள அறிஞர் மத்தியிற் சிலரும் இத்தீவிற்குத் தமிழர்கள் அன்னியமானவர்களென்று கருதித் தவறிழைத்து விட்டனர். வரலாற்றுக் காலத்தின் தொடக்கத்திலே தமிழரை அன்னியராகப் பார்க்கும் மனப்பான்மை இருக்கவில்லை என்பது உறுதியானது. இலங்கையிலுள்ள வரலாற்று நூல்களில் மிகப் பழமையதான தீபவம்சம் அநுராதபுரத்தில் அரசுபரிந்த ஆதியான தமிழரைப் படையெடுப்பாளரின் பட்டியலிற் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. மகாவம்சமும் அவ்வாறு குறிப்பிடவில்லை” இவ்வாறு கா. இந்திரபாலா கூறுகிறார்.
K. Indrapala. *The Evolution of An Ethnic Identity, The Tamils in Sri Lanka*, MV Publications, Sydney, 2005, p. 145.

13. Alvappillai Veluppillai, “The History of Buddhism among Tamils in Pre - Colonial Ilankai”, *Buddhism among Tamils in Pre - Colonial Tamilkkan and Ilam* Editor - in- Chief: Peter Schaeck, Co - Editor: Alvappillai Veluppillai. Uppsala, 2002, Pp, 149 - 50

14. K. Indrapala, *The Evolution of an Ethnic Identity*..... Pp 172- 173

15. மேலது, ப. 103

16. மகாவம்சம் 35: 15–16, 26 – 28

17. மகாவம்சம் 35: 47 – 48

18. கல்லட (நீ) என்னும் பெயருடைய பிரபலமான புலவர் ஒருவர் காஷ்மீர தேசத்தவர் என்பதூங் குறிப்பிடற்குரியது.

19. மகாவம்சம் 34: 16 – 17

20. மகாவம்சம் 34 : 24 – 25

21. மகாவம்சம் 34: 19 – 21

22. பரமு புஷ்பரட்ணம் , இலங்கைத் தமிழரின் பண்டைய கால நாணயங்கள், பவானி பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம், 2001, ப. 41

23. நாக என்பது பிராகிருதச் செல்வாக்கின் காரணமாக ணாக என மாறுவதுண்டு. புகளூரிலுள்ள பிராமிச் சாசனத்தில் ணாகன் மகன் பெருங்கீரன் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

24. பரமு புஷ்பரட்ணம், இலங்கைத் தமிழரின் பண்டைய கால நாணயங்கள், ப. 47
இச்சாசனத்திலுள்ள எழுத்துக்களை சுட ணாகல என்று வாசித்துள்ளனர். முதலாம் எழுத்தை சு என்று கொள்வது பொருத்தமற்றது. சு என்ற எழுத்தின் அடிப்பாகத்திலே இணைப்பதன் மூலமே சு என்ற உயிர்மெய் எழுத்தினை உருவாக்குவது வழமை. சுடசம என்ற பெயரை எழுதுமிடத்து அவ்விதமாகவே எழுதியுள்ளனர். (புஷ்பரட்ணம், 2001, ப.49, நாணயம் 7)

சுடசம என்னும் பெயர் பொறித்த நாணயம் தொடர்பாக விளக்குமிடத்து “பின்புறத்தில் நாணயத்தின் மத்தியில் ‘ப’ வடிவிலமைந்த இரு சின்னங்களும், விளிம்பை ஒட்டி சுட சமணஹ (Cuda Samanaha) என்ற பெயரும் காணப்படுகிறது” என்று வோப்பே ஆராச்சியினைப் பின்பற்றிப் புஷ்பரட்ணம் குறிப்பிடுவார். ஆனால் சுட சமணஹ என்ற வாசகம் சரிபோலக் காணப்படவில்லை. நாணயத்தில் எல்லாமாக ஏழு எழுத்துகள் உள்ளன. அவற்றை சுட சம ணாகஹ (சுட சம என்னும் நாகனுடையது) என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. பிராகிருதத்திலே நெடில் கூறிலாக எழுதப்படுவதால் ணாக என்பதை ணாக என்று வாசிக்கலாம். சாசனத்திலே சுடசமண என்ற பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தால் கிழமைப் பொருள் குறிக்கும் சு, ஹ என்னும் இரண்டு எழுத்துகளை எழுத வேண்டிய தேவையில்லை. எனவே கடைசியான எழுத்தினை மட்டுமே உடைமைப்பொருள் குறிக்கும் வேற்றுமை, விகுதியாகக் கொள்ளப்படுமிடத்து நாணயத்திலுள்ள பெயரைச் சுடசம ண(ா)க என்று வாசிப்பதே பொருத்தமானது. பரமு புஷ்பரட்ணம், இலங்கைத் தமிழரின் பண்டைய நாணயங்கள், பக் 47 – 49

25. மேலது, பக். 37 – 42

26. துட்டகாமனி தென்னிலங்கையிலிருந்து அநுராதபுரம் நோக்கிச் செல்லும் போது “ம ஹியங்கணவில் ச(ா)த்தன் என்ற தமிழனைத் தோற்கடித்தான்.” அங்கிருந்து முன்னேறிச் செல்லுமிடத்து அம்பதிட்டி என்னுமிடத்திலே தித்தம்ப என்னும் தமிழனைத் தோற்கடித்தான். அதற்கப்பால் முன்னேறிச் சென்ற சமயத்தில் பலம்மிக்க ஏழு தமிழரசர்களை அவன் போரிலே வென்றான் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. அவனோடு போரிலே தோற்றுவிட்ட தமிழ்ப்பிரதானிகளில் வஹிட்ட (வசிஷ்ட) என்பவனும் ஒருவன்.

“இவ்வண்ணமாக முப்பத்திரண்டு தமிழரசரை வெற்றிகொண்ட பின் இலங்கை முழுவதையும் ஒரு இராச்சியமாகத் துட்டகாமனி ஆட்சி புரிந்தான்” என்று மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. மகாவம்சம் குறிப்பிடும் 32 தமிழரசரும் மஹியங்கணை முதலாக வடக்கே மகாவலி ஆற்றோரம் வரை ஆட்சி புரிந்த சிற்றரசராவர். அவர்கள் அனைவரையும் எல்லாளனின் ஆதிபத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகவோ அவனது அதிகாரிகளாகவோ கருதுவதற்கு இடமில்லை. அவர்கள் நாகரோடு தொடர்புடையவர்களென்றும் தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் பெருங்கற் பாட்டினை அறிமுகஞ் செய்தவர்களின் வம்சாவழியினரென்றுங் கொள்வதே பொருத்தமானது. இந்த அடிப்படையிலே பார்க்குமிடத்து மட்டக்களப்பு தேசத்து தமிழர் சமுதாயத்தின் உற்பத்தி மிகப்புராதனமானது, கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்ற கருத்து முனைப்புப் பெறுகின்றது. அது ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்துவதற்குரியதாகும்.

27. மகாவம்சம் 46 : 19 – 23

28. *SII* 4 : Nos. 1388 - 1408, Pp 489 - 495

29. Ci. Patmanatan, “Tamil Inscription from the Apaikiri Site, Anuradhapura”, *Buddhism among Tamils...* Pp. 682 - 690; S.Pathmanathan, “The Nanadesis in Anuradhapura. A Unique Bronze Image of Virabhadra”, *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean: Testimony of Inscriptions and Ceramic - sherds*, Ed. Noboru Karashima, Taisho University, 2002, Pp 48 - 56.

30. *South Indian Inscriptions* (SII), Vol. 4, No. 1399, P. 493.

31. மேலது, No. 1401.

32. மேலது இல. 1400.

33. S. Pathmanathan, “ The Fragmentary Tamil Inscription from the Abhayagiriya Site, Anuradhapura”, *Buddhism among the Tamilar in Tamilakam and Ilam*, ed. Peter Schalk, Associate Editor A. Velupillai,

34. Senake Bandaranaike, *Sinhalese Monastic Architecture*, EJ. Brill, Leiden, 1974.

35. மேலது

36. Record of Buddhist Kingdoms Being An Account By Fa- Hsien of His Travels in India and Ceylon Translated and annotated by James Legge, Oxford, Clarendon Press, 1886, Pp. 103 - 104.

37. கா. இந்திரபாலா, “அநுராதபுரத்திலுள்ள நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு” *சிந்தனை*, மலர் 1 இதழ் 4, 1968, பக்.32 – 35.

38. மேலது

39. Civacupiramaniam Patmanātan, “The Mākkōtaippaḷḷi of Anurādhapura”, *Buddhism among Tamils*, Pp 694 - 698.

40. மேலது

41. *SII* 4, p. 493A.

3. சோழர்காலத்துச் சாசனங்கள்

1. ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகளிலுள்ள வாசகத்தை இராஜராஜப் பேராசாரியனான கிருஷ்ணன் வாசுதேவன், கிருஷ்ணன் திருவரங்கன், கிருஷ்ணன் தாமோதிரன், வாசுதேவன் கிருஷ்ணன், ஆராவமுது புருஷோத்தமன் என்னும் ஓவியர்கள் செப்பேடுகளில் எழுதினார்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இது பிரசஸ்திம் ஏநம்-அலிகந் பஞ்ச - ஐதே சித்ரகாரிந் என வரும் சாசனக் குறிப்பால் உணரப்படுகின்றது. K.V.Subramanya Aiyer, "The Larger Leyden Plates (of Rājārāja I)", *Epigraphia Indica* Volume 22, P. 243; S. Pathmanathan, "The Cūḍāmaṇi-varma Vihāram of Nākapattinam," *Buddhism among Tamils in Pre - Colonial Tamilakam and Ilam* Editor - in- Chief: Peter Schalk, Co - Editor: Alivappillai Velupillai, Uppsala 2002, Pp 569 - 584
2. தி.வை.சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1974, ப. 604
3. மேலது, பக். 147 - 175 , 610 - 613.
4. மேலது, பக். 211 - 212, 615 - 616.
5. சி. பத்மநாதன், "திருப்புவனச் சக்கரவர்த்திகள்: சோழப் பேரரசிற் சமயமும் அரசியலும்", *இளங்கதிர்* ஆண்டு மலர் 1981/ 82 பேராதனை, 1982, பக். 89 - 97.
6. மேலது.
7. K. Indrapala, "An Inscription of the time of Rājārāja Cola I from Padaviya" *Epigraphia Tamilica (ET)* Volume I Part I, June 1971, Pp 25 - 28; Y.Subbarayalu, "Padaviya Inscriptions", *In Search of Chinese Ceramic - sherds In South India and Sri Lanka* ed. Noboru Karashima, Taisho University Press, 2004, Pp.72 - 74; S. Gunasingham, *Three Cōla Inscriptions from Trincomalee*, Peradeniya, 1979.
8. SII, Vol. 2, No: 92; K.A. Nilakanta Sastri, *The Cōlas*, Vol.I, p.206 ;தி.வை சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு (1974), ப. 111
9. இந்நிகழ்ச்சிகளை முதலாம் இராஜேந்திர சோழனுடைய மெய்க்கீர்த்தி மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது:
"பொருகடல் ஈழத்து அரசர்தம் முடியும் ஆங்கவர் தேவியர் ஓங்கெழில் முடியும் முன்னவர் பக்கல் தென்னவர் வைத்த சுந்தர முடியும் இந்திரன் ஆரமும் தெண்டிரன் ஈழ மண்டலம் முழுவதும்...." பிற்காலச் சோழர் வரலாறு ப. 608

10. வீரபாண்டியன், விக்கிரபாண்டியன் என்னும் பாண்டிய வம்சத்தவரும் அயோத்தி நாட்டினின்றும் வந்த ஜகதீபாலனும் இலங்கையின் தென்பகுதியான உறுகுணையில் ஆட்சி புரிந்தனரென்று மகாவம்சம் கூறும். இவர்களில் விக்கிரம பாண்டியனை இராஜாதிராஜனின் மெய்க்கீர்த்தியுள் குறிப்பிடுகின்றது. ஜகதீபாலனை வீரசலாமேகன் என்று சோழரின் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்களைப் பற்றி இராஜாதிராஜ சோழனது மெய்க்கீர்த்தி மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது:
"ஓரு தனித்தண்டாற் பொருகடல் இலங்கையர் கோமான் விக்கிரமபாகுவின் மகுடமும் முன்றனக் குடைந்த தென்றமிழ் மண்டல முழுவதும் மிழந் தெருகட லீழம் புக்க விலங்கேசனாகிய விக்கிரம பாண்டியன் பருமணி மகுடமும் காண்டகு தன்ன வாக்கித் தன் கன்னகுச்சியினும் ஆர்கலி யீழஞ் சீரிதென் றெண்ணி உளங்கொளந் நாடுதன் நறுவொடும் புகுந்து விளங்கு முகவிரித்த வீரசலாமேகன் போர்க்களத் தஞ்சித்தன் காரக்களி றிழிந்து கவ்வையுற் றோடக் காதலி யொடுந்தன் றவ்வையைப் பிடித்துத் தாயை மூக்கரிய ஆங் கவமானம் நீங்குதற் காக மீட்டும் வந்து வாட்டொழில் புரிந்து வெங்களத் துலத்தவச் சிங்களத் தரசன் பொன்னணி முடியுங் கன்னரன் வழிவந் துரை கொளீ முத்தரசனாகிய சீ வல்லவ மதன ராசன் மொல்லொளித் தடமணி முடியுங் கொண்டு வடபுலத் திருகாலாவதும் பொருபடை நடாத்தி...." தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு (1974) பக். 611 - 612
11. விக்கிரம பாண்டியன், கன்னகுச்சியர் காவலனாகிய வீரசலாமேகன் ஆகிய இருவரும் தங்களுக்குரிய தேசங்களில் ஆட்சியதிகாரம் இழந்த நிலையில் ஈழத்திற்குச் சென்றனர் என்று கொள்ளத்தக்க வகையில் அவர்களைப் பற்றிய சாசனக் குறிப்புகள் அமைந்துள்ளன. ஆனாலும், தென்னிலங்கையில் அவர்கள் எவ்வாறு அரசு புதவி பெற்றனர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.
12. இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழனுடைய மெய்க்கீர்த்தியிலே தென்னிலங்கை வேந்தரைப் பற்றிக் கூறும் பகுதி மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது:
"..... தென் றிசைவயிற் போர்ப்படை நடாத்திக் கார்க்கடல் இலங்கையில் விற்றப்படைக் கலிங்கர்மன் வீரசலாமேகனைக் கடகளிற்றொடு படக் கதிர்முடி கடிவித் திலங்கையர்க் கிறைவன் மானாபரணன் காதலரிருவரைக் களத்திடைப் பிடித்து மாப்பெரும் புகழ்மிக வளர்த்த கோப்பரகேசரிவர்மரான உடையார் ஸ்ரீ ராசேந்திர தேவர்....."
தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம் (1974), p.616.
13. SII Volume 4, No. 412, pp. 495.
14. A. Velupillai, *Ceylon Tamil Inscriptions (CTI)* Part II, 1972, pp. 42 -55
15. மேலது, ப. 45
16. SII Volume 4, No. 1412
17. மேலது.

18. அவர் மேல்வருமாறு எழுதுகிறார்: “The new name of the temple was Rājārāja - īśvaram. The temple was named after Rājārāja the Great. In this connection, it is worth noting that Velgam vihāre in Trincomalee was renamed Rājārājap erumpallī Not only the temple of Mātōttam but also the city of Mātōttam was renamed after Rājārāja the Great. The city became Rājārājapuram. As this record refers to Rājārājapurattu eṭuppitta Rājārāja īśvarattu, it could be surmised that the temple had been renovated and enlarged, as it was in the case of Rājārājapperumpallī.” *CTI* Part II, P. 49.

19. *SII* Volume 4, No. 1414.

20. மேலது

21. சங்கரபாடியார் என்பது வர்ணசங்கீரணத்தின் விளைவாக ஏற்பட்டவொரு சமூகப் பிரிவினர் என்றவொரு விளக்கமுண்டு. அப்பெயர் சிவன் கோயில்களின் சுற்றுப்புறங்களில் வாழ்ந்த காரணத்தினாலும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். சங்கரபாடியார் என்னெனய் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டவர் என்பது சாசனக் குறிப்புக்களினாலே தெளிவாகின்றது. காஞ்சிபுரம் முதலான மாநகரங்களில் அவர்கள் அதிக செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர். ஆலயங்களில் விளக்கெரிப்பது தொடர்பான அறக்கட்டளைகளுக்குச் சங்கரபாடியார் பொறுப்பேற்றிருந்தனர். தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி பதிப்பாசிரியர் எ. கப்பராயலு, சாந்தி சாதனா, சென்னை, 2002, ப, 228.

22. K. Indrapala, “A fragmentary Cola Inscription From Fort Hammenheil, Kayts”, *Epigraphia Tamilica* (ET) ed. Karthigesu Indrapala, Jaffna Archaeological Society, 1971, Vol. 1 Pt. 1 Pp 10 - 13.

23. மேலது.

24. மேலது; *Cūlavamsa* (CV) Part I, Translated by William Geiger, Colombo, 1953, 56: 58-60

25. பொலன்னறுவையிலுள்ள கோயில்களில் இரண்டாம் சிவாலயம், ஐந்தாம் சிவாலயம், ஆறாம் சிவாலயம் ஆகியன சோழராட்சிக் காலத்துக் கட்டுமானங்களாகும். இவற்றில் முதலிரண்டு கோயில்களின் அழிபாடுகளிடையே சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. முதலாம் சிவாலயம், ஐந்தாம் சிவாலயம் ஆகியவற்றின் சுற்றுப்புறங்களிலே பல வெண்கலப் படிமங்கள் கிடைத்துள்ளன. அவை கடவுட் படிமங்கள், தேவர் படிமங்கள், நாயன்மார் படிமங்கள் என்னும் வகைகளைச் சேர்ந்தவை.

26. *SII* Volume 4, Nos: 1388 - 1395, Pp 489 - 491.

27. *SII* Volume 4, Nos 1394, 1395, p. 491.

28. மேலது.

29. துண்டமான இச்சாசனத்திலுள்ள பகுதியை கிருஷ்ண சாஸ்திரி மேல்வருமாறு வாசித்துள்ளார்:

1. ழாக்கும் ஆகப்பசு	7. அதாநித்தவற் இன்
2. நூற்று ஒரு பத்து	8. நெய் அட்டக்கட
3. நாலிநால் நிகதம்	9. வான் நிகரிலிசோழ
4. நய் முவுளக்கெ ஆழா	10. வளநாட்டு புலையநியா
5. க்கு இது சாவாமுவாப்	11. ன ஜனனாதபுரத்து
6. பெராவாகக் கொண்டு	12. இருக்கும் இத்தெவர்

H.C.P. Bell, Archaeological Survey of Ceylon, Annual Report, 1909, Government Printer, Colombo, 1913, P.27

30. *SII*, Nos. 1394, 1395, p. 491

31. இச்சாசனம் பொலன்னறுவையிற் கலாசார முக்கோணத்தினால் அமைக்கப்பட்டுள்ள அருங்காட்சியகத்தின் வளாகத்தில் உள்ளது. அதன் மைப்படியொன்றை வாசிப்பதற்காக கலாநிதி. எச். எல். பிரேமதிலக எம்மிடம் வழங்கினார். சாசனம் துண்டமாகிவிட்ட பொழுது அதன் ஆரம்பப் பகுதியும் இறுதிப் பகுதியும் அழிந்துவிட்டன. சாசனத்தில் எழுத்துக்கள் மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. வரிவடிவங்கள் 11 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு உரியவை சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்து கலாசாரம் பகுதி I*, இந்து சமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 2000, பக் 203 - 237.

32. *SII* Volume 4, No. 1393, p. 491.

33. *Ceylon Tamil Inscriptions (CTI)* Part II ed. A. Velupillai, Peradeniya, 1932, p.12.

34. *SII* Volume 4, No. 1398, p.493.

35. K.Indrapala, “An Inscription of the time of Rajaraja Cola I from Padaviya”, *ET* Volume I, Part I, Pp 32 - 33.

36. Y. Subbarayalu, “Padaviya Inscriptions”, *In Search of Chinese Ceramic - sherds In South India and Sri Lanka*. ed. Noboru Karashima, Taisho University, 2004, Pp 72 - 73.

37. *CTI*, Part II, Pp 23 - 28.

38. உத்தமராலையன் என்ற பெயர் ஆ வேலுப்பிள்ளையின் நூலிலே வெளியிடப்பட்டுள்ள சாசனப்படியின் புகைப்படத்திலே தெளிவாகத் தெரிகின்றது. மேலது பக்கம் 20 இன் எதிராகவுள்ள படப் பிரதிமையப் பார்க்கவும்.

39. கா. இந்திரபாலா, “கந்தளாயிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டு”, *பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை நூற்றாண்டு விழா மலர்*, தெல்லிப்பழை, 1972, பகுதி II, பக் 1 - 9

40. F. Shanmugam, "Kantalay Inscriptions", In Search of Chinese Ceramic sherds., Taisho University Press, 2004, Pp. 75 -77.
41. முத்தங்கை கோயில் மானி என்னுந் தொடர் குணசிங்கம் வெளியிட்டுள்ள சாசன வாசகத்திலுங் காணப்படுகின்றது. S.Gunasingam *Two Inscriptions of Cola Ilankesvara Deva*, Peradeniya, 1974, P.11
42. SII 4, No. 1412, p. 496.
43. அந்நாட்களிலே கொட்டிலாகவிருந்த வழிபாட்டு நிலையம் இப்பொழுது ஒரு சிறியதும் அழகியதுமான கோயிலாகச் சீமெந்தினாற் கட்டப்பட்டுள்ளது. அங்கு இவ்வருடத்திற்கும்பாபிஷேகமும் நடைபெற்றது. கந்தளாயிற் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப் பெற்ற சாசனத்தின் வாசகத்தை தினசரிப் பத்திரிகையொன்றிலும் இரண்டாவது உலக இந்து மாநாட்டுச் சிறப்பு மலரில் அடங்கிய ஒரு கட்டுரையிலும் நாம் வெளியிட்ட பின்பு இந்து கலாசார அமைச்சராகவிருந்த தி. மகேஸ்வரன் கந்தளாய்ச் சிவன் கோயிலுக்குப் போய் அங்குள்ள சாசனங்களைப் பார்வையிட்டார். அவற்றைப் பாதுகாப்பாக வைக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாறு வட கிழக்கு மாகாணசபையினரை வேண்டிக் கொண்டதோடு அதற்கு வேண்டிய மானியங்களை வழங்குவதற்கும் ஏற்பாடு செய்தார். அதன் பயனாக அங்கு புதிதாக அமைக்கப்பட்ட கொட்டகை ஒன்றிலே சாசனங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் அவற்றைக் காட்சிக்குரிய தொல்பொருட் சின்னங்களை வைக்க வேண்டிய முறையிலே வைப்பதற்கு வேண்டிய வகையிலே சிலாசாசனங்கள் வைக்கப்படவில்லை. ஆலய வளாகத்திலுள்ள ஆலமரத்தின் கீழே கிடந்த கருங்கற்கள் எல்லாவற்றையும் ஒழுங்கற்ற முறையிலே கும்பமாகக் கொட்டகையிலே போட்டுள்ளனர். வரிவடிவங்களை வாசிக்கத் தெரியாதவர்களாற் குவிந்து கிடக்கும் கற்களிடையே சாசனங்களை அடையாளங் காண முடியாது.
44. கா. இந்திரபாலா, "கந்தளாயிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டு", பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை நூற்றாண்டு நினைவு மலர் பகுதி II, பக் 1-9.
45. மேலது.
46. ARE, 1917 - 18, No. 363 of 1917; A. Gunasingam, *Two Inscriptions of Cola Ilankesvara Deva*, Peradeniya, 1974, p.19.
47. *South Indian Inscriptions* Volume 14 - *The Pandyas* ed. A.S. Ramanatha Ayyar, Madras, 1962, PIV
48. மேலது.
49. மேலது, சாசன இலக்கம் 157, ப.83
50. தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, ப. 611; கா. இந்திரபாலா, "கந்தளாயிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டு", பாவலர் ..... நூற்றாண்டு விழா நினைவு மலர், பகுதி II, ப. 5.

51. தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, பக். 613 - 614.
52. S. Gunasingam, *Two Inscriptions of Cola Ilankesvara Deva*, Pp 11 -15.
53. தி.வை.சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, பக். 608 - 609.
54. SII Volume 14, No.155, p 82.
55. மேலது, பக். 108 - 111.
56. தண்டு என்கின்ற சொல் வரி வகுலித்தலோடு தொடர்புடையது என்பது தென்னிந்திய சாசனங்கள் மூலமாகத் தெளிவாகின்றது. தண்டு என்பது வரியினையும் தண்டு(ன்)ற என்பது வரிவகுலிக்கின்றமையினையும் தண்டுவார் என்பது வரிவகுலிப்போரையும் குறிக்கும் வண்ணமாகச் சாசனக் குறிப்புகள் அமைந்துள்ளன. எனவே நம்மூர்த் தண்டுகின்ற எனக் கந்தளாய்ச் சாசனத்தில் வரும் தொடர் ஊர் வரிகளை வகுலிப்பவரைக் குறிக்கும் அடைமொழியாகும். தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி, சென்னை, 2003, ப. 278.
57. S. Gunasingam, *Two Inscriptions of Cola Ilankesvara Deva*, Peradeniya, 1974, Pp 3-5.
58. 2004 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 2 ஆம் திகதி இச்சாசனத்தைத் தலத்திலே ஆராயும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்து உதவிப் பணிப்பாளர் செ. தெய்வநாயகம், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்து விரிவுரையாளரான க. இரகுபதி, கலாசார உத்தியோகத்தர்களான சி. ம. மகேந்திரராஜா, க. கோணேஸ்வரா ஆகியோரும் அனுசரணையாக எம்முடன் வந்தனர். தினக்குரல், 24 அக்டோபர், 2004, ப. 20.
59. S. Gunasingam *Two Inscriptions of Cola Ilankesvara Deva* p.3.
60. "ஆயதென் கயிலாயத்தின் நென்புறமணுகி மாய மச்சமா முடையைக் கடல் வழிவைத்துத் தூயதன்னுருக் கொண்டரன் சந்நிதி துன்னிச் சேய கங்கணம் முன்வைத்து வணங்கினன் திருமால்."
- "மல்குமச்சமாங் கேசவன் பெயரினம்மலைக்குப் புல்குமற்சேக்கர மெனத்திருப்பெயர் புகன்றா ரல்குந்தானவ ராண்மையினியுங்க ளாண்மை பல்கும் போதிரென் நரன்சொல விடைகொண்டு பணிந்தார்."
- தஷிணைகைலாச புராணம் பகுதி I, பொருளாக்கம் பண்டிதர் கா. செ. நுராசா, பதிப்பாசிரியர் சி. பத்மநாதன், கொழும்பு, 1995, மச்சாவதாரப் படலம், செய்யுள்கள் 39, 42, பக். 191, 193.
61. சி. பத்மநாதன், இலங்கையில் இந்து கலாசாரம் - பகுதி I, இந்து சமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 2000, பக் 100 - 108.
62. K.Indrapala, "A Tamil Inscription from Nilāveli, Trincomalee District", *James Thevathasan Rutnam Felicitation Volume*, Jaffna, 1975, Pp 64 - 69.

63. S.Gunasingam, “A Tamil Slab - Inscription at Nilāveli”, *Sri Lanka Journal of the Humanities (SLJH)* Volume I (New series), 1975, Pp. 61 - 71.

64. நிச்சலழிவு என்பது நித்தலழிவு என்பதன் மறு வடிவமாகும். அது “நாள் தோறும் ஆகும் செலவு” என்பதைக் குறிக்கும். ஆக நித்தலழிவுக்கும் ஸம்கிராந்தி 12 13 க்கும் என்பது ஒரு சாசனக் குறிப்பு. தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி பதிப்பாசிரியர் எ. சுப்பராயலு, ப. 360.

65. திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் மூன்றாம் பகுதி, பதிப்பாசிரியர்: இராமலிங்கத் தம்பிரான், தர்மபுரம், 1955, பக் 592 – 595.

65. “கிரிகண்ட என்பதனைப் பற்றிப் புராதனமான பௌத்த நூல்களிலுந் திரியாய்க் கல்வெட்டிலும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. கிரிகண்ட பர்வதம், கிரிகண்ட என்னும் பிரதேசம் ஆகியன பற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. பாண்டுகாபயனின் மாமன்மாருள் ஒருவனாகிய கிரிகண்ட சிவ என்பவன் கிரிகண்ட என்னும் பகுதியை ஆட்சி புரிந்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. கிரிகண்ட மகாவிகாரம் என்பதனைப் பற்றிப் புத்தகோஷர் எழுதிய விசுத்திமக்க என்னும் நூலிலும் சூளவம்சத்திலுங் கூறப்பட்டுள்ளது. கிரிகண்ட என்னும் மலையிலுள்ள விகாரத்தைக் கிரிகண்ட மகாவிகாரம் என்றனர். சமஸ்கிருத மொழியிலும் கிரந்த வரிவடிவங்களிலும் எட்டாம் நூற்றாண்டளவிலே எழுதப்பெற்றதான திரியாய்க் கல்வெட்டு கிரிகண்டிக சைத்தியம் என்பதைப் புகழ் மொழிகளால் வர்ணிக்கின்றது.

“திரியாய்க் கல்வெட்டு திரியாய் என்னும் ஊரின் மேற்கிலே கந்தசாமிமலையிற் காணப்படுகின்றது. அதற்கு 200 அடி உயரத்திற் பௌத்தப் பெரும்பள்ளி ஒன்றின் அழிபாடுகள் உள்ளன. கிரிகண்டபர்வதம் என்னுந் தானமே கந்தசாமிமலை என வழங்குகின்றது. எனவே கிரிகண்டகிரிகாமம் என்பது திரியாயிலுள்ள கந்தசாமி மலையினை உள்ளடக்கியிருந்த ஒரு நிலப்பிரிவு என்று கொள்ள முடிகின்றது.” சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்து கலாசாரம்* பகுதி I, பக். 69 – 70; S. Gunasingam “A Tamil Slab - Inscription at Nilaveli”, *SLJH* (New series) Vol I, No.1, 1975, Pp 68 - 69.

66. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அருளிச்செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் மூன்றாம் பாகம் பதிப்பாசிரியர்: இராமலிங்கத் தம்பிரான், தர்மபுரம், 1955, பக் 592 – 595.

67. “நேபாள தேசத்திற் கிராதர் எனப்படுவோர் வாழும் பசுபதி என்னும் பகுதியிற் கோகர்ண என்னும் சிவத்தலம் ஒன்றுண்டு. வங்காளத்துப் பாலவமிசத்தைச் சேர்ந்த தர்மபாலனுடைய படைகள் வடஇந்தியாவிலே திக்குவிசயம் மேற்கொண்ட பொழுது அவை கேதார(ம்) கோகர்ண(ம்) என்ற புனித தலங்களையுந் தரிசித்துச் சென்றதாகச் சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.” சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்து கலாசாரம்* பகுதி I, ப. 29.

68. திருக்கோகரணம் பற்றி அப்பர்பிரானும் திருஞானசம்பந்தரும் பதிகங்கள் பாடியுள்ளனர். “மந்திரத்து மறைப் பொருளுமாயினான் காண், மாகடல் சூழ் கோகரணம் மன்னினானே”, என்று அப்பர் பாடுகின்றார். திருஞானசம்பந்தரின் தேவாரப்பாடலொன்றில் மேல்வரும் அடிகள் வருகின்றன.

“மாதரொடு மாவர்கள் வந்தடியிறைஞ்சி நிறை மாமலர் கடுயக் கோதைவரி வண்டிசை கொள்கீதமுரல் கின்றவளர் கோ கரணமே,”

கலைக் களஞ்சியம் இத்தலத்தை மேல்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது:

“சிவத்தலங்களில் ஒன்று. துளுவ நாட்டிற் பம்பாய் இராச்சியத்தில் வட கன்னடம் மாவட்டத்திலுள்ளது. சிவபிரான் பெயர் மஹாபலிநாதர். அம்மையின் பெயர் கோகர்ணநாயகி. திருஞானசம்பந்தராலும் திருநாவுக்கரசராலும் பாடல் பெற்ற தலம். இராவணன் கயிலையிலிருந்து இலங்கைக்குக் கொண்டு சென்ற சிவலிங்கத்தை இத்தலத்திலே வைத்துத் திரும்ப எடுத்தபோது எடுக்க முடியாமற் பசுவினது காதுபோலக் குழைந்து ண்டதால் அதற்குக் கோகர்ணம் என்ற பெயர் வந்தது என்பர். இராவணன் தன் பலத்தால் எடுக்க முடியாமல் இருந்ததால் ஈசுவரர் மகாபல விங்கேசுவரர் எனப்பெற்றார். இங்குள்ள கோடி தீர்த்தத்தில் சிவராத்திரியன்று நீராடினால் கோடி தீர்த்தங்களில் நீராடிய பலன் கிடைக்குமென்று சிவராத்திரி புராணங் கூறுகின்றது.”

திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், ஆறாந் திருமுறை, பதிப்பாசிரியர்: சோமசுந்தரத் தம்பிரான், தருமபுரம், 1963, ப. 432; திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்கள், மூன்றாந் திருமுறை, 79: 2; கலைக் களஞ்சியம், தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, 4 ப. 274;

செ. குணசிங்கம், *கோணேஸ்வரம்*, அக்குறணை 1973, பக். 60 – 61.

69. மஹேந்த்ராசல -ப்ரதிஷ்டிதஸ்ய கோகர்ணஸ்வாமின: என்னுந் தொடர் கலிங்க மன்னரின் சாசனக் குறிப்பு அது “மகேந்திரமலையிற் பிரதிஷ்டாபனமாகிய கோகர்ண சுவாயினுடைய” எனப் பொருள்படும். கஞ்சாம் மாவட்டத்திலே, மகேந்திரமலையிலே, கோகர்ணம் என்னும் புனித தலமொன்று உள்ளது. அங்கே பிரசித்தமான பெருஞ் சிவாலயம் அமைந்திருக்கின்றது. செ. குணசிங்கம், *கோணேஸ்வரம்*, பக். 57 – 58

70. கோகர்ணம் என்பது சைவர்களுக்குரிய புராதனமான தலமென்பது மகாவம்சம் மூலமாகவும் தெளிவாகின்றது. அங்கு மகாசேனனின் காலத்திலே (274 – 302) சிவாலயம் இருந்தது. அதனையும் கிழக்குக் கரையிலுள்ள வேறு சிவாலயங்களையும் இடித்துவிட்டு அவன் விகாரங்களைக் கட்டுவித்தான். அதனைப் பற்றி மகாவம்சம் மேல்வருமாறு கூறும். “அரசன் மணிஹீரம் என்னும் விஹாரத்தைக் கட்டினான். தேவாலயங்களை அழித்துவிட்டு மூன்று விஹாரங்களை அமைப்பித்தான். கோகர்ணத்திலே கோகர்ண விகாரையினையும் ஏரகாவிலில் என்னுமிடத்தில் மிககாம விகாரையினையும் கலந்த என்னும் பிராமணனின் ஊரிலே கங்காசேன பர்வதம் என்னும் விகாரத்தையும் அமைப்பித்தான்.”

கோகர்ண விகாரம் அமைக்கப்பட்டமை பற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்ற போதும் அதற்குரிய தொல்பொருட் சின்னங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை, அது நெடுங்காலத்துக்கு நிலைபெறவில்லை. கோகர்ண விகாரம் பற்றி மகாவம்சத்திலும் வேறு குறிப்பில்லை. முதலாம் விஜயபாகு, நிசங்கமல்லன் ஆகியோரின் காலங்களிற் புனித தலங்களென்று போற்றப்பட்ட கோயில்களில் கோகர்ண விகாரத்தின் பெயரைக் காணவில்லை. *Mahavamsa* ed. Wilhelm Geiger, Pali Text Society, London, 1934, 37: 40 - 41.

71. Selladurai Gunasingam, *Three Cola - Inscriptions from Trincomalee*, Trincomalee Inscriptions - No.2, Peradeniya, 1979, p.1.

72. மேலது, பக் 1-2.

73. மேலது, ப. 3.

74. தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், ப. 604.

75. குணசிங்கத்துக்கு அனுப்பிய கடிதத்திலே தம்பிராசா மேல்வருமாறு எழுதுகிறார். “18 -06-1972 இல் வழமைபோல் கோணேஸ்வரப் பெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்றேன். கைமேல் பலன் கிட்டியது. சுமார் 15 அடி நீளமாகவும் 10 இஞ்சி அகலம் கொண்ட நெடுந்தூண் சிலாசாசனத்தில் தமிழ் கிரந்த எழுத்துகளில் பொறிக்கப்பட்டு இருப்பதாக ஒரு பெரியார் தகவல் தந்தார். உடனே அந்தக் கோவிலில் சென்று கண்டு கொண்டேன், இதை அறிந்த பலர் அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமும் அடைந்தார்கள். இதை நாம் வாசிக்க ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. பல அரிய அதிசயங்கள் இக்கல்வெட்டில் அடங்கியுள்ளது..... மூன்று பக்கங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.” “இக் கல்வெட்டு திருகோணமலை பத்திரகாளி அம்மன் சன்னிதான மண்டபத்தில் தூணாக நிறுத்தப்பட்டு மை பூசப்பட்டுள்ளது. மூன்று பக்கம் வாசிக்கலாம். ஒரு பக்கம் கோவில் கட்டிடத்தில் வைத்துக் கட்டப்பட்டுள்ளது” Selladurai Gunasingam, *Three Cola Inscriptions from Trincomalee*, p - 12.

76. 2004 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதத்திலே திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள தமிழ்ச்சாசனங்களைப் பரிசோதனை செய்வதற்குச் சென்றிருந்த பொழுது இதனை அவதானிக்க முடிந்தது. கற்றாணைக் கழுவியபின் அதைப் புரட்டிப் பார்ப்பதற்குப் பலரின் உதவி தேவைப்பட்டதாலும் போதிய கால அவகாசம் இல்லாமையாலும் தூணின் “நான்காவது” பக்கத்தை எம்மால் பரிசோதனை செய்ய முடியவில்லை.

77. W.E. Baker and H.M. Durand, “Facsimiles of Ancient Inscriptions, Lithographed by Jas. Prinsep, Inscriptions of Trincomalee”, *The Journal of the Asiatic Society of Bengal*, Vol.V, Calcutta, 1836, Pp. 554 - 5; S. Gunasingam, *Three Cola Inscriptions from Trincomalee, Trincomalee Inscriptions Series - No.2* Peradeniya, 1979.

78. அது துண்டமானது. அதன் வாசகம் மேல்வருமாறு உள்ளது:

1. (பாக்கையு)ம் நண்ணற் கருமுரண் மண்ணைக் க(டக்கமும்)
2. (பொரு)கடல் ஈழுத்தரையர் தம் முடியும் ஆங்(கவர்)
3. (தேவி)யர் ஓங்கெழில் முடியும் முந்நவர் பக்கல் தெ)
4. (னவா)ன் வத்த கந்தர முடியும் இந்திரநாரமும் தெ(ண்டிரை)
5. (ஈழ மண்) டல முழுதும் எறிபடைக் கேரளன் மு(றைமையிற்)
6. (குடு)ம் குலதநமாகிய பல்புகழ் முடியும் (செங்கதிர் மாலையும்)
7. (சங்) கதிர் வேலைத் தொல் பெருங் கா(வ)ல் (பல்புநீதீயும்)
8. (மாப்பெருந்) தண்டால் கொண்ட கோப்பரகேசரி ப(ன்மர)ன உடையார்)

9. (ஸ்ரீராஜேந்திர) சோழ தேவற்கு யாண்டு ..... வது.

அடைக்குறிப்புகளிலுள்ள சொற்களும் தொடர்களும் சாசனம் எழுதப்பட்ட கல் உடைக்கப்பட்ட பொழுது அழிந்துவிட்டன. S.Gunasingam, *Three Cola Inscriptions from Trincomalee, Trincomalee Inscriptions Series No.2*, Peradeniya, 1978, Pp 18 - 19.

79. S. Paranavitana, *Archaeological Survey of Ceylon Annual Report* (ASCAR), 1953 (27 pages) , Colombo, 1954, P.G.12.

80. *University of Ceylon History of Ceylon* ed. S. Paranavitana, Vol I, Pt.2, Colombo, 1960, p.590.

81. K. Indrapala, “Fourteen Cola Inscriptions from the Ancient Rajaraja - Perumpalli (Velgam Vehera/ Natanar Kovil) at Periyakulam”, *Epigraphia Tamilica* Volume 1 Pt.1, Jaffna Archaeological Society, 1971, Pp.37, 38.”

82. ஆ. வேலுப்பிள்ளை நாதனார் கோயிலுக்குரிய துண்டமான எட்டுச் சாசனங்களின் வாசகங்களை இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் என்னும் நூலின் இரண்டாம் பகுதியில் வெளியிட்டார். அவற்றின் காலம் பற்றி அவர் மேல்வருமாறு கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. “வரிவடிவ அமைப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குமிடத்து இச்சாசனங்கள் எல்லாம் சோழர் காலத்துக்கு அதாவது 11 ஆம், 12ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்குரியவை என்று கொள்ளலாம்”. அவர் சோழர் காலமென்று இங்கே குறிப்பிடுவது தமிழக வரலாறு பற்றியது. நாதனார் கோயிற் சாசனங்களிற் சில இலங்கையிற் சோழராட்சிக் காலமான 11ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டவை; அவை 12ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவை என்ற கருத்து ஏற்படையதாகும்.

ஏறாநாடன் வழங்கிய தானம் பற்றிய சாசனத்தின் வரிவடிவங்கள் 12ஆம், 13ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு உரியவை. அதிஷ்டானத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள மேல்வரும் சாசனத்தின் வரிவடிவங்களும் அத்தகையவை: “(அ)ஞ்சாம் பக்கத்துப் பூசம் பெற்ற வியாழக்கிழமை நான் இட்ட இரு சாணை நால் நீளத்துத் த(ர)ரா நிலை விளக்கு ஒன்று இது திருநொந்தா விளக்காய்ச் சந்திராதித்தவல் நின்றெரிய நிசதப்படி.....” Ibid, p.48; CTI, Pt 2, Pp. 1 , 4.

83. ET, Vol I, Pt.1, Pp 37 - 38.

84. இச்சாசனத்தில் முதல் மூன்று வரிகளிலுமுள்ள தொடர்களை ஸ்ரீ பலவன் புதுக்குடியான் ஆதித்தப் பேரரையன் என இந்திரபாலா வாசித்துள்ளார். ஸ்ரீ பகவன் புதுக்குடியான் ஆதித்தப் பேரரையன் என்பது வேலுப்பிள்ளையின் வாசகம். சாசனத்தில் வரும் முதலாவது சொல்லை ஸ்ரீ பலவன் என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. அது தானம் வழங்கியவனுடைய பெயராகக் கொள்ளத் தக்கது. புதுக்குடியான் என்னும் சொல் இருவரின் வாசகங்களிலுங் காணப்படுகின்றது. ET, Vol. I, Pt. I, P.41; CTI, Pt.1, p.14.

85. தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி இரண்டாம் தொகுதி பதிப்பாசிரியர்: எ. கப்பராயலு, சாந்திசாதனா, சென்னை, 2001, ப. 455.
86. பணிமகன் என்பது சோழ அரசாங்கத்தில் ஒரு பதவியாகும். மேலது, ப. 395.
87. *South Indian Inscriptions* Volume 14 ed. A.S. Ramanatha Ayyar, Madras, 1962, p. 146.
88. ஏறாநாடு என்பது பற்றி இந்திரபாலா மேல்வருமாறு கூறுவார்: “இந்த இடத்தை அடையாளங் காண முடியாது. ஆயினும் அதை ஏறாலூர் (பழைய சிங்கள வடிவம் ஏறாலூர்) என்பதோடு ஒப்பிடலாம். ஏறாநாடு என்பதைப் பிழையாக எழுநாடு என்று கொண்ட வேலுப்பிள்ளை சொல்லும் விளக்கம் மேல்வருமாறு உள்ளது: “எழுநாடு என்பது சோழ நாட்டிலுள்ள (நாடொன்றின்) பெயராகும். எழு நாடன் என்பது எழுநாட்டிலிருந்து வந்த ஒருவனைக் குறிக்கும்.” *ET*, Vol I, Pt.1, p.50; *CTI*, Pt.1, p.17
89. V. Venkayya, “Kottayam Plates of Viraraghava”, *Epigraphia Indica*, IV, No. 41, p.295; “மத்தியகால இலங்கையில் வணிக கணங்களும் வணிக நகரங்களும்”, சிந்தனை, மலர் II (2), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், 1984, பக். 53 – 54; சி. பத்மநாதன், ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு – சென்னை, 2004, ப. 211.
90. “கோலத்துத் துரியன் பூவண தேவன் வெல்கவேர்த்து தேவ(ர்)க்கு வைச்ச நொந்தாவிளக்கு 4. இப்பள்ளிச் (ச)ங்கத்தார் விளக்கெண்ணைய(ம்) (வை) ப்புதாகவ(ம்). *ET*, Vol, Pt.1, p.42.”
91. *CTI*, Pt.1, P.19.
92. S. Pathmanathan, “A. Review of the *Cōla* Inscriptions from Periyakulam”, *Abhiñānamālā* - A Felicitation Volume Presented to Vinayagamoorthy Sivasamy, University of Jaffna, 1995 Pp 60 - 73.

4. பொலன்னறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள்- 1

1. S. Paranavitana, “A Tamil Slab Inscription from Palamottai”, *Epigraphia Zeylanica (EZ)* 4, Humphrey Milford, Oxford University Press, 1943, Pp. 191-196.
2. விஜயராஜ-ஈஸ்வரம் அமைந்திருந்த இடத்தில் இப்பொழுது புதிய கோயிலொன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. புராதனமான கோயிலின் அழிபாடுகள் இப்பொழுதுங் காணப்படுகின்றன. கருங்கற் பாளங்களும் தூண்களின் துண்டங்களும் அவற்றோடு கற்சிற்பங்களின் உடைந்த பாகங்களும் அங்கு காணப்பெற்றன. சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டும் விஜயபாடு தேவரின் காலத்துப் பளமோட்டைச் சாசனமும் வேறொரு சாசனமும் கோயிலுக்குச் சமீபமாகவுள்ள மரத்தின் கீழே வைக்கப்பட்டுள்ளன.
3. S. Paranavitana, “A Tamil Slab Inscription from Palamottai” *EZ*, 4, Pp. 191-196.
4. S. Gunasingham, “A Tamil Slab-Inscription from Mayilawewa (Mayilankulam), Trincomalee District, Sri Lanka, *Trincomalee* Inscription Series-No.3, Akurana Printers, Peradeniya, 1980.
5. S. Paranvitana, “A Tamil Slab Inscription from Palamottai”, *EZ*, 4, Pp. 191-196.
6. மேலது.
7. S. Pathmanathan, “Vikramabahu II and Vikrama Salamevan”, *Sri Lanka Journal of the Humanities (SLJH)*, Volume XIX, Nos. 1 & 2, 1993 University of Peradeniya (Published in 1990), Pp. 93-101.
8. ஆ. வேலுப்பிள்ளை வெளியிட்டுள்ள இச்சாசனத்தின் வாசகத்தில் 5ஆம், 6ஆம் வரிகளிற் பிடி நடந்த என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது. ஆயினும் சாசனத்தின் படிவத்திலே இரண்டாவது சொல்லின் மூன்றாவது எழுத்து நகரமாகவன்றி தகரமாகத் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே இத்தொடரைப் பிடி நடத்த என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. அது கஜபாகு தேவரின் கட்டளைப்படி பிரம்மதேயத்து எல்லைகள் வரையறை செய்யப்பட்டன என்பதைக் குறிக்கின்றது. A Velupillai, *Ceylon Tamil Inscriptions* Part II, 1972, p. 37; சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்து கலாசாரம்* பகுதி I வெளியீடு: இந்து சமய பண்பாட்டு அலுவலர்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 2000, ப. 144.

9. சி. பத்மநாதன், “கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம்”, சிறப்பு மலர் இரண்டாவது உலக இந்து மகாநாடு, இந்து விவகார அலுவல்கள் அமைச்சு, கொழும்பு, 2003, ப. 23.
10. மேலது, ப. 23.
11. சாசனத்திலுள்ள இறுதிச் சொல்லைக் குறியீடுகளென்றும் அவை 8,000 என்னும் இலக்கத்தைக் குறிப்பன என்றும் அவர் கொள்வார். அவர் சாசனத்தை நேரிற் பார்க்கவில்லை. 8,000 காக பெருந்தொகையாகும். அவ்வளவு தொகையான காசனை திருப்பள்ளியெழுச்சித் திருப்போனகத்துக்கு எவருங் கொடுத்திருக்கமாட்டார்கள். மேலும் தென்கைலாசம், சிதம்பரம், திருவையாறு, திருவிடைமருதூர் என்னுந் தலங்களிலுள்ள ஆலயங்களோடு ஒப்பிடக்கூடியதன்று. அது மிதமான அளவுகொண்ட ஒரு கோயிலாகும். காக பத்து என்னுஞ் சொற்கள் சாசனத்திலே தெளிவாக உள்ளன. பத்து என்ற சொல்லிலுள்ள இரண்டாம், மூன்றாம் எழுத்துகளை ஒன்றோடொன்று இணைத்து வழமைக்கு மாறாக சற்று வித்தியாசமான முறையில் எழுதியுள்ளனர்.
12. P. Shanmugam, “Kantalay Inscriptions”, *In Search of Ceramic - sherds In South India and Sri Lanka* ed. Noboru Karashima, Taisho University Press, 2004, Pp. 78-79.
13. A. Velupillai, *Ceylon Tamil Inscriptions* Part I, Peradeniya, 1971, Pp. 27-31.
14. தானம் பண்ணியருளினார் என்னும் தொடர் தானம் வழங்கியவர் உன்னத நிலையிலுள்ளவர் என்பதையும் மிகவும் மரியாதைக்கு உரியவர் என்பதையும் குறிக்கின்றது.
15. *Ceylon Observer*, November 28, 1970, 2; S. Pathmanathan, *ilan̄ kaiyil intu kalācāram pakuti I*, Department of Hindu Religious and Cultural Affairs, Colombo, 2000, Pp. 240-241.
16. மேலது.

4. பொன்னாறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள் – 2 வீரசாசனங்கள்

1. N. Karashima and Y. Subbarayalu, “Aiññūruvar: A Supra- local Oaganization of South Indian and Sri Lankan Merchants”, *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean: Testimony of Inscriptions and Ceramic - sherds* ed. Noboru Karashima, Taisho University, 2002, p. 87.
2. பெல்லாரி மாவட்டத்துக் குருகோடு என்னுமிடத்துச் சாசனமொன்று லாட, சோழ, மலையாள, தெலுங்கு தேசங்களிலுள்ள நானாதேசிகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. சமுத்திரபட்டிக் கல்வெட்டு ஐந்நூற்றுவரைப் பதினெண்பூமி என்றும் நானாதேசிகள் என்றுங் குறிப்பிடுகின்றது. மேலது, ப. 86.
3. ஐந்நூற்றுவரைப் பற்றிய காலத்தால் முற்பட்ட கல்வெட்டுகள் தமிழ்நாட்டிற் கிடைக்கின்றன பத்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற வணிக கணங்கள் பற்றிய சாசனங்கள் 24 தமிழ் நாட்டிலே கிடைத்துள்ளன. கர்நாடகத்தில் ஒன்று மட்டுமே கிடைத்துள்ளது. ஐந்நூற்றுவரின் பிரசஸ்தியின் மிகப் பழையமையான வாசகமும் தமிழ்நாட்டிற் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அது இராமநாதபுர மாவட்டத்துக் கௌமதி என்னுமிடத்திலுள்ளது. கர்நாடகத்தில் எழுதப்பட்ட மிகப் பழைய ஐந்நூற்றுவரின் பிரசஸ்தி கி. பி. 1000 ஆம் ஆண்டளவில் எழுதப்பட்டுள்ளது. மேலது, பக். 4, 73.
4. “பதினெட்டு வகையான தானியங்கள், நெய், வெண்ணெய், உள்ளி முதலிய உணவுப் பொருட்கள், பட்டு வகைகள், பருத்தி ஆடைகள், படுக்கை விரிப்புகள், இஞ்சி, மஞ்சள், கக்கு, மிளகு, கடுகு, சீரகம் போன்ற வாசனைச் சரக்குகள், கனி வருக்கங்கள், உப்பு, வெற்றிலை, பாக்கு, மலர்கள், மாலைகள், மருந்து வகைகள், பொன், வெள்ளி, இரும்பு முதலியவற்றாலான உலோகப் பொருட்கள், கருவிகள், கொள்கலங்கள், யானை, குதிரை, மாடு முதலிய உயிரினங்கள் போன்றவற்றை எல்லாம் அவர்கள் விற்பனை செய்ததாகச் சாசனங்கள் கூறும்.” K. A. Nilakanta Sastri, *A History of South India*, Oxford University Press, Madras, 1958, Pp. 321-2; சி. பத்மநாதன், “இலங்கையிலே வணிக கணங்களும் நகரங்களும் (கி.பி. 1000-1250), ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும்,” சி. பத்மநாதன், குமாரன், புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2004, ப. 208.
5. கர்நாடகத்து வணிகரின் சாசங்களிற் பெரும்பான்மையானவை தார்வார் – பிசாப்பூர் பகுதி, மைசூர் மாவட்டம் என்ற இரண்டு பகுதிகளிலும் காணப்படுகின்றன. தார்வார்-பிசாப்பூர் பிரதேசத்திலே கர்நாடக வணிகர் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர். மைசூர் பகுதியிலே தமிழ் வணிகர் நிலை கொண்டிருந்தனர். Meera Abraham, *Two Medieval Merchant Guilds of South India*, Manohar Publications, New Delhi, Pp. 151 fn; *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...* ed. Noboru Karashima, P. 5

6. சித்தூர் மாவட்டத்து மதனபள்ளி தாலுகாவைச் சேர்ந்த பஸினிகொண்ட என்னு மூரிலுள்ளதும் முதலாம் இராஜாதிராஜனது காலத்துக்குரியதுமான சாசனமொன்றிலே ஐந்நூற்றுவர் சமயமானது ராஜாதிராஜப் பெருந்நிரவி எண்டிசை நான்கு திசையாயிரத்து அய்யஞ்ஞாற்றுவப் பெரு சமயமும் என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது. விக்ரம சோழ பாண்டியனது காலத்துச் சமுத்திரப்பட்டிக் கல்வெட்டிலே அழகிய பாண்டியப் பெருந்நிரவி திசையாயிரத்து, அஞ்ஞாற்றுவரோம் என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது. ஈரோடு கலைமகள் கல்லூரியிலுள்ள தொல்பொருள் அருங்காட்சியகத்திலுள்ள கல்வெட்டிலே பருத்திப்பள்ளி நிறைந்த ராஜேந்திரசோழப் பெருந்நிரவி (ரவி) என்னுந் தொடர் உண்டு. ஐந்நூற்றுவரின் சமயம் மன்னர்களின் பெயராற் சில சமயங்களில் வழங்கியமை அரசருக்கும் அவர்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட நெருங்கிய தொடர்பினைக் குறிக்குமா? இது ஆராயத்தகுரியது. மேலது, பக். 121-2, 234.

7. மேலது, ப. 239.

8. “இவ்வீரபட்டினத்துக்கு வைத்த பரிசாவது... இடுவதிதாகவும் பெறுவதிரட்டி பெறுவதாகவும் நம்மக்கள் இப்பட்டினம் புக்குச் சாரிகையென்றும் பணமென்றும் கட்டிவாள் முறிச்சானும் வாடங்கிடந்தானும் வீடுபுக்குச் சொறை பறிச்சானும் நொந்து கொண்டானுக்கும் இவ்வீரபட்டினத்தின் மேல் ஏறாததாகவும். இந்நடை அழிப்பின் வளஞ்சியத்துக்குப் புறகனுமாய் ஒதிர்க்கையனாவதாகவும். இப்பரிசேய் சர்வபரிசாலமாக வைத்தோம் திருமலைநாற்பில் நிறைந்த நாளானதேசிப் பெருந்நிரவியோம்...” மேலது.

9. மேலது, ப. 235

10. மேலது, ப. 231

11. மேலது,

12. மேலது, பக். 275-277; *South Indian Inscriptions Volume VIII; No. 442.*

13. இச்சாசனத்திலே குறிப்பிடப்படாத சில பொருள்களும் வேறு தென்னிந்திய சாசனங்களிற் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பட்டினப்பகுதி பற்றி ஆராய்ந்த ப.சண்முகம் மேல்வருமாறு கூறுவார்: “பல வகையான பண்டங்கள் மீது மகமை விதிக்கப்பட்டது. அன்றாத் தேவைகளுக்கு உரிபனவும் போகப்பொருள்களும் அவற்றில் அடங்கும். அவை விபாயாரப் பொருள்கள் என்பதும் ஒரிடத்திலிருந்து வேறொரு இடத்துக்கு அவை கொண்டு செல்லப்பட்டன என்பதும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. சாதாரணமான விவசாய உற்பத்திப் பொருள்களான நெல், அரிசி, சாமை, வரகு, ராகி முதலிய பதினெண்வகைத் தானியங்களும் அவரை, கடலை, உளுந்து, பயறு, துவரை, கொள்ளு போன்றனவும் விற்பனை செய்யப்பட்டன. தேங்காய், ஆமணக்கு, எள்ளு, கடுகு போன்ற எண்ணெய் வடித்தற்குரிய வித்துக்களையும் வணிக கணத்தவர் விற்பனை செய்தனர். வெற்றிலையும் சந்தைகளில் விற்பனையாகியது. இஞ்சி, கக்கு, மஞ்சள், உள்ளி, சீரகம் முதலிய விவசாய உற்பத்திப் பொருள்களும் கடைகளில் விற்பனை செய்யப்பட்டன. நெய், காய்கறி வகைகள், புளி, உப்பு, தேன், மெழுகு, மலர்கள், மூலிகைகள், மருந்து வகைகள் ஆகியனவற்றையும் அவர்கள் விற்பனை செய்தார்கள்.

“விவசாய உற்பத்திப் பொருள்களின் வாணிபத்தில் மிளகு மிக முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. பல வகைகளைச் சேர்ந்த கருமிளகும் வால்மிளகும் கிடைத்தது. விற்பனைப் பொருள்களில் முக்கியத்துவம் பெற்றதான பாக்கு பல சந்தைகளில் விற்பனையாகியது.”

“பருத்தி, நூல், பலவகைப் புடவைகள், சேலைகள் என்பனவற்றை வணிகர் சந்தைகளில் விற்பனை செய்தனர். பட்டுகளும் கம்பளிப் பொருட்களும் அவர்களால் விற்பனை செய்யப்பட்டன. யானை, குதிரை, ஓட்டகம், பசு, எருது, எருமை முதலிய பாவனைக்குரிய மிருகங்களின் விற்பனை பற்றியும் பல சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அகில், சந்தனம், கஸ்தூரி, கற்பூரம் முதலிய வாசனைத் திரவியங்களும் சங்கு, யானைத்தந்தம், இரத்தினங்கள், பவளம், முத்து முதலியனவும் பெறுமதி மிக்க விற்பனைப் பொருள்களாகும். பொன், செம்பு, பித்தளை, இரும்பு போன்ற உலோகப் பொருட்களும் விற்பனை செய்யப்பட்டன. தலைச்சுமையிலும் கழுதை, மாடு என்பவற்றில் ஏற்றிய பொதிகளிலும் விற்பனைக்குரிய பொருள்கள் சந்தைகளுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. சந்தைகளுக்கு வண்டிகளிலும் பொருள்களை ஏற்றிச் சென்றனர்.” P. Shanmugam, *Pattanaapagudi: A Voluntary Impost of the Trade Guilds*, *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean*, Pp. 91-92.

14. ஆவணம், 6 (1995), பக். 36-40.

15. “கோனாடான கடலடையாது இலங்கை கொண்ட சோழவள நாட்டு உறத்தார் கூற்றத்து முதுசொற்குடி நாட்டு வடதாழியூருடையார் இறைராகரமுடைய நாயனாற்கு ஒல்லையூர் கூற்றத்து சுந்தரசோழபுரமான தேசியுகந்த பட்டினத்து நகரத்தோழும் கொடும்பாளூர் மணிக்கிராமத்து நகரத்தோழும் தெலிங்ககுலகாலபுரமான குலோத்துங்கசோழ பட்டினத்து நகரத்தோழும் கொன்றையான உத்தமசோழபுரத்து நகரத்தோழும் இப்படிக்கு அமைந்து இந்த உடையார் ராஜராஜீஸ்வரமுடைய நாயனாற்கு அமையப்பேசி. இசையச் செய்த தன்மசமையகாரியமாவது இவற்கு நாங்கள் இற்றை நாளால் கட்டிக்குடுத்த பட்டினப்பகுதி.” *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean*, P. 281.

16. உலகநந்தசோழபுரம் (திருக்கழுக்குன்றம்), ஓய்மா நாட்டு உலகமாதேவிபுரம், பாசாலிநாட்டுக் கடாரங்கொண்ட சோழபுரம், வெங்கலநாட்டுச் சத்தியாஸ்ரயகுலகாலபுரம், மாங்காட்டுநாட்டுப் பூந்தமல்லியான உய்யக் கொண்ட சோழபுரம், பட்டான்பாக்கை நாட்டு வானவன் மாதேவிபுரம், மேலூர் நாட்டு ராஜாதித்தபுரம், வாணையூர் நாட்டு நித்தவிநோதபுரம், புறையூர் நாட்டு பவமாணிக்கபுரம், பனையூர் நாட்டு அருமொழிதேவபுரம், தக்கோலமான கஷத்திரியசிகாமணிபுரம் (குலோத்துங்கசோழபுரம்), மேல்பாடியான வீரநாராயணபுரம், ஆற்றூர் நாட்டு மும்முடிசோழபுரம், தென்கல்லக நாட்டுத் தேசிப்பட்டினமான விக்ரமசோழபுரம், முள்ளிநாட்டு இராஜேந்திரசோழபுரம், பூளமான இராஜராஜபுரம், உறையூர் கூற்றத்துக் கொங்கு கொண்ட சோழபுரம், குறுனகன் நாட்டுச் சிவபாதசேகரபுரம் அண்ணவாயில் கூற்றத்துக் குலோத்துங்கசோழ பட்டினமான தெலிங்ககுலகாலபுரம், வடபனங்காட்டு, நாட்டுப் பெருங்குடியான விருதராஜபுரம், ஒல்லையூர் கூற்றத்துச் சுந்தரசோழபுரம், கிழார் கூற்றத்துப் பரகேசரிபுரம், கானத்தூர் நாட்டுக் கல்யாணபுரம் கொண்ட சோழ பட்டினம் போன்றவை அத்தகைய நகரங்களாகும். சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்து சமயம் குமரன்*, புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2005, ப. 288.

17. ஐந்நூற்றேஸ்வரர் கோயில் என்னும் ஆலயம் மட்டுரில் இன்றும் உள்ளது. அதன் பரிபாலனம் செட்டியார் சமூகத்தவரின் வசமுள்ளது. அது முற்காலத்தில் ஐந்நூற்றுவர் குடும்பங்களினால் அமைக்கப்பெற்றது என்பது ஐதீகம். பிரான்மலைச் சாசனத்தில் மட்டுர் பற்றிய குறிப்புள்ளமை கவனித்தற்குரியது. கர்நாடகத்திலே, குல்பர்கா மாவட்டத்து ஷோராபூர் தாலுகாவிலுள்ள ஸ்ரீகரிதகே என்னுமூர் கானப்படும் அனுமார் கோயிலின் வளாகத்திலுள்ள கல்வெட்டுடொன்றிலும் ஐந்நூற்றேஸ்வர தேவர் பற்றிய குறிப்புண்டு. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்துக் கும்பகோணம் தாலுகாவிலுள்ள திருவிடைமருதூர் மகாலிங்கஸ்வாமி கோயிற் சாசனமொன்று அங்குள்ள ஐந்நூற்றுவன் மண்டபம் கைக்கோளராற் புனரமைக்கப்பட்டமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. ஐந்நூற்றுவன் காவணம் பற்றிப் பல சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றுளொன்று சிவகங்கையிலுள்ள மலைக்கொழுந்தீஸ்வரத்து விமான தளத்தில் உள்ளது. வேறொரு சாசனம் நெல்லூர் மாவட்டத்துக் கிருஷ்ண பட்டணத்திலுள்ள சித்தேஸ்வரம் என்னும் கோயிலிற் காணப்படுகின்றது. நாடு, நகரம், மலைமண்டலம் என்பவற்றைச் சேர்ந்த அஞ்சுவண்ண வணிகரும் நானாதேசிப் பதினெண்பூமி சமஸ்த பரதேசிகளும் ஐந்நூற்றுவன் திருக்காவணத்திலே கூட்டமாகக் கூடினார்கள் என்று அதிற் சொல்லப்படுகின்றது. மதுரை மாவட்டத்து நத்தம் தாலுகாவைச் சேர்ந்த கோயில்பட்டியிலுள்ள கல்வெட்டிலே “துவராபதி நாட்டு எறிபடை நல்லூர் நானாதேசியன் அறநெறி அஞ்சூற்று வன் காவணத்தில் கூடி நிரவிய நான்குதிசைத் திசையாயிரத்தஞ்சூற்று வர்” என்னும் தொடர் காணப்படுகின்றது. அஞ்சூற்று வன் பெருநிரலியார் ஒருசமயத்திலே ஐந்நூற்றுவன் பெருங்காவிலே கூடிப் பட்டினப் பகுதி பற்றிய எற்பாடு செய்தமை பற்றி ஈரோடு மாவட்டத்துப் பெருந்துறை தாலுகாவைச் சேர்ந்த சர்க்கார் பெரியபாளையத்துக் கல்வெட்டின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. விசாகபட்டணத்திலுள்ள தெலுங்குச் சாசனங்களில் அஞ்சூட்டுவன் பள்ளி பற்றிய விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. Meera Abraham, *Two Medieval Merchant Guilds of South India*, Pp. 84 - 85; *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean*, Pp. 236 - 7, 267.
18. ஐந்நூற்றுவரின் சாசனங்களை ஆராய்ந்த நொபொறு காறஷீமா, எ. சுப்பராயலு ஆகியோர் ஐந்நூற்றுவரைப் பற்றி மேல்வருமாறு எழுதுகின்றார். “From the forgoing discussion we may conclude that the *ainmūrvar*, otherwise known as *Padinen - Vishayam / Padinen - Bhūmi* or *Nānādesī* is a concept of the merchant organization which overarches all the substantial merchant organizations formed in some particular area, locality or town.” *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean*..., P. 861.
19. மேலது, பக். 238 - 9.
20. *Ceylon Tamil Inscriptions* Part I ed. A Velupillai, Peradeniya, 1972, Pp. 23 - 24.
21. *South Indian Inscriptions* Volume 14.
22. Y. Subbarayalu, *Añjuvaṇṇam : A Maritime Trade Guild of Medieval Times, Kaveri : Studies in Epigraphy, Archaeology and History* (hereinafter referred to as *Kaveri*) ed. S. Rajagopal, P. 150.

23. இப்பட்டயம் கி.பி.849இல் அப்பணிகள் திருவடியால் வழங்கப்பட்டது. அது மருவான் சபீர்ஸோ என்பவனின் முயற்சியால் கோட்டயம் பட்டினத்தில் உருவாக்கப்பட்ட தரிஸா பள்ளி என்னும் கிறிஸ்தவ தேவாலயம் தொடர்பாக வழங்கப்பட்டது. தலத்து வண்ணாரும் ஈழவரும் பள்ளிக்குரிய குடிகளாக நிச்சயிக்கப்பட்டனர். வரிகள் யாவும் மானியமாகப் பள்ளிக்கு வழங்கப்பட்டன. மேலது, 145. மேலது, பக். 145-6
24. மேலது, ப. 146.
25. மேலது, ப. 149.
26. மேலது, ப. 150.
27. Y. Subbarayalu and P. Shanmugam, “Texts of Select Inscriptions of the Trade Guilds”, *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean*, Pp. 236 - 7.
28. மேலது.
29. மேலது, ப. 269.
30. *Ceylon Tamil Inscriptions* Part II, Pp. 23-24.
31. இக்கட்டுரை பேராசிரியர் எ. சுப்பராயலு சாசனப்படியைப் படித்து வெளியிட்ட வாசகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டது. Y. Subbarayalu, “Padaviya Inscriptions”, *In search of Chinese Ceramic - sherds In South India and Sri Lanka* ed. Noboru Karashima, Taisho University Press, 2004, Pp. 67 - 74.
32. இத்தொடரினை ஆ. வேலுப்பிள்ளை, எ. சுப்பராயலு ஆகியோர் தொநிறிக் காளி எனவும் தோற்றிக் காளி எனவும் அடையாளங் கண்டுள்ளனர். தொநிறி என்பது பொருளற்றது. அகராதிகளிற் காணப்படாதவொன்று. தோற்றி என்பது அவ்வாறானதன்று. ஆயினும் காளியைக் கொற்றி என்று சொல்லும் வழக்கம் உண்டென்பதால் இச்சொல்லைக் கொற்றிக் காளி என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. *Ceylon Tamil Inscriptions Part I, P.55; In Search of Chinese Ceramic - sherds In South India and Sri Lanka* ed. Noboru Karashima, Taisho University Press, 2004, P. 70.
33. “செங்கோலே முன்னாக சமய தன்மை இனிது நடாத்துகின்ற பதினெண்பூமி தேசித் திசையாயிரத்தஞ்சூற்று வர்க் குறைவறக் கூடி” என்னுந் தொடர் சாசனத்தின் 20 - 21 ஆகிய வரிகளிற் காணப்படுகின்றது. மேலது, பக். 69 - 70.
34. ஆ. வேலுப்பிள்ளை படித்து வெளியிட்ட சாசனவாசகத்திற் சிவசாமைக்கா நாட்டுச் செட்டியும் என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது. எ. சுப்பராயலு வெளியிட்டுள்ள வாசகத்திலும்

அது அமைந்துள்ளது. ணகரத்தின் காலம் செ என்ற எழுத்தின் முன்பகுதியான ஒற்றைக் கொம்பும் ஒன்றுடன் ஒன்று முட்டும் படியாக எழுதப்பட்டுள்ளதால் மை என்னும் எழுத்திருப்பது போன்ற மயக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. சிவசரணசேகர நாட்டுச் செட்டி என்று கொள்வதே பொருத்தமானது.

35. ஐந்நூற்றுவர் சமயத்தைச் சேர்ந்த பல குழுவினரைப் பணிசெய் மக்கள் என்று சில சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஐந்நூற்றுவரின் ஆதரவிலே தங்கியிருந்து சில குறிப்பிட்ட பணிகளை நிறைவேற்றியவர்களை அவ்வாறு குறிப்பிட்டனர். நாட்டுச்செட்டிகளும் இராணுவ சேவை புரிந்த எறிவீரர், கொங்கவாளர், வீரக்கொடியார் முதலானோரையும் அவ்வாறு குறிப்பிட்டனர்.
- “இச்சமயத்து திருவடிக்குப் பணிசெய்யும் எறிவீரரும் முனைவீரரும் இளங்கிங்கவீரரும் கொங்கவாளரும் பன்மையும் பலநியாயத்தாரும்...” என்னுந் தொடர்கள் பணிகொண்ட சாசனத்தில் வருகின்றன.
- “அழகிய பாண்டிய பெருநிரவிக்கு பணியுற்று நின்ற பணிசெ(ய்) மக்க(ள்)ளே நாட்டுச்செட்டிகளும் பணியநாட்டை நானாதேசி எறிவீரப்பட்டினம் செய்(ய்)து குடுத்த பரிசாவது ...” என்னுந் தொடர் சமுத்திரப்பட்டிக் கல்வெட்டிலே காணப்படுகின்றது. *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...* Pp. 231 - 2.

36. மேலது, ப. 81.

37. Y. Subbarayalu, “Padaviya Inscriptions”, *In Search of Chinese Ceramic sherds In South Indian and Sri Lanka*.

38. விஹாரேஹின்னவிலுள்ள சாசனத்தைக் கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை வாசித்து அதன் வாசகத்தை 1971 இல் வெளியிட்டார். அவருக்கு கிடைத்த சாசனப்படி செம்மையாகத் தயாரிக்கப்படவில்லை. எனவே சாசனத்தின் வாசகத்தை அவரார் சரியாக வாசிக்க முடியவில்லை. பின்பு பேராசிரியர் காறஷீமா செய்த ஏற்பாடுகளின் பயனாகச் சாசனப்படிகள் பல பிரதிகளில் புதிதாகத் தயாரிக்கப்பட்டன. அவற்றைப் பேராசிரியர்களான எ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம் ஆகியோர் வாசித்தனர். சாசனத்தைத் தலத்தில் ஆராய்கின்ற வாய்ப்பும் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. எனவே சாசனவாசகத்தை ஓரளவு முழுமையாக அவர்களால் மீட்டுக் கொள்ள முடிந்தது. அதன் பிரதியொன்றை ஆவணம் என்னும் சஞ்சிகையில் வெளியிட்டனர். அதை ஆதாரமாகக் கொண்டு தன்மசாகரப் பட்டினம் பற்றிய கட்டுரையொன்றை எழுதினோம். அது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்து சஞ்சிகையொன்றிலும் உபசாலா பல்கலைக்கழக வெளியீடான தொகுப்பு நூலொன்றிலும் வெளியிடப்பட்டது. அதற்குப் பின் பேராசிரியர் காறஷீமா பதிப்பித்து வெளியிட்ட தொகுப்பு நூலில் அதனைப் பற்றியவொரு கட்டுரை வெளிவந்தது. *Ceylon Tamil Inscriptions Part I*, Pp. 55-57; ஆவணம் 9, பதிப்பாசிரியர் ச. இராசகோபால், தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர், 1998 பக். 33-34; சி. பத்மநாதன், “இலங்கையில் நானாதேசி வணிகரும் வணிக நகரங்களும் தன்மசாகரப் பட்டினம்”, *கைலாசநாதம்* பதிப்பாசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ணன், கொழும்பு, 2002; S. Pathmanathan, “Interaction between Merchant Guilds and Buddhist Institutions. *The Tanmacā karappattinam in Ilavikāi*”, *Buddhism among Tamils in Pre - Colonial Tamilakam and Īlam*,

Editor in Chief Peter Schalk, Uppsala, 2002, Pp.713-722 ; Y. Subbarayalu and N. Karashima” “A Trade - guild Inscription from Viharehinna in Sri Lanka”, *Ancient and Medieval Commercial -Activities in the Indian Ocean*, Pp.27-35.”

39. வணிக கணங்களின் சாசனங்களிற் கடவுளரின் படிமங்கள், உருவங்கள், ஆயுதங்கள், தொழிற் கருவிகள், விவசாயக் கருவிகள், விலங்குகள் ஆகியவற்றின் உருவங்கள் என்பவற்றின் சில காணப்படும். அவற்றிலே துர்க்கை, பரமேஸ்வரி, லக்ஷ்மி, தீர்த்தங்கரர் ஆகிய கடவுளரின் உருவங்களும் நிறைகுடம், முக்காலிமேலுள்ள கலசம், சாமரை, குடை, சங்கு, செங்கோல், கொடி, பசும்பை, சக்கரம், திரிசூலம், உடுக்கை, குழல் ஆகிய மங்கலப் பொருள்கள் சிலவற்றின் உருவங்களும் அமைந்திருக்கும்.
- வாள், வில், அம்பு, கேடயம், ஈட்டி, தண்டம், மழு, அங்குசம் முதலிய ஆயுதங்களும் பட்டறை, சம்பட்டி, உளி, ஆரம், மீன், தூண்டில், செக்கு போன்ற தொழிற்கருவிகளும் கொழு, நுகம், கூண்ட போன்ற விவசாயிகள் சின்னங்களும் யானை, சிங்கம், குதிரை, கழுதை, குரங்கு, பாம்பு, அன்னம் போன்ற உயிரினங்களின் உருவங்களும் சில விடங்களிலே காணப்படும். S.Rajagopal, “Symbols on the Inscribed stones of the Merchant Guilds” *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...* Pp.101-106.
40. சி. பத்மநாதன், “மத்தியகால இலங்கையில் வணிக நகரங்கள் தன்மசாகரப்பட்டினம், விஹாரே ஹின்னையிலுள்ள எறிவீரரின் தமிழ்ச் சாசனம்”, *கைலாசநாதம்*, கொழும்பு, 2002, பக்.73 -91
41. இதனைப் பற்றிய சாசனப் பகுதி மேல்வருமாறுள்ளது. “மாசேனகாமமான தர்மசாகரப் பட்டினத்துப் பெருமக்கள் எங்களை நோக்கி செய்த சிறப்பாவது நம் உடப்பிறந்த மு(கூ)தவான் முத்தனான நானாதேசி யாண்டானை வேணாடுடையார் பிடித்துச் சிறைசெய்து ஒண்பாதுகைத் தளையிழுப்பின் போது ஆடங்காக குடுத்து வீடு கொண்டமையாலும் வெள்ளித்தாலி செய்வித்துப் பதினெண்பூமி எறிவீரன்தானமென்று நாமஞ்சாத்திக் குலத்தின் பேரிட்டுப் பெருஞ்சிறப்புச் செய்தமையில் நாங்களும் நம்பெருமக்களுக்குச் சிறப்புச் செய்ய வேண்டுமென்று நி. முட்டுகி விடும் விளக்கெண்ணையும் பணமுண்ணு நாட்டுச்செட்டிகளும் நம் உடப்பிறந்தாரும் இப்பட்டினத்தில் பணமுண்ணாதிதாகவும்...” எ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம், “இலங்கையில் ஐந்நூற்றுவர் கல்வெட்டுகள்”, ஆவணம் 9, பக். 33-34.
- இதனைப் பற்றி நொபொறு காறஷீமா, எ. சுப்பராயலு ஆகியோர் மேல்வருமாறு எழுதுகின்றனர்: “சாசன வாசகத்தின் படி பதினெண்பூமி வீரரில் ஒருவனை உள்ளூர்ப் பிரதானி ஒருவன் சிறைப்பிடித்தான். பெருமக்கள் அவனுக்கு ஆடங்காக கொடுத்து வீரனைச் சிறைமீட்டனர். அத்துடன் வீரனின் பெயரால் வழங்கும் வண்ணமாகப் பட்டினத்துக்கு எறிவீரன் தானம் என்று பெருமக்கள் பெயரிட்டனர். தங்களை இவ்வாறு சிறப்புச் செய்தமைக்குப் பிரதியுபகாரமாக விளக்கெண்ணையினையும் வேறு சில பெறு பேறுகளையும் பட்டினத்திலே தண்டிக்கொள்ளும் தங்கள் உரிமையினையும் கைவிடுவதாகவும் மேற்கொண்டு வழமைப்படி படி, பகற்சோறு, உடுபடவைக்கு நான்கு காச ஆகியவற்றை மட்டுமே பெற்றுக்கொள்ளப் போவதாகவும் பதினெண்பூமி வீரர் தீர்மானித்தனர். பதினெண்பூமி வீரரோடு நாட்டுச்செட்டிகளும் பட்டினத்திலே

தங்களுக்குள்ள தண்டியங்கள் பற்றிய உரிமைகளை விட்டுக்கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்தனர் என்று சொல்லப்படுகின்றது.” Y. Subbarayalu and N. Karashima, “A Trade Guild Inscription from Viharehinna in Sri Lanka”, *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...*p.29.

42. கல்தம்பிட்டிய, புதுமுத்தாவை என்னுமிடங்களில் அமைந்துள்ள வீரசாசனங்கள் வீரதளக்கல் என்று அவற்றிலே குறிப்பிடப்படுகின்றன.
43. எ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம், “இலங்கையில் ஐந்தாற்றுவர் கல்வெட்டுகள்”, *ஆவணம்* 9, 1998, பக். 37, 39; Y. Subbarayalu and N. Karashima, “A Trade Guild Inscription from Viharehinna in Sri Lanka”, *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...*, Pp.32-33.
44. “வாரோசான மாதங்கரி வல்லவத் தேசி உய்யக்கொண்ட பட்டினத்து வேளாபுரத்து கூடி நி(ற)றந்த தே(சித்திசை) விளங்கு திசை ஆயிரத்தஞ்ஞாற்றுவுரோம் நம்மகனார் நகரசேனாபதி நாட்டுச் செட்டியாருக்கும் பதினெண்பூமி தேசி அப்பற்கு மா(வே)த்துகளுக்கும் நா(?)வைத்துக் குடுத்த பரிசாவது...” என்று தொடர் இந்தோனீசியாவில், பருஸ் என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த லோவு தூப என்னுமிடத்திற் காணப்பெற்ற சாசனத்தில் உள்ளது.
ஐந்தாற்றுவர் நாட்டுச்செட்டியாரை நம்மகனார் என்றும் நகரசேனாபதி என்றும் சாசனத்திற் குறிப்பிடுகின்றனர். இச்சாசனம் குறிப்பிடும் நாட்டுச் செட்டி இராணுவ சேவை புரிந்தமை குறிப்பிடற்குரியது. அத்துடன் அவன் நம்மகனார் என்று சொல்லப்படுவதால் ஐந்தாற்றுவரின் ஆதரவிலும் அதிகாரத்திலும் நாட்டுச்செட்டி தங்கியிருந்தவன் என்று கருதமுடிகின்றது. Y. Subbarayalu, *The Tamil Merchant Guild Inscription at Barus, Indonesia: A Rediscovery*”, *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean*, Pp.19 - 25.
5. தென்னிலங்கை வளஞ்செயரைப் பற்றி ஐந்து தென்னிந்திய சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றிலொன்று தஞ்சாவூர் மாவட்டத்து நன்னிலம் தாலுகாவைச் சேர்ந்த திருக்கண்ணபுரத்தில் உள்ளது. அது மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனின் பத்தாம் ஆட்சியாண்டில் எழுதப்பட்டது (கி.பி.1187/8) அது மேல்வருமாறு உள்ளது.
“திருக்கண்ணபுரத்துச் சவுரிப்பெருமாள் திருமடைவிளாகத்து வடக்கில் வீதியில் வடகீழை மூலையில் சூசகர் கருணாகரவீரர் மடத்துத் திருநாள்கள் தோறும் சீவைஷ்ணவர்களை அமுது செய்விக்கவும் மடபதியாய் இருப்பான் ஒருவனுக்கு வேண்டும் ஜீவனத்துக்கு எங்களின் நாட்டிலுள்ளார் முன்பு வரியிட்டுச் செய்து இக்கோயிலிலே கல்வெட்டும் உண்டாய் இது அழிகையில் திருநீற்றுச்சோழபுரத்து நகரமுள்ளிட்ட ஊர்களில் சூசகர் கருணாகரவீரர் ஆளிரண்டு காசு இடக்கடவதாகவும். இப்படி சந்திராதித்தவரை செல்வதாக கல்வெட்டுவித்தோம் கருணாகர தென்னிலங்கை வளஞ்சியமோம்”
தென்னிலங்கை வளஞ்சியரைப் பற்றிய பல பிரதானமான விவரங்கள் இதனாலே தெளிவாகின்றன. அவர்கள் படையார்நில விளாகம்,...மந்த கண்டன் குலசேகரநல்லூர் என்னுந் தலங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்.
தென்னிலங்கை வளஞ்செயரைப் பற்றிய ஐந்தாவது தென்னிந்திய சாசனம் இராமநாதபுர

மாவட்டத்துத் தித்தாண்டபுரம் என்னுமிடத்தில் உள்ளது. சடையவர்மன் வீரபாண்டியனுடைய காலத்துக்குரிய (13ஆம் நூற்றாண்டு) அச்சாசனத்தில் “இவ்வூரில் இருக்கின்ற அஞ்சுவண்ணம் மணிக்கிராமத்தோடும் ஆரியரில் சாமந்த பண்டசாலையும்...பட்டாரியரும் தோயவாத்திரச் செட்டிகளும் தென்னிலங்கை வளஞ்செயரும் கைக்கோளரும் தூகவரும் வாணியரும் நீண்ட கரையாரும் கோயில் திருமுன்பிலே நிறைவாக் கூடி இருந்து” என்னும் பகுதி காணப்படுகின்றது.

சர்வதீர்த்தமுடைய நாயனார் கோயிலில் ஆவுடைய நாயனார் எழுந்தருளியிருந்த மண்டபம் பழுதடைந்தமையால் அதனைப் புனரமைப்பதற்கு வேண்டிய முதலைச் சேர்க்கும் நோக்குடன் இரணியமுட்ட நாட்டு சிறுதூருடையானான பெருமாள் இராசராசதேவ தென்னவதரையன் திருக்காமக்கோட்டமுடைய பெரியநாச்சியார் மண்டபத்திலே கூடுமாறு வணிகர் கூட்டத்தவர் பலரையும் பிறரையும் அழைத்திருந்தான். எனவே மணிக்கிராமத்தார், தென்னிலங்கை வளஞ்செயர், நீண்டகரையார் முதலியோர் கூடித் தங்கள் வருமானத்தில் ஒரு பகுதியைக் கோயிற்றிருப்பணிக்குக் கொடுப்பதென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். *Annual Report on Epigraphy (ARE)*, Madras, 1922, No. 505, p.32; *ARE*, 1927, No. 598 of 1926, P.94; *ஆவணம்* 12, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர், பக். 35-36; 13, 2002, பக். 49-50, *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...*Pp. 262,269.

46. சி. பத்மநாதன், “இலங்கையில் நானாதேசி வணிகரும் வணிக நகரங்களும் தன்மசாகரப் பட்டினம்”, *கைலாசநாதம்* பக். 73-91; S. Pathmanathan “Interaction between Merchant Guilds and Buddhist Institutions, The Tanmacākarappaṭṭinam in Ilankai”, *Buddhism among the Tamils*, Uppsala, 2002, Pp. 703-721.
47. “நாட்டுச்செடிகள் செட்டிகளினின்றும் வேறுபட்டவர்கள் போலத்தெரிகின்றது. தமிழ்ச் சாசனங்களில் அவர்கள் போர் வீரராகக் காணப்படுகின்றார்கள். அவர்களின் நிலை செட்டி வணிகருக்கும் படைவீரருக்கும் இடைபட்டு போலத்தெரிகின்றது.” இவ்வாறு நொ. காரஷிமா, எ. சுப்பராயலு ஆகியோர் விளக்குகின்றனர். N. Karashima Y. Subbarayalu, “Ainnūruvar A Supra- local Organization of South Indian and Sri Lanka Merchants” *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...*, P.85
48. சி. பத்மநாதன், “மத்திய கால இலங்கையில் வணிக நகரங்கள் தன்மசாகரப் பட்டினம்...” *கைலாசநாதம்* பக். 83-86
49. *Ceylon Tamil Inscriptions* Part II ed. A. Veluppillai, Peradeniya, 1972, P.12
50. D.M. De Z. Wickremasinghe, “Polonnaruwa Slab - Inscription of the Velaikkaras”, *Epigraphia Zeylanica (EZ)* Volume II ed. D.M. De Z. Wikremasinghe, Pp (s). 242-255
51. எ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம், “இலங்கையில் ஐந்தாற்றுவர் கல்வெட்டுகள்”, *ஆவணம்* 9, 1999, பக். 37-39

- 52.. S. Pathmanathan, "The Nanadesis in Anuradhapura: A Unique Bronze Image of Virabhadra", *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...*Pp.48-56.
- 53 எ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம், "இலங்கையில் ஐந்தாற்றுவர் கல்வெட்டுகள்", *ஆவணம்* 9, 1999, பக். 37-39
- 54 A. Velupillai, "Three Tamil Inscriptions of the Five Hundred of the Thousand Directions", *Ceylon Tamil Inscriptions (CTI) Part I* ed. A. Velupillai, Peradeniya, 1971, Pp. 46-57; A. Velupillai, "Some more records of the Ticaiyāyirattu aīññūruvar" *CTI Pt. II* ed. A. Velupillai, Peradeniya 1972, pp. 13-18.
55. இச்சாசனத்தின் பிரசஸ்தி மேல்வருமாறு உள்ளது: "ஸ்ரீ சமஸ்த புலனாஸ்ரய பஞ்சசத வீரசாசன லக்ஷ்மீலங்கருத வக்ஷஸ்தல புலனபாரக்கிரம வாஸுதேவ கண்டளி மூலவத்ரோத்பவ ஸ்ரீ அய்யப்பொழில்புர பரமேஸ்வரிக்கு மக்களாகிய வெய்ய கடர் நடுவேல் வீரவளஞ்செயர் மதிதோய் நெடுங்கொடி மாடலீதிப் பதுனெட்டுப் பட்டினமும் முப்பத்திரண்டு வேளாபுரமும் அறுபத்துநான்கு கடிகைத் தாவளமும் தாவளத்திருந்து அறம் வளர்க்கின்ற செட்டியும் செட்டிபுத்திரனும் கவறை காத்திரவனுங் காமுண்டஸ்வாமியும் அங்கக்காறனும் ஆவணக்காறனும் (மஞ்சியும்.றும்) மார்வத்து மாலையும் கொங்கவாளர் முந்நாறும் கொற்றக்குடைப் பன்மை முந்நாறும் கண்டி அறம் வளரக் கலிமெலியச் செங்கோலே முந்நாக சமைய தன்மை இனிது நடாத்துகின்ற பதினெண்பூமித் தேசித்திசையாயிரத்தஞ்ஞாற்றவர்." இதன் வாசகம் "இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களும் வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளும்" என்னும் கட்டுரையியில் வெளியிடப்பட்டது. இளந்தென்றல், தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்பு பல்கலைக்கழகம் 1971, பக். 13-36. அண்மையிலே எ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம் ஆகியோர் வாசித்து வெளியிட்ட வாசகத்திற் சில திருத்தங்கள் இடப்பட்டுள்ளன. Y. Subbarayalu and P. Shanmugam, "Texts of Select Inscriptions of the Trade Guilds", *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean*, ed. Nobru Karashima, Taisho University 2002 P(s).265-6.
56. Y. Subbarayalu and N. Karashima, "A Trade Guild Inscription from Viharehinna in Sri Lanka", *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...*p.28.
57. *CTI*, Pt. II, p.7.
58. S. Pathmanathan, "The Nagaram of the Nānadesis in Medieval Sri Lanka, Circa A.D1000 - 1300", *SLJH*, 9, No.1 & 2.Pp
59. *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...*P.28
60. *CTI*, Pt.I. Pp. 53 - 17

- 61 நம்மக்கள், பணிசெய் மக்கள் என்ற சொற்கள் வீரபட்டினங்கள் பற்றிய சாசனங்களில் வருகின்றன.காட்டுரிலுள்ள சாசனத்தில், "நம்மக்கள் இப்பட்டினம் புக்குச் சாரிகையென்றும் பணமென்றும் சுட்டி வாள்முறிச்சானும் வாடங்கிடந்தானும் வீடுபுக்குச் சொரை பறிச்சானும் நொந்து கொண்டானுக்கும் இவ்வீரபட்டினத்தின் மேல் ஏறாததாகவும்", என்னுந் தொடர் காணப்படுகின்றது. சமுத்திரபட்டிக் கல்வெட்டில் "...நாட்டு செட்டிகளையும் பணிசெய் மக்களை துடர்ந்து வளஞ்செய பகைவரை கெடவெறிந்து" என்னும் பகுதி உள்ளது. வெவ்வேறு பிரிவினரையே நம்மக்கள் என்றும் பணிசெய் மக்கள் என்றும் குறிப்பிட்டனர் போலத் தோன்றும். காவலராகப் பணிபுரிந்த வீரக்கொடியார் முதலான படையாரைப் பணிசெய் மக்கள் என்றும் தம்மோடு இணைந்து குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளில் வியாபாரஞ் செய்தோரை நம்மக்கள் என்றும் ஐந்தாற்றுவர் குறிப்பிட்டனர் போலத் தெரிகின்றது. *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...*Pp.232, 239.
- 62 பதவியாச் சாசனத்தின் 53 ஆம் வரியில் மடிகை என்னுஞ் சொல் காணப்படுகின்றது. அதற்கு முன்னும் பின்னுமாக அமைந்த சொற்களின் எழுத்துக்கள் முற்றாகச் சிதைவடைந்துள்ளன. எனவே மடிகை பற்றிய விவரங்களை அறிய முடியவில்லை. *In Search of Chinese Ceramic- Sherds In South India and Sri Lanka*, p.70.
63. மடிகை பற்றி சீ. நீலாவதி மேல்வருமாறு கூறுவார்: "வணிகச் சமூகத்தினர் ஒரு ஊரிலோ அல்லது முக்கியமான நகரங்களிலோ குழுவாகப் குடியிருப்புகளை அமைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வணிகத்தினை பெருக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தங்களுக்கு பேரங்காடி, மடிகை என்ற வியாபாரத் தலங்களை ஏற்படுத்தி உள்ளனர். இப்பகுதிகளின் நிருவாகத்தை நகரத்தோம், நகரத்தார், பெரும் நகரத்தோம் என்றழைக்கப்படும் பல வகையான வணிக ஆட்சிக்குழு மேலாண்மை செய்து வந்துள்ளது... பேரங்காடி போன்று மடிகை என்பதும் ஒரு சில இடத்தில் வியாபாரத் தலமாக அமைந்துள்ளது. வேறு சில இடத்தில் வணிக ஊர் பெயரைக் குறிப்பதாகவும் உள்ளது... மடிகை, பேரங்காடி போன்ற பகுதிகள் ஊரின் மையப் பகுதியில் சில நேரங்களில் கோட்டைக்குள்ளே அமைந்த முக்கியமான வியாபாரத்தலமாக இருந்துள்ளன." புலனேகவீரன் மடிகை, விக்ரிம பாண்டியன் மடிகை என்னுந் தலங்கள் பற்றிச் சாசனக் குறிப்புகள் உண்டு. *Kaveri* Pp. 692-3.
64. தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி, வெளியீடு: சாந்தி சாதனா, சென்னை, 2002, ப.1.
65. *ஆவணம்* 3, ப. 47.
66. சி. பத்மநாதன், "மத்திய கால இலங்கையில் வணிக கணங்களும் நகரங்களும் (கி.பி 1000-1250) சிந்தனை மலர் II, (2), பதிப்பாசிரியர்: சி. க. சிறும்பலம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம், 1984, பக். 45-78"
67. மேலது.
- 68.. *CTI*, pt. P.8.

69. மேலது.
70. S. Pathmanathan, "The Town of Vikkiramacalāṁēkapuram," *Tamil Cakittiya Vīla Malar*, Department of Hindu Religious and Cultural Affairs, 1993, p. 120.
71. S. Pathmanathan "The Tamil Slab Inscription of the Virakkoti at Budumuttava, Nikaweratiya: Urbanization at Magala", *The Sri Lanka Journal of the Humanities* Volume XX, Nos. 1&2, University of Peradeniya, 1994 (Published in 1995), p. 16.
72. S. Paranavitana, "Two Tamil Pillar Inscriptions from Budumuttava", *Epigraphia Zeylanica (EZ)*, Vol. 3, Pp. 302-312.
73. சுவம்சம் 68:32-35.
74. இச்சாசனத்தைப் பற்றியும் அதன் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியும், அப்பொழுது தொல்பொருள் திணைக்கள அதிபராகவிருந்த எச். எம். சிரிசோமவிற்கு ஒரு விரிவான கடிதத்தை எழுதினோம். புதுமுத்தாவையில் எல்லாமக ஐந்து தமிழ்ச்சாணங்கள் உள்ளனவென்றும் அவை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வரலாற்று மூலங்கள் என்பதால் அவற்றை பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியத்தைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தோம். ஆயினும், அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கு தனது பதவிக்குரிய அதிகாரங்களையும் வசதிகளையும் அவர் பயன்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. மீண்டுமொரு முறை ரஜமகாவிகாரத்துக்கு நாம் சென்றிருந்த பொழுது துண்டமாக இருந்த இரண்டு சாசனங்கள் மறைந்துவிட்டன. பொலன்னறுவையிலும் அதே நிலையினை அவதானித்தோம். தொல்பொருள் திணைக்களத்தினரால் அடையாளங் காணப்பட்டு படி எடுக்கப்பெற்ற சாசனங்கள் இப்பொழுது அங்கு காணப்படுவதில்லை. இந்த அலட்சியங்களைப் பற்றிக் கேட்போர் இல்லை என்பதால் இவ்வாறான இழப்புகள் இடம் பெறுகின்றன.
75. S. Pathmanathan, "The Nagaram of the Nānādesis in Medieval Sri Lanka Circa A.D. 1000-1300", *The Sri Lanka Journal of the Humanities* Vol. IX, Nos. 1&2, 1984 (Published in 1987), Pp. 125-6.
76. S. Pathmanathan, "Tamil Slab Inscription of the Virakkoti at Budumuttāva..." *SLJH* Vol XX, Nos. 1&2, Pp. 16-29.
77. எ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம், "இலங்கையில் ஐநூற்றுவர் கல்வெட்டுகள்", *ஆவணம்* 9, 1998, ப. 37-38.
78. S. Pathmanathan, "Vikramabahu II and Vikrama Salamevan", *SLJH* Vol. 19, Nos. 1&2, 1993, Pp. 93-111.
79. மேலது.
80. *ஆவணம்* இதழ் 9, 1998 பக். 37-38.
81. *CTI* Pt. II, P.8.
82. கந்தபுராணம் பதிப்பு: ஆறுமுக நாவலர், வித்தியானுபாலன யந்திரசாலை, சென்னை, (ஒன்பதாம் பதிப்பு) 1958, ப. 307, செய். 4,12.
83. *ஆவணம்* இதழ் 9, 1998, ப. 37-38.
84. *CTI* Pt. II, Pp. 15-16.
85. *ஆவணம்* இதழ் : 9, ப. 36.
86. மேலது.
87. மேலது.
88. மேலது, பக். 36-37.
89. மேலது.
90. மேலது.
91. S. Pathmabathan, "The Bronze Seal of the Nānādesis from Hambantota", *Asian Panorama Essays on Past and Present: A Selection of papers presented at the 11th Conference of the International Historians of Asia* ed. K.M.de Silva, Sirima Kiribamune, C.R.de Silva, Satguru Publications, New Delhi, 1990.
92. சி. பத்மநாதன், "பொலன்னறுவைக் கால இலங்கை வெண்கலப் படி மங்கள்" (கி.பி. 1000-1250), *ஆவணம்* இதழ் 13, 2003, பக். 162-180.
93. மேலது.
94. புதுமுத்தாவை, தெதியமூல்லை ஆகியவிடங்களிலுள்ள வீரசாசனங்கள் உலோகமாதாவான பரமேஸ்வரியின் கோயில்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. அக்கோயில்கள் அச்சாணங்கள் குறிப்பிடும் வீரபட்டினங்களில் அமைத்திருந்தன.
95. A Veluppillai, *Ceylon Tamil Inscription* Part 1, Peradeniya, 1971, Pp. 32-34.

96. சி. பத்மநாதன், “பொலன்னறுவைக் கால இலங்கை வெண்கலப் படிமங்கள்”, ஆவணம் இதழ் 13, பக். 162-180.
97. D.M.De. Z. Wickremasinghe, “The Inscription Marked D/8 of Queen Līlāvati from Anuradhapura”, *EZ*, I, Pp. 191-195.
98. சி. பத்மநாதன், இலங்கையில் இந்து கலாச்சாரம் பகுதி1, பக் 276 – 278.
99. மேலது.
100. A. Veluppillai, “Fragmentary Tamil Inscriptions from Polonnaruwa”, UNESCO- Sri Lanka project of the cultural Triangle, Alahana Parivena, Polonnaruwa, Third Archaeological Excavation Report, 1982, Pp. 115-122

4. பொலன்னறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள் – 3 படைவீரரின் சாசனங்கள்

1. S. Pathmanathan, “A Polamaruvai Slab Inscription of the Vēlaikkārar as Custodians of the Tooth Relic Temple at Vijayarajapuram” *Buddhism among Tamils in Pre-Colonial Tamilakam and Īlam* Part 2 Editor- in-Chief: Peter Schalk, Uppsala, 2002, Pp. 735-753.
2. *SIH* 4, P.492.
3. H.C.P. Bell, *Archaeological Survey of Ceylon*, Annual Report for 1903, P.11.
4. *SIH* 4, P.492.
5. D.M.De Z. Wickremasinghe, “Polonnaruwa Slab Inscription of the Vēlaikkāras”, *EZ* 2, Pp.242-255; S. Paranavitana, “Polonnaruwa Inscription of Vijayabahu I”, *EI* 18, Pp 330-337.
6. சாசனங் குறிப்பிடும் மகாதந்திரம் காஷ்மீர் சைவ நூலென்றும் மூன்றுகை என்பது பசு, பதி, பாசம் என்பவற்றைக் குறிக்கும் என்றும் விக்ரமசிங்க கருதுவார். மூன்றுகை என்பது வேளைக்காறப்படையின் மூன்று பிரிவுகள் என்றும் மகாதந்திரம், வளஞ்செயர், நகரத்தார் என்போர் அப்பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் பரணவிதானவின் கருத்து.
7. S. Pathmanathan “A Polonnaruvai Slab Inscription of the Vēlaikkārar” *Buddhism among Tamils..* p.740
8. *SIH* 4, p.492
9. D.M.De Z. Wickremasinghe, “Polonnaruwa Slab Inscription...”, *EZ* 2, p.248
10. R.A.L.H. Gunawardana, *Robe and Plough Monasticism and Economic Interest in Medieval Sri Lanka*, The Association for Asian Studies, Tuscon Arizona: The University of Arizona Press, 1979, p.90.
11. D.M.De Z. Wickremasinghe, “The Polonnaruwa Slab Inscription...”, *EZ* 2, p.246.
12. *SIH* 4, p.492.

13. மேலது.
14. மேலது.
15. Cv.58:8, 76:10-11; C.W. Nicholas, The Reign of Parakramabahu I", *University of Ceylon History Ceylon* Volume I, Pt 2, P.437; S. Paranavitana, "Civilisation of the Polonnaruwa Period" Ibid Pp. 563-564 .
16. *SHI* 4, p.492.
17. Richard Gombrich, "The Consecration of a Buddhist Image", *Journal of Asian Studies* 26 (1966), Pp. 23-36.
18. Civacuppiramaniam Patmanatan, "A Polonnaruva Slab Inscription of the Vēlaikkāras...", *Buddhism among Tamils* Pp. 746-747.
19. கண்ணாலக்காணம் என்றவொரு வரி பற்றிச் சாசனங்கள் குறிப்பிடும். அது கல்யாணத்துக்காகச் செலுத்தும் வரி. தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி முதல் தொகுதி, பதிப்பாசிரியர்: எ. சுப்பராயலு, சாந்தி சாதனா வெளியீடு, சென்னை, 2002, ப.144.
20. R.A.L.H. Gunawardana, *Robe and Plough...* p. 283.
21. மேலது ப.289.
22. D.M.De Z. Wickremasinghe, "Polonnaruwa Slab Inscription of the Vēlaikkāras" *EZ* 2, pp. 248-294.
23. மேலது ப. 250.
24. *The Travels of Fa-Hsien 399-414 A.D. Record of the Buddhist Kingdoms*. Re-translated by H.A Giles, Cambridge: At the University Press, 1923, Pp. 103-104.
25. *SHI* 4, p. 492.
26. *CV*, 61:4.
27. *CV*, 61:
28. D.M.De Z. Wickremasinghe, "Polonnaruwa Slab Inscription of the Vēlaikkāras", *EZ* 2, p. 251.
29. S. Paranavitana, "Polonnaruwa Inscription of Vijayabahu I" *EI* 18, p 334.
30. K.A. Nilakanta Sastri, "Vijayabahu I The Liberator of Lanka", *JRASCB* 4(1954), Pp. 45-71.
31. S. Pathmanathan "the Vēlaikkāras in Medieval South India and Sri Lanka", *SLJH* 2(1976), Pp. 120-127.
32. K. Kanapathypillai, "A Pillar Inscription from Moragahawela", *UCR* 18(1960), Pp. 46-49.
33. "வேள் ஆடினவரை (வீரக்கொடித்) தந்திரத்துக்கு காட்டிக் குடுத்து அட்டி வைத்தமையாலும்" எ. சுப்பராயலு, ப, சண்முகம், "இலங்கையில் ஐநூற்றுவர் கல்வெட்டுக்கள்" ஆவணம் 9(1998), ப, 37.
34. தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி முதல் தொகுதி பதிப்பாசிரியர் எ. சுப்பராயலு, வெளியீடு: சாந்தி சாதனா, சென்னை, 2002, ப. 247.
35. சி. பத்மநாதன், "திரு அரங்கம்" *இந்துக்கலைக் களஞ்சியம்* தொகுதி 7, பிரதம பதிப்பாசிரியர் சி. பத்மநாதன், வெளியீடு: இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், 2005, பக். 238-251.
36. ஐநூற்றுவர்- பதினெண்விஷயம் ஆகிய வணிகரின் சமயம் கூடுகின்ற பொழுது வணிகரும் அவர்களுக்குப் பணிசெய்கின்ற வீரர் கணங்களும் சில சமயங்களிலே கூட்டத்திலே கலந்து கொள்வர். ஐயப்பமுலாகிய காட்டுரை வீரபட்டினமாகப் பிரகடனப்படுத்தியமை பற்றிய விவரங்களைக் குறிப்பிடும் வீரசாசனத்தில் நானாதேசிப் பெருநிரவி, வீரப்பெருநிரவி என்று கூட்டத்திற் பங்குகொண்ட வணிகர் கணத்தாரும் அவர்களின் பணிசெய் மக்களான வீரர்கணத்தாரும் வெவ்வேறாக மேல்வருமாறு சொல்லப்படுகின்றனர். "இப்பரிசேய் சர்வபரிசாலமாக வைத்தோம் திருமலைமார்பில் நிரந்த நானாதேசிப் பெருநிரவியோம் சமையம் வைத்த பரிசாலமேய் வைத்தோம் வீரப்பெரு நிரவியோம்". நகரங்கள் பல ஒன்று கூடிக் கோயில்களுக்குச் சமையதர்ம காரியமாகப் பட்டினப் பகுதி என்னும் மகமை கொடுப்பது வழக்கம். கோனாடான கடலையாது இலங்கை கொண்ட சோழவளநாட்டு உறத்தூர் கூற்றத்து முதுசொற்குடி நாட்டு வடதாழியுடையார் இராசராதரம் உடையார்க்கு நான்கு நகரங்களிலார் வழங்கிய பட்டினப் பகுதி பற்றித் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்துக் குளித்தலை தாலுகாவிலுள்ள கோவில்பட்டி என்னுமிடத்துக் கல்வெட்டொன்றிலே விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. ஒல்லையூர் கூற்றத்து சுந்தரசோழபுரமான தேசியுக்கந்த பட்டினத்து நகரத்தாரும், கொடும்பாளூர் மணிக்கிராமத்து நகரத்தாரும், தெலிங்ககுலகாலபுரமான குலோத்துங்கசோழ பட்டினத்து நகரத்தாரும் கொன்றையூரான உத்தமசோழபுரத்து நகரத்தாரும் பட்டினப்பகுதி வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்தனர். அந்த ஏற்பாடு பற்றிய தீர்மானம் ஐநூற்றுவர் தலைமையில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் நிச்சயித்த தீர்மானப்படி செய்யப்பட்டது. அக்கூட்டத்தில் ஐநூற்றுவரும் அவர்களோடு கூடிய பிற வணிகரும் வீரக்கொடியாரும் பங்குகொண்டனர். அதனைப் பற்றிய

சாசனத்தொடர் மேல்வருமாறு உள்ளது: “பதினெண்பூமித் தேசித் திசை விளங்கு திசை ஆயிரத்தஞ்ஞாற்றுவரோமும் நாட்டுச்செட்டிகள் தளச்செட்டிகள் நம்மக்கள் முனையில் வீரக்கொடியாரும் உத்தம நீதியுயர் பெருங்கருணைச் சித்திரமேழிப் பெரிய நாட்டோமும் அச்சகண்ட காவில் நிறைவற நிறைந்து குறைவறக்கூடி அமையப்பேசி இசையச் செய்த தன்மசமையகாரியமாவது...”

தென்னிந்திய சாசனங்கள் சிலவற்றிலே வணிகர் நிரவியாகக் கூடிய சமயங்களில் அவர்களின் பணிமக்களான வீரர் நிரவிகளும் கூட்டங்களிலே கலந்துகொள்ளவது பற்றிய குறிப்புகள் உண்டு. வீரர்கள் முன்னின்று செய்த ஏற்பாடுகள் தொடர்பான கூட்டங்களில் வணிகர் பங்குகொண்டமை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இலங்கையிலும் இத்தகைய வழமை நிலவியதற்குப் பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காறரின் சாசனத்திலும் பதவியாவிலுள்ள வீரசாசனத்திலும் சான்றுகள் உண்டு. பொலன்னறுவையில் வேளைக்காறரின் பெருநிரவியான மகாதந்திரம் கூடிய பொழுது அக்கூட்டத்துக்கு வணிகரான வளஞ்செயரும் நகரத்தாரும் அழைக்கப்பட்டனர். அதே போலப் பதவியாவில் வீரக்கொடியார் வேளைக்காறவிடங்கர் கோயில் தொடர்பாக ஏற்பாடு ஒன்றினை மேற்கொள்வதற்கென்று கூடிய பொழுது அக்கூட்டத்தில் ஐந்நூற்றுவரும் கலந்து கொண்டனர்.

37. D.M.De Z. Wickremasinghe, “Polonnaruwa Slab Inscription...”, EZ 2, Pp.250-251.

38. S. Paranavitana, “Polonnaruva Inscription of Vijayabahu I,” EI, 18 p.334.

39. மேலது, ப.335.

40. மியான்மாரிலே (பர்மா/அருமணம்), புராதன நகரமான பகானில் அமைந்திருக்கும் மத்திய காலத்து விஷ்ணு கோயிலில் நானாதேசி வியாபாரி ஒருவன் செய்த திருப்பணி பற்றிய தமிழ்ச்சாசனம் உண்டு. மலைமண்டலத்து வியாபாரியான குலசேகர நம்பி என்பவன் புக்கமான அரிவட்டனபுரத்தில் (அரிமர்த்தனபுரம்) விஷ்ணுகோயிலொன்றில் நானாதேசிகளின் பேரால் மண்டபம் ஒன்றினை அமைத்தானென்று அச்சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது.

சுமாத் திராவில் வாரோஸ் (Barus) என்னும் இடத்திற் கிடைத்த தமிழ்க் கல்வெட்டு “பதினெண்பூமித் தேசித் திசைவிளங்கு திசை ஆயிரத்தஞ்ஞாற்றுவர்” பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. “வாரோசான மாதங்கரி வல்லவத் தேசி உய்யக் கொண்ட பட்டினத்து வேளாபுரத்து கூடி நிரந்த தேசி என்னுந் தொடர் சாசனத்தில் உண்டு” E. Hultzch, “A Vaishnava Inscription from Pagan” EI 27, Pp. 187-189; Y. Subbarayalu, “The Tamil Merchant-Guild Inscription at Barus, Indonesia; A Rediscovery”, *Ancient and Medieval Commercial Activities...* ed Noboru Karashima, Taisho University, 2002, Pp. 19-26.

41. இக்குறிப்பின் மூலம் வேளைக்காறரைப் பற்றிய இரு முக்கியமான அம்சங்களை அறியமுடிகின்றது. அது செட்டி ஒருவனை வேளைக்காறன் நானாதேசியச் செட்டி என வர்ணிக்கின்றது. எனவே செட்டிகளின் சிலர் வேளைக்காறர் என்று கருதப்பட்டனர் என்பது

தெளிவாகின்றது. வீரக்கொடியோம் நிரவிடை வேளைக்காறன் பற்றியுஞ் சாசனங் குறிப்பிடுகின்றது. வீரக்கொடியார் நிரவி என்பது வீரர் கணங்கள் பலவற்றை உள்ளடக்கிய பேராயம். அது ஐந்நூற்றுவர் பெருநிரவியான சமையம் என்பதை ஒத்த பேராயம். வீரக்கொடி என்பது வேளைக்காறர் முதலான பல வீரர்களை உள்ளடக்கிய சமுதாயம் போலத் தெரிகின்றது. வீரக்கொடி பற்றிய சாசனக் குறிப்புகள் பெருபான்மையும் வணிகர் சமுதாயம் பற்றிய ஆவணங்களிற் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடக்கூடியது.

42. வேளைக்காற விடங்குக்கு விளக்கு எரிப்பதற்கு வீரக்கொடி செய்த ஏற்பாட்டினை இச்சாசனம் வர்ணிக்கின்றது. Y. Subbarayalu, “Padaviya Inscription”, *In Search of Chinese Ceramic - sherds in South India and Sri Lanka* ed. Noboru Karashima, Taisho University Press, Pp.65-74.

13. திருவிடைமருதூர்க் கல்வெட்டொன்றிலே கைக்கோளப் பெரும்படையார் வணிகரைத் தங்கள் ஆச்சமார் (ஆச்சன் என்பதன் பன்மை வடிவம். தாதாக்கள், தாதைகள் என்பதற்குச் சமமானது) என்று குறிப்பிடுகின்றனர். “கைக்கோளப், பெரும்படையோமினால் சமைப்பித்து எங்கள் ஆச்சமார் திசையாயிரத்து அஞ்ஞாற்றுவர் தம் பேர் சாத்தினமையால்” என்பது சாசனக் குறிப்பு. “பதினெண்பூமித் தேசி அப்பர்” என்னும் தொடர் சுமத்திராவிலுள்ள வாரோசின் காணப்படுகின்றது.

ஐந்நூற்றுவரான பெருவணிகர் தம்மோடு உறவு கொண்டிருந்த சில தரப்பினரை நம்மக்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். நாட்டுச்செட்டிகள், காவலராகச் சேவையுரிந்த படைவீரர் ஆகியோரையே அவ்வாறு குறிப்பிட்டனர். சமுத்திரபட்டிச் சாசனத்திலுள்ள மேல்வரும் குறிப்பு இதற்கொரு சிறந்த உதாரணமாகும். “நம் மக்கள் நாட்டுச் செட்டிகளும் திசைச் செட்டிகளும் நம்மக்கள் பதினெண்பூமி பணிசெய் மக்களும் உபையமாய் இருந்து” என்னுந் தொடர் அதிலுண்டு. உட்பிறந்தான் என்ற சொல் விஹாரேஹின்ன சாசனத்திற் காணப்படுகின்றது. எறிவீரர் தம்மில் ஒருவரை அவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றனர். ஹம்பாந்தோட்டையிற் கிடைத்துள்ள நானாதேசி வணிகரின் வெண்கல முத்திரையில் நானாதேசீன் ஸகை என்ற வாசகம் காணப்படுகின்றது. ஸகை என்ற சமஸ்கிருதச் சொல் சகையர், உடன்பிறந்தார் என்னும் தமிழ்ச்சொற்களைப் போன்றது. Y.Subbarayalu, P. Shanmugam, “*Texts of Select Inscriptions of the Trade Guilds*” *Ancient and Medieval Commercial Activities...* ed.Noboru Karashima, Pp. 21, 74, 231, 239, 250, 252, 269, 281, எ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம், “இலங்கையில் ஐந்நூற்றுவர் கல்வெட்டுக்கள்”, ஆவணம் 9, 1998, பக். 32-39.

44. தந்தையின் தகப்பனையும் அவனது முன்னோர்களையும் மூதாதை என்று சொல்வது வழமை. மட்டக்களப்பு தேசத்து முக்குவரிடையே முற்காலத்தில் வழங்கிய மூதாக்கள் என்னும் சொல் மூதாதைகள் என்பதன் திரிபாகும். இன உறவுகளைக் குறிக்குஞ் சொற்களில் மூதாதைகள் என்பதே மிக உயர்வான நிலையைக் குறிப்பது. அத்தகைய சொற்கள் வணிகரின் சமூகக்கட்டமைப்பு தொடர்பாகப் பயன்படுத்தப்படுமிடத்து அக்கட்டமைப்பில் மிக உயர்வான நிலையில் உள்ளவர்களை மிகுந்த மதிப்போடு மூதாதைகள் என்று குறிப்பிட்டனர் என்று கருதுவது மிகப் பொருத்தமானது. வேறுவிதமாக, சாசன மொழிவழக்கின் அடிப்படையிலே, சொல்வதானால் வீரவளஞ்செயர் என்னும் வணிகரின் ஆதரவிலிருந்து, அவர்களுக்கு இராணுவ சேவை புரிந்தவர்களான வேளைக்காறர் அந்த வணிக கணத்தவரை மூதாதைகள் என்றனர்.

45. “ஐந்நூற்றுவர், மணிக்கிராமம், நானாதேசி, பதினெண்விஷயம், பதினெண்பூமி என்னுஞ் சொற்கள் வணிக கணங்களின் பெயர்களென்று பொதுவாக விளக்கப்படுகின்ற பொழுதிலும் நானாதேசி, பதினெண்விஷயம், பதினெண்பூமி என்பன ஐந்நூற்றுவரைக் குறிப்பன என்று கொள்ளப்படுகின்றன”. N. Karashima, “South Indian and Sri Lankan Inscriptions relating to the Merchant Guilds”, *Ancient and Medieval Commercial Activities...* p.4.
46. *Inscriptions of the Pudukottai State*, Pudukottai, The Commissioner of Museums, Government- Museum, Chennai, 2002, No.158, p.87.
47. மேலது, சாசன இலக்கம். 280, ப.160.
48. மேலது, சாசன இலக்கம். 271, ப. 154.
49. Kenneth Hall, *Trade and Statecraft in the Age of the Colas*, Abhinav Publications, New Delhi, 1980, Pp.52,104.
50. S. Pathmanathan, “The Vēlaikkāṇ in Medieval South India and Sri Lanka”, *SLJH* 2(No.2,Dec.1976), Pp.120-137.
51. S. Gunasingham, “A Tamil Slab Inscription from Mayilawewa (Mayilankulam)”, *Trincomalee Inscriptions Series* 3, Peradeniya, 1980.
52. மேலது.
53. S. Pathmanathan, “Vikkirama Calāmekan Perumpalli. A Tamil Pillar Inscription of the Vēlaikkāṇ from Mayilankulam”, *Buddhism among the Tamils in Pre-Colonial Tamilakam and Īlam*, Pp.699-703.
54. S. Pathmanathan, “Vikramabahu and Vikrama Salamevan”, *SLJH* 19 (1995), Pp.52-95.
55. S. Pathmanathan, “Vikrama Calāmekan Perumpalli...”, *Buddhism among the Tamils...* p.699.
56. மேலது.
57. மேலது.
58. S. Paranavitana “A Tamil Slab Inscription from Palamottai”, *EZ* 4, Pp.191-196.
59. Y. Subbarayalu, “Padaviya Inscriptions”, *In Search of Chinese Ceramic-sherds In South India and Sri Lanka* ed. Noboru Karashima, Taisho University Press 2000, Pp.66 -74.

60. S. Paranavitana, “A Sanskrit Inscription from Padaviya”, *JRASCB* 8(2), Pp.261-264, S. Pathamanathan, “The Sanskrit Inscription of the Vēlaikkāṇ from Padaviya”, *ñānappirakācar ninaivu malar* ed. Ma.Celvarattinam, Colombo, 1975, Pp.25-31; *SH* 4, No. 1406, p.492.
61. K. Kanapathipillai, “A Pillar Inscription from Moragahawela”, *UCR* 18(1960) Pp.157-162.
62. சாசனத்திலுள்ள பெயரை உலகாகித்தன் என்று கிருஷ்ண சாஸ்திரி வாசித்தார். க.கணபதிப்பிள்ளை அதனை உலகாயகித்தன் என்று திருத்தினார்.
63. Civacuppiramaniyan Patmanātan, “A Pillar Inscription from Morakakavelai”, *Buddhist among Tamils in Pre-Colonial Tamilakam and Īlam* Editor-in-Chief Peter Schalk, Co-Editor Ālvappillai Veluppillai, Uppsala, 2002, Pp.772-726.
64. மேலது, ப.723.
65. மேலது.
66. ஜீவிதம் என்ற சொல்லைப் பற்றிப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தரும் விளக்கம் பொருத்தமற்றது. ஜீவிதம் பெற்ற பாதாலய ஊரில் என்பதை விளக்குமிடத்து உலகாயகித்தன் பாதாலய ஊரிலே பிறந்தவன் என்று அவர் கொள்வார். ஜீவிதம் என்பது தமிழ் வழக்கிலே பிறப்பிணையன்றிச் சீவாதாரம், பராமரிப்புக்கான ஆதாரம் என்பனவற்றையே குறிக்கும். அது சமஸ்கிருதமொழி மூலமாக வந்த திசைச்சொல், ஜீவிதம் தமிழ்ச் சாசனங்களிலும் சிங்களச் சாசனங்களிலும் காணப்படும் சொல். அது சேவைமாளியமாக வழங்கப்பட்ட நிலங்களைக் குறிக்கும். ஜேதவனாராமத்துச் சமஸ்கிருத மொழிக் கல்வெட்டு கோயிற் சேவைபுரியும் பலவகையானோருக்கு வழங்கப்பெற்ற ஜீவிதம் பற்றிய விவரங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. உதாரணமாகக் கட்டுமான வேலைகள் செய்வோருக்கும் மரவேலை செய்வோருக்கும் ஒன்றரைக் கிரிய (6 அமுணம்) வயல்நிலமும் குடியிருப்புத் தோட்ட புரவும் ஜீவிதமாகக் கொடுக்கப்பட்டன. *EZ* I, பக்.1-9.
67. *SH* 4, No. 1398, p.493.
68. *SH* 4, No. 1396, p. 492.
69. K. Kanapathypillai, “A Pillar Inscription from Moragahawela”, p.47.
70. இச்சாசனத்தை கா. இந்திரபாலா, ஆ. வேலுப்பிள்ளை ஆகிய இருவரும் ஏக காலத்திலே தங்கள் விளக்கக் குறிப்புகளோடும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளோடும் வெளியிட்டனர். அவர்களின் வாசகங்களில் முரண்பாடுகள் காணப்பட்டதால், அந்த முரண்பாடுகளை நீக்கிச் சரியான வாசகத்தையும் அதற்குரிய விளக்கத்தையும் இந் நூலாசிரியரால் வெளியிட

- முடிந்தது. K.Indradrapala, “An Agampadi Inscription from Hingurakdamana”, *ETI*(2), Pp.14-17; A. Veluppillai, “A Pillar Inscription from Hingurakgoda”. *CTI PI*, Pp.32-34; S. Pathmanathan, “A Tamil Inscription from Hingurakdamana”, *Vidyodaya Journal of Arts, Science and Letters* 5.1-2 (1972-1976) Pp.56-61; சி. பத்மநாதன், “இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களும் வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளும்”, *இளந்தென்றல்*, தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்பு பல்கலைக் கழகம், 1971, பக்.13-36; சி. பத்மநாதன், *ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு*, 2004, பக்.168-203.
71. Civacuppiramaniyan Patmanatan, “The Tamil Pillar Inscription from Hingurakgoda”, *Buddhism among Tamils...Uppsala*, 2002, p.709, f.n 97.
72. சி. பத்மநாதன், “ஹம்பாந்தோட்டையிற் கண்டெடுக்கப்பெற்ற நானாதேசி வணிகரின் வெண்கல முத்திரை”, *சாகித்திய விழா மலர்* இந்துசமய காலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 1992, பக்.35-39; சி. பத்மநாதன், “இலங்கையில்லுள்ள நானாதேசி வணிகரின் வெண்கல முத்திரை”, *ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும்*, பக்.265-271.
73. Monier Williams, *A Sanskrit English Dectonary*.
74. தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார், *பிற்காலச் சோழர் வரலாறு*, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், 1974, ப.686.
75. ஸ்ரீ வீரபாண்டிய தேவரின் நான்காம் ஆண்டில் “நாயனார் செம்பிள்ளையார் அகம்படி முதலிகளில் உதையன் புவனசிங்கதேவன்” 1500 காச குடுத்து, நிலம் வாங்கி, திருவரங்குளமுடைய நாயனார் தம்பிராட்டியாற்குப் பிட்டமுது செய்தருள்” அறக்கட்டளை செய்து சிலாசாசனமும் செப்பேடும் எழுதிவைத்தான். இக்கோயிலில் திருமடைப்பள்ளி ஒன்றையும் வேறு தர்மங்களையும் புவனசிங்க தேவன் செய்வித்தான். *Inscriptions of the Pudukottai State (IPS)*, The Commissioner of Museums, Government Museum, Chennai, 2002, Nos.430, 432, 433, 434, 435, 436.
76. M.B. Ariyapala, *Society in Medieval Ceylon*, Colombo, 1956. Pp.162-163.
77. S. Paranavitana, “Civilisation of the Polonnaru Period”, *UCHC* I, Pt.2, p.539, H.W. Codrington, “The Council Chamber Inscription at Polonnaruwa”, *JRASC*, 1922-1924, Pp.304-306.
78. S. Paranavitana, “Civilisation of the Peroid: Economic, Political and Social Conditions”, *UCHC* I, Pt.2, Pp.735-736.
80. Ibid.

81. சி. பத்மநாதன், “தம்பலகாமத்தில் ஒரு கல்வெட்டு”, *பண்பாடு மலர்* 14 இதழ் 02, பக்.1-4.
82. நிசங்கமல்லன் (1187-1196), கலிங்க மாகன் (1215-1255) ஆகியோரின் ஆட்சிகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் விக்கிரமபாகு (1196), சோடகங்கன் (1196-1197), லீலாவதி (1197-1200, 1209-1210, 1211-1212), சாகஸமல்லன் (1200-1202), கல்யாணவதி (1202-1208), தர்மாசோக (1208), அனிகங்கன் (1209), லோகேஸ்வரன் (1210-1211), பராக்கிரம பாண்டியன் (1212-1215) ஆகியோர் ஆட்சி புரிந்தனர்.
83. சி. பத்மநாதன், “தம்பலகாமத்தில் ஒரு கல்வெட்டு”, *பண்பாடு*, மலர் 14 இதழ் 02, பக்.1-4.
84. இந்திய சாசனவியலாளர் K.D ரமேஷ் வழங்கிய ஆலோசனைப்படி இம் முடிபு மேற்கொள்ளப்பட்டது.
85. விக்கிரசாலமேகத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காறர் கந்தளாயான விஜயராஜ சதுர்வேதிமங்கலத்து விஜயராஜ-ஈஸ்வரம் என்னுங் கோயிலுக்கு நங்கை சானி என்னும் பிராமணப் பெண் வழங்கிய நன்கொடைகள் தொடர்பான அறக்கட்டளைக்குப் பொறுப்பேற்றனர். S. Paranavitana, “A Tamil Slab Inscription from Palamottai”, *EZ* 4, Pp. 191-196.
86. S. Gunasingham, “A Tamil Slab Inscription from Mayilawewa (Mayilankulam)” *Trincomalee Inscriptions Series* 3, Peradeniya, 1980.
87. “விறல் கலிங்கன் படையாட்சி இருவருந்தான் மூத்தகல்லில்- இருத்தி வைத்து மாகோன் தானும் முதன்மை தரும் படையாட்சி வன்னியைச் சேர்ந்து பெறும் தோப்பாவையைக் கைவசப்படுத்திப் படையாட்சி குலத்தார்க்குப் பகுத்து ஈந்தான்” *ம.மா*, ப.106.
88. எ. சுப்பராயலு, ப. சண்முகம், “இலங்கையில் ஐந்நூற்றுவர் கல்வெட்டுக்கள்”, ஆவணம் 9, பக் 32-39; S. Pathmanathan, “The Nakaram of the Nanadisis In Sri Lanka: The Tanmacakarapaṭṭinam at Viharehinna”, *The Sri Lanka Journal of the Humanities* Volumes 24-25, Nos.1 & 2, Peradeniya, 1998-1999 (published in 2000), Pp.111-122.
89. S. Gunasingham, “A Tamil Slab Inscription from Mayilawewa (Mayilankulam)”, *Trincomalee Inscriptions Series* 3, Peradeniya, 1980.
90. S. Pathmanathan, “The Tamil Slab Inscription of the Vīrakkoti at Budumuttava, Nikaweratiya: Urbanization at Magala”, *The Sri Lanka Journal of the Humanities* Voloume XX, Nos. 1 & 2, 1994, University of Peradeniya, Peradeniya (published in 1995), Pp.16-30.
91. இவற்றொன்று அட்டாகே என்று சொல்லப்படும் கட்டத்தின் அருகில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. இலங்கையிலுள்ள மிகப் பெரிய தமிழ்ச் சாசனங்களில் அதுவுமொன்று. வரலாற்று மூலம்

என்ற வகையில் மிகவும் பிரதானமானது. பல துறைகள் பற்றிய விவரங்கள் அதில் அடங்கியுள்ளன. எழுத்துகள் இன்றும் சிதைவுறாத நிலையிலும் தெளிவாகவும் காணப்படுகின்றன. மற்றொன்று கல்-ஓயா என்னுமிடத்துக்கு அண்மையில் வனத்திலே காணப்பெற்றது. அதன் வாசகம் மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது: ஸ்ரீ அதிகரண ச[ரணநா]ன மூன்றுகைத் திரு வேளைக்கா[றன்] அறம். *SHI*, 14; Nos.1396-1398, Pp.492-493.

92. அவற்றுள்ளொன்று உலோகநாதன் என்னும் தண்டநாயகனால் அமைக்கப்பெற்ற வேளைக்காற விகாரம் பற்றிய சமஸ்கிருத மொழிச் சாசனம். மற்றையது ஐப்பொழில்பட்டினம் என்னும் வீரபட்டினம் பற்றிய வீரசாசனம். இவை இரண்டினைப் பற்றிய விளக்கக் குறிப்புகள் இந்நூலில் வேறிடங்களில் அமைந்துள்ளன.
93. S. Paranavitana, "The Tamil Slab Inscription from Palamottai", *EZ* 4, No. 24, Pp. 191-196.
94. S. Gunasingham, *Trincomalee Inscriptions* Series 2, Peradeniya, 1980.
95. A. Veluppillai, *Ceylon Tamil Inscriptions (CTI)* Part 1, Peradeniya, 1971. Pp.14,24-26.
96. மேலது, ப.24.
97. மாங்கனாய் கல்வெட்டு, மயிலன்குளம் கல்வெட்டு ஆகியவற்றில் இத்தொடர் காணப்படுகின்றது. வேறு சில கல்வெட்டுகளில் ஸ்ரீ ஜயபாகுதேவர் என்று மட்டுமே சொல்லப்படுகின்றது. இன்னுஞ் சிலவற்றில் அரசனின் பெயரும் தூண்படவிலலை. அவற்றின் வாசகம் ஸ்ரீ யாண்டு என்னும் சொற்களோடு ஆரம்பமாகின்றன.
98. C.W. Nicholas, "Civil Wars and The Emergence of Parakramabahu The Great", *University of Ceylon History of Ceylon*, Ceylon University Press, Colombo, 1960, Pp.438-439
99. *CV*, 82:27.
100. மேலது, 83: 15-19.
101. அ. பழிநியப்பன், "பட்டலூர்க் கல்வெட்டுக்கள்", ஆவணம் 10, 1999, பக். 53-55.
102. மட்டகளப்பு மாணியம் பதிப்பாசிரியர்: வித்துவான் F.X.C நடராசா (முதலாம் பதிப்பு 1962), இரண்டாம் பதிப்பு மட்டக்களப்பு மாவட்ட கலாசாரப் பேரவை, 1998, ப.106.
103. வேளைக்காறரின் பெயர்களைக் குறிப்பிடும் ஐந்து சாசனங்கள் அங்குள்ளன. ஏனைய நான்கின் வாசகங்கள் மேல்வருவனவாகும்:
  - 1) ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ கண்டன் வேளைக்காறன் கண்டன்
  - 2) ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ இராசேந்திரன் சோழந் வேளைக்காறன் கண்டன் இப்படைச்சன் நொ

- 3) ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ இராசேந்திர சோழன் கிடாரத்தரையன்
- 4) ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ இராசேந்திர சோழந் வேளைக்காறன் கண்டதேவப் படைச்சன் நா. இவர்களில் மூவர் இராசேந்திர சோழன் என்னும் பெயரைக் கொண்டுள்ளமையால் இச்சாசனங்கள் குறிப்பிடும் வேளைக்காறர் அரச படையொன்றைச் சேர்ந்தவர்களாதல் வேண்டும். முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் காலத்திலே பாண்டிநாட்டிற்குச் சென்ற படையொன்றைச் சேர்ந்தவர்களென்று இவர்களைக் கொள்ளலாம். வெ. வேதாசலம், சொ. சாந்தலிங்கம், "ஆவியூர் அய்யாக்குளம் கல்வெட்டுக்கள்" ஆவணம் 4, 1994, ப.33.
104. வன்னியரில் அக்கினி, படையாச்சி, பள்ளி காவுண்டன், கூடைகட்டி என்னும் பிரிவினர் உள்ளனர். F.A. Nicholson படையாச்சி பற்றி மேல்வருமாறு கூறுவார்: "படையாச்சி என்போர் கொங்குச் சோழருக்குச் சேவை புரிந்த படையினராதல் வேண்டும். சில சமயங்களிற் பள்ளி என்பது காவுண்டன் என்ற சொல்லுடன் கூடி வருகின்றது. கொங்குச் சோழரின் படைகளில் வேட்டுவர் இணைந்திருந்தனர். இப்பொழுது பள்ளி, படையாச்சி என்போரைப் போலவே வேட்டுவரையும் காவுண்டன் என்று சொல்வது வழக்கம். எனவே வேட்டுவரையும் வன்னியரென்று சொல்வது பொருத்தமாகலாம்." F.A. Nicholson, *A. Manual of the Coimbatore District*, p.61; சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் வன்னியர்*, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2003, ப.25.
105. சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் வன்னியர்*, பக். 36-39.
- 106 T.N. Subramaniam, *South Indian Temple Inscriptions*, No.706, p.662; S. Pathmanathan, *The Kingdom of Jaffna* Part I, Colombo, 1978, p.128.
107. தண்டாதிநாயகனான றக்கன் கஜபாகுவின் காலத்தில் *மலயராஜ* என்ற பதவியைப் பெற்றிருந்தான். பராக்கிரமபாகு அதிக சன்மானங்களை வழங்கி அவனைத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டான். றக்கன் படையின் பெருந்தலைவன் என்பது தண்டாதிநாயகன் என்னும் பதவிப்பெயரால் உணரப்படுகின்றது. *UCHC* Volume I, Pt2, P.448.
108. *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean* ed. Noboru Karashima, Pp. 270,272.
109. Ibid, p.270; IPS, No.272.
110. *UCHC* Volume I, Pt 2, p.539.
111. மேலது; *மகாவம்சம்* 10:1, 23:23; 74:166.
112. "After them the Foreign king named Kalinga Vijayabahu, originally known as Magha, became king of Sri Lanka", *The Nikaya Sangrahawa* translated by C.M. Fernando, Revised and Edited by Mudaliyar W.F. Gunawardhana, H.C. Cottle, Government Printer, Colombo, 1980, p.22.

113. சாசனத்தில் மண்டபம் பற்றிய குறிப்பில்லை. மண்டலநாயகத்துக்கு என்று சாசனத்திலுள்ள பகுதியை மண்டல தாபகத்துக்கு என்று அவர் வாசித்துள்ளமையால் இவ்வாறு கருதுகிறார். உத்தமசோழன் என்பது சாசனத்திலே சோழவம்சத்து அரசனின் பெயராக அமைந்தது என்று கொள்வதற்கு ஆதாரமில்லை. உத்தமசோழன் என்ற பெயருடைய செட்டி ஒருவனைப் பற்றிப் பதவியாவினாவுள்ள வீரசாசனத்திலே கூறப்படுகின்றது. பொலன்னறுவைச் சாசனத்தில் உத்தம சோழன் என்பது நந்தி கிரிஞ்சதனின் மறுபெயராகவே வருகின்றது. A. Velupillai, "Four Fragmentary Tamil Inscriptions from Polonnaruwa" *UNESCO - Sri Lanka Project of the Cultural Triangle, Alahana Parivena, Polonnaruwa, Third Archaeological Excavation Report* 1982, ed. P. L. Prematilleke, Pp.115-122.

114. அவர் சாசனத்தைப் படித்து வெளியிட்டுள்ள வாசகம் மேல்வருமாறுள்ளது:

முதற்பக்கம்	இரண்டாம் பக்கம்	மூன்றாம் பக்கம்	நான்காம் பக்கம்
1. நம்போல்வர்	மாமண்டப	ப்பொமாபடு	வராக
2. பரமேசர்க்	தாபகத்துக்கு	வ்யாரும்	-----
3. கானகை(க்)	உடன்படு	தவறாது	-----
4. கு வெருத்த	வெளைக்	னெனரசெய்	-----
5. மனிகாவே	காறன்ஓ	துந்நிற்பிர(ர)	-----
6. சிவல்லவர்	லைக்காற	க எண்ணி	-----
7. நந்திகிரிஞ்	ன்மாதெ	இடாதாசொல்	...(மா)
8. சதன் உத்	வன் நெர்	லுவாருமிடர்	...னொம்
9. தம சொழ	ஆணத்தி	யாரும்நாய்	ஊரவ
10.ன் பெரால்	யகபணி	(காக்கையரா)	... ரோம்

மேலது ப. 220

115. சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் வன்னியர்*, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு-சென்னை, 2003 pp. 48-49.

116. K.A. Nilakanta Sastri, *The Cōlas*, Part-2, Madras, 1935, p. 581; *Annual Report on Epigraphy*, Madras, 1929, II. 33.

117. K.A. Nilakanta Sastri, *The Cōlas*, p. 709.

118. சி. பத்மநாதன், *ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும்*, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு-சென்னை, 2004, பக்.307-308.

119. தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி முதல் தொகுதி, பதிப்பாசிரியர் ஏ. சுப்பராயலு, சாந்தி சாதனா, சென்னை, 202, ப.50.

120. மேலது, ப. 134.

121. சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் வன்னியர்*, ப.34

122. மேலது, ப.35; *Annual Report on Epigraphy*, Madras, 1934-1935, No.203

123. சோழ மன்னன் மூன்றாம் இராசராசனின் மெய்க்கீர்த்தி அவனது பட்டத்தரசியான புவனமுழுதுடையாளை இராஜராஜன் பிரியா வேளைக்காறி... வாணர்குல நிலை விளக்கு என வர்ணிக்கின்றது. தொண்டை நாட்டுக் குறுநில வம்சத்தவரான காடவரும் வேளைக்காறரோடு தொடர்புடையவர்கள். இராமன் பொன்னனான காடவராயன் இராஜாதித்தனின் படைத்தலைவர்களில் ஒருவன். அவன் வேளைக்காறப் படையின் தலைவன் என்பது "...இராஜாதித்தனார் வேளைக்காற நாயகம் செய்வார்களில் இராமன் பொன்னனான காடவராயனேன்" என்னும் சாசனக் குறிப்பினாலே தெளிவாகின்றது. ஆட்கொண்ட நாயனான இராஜராஜ காடவராயனின் தேவியான கேயவல்லியார் வேளைக்காறி என்று ஒரு சாசனத்திலே குறிப்பிடப்படுகின்றாள். *ARE*, 1934-1935, No.122; இல. தியாகராஜன், "வெள்ளாறு கொள்ளிடம் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கில் ஏரி-தூம்பு கல்வெட்டுக்கள்", *ஆவணம்* 8, 1997, ப.39; சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் வன்னியர்* ப.37

124. S. Paranavitana, "A Sanskrit Inscription from Padaviya", *Journal of the Royal Asiatic Society* (New Series), Volume VIII, Pt. 2, Pp. 261-264.

125. தமிழாக்கம் எம்முடையது. சில அம்சங்களில், பொருளமைதியில், இது பரணவிதானவின் ஆங்கில மொழியாக்கமான வாசகத்திலிருந்தும் வேறுபடுகின்றது.

126. S. Gunasingham, A Tamil Slab Inscription from Mayilawewa, *Trincomalee Inscriptions Series* 3, Peradeniya, 1980.

127. A. Liyanagamage, *The Decline of Polonnaruwa and the Rise of Dambadeniya*, Colombo, 1968, Pp. 133-134.

128. S. Pathmanathan, *The Kingdom of Jaffna Part I* (Circa A.D-1250-1450), Colombo, 1978, Pp. 152-160.

129. *சூளவம்சம்* 90:32.

130. சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்து சமயம்*, அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்-குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2005, Pp. 274-278.

131. *சூளவம்சம்* 90: 43-47.

132. S. Paranavitana, "A Sanskrit Inscription from Padaviya", *JRASCB* (New Series), Volume VIII, pt.2. Pp.261-264.

133. மேலது

134. Paul Wheatley, *The Golden Khersonese*, Kuala Lumpur, 1966, Pp. 26-27.
135. Monier Williams, *A Sanskrit English Dictionary*, Oxford, 1992; Madras Tamil Lexicon.
136. சேதுமார்க்கம் பற்றிச் சாசனக் குறிப்புண்டு. தமிழ்க் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி முதல் தொகுதி, சாந்தி சாதனா, சென்னை, ப. 266.
137. தேவையுலா, பதிப்பாசிரியர் உ. வே. சாமிநாதையர், மதுரை, 1907, செ.95.
138. *South Indian Inscriptions* (SII) Volume VIII No. 403, 117 of 1903; செ. இராகு, சேதுபதி செப்பேடுகள் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர், 1994, பக். 2, 6, 10, 25, 173, 207, 211.
139. ஸ்ரீ தக்ஷிண கைலாசபுராணம், ப. பொ. வைத்திலிங்க தேசிகர், பரித்தித்துறை, 1916, சிறப்புப்பாயிரம்.
140. H.W. Codrington, "The Problem of the Kotagama Inscription", *JRASCB* Volume XXXII: No.85, 1934. Pp.214-225.
141. *SII* Volume VIII: No.396.
142. "எண்ணிறந்த பிரமதேயமும் எண்ணிறந்த தேவதானமும் எண்ணிறந்த பள்ளிச்சந்தமும் எத்திசையு மினிதியற்றி" என்னுந் தொடர் சின்னமனுர் செப்பேட்டில் வருகின்றது. பாண்டியர் செப்பேடுகள் பத்து, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை, 1967, ப.170.
143. பதவியாவிலுள்ள மூன்றாம் சிவாலயத்தின் இடிபாடுகளிற் கிடைத்த பேரிளமையாரின் சாசனம் "சீரிளமை சேர்ந்த பதி" என்று அதனை வர்ணிக்கின்றது. பதவியாவிற் கிடைத்த வெண்கல முத்திரையில் எழுதப்பட்டுள்ள சாசனம் ஸ்ரீ பதி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்து சமயம்*, பக். 297,302.
144. Y. Subbarayalu, "Padaviya Incrptions", In *Search of Chinese Ceramic - sherds In South India and Sri Lanka*, ed. Noboru Karashima, Pp- 64-74.

4. பொன்னாறுவைக் காலத்துச் சாசனங்கள்- 4 அரசரின் பிரகடனங்களும் கோயிற் சாசனங்களும் விக்கிரமசலாமேகபுரத்துச் சாசனங்கள்

01. E. Müller, *Ancient Inscription of Ceylon*, London, 1898, p.60
02. H.C.P. Bell, *ASCAR* 1911-1912, Colombo, 1915, p.115.
03. S. Paranavāṭana, "Two Tamil Pillar Inscriptions From Budumuttāva, *EZ*, III, Pp.302-312.
04. மேலது, ப. 302
05. S. Pathmanathan, "The Tamil Slab Inscription of the Vīrakkoṭṭi at Budumuttava, Nikaweratiya:- Urbanization at Magala," *SLJH* XX (1&2), 1994 (Published in 1995), Pp.15-30, "Trade and Urbanization in Medieval Sri Lanka: The Vīrakkoṭṭi Inscription at Budumuttava", *Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean : Testimony of Inscriptions and Ceramic sherds* Ed. Noboru Karashima, Taisho University, 2002, Pp . 62-71
06. நாலாயிரதிவ்வியபிரபந்தம், 1950, பாடல்கள், 4,99,202; S. Pathmanathan "The Inscriptions on the Pedestals of South Indian Bronzes", *Buddhism among Tamils in Pre-Colonial Tamilakam and Īlam* Editor-in-Chief Peter Schalk, Co-Editor : Ālvāppillai Vēluppillai, Uppsala, 2002 (pages 595-609), Pp.600-601.
07. S.Pathmanathan, "The Tamil Pillar Inscription from Mankanāy", *SLJH* 21 (1&2), 1995, Pp. 31-41.
08. மேலது
09. C.W. Nicholas, "Civil Wars and the Emergence of Parākramabāhu the Great", *UCHC*, IPt.1, Pp.439-441
10. S.Paranavāṭana, "Two Pillar Inscription from Budumuttāva," *EZ* Vol.3, p.309.
11. மேலது; தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1974, ப. 314a

12. S. Paranavitana, : “Two Pillar Inscriptions...”, *EZ*. Vol.3, p.310
13. சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்து கலாசாரம் பகுதி I*, கொழும்பு, 2000, ப. 251
14. S. Pathmanathan, “Vikramabahu and Vikrama Salamevan”, *SLJH*, vol.19 (1&2), University of Peradeniya, 1993 (published in 1995) Pp.93-111
15. மேலது
16. விக்ரம சலாமேகன், ஐயங்கொண்ட சலாமேகன் என்பவை சோழ இலங்கேஸ்வரரின் பட்டங்கள் என்பது மிகவும் பொருத்தமான சிந்தனையாகும். அதனாற் சோழராட்சி பற்றிய புரிந்துணர்வில் ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்படுகின்றது. ஆயினும் ஐயங்கொண்ட சோழ மூவேந்தவேளார் என்பவனை இராசகுமாரன் ஒருவனாகவன்றி உயர் பதவியிலிருந்த அதிகாரியாகக் கொள்வதே பொருத்தமானது. மூவேந்தவேளான் என்பது அதிகாரிகளுக்கும் வேறு பிரதானிகளுக்கும் வழங்கப்பட்ட பட்டமாகும். சோழ மன்னர்களின் பெயர்களும் விருதுப் பெயர்களும் பிரதானிகளுக்கு அரசரால் வழங்கப்பட்ட விருதுப்பெயர்களின் அம்சங்களாய் உள்ளமைக்கு பல நூற்றுக்கணக்கில் உதாரணங்கள் உள்ளன. எனவே ஐயங்கொண்ட சோழ மூவேந்தவேளானை ஒரு பிரதானியாக அடையாளங் காண்பதே பொருத்தமானது. அவன் மாதோட்டமான இராஜராஜபுரத்தில் இராஜராஜ - ஈஸ்வரம் என்னும் கோயிலை நிர்மாணித்த தாழிகுமரணப் போன்றவன். K. Indrapala, *The Evolution of an Ethnic Identity : The Tamil in Sri Lanka C.300 BCE TO C. 1200 CE*; Sydney, 2005, Pp.234-235
S. Paranavitana, “Two Pillar Inscriptions ...” *EZ* vol.3, p.302
17. மேலது
18. கொட்டச்சுள என்பது கொடசுள என்னும் சிங்களச் சொல்லின் தமிழ் வடிவமாகும். கன்னிப் பெண்கள் பூப்படையும் காலத்தில் அவர்கள் உடுப்பதற்கென்று வண்ணார் வழங்கும் துணி கொடசுள எனப்படும். கீழான சாதியார் என்று கருதப்படுவோருக்கு வண்ணார் இந்தச் சேவையைச் செய்வதில்லை. பிரேதங்களை மயானத்திற்கு வீதி வழியாக எடுத்துச் செல்லப்படும் போது நிலத்தில் விரிக்கப்படுவது பாவாடை. அணியப்படும் உடையினையும் அது சில சமயங்களிற் குறிக்கும். முகத்தை மூடுவதற்கெனப் இடப்படுவது முகத்தீடு, மேலது, ப. 307
19. மேலது
20. S. Pathmanathan, “The Tamil Slab Inscription of the Virakkoti from Budumuttava: Urbanization at Magala:”, *SLJH* 20(1&2) Pp 15 -30.
21. H.C.P. Bell, *Archaeological Survy of Ceylon, Annual Report for 1909*. Paranavitana, “Two Pillar Inscriptions...”, *EZ* III, Pp.302-312.
22. Ibid.

23. Ibid.
24. “In the thirty-eighth year (of the reign) of Jaya Bahudeva (and) in the fifteenth year of the reign of the glorious Jaya Bahudeva, Ātittamahādevan..... at (the hands of).. to bear interest. For this (one) hundred and two kāsū at the rate of (one) uri for every month..... Buddhadeva and Vairattalvār in the temple at Pulainari or Vijayara japuram..... was placed to provide daily at this rate. Those who after receiving this kāsū, destroy it shall (be considered) to have disobeyed the order of the king” Ibid, p.27.
25. “இவ்வாறான அராஜகம் ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில் அரசரான முதலாம் ஜயபாகுவும் சகோதரியான மித்தாவும் உறுகுணையில் இறந்து விட்டனர். ஜயபாகுவின் ஆட்சி, பெயரளவில் மட்டும் நிலை பெற்றது. ஜயபாகு எவ்வளவு காலம் அதிகாரத்தில் இருந்தான் என்பதை நிச்சயிக்க முடியவில்லை. அவனது 38 ஆவது ஆண்டுவரை எழுதப்பட்ட சாசனங்கள் உள்ளன. ஆயினும், அவற்றின் அடிப்படையில் ஜயபாகு 38 ஆண்டுகளுக்கு ஆட்சிபுரிந்தானென்றோ பட்டாபிஷேகத்தின் பின்பு அவ்வளவு காலத்துக்கு வாழ்ந்தானென்றோ கொள்வதற்கு இச்சாசனக் குறிப்புகளை ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியாது. பட்டாபிஷேகம் பெறாத அரசர்களின் ஆண்டுகளைக் குறித்துச் சாசனங்களை எழுதுவது காலாகாலமாக நிலைபெற்ற வழமைக்கு மாறானது போலத் தெரிகின்றது. எனவே, இரண்டாம் விக்ரமபாகு, இரண்டாம் கஜபாகு ஆகியோரின் ஆட்சிக் காலங்களில் எழுதப்பட்ட ஆவணங்கள் எல்லாம். முன்பு கடைசியாக நடைபெற்றதான ஜயபாகுவின் பட்டாபிஷேகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆண்டுகளைக் குறித்து எழுதப்பட்டன.” C.W. Nicholas, “Civil Wars And the Emergence of Parākramabahu the Great”, *University of Ceylon History of Ceylon (UCHC) Volume I part 2* ed. s. Paranavitana, Ceylon University, Press, 1960, Pp.440-441.
26. மகாவம்சம்: 70
27. *SII*, 4:1397
28. K. Kanapathypillai, “A Tamil Inscription from Panduvasnuwara”, *University of Ceylon Review (UCR)*, 18, 1960, Pp.46-49.
29. சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்து சமயம்*, குமரன் புத்தக இல்லம், 2005, பக் 226 – 243
30. மகாவம்சம்: 70: 1, 6-7, 9, 72
31. S. Pathmanathan, “The Tamil Pillar Inscription from Mankanay”, *SLJH*, 21(1& 2), 1995, Pp. 31-41.
32. *UCHC*, vol.I, pt.2, p.515.

23. K. Kanapathypillai, "Mankanai Inscription of Gajabahu II", *University of Ceylon Review* (UCR) 20(1), 1962, Pp. 12-14.
24. தூணின் இரு முகங்களிற் சாசனத்தின் வாசகம் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு முகத்திலும் 22 வரிகளில் எழுத்துக்கள் வெட்டப்பட்டுள்ளன.
25. S. Pathmanathan, "The Tamil Inscription from Mankanai", *pāvalar turaiyappāpillai nūṟṟāṇṭu viḷāmalar*, Tellippalai (1972), Pt.II, Pp. 81-88; S. Paranavitana, "A Tamil Inscription from Mankanai" *Epigraphia Zeylanica* (EZ) vol VI, Pt.I, Pp. 7-11; S. Pathmanathan "The Tamil Pillar Inscription from Mankanāy", *The Sri Lanka Journal of the Humanities* (SLJH), Volume XXI (1&2), Pp.31-41.
26. *UCR*, 20(1), p.13
27. மேலது.
28. மேலது, ப.14.
29. மேலது.
30. "The four boundaries surrounding these (agricultural lands) are the lands belonging to the Vihara of Gajabahudeva which is situated on the main road."
31. "As the Mānkanai epigraph is dated on the 43rd year of Jayabahu (A.D. 1153) the prince Mānābharaṇa referred in it cannot be the ruler of Māyaraṇa because he had died about twenty years earlier. Indeed, Mānābharaṇa I had died even before Gajabahu II became ruler of Rajaraṇa. The prince referred to in the inscription was evidently Mānābharaṇa II Rohana, the cousin and contemporary of Gajabahu II and Parākramabāhu." S. Pathmanathan, "The Tamil Inscription from Mānkanāy" Pavalar Thuraiappahpillai Nūṟṟāṇṭu Viḷā Malar, Pt II, p.82
32. S. Pathmanathan, "The Tamil Pillar Inscription from Mānkanāy", *SLJH*, vol XXI (Nos 1&2), 1995, Pp. 31-41.
33. S. Paranavitana, "A Tamil Inscription from Mānkanai", *EZ*, VI : 1, Pp.7-11
34. S. Pathmanathan, "The Tamil Pillar Inscription....", *SLJH*, vol. XXI (Nos. 1&2), 1995, p.35.

33. மேலது, பக். 36.
33. மேலது, பக். 36.
35. Pranavitana, "Two Tamil Pillar Inscriptions from Budumuttava", *EZ*, Vol III, Oxford University Press, London, 1933, p.306.
35. கணபதிப்பிள்ளையின் வாசகத்தில் குடுத்து என்ற சொல் காணப்படுகின்றது. இச்சொல்லினை அடுத்து ஒம்படைக் கிளவி எழுதப்பட்டுள்ளதால் அதற்கு முன்னுள்ள சொல் குடுத்து என்ற வினைமுற்றாக அமைந்திருக்க முடியாது. அது முன்னைய வசனத்தை முடிக்கின்ற வினைமுற்றாகவே அமைந்திருக்க வேண்டும். கற்றாணின் முகத்திலே கீழ்ப்பகுதியில் இடப்புறத்து ஓரமாகச் சிதைவு ஏற்பட்டுள்ளமை இந்த விளக்கத்தை உறுதிசெய்கின்றது. கற்றாணின் குறிப்பிட்ட பாகத்திலே சிதைவு ஏற்பட்டபொழுது த என்ற எழுத்து மறைந்துவிட்டது போலத் தெரிகின்றது. எனவே சாசனத்தின் இரண்டாவது முகத்தின் 13 ஆம் 14 ஆம் வரிகளில் குடுத்து என்ற சொல்லே எழுதப்பட்டிருந்தது என்று கொள்வது சாலவும் பொருந்தும்.
37. *The Cūlavamsa* trans. into German by Wilhelm Geiger and from German into English by C. Mabel Rickmers, Colombo, 1953, 71:5-7
38. கோ ஸ்ரீ சங்கபோதிவன்மரான சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விஜயபாகு தேவர் என்னும் தொடர் பொலன்னறுவையிலுள்ள வேளைக்காறரின் சாசனத்திற் காணப்படுகின்றது. 9994; 1396
39. C.W. Nicholas, "Civil Wars and the Emergence of Parakramabahu The Great", *UCHC*, Vol-1, Pt2, pp.438-440; S. Pathmanathan "The Tamil Inscription from Mankanai", Pavalar Thuraiappahpillai..., Pp.84-85.
40. மேலது.
41. இவர்களில் விக்கிரமபாகு முதலாம் விஜயபாகுவின் மகன். ஏனையோர் மூவரும் விஜயபாகுவின் சாகோதரியான மித்தாவின் குமாரர்களாவர்.
42. கந்தளாயிலுள்ள அரண்மனையிலே கஜபாகு இறந்துவிட்டான். அதன் பின்பு அவனது அமைச்சர்கள் கொட்டியாரத்துக்குப் போனார்கள். அங்கிருந்த வண்ணம், ஆட்சியதிகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ளுமாறு மானாபரணனை வரவழைத்தனர். அவன் முன்னேறிச் சென்றதும் இராஜரட்டையின் பெரும்பாலான இடங்களிலிருந்து பராக்கிரமபாகுவின் சேனைகள் வெளியேற நேர்ந்தது. *குளவம்சம்*, 62 : 148-151.
43. பாண்டியரின் சாமந்தராகிய செவ்விருக்கை நாட்டு ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் இப்பட்டப் பெயர்களைக் கொண்டிருந்தனர். தெய்வச்சிலைப் பெருமான் அழகன் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி, தனிநின்று வென்ற பெருமானான மதிதுங்கன் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி, என்போர் பற்றிச் சாசனக் -குறிப்புகள் உள்ளன. S. Pathmanathan, *The Kingdom of Jaffna* Pt.I, Colombo, 1978, Pp.175-176.

44. *Tamil Lexicon* Vol. V, Madras, 1932, p. 2882.
45. S. Pathmanathan, "The Inscription on the Pedestals of South Indian Bronzes : A Re-examination", *Buddhism among Tamils in Pre-Colonial Tamilakam and Īlam* Part2, Editor-in-Chief: Peter Schalk, Co-Editor: Ālvāppillai Vēluppillai, Uppsala, 2002, Pp.595-609.
46. Noboru Karashima, Y. Subbarayalu, "A Trade Guild Inscription from Viharehinna", *Ancient and Medieval Commercial Activities...* Pp.19 -26.
47. விநாயகர் வல்லவர் என்பதால் விநாயகரின் சக்தியை வல்லவை என்பர். இது மேல்வரும் பாடல் மூலம் தெளிவாகின்றது:
 “செம்முளரியும் கதையும் சக்கரமும்
 வெண்கோடும் சிலையும் பாம்பும்
 விம்முமணிப் பொற்குடமும் கழுநீரும்
 முத்தலையும் விளங்கும் செந்நிற
 முகமும் மாதுளமும் தரித்து ஒருபால்
 வல்வையுந் தரித்த சோதிச்
 கைமுகனை மறவாது என் இதயமும்
 என் புத்தியும் என் கருத்துந் தானே.”
 ஸ்ரீ தஷிண கைலாச புராணம், பாயிரம் : செய்யுள் 5
48. A. Veluppillai, "A Grant to the Brahmins from Kirindagama", Part-I *Ceylon Tamil Inscriptions* ed.A. Veluppillai, Peradeniya, 1971.
49. முதலியார் இராசநாயகம் வெளியிட்ட சாசனத்தின் வாசகம் மேல்வருமாறுள்ளது:
 “ஊராத்துறையிற் பரதேசிகள் வந்து இருக்கவேணுமென்றும் அவர்கள் ரணைப்பட வேணுமென்றும் புதுத்துறைகளில் பரதேசிகள் வந்தால் இத்துறையிலே சந்திக்க வேணுமென்றும் நாவாய் ஆணை குதிரையொடு பண்டார சேவைக்கு ஆணை குதிரை கொண்டு வந்த மரக்கலம் கெட்டதுண்டாகில் நாலத்தொன்று பண்டாரத்திற்கு கொண்டு மூன்று கூறும் உடையவனுக்கு விடக்கட வதாகவும் ... இவ்வவஸ்தை... தித்து தனையும் கல்லிலும் செம்பிலும் எழுத்து வெட்டுவித்து இவ்வவஸ்தை செய்து கொடுத்து தேவபராக்கிரம பூஜோ..”
 இங்கு தடித்த எழுத்துகளிலுள்ள பகுதிகள் பிழையாக வாசிக்கப்பட்டவை. இறுதியிற் காணப்படும் சமஸ்கிருதமொழித் தொடர்கள் இந்த வாசகத்தில் இடம் பெறவில்லை.
 C. Rasanayagam, *Ancient Jaffna*, Everyman's Publishers Ltd, Madras, 1926, p.208.
50. K. Indrapala, "The Nainativu Tamil Inscription of Parakramabahu I, *University of Ceylon Review*. (UCR), 21:1, 1963, p.63-70

51. மேலது, ப.63.
52. மேலது, ப.64
53. மேலது,
54. மேலது, ப.69
55. SII., 4:No.1398.
56. S. Pranavitana, "Fragmentary Sanskrit Inscription from Trincomalee", *EZ.* 5: No .14, Pp.170-173; சி. பத்மநாதன், இலங்கையில் இந்து கலாசாரம் பகுதி I
57. தி. வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1974, ப.691.
58. K. Indrapala, "The Nainativu Tamil Inscription", *UCR* 21:1, Pp.66-68.
59. Iravatham Mahadevan, *Early Tamil Epigraphy from the Earliest Times to the Sixth Century AD*, Cre-A: Chennai, The Department of Sanskrit and Indian Studies, Harvard University, 2003 , p.290.
65. மேலது, இலக்கம் 195, ப.111
66. மேலது, இலக்கம் 170, ப.91.
67. ஸ்ரீபுர என்பது பராக்கிரமபுரத்தின் மறு பெயராகும். முதலாம் பராக்கிரமபாகு, அவனது சிறியதகப்பனாகிய கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகன் இறந்தபின் தக்கிணதேசத்தைப் பண்டுவாஸ நுவரவிலிருந்து ஆட்சி புரிந்தான். அந்நகரம் பராக்கிரமபுரம் என்னும் புதிய பெயரைப் பெற்றது. அங்கு புதிய அரண்மனையொன்று பராக்கிரமபாகுவின்னால் அமைக்கப்பட்டது. நிசங்கமல்லனது காலத்திலே ஸ்ரீபுர நகரம் என்ற பெயரே அதன் பெயராக விளங்கியது போலத் தெரிகின்றது. நிசங்கமல்லன் நிசங்க-அபைய சத்திரம் என்னும் தானசாலையினை ஸ்ரீபுர நகரில் அமைத்தான். பராக்கிரம அதிகாரிப் பிரிஷுனா ஸ்ரீபுர நகரில் அமைக்கப்பட்டமை பற்றிய விவரங்களைக் கூறும் சாசனம் பண்டுவாஸ நுவரவில் நிறுவப்பட்டுள்ளதால் அது குறிப்பிடும் பௌத்த நிறுவனங்கள் சாசனம் அமைந்திருக்கும் தலத்திற்குச் சமீபமாக இருந்தனவென்று கொள்வதே பொருத்தமானது. லீலாவதியின் ஆட்சிக் காலத்திலே ஸ்ரீபுர நகர் மீது சோழர் படையெடுத்துச் சென்றதாகச் செல்லப்படுகின்றது. UCHC, Volume I, Pt. 2, Pp. 446-447, 457, 512, 601-602.
68. K. Indrapala, "The Nainativu Tamil Inscription of Parakramabahu I", *University of Ceylon Review (UCR)*, Volume 21 (1), 1963, Pp. 63-70.

69. K. Kanapathypillai, "A Tamil Inscription from Panduvasnuvara", *UCR*, Volume 18 (3 & 4), 1960, Pp. 157-162.
70. K. G. Krishnan, S. Paranavitana, "Notes on the Tamil Inscription from Panduvasnuvara", *UCR*, Volume 20, 1960, Pp. 15-18.
71. மேலது, பக். 15-16.
72. அவரது மொழிபெயர்ப்பு மேல்வருமாறு அமைந்துள்ளது: "Matimān Pañcara named Kulantey...built to flourish in Sripura nakara... all this, and a college named Parakrama Atikari Pirivuna". *UCR*, Volume 18 (3 & 4), p. 162.
73. Madras Tamil Lexicon (*MTL*), 3, p. 1392.
74. S. Pathmanathan, "A Tamil Inscription from Pānduvasnuvara. The establishment of a *pirivuna* at Sripura nakar", *Buddhism among Tamils in Pre-Colonial Tamilakam and Īlam* Editor-in-Chief. Peter Schalk, Co-Editor: Ālvāṇṇai Vēluppiṇai, Uppsala, 2002, p. 726-737.
75. K. Kanapathypillai, "A Tamil Inscription from Panduvasnuvara", *UCR*, 18, p. 158.
76. கிருஷ்ணன் எழுதிய விவரம் பரணவிதானவின் குறிப்பில் மேற்கோளாக மேல்வருமாறு கையாளப்படுகின்றது: "I may now inform you that I worked out the first equivalent which was supplied by Dr. G. S. Gai of our office in response to a query from Professor Kanapathipillai. But subsequently when I read through your book 'A concise History of Ceylon, a copy of which you kindly sent me, I found that you have identified the king with Parakramabahu Nissankamalla, who is mentioned in the Thiruvendipuram record of Rājārāja III. With the probable equivalents given by me in this letter, I hope you will clinch the issue."
- சாசனம் குறிப்பிடும் பஞ்சாங்க விவரங்கள் மேல்வரும் தினங்களில் ஒன்றுக்குப் பொருந்துமென்று கிருஷ்ணன் பரணவிதானவிற்குத் தெரிவித்தார்:
1. கி.பி. 1191 சனவரி 3, வியாழக்கிழமை
  2. கி.பி. 1215 சனவரி 8, வியாழக்கிழமை
  3. கி.பி. 1218 சனவரி 4, வியாழக்கிழமை.
- இவற்றிலே முதலாவது தினம் நிசங்கமல்லனது ஆட்சிக் காலத்தில் அடங்கியது (1187-1196). ஏனைய தினங்கள் அடங்கிய வருடங்களில் பராக்கிரமபாகு, நிசங்கமல்லன் என்ற பெயர்களைக் கொண்ட அரசன் எவனும் இலங்கையில் இருக்கவில்லை. இங்கு குறிப்பிட்ட முதலாவது தினம் பராக்கிரமபாகு என்னும் மறுநாமம் பெற்ற நிசங்கமல்லனுடைய காலத்தில் அடங்கிவிடுவதால் சாசனங் குறிப்பிடும் அரசனும் அவனையாதல் வேண்டும். இந்த விடயம்

தொடர்பாகப் பரணவிதான முன்வைக்கும் வாதம் ஆதாரமற்றது: புத்தியூர்வமானதுமன்று. அது உள்ளதை இல்லையென்றும் இல்லாததை உள்ளதென்றும் சொல்வதற்கு ஒப்பான விதண்டாவாதம். இக்கால வரலாற்றம்சங்களைத் துருவி ஆராய்ந்த அமரதாச லியனகமகே, கா. இந்திரபாலா போன்றோரும் பரணவிதானவின் கருத்துக்களை முற்றாக நிராகரித்துள்ளனர்.

K.G. Krishnan, S. Pranavitana, "Notes on the Tamil Inscription from Panduvasnuvara", *UCR*, 20, 1962, Pp.17-18.

78. மேலது

79 "The place-name Tennilaṅkai in this inscription is translated as Lanka of the South. The adjective *ten* [தென்] lends itself to various interpretations. The meanings of *ten* as given in the Madras Tamil Lexicon are (1) South and (2) beauty. Tennilaṅkai here might mean "South Ceylon", the "beautiful Ceylon" or "Ceylon of the South" but the first interpretation does not seem to suit the context. whether Ceylon was divided into North and South at this time of its history is a disputed question, especially after the reign of Parakramabahu I, under whom Ceylon was united..... Therefore only the last interpretation is suitable," K. Kanapathypillai, "A Tamil Inscription from Panduvasnuvara", *UCR*, 18 Pp.158-159.

80. மேலது, ப. 162

81. திருமகளைச் சாசனங் குறிப்பிடவில்லை. திருப்பியரன் எனச் சாசனத்தில் வரும் தொடரைத் திருப்பியான் எனப் பிழையாக அடையாளங் கண்டதால் கணபதிப்பிள்ளைக்குத் திருமகளைப் பற்றிய சிந்தனை ஏற்பட்டுள்ளது.

82. S. Paranavitana, "Civilization of the Polonnaru Period", *UHC* Volume I, Pt 2, Pp.488-495, 538, 540.

83. Sivacupiramaniam Patmanātan, "Tamil Inscription from Panduvasnuvara. The establishment of a *pirivana* at Sripura nakar", *Buddhism among Tamils...* Editor-in-Chief: Schalk, Uppsala, 2002, p.735

84. சூளவம்சம் 48-49; *UHC*, Volume Pt.2, p.520.

85. *Dathavamsa* trans. C.Muttucomaraswamy, Pp. 23-24

86. *UCR*, 18 (3 & 4), p.161

87. S. Paranavitana, "Gampola and Rayigama", *UHC*, Volume I Pt.2, p.640.

88. மேலது.

89. மேலது.

90. SII volume 4:No.1397

91. வேலைப்பாடுகளின் அடிப்படையில் அச்சிற்பங்கள் 12 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தனவாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அவை கோணேஸ்வரத்துத் திருமால் கோட்டத்தில் இருந்தன என்று கருதலாம். கோணேஸ்வரத்திலே பெருமாள் கோயிலொன்றினையும் குளக்கோட்டன் அமைத்தானென்று பரீ தஷிணை கைலாசபுராணங் குறிப்பிடுகின்றது.

92. S. Paranavitana, "Fragmentary Sanskrit Inscription from Trincomalee" EZ. Vol.5 ed S. Paranavitana, Department of Archaeology, Colombo, 1955, No. 14, pp.170-173.

93. மேலது

94. மேலது

95. இத்தகைய வர்ணனைகள் அரசரின் மெய்க்கீர்த்திகளிலும் வருவதுண்டு, "வேந்தர் கண்டறியா விற்றிறன் புரிசைச் சேர்மங்கலச் செழும்பதி முற்றிப் பல்லவன் நடுங்கப் பல போராடி" எனச் சடைவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுடைய மெய்க்கீர்த்தியில் வருந் தொடர் இதற்கோர் உதாரணமாகும்.

96. அச்சாசனத்தின் ஆரம்பப் பகுதி சமஸ்கிருத மொழியில் அமைந்துள்ளது. அரசனைப் பற்றிய புகழ் மொழிகளைக் கொண்டுள்ள அப்பகுதி மேல்வருமாறுள்ளது: "ஸ்வஸ்தி (1) வீர (விக்ரமதி) குணகணாபரண ரத்நோயசோபித (ப்ரசஸ்த) லங்காதரணீபதி - வம்சாவதம்ஸ் சமர - சரஹ்ரகேளிகாலஹம்ஸ கலிமல தால ப்ரபஞ்சன சகல ஜனானுரஞ்ஜன (சத்ரு) ஸ்ரீ தர்ப்ப பா(ரஹா)ர ப்ரதிந்ருபதி சிரஹ் கடின - குடார ரணமுக வைரவ கரவாள நகர பீமகண்டரவ சரணாகத வச்ர பஞ்ஜர தரணீ தூராதரண திக்-கிசோர பார்வவதீபதி தத்தாஸீர் - வீரமகா வ்ருஷ நீதிபாராயண ராஜநாராயண நவரத்ந பூபதி லங்கேஸ்வர ஸ்ரீ விக்ரமவாகு தேவயன்..."

"Hail! whereas it has been ordered by His Majesty Vikramabāhu, the sovereign lord of Lanka, who is adorned, with a multitude of virtues, such as heroism and valour, as if they were ornaments and jewels; who is the crest of the lineage of the excellent kings of Lanka, who is a black swan sporting in the lake of warfare; who breaks down the palmyra tree of the Kali age's impurities; who causes the whole 'nation' to rejoice; who relieves his enemies of the burden of thier prosperity and pride; who is a hand axe for the head of the enemy kings; who is terrible at the battle-front

like a lion with fearful claws like swords; who is a diamond cage to those who have come for refuge; who is a youthful (elephant) of the quarters for bearing the burden of the earth; who is a great bull of a hero to whom benediction has been granted by Pārvati; to whom moral character is the final goal; who is the lord of the earth possessing the nine treasures." S. Paranavitana, "Kahambiliyava (Kavudulu - vava) Slab - Inscription of Vikramabahu I", EZ, Vol.5, No.39, Pp.404 - 408.

In the translation Paranavitana has introduced the concept of "nation", which is alien to the text. The proper rendering of the expressions sakala janānurañjana into English would be "who causes all people (sakala jana) to rejoice"

97. S. Paranavitana, "Fragmentary Sanskrit Inscription from Trincomalee", EZ, vol.5, Pp. 171-173.

98. இவ்விடயந் தொடர்பான அம்சங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வதற்குச் சமஸ்கிருத மொழி, இலக்கியம் ஆகியவற்றில் மிகுந்தபாண்டித்தியம் உடையவரான பேராசிரியர் திருமதி மகேஸ்வரி அருள்செல்வம் அவர்களின் ஆலோசனையைப் பெற்றோம். அவர் வழங்கிய சில நுட்பமான கருத்துகள் இக்கட்டுரையில் அடங்கிய விமர்சனப் பாங்கிலான வாதங்களை அழுத்தப்படுத்துவதற்கு ஏதுவாயிருந்தன.

99. முதலாம் குலோதுங்க சோழன் (1070-1122), அவனுடைய 12ஆம் ஆண்டிலே, கச்சியேகம்பத்திலே புஷ்பாபிஷேகம் செய்வித்தான். அச்சமயத்தில் இராஜகுருவின் வேண்டுகோளின் பயனாக விருதராஜபயங்கர சதுர்வேதி மங்கலத்தை அமைத்து 108 சதுர்வேதி பட்டர்களுக்குக் கொடுக்குமாறு கட்டளையிட்டான். கர்நாடகத்து மைசூர் மாவட்டத்து அகர(ம்) என்னும் கிராமமும் வேறு ஊர்கள் இரண்டும் அப்பிரமதேயத்தில் அடங்கியிருந்தன. K.A. Nilakanta Sastri, The Colas, Vol II, Pt.2, University of Madras, 1937, p.538.

100. நிலாவெளிக் கல்வெட்டில் சாஸனம் சாஸ்வதம் சம்வோ என்னுந் தொடர் காணப்படுகின்றது. Karthigesu Indrapala, "A Tamil Slab Inscription from Nilaveli, Trincomalee District", James Thavathasan Rutnam Felicitation Volume ed. Karthigesu Indrapala, Jaffna Archaeological Society released, July 1980, Pp.64-69

101. சி. பத்மநாதன், இலங்கையில் இந்து காலாசாரம் பகுதி I, இந்து சமய பாண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 2000, பக்.206-207.

102. குளவம்சம் 70:238

103. குளவம்சம் 80:29

104. குளவம்சம் 90:32-33

105. K. Indrapala, "The Nainativu Tamil Inscription of Parakramabahu I", *UCR* Vol.21 (1), 1963, p.69.

106. S. Pathmanathan. The Kingdom of Jaffna Part I Colombo, 1978, Pp 345- 360

107. S. Krishnaswamy Ayyangar, *South India and her Muhammadan Invaders*, p.50

108. மேலது, ப. 217.

109. S. Pathmanathan, The Kingdom of Jaffna Pt.I, Pp.150-155

110. *Inscriptions of the Pudukottai State*, The Commissioner of Museums Government Museum, Chennai, 2002, No.366, p.238

111. S. Pathmanathan, *The Kingdom of Jaffna* Pt.I, p.157

112. "பார் தாங்கு கோயிலும் பொன்மண்டபமும்
கோபுரமும் பற்குநாட்டி
ஏர் தாங்கும் மாயனுக்கும் அலங்கார
ஆலயம் ஒன்றியற்றி முற்றும்
கார்தாங்கு திருக்குளமும் பாவநாசனச்
சுனையும் கண்ட கண்டன்
சீர்தாங்கு குளக்கோட்டன் என்னும்
சோழகங்களை நம் சிந்வைவப்பாம்
ஸ்ரீ தக்ஷிண கைலாசபுராணம், பாயிரம்: செய். 8"

113. சி. பத்மநாதன், *ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும்*, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு-
சென்னை, 2004, பக். 32-38

114. மேலது.

115. இந்தக் குறிப்பில் மிக முக்கியமான வரலாற்று விவரங்கள் அடங்கியுள்ளன. பாண்டியரின் சாமந்தனான சோழகங்கன் வன்னியன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன் என்று சொல்லப்படுகின்றது அவன் லோகுத்தமர் என்னும் பொத்த தேரரின் வேண்டுகோளினால் மூன்று விகாரங்களை அமைத்தானென்று சொல்லப்படுகின்றது. அவை அவனது நகரமான ஸ்ரீ வல்லவமங்கலத்தில் அமைக்கப்பெற்றன. குணாகரப் பெரும்பள்ளி அவற்றிலொன்று. சீவனாச்சாரியரான ஆனந்தர் அதற்கருகிலுள்ள மாளிகையொன்றில் வாழ்ந்தார். அவருடைய சீடர் புத்தப்பிரியர். அவர் வாலாதிச்ச விகாரம், சூடாமணி விகாரம் என்பவற்றில் வாழ்ந்தவர். இவ்வாறான விவரங்கள் வேறெந்த நூலிலுங் காணப்படவில்லை. தமிழகத்திலே பாண்டி நாட்டிலே, 13 ஆம் நூற்றாண்டிற் பொத்த சமய நிறுவனங்கள் நிலைப்பெற்றமைக்கு இக்குறிப்புத் தக்க சான்றாதாரமாகும். அங்குள்ள பொத்த சமயத் தொடர்புடைய தொல்பொருட் சின்னங்களை விளங்கிக்கொள்வதற்கும் இது பயன்படுகின்றது.

புத்தப்பிரியர் சிலகாலம் தங்கியிருந்த குளாமணிவர்ம விகாரம் நாகபட்டினத்து ராஜராஜப்பெரும்பள்ளியாதல் வேண்டும்.

Upāsaka Janālaṅkāra Ed. H. Saddhatissa, Pali Text Society, London, 1965, Pp.356-358.

116. *Ceylon Tamil Inscriptions (CTI)* Part 2, Ed. A. Velupillai, Peradeniya, 1972, p.28.

117. மேலது, பக்.28-31

118. மேலது.

119. மேலது, பக்.29

120. சாசனப்படியொன்றின் பிரதியைத் தொல்பொருள் திணைக்களத்திலே சாசனவியல் பிரிவுக்குப் பணிப்பாளராகவிருந்த கலாநிதி மாலினி டயஸ் எம்க்கு தந்தார். அவருக்கு எமது நன்றிகள் உரித்தானவை.

121. *CTI*, Pt.2, p.28

122. இச்சாசனத்தின் திருத்திய வாசகத்தை முன்பு 2000 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டோம். சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்து கலாசாரம்* பிசுதி I, இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 2000, பக். 237-238.

123. *South Indian Inscriptions (SII)* 4 : 1409, p. 495

124. சி. பத்மநாதன், *இலங்கையில் இந்து கலாசாரம்* பிசுதி I, பக். 237-238.

125. இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழனது மெயக்கீர்த்தி பதிகள் பற்றி மேல்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது: "நதிகளும் நாடும் பதிகளும் அனேகம் அழித்தனன் வளவனெனும் மொழிப்பொருள் கேட்டு வேகவெஞ் சாளுக்கிய ஆகவமல்லன்..." *பிற்காலச் சோழர் வரலாறு*, தி.வை சதாசிவ பண்டாரத்தார் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம், 1974, ப. 615

126. மாத்தறையில் வல்லேமடம் என்னுந் தலத்தில் கணேசர் கோயிலொன்று அமைந்திருந்தது. அதிற் காலையில் இராமச்சந்திரன் என்னும் வணிகேசனின் நினைவாக அங்கு காலவேளையில் ஆராதனைகள் நடைபெற்றனவென்று *பரேவி சந்தேஸ* குறிப்பிடுகின்றது. C.N.R. Ratnaike, *Glimpses of the Social, Religious, Economic and Political Conditions of Ceylon from the Sandesas*, M.A. thesis (unpublished), University of Ceylon, 1945, p.30; S. Pathmanathan, "Buddhism and Hinduism In Sri Lanka : Some Points of Contact Between Two Religious Tradition", *Kalyani Journal*, volumes 5 & 6, 1986-1987, p.89.

128. இல. தியாகராஜன், “முடிசொண்டசோழச் சதுர்வேதிமங்கலம் வரலாறு மற்றும் நிலப்பரப்புப் புவியியல் ஓர் ஆய்வு”, *Kaveri: Studies on Epigraphy, Archaeology and History* (Professor Y. Subbarayalu Felicitation Volume) Editor S. Rajagopal, Panpattu Veliyittakam, Chennai, 2001, p.595

129. மேலது, ப. 595.

130. K. A. Nilakanta Sastri, *The Cōlas*, Vol. 2, Pt. 2, University of Madras, 1939, p.508.

131. மேலது.

132. மேலது, ப. 511.

133. மேலது.

134. Y. Subbarayalu, “Padaviya Inscription”, *In Search of Chinese Ceramic-sherds in South Indian and Sri Lanka* ed. Noboru Karashima, Taisho University Press, 2004, Pp.66-74.

135. *Inscriptions of the Pudukottai State Arranged According to Dynasties* The Commissioner of Museums, Government Museum, Chennai (Re-print), 2006, No. 1083

21 மேலது.

உசாத்துணை நூல்களும் கட்டுரைகளும்

1. தமிழ்மொழியில் உள்ளவை

இந்திரபாலா, கா.,	“ஈழநாட்டுத் தமிழ்ச் சாசனங்கள்”, <i>சிந்தனை மலர்</i> II (2), பேராதனை 1968.
இந்திரபாலா, கா.,	“அநுராதபுரத்திலுள்ள நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு”, <i>சிந்தனை மலர்</i> II (4), 1969: 13 – 35
இந்திரபாலா, கா.,	“யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வெட்டுக்கள்”, <i>சிந்தனை மலர்</i> II (4), 1989
இந்திரபாலா, கா.,	“கந்தளாயிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டு”, பாவலர் துரையப்பாப்பிள்ளை நூற்றாண்டு விழாச் சபை வெளியீடு, மகாஜனக் கல்லூரி, 1975: பகுதி 2:1 – 9.
இராசநாயகம், செ.,	யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், சென்னை, 1933.
கங்காதரன், து.,	“வடகுரங்காடுதுறை சித்திரமேழிப் பெரியநாட்டார் கல்வெட்டு”, <i>ஆவணம்</i> 10, 1999: 59–60.
கணேசன், மா,	“வணிக குழுக் கல்வெட்டு”, <i>ஆவணம்</i> 6, 1995 : 37–38.
கந்தையா, வி.சி.,	மட்டக்களப்புத் தமிழகம் , கன்னாகம், 1968
குணசிங்கம், செ,	கோணேஸ்வரம், பேராதனை 1973.
சந்திரசேகரன், பி.,	“பிற்காலப் பாண்டியர் கால நகரங்களும் பன்னாட்டு வணிகக் குழுவும்”, <i>ஆவணம்</i> 6, 1995 : 95 –95.
சாந்தலிங்கம் சோ.,	“அருப்புக்கோட்டை மீனாட்சி சொக்கநாதர் கோயில் கல்வெட்டுக்கள் ”, <i>ஆவணம்</i> 12, 2001 : 49 – 58.
சிறீநம்பலம், சி. கா.,	ஈழத்து இந்து சமய வரலாறு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி, 1996.

சிற்றம்பலம், சி. கா.,	யாழ்ப்பாணம் தொன்மை வரலாறு , யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
சிவசம்பு தட்சணாமூர்த்தி.,	“கொக்கட்டிச் சோலை தான்தோன்றிஸ்வரம்”, இலங்கையில் இந்துக் கோயில்கள் பகுதி I, பதிப்பாசிரியர், சி. பத்மநாதன், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 1994: 19 – 49.
சிவானந்தன்,	யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றம், பகுதி I, கோலாலம்பூர், 1932.
சுப்பராயலு, ஏ (பதிப்பாசிரியர்)	தமிழ் கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி முதல் தொகுதி, சாந்தி சாதனா, சென்னை 2002, இரண்டாம் தொகுதி, 2003
சோமாஸ்கந்தக் குருக்கள், மு. ஸ்ரீ.,	முன்னேஸ்வர மான்மியம், முன்னேஸ்வர தேவஸ்தானம், 1949.
தங்கேஸ்வரி, க.,	குளக்கோட்டன் தரிசனம் அன்பு வெளியீடு, ஆரையம்பதி, மட்டக்களப்பு, 1993.
தங்கேஸ்வரி, க.,	மாகோன் வரலாறு, அன்பு வெளியீடு ஆரையம்பதி, மட்டக்களப்பு, 1995.
தியாகராஜன், இல.,	“முடிகொண்ட சோழச் சதுர்வேதி மங்கலம் வரலாறு மற்றும் நிலப்பரப்புப் புவியியல் ஓர் ஆய்வு”, KAVERI ed. S. Rajagopal, Chennai, 2001: 581– 612.
திருநீலகண்டன்	“முள்ளிக்குளம் தூம்புக் கல்வெட்டுக்கள்”, ஆவணம் 13, 2002 : பக் 49 – 50.
நடராசா, F.X.C.,	மட்டக்களப்பு வளமும் வாழ்க்கையும் , இந்து வாலிபர் முன்னணி, மட்டக்களப்பு, 1980.
நீலாவதி, சீ.,	வணிகச் சமூக நகரங்கள்”, KAVERI, Chennai, 2001 : பக் 689– 699.

பத்மநாதன், சி.,	“இலங்கையில் வெண்கலப் படிமங்கள் பொலன்னறுவைக் காலம் (கி.பி. 1000– 1250)”, ஆவணம் 13 பதிப்பாசிரியர் க. இராசகோபால், தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர், 2002: 162 – 179.
பத்மநாதன், சி.,	“கந்தளாய்ப் பிரம்மதேயம்”, நினைவு மலர், இரண்டாவது உலக இந்து மகாநாடு: 21 – 29.
பத்மநாதன், சி.,	“வட இலங்கைத் தமிழ் வரலாற்று நூல்கள்: கைலாய மாலை, வையாபாடல்”, இளங்கிளி பதிப்பாசிரியர், க. செல்வரத்தினம், தமிழ்ச்சங்கம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை, 1971– 1972.
பத்மநாதன், சி.,	“இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களும் வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளும்”, இளந்தென்றல், தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம், 1971: 13 –16.
பத்மநாதன், சி.,	“இலங்கையில் வேளைக்காறப் படைகள்”, நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், யாழ்ப்பாணம், 1974 (வெளியீடு 1977).
பத்மநாதன், சி.,	“மத்தியகால இலங்கையில் வணிக கணங்களும் வணிக நகரங்களும்”, சிந்தனை II(2), பதிப்பாசிரியர், சி.க. சிற்றம்பலம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை, 1984 : பக் 45 – 78.
பத்மநாதன், சி.,	“ஹம்பாந்தோட்டையிற் கண்டுபிடிக்கப்பெற்ற நானாதேசிக வணிகரின் வெண்கல முத்திரை” சாகித்திய விழா மலர், இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 1972: பக் 35 –39.
பத்மநாதன், சி.,	“கோணேசர் கல்வெட்டு: சில ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள்”, கோணேசர் கல்வெட்டு, கவிராசவரோதயன் இயற்றியது. பதிப்பாசிரியர், பண்டிதர் இ. வடிவேல், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு: 1– 35.

பத்மநாதன், சி.,	“திருகோணமலையிற் சோழ இலங்கேஸ்வரன்”, தட்சிண கைலாச புராணம், பகுதி 2, பதிப்பாசிரியர் சி. பத்மநாதன், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு 1995:
பத்மநாதன், சி.,	“வெளியீட்டுரை”, தக்ஷிண கைலாசபுரம் பகுதி 1, ஆக்கியோன் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் மகாவித்துவான் சிங்கைச் செகராசசேகரன், பொருளாக்கம் பண்டிதர் கா. செ. நடராசா, பதிப்பாசிரியர், சி. பத்மநாதன், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 1935; 1-35.
பத்மநாதன், சி.,	“மத்தியகால இலங்கையில் வணிக நகரங்கள் – தன்மசாகரப் பட்டினம்: விஹாரே ஹின்னையிலுள்ள எறிவீரரின் தமிழ்ச் சாசனம்”, கைலாசநாதம், கொழும்பு 2002: 73 – 91.
பத்மநாதன், சி.,	இலங்கையில் இந்து கலாசாரம் பகுதி I இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு , 2000.
பத்மநாதன், சி.,	இலங்கைத் தமிழர் தேசவழமைகளும் சமூக வழமைகளும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு – சென்னை, 2001.
பத்மநாதன், சி.,	இலங்கையில் வன்னியர், குமரன் புத்தக இல்லம் கொழும்பு – சென்னை, 2003.
பத்மநாதன், சி.,	ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு – சென்னை, 2004.
பத்மநாதன், சி.,	“வட இலங்கைத் தமிழ் வரலாற்று நூல்கள்: கைலாய மாலை, வையாபாடல்”, இளங்கதிர் பதிப்பாசிரியர், க. செல்வரத்தினம், தமிழ்ச்சங்கம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை, 1971- 1972.
பத்மநாதன், சி.,	இலங்கையில் இந்து சமயம், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு சென்னை, 2005.

புஷ்பரட்ணம், ப.,	பூநகரி தொல்பொருளாய்வு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம், திருநெல்வேலி, 1993.
புஷ்பரட்ணம், ப.,	தொல்லியல் நோக்கில் இலங்கைத் தமிழர் பண்பாடு, குமரன் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, 2000
புஷ்பரட்ணம், ப.,	இலங்கைத் தமிழரின் பண்டைய கால நாணயங்கள் 2001.
வேலுப்பிள்ளை ஆ.,	சாசனமும் தமிழும் பேராதனை, 1970.

Bibliography

- Baker, w.E. and Durand, H.M., "Facsimiles of Ancient Inscriptions Lithographed by James Prinsep, Inscriptions of Trincomalee" *Journal of the Royal Asiatic Society of Bengal Calcutta*, Vol 5, Pp 554 - 555.
- Balasubramaniam, S. R. *Early Chola Temples* A.D. 907 - 985, Orient Longmans Ltd., Madras, 1971.
- Bell, H.C.P., *Archaeological Survey of Ceylon Annual Report (ASCAR)*, 1893, George A. Skeen, Government Printer, Colombo., 1904.
- Bell, H.C.P., *ASCAR.*, 1902, H.E. Cottle, government Printer, Colombo, 1907.
- Bell, H.C.P., *ASCAR.*, 1906, H.C. Cottle Colombo, 1910.
- Bell, H.C.P., *ASCAR.*, 1907, H.C. Cottle Colombo, 1912.
- Bell, H.C.P., *ASCAR.*, 1908, H.M. Richards, Colombo, 1913.
- Bell, H.C.P., *ASCAR.*, 1911- 1912, H.C.Cottle, Colombo, 1915.
- Brohier, R.L., "Antiquarian Notes on Padaviya", *JCBRAS* (New Series) 8(2), 1963, Pp. 245 - 261.
- Gunasingham, S., "Two Inscriptions of Cōḷa Ilarkēsvara Deva", *Trincomalee Inscriptions*, Series No.I, Peradeniya, 1974.
- Gunasingham, S., "Three Cōḷa Inscriptions from Trincomalee" *Trincomalee Inscriptions*, Series No.2, Peradeniya, 1979.

- Gunasingham, S., "A Tamil Slab Inscription from Mayilawewa (Mayilankulam), Trincomalee District, Sri Lanka, *Trincomalee Inscriptions Series* No.3, Peradeniya, 1980.
- Gunasingham, S., "A Tamil Slab Inscription at Nilaveli", *SLJH* (New Series), Vol.1(2), 1975, Pp 61-71.
- Indrapala, K., "The Naināṭivu Inscription of Parakrāmabahu I", *University of Ceylon Review (UCR)* 21(1), 1963, Pp. 63-70.
- Indrapala, K., "Some Medieval Mercantile Communities of South India and Ceylon", *Journal of Tamil Studies*, 2(2), Madras, 1970, Pp 25- 39.
- Indrapala, K., "South Indian Mercantile Communities in Ceylon, circa 950 - 1250, *The Ceylon Journal of Historical and Social Studies*, (New Series), 1 (2), Pp, 101 - 113.
- Indrapala, K., "Two Tamil Inscriptions from the Hindu Ruins, Anuradhapura", *Epigraphia Tamilica (ET)*, Vol. I, Part 1, Jaffna Archaeological Society, 1971, Pp, 1-5.
- Indrapala, K., "A Pillar Inscription from Mahakirindegama, *ET* 1 (1), Pp. 6-9.
- Indrapala, K., "A Fragmentary Inscription from fort Hammenheil, Kayts," *ET* 1(1), Pp. 10-13.
- Indrapala, K., "An Agampadi Inscription from Hingurakdamana, *ET*, 1(1), Pp. 14 - 18.
- Indrapala, K., "An Inscription of the time of Rajaraja Cōḷa I from Padaviya, *ET* 1(1), Pp. 32- 36.

Indrapala, K,	“Fourteen Cōla Inscriptions from the Ancient Rājaraḥa-perumpalli (Velgam Vehera / Natanar Kovil) at Periyakulam”, <i>ET</i> , 1(1), Pp. 37-51.		<i>Ceramic - sherds, Report of the Taisho University Research Project 1997 - 2000</i> , Taisho University, Tokyo, 2002, Pp. 11-18.
Indrapala, K,	“A Cōla Inscription from the Jaffna fort”, <i>ET</i> 1(1), 52-66.	Karashima, N.,	“Tamil Inscriptions in Southeast Asia and China”, <i>Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean</i> , Pp. 11- 18.
Indrapala, K, and Prematilleke, PL,	“A Cōla Inscription from Medirigiriya,” <i>ET</i> 1(1), Pp 25-28.	Karashima, N. (Editor),	“In Search of Chinese Ceramic - sherds in India and Sri Lanka, Taisho University Press, Tokyo, 2004.
Indrapala, K,	“An Inscription of the Tenth year of Cōla Lankesvara Deva from Kantalay, Sri Lanka, <i>Senarat - Parānavitana Commemoration Volume</i> ed. L. Prematilleke, K. Indrapala and J.E. Van Lohuizen de Leeuw, Leiden: E.J. Brill, 1975.	Meera Abraham.,	Two Medieval Merchant guilds & South India, Manobar Publications, New Delhi,
Indrapala, K,	“A Tamil Inscription from Nilāveli, Trincomalee District, James Thevathasan Rutnam Felicitation Volume ed. Indrapala, K., Jaffna Archaeological Society, Jaffna: Pp 164- 169.	Krishnan, K.G., Parānavitana, S.,	“Notes on the Tamil Inscription from Panduvasnuvara”, <i>UCR</i> , 20(1), 1962, Pp. 15-17.
		Nilakanta Sastri, K.A.,	“The Cōlas (2nd Revised Edition), University of Madras, Madras, 1955.
		Nilakanta Sastri, K.A.,	“A History of South India Oxford University Press, Madras, 1958.
Kanapathypillai, K.,	“A Tamil Inscription from Moragahawela”, <i>UCR</i> , 18(1&2), 1960, Pp. 46 - 49.	Nilakanta Sastri, K.A.,	“Vijayabāhu I, The Liberator of Lanka”, <i>JRAS (CB)</i> , 4, Colombo, 1954, Pp. 45- 71.
Kanapathypillai, K.,	“A Tamil Inscription from Panduvasnuwara”, <i>UCR</i> , 18(3&4), 1960, Pp. 157 - 162.	Parānavitana, S.,	“Two Tamil Pillar Inscriptions from Budumuttava”, <i>Epigraphia Zeylanica (EZ)</i> , Volume 3, Humphrey Milford, London, 1943, Pp. 302- 312.
Kanapathypillai, K.,	“Mankanai Inscription of Gajabahu II”, <i>UCR</i> , 20(1), 1962, Pp. 12-14.	Parānavitana, S.,	“The Tamil Inscription from Palamottai”, <i>EZ</i> 4, 1943 Pp. 191-195.
Karashima, N.,	“South Indian and Sri Lankan Inscriptions Relating to the Merchant guilds”, <i>Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean: Testimony of Inscriptions and</i>	Parānavitana, S.,	“Polonnaruwa Inscription of Vijayabahu I”, <i>Epigraphia Indica</i> 18, Pp. 330-338.

Paranavitana, S.,	<i>University of Ceylon History of Ceylon</i> Volume I, Pt 2, University Press Board, 1960.	Pathmanathan, S.,	“The Vēḷaikkā ṛar in Medieval South India and Sri Lanka”, <i>SLJH</i> 2(1976), Pp. 120-137.
Paranavitana, S.,	“A Sanskrit Inscription from Padaviya”, <i>Journal of The Royal Asiatic Society, Ceylon Branch (JRASCB)</i> 8(2) Pp. 261 - 264.	Pathmanathan, S.,	“Cōla Inscriptions in Sri Lanka: Inscriptions from Mantai”, திருக்கேதீச்சரத் திருக்குடத் திருமஞ்சன மலர் (<i>tirukkētīśvaram kumpāpiseka malar</i>), 1976 Pp.59-70.
Paranavitana, S.,	“Fragmentary Sanskrit Inscription from Trincomalee”, <i>EZ</i> , 5, No. 14, Pp. 170 - 173.	Pathmanathan, S.,	“ <i>Kingship Under the Cholas: Heroic Kingship and the Divine Monarch</i> ”, Proceedings. 5th International Conference Seminar, <i>IATR</i> , Madurai, 1982, Volume 2, Section 6, Pp. 93 -112.
Paranavitana, S.,	“A Tamil Pillar Inscription from Mankanai”, <i>EZ</i> 5, No.2, Pp 7 -11.		
Paranavitana, S.,	“Fort Hammenhiel Tamil Inscription”, <i>EZ</i> , 6: Pp. 28-29.	Pathmanathan, S.,	“The Nagaram of the Nānādesis in Medieval Sri Lanka Circa A.D. 1000-1300”, <i>The Sri Lanka Journal of the Humanities</i> Vol. IX, Nos. 1&2, 1984 (Published in 1987), Pp. 121-163.
Paranavitana, S.,	“Kahambiliyava (Kavuduluvava) Slab Inscription of Vikramabāhu I”, <i>EZ</i> 5: No. 39, Pp. 404- 408.	Pathmanathan, S.,	“Kingship and Tamil Court Poetry: Chola Inscriptional Preambles”, <i>Prof. K. Kailasapathy Commemoration Volume</i> , Jaffna, 1986.
Paranavitana, S.,	“A Revised Edition of the Badulla (Horabora) Pillar Inscription”, <i>EZ</i> 5: No.10, Pp. 177- 195.		
Pathmanathan, S.,	“The Tamil Inscription from Mankanai”, <i>Pavalar Thuraiappahpillai Centenary Volume</i> , 1972, Pp. 81-88.	Pathmanathan, S.,	“The Vanniyar in Medieval South India”, <i>The Sri Lanka Journal of South Asian Studies</i> No.2 (New Series) University of Jaffna, 1987/ 88 (Published in 1989), Pp. 131 - 149.
Pathmanathan, S.	“The Tamil Inscription from Hingurakdamana”, <i>Vidyodaya Journal of Arts, Science and Letters</i> Vol.5 (1&2), 1972 - 1976 Pp. 56 - 61.	Pathmanathan, S.,	“The Bronze Seal of the Nanadesis from Hambantota”, <i>Asian Panorama Essays on Past and present: A Selection of papers presented at the 11th Conference of the International Historians of Asia</i> ed. K.M.de Silva, Sirima Kiribamune, C.R.de Silva, Satguru Publications, New Delhi, 1990.
Pathmanathan, S.,	“A Note on the Sanskrit Inscription from Padaviya”, <i>Gnanapragasar Centenary. Volume</i> ed. Ma. Celvarattinam, 1975, Pp. 25 - 31.	Pathmanathan, S.,	“Vikramabahu II and Vikrama Salamevan”, <i>SLJH</i> Vol. 19, Nos. 1&2, 1993, Pp. 93-111.

Pathmanathan, S.,	“The Tamil Slab Inscription of the Virakkoti at Budumuttava, Nikaweratiya: Urbanization at Magala”, <i>The Sri Lanka Journal of the Humanities</i> Volume XX (1&2), University of Peradeniya, 1994 (Published in 1995), p.16-30.	Pathmanathan, S., (Editor)	“ <i>Temples of Siva in Sri Lanka</i> , Chinmaya Mission of Sri Lanka, Colombo, 1999.
Pathmanathan, S.,	“The Town of Vikkiramacalāmē kapuram,” <i>Tamil Cākittiya Viḷa Malar</i> , Department of Hindu Religious and Cultural Affairs, 1993, Pp. 120-131.	Pathmanathan, S.,	“The Fragmentary Tamil Inscription from the Abhayagiriya Site, Anuradhapura”, <i>Buddhism among the Tamilar in Tamiḷakam and Iḷam</i> , Ed. Peter Schalk, Associate Editor A. Vēluppiḷḷai, Pp. 682-690.
Pathmanathan, S.,	“A. Review of the Cōḷa Inscriptions from Periyakulam”, <i>Abhiñānamālā- A Felicitation Volume Presented to Vinayagamoorthy Sivasamy</i> , University of Jaffna, 1995 Pp 60-73.	Pathmanathan, S.,	“The Mākkoṭaippalli of Annuradhapura” <i>Buddhism among Tamils</i> . Pp. 694 - 698.
Pathmanathan, S.,	“The Tamil Pillar Inscription from Mankanāy”, <i>SLJH</i> 21 (1&2), 1995, Pp. 31-41.	Pathmanathan, S.,	“Vikramacalāmekan perumpalli ...”, <i>Buddhism among the Tamils...</i> p.699- 703.
Pathmanathan, S.,	“The Akkācalaip perumpalli at Nā kā paṭṭinam”, <i>SLJH</i> 23 (1 &2); 1997, Pp.1-12.	Pathmanathan, S.,	“An Inscription of the Ainnūruvar The Bōḷappali of Polonnaruva”, <i>Buddhism among Tamils</i> Pp. 703 - 705.
Pathmanathan, S.,	“Trade and Urbanization in Medieval Sri Lanka: The Virakkoti Inscription at Budumuttāva”, <i>Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean: Testimony of Inscriptions and Ceramic-Sherds</i> , Report of the Taisho University Research Project 1997 - 2000 edited by Noboru Karashima, Taisho University, 2002, Pp. 62 - 71.	Pathmanathan, S.,	“The Tamil Inscription of the 15th year of Jayabahu from Polonnaruva : The shrine of a Puttatēvar and Vēratālvar”, <i>Buddhism among Tamils....</i> , Pp. 706 - 709.
Pathmanathan, S.,	“The Nakaram of the Nānādesis In Sri Lanka: The Tanmacā karapaṭṭinam at Viharehinna”, <i>The Sri Lanka Journal of the Humanities</i> Volumes 24-25, (1&2), Peradeniya, 1998-1999 (published in 2000), Pp.111-122.	Pathmanathan, S.,	“A Pillar Inscription from Morakakavelai”, <i>Buddhism among Tamils in Pre-Colonial Tamiḷakam and Iḷam</i> Editor-in-Chief Peter Schalk, Co-Editor Alvāppiḷḷai Veluppiḷḷai, Uppsala, 2002, Pp.772-726.
		Pathmanathan, S.,	“A Tamil Inscription from Pānduvasnuvara. The establishment of a <i>pirivuna</i> at Sripuranakar”, <i>Buddhism among Tamils in Pre-Colonial Tamiḷakam and Iḷam</i> Editor-in-Chief. Peter Schalk, Co-Editor: Alvāppiḷḷai Vēluppiḷḷai, Uppsala, 2002, Pp. 726-737.
		Pathmanathan, S.,	“ A Polannaruva Slab Inscription of the Vēlaikkāra as Custodians of the Tooth Relic Temple at Vijayarājapuram” <i>Buddhism</i>

	<i>among Tamils in Pre-Colonial Tamilakam and Ilam</i> Part 2 Editor- in-Chief: Peter Schalk, Uppsala, 2002, Pp. 735-753.	Rasanayagam S., Sirima Kiribamune,	Ancient Jaffna, Madras, 1926. "The Royal Consecration in Medieval Sri Lanka: The problem of Vikramabahu I and Gajabahu II", <i>The Sri Lanka Journal of South Asian Studies</i> , Volume 1 (1) University of Jaffna, 1976.
Pathmanathan, S.,	"A Pillar Inscription from Puliyankulam: A land grant to a Buddhist shrine", <i>Buddhism among Tamils</i> , Pp. 757 - 767.		
'athmanathan, S.,	"Buddhism in Nakapattinam", <i>Buddhism among Tamils...</i> , Pp. 589 - 609.	Rajgopal, S., (Editor)	<i>Kaveri : Studies in Epigraphy, Archaeology and History (Prof. Y. Subbarayalu Felicitation Volume)</i> , Chennai, 2001.
'athmanathan, S.	"The Inscription on the Pedestals of South Indian Bronzes : A Re-examination", <i>Buddhism among Tamils in Pre-Colonial Tamilakam and Ilam</i> Part 2, Editor-in-Chief: Peter Schalk, Co-Editor: Alvappillai Velupillai, Uppsala, 2002, pp.595-609.	Sirinivasan, R., Subbarayalu	<i>Bronzes of South India (Bulletin of the Madras Government Museum, New Series, General Section Volume 8)</i> , Madras, 1963. "The Tamil Merchant - guild Inscription of Barus, Indonesia: A Rediscovery", <i>Ancient and Medieval Commercial Activities</i> 2002, Pp 19-25.
Pathmanathan, S.,	"The Nanadesis in Anuradhapura: A Unique Bronze Image of Virabhadra", <i>Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean...</i> Pp.48-56.	Subbarayalu, Y.,	"Padaviya Inscriptions", In Search of Chinese Ceramic sherds in South India and Sri Lanka ed. Noboru Karashima, Taisho University Press, Tokyo, 2004, Pp. 66 - 74.
Pathmanathan, S.,	"Trade and Urbanization in Medieval Sri Lanka: The Virakkoti Inscriptions at Bududmuttava", <i>Ancient and Medieval Commercial Activities in the Indian Ocean : Testimony of Inscriptions and Ceramic sherds</i> Ed. Noboru Karashima, Taisho University, 2002, pp. 62-71.	Subbarayalu, Y., Subbarayalu, Y. Karashima, N.,	"Anjuvanam: A Maritime Trade Guild of Medieval Times", <i>Kaveri</i> Ed. S. Rajagopal, Chennai. "A Trade Guild Inscription from Viharehinna", <i>Ancient and Medieval Commercial Activities...</i> Pp. 19 -26.
Pathmanathan, S.,	<i>Hindu Temple of Sri Lanka</i> , Kumaran Publishers, Colombo- Chennai. 2006.		
Rajagopal, S. (Edition)	Kaveri: Studies in Epigraphy, Archaeology and History (Prof Y. Subbarayalu Felicitation Volume), Chennai, 2001.	Subbarayalu, Y. and P. Shanmugam, P.,	"Select Instructions of South Indian Merchant Guilds", <i>Ancient and Medieval Commercial Activities ....</i> Pp.

Subbarayalu, Y., and
Shanmugam,P.,

“Text of Select Inscriptions of the Trade
Guilds”, Ancient and Medieval Commercial
Activities in the Indian Ocean, Pp.

Veluppillai, A,

“Two short Inscriptions from Natanar
Kōvil”, *Ceylon Tamil Inscriptions (CTI)* Part
I ed. A Veluppillai, Peradeniya, 1971, Pp 12- 15.

Veluppillai, A,

“Four more Inscriptions from NatanarKōvil”,
CTI Pt. I, Pp 14 - 19.

Veluppillai, A,

“An Endowment to a Siva Temple from
Atakada”, *CTI* Pt.I, Pp.20 -23.

Veluppillai, A,

“An Inscription from Polonnaruwa Rankot
Vihara”, *CTI* Pt.I, Pp.24 -26.

Veluppillai, A,

“A Pillar Inscription from Hingurakgoda”,
CTI Pt.I, Pp.32-34.

Veluppillai, A,

“Three Tamil Inscriptions of the five Hindred
of the Thousands Directions”, *CTI* Pt.I,
Pp.46-57.

Veluppillai, A,

“Some more Inscriptions from Nātanār
Kōvil”, *CTI* Pt.II, Peradeniya, 1972, Pp.1-6.

Veluppillai, A,

“Some more records of Ticaiyāyirattu
aiññurruvar”, *CTI* Pt.II, Pp.7 - 22.

Veluppillai, A,

“Five more Inscriptions from Padaviya”, *CTI*
Pt.II, Peradeniya, 1972, Pp.23 - 31.

Veluppillai, A,

“Two further Tamil records from
Polonnaruwa”, *CTI* Pt.II, Pp.32 - 36.

Veluppillai, A,

“Two further Tamil records from Kantalai”,
CTI Pt.II, Pp.37 - 41.

Veluppillai, A,

“Inscription from Mātōṭṭam *CTI* Pt.II, Pp.42
- 55.

Veluppillai, A,

“Fragmentary Tamil Inscriptions from
Polonnaruwa”, UNESCO Sri Lanka Project
of the Cultural Triangle, Alahana Parivena,
Polonnaruwa, Third Excavation Report, 1982,
Pp.115 - 122.

Veluppillai, A,

“The Tamil Inscription of the Virakkoti from
Budumuttava *Journal of Tamil Studies*,
Madras.

Wickramasinghe D.M.De.Z.,

“Polonnaruwa Slab Inscription of the
Vēlaikkāras”, *EZ* 2 1915, Pp.242- 255

Wickramasinghe D.M.De.Z.,

“The Inscription Maked D/8 of Queen
Lilavati from Anuradhapura”, *EZ* 1: 191 - 195.

சொல்லைடவு

அக்கசாலை,159,194,433	அநுலா,33
அக்கசாலைப் பெரும்பள்ளி,194	அம்பலம்,433
அக்கசாலை,433	அம்மான்,426
அக்கபோதி,37	அமராவதி,207
அக்கம்,68,69,194,393,400	அமிர்தசாகரர்,181
அக்குறுகொட,34	அமுதன் சாத்தன்,114,116,424
அகம்படி,263,265	அனந்தன் அரங்கன்,168-9,429
அகம்படிச் சகையர்,218,264-5	அய்யாவொளே, 147
அகம்படி நியாயம், 266	அரக்கன்,53 -4,424
அகம்படி முதலிகள்,506(75)	அரங்கன்,124
அகில்,182	அருண்மொழிவர்மன்,60
அடிப்பர்,462	அருண்மொழித்தேவ வளநாடு,70,399
அடைக்கலநாடு,192,433	அரையன் இராசராசன்,433
அத்திகோசம்,167,428	அழகன், 414
அதிகாரத் தண்ட நாயகன்,314,405	அழகிய பாண்டியப் பெருநிரவி,486
அதிராஜேந்திரன்,78,403	அழகைமாநகரம்,154
அப்பன்,249	அனந்த தேரர்,380
அபசலமேவன்,335	ஆச்சன்,217
அபயசலாமேகபன்மர்,335,446,452,455,457	ஆச்சமார்,503 (43)
அபயசலாமேகன்,49,139,282,313-4,335	ஆடவல்லான்,404
அபயாஸ்ரய வளநாடு,114,424	ஆடாங்காசு,438
அபிமானராமன்,324,326	ஆதகட,17
அபைகிரி போதி,41,42,393	ஆதித்தன்,148
அபையகிரி மகாவிகாரம்,23,29,30	ஆதித்தப் பேரரையன்,114
அங்கக்காறன்,168,178,428,432	ஆதித்தமகாதேவன்,321,322,
அஞ்சனம்,235,	ஆனந்ததேரர்,402
அஞ்சவண்ணம்,149,161 -2	ஆவணக்காறன்,189,428,432
அஞ்ஞாற்றுவன் பள்ளி,21,182,221,222,389,435	ஆரியச்சக்கரவர்த்தி,297-8,301-2
அஞ்ஞாற்றுவன் பெருநிரவியார், 488 (17)	ஆள்வார்,309,322,338
அநுராதபுரம்,23,28,30,435	ஆழ்வார் கோயில்,339
அணுக்கர்,411	இடையர்கல்,137

இராசராசபுரம், 153
இராமன் புயங்கள், 461
இராமர் கல்லணை, 301
இராமேஸ்வரம், 301
இராஜராஜ சோழன், 123-4, 148
இராஜாதிராஜன், 343
இராஜேந்திர சிங்க வளநாடு, 424
இராஜதிராஜ சோழன், 123, 124,
இராஜேந்திர சோழன், 111, 113, 121
இலங்கேஸ்வரன், 325
இளநாகன், 28, 31, -3
இளஞ்சிங்கம், 433
ஈழமண்டலம், 40, 419
உடப்பிறந்தான், 249, 265, 438
உடன் பிறந்தார், 503 (43)
உடையார், 86, 272, 417, 402-3, 405-6,
416-7, 423, 427
உத்தமசோழன், 124, 168, 429
உத்தம சோழ ஈஸ்வரம், 123-4
உத்தம சோழப் பேரிளமை நாடு, 425
உத்தமராலயன், 414
உத்தமர், 370, 384
உத்தர மேரூர், 373
உத்தொருள் மூளை, 228
உதயன் ஆதித்தன், 373, 388
உதுத்துறை, 256
உதையன் புலன் சிங்கதேவர், 506 (75)
உலகநாத சோழபுரம், 487 (16)

உலகாயகித்தன், 259, 260
உலோகப்பெருஞ் செட்டி, 211
உராகிரிகாமம், 415,
ஊர், 60
ஊர்காவற்றுறை, 340
ஊராத்துறை, 12, 73, 343, 346-9, 350, 352
ஊரார், 137
ஊரிருக்கை, 415
ஏறாநாடன், 425
எறிபடை நல்லூர், 154
எறிமணி, 412
எறிவீரதளம், 157, 185
எறிவீர பட்டினம், 151, 157
எறிவீரன், 151, 172, 176, 182-3
எறிவீரன் தானம், 160, 175-6, 438, 491 (41)
ஏறாநாடு, 20, 117
ஐந்நூற்றுவன் காவு, 155
ஐந்நூற்றுவன் காவணம், 153, 158, 488 (17)
ஐந்நூற்றுவன் பள்ளி, 158, 199, 207-8
ஐந்நூற்றுவன் மண்டபம், 488 (17)
ஐந்நூற்றுவர், 17, 21, 82, 147, 148, 153, 156, 175, 199
ஐநூற்றேஸ்வரர் கோயில், 487 (16), 488 (17)
ஐயப்பொழில்புரம், 150, 157, 171, 428, 435, 437
ஓட்டர விஷையம், 428
ஓவியர், 472
கட்டனேரி, 184, 186, 195, 432-3
கட்டுக்குளம், 274
கடம்பன், 413
கடாரங் கொண்ட சோழன், 62,
கடிகைத் தாவளம், 179, 193
கற்பகம், 406
கங்கபாடி, 62, 149
கங்கவேலி, 08

கற்கைக்கொண்ட சோழ பல்லவரையன் ,78
கங்கைக் கொண்ட சோழன்,62
கங்கைகொண்ட சோழ மாணிக்கம்,404
கண்காணி,333,403-4,328,457
கண்டநாடு,192,433
கண்டன் அடைமான்,433
கண்டன் யக்கன்,114,121
கண்டளி,440
கண்ணபுரம்,153
கண்ணாறு,101
கண்ணாலம்,235
கணவதி சோழன்,191
கணவதி தண்டநாதன்,257
கந்தகுடி,444
கந்தளாய்,12,15,17,65,90,100,133,427
கம்மாணச்சேரி,68
கம்மாளர்,33,194,197,317,318,452
கம்மியர்,395
கயவாகு,142
கல்லாட்டநாகன்,31-3
கல்லாடனார்,33
கலிங்கமாகன்,357-8,367,370,378
கவறை,428-9,432,437
கஜபாகு, 137-9,141-3,187,231, 264, 319,
322-3,327, 332, 334-5
காத்திரிவன்,189,428,437
காயாங்குடையான்,115-6,121
காமுண்டஸ்வாமி,428,432,437
காலிங்கராயன்,297,
காலிகணப் பெரும்படை,167
கிரிகண்ட கிரிகாமம்,106,107,415
கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகன்,243
குடில்,53,55,398

குடுமியான்மலை, 298
குத்தகன், 30
குஜ்ஜநாக, 31
குணசாகரர், 181
குணாகரப்பெரும்பள்ளி, 380, 525
குமாரகணம், 15, 37, 48-9, 51, 394
குன்றன்தாமன், 68, 400
குலசேகர பட்டினம், 154
குலோத்துங்க சோழ
பட்டினம், 156, 163, 292, 375
குலோத்துங்க சோழன், 232, 309, 311
குஜ்ஜநாக, 31, 33
கூத்திப் பெருமாள், 190, 195
கேசரி, 397
கொட்டியாரம், 274
கொற்கை, 149
கொற்றக்குடைப் பன்மையார், 428
கொற்றிக்காளி, 167, 429
கொங்கவாளன், 428, 432
கோ, 232, 233, 394, 437, 444
கோகண்ண, 107
கோகர்ணம், 103, 107-8, 141, 366-9,
371-2, 374, 377-9, 383
கோணமாம்பலை, 107, 415
கோணபர்வதம், 415
கோணன் மாதவன், 433
கோணேசர் கல்வெட்டு, 110, 141
கோணேஸ்வரம், 273
கோயில்மானி, 417
கோலம், 422
கோவிற்பட்டி
சக்கரவர்த்தி, 232, 282, 313-4, 316, 322, 335,
342, 356, 444, 446, 452, 455, 457

சகையர்,218,249,265
சந்தரபாண்டியன்,377-8
சங்கத்தார்,422
சங்கபோதிவர்மர்,49,444
சங்கரபாடியார்,71,160,402
சங்கவர்மர்,91,99,100,417
சங்கிலிராசன்,350
சத்தியசிகாமணி வளநாடு,399
சந்தனம்,155-6,182
சந்திரபானு,297,297,299,300
சந்திவிளக்கு,402,425,427
சமயம்,151-2,159
சமயக் கணக்கன்,156
சமயதர்ம காரியம்,152-3
சமயபிடிபாடு,153,154-5,157
சமையகாரியம்,487(15),412(36)
சயவீரப் பேரிளமையார்,374-5,389
சவ்வாது,154
சாத்தன்,191,207,412-3
சாத்து,157
சாம்பல்தீவு,05,105
சாலை,360-1
சாவகம்,155,297
சாவகர்,297,298,299
சித்தன் சாத்தன்,191,433
சிறுகுளத்தூர்,70,402
சிறுகூற்ற நல்லூர்,67,399
சிறுதனம்,245,445
சிரிநாக,30
சிவசரண சேகர நாடு,168-9,429
சிவசரண சேகர நல்லூர்,169
சிவபாதசேகரன்,62,94
சிவாலயப் பிரியன்,223,461

சீனம்,155
சீஹாவத்துப்ப கரண
சீஹாச்சாரியார்,525,380
சுந்தமல்லி ஆழ்வார்,197,308-9,316,319
சுந்தரசோழபுரம்,156
சுந்தரபாண்டியபுரம்,154
செட்டி,394
செட்டிபுத்திரர்,189
செம்பாகம்,350-1
செம்பாதி,351
சேக்கிழான்,394
சேக்கிழான் சென்னை,49,50
சேக்கிழான் சங்கன்,49,50
சேதராயன்,280,281
சேது,299,300 -1
சேதுகாவலன்,301
சேதுகுலம்,295,296,298
சேதுநகர்,300
சேதுமூலம்,300
சேந்தன் மல்லன்,191,433
சேனன்,30,47
சேனாபதி,192,233,439
சேனாவர்மன்,44,46,147
சேரநாராயணபுரம்,154
சேரமான்,309
சோடகங்க குமாரன்,376-7
சோடகங்க தேவன்,372,374-6
சோடகங்கள்,298,342,357-9,365-9,370-1
,373,377-9,380-1,388,393,400,
410,411,
சோளகங்க தேவன், 376,377,378,379
சோரநாக,31,33

சோழ இலங்கேஸ்வரன்,15,19,56,64
,86,92,94-5,99,100,103,416-7
சோழகங்கள்,92,380-1
சோழபாண்டியன்,92,94-5,97
சோறுடை நாடு,168
தக்கிணதேசம்,197,202,202,310,313,316,328,336
தக்கோலம்,421
தசமடிப்பட்டணம்,157
தறி, 394
தண்ணீர்முட்டம்,388,
தம்பலகாமம்,269,270,272
தமாலிங்கம்,421
தமேட,28
தமிழாதேவி,200
தன்மசாகர பட்டினம்,160,179, 180,182,
184,490(38),491(41)
தன்மசாகரர்,180,181
தன்மபாலன்,395,409
தக்ஷிணகைலாச புராணம்,368,379
தாரா நிலை விளக்கு,404-5,409,424,451
தாவறுநாவன்,326
தாழிகுமரன்,67,68,70,399
திசையாயிரத்தஞ்ஞாற்றுவர்,147,152,156
,166,175,177,410
திரிகூடகிரி,297,378
திரியாய்,253
திருக்கேதீஸ்வரம்,67,70
திருகோணமலை,19, 58, 64, 103-4, 111, 297-8,
302,327,367,372, 375,376,385,415
திருக்கோயில்,09,17
திருப்பள்ளியெழுச்சி,139,142-3
திருப்பூவண தேவன்,406
திருவிராயீஸ்வரம்,70,71,402

தில்லைக்கரக,406
திஸபுரம்,36
தீபராஜ,31
துலாபாரம்,232
தென்கைலாசம்,137,142,368
தென்தளிநங்கை வீரர்,167
தென்னிலங்கை,354,356-9
தென்னிலங்கை வளஞ்செயர்,161,164,492 (45)
தேவதானம்,68
தேவன் உய்ய வந்தான்,404
தேவர்,327,334,327,342,451
தேவரடியார்,404,427
தேவைப்பட்டினம்,300
தேவை உலா,300
நக்கன், 412
நக்கன் பெருமான்,168,429
நகரசேனாபதி, 492(44)
நகரத்தார்,156,157,163,247,250 -1,444
நகரம்,60,82,157
நகரம் மாமல்லபுரம்,388
நங்கை சானி,135,137
நந்தாவனம்,427
நம்கனார், 492(44)
நான்கு நாட்டார்,37,42,44,46,395
நானாதேசி,147,150,152,157,160,
168,214,-5,218,348
நானாதேசிய பட்டினம்,177
நம்மக்கள்,217,250,486(8),562(36),495(61)
நயன உன்மீலனம்,235
நயனமோஷம்,235
நயினாதீவு,9,15,340,343,345,349,353
நாகதீப,18,31,32,34
நாகபட்டினம்,114,338

நாகபுரம்,31
நாகநாடு,31
நாகர்,31,35,36
நாகரசன்,31
நாகை,149
நாட்டுச்செட்டி,159,169
நாடாழ்வான்,403
நாதனார்கோவில்
நாயம்மண,12,17
நாராயணன்,414,
நான்கு நாட்டார்,37,42,44,46,395
நானாதேசி,147,150,152,157,160,
168,214,-5,218,348
நானாதேசிய பட்டினம்,177
நிகிரிலிச்சோழ மண்டலம்,149
நிகிரிலிச்சோழ வளநாடு,80,407
நிகாய சங்கிரகய,266,287
நிச்சலழிவு,106-7,415,
நிசங்கமல்லன்,267,335,353,356-7,360,364
நித்தவிநோதபுரம்,411
நியமம்,385
நிலாவெளி,5,6,15,65,104
நிலைப்பொலியூட்டு,427
நிவந்தம்,408,415,425,427
நீலிய,33,
நுளம்பபாடி,62,149
நெல்முதல்,64
நேத்திரபிங்கம்,235-6
நொந்தாவிளக்கு,403,405,408,411-3,
422,424-5,451
பட்டினப் பகுதி,155,156,488(17),501(36)
படவு,399,400
பதவியா,295,297-8,302,367
பஞ்சப்பிரதானிகள்,317,318,334
பணிசெய்மக்கள்,490,495(61)
பரசுராமன், 419
பரதேசி,347-8
பராக்கிரமன்,363,365
பராக்கிரம அதிகாரி,353,
பராக்கிரம அதிகாரிப் பிரிவுனா, 360-4,
பராக்கிரமபாகு,327,335,337,340-1,
342, 349,353, 356-8,365
பாத்தரவிதராமன்,423
பாண்டியனார்,451
பாண்டியனார் குலசேகரன், 343
பாண்டுவாஸநுவர,353,357,363
பிள்ளைகள் தனம்,445
பிள்ளை நாடு,429
புத்ததேவர்,321
புலனேகபாகு,297
புலைநரி,407
பூமிதானம்,326,332-4
பூஜாவலிய,344
பெருந்தனம்,71,402,445
பெரும்பள்ளி,417
பெருமக்கள்,100,160,175,183,185,200
,203,208,211,213,435,440
பெருமாள்,309,310,338,353,438
பேரரையன்,116,422
பேரிளமை நாடு,167,171-2,372-3
பேரிளமையார், 16, 171-4, 303, 367-8, 372,
374,381-2, 386-9
பேரூரோம்,394
பொத்தகுட்ட,37
பொத்தசாத,37
மகல்லக நாக,31,33

மகாகந்த,37
மகாசேனன்,41,241,245
மகா தந்திரம்,499(6)
மகாநாக,31
மகா நாககுலம்,282,310,336
மகாநிர்வாண தந்திரம்,339
மகாவிஷ்ணு,376
மகிந்தன்,64
மகோதைப் பட்டினம்,45
மட்டக்களப்பு பூர்வசரித்திரம்,272,274,284
மட்டிவாழ்,343
மடிகை,193,219,496(63)
மடிகையாண்டான்,191,192,194,433
மதுராந்தகன்,148
மங்கலப்பாடி,403
மண்டலகிரி,411
மண்ணைக் கடக்கம்,401,419
மணிக்கிராமம்,117,154,156
மன்னார்,283
மயிலன்குளம்,19,136
மருங்கூருடையான்,413
மலைமண்டலம்,163,164,280,285
மலையமாநாடு,294
மலையமான்,294-5
மாக்கலிங்கம் கணபதி,318,334
மாகன்,296
மாகல்,197,200
மாக்கோதை,45,46,395
மாக்கோதைப்பள்ளி,43,45,46,395
மாதந்திரம், 445
மாதோட்டம்,65,68,163,164,349,390,402
மாப்பிகம்பு கொட்டியாரம்,64,
மாங்கனாய்,12,327,329,335

மாகனி தேசம்,420
மானி,90,400
மாந்தை,191,192,433
மாநக்கவாரம், 421
மாநநாளாய்,265
மாமல்லபுரம்,374
மானாபரணன்,139,141,197,243,310-1,
313,316-7,325,327-9,334,335
மானாங்கேணி,5,6,65,102
மித்தா,336
மிந்தன் கொற்றன்,325,328-9,331-2,333-4
முடிகொண்ட சோழ மாணிக்கம்,404
முத்தங்கை,87
முகரிநாடாழ்வான்,399,406
மும்முடிசோழ மண்டலம்,64,68,75,399,416,423
முயங்கி,420,499
முன்னேஸ்வரம்,16
மூதாதைகள்,444
மூவேந்தவேளார்,314
மூவேந்தவேளான்,81-2,104,124,407
மேணை,355,360-1,363,366,
ராஜமகாவிகாரம்,315
ராஜராஜ ஈஸ்வரம்,46,68,70,399
ராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலம்,92,100,102,129
ராஜராஜ சோழன்,20,61,63,84
ராஜராஜபுரம்,68,70,399,402
ராஜராஜப் பெருந்தெரு,68,400
ராஜராஜப்பெருநிர்வி
ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி,15,46,112,121,131,422-3
ராஜராஜவளநாடு,64,68
ராஜராஜன்,412
ராஜவிச்சாதிர வளநாடு,417
ராஜாதிராஜப் பெரும்பள்ளி,486

ராஜா திராஜ முத்தக்கரை நாடாழ்வான், 403,
 ராஜேந்திர சோழப் பெருநிர்வி, 486(6)
 ராஜேந்திர சோழன், 62, 64, 70, 77-8, 402
 ராஜேந்திர சோழ வளநாடு, 92, 417
 லோகமாதா, 21
 வட்டம், 68, 400
 வடதளிநங்கை வீரர், 167, 428
 வடுகர், 34
 வரிப்பற்று வீரப்பெருமாள், 309-10
 வல்லவர், 143-4
 வல்லவரையன், 338
 வல்லிபுரம், 18
 வலகழி, 370 -1, 381
 வலங்கை வேளக்காரப்படை, 312, 315
 வளஞ்செயர், 247, 433, 444
 வன்னியநாச்சி, 285
 வன்னியநாயன், 284-5
 வன்னியர், 274, 284, 377, 380
 வன்னியனார், 462
 வளவாசி, 419,
 வானவன் மாதேவீஸ்வரம், 77-8, 80, 405
 வாழைக்காய் வாணியர், 71, 160, 402, 403
 விக்கிரமகடிகைத் தாவளம், 430
 விக்கிரமசலாமேகத் தெரிந்த
 வீரபரகேசரி வளநாடு, 423,
 விக்கிரமசலாமேகன், 135, 137, 200, 255, 256, 273,
 311, 313, 315
 விக்கிரமசலாமேகபுரம், 21, 160, 182, 196, 208,
 308, 311-3, 315, 318
 விக்கிரமசலாமேக ஈஸ்வரம், 309, 310, 312-3,
 315, 318
 விக்கிரமபாகு, 135, 141, 187, 200, 231, 254, 296,
 310-3, 315, 336, 370, 382

விக்கிரமசலாமேகன் பெரும்பள்ளி
 , 253, 255-6, 312
 விக்கிரமசலாமேகன் நாற்படை, 312
 விக்கிரமதித்தன், 191,
 விசையராமம், 385
 விசையராசப் பேரிளமையார், 369, 370, 382, 446
 விசையராமன், 35, 381-2, 384
 விசையராமப் பேரிளமையார், 369, 370
 விஜயபரணன், 318
 விஜயபாகு, 64, 135-6, 187, 230, 309-3, 316,
 321-3, 327, 335-6, 444
 விஜயராஜ சதுர்வேதி மங்கலம்
 , 135, 136, 200, 427
 விஜயராஜபுரம், 233, 234, 321, 444
 வியவஸ்தை, 227, 341-2, 347, 349
 விஹாரேஹின்ன, 160, 172, 277
 வீரக்கொடி, 21, 166, 169, 171, 195, 201, 204, 434,
 436-7, 440-1
 வீரசாசனம், 151-2, 166, 168, 171, 213, 431
 வீரதளம், 21, 176
 வீரதளக்கல்லு, 171, 185, 204, 213, 431, 436
 வீரசலாமேகன், 137, 314
 வீரபட்டினம், 16, 18, 150-1, 171-2, 175, 211
 வீரபாகு தேவர், 187
 வீரபாண்டியன், 378-9
 வீரப்பெருநிர்வி, 501(36)
 வீரப்பெருமாள், 451
 வீரமாகாளம், 21, 160, 172, 199, 203, 205-6, 435, 440
 வீரவணிகர், 168
 வீரவளராசியர், 437, 441
 வீரவாகு, 310, 328
 வீரவளஞ்செயர், 147, 175, 177, 178, 432
 வெற்றிலை வாணியர், 71, 160, 402

வெண்கல எறிமணி, 85
 வெண்ணாயில், 85, 374, 386, 388, 389
 வெண்ணாயில் வெண்காடன், 85, 388, 412
 வெய்கவேரம், 328, 330-1, 333-4
 வெருகல், 09, 17
 வேணாடுடையார், 491(41)
 வேரத்தாள்வார், 320-1, 330, 338-40
 வேலி, 247, 248, 253, 259, 415, 425
 வேளாபுரம், 177, 193, 428, 432, 492(44)
 வேளார் நாடு, 67
 வேளைக்காற்றர், 11, 82, 83, 135, 137, 170, 172, 182, 191, 227-
 8, 242, 244, 246, 261, 277, 288, 229,
 446, 449, 502(36), 503(41, 72)
 வேளைக்காறி, 511, 123
 வைராகிகள், 156,
 ஸ்ரீபதி, 295-6, 302, 370
 ஸ்ரீபுரநகர், 353-4, 360 -1, 363
 ஸ்ரீ வல்லவன், 243, 329, 336

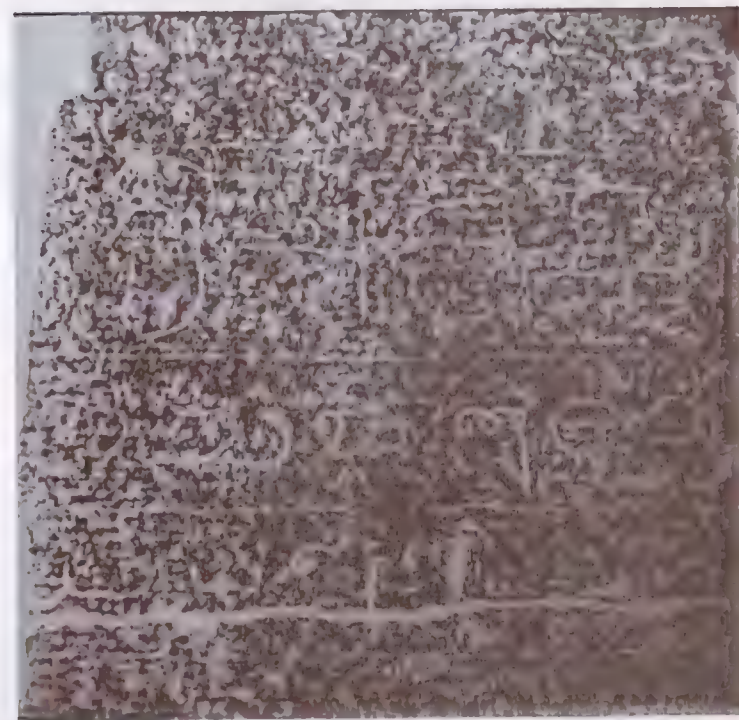
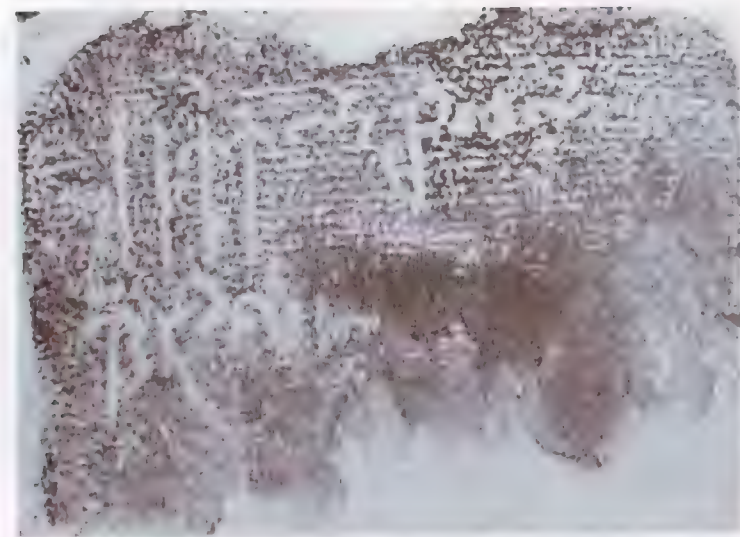
ஐகதப்பகண்டன் தானம், 173, 174
 ஐகதீபாலன், 64,
 ஐகதொப்பகண்டன், 273
 ஐகதொப்பகண்டன் பெரும்பள்ளி, 275, 277
 ஐனநாதபுரம், 80, 407,
 ஐனநாத மங்கலம், 75, 253, 403,
 ஐயங்கொண்ட சலாமேக
 சதுர்வேதி மங்கலம், 143, 314
 ஐயங்கொண்ட சோழன், 314
 ஐயங்கொண்ட சோழ மூவேந்த
 வேளான், 06, 73-4, 98
 ஐயசிங்கன், 420
 ஐயபாகு, 254, 259, 264, 283, 335, 451
 ஐயமுறிநாடாழ்வான், 125
 ஐனநாதமங்கலம், 403
 ஜீவிதம், 259, 260, 261, 264, 265, 325,
 332-3, 505(66)
 ஐனநாதமங்கலம், 403

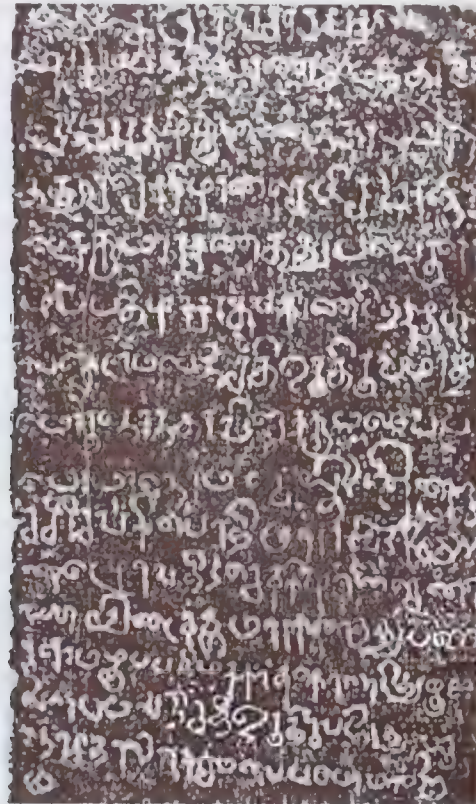
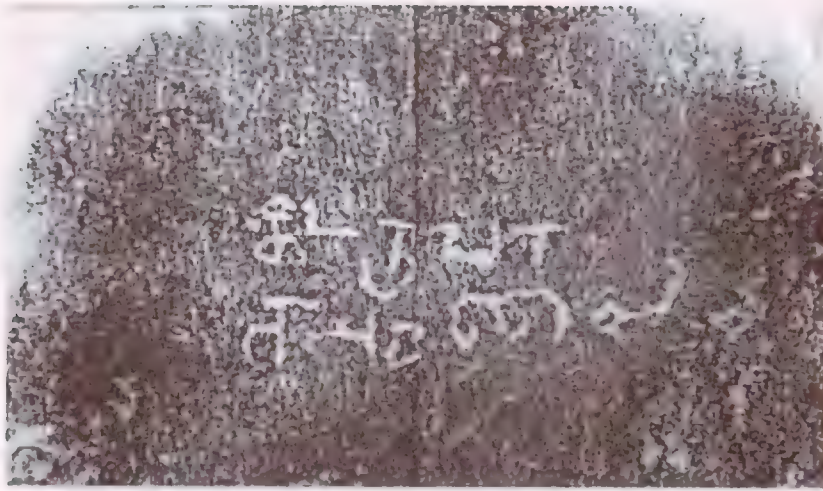

இலங்கைத் தமிழ்ச் சான்றாகல்

இலங்கைத் தமிழ்ச் சான்றாகல்

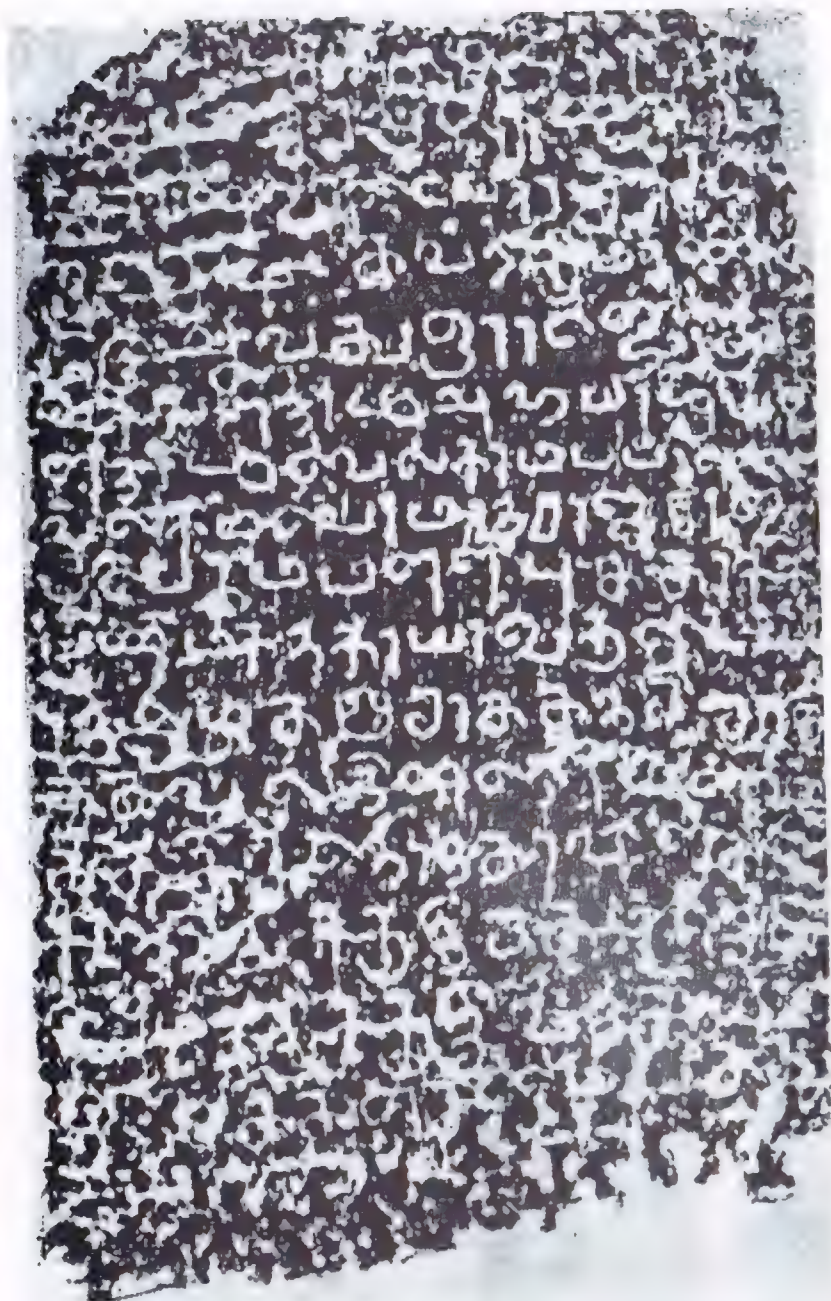

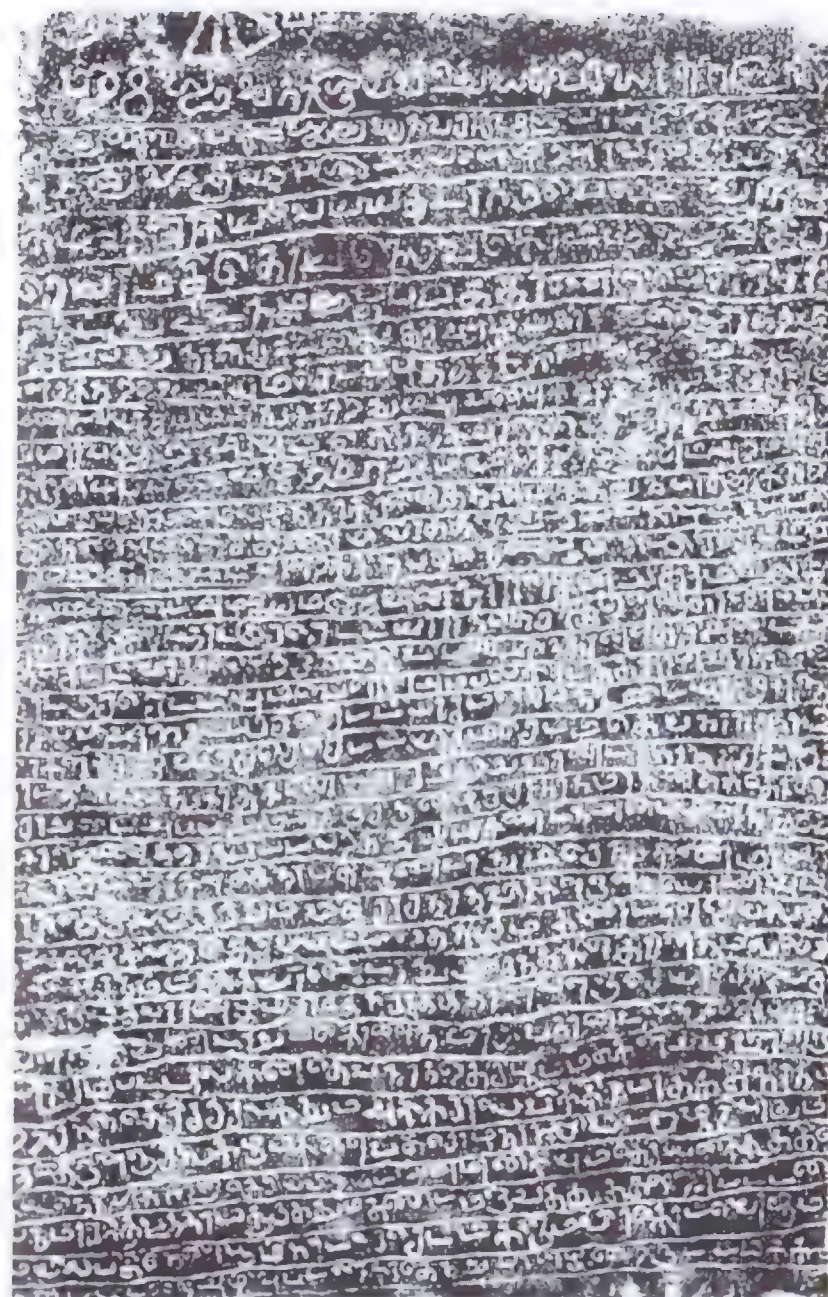
குமாரகணத்துப் பேரூரார் கல்வெட்டு

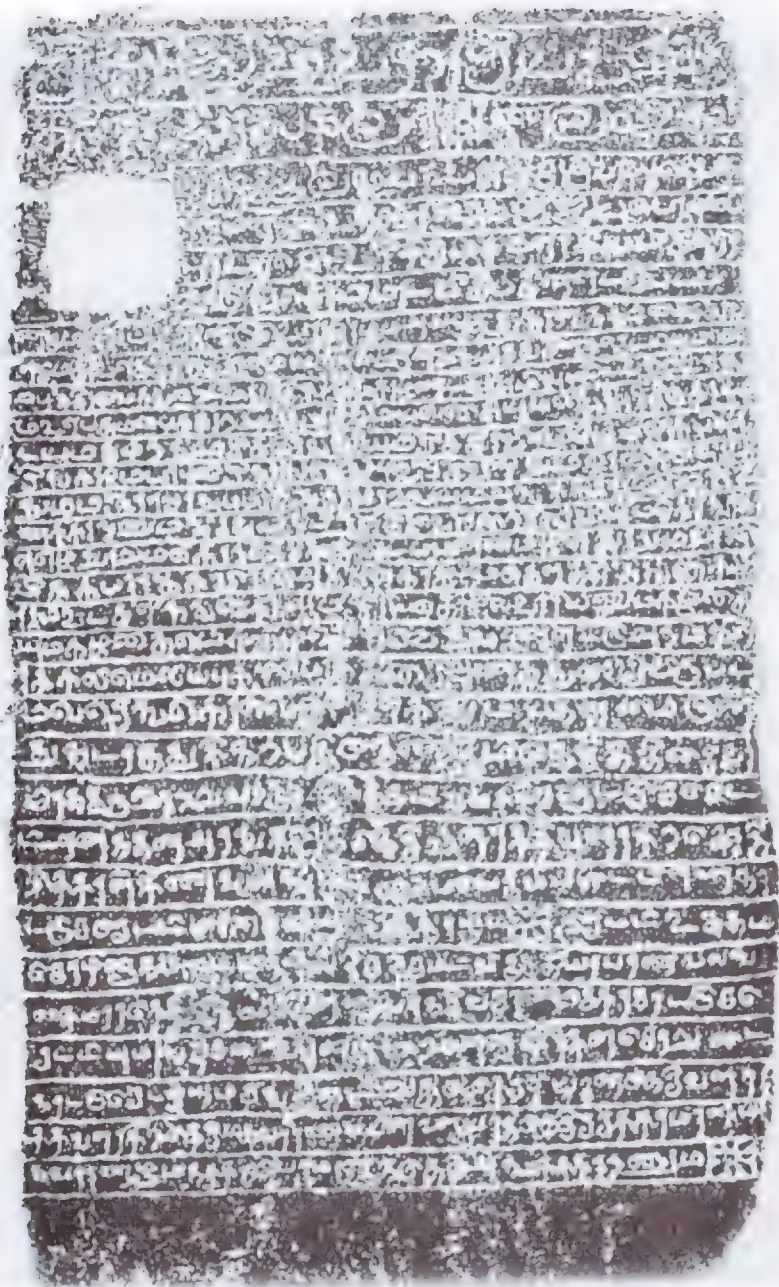

ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி சாசனம் ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி சாசனம் - 2

வாஹுல்கட சாசனம்

வீரக்கொடியாரின் சாசனம் பதனியா—

பதனியா இரவிசுல மாணிக்க
ஈஸ்வரத்துக் கல்வெட்டுக்கள்

விசைராமப் பேரிளமையாரின்
சாசனம்

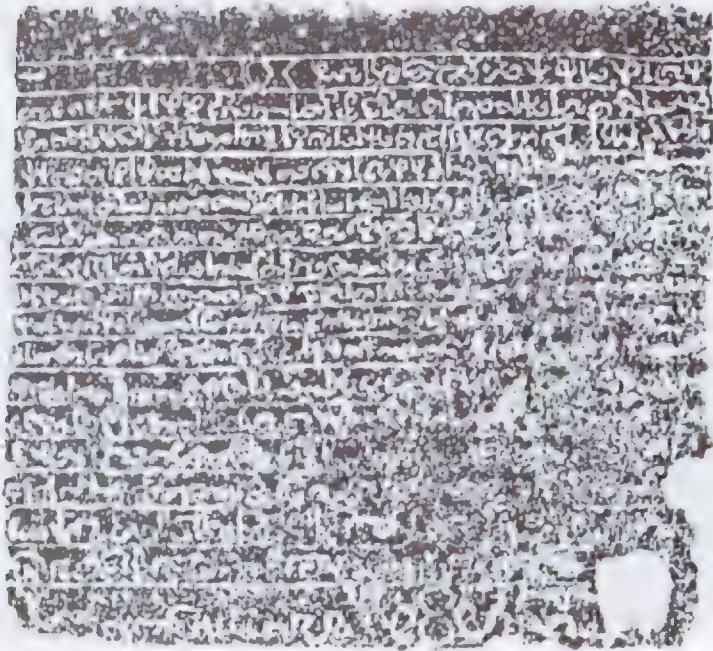

பாண்டிநாசநாகபதி சாசனம்

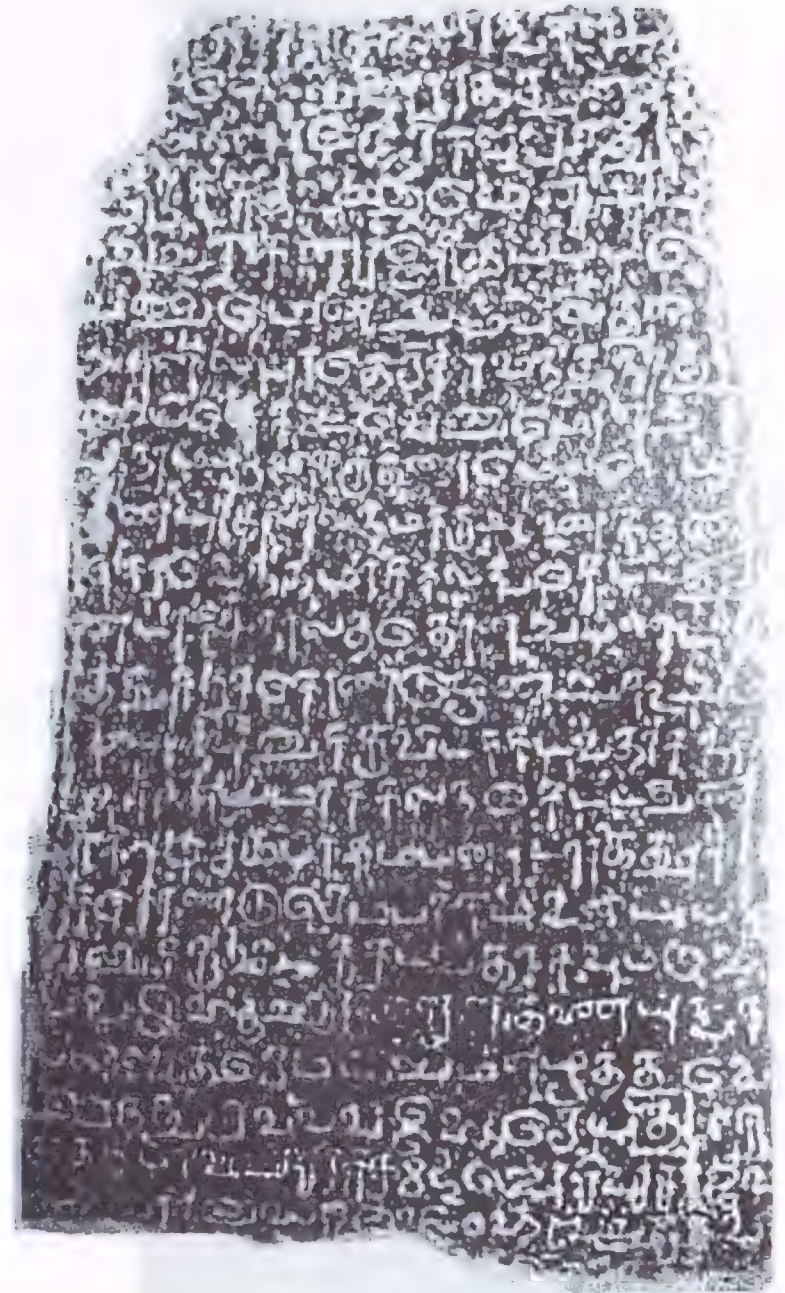

நிலாவெளிக் கல்வெட்டு (9)

குருநாகல் மாவட்ட வீரசாசனம்
கத்தம்பிட்டி வீரசாசனம்

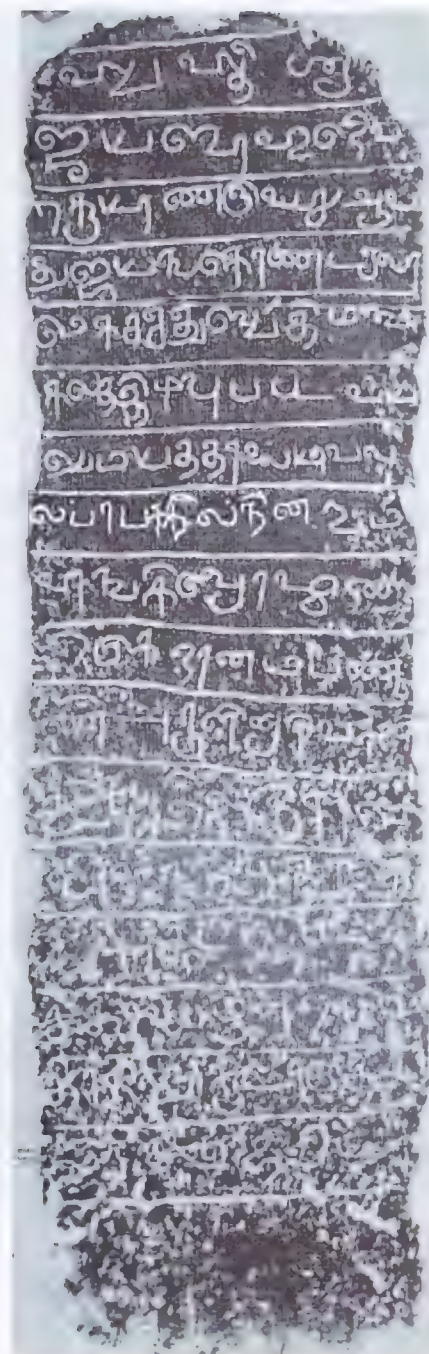

பராக்கிரமபாகுவின் நயினாதீவு கல்வெட்டு

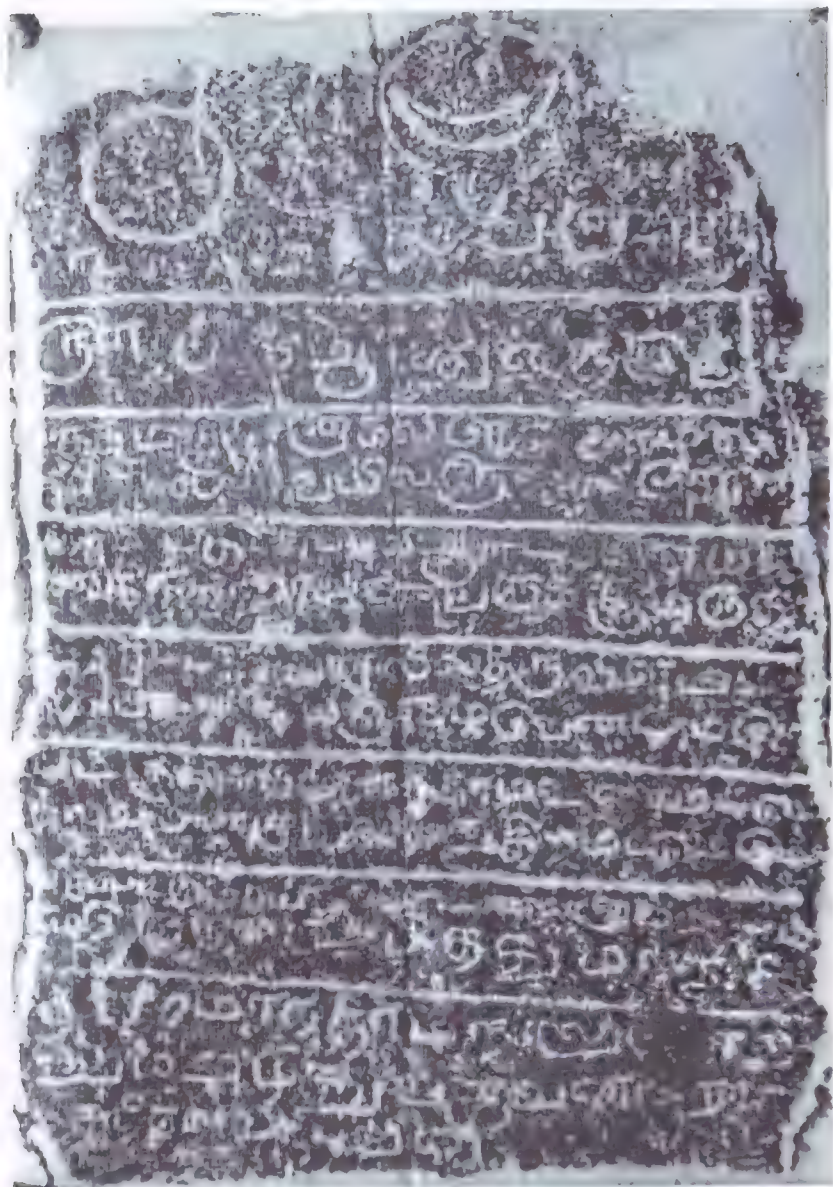

தெலங்காடு, தமிழ்ச் சாஸனங்கள்

தெலங்காடு, தமிழ்ச் சாஸனங்கள்

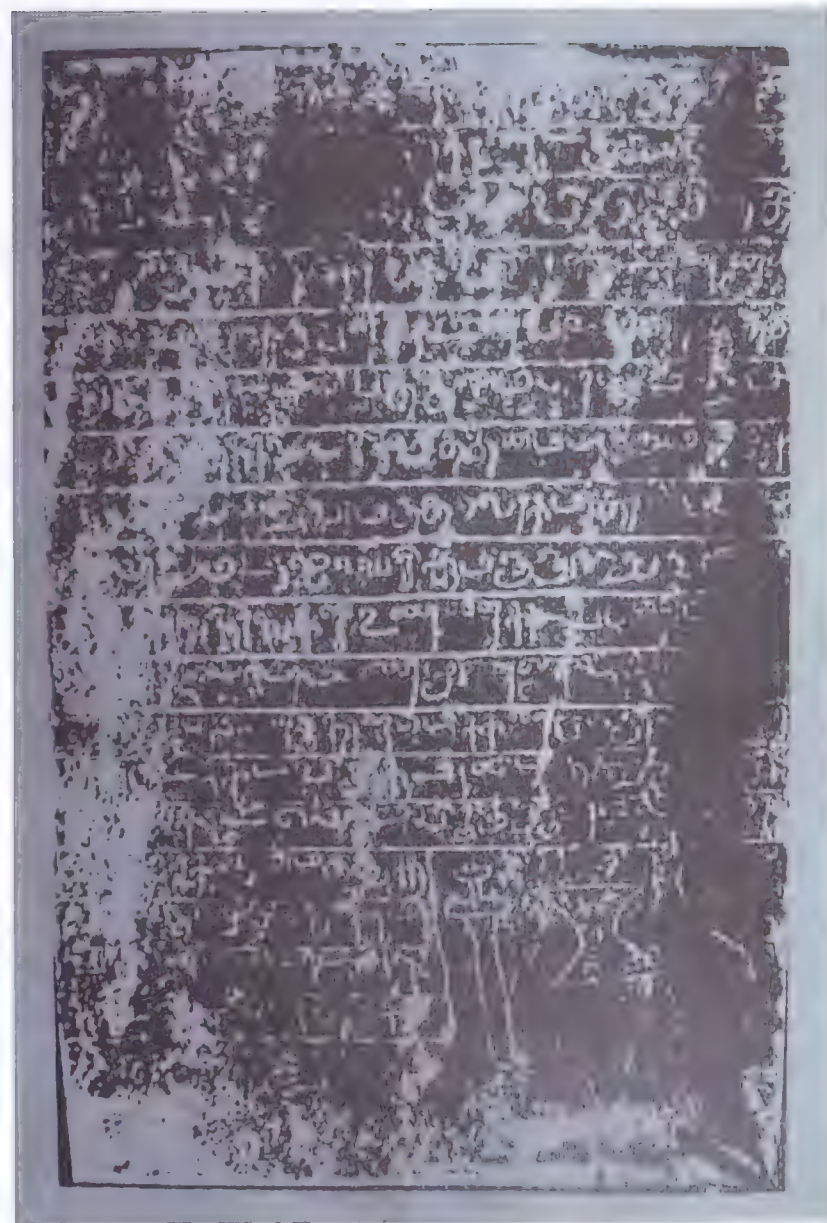

போடகங்கலில் கோகர்ணத்து கல்வெட்டு

தீவயம்பலத் தமிழ்ச்சான்றிதழ்

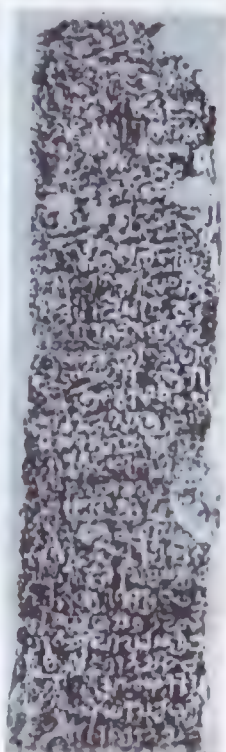

தீவயம்பலத் தமிழ்ச்சான்றிதழ்

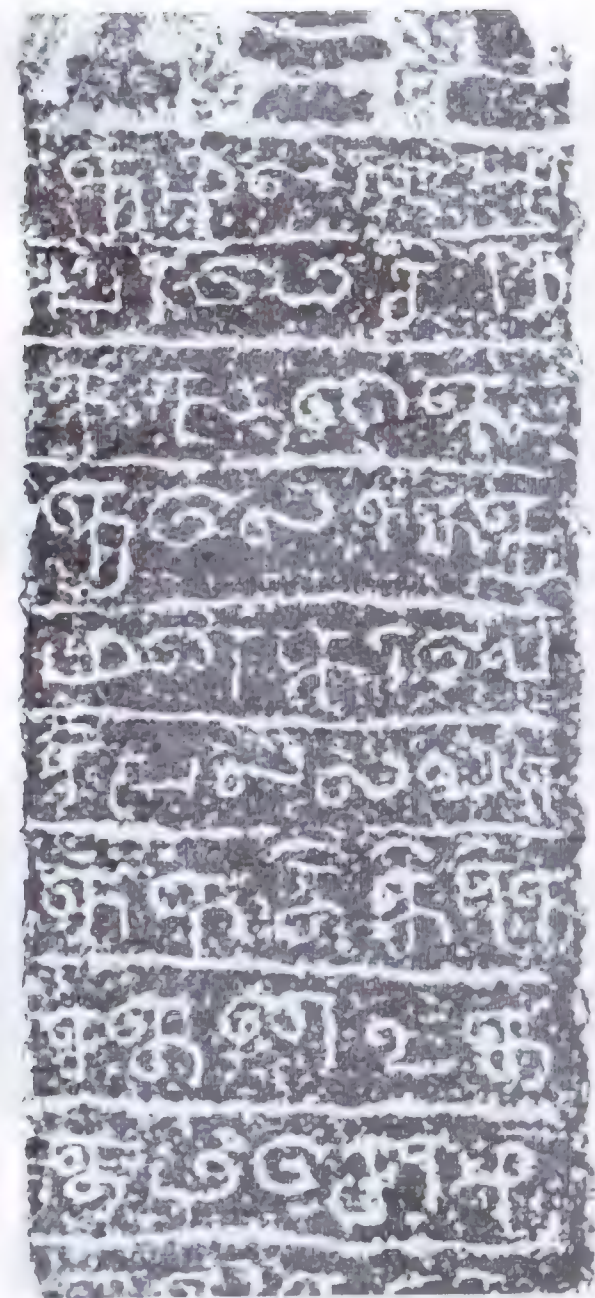
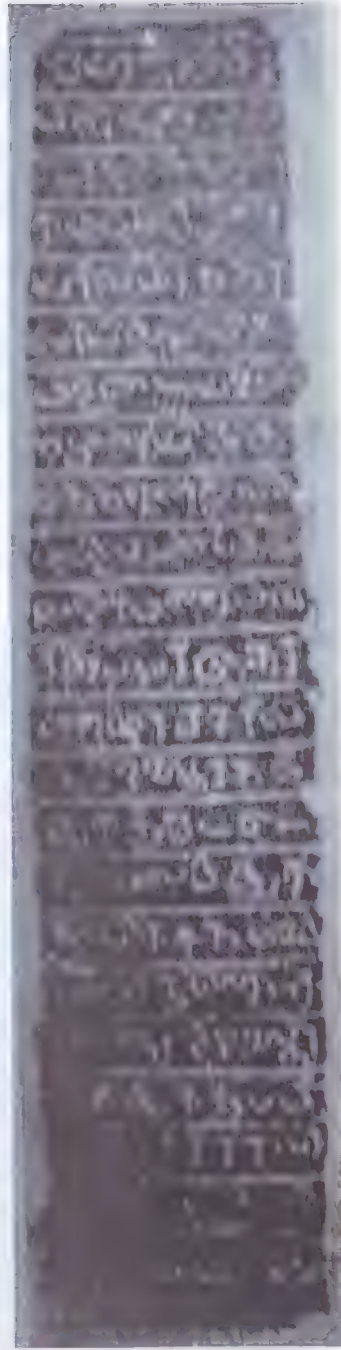
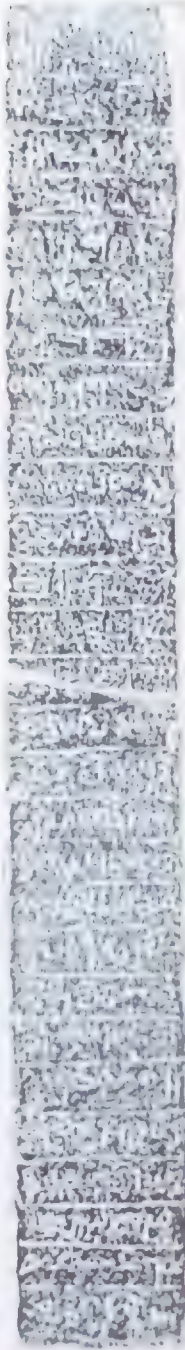

பாஜாபாஜப்பெரும்பள்ளி சாசனம் - 7

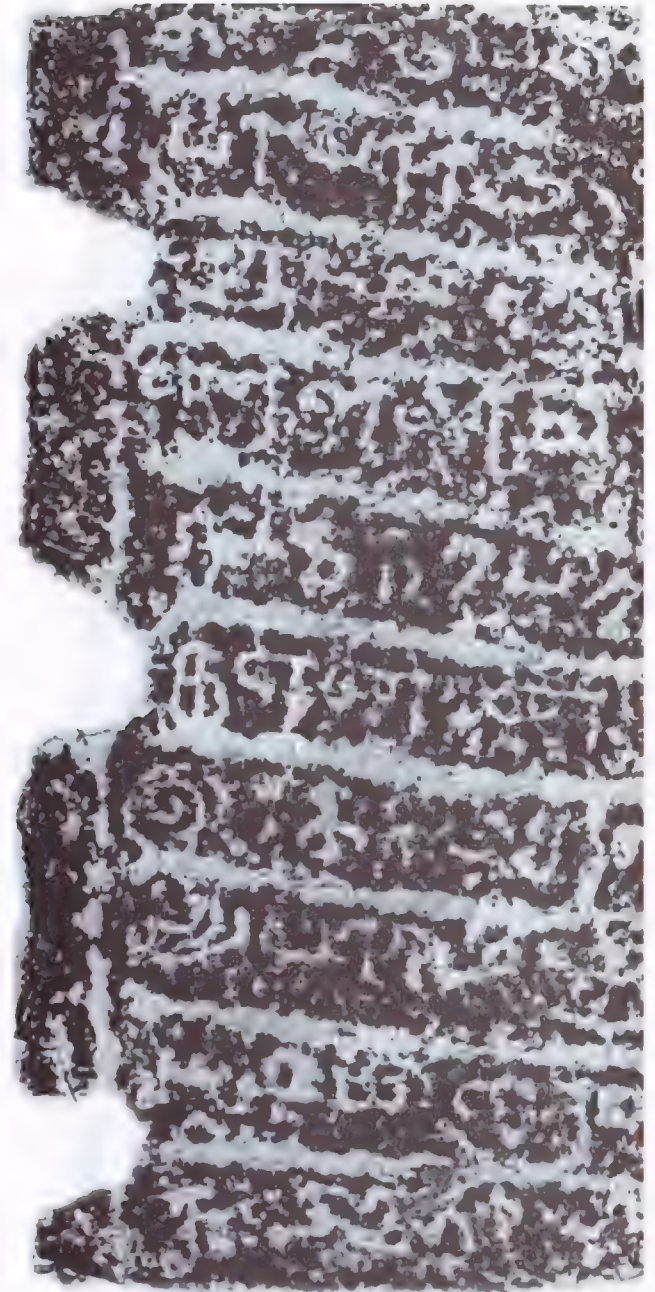

பொன்னறுவை வேளைக்காறனின் சாசனம் - முதலாம் முகம்

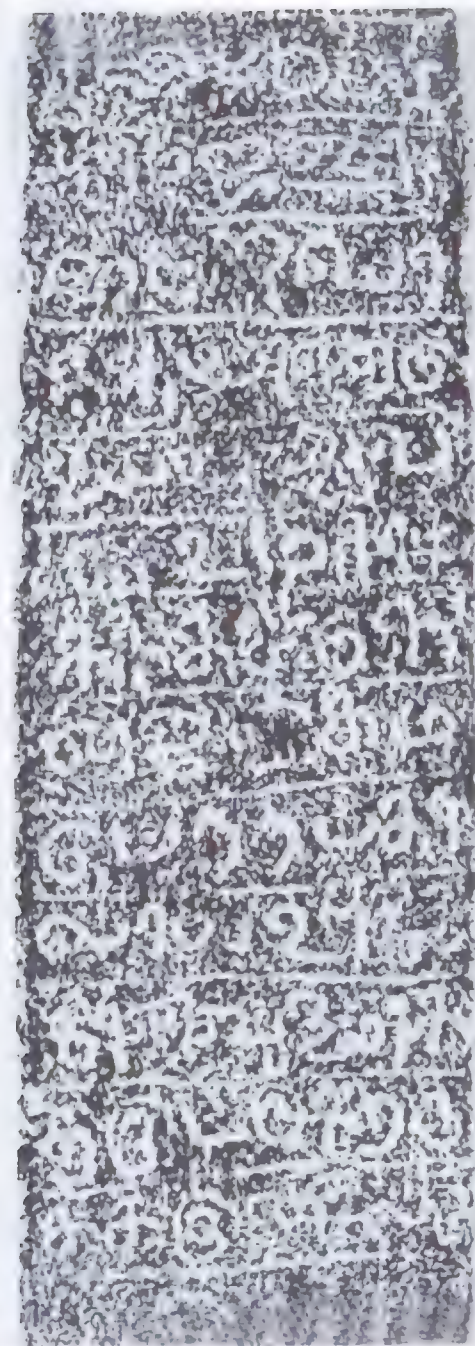
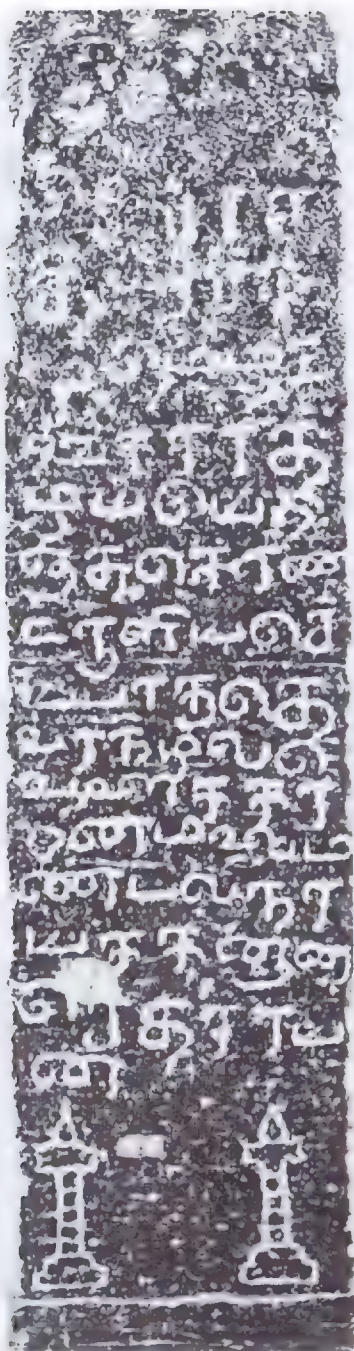

பொன்னறுவை வேளைக்காறனின் சாசனம் - இரண்டாம் முகம்

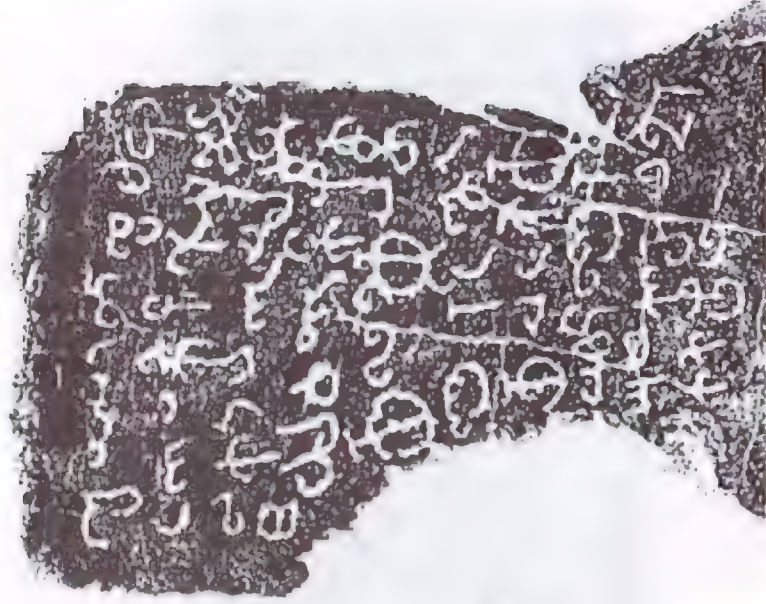

பொன்னறுவை வேளைக்காறனின் சாசனம் - மூன்றாம் முகம்

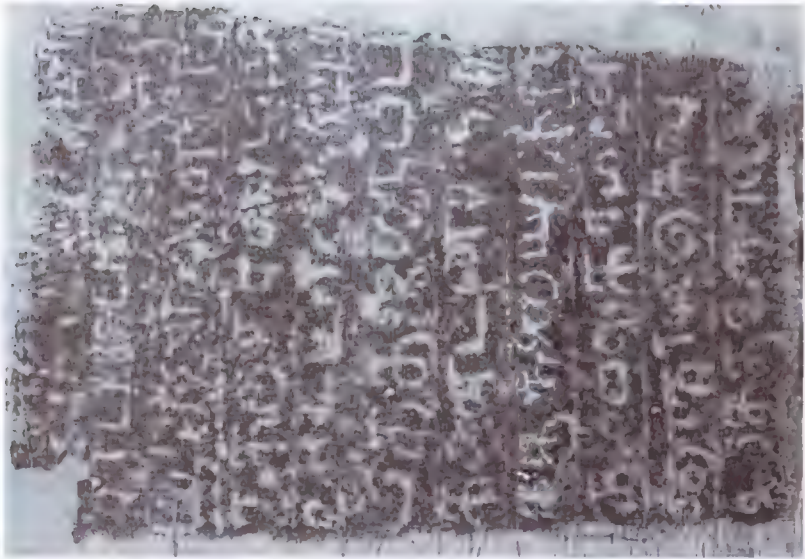

அப்பையகிரி வளாகத்தில் கல்வெட்டு

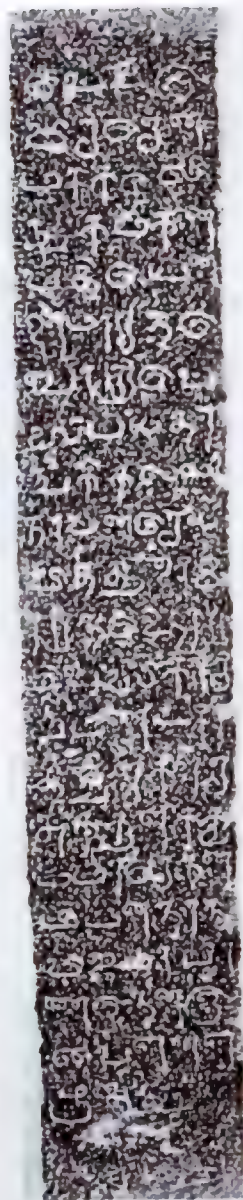

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாஸனங்கள்

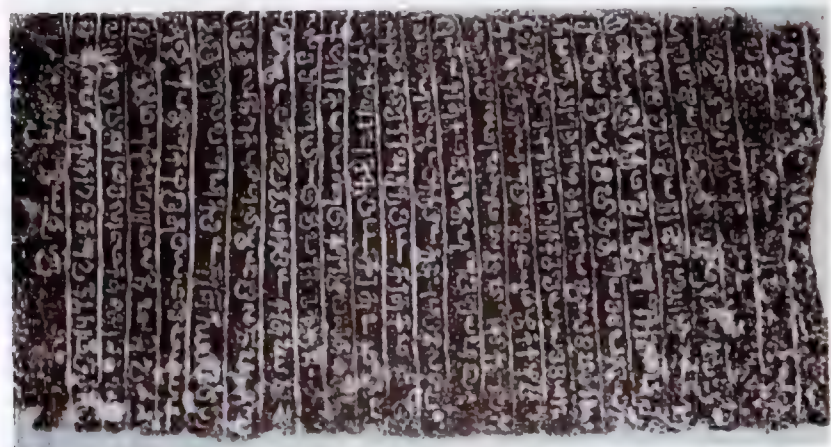

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாஸனங்கள்

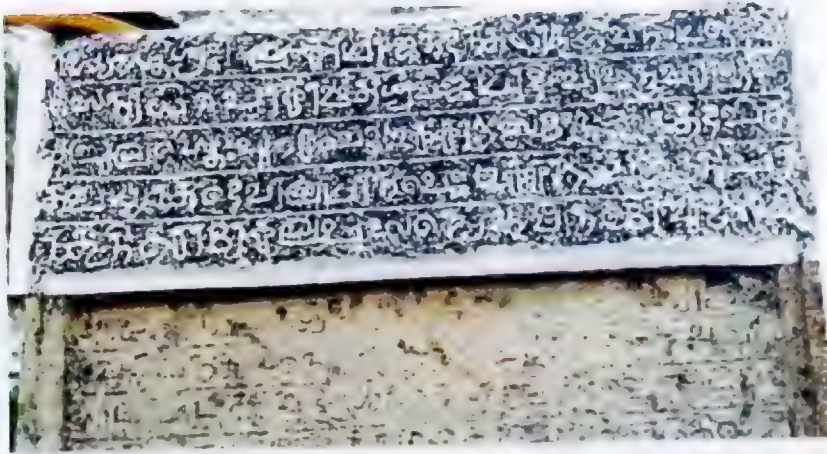

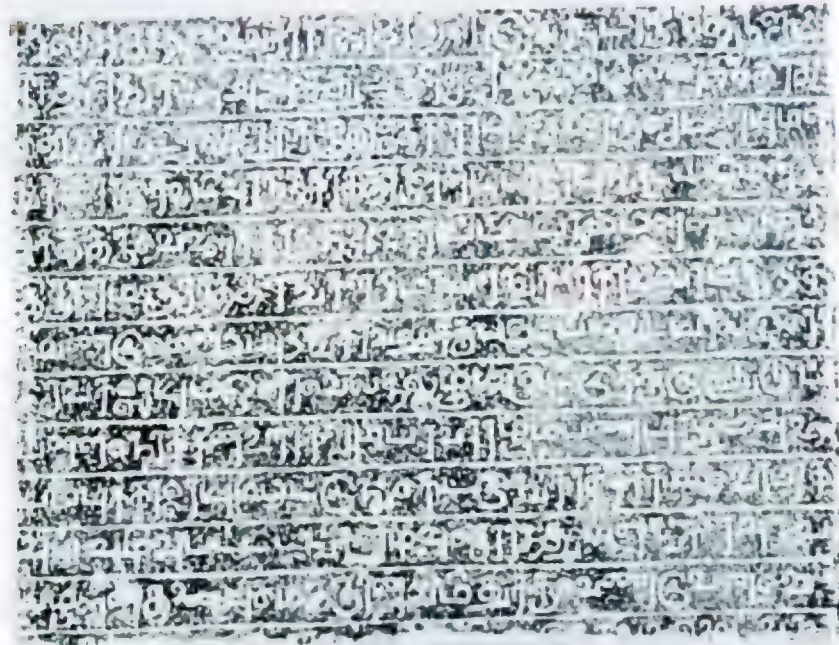

வேளைக்காற்றின் சாசனம் - பொன்னாறுவை

வேளைக்காறரின் சாசனம் - சமஸ்கிருதப்பகுதி

வேளைக்காறரின் சாசனம் - நடுப்பகுதி

கஜபாகுதேவர் காலத்துச் சாசனம்

சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கந்தளாய்ச் சாசனம்

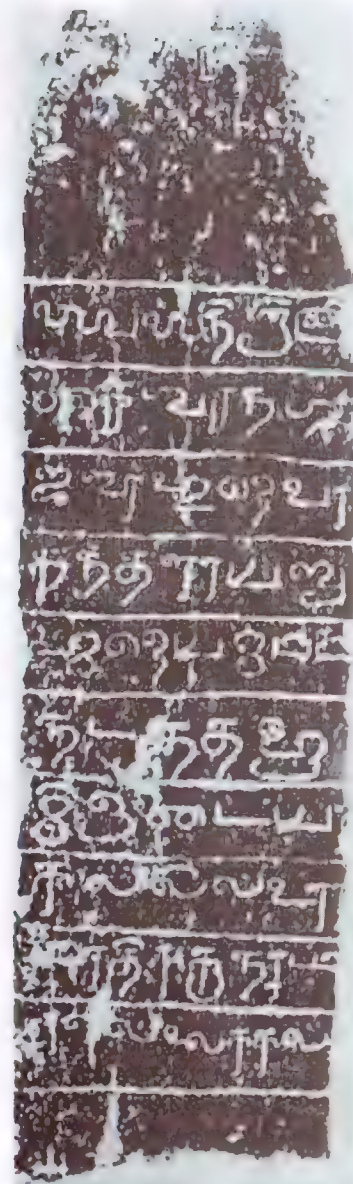

இராஜேந்திரசோழன் காலத்து
ஐந்நூற்றுவர் அம்பலத்துக் கல்வெட்டு - அத்தரகல

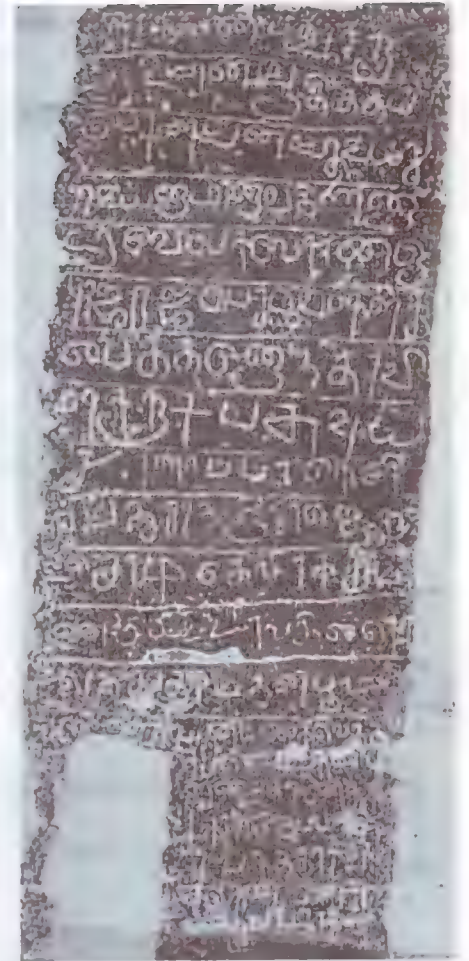

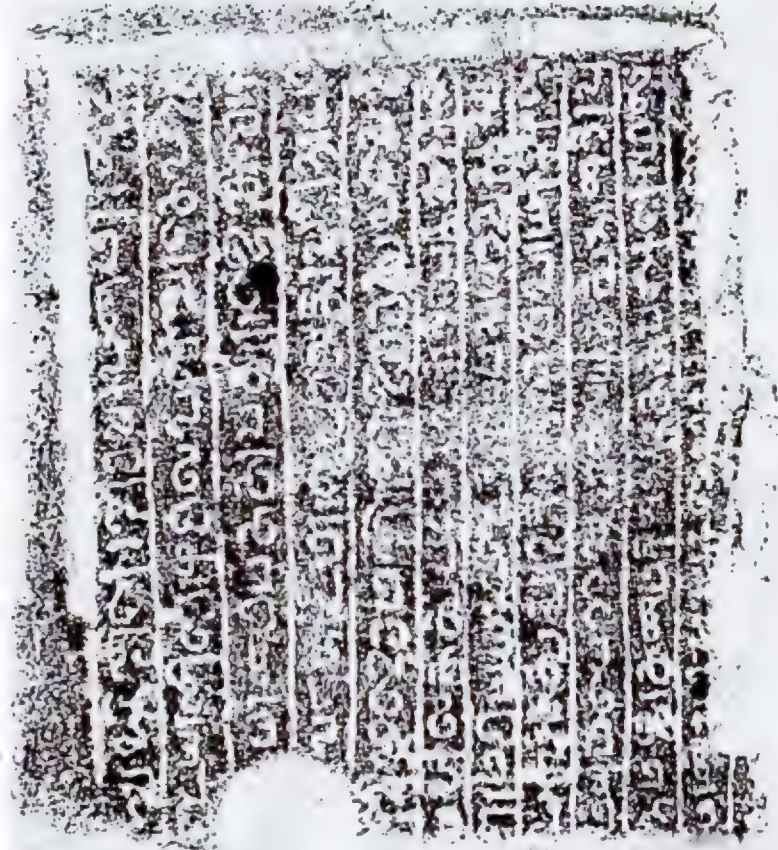
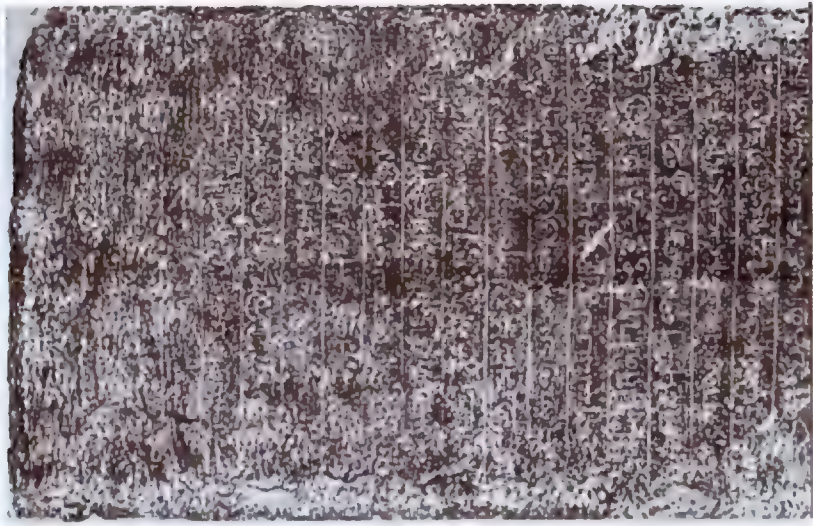
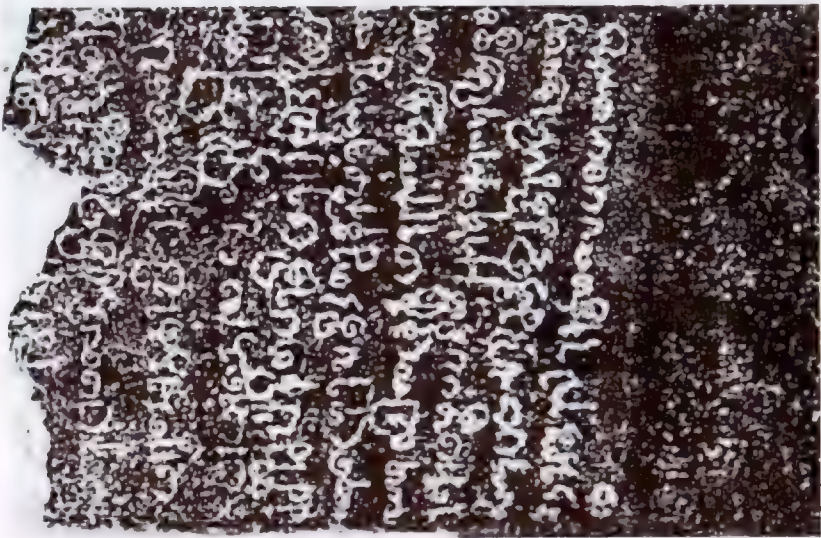
வானவன் மாதேவீஸ்வரம் – பொலன்னறுவை

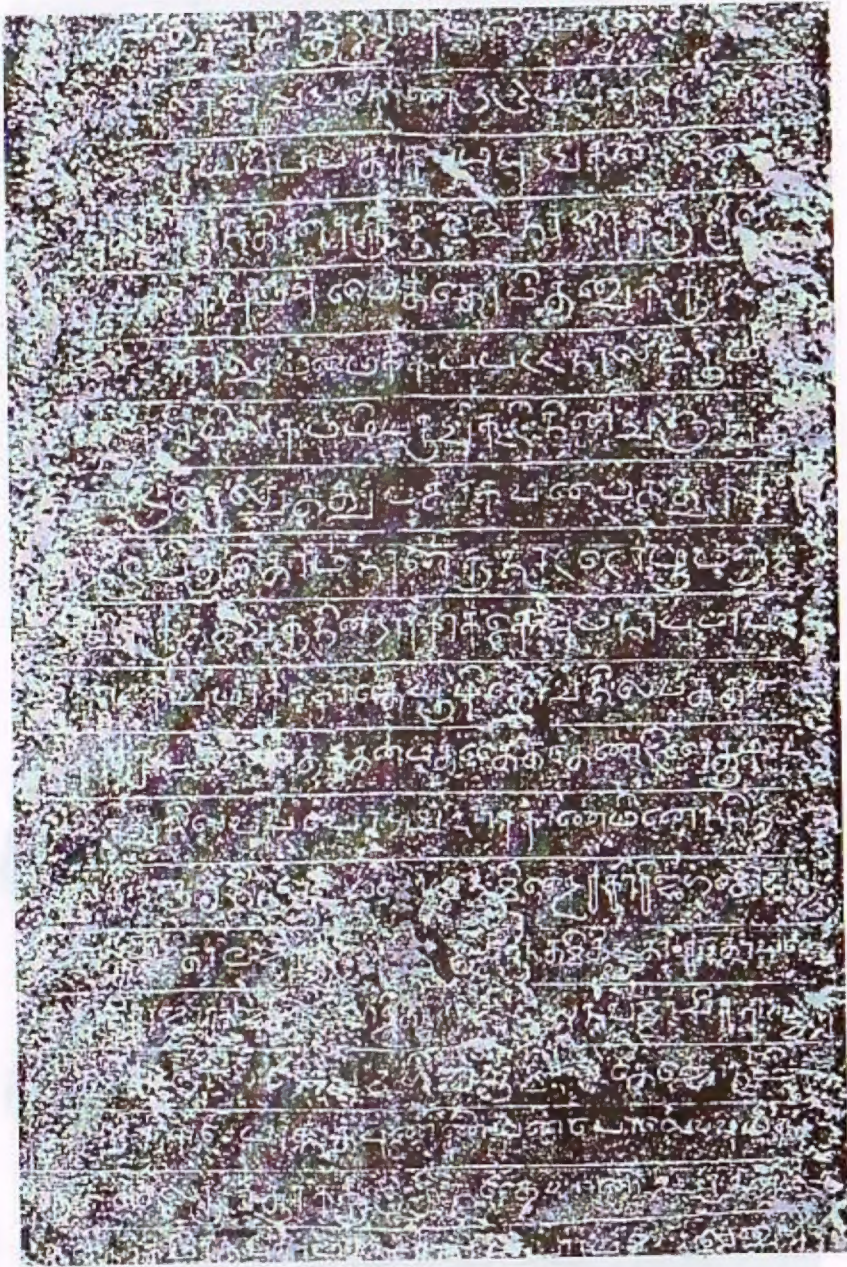
இலங்கைத் தமிழ்ச் சாணங்கள்

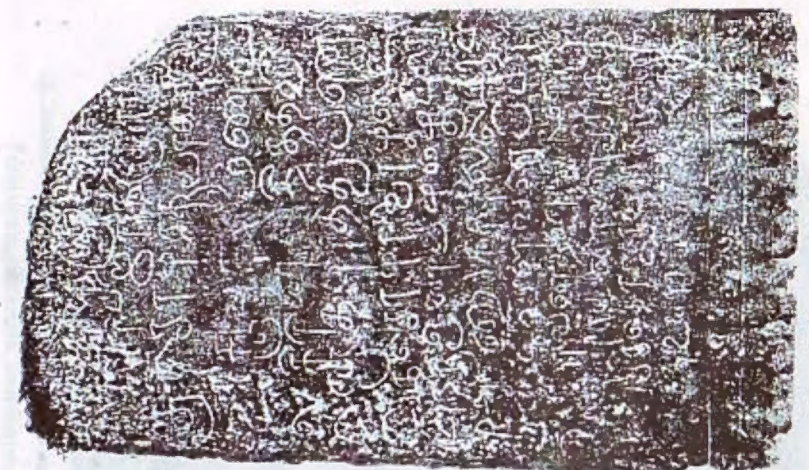

நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டு

ராஜராஜப் பெரும்பள்ளி சாசனம் - 3

நிந்தவிநோத புரத்துச் சாசனம்

வாணவன் மாதேவீஸ்வரம் பற்றிய கல்வெட்டு
 [அருங்காட்சியம் அநுராதபுரம்]

வாணவன் மாதேவீஸ்வரம் பற்றிய கல்வெட்டு
 [அருங்காட்சியம் அநுராதபுரம்]

சோழர்காலைத் துண்டமான தான சாசனம் புதியது.
 பொலன்னறுவை அருங்காட்சியகம்]

சோழர்காலைத் துண்டமான தான சாசனம் புதியது.
 பொலன்னறுவை அருங்காட்சியகம்]

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள்

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

இந்நூல் கி. பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் பற்றியது. இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றை மீட்டெடுப்பதற்கான அடிப்படை மூலங்கள் என்ற வகையில் இச்சாசனங்கள் மிகுந்த முக்கியத்துவமுடையன. முழு இலங்கையின் வரலாறு என்று நோக்கும்போது கூட இச்சாசனங்களிலுள்ள விடயங்களைக் கருத்திற் கொள்ளாதவிடத்து அது குறைபாடுடைய வரலாறாகவே அமையும் என்பது நூலில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. மகாலம்சம் முதலான நூல்களிலும் பிற வரலாற்று மூலங்களிலும் காணப்படாத விவரங்கள் பல இச்சாசனங்களிற் பதிவாகியுள்ளன. அவற்றின் அடிப்படையில் இலங்கையின் வடக்கு, வடமேற்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் தமிழர்கள் பூர்வீக குடிகளாக விளங்கினார்கள் என்பதும், தென்னிந்தியத் தொடர்புகள் காலங்காலமாக நிலவிவந்தன என்பதும், தமிழ் மன்னரது ஆட்சிப் பரப்பினும் அப்பாலும் தமிழர்கள் பெளத்த மதத்தையும் ஆதரித்து வந்தார்கள் என்பதும் இவை போன்ற பிற உண்மைகளும் நிறுவப்பட்டுள்ளன. இவற்றுக்கு மேலாக இச்சாசனங்களிற் பதின்றுள்ள மொழியின் அடிப்படையில், இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மொழிப்புலமையும் இலக்கிய ஆளுமையும் உள்ளவர்கள், பண்டைக்காலம் முதற்கொண்டே இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் தொடர்பாக இதுவரையில் வெளிவந்த நூல்கள் கட்டுரைகள் என்பவையற்றிலுள்ள விடயங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாயும், வேண்டிய இடத்து அவற்றை விமர்சிப்பதாயும், அவற்றால் அறியப்படாத பல புதிய சாசனங்களை வெளிக்கொணர்வதாயும் உள்ள இந்நூலின் இரண்டாம் பாகமும் இந்நூலாசிரியராலே இதேவகையில் எழுதப்பட்டு வெளிவரும்போது, இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் தொடர்பான புலமைப்பணியில் பூரணத்துவத்தை எய்தியவர்களாவோம்.

இந்நூல் இத்தகையதொரு நூலை எழுதுவதற்கான தகுதிகளனைத்தும் பரிபூரணமாக வாய்க்கப்பெற்ற ஒருவரால் எழுதப்பெற்றதாகும். பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்கள் வரலாற்றியலிலும் தொல்லியலிலும் வல்லுநராய், அவற்றுக்குச் சார்பாக வேண்டப்படும் பன்மொழிப் புலமையும் பிற ஆற்றல்களும் வாய்ந்தவராய், இலங்கையின் சிரேஷ்ட புலமையாளராய், சர்வதேசப் புகழ் பெற்றவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலும் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். இலங்கை, பல்கலைக்கழக மாளியங்கள் ஆணைக்குழுவின் உபதலைவராக வீற்றிருந்தவர், பன்னூல் ஆசிரியர், எங்கள் வணக்கத்துக்கும் வாழ்த்துக்கும் உரியவர்.

க. இருபுரன்

மொழித்துறை

தென்சிறீலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்

இலங்கை

ISBN : 955-9233-10-6